

VÔ LÂM
TAM TUYỆT

Từ Khánh Phụng

Võ Lâm Tam Tuyệt

NHÀ XUẤT BẢN
ĐANG CẬP NHẬT

Ebook: Vinaguy

Nguồn: vietmessenger.com

Chương 1

Ngàn Dặm Tâm Sự

Mặt trời đã lặn, màu đen từ từ kéo phủ xuống, gió Tây bắc lạnh lùng đang thổi tới ào ào. Trong thâm sơn, trên mặt tuyết có một cái bóng đen đang bước đi, nhưng trông có vẻ rất mệt nhọc và khổ sở. Người đó là một thiếu niên tuổi trạc mười lăm, mười sáu. Vừa đi vừa lẩm bẩm nói:

- Giết người phải thường mạng, nợ tiền phải trả bằng tiền, nợ máu phải thường bằng tính mạng.

- Hừ, ai ai cũng nói như vậy, giết người phải thường mạng, nợ máu phải trả bằng máu. Hừ, thế nào ta cũng phải trả thù được. Nhưng...

Nói tới chỗ ấy bỗng ngăn người ra suy nghĩ rồi lại rầu rĩ, cúi đầu xuống, y cảm thấy người y như đang đi lơ lửng trên mây vậy.

Trời càng ngày càng tối om...

- Ta có nên trả thù không? Trả thù ai?...

Y liền nghĩ:

“Cha mẹ, anh chị, em trai, em gái những người đó là ai thế? Tên là chi? Kẻ thù của ta lại là ai? Còn ta nữa là ai? Tên là gì? Ta tên... tên là...”

Y nhớ rồi, bất cứ người nào biết y cũng gọi là A Phúc.

A Phúc, phải rồi, nhưng ta chỉ biết ta là A Phúc thôi, còn ta họ gì? Chẳng lẽ ta họ A tên Phúc hay sao? Hừ, không phải, ta không phải là họ A, mà cái tên Phúc ấy cũng không phải là cái tên thật của ta. Vậy tên thật, tên thật của ta là gì?

- Nếu vậy, ta là ai thế?... Họ gì tên là gì?

- Hừ, thế nào cũng có một ngày kia ta biết rõ hết chuyện.

Thế rồi, y thề, y tức giận nghiêng răng kêu “còm cộp” đến nỗi gãy mấy cái răng mà y cũng không hay.

Y bỗng nhớ tới một người, bộ mặt ngây thơ và xinh đẹp của nàng đó lại hiện ra trong đầu óc y liên tục. Nàng ta là Tiểu Yến, có một gương mặt khiến y không sao quên được. Đôi mắt của nàng vừa to, vừa lóng lánh, đôi ngươi đen nhánh và trong suốt, trông không khác gì hai viên hột xoàn đen vậy.

Tiểu Yến là bạn chơi với A Phúc từ hồi nhỏ, nàng rất hoạt bát và tính lại ngây thơ, nên rất mến Phúc, nhưng gần đây nàng đã thay đổi hẳn không dám gần y nữa cứ thấy y là trốn tránh hoài và thỉnh thoảng còn giở bộ mặt lạnh lùng, vừa nhòm thấy Phúc đã quay mặt đi liền.

Thấy Phụng đột nhiên thay đổi thái độ như vậy, Phúc đau lòng khôn tả, nhưng chỉ một thời gian ngắn thôi, y lại coi thường chuyện đó liền, vì y tự tin thế nào Phụng cũng sẽ làm lành với y ngay. Y rất thương Phụng muốn cưới làm vợ mới thôi.

Nghĩ đến Tiểu Yến, A Phúc lại nghĩ đến Quân Kiệt nhỏ hơn y hai tuổi.

Quân Kiệt là anh của Tiểu Yến, cá tính của Quân Kiệt khác Tiểu Yến nhiều, y khinh thường Phúc, hà liếp Phúc luôn và vẫn mắng chửi Phúc là đứa trẻ không cha không mẹ, đứa con hoang, có lúc hấn ra tay đánh y là khác. Nếu Phúc chịu nhịn không được, mắng chửi hoặc đánh nhau với Kiệt thì thế nào Phúc cũng bị Trang chủ, cha của Kiệt và Phụng mắng chửi một cách thậm tệ, thậm chí còn phạt Phúc nhịn đói ba ngày nữa là khác, vả lại Phúc không biết võ nên hai người đánh nhau lần nào Phúc cũng thua, vì Quân Kiệt biết võ, nhưng y vẫn không phục...

Cả nhà Quân Kiệt, ngoài Tiểu Yến với mẹ nàng, một người đàn bà trung niên rất hiền hậu ra, thì không ai coi Phúc là con người cả, nhưng mẹ Phụng đã tạ thế từ hai năm trước rồi. Đại đồ đệ của Trang chủ là Dương Đông Xuyên, nhị đồ đệ Từ Bội Vân, tam đồ đệ là Trương Nghị, tứ đồ đệ là

Lục Nguyên Thanh, còn Trang chủ Truy Phong kiếm khách Trác Ngọc Khôn, người mà được giang hồ xưng là đại hiệp.

Tuy nhiên bây giờ, Phúc đã rời khỏi chúng rồi, không còn bị chúng khinh thị hà hiếp như trước nữa, nhưng mỗi khi y nghĩ tới bọn người đó khinh thường y hà hiếp y thì máu trong người y lại rạo rức ngay, mặt lộ vẻ cương nghị khôn tả nghiêng răng thề độc rằng:

- Hừ, các người đợi chờ xem, quý hồ A Phúc này không chết, thế nào cũng có một ngày quay trở về kiếm các người để trả nợ báo thù và cho các người biết rằng thằng Phúc này không phải là tay tầm thường dễ bắt nạt.

Thế rồi y lại cầu trời khẩn phật rằng:

- Lạy Trời, lạy Phật chỉ dẫn cho con, giúp con đi kiếm được một dị nhân, vái ông ta làm sư phụ, học võ công tài ba, rồi con đi khắp chân trời, góc biển để dò xét xem thân thể con ra sao, xem ai là kẻ thù để con trả thù cho cha mẹ và cả gia đình, để trả đũa những kẻ đã hà hiếp con.

Tội nghiệp cho A Phúc đã không may từ lúc mới lọt lòng mẹ, y là một đứa trẻ có thân thể rất bi đát, mới mười sáu đã phải chịu đủ mùi chua cay, mặn nồng của đời, bị những người khác khinh rẻ, hà hiếp.

Thằng nhỏ này đáng thương thật, nó không biết cha mẹ là ai, và cũng không biết họ, người ta sống trên đời còn gì đau đớn bằng thế nữa.

Phúc mới mười sáu, nhưng không bao giờ y chịu để cho người ta hà hiếp đánh đập mãi như thế được. Huống hồ trong huyết quản của y lại tiềm tàng một khí chất bướng bỉnh, cương quyết, kiêu ngạo khôn tả.

Có một hôm, y ngẫu nhiên nghe thấy người ta nói đến chuyện của y, nhưng vẫn chưa biết cha mẹ là ai, tên họ là chi, nhưng y chỉ biết y vừa lọt lòng thì cha mẹ và cả nhà đã bị người ta giết hại, và sự thù sát đó không những liên quan đến một việc bí ẩn trong võ lâm, mà còn dây dưa cả một vụ sát kiếp lớn trên giang hồ nữa. Còn y thì nhờ có Truy Phong kiếm khách Trác Ngọc Khôn nuôi dưỡng từ hồi còn nhỏ, vì không biết lai lịch của y nên y mới sống đến ngày nay, bằng không nếu Trác Ngọc Khôn biết rõ lai

lịch của y rồi, không những không dám giữ lại nuôi mà còn giết chết y là khác để diệt khẩu và khỏi bị hậu họa.

Vô hình chung, y dò biết được một chút tin tức và thân thế của y, vì vậy mà y quyết tâm tìm cho ra nhưng có phải là dễ đâu, y là một người rất thông minh, nếu biết cứ dò hỏi những người chung quanh, không những không hỏi ra được tin tức, mà còn có khi mất mạng nữa là khác, trừ phi y có võ công rất cao siêu.

Vì những lẽ đó một đêm trời tối như mực, nhân lúc Trang chủ và các người đã ngủ say rồi, A Phúc lấy trộm một con ngựa, lẳng lặng rời khỏi Thiên Tâm trang, một trang viên lưng danh thiên hạ. Y vừa ra khỏi Thiên Tâm trang, không phân biệt phương hướng gì hết cứ thúc ngựa chạy luôn. Cho tới khi Trang chủ phát giác vội sai người đuổi theo nhưng sáng sớm ngày thứ hai, A Phúc đã đi ra ngoài xa rồi.

A Phúc rời khỏi Thiên Tâm trang rồi, mục tiêu trước nhất của y là thấy rừng sâu là chạy vào để tìm kiếm võ lâm kỳ nhân để bái sư học võ! Mong học thành võ công kinh người để ra giang hồ điều tra thân thế của mình với kẻ thù giết cha mẹ và toàn gia mình là ai? Và trả lại món nợ máu kia nữa.

Thoạt tiên, y bán con ngựa đó đi để lấy tiền ăn cơm trọ, sau tiền bán ngựa đã xài hết, y liền đi ăn mày để kiếm ăn, còn đêm thì ngủ ở trong chùa hoang miếu đổ, lúc vào trong núi sâu, không có người ở, không nơi ăn xin, thì y hái trái cây ăn cho đỡ đói, ngủ trong hang động hay trên cành cây.

Hơn hai tháng sau, y đã đi qua khá nhiều núi cao rừng rậm, tuyết cốc hang sâu, không những không gặp một hình bóng một dị nhân nào, mà có mấy lần suýt bị dã thú nuốt mất. Tuy vậy, y vẫn không nản chí, thất vọng, tiếp tục can đảm cương quyết đi sâu vào rừng núi rất hiểm người tới để tìm kiếm. Mỗi khi y cảm thấy nản chí thì lại nghĩ đến lời thề liền nghĩ rằng, mím môi tiếp tục lên đường như thường. Y tự tin trời không bao giờ phụ người có lòng, thần chính nghĩa không bao giờ che chở cho kẻ ác. Thế nào cũng có một ngày y tìm kiếm được võ lâm dị nhân, để trở nên một người có võ học cao siêu để trả thù cho cha mẹ à gia đình.

Trời rét, tuyết xuống, hơi lạnh buốt xương, A Phúc vẫn tiếp tục đi vào trong những khoảng núi giá lạnh đó. Lúc ấy y đang đi vào núi Hạ Lan ở tỉnh Ninh Hạ. Ngọn núi chính cao chót vót, từ chân lên đến đỉnh núi cao hơn ba nghìn thước tây. quanh năm phủ tuyết chứ không riêng gì mùa Đông này. Tối hôm đó, Phúc đã đi đến dưới chân núi Hạ Lan. Khi y vừa bắt đầu bước chân leo lên trên núi thì tuyết vừa ngưng, nhưng gió Tây bắc vẫn thổi tới lạnh buốt xương, rất mặt. Có lẽ trừ A Phúc ra không còn một người một con thú nào dám vào núi lúc ấy cả. Càng đi sâu vào đường núi càng lờm chờm khó đi. Trời tối, y lại chưa từng luyện qua võ công nên y chỉ có thể nhìn thấy những vật gì ở xa chừng năm sáu thước thôi, nên y vẫn có thể tiếp tục đi được. Tuy rét mướt và đường lối khó đi, A Phúc vẫn đủ can đảm tiến sâu vào, y vừa đi vừa nghĩ đến yêu với hận, thù với lời thề nên cứ cầm đầu đi tiếp mồm thì lẩm bẩm khẩn trời đất phù hộ cho. Y không phân biệt phương hướng và cũng không phân biệt ngày đêm gì cả, hễ thấy mệt thì y tìm một hang động nghỉ ngơi, đói thì lấy hoành tinh và trái cây ra ăn.

Đi hết ngày này sang ngày nọ, y không biết đã bao nhiêu ngày rồi. Y đã đi tới một sườn núi cao chót vót, bên dưới có một vực thẳm sâu hơn trăm trượng, lúc ấy, mặt trăng đã mọc lên tới đỉnh đầu, nhưng vì mây rất dày, nên mặt trăng lúc ẩn lúc hiện, vì vậy y nhìn xuống dưới vực thẳm kia, chỉ tối om thôi chứ không trông thấy đáy. Y đưa mắt nhìn bốn bên sườn núi dốc thẳng, thấy không có lối đi mà cái vực thẳm ở trước mặt lại sâu không thấy đáy, liền nghĩ thầm:

“Bên dưới này là cái gì, ta làm thế nào mà xuống được dưới đó xem? Hà...”

Tuy y dũng cảm, cương quyết, giàu nghị lực, không sợ khổ, không sợ khó và cũng không sợ gì nguy hiểm, nhưng lúc này hoàn cảnh không cho phép, y cũng đành phải lắc đầu thở dài một tiếng. Bỗng y nghĩ ra một kế liền nghĩ thầm:

“Có thể nói ta đã đi gần hết khoảng núi này rồi, nếu dưới thung lũng tối om này có một cái hang động cổ, mà trong hang động này có một võ lâm

cái thế thì sao? Nếu bây giờ ta...”

Trong lúc y đang nhìn xuống hố sâu trong lòng đang nghĩ ngợi, thì bỗng phía sau có tiếng hổ gầm làm rung động cả khoảng núi đó, y vội quay đầu lại, thấy chỗ cách mình hơn trượng có một con hổ, trán trắng, chột một con mắt đang khòm lưng há mồm, lộ ra mấy chiếc răng nanh trông rất ghê sợ, hai mắt ló ra như hai ngọn đèn ló. Và con thú dữ đang định nhảy lại vồ y.

Hơn hai tháng nay y đã đi qua khá nhiều rừng núi và cũng được gặp rất nhiều độc xà mãnh thú. Nhưng chưa hề gặp một con hổ hung ác như thế này. Y kinh hoàng vô cùng nghĩ thầm:

“Thế là hết rồi, đằng trước có hổ dữ, đằng sau có vực thẳm, đêm nay ta không chết trong miệng hổ, thì cũng rớt xuống vực thẳm, chết tan xương nát thịt...”

A Phúc không sợ chết, nhưng trước khi chưa biết rõ thân thế và chưa hoàn thành tâm nguyện thì y không muốn chết ngay. Trong lúc y đang kinh hoàng thì con hổ gầm lên một tiếng, nhảy xổ vào vồ y. Y biết chỗ y đứng là mép núi, chỉ lui về phía sau một bước là rớt xuống vực thẳm tan xương nát thịt. Nhưng trong lúc kinh hoàng người ta thường quên hết cuống quít cả chân tay, rồi y cứ từ từ lui về phía sau, nhưng vừa lui được hai bước thì đã dẫm hụt ngay. Chờ tới khi y biết thì đã muộn rồi, chỉ kịp thất thanh kêu la một tiếng, người y đã rớt xuống dưới hố sâu trăm trượng kia liền.

Người y như sao sa rớt xuống bên dưới, hai bên tai chỉ nghe thấy tiếng gió vù vù. Y biết phen này thế nào cũng phải chết mất, trừ phi có kỳ tích xuất hiện. Nhưng trên đời này làm gì có kỳ tích kia chứ. Y biết như vậy, đành nhắm mắt lại, phó thác tính mạng mình cho trời. Y đã yên tâm như vậy y, liền mở mắt ra không nhắm mắt như trước nữa và y nghĩ thầm:

“Không được, ta không thể chết, ta cần phải sống...”

Đột nhiên nghe thấy kêu “ùm” một tiếng, y liền thấy đầu óc choáng váng, mặt mũi tối tăm. Y liền chết giấc nằm thẳng căng ra ở dưới đáy thung lũng.

Có phải y đã chết rồi không? Không, nếu y chết thì làm gì có kỳ tích xảy ra.

Trải qua không biết bao nhiêu lâu, A Phúc từ từ thức tỉnh, mở mắt ra nhìn, chỉ thấy bốn chung quanh tối đen như mực chớ không trông thấy gì cả. Y nghĩ thầm:

“Ta chưa chết chăng? Ta còn sống hay sao? Rơi từ trên sườn núi cao như thế làm sao mà sống? Chăng lẽ ta tưởng là sống chứ sự thật ta đã chết rồi chăng?”

Y thử cử động một cái, liền chịu nhẹn không nổi kêu lên:

- Ối chà!

Thì ra y thấy xương cốt đau nhức như là gãy ra vậy, vì y thấy đau nên đã chứng minh là mình còn sống chứ không phải là mình đã chết. Y lại lẩm bẩm tự nói:

- Có thật ta chưa chết không...?

Bỗng nhiên chàng rờ tay thấy một vật gì lông xồm xoàm mà mình đang nằm ở trên đồng lông đó. Y thử chuyển động một cái để xem vật đó là vật gì. Nhưng y không đủ sức chuyển động, vì hơi động một tí là xương cốt đã đau nhức khôn tả.

Thì ra trong lúc y dẫm hụt xuống hố sâu con hổ kia cũng rớt xuống theo. Người với vật cùng rơi xuống một lúc, nhưng vì con hổ nặng hơn nên xuống trước. Y yên chí thế nào mình cũng bị tan xương nát thịt chứ không sai, nhưng trên thế gian thường thường lại có những sự kỳ lạ xảy ra khiến người ta không thể tin là có được, vì khi y rơi xuống, người y lại trúng ngay vào lưng con cọp, vì thế y mới may mắn khỏi chết.

Nếu y rớt xuống dưới đáy thung lũng không những người ta sẽ bảo trời không có mắt mà trên võ lâm cũng không có câu chuyện trả thù sau này nữa. Lúc ấy, y đã hoàn toàn thức tỉnh, biết mình quả thật chưa chết, tuy hiện giờ y đau đớn, mỏi mệt, không có một chút hơi sức nào cả, nhưng y

biết đó chỉ vì kinh hoảng quá và rớt xuống nặng quá mà nên thôi, nếu điều dưỡng ít lâu sẽ hồi phục, thế rồi y phẩn khởi buộc miệng lớn tiếng kêu la:

- Ô ta chưa chết thực, ta chưa chết thực...

Y đang phẩn khởi, lớn tiếng kêu la thì bỗng nhiên có tiếng cười rất quái dị và nghe rất rùng rợn ở phía bên trái cách đó không xa vọng tới, tiếp theo đó lại có giọng nói cũng không kém rùng rợn:

- Bé con kia, đừng có mừng rỡ vội, mi ở trên đỉnh núi rớt xuống đây không chết, kể số mi cũng lớn lắm đấy, nhưng mi vẫn không sống được đâu, thế nào mi cũng phải chết.

A Phúc nghe nói rùng mình kinh hãi vội hỏi lại:

- Tại sao vậy?

Chỉ nghe thấy giọng lạnh lùng đáp:

- Đó là luật lệ của anh em lão phu đã đặt ra như vậy.

- Luật lệ như thế nào?

- Lúc anh em lão phu mới vào cốc này đã lập thề, phàm những người nào vào bốn cốc có một người có thể sống được thôi, còn từ người thứ hai trở đi đều phải chết hết.

- Tại sao người thứ nhất vào trong sơn cốc này lại được sống sót?

- Vì người vào cốc thứ nhất đó là đệ tử anh em lão phu.

- Nếu người đó không bằng lòng thì sao?

- Lão phu sẽ giam giữ y suốt đời, cấm không cho rời khỏi sơn cốc này một bước.

- Người vào sơn cốc thứ nhất đó là ai thế?

- Tống Sĩ Long!

- Y là đồ đệ của lão tiên bối phải không?

- Phải.

Giọng lạnh lùng của người đó bỗng dừng đôi hẳn, y liền quát hỏi:

- Người biết y sao?

- Không, tôi không quen bao giờ.

Phúc lắc đầu đáp rồi y bỗng hỏi lại:

- Hiện giờ y ở đâu?

- Đi khỏi rồi!

Giọng nói đó lạnh lùng trả lời A Phúc sao giống giọng nói người thượng như vậy. A Phúc nghĩ ngợi giây lát lại hỏi:

- Sau khi đi khỏi còn có ai tới sơn cốc này không?

- Có

- Những người đó đều chết hết cả trong sơn cốc này?

- Không có một người nào thoát khỏi chết hết.

- Trước sau có tất cả là bao nhiêu người?

- Ba mươi năm nay, người vào trong sơn cốc này tuy không nhiều nhưng cũng không ít, lão phu cũng không nhớ là bao nhiêu nữa, mi cứ đếm những cái đầu lâu người ở quanh mi thì sẽ biết liền.

- Nơi đây, tối om như vậy, tối không trông thấy gì hết, làm sao mà đếm được?

- Nếu vậy, chờ sáng mai, trời sáng tỏ, mi hãy đếm cũng được.

A Phúc từ từ nhắm nghiền hai mắt lại, trong lòng nghĩ thầm:

“Người nói chuyện với ta là ai, sao giọng nói của y lạnh lùng như thế? Tại sao y lại đặt một điều lệ kỳ lạ như vậy?”

A Phúc đang ngấm ngấm suy nghĩ thì người cái giọng nói lạnh lùng kia lại lên tiếng hỏi:

- Thằng nhỏ kia, mi đang nghĩ gì thế?

- Không!

- Tại sao mi không nói chuyện.
- Hết chuyện nói rồi.
- Tùy mi, muốn nói gì cũng được mà.

Lúc này A Phúc chán nản vô cùng, sự thực y không muốn nói gì hết, trong lòng chỉ có một mục đích là đợi chờ đến sáng tỏ để xem người có giọng nói lạnh lùng kia là người như thế nào rồi hãy tính toán sau, cho nên y không nói mà cũng không trả lời nữa.

Chương 2

Hang Hốc Kinh Hồn

Một lát sau, hình như người có giọng nói lạnh lùng kia, không sao chịu được sự trầm lặng đó lại lên tiếng hỏi:

- Thằng nhỏ kia, mi có sợ hãi không?

A Phúc vẫn nhắm mắt như thường từ từ đáp:

- Hãi sợ cái gì?

Người nọ, với giọng nói vừa lạnh lùng vừa kinh hoàng hỏi tiếp:

- Lát nữa, trời sáng tỏ, mi đếm xong những đầu lâu rồi là mi phải chết liền, mi không sợ hay sao?

- Ôi, tưởng tôi sợ hãi hay sao?

- Có lẽ.

A Phúc nghe người nói như vậy liền mở mắt ra cười ha hả một hồi rồi nói tiếp:

- Người ta sống trăm tuổi cũng như chốc lát thôi, rốt cuộc vẫn phải chết, việc gì phải hãi sợ?

- Có thực mi không sợ chết phải không?

- Chẳng lẽ sợ chết sẽ không chết hay sao?

- Sao mi không van lơn lão phu?

- Ông muốn bảo tôi van lơn, cầu khẩn ông hay sao?

- May ra, lão phu thương mi đặc biệt phá lệ cho mi thoát chết cũng chưa chừng?

- Hừ!

- Mi hừ cái gì?

- Đàn ông, đại trượng phu, sống cũng chả lấy gì làm thích thú, chết cũng chẳng lấy gì làm sợ hãi, hà tất vì cái chết mà phải đi van lơn cầu khẩn người, huống hồ, chưa chắc đã chết mà?

Người nọ cười hì hì mấy tiếng và nói tiếp:

- Nghe giọng nói của mi thì hình như mi là người khá có cốt khí đấy.

A Phúc trợn ngược đôi lông mày lên, lạnh lùng nói tiếp:

- Không có cốt khí còn làm người sao được?

- Phải, không có cốt khí, không phải là con người, thằng nhỏ năm nay mi mười mấy rồi lại cốt khí và can đảm đến thế kể cũng hiếm có đấy.

Người nọ có vẻ khen ngợi A Phúc, nhưng nói tới đó, giọng nói của y đã biến đổi rất nhiều, hòa nhã hơn trước và hỏi tiếp:

- Thằng nhỏ kia, tên họ mi là chi, ở đâu, môn hạ của ai thế?

Dưới hang cốc này tối đen đến nỗi không trông thấy gì hết, A Phúc nghe người nọ hỏi như vậy, biết người đó trông thấy mình rất rõ nên y mới kinh ngạc hỏi:

- Ông trông thấy tôi à?

- Phải!

- Ông là ai?

- Bé con đừng hỏi ta là ai vội, hãy trả lời những câu hỏi của lão phu đi đã.

A Phúc vốn dĩ thông minh, tuy không biết người đó là ai, nhưng nghe giọng nói lạnh lùng, âm thầm và thấy những lệ luật kỳ lạ của người nọ y biết người nọ có võ công rất cao siêu, tính tình rất hung ác, tất nhiên phải là một quái nhân, vì vậy, y suy nghĩ thầm:

“Ta có nên nói rõ hết sự thật của ta cho quái nhân này nghe hay không?”

Quái nhân này có võ học rất cao, nội gia công lực của y đã luyện tới mức tuyệt đỉnh, dưới hang cốc này, tuy tối đen như mực, giơ tay không trông thấy năm ngón, nhưng y có thể trông thấy rõ những vật rất nhỏ, những vật quanh y trong vòng hai mươi trượng, y đều thấy rõ hết, y thấy A Phúc ngẫm nghĩ, không nói năng gì cả, hình như đã biết ý nghĩ của thằng nhỏ này ra sao rồi, bèn âm thầm cười nhạt một tiếng và trầm giọng nói tiếp:

- Thằng nhỏ kia, trước mặt lão phu, mi đừng có giở cái trò nói dối nói trá ra, tốt hơn hết mi nói thật cho lão phu nghe thì hơn.

A Phúc đảo ngược đôi người một vòng, đã biết đối phương đã hiểu rõ tâm ý của mình như thế nào rồi, bỗng nghĩ ra một việc, liền ngẫm ngẫm nghĩ thầm:

“Đã là phúc thì không phải là họa, mà có là họa cũng không sao tránh thoát, ta hà tất nói dối y làm cái gì.”

Nghĩ như vậy, y liền lớn tiếng đáp:

- Tôi tên là A Phúc, người ở đâu, chính tôi cũng không biết, còn bảo tôi là môn hạ của ai thì lại càng không nói được, vì tôi không biết một chút võ công nào hết và cũng không có sư phụ gì cả.

- Lời nói của mi có thực không?

- Ông tưởng tôi nói dối hay sao?

- Có thể lắm.

A Phúc bỗng ha hả cười, trả lời tiếp:

- Tôi đã không sợ chết thì việc gì phải nói dối?

- Mi họ chi?

- Tôi họ gì phải chờ tôi điều tra ra đã mới nói cho ông nghe được.

- Mi không biết họ của mi sao?

- Nếu biết đã nói cho ông hay rồi.

- Mi có cha mẹ không?

- Có, nhưng không biết là ai.

Nói tới đó, A Phúc bỗng thở dài một tiếng rồi rầu rĩ trả lời tiếp:

- Ngay cả đến cái tên A Phúc của tôi đây, cũng là người khác đặt cho, chứ có phải cha mẹ tôi đặt cho tôi đâu.

- Không ai biết thân thế và lai lịch của mi hay sao?

- Có

- Sao mi không đi hỏi chúng?

- Không thể hỏi được

- Tại sao?

- Vì bên trong liên quan đến một sự ẩn bí của võ lâm, nếu tôi hỏi, người ta sẽ giết tôi liền.

- Mi sợ chết phải không?

- Tôi không cam tâm chết một cách hồ đồ như thế, chứ không phải là tôi sợ chết.

- Cho nên mi mới phải vào trong thâm sơn, cùng cốc này để trốn tránh phải không?

- Không phải trốn tránh.

- Ồ!

Quái nhân nọ ngẫm nghĩ giây lát rồi lại hỏi tiếp:

- Mi có muốn biết thân thế và lai lịch của mi không?

- Muốn lắm.

- Đã ba mươi năm nay, lão phu chưa ra khỏi sơn cốc này một bước nên việc trong võ lâm, lão không hay biết một tí gì làm sao mà biết được thân thế và lai lịch của mi, nhưng...

Nói tới đó, quái nhân ngưng giây lát, nói tiếp:

- Có phải người biết lai lịch, thân thế của mi là một người có võ công cao siêu nhất trong võ lâm phải không?

- Phải.

- Cho nên lão phu muốn...

Nói tới đó quái nhân không nói nữa y đang trù trù và do dự... y chỉ lo thằng nhỏ A Phúc này sau lại bắt chước Tống Sĩ Long...

Tống Sĩ Long là người thứ nhất bước chân vào trong sơn cốc này và cũng là đồ đệ duy nhất của anh em quái nhân, nhưng tên đó đã làm cho ba anh em quái nhân đau lòng, phần uất khôn tả, chỉ muốn lột da, lóc xương tên đó đi mới hả dạ, tuy trong lòng ba người rất phần uất nhưng không làm gì nổi tên đồ đệ vì anh em quái nhân đã trúng phải âm mưu, quỷ kế của tên đồ đệ phản trắc ấy rồi, hiện giờ, ba người đang bị tên ấy xích và giam dữ, dù hai người có võ học, công lực vô địch nhất thời mà không sao giằng dứt được sợi xích xuyên qua xương tì bà.

A Phúc bỗng thấy quái nhân nọ ngắt lời, không nói năng gì nữa, trong lòng rất ngạc nhiên, vội hỏi:

- Làm sao thế? Sao ông lại không nói nữa?

Quái nhân nọ đưa mắt nhìn hai người em ngồi ở phía đối diện là lão Nhị và lão Tam ngồi từ hồi nãy đến giờ chưa nói nửa lời, thấy lão Nhị, lão Tam gật đầu một cái rồi y mới lên tiếng nói tiếp:

- Lão phu muốn giúp mi, muốn truyền võ công cho mi.

- Ông thấy tôi tội nghiệp phải không?

- Phải.

A Phúc bỗng lớn tiếng đáp:

- Tôi không cần.

Quái nhân nghe thấy thằng nhỏ nói “tôi không cần” ba tiếng, ngạc nhiên vô cùng nhưng chỉ hơi suy nghĩ qua, y đã hiểu ý thằng bé liền, liền lớn tiếng cả cười và nói tiếp:

- Giỏi lắm, thằng nhỏ này có chí khí thật.

Quái nhân nói xong, ngừng giây lát lại tiếp:

- Nếu lão phu không thương hại mi thì sao?

A Phúc nghĩ ngợi giây lát rồi đáp:

- Nếu không phải là thương hại thì A Phúc tôi mong hết sức, nhưng tôi còn phải xem võ công của ông có hơn được Trác Ngọc Khôn, Trang chủ của Thiên Tâm trang không đã?

Quái nhân nghe nói, giật mình kinh hãi, vội hỏi lại:

- Trác Ngọc Khôn biết rõ lai lịch và thân thế của mi phải không?

- Có lẽ, y là người duy nhất biết rõ lai lịch và thân thế của tôi.

- Nếu võ công của lão phu ngang tài với Trác Ngọc Khôn thì sao?

A Phúc ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Nếu thế, tôi đành cảm ơn lòng tốt của ông.

Quái nhân nghe nói, liền lớn tiếng cả người một hồi, rồi nói tiếp:

- Bé con kia, mi cứ yên tâm, chỉ trong vòng ba ngày thôi lão phu sẽ dạy cho người trở thành một cao thủ vô địch thủ!

- Kể cả Trác Ngọc Khôn đây chứ?

- Nếu không kể y thì làm sao cho gọi là vô địch thiên hạ được.

A Phúc có vẻ nghi ngờ và không tin liền hỏi lại:

- Trong ba ngày trời, có thể thành công được như thế?

- Lão phu tuổi đã ngót trăm, chẳng lẽ lại còn lừa dối một đứa con nít hơn mười tuổi như mi hay sao?

A Phúc nghe quái nhân nói xong, cảm thấy mình mấy chân tay bớt đau nhức hơn trước, y liền gượng ngồi dậy, nhưng y vừa ngồi dậy đã nghe thấy quái nhân nọ với giọng nói rất ôn hòa hỏi:

- Bé con, bây giờ mi còn thấy đau nhức không?

- Đỡ nhiều rồi.

- Mi có tin lời nói của lão phu không?

A Phúc suy nghĩ giây lát rồi đáp:

- Ông nói như vậy, sao tôi lại không tin?

- Mi có muốn trở nên một người vô địch thiên hạ như thế không?

- Quý hồ, ông thương tôi mà dạy võ cho tôi thì tốt xin vái ông làm sư phụ ngay

Nói tới đó, A Phúc bỗng nghĩ tới một việc, vội hỏi lại:

- Chẳng hay, ông có điều kiện gì không?

Quái nhân bỗng lớn tiếng cười và đáp:

- Tiểu quỷ này thông minh thực, lão phu truyền thụ võ công cho mi như vậy, tất nhiên là phải có điều kiện chớ, sau khi học thành nghề mi hãy làm một việc cho lão phu.

- Việc gì thế?

- Giết Tống Sĩ Long đi!

A Phúc ngạc nhiên vô cùng, vội hỏi lại:

- Tại sao thế? Y chả là đồ đệ của ông là gì?

- Bây giờ, mi khỏi cần hỏi vội, lão phu chỉ hỏi mi có làm được hay không thôi?

- Nếu y có tội đáng chết thực thì tôi thế nào cũng làm được.

- Được cứ thế nhé, trời sắp sáng rồi, mi hãy ngồi yên ở đó dưỡng thần. Chờ trời sáng tỏ, chúng ta sẽ nói tiếp.

A Phúc lắc đầu, không nói năng gì nữa, liền nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc ấy, có thực A Phúc ngồi yên dưỡng thần không? Không, y đang phấn khởi, đang mừng rỡ, nghĩ lại khi ở trên sườn núi rút xuống đoán chắc

thế nào cũng chết chứ không sai, có ngờ đâu lại được thoát chết như thế này, mà nhân tai họa lại đặc phúc, đây mới thực là kỳ tích.

Y lại nghĩ đến ba ngày sau đã trở nên một tay cao thủ trong võ lâm vô địch thiên hạ, nên trong lòng y lúc đó mừng rỡ không sao mô tả được...

Trong khi A Phúc đang nghĩ ngợi thì trời đã dần dần sáng.

Tấm màn đen đã kéo lên dần, mặt trời từ từ ló lên, liền đó một luồng ánh sáng rọi vào trong hang hốc tối đen như mực kia.

A Phúc từ từ mở mắt ra nhìn, trông thấy rõ mình đang ngồi trên một vật gì, lông lá xồm xoàm. Y nhìn kỹ mới hay đó là con hổ xám, trán trắng, đã định vồ y trong lúc đêm hôm, bây giờ con thú dữ ấy đã chết rồi, y là người thông minh, thấy vậy đã đoán biết mình ngã lên trên lưng con hổ nên mới thoát chết, thực không ngờ con hổ định vồ y là kẻ đã cứu y thoát chết, tiếp theo đó, y đã trông thấy rõ chung quanh, y bỗng kinh hãi vô cùng, kinh hãi đến nỗi suýt thất thanh kêu la thì ra dưới hang hốc đó có không biết bao nhiêu là sọ người, xương người trông thực rùng rợn khôn tả.

Đang lúc A Phúc kinh hoảng thì nghe thấy quái nhân có giọng nói lạnh lùng kia cười khà khà và nói:

- Bé con kia, có phải mi thấy nhiều xương người chết như thế, trong lòng đang kinh hãi phải không?

A Phúc nghe nói, mới ngẩng đầu lên nhìn về phía có tiếng người nói ấy, liền buột miệng kêu lên “a” một tiếng, y lại kinh hoàng hơn là trông thấy những cái xương người ở quanh y.

Thì ra A Phúc trông thấy ba quái nhân, râu tóc che lấp mặt, hình dạng trông kinh khủng hơn cả những bộ xương đang rải rác quanh mình, y thấy ba người đó, mỗi người chỉ có một mắt, mặt đầy những vết thương có thể nói là không thấy một miếng thịt nào là lành lặn hết, đầu tóc hoa râm của ba người bị dính bùn bẩn đã thành màu xám xòa xuống lưng ít nhất cũng sáu bảy thước, những ngọn tóc lê trên mặt đất đã cho khô héo hết.

Ba người ngồi ở trước cửa động, một sợi xích sắt dày nửa tấc xuyên qua xương tì bà của ba người rồi khóa lên trên tảng đá, sáu chân đều bị chặt cụt, tay của người nào người ấy móng tay dài và quanh lại mấy vòng, có lẽ dài đến hơn một thước, quần áo đã mục nát, rách gần hết. Người gầy gò chỉ còn lại da bọc xương, nhưng mắt của người nào người ấy sáng quắc như ngọn đèn ló vậ, vì thế trông lại càng rùng rợn thêm.

Trông thân hình dáng quái dị và kinh khủng của ba quái nhân đó A Phúc kinh hoảng đến gần người ra.

Quái nhân ngồi phía bên trái trợn tròn xoe một mắt lên, tia ra một luồng ánh sáng lấp lóe nhìn thẳng vào mặt A Phúc rồi nhẹ răng ra nói:

- Bé con, trông thấy hình dáng của anh em lão phu trong lòng sợ hãi phải không?

A Phúc lắc đầu đáp:

- Tôi chỉ trông thấy ba vị đáng thương thôi.

- Đáng thương ư?

Quái nhân đó liền cười ha hả và nói tiếp:

- Bé con, anh em lão phu bị thảm khốc như thế này mà cũng không muốn người ta thương hại mình tí nào.

A Phúc gật đầu hỏi tiếp:

- Làm người không nên để cho người ta thương hại mới có ý nghĩa. Tại sao ba vị lại bị người ta hại như thế?

Quái nhân đó, mặt đầy vết sẹo, rung động một hồi, rồi tỏ vẻ rầu rĩ, thờ dãi một tiếng rồi với giọng đau đớn nói:

- Đó là nguyên nhân mà lão phu truyền thụ võ công cho mi xong, bảo mi đi giết Tống Sĩ Long đấy.

- Cái gì?

A Phúc liền nhảy bắn người lên, kinh ngạc nhìn quái nhân hỏi tiếp:

- Quý vị bị tên đồ đệ đó hại đến thế hay sao?

- Mi không tin hay sao?

- Thiên hạ làm gì có người lòng dạ thú và độc ác đến thế?

A Phúc lắc đầu có vẻ không tin nên nói như vậy.

- Bé con, mi có biết một người không thỏa mãn sự mong muốn sẽ không nghĩ gì đến tất cả hậu quả mà tạo nên những chuyện mà người ta không thể tưởng tượng được không?

Lúc này, A Phúc mới tỉnh ngộ, nhìn thẳng vào mặt quái nhân và nói tiếp:

- Nếu vậy, chắc y yêu cầu ba vị cái gì, ba vị không chịu nhận lời nên y mới hạ độc thủ giết hại ba vị như thế phải không?

- Mi đoán rất đúng.

Quái nhân ấy gật đầu và cười, nhưng bộ mặt cười của y lại còn khó coi hơn khóc, hình dáng của y ai trông thấy cũng phải hoảng sợ liền.

A Phúc vẫn còn hoài nghi nên hỏi:

- Y là đồ đệ của ba vị, chẳng lẽ võ công của y còn cao hơn ba vị hay sao?

Quái nhân nọ gật đầu đáp:

- Lời hỏi của bé con rất có lý, tên súc sinh ấy nham hiểm, ác độc khôn tả, y bỏ thuốc mê vào trong rượu, anh em lão phu không để ý mới trúng phải độc kế của y, mới bị y hãm hại như vậy.

- Ồ, ra thế đấy.

Quái nhân bỗng trợn một mắt lên nhìn thẳng vào mặt A Phúc rồi hỏi:

- Bé con, có bằng lòng giúp lão phu đi giết Tống Sĩ Long không?

A Phúc hậm hực, không do dự tí nào cương quyết đáp:

- Ông cứ yên tâm, không nói ông truyền thụ võ công cho tôi, dù ông không truyền thụ võ công cho tôi, mà gặp phải kẻ vạn ác, đại nghịch, bất đạo như vậy thì tôi cũng phải giết y cho được để trừ hại cho võ lâm.

- Được bé con, mi chỉ nói một câu đó, lão phu cũng đã mãn ý rồi.

Nói xong, quái nhân bỗng lớn tiếng cả cười, hai quái nhân ngồi cạnh đó cũng lớn tiếng cười theo.

Sau tiếng cười đó, quái nhân bỗng nhìn A Phúc nói:

- Bé con, hãy lôi con hổ chết lại đây để anh em lão phu ăn một bữa thật no đã, rồi lão phu truyền thu võ công cho mi sau, ba ngày sau mi sẽ thành một cao thủ vô địch thiên hạ liền.

A Phúc nhìn xác con hổ ở trên mặt đất, rồi từ từ đi tới, mới cố hết sức lôi con hổ đến trước mặt ba quái nhân, ba quái nhân bẻ giò sáu tay ra, chỉ trong chốc lát đã lột xong da con hổ, rồi mỗi người bẻ một đùi, ăn ngồm ngoàm, ăn sống nuốt tươi luôn.

Một lát sau chỉ thấy tay và mồm của ba quái nhân dính đầy máu tươi, hình dáng trông rất là kinh khủng, đáng sợ. A Phúc đứng cạnh đó trông thấy vậy, kinh hoảng đến ngẩn người ra.

Quái nhân đã bảo truyền võ công cho y, bỗng bẻ một cái đùi hổ đưa cho rồi vừa cười vừa nói:

- Bé con, đói chưa, ăn một chút đi.

A Phúc chưa bao giờ ăn qua thịt sống như vậy, y định nói “không ăn” nhưng y thấy bụng đói, khó chịu khôn tả nên y liền giơ tay ra cầm lấy chiếc đùi hổ đưa vào mồm vẫn gượng nuốt vào trong bụng.

- Có ngon không?

Quái nhân nọ nhìn y vừa cười vừa hỏi như vậy.

A Phúc không trả lời lại cắn thêm một miếng nữa.

Quái nhân nọ vừa ăn thịt hổ, vừa nhìn hai quái nhân kia cười nói:

- Không ngờ ba anh em chúng mình trước khi chết lại còn được ăn một bữa ngon lành như vậy, như thế kể khẩu phúc của chúng ta không phải là bạc đâu!

Hai quái nhân kia nghe nói gật đầu, rồi bỗng trợn tròn xoe đôi nhỡn lên nhìn thẳng vào mặt A Phúc nghiêm nghị nói:

- Bé con, mong mi đừng có phụ đại ca ta nhé!

- Hai vị nói gì thế? Ba vị đều...

Quái nhân được gọt là đại ca gật đầu đáp:

- Sau khi anh em ta truyền thụ võ công cho mi xong, chúng ta đều chết hết.

- Ủa?

A Phúc ngạc nhiên vô cùng, nhì ba người và hỏi tiếp:

- Thế là nghĩa lý gì?

- Chúng ta sẽ dồn hết chân nguyên của bản thân và nội công đã khổ tu được mấy chục năm dồn sang người mi, lúc ấy mi sẽ trở nên người vô địch trên thiên hạ liền.

A Phúc lại hỏi tiếp:

- Thế là ba vị tinh khô, lực kiệt mà chết phải không?

Quái nhân gật đầu đáp:

- Phải.

A Phúc nghe nói, giận người ra bỗng lắc đầu cương quyết đáp:

- Tôi không muốn, việc này đối với người khác thật là mong cũng không mong cầu nổi mà A Phúc lại không bằng lòng.

Ba quái nhân thấy y trả lời như vậy ngạc nhiên vô cùng. Nhưng chỉ thoáng cái, họ đã biết liền, người đứng đầu của ba quái nhân đó bỗng lớn tiếng cười và nói:

- Bé con, mi tốt bụng lắm, anh em lão phu may mắn gặp mi, chắc không phụ lòng anh em lão phu đâu

A Phúc nghiêm nét mặt lại và nói tiếp:

- Ông cứ yên tâm, A Phúc tôi đã hứa với ai việc gì, không bao giờ dám nuốt lời hết, một ngày kia tôi thế nào cũng giết chết Tống Sĩ Long tên ác đồ đó, nhưng ba ông truyền thụ võ công lỗi ấy cho tôi, tôi không muốn tí nào.

Quái nhân nọ, với tầm mắt rất hiền từ, và nói tiếp:

- Bé con, lòng mi ra sao lão phu đều biết rõ hết nhưng không làm như thế thì làm sao trong ba ngày ngăn ngủi như vậy mà mi trở nên đệ nhất cao thủ trong võ lâm được, đồng thời, người không có võ công thực cao siêu như vậy thì thẳng sao nổi Tống Sĩ Long và hạ Trác Ngọc Khôn.

A Phúc ngẫm nghĩ giây lát lại hỏi:

- Ngoài cách đó ra còn cách nào không?

- Trừ cách đó ra, thì ít nhất phải khổ luyện mười năm mới được.

A Phúc cương quyết nói tiếp:

- Tôi đành khổ luyện mười năm.

- Thời gian mười năm lâu quá.

- Lâu thì lâu chớ có nghĩa lý gì đâu, cổ nhân đã dạy “Quân tử báo thù mười năm cũng không muộn”.

Quái nhân nọ, với hai quái nhân kia đưa mắt nhìn nhau một cái rồi gật đầu với nhau, sau lại nhìn A Phúc gật đầu nói tiếp:

- Thôi được bé con, ta bằng lòng theo lời người, người mau quỳ xuống bái sư đi.

A Phúc nghe nói, vội nghiêm chỉnh quỳ xuống mồm thì nói:

- Ân sư ở trên, đệ tử Vô Danh quỳ lạy ân sư.

Nói xong, y vái luôn hai lạy rồi đứng dậy, buông xuôi tay đứng cạnh, quái nhân nọ ngạc nhiên nhìn A Phúc và hỏi:

- Tên mi chả là A Phúc là gì? Sao mi lại báo là Vô Thanh.

A Phúc cung kính đáp:

- Đệ tử cho cái tên A Phúc của đệ tử không phải là tên họ thực vì vậy không muốn dùng nữa, tên gọi là Vô Danh thì hơn, nếu ân sư cho gọi như thế không tiện thì xin ân sư ban cho đệ tử một cái tên vậy.

Quái nhân nghe nói mới hiểu vừa rồi y nói là Vô Danh chứ không phải là Vô Thanh trong lòng y cũng phải khen ngợi A Phúc là thông minh, liền gật đầu đồng ý.

Quái nhân bồng giơ tay chỉ vào cái hang động đằng sau phía bên phải và nói tiếp:

- Động vách kia có một cái cửa, con ra mở cái cửa đó, bên trong có một hộp sắt, hình chữ nhật, con đem nó ra đây.

Vô Danh vâng lời, đi mở cái cửa động đó lấy cái hộp sắt hình dài nhỏ ra, hai tay bưng tới trước quái nhân.

Quái nhân liền bảo y rằng:

- Con mở cái nắp hộp ấy ra.

Vô Danh mở cái nắp hộp ra, thấy bên trong có một cái sáo bằng ngọc, màu xanh biếc và một lá cờ ba góc, vàng chóa, dài hơn thước với hai quyển sách nhỏ, một cái thẻ bạc, ngoài ra có một cái bình ngọc nhỏ, bên trong có ba viên thuốc đơn màu đỏ như lửa. Quái nhân nọ nhìn Vô Danh rồi hỏi:

- Đồ đệ con có biết những vật này là vật gì không?

Vô Danh lắc đầu đáp:

- Đệ tử ngu muội, không biết gì cả, xin ân sư cho hay.

Quái nhân thở dài một tiếng và nói:

- Chỉ vì những vật này mà ba anh em sư phụ mới nên nông nỗi này.

Vô Danh cả kinh vội hỏi lại:

- Chẳng lẽ Tổng sư huynh muốn cướp được mấy vật này chăng?

Quái nhân bồng quát mắng:

- Từ giờ trở đi con không được gọi tên đó là sư huynh, nghe chưa.

Vô Danh nghe nói, giật mình kinh hãi vội cung kính đáp:

- Đệ tử xin tuân lệnh.

Quái nhân lại thở dài một tiếng rồi lại từ từ nghiêm nét mặt nói tiếp:

- Đồ đệ, con đừng có coi thường mấy vật này, bất cứ vật nào cũng là vật quý báu nhất trong võ lâm. Hai cuốn sách nhỏ này là Kiêu Dương chân kinh là hai cuốn kỳ thư hiếm có trong võ lâm, ba viên thuốc đỏ đỏ trong cái lọ kia tên là Kiêu Dương đơn, còn cái thẻ bài sắt này là tín vật của ta với nhị sư thúc tam sư thúc con đi lại giang hồ năm xưa, cái cờ tên là Tích Độc Truy Hồn kỳ là khí giới của nhị sư thúc con đã oai trấn võ lâm, cái sáo ngọc này là vật quý báu nhất của Tam sư thúc con, không những dùng làm được khí giới để đấu với địch mà thổi lên một khúc tiếng sáo có thể lui được thiên binh vạn mã, bây giờ những vật đó đều là vật riêng của con hết.

- Ủa!

Vô Danh nghe nói kinh hoàng, kêu ủa một tiếng xong liền nghiêm nghị nói:

- Được ân sư thương yêu như vậy, ơn đức này đồ đệ không bao giờ dám quên hết nhưng chỉ sợ đệ tử không đủ sức lãnh nhận hết bao nhiêu báu vật chỉ mong ân sư tùy tiện ban cho một vật, đệ tử đã mãn nguyện lắm, đâu dám xin được nhiều thứ như thế.

Quái nhân nghe nói trong lòng khen ngợi gật đầu vừa cười vừa nói tiếp:

- Con không tham lam như vậy, thực hiếm có nhưng ý của sư phụ đã quyết định như vậy rồi, con khỏi cần phải nói chuyện đó nữa, bây giờ do Nhị sư thúc con chỉ sử dụng cái cờ, rồi đến Tam sư thúc dạy con dùng sáo và thổi sáo.

Vô Danh biết nói nhiều cũng vô ích, liền không nói năng gì nữa, đi tới quái nhân ngồi giữa để quái nhân này truyền thụ những thế võ của lá cờ cho.

Chương 3

Ba Ngày Trong Thâm Cốc

Ngày thứ nhất Vô Danh học hiểu những thế võ của lá cờ. Ngày thứ hai, Vô Danh hiểu những thế võ đánh bằng sáo và học thuộc lòng khúc điệp thổi cây sáo ấy. Ngày thứ ba, sư phụ của Vô Danh, người đứng đầu bọn quái nhân bảo y ngồi xếp bằng tròn ở phía trước mặt, hai người cách nhau chừng hai thước, rồi mới lấy cái lọ ngọc nhỏ nhỏ đổ ba viên thuốc đỏ như lửa ở bên trong đưa cho y và nói rằng:

- Con mau uống ngay ba viên Kiêu Dương đơn này rồi theo lời dặn của sư phụ mà vận khí hành công, con phải có đầu óc sáng suốt đừng nên nghĩ ngợi gì hết. Vận khi hành công tiếp dẫn sức thuốc vào trong người, sư phụ sẽ giúp con một tay mới được.

Vô Danh tuân theo lời nói của sư phụ, uống luôn ba viên Kiêu Dương đơn liền nhắm mắt ngồi yên để vận hành khí công tiếp dẫn sức thuốc. Y hành công không lâu, đã thấy sư phụ để một bàn tay lên trên đỉnh đầu, đồng thời, y nghe thấy sư phụ nói:

- Con phải chú ý, đừng có chệnh mảng phân thần.

Y vừa nghe thấy sư phụ nói xong, đã thấy có một luồng nhiệt lực, từ ở trên đỉnh đầu nơi Bách Hội huyết chạy xuống hẳn tới Đơn Điền rồi lại từ Đơn Điền vào quan nguyên qua Khí Hải từ từ chạy ngược lên vào bách huyết thông hành tứ chi, rồi cứ chạy vòng quanh như thế liên miên bất tuyệt, thấy luồng hơi nóng đó càng ngày càng nóng thêm, dần dần y không còn hay biết gì nữa đã đạt tới mức vô tri, vô giác rồi. Thì ra lúc này, ba quái nhân tay nắm tay nhau, người nào người ấy đều đem chân nguyên của mình đã khổ tu được mấy chục năm nay dồn sang quái nhân lớn nhất. Và do

người đó truyền chân lực của hai người em vào trong người của Vô Danh. Ba người đã quyết tiết khí trong một thời gian ngắn tạo Vô Danh trở nên một tay cao thủ vô địch trong võ lâm. Trải qua không biết bao lâu, Vô Danh từ từ thức tỉnh, y đang ở trong hoàn cảnh vô tri, vô giác quay trở lại chốn hữu tri, hữu tác, khi y vừa mở mắt ra, cảm giác đầu tiên là y thấy thần trí sáng láng, sức khỏe lạ lùng, liền kinh ngạc kêu “ủa” một tiếng và y thất thanh kêu lên nằm gục vào người của sư phụ, khóc lóc rất thảm thiết:

- Sư phụ, sư phụ... hà tất... phải như thế...

Y khóc đến khan cả tiếng mà vẫn còn khóc hoài. Dưới thung lũng đầy những xương người đã có thêm ba cái xác trông rất khủng khiếp xen lẫn với tiếng khóc rất bi đát của Vô Danh càng tạo cho khung cảnh ấy rùng rợn và bi đát thêm.

Đột nhiên, sư phụ từ từ mở mắt ra, với đôi ngươi không có tinh phần và thở một cách yếu ớt, giọng mãi mới lên tiếng nói được khuyên bảo Vô Danh rằng:

- Con... đừng khóc... như thế nữa.

Vô Danh vội nín khóc ngay, y lại nghe thấy sư phụ nói tiếp:

- Bây giờ con đã trở nên người số một trên thiên hạ, người trong võ lâm không ai địch nổi con nữa, mong con đừng có phụ lòng của sư phụ với hai vị sư thúc.

Vô Danh lắng lắng nghe quái nhân thở một hồi và nói tiếp:

- Ở trên vách núi phía trước mặt kia, chỗ cao chừng bảy tám trượng nơi đó có một cái hang động, hang ấy rất nhỏ chỉ đi lọt một người thôi, nơi đó là con đường duy nhất ra khỏi thung lũng này, con đi đi thôi.

Vô Danh nuốt lệ đáp:

- Xin ân sư cứ yên tâm, không bao giờ đệ tử phụ lòng ân sư với hai vị sư thúc đâu.

Sư phụ của y thấy y nói như vậy liền gật đầu, nhắm mắt lại nuốt một hơi thở cuối cùng, rồi vẻ mặt tươi cười và an nhàn rời khỏi thế giới trần tục này.

Còn hai người quái nhân kia tức là sư thúc của Vô Danh vì kiệt sức đã chết cách đây hơn một tiếng đồng hồ rồi.

- Sư phụ, sư phụ...

Vô Danh lại lớn tiếng khóc một hồi nữa, rồi y mới lau nước mắt lấy những vật ở trong hộp sắt ra, rồi giấu ở trong người. Sau y đi khiêng một ít đá niêm phong cửa động. Y đứng trước cửa động, cúi đầu xuống khẩn thềm.

- Thừa ân sư cùng nhị vị sư thúc, đệ tử đi đây, ba vị cứ yên chí mà yên nghỉ đi, sau này con thế nào cũng bắt sống tên Tống Sĩ Long về đây và chính tay con sẽ giết chết tên gian ác đồ đó ở trước mộ của ba vị!

Y khẩn xong, quay đầu lại đi tới dưới vách sườn núi ở phía đối diện, ngẩng đầu nhìn lên phía trên chỗ cao bảy tám trượng. Quả nhiên, y thấy trên đó có một cửa hang. Y liền hít hơi, nhún chân nhảy lên một cái, không tốn một chút hơi sức nào đã lên tới trên cửa hang liền. Y phấn khởi đến như điên như cuồng, múa chân múa tay nhảy nhót lung tung mồm thì kêu la:

- Ôi ta thành công rồi! Ta thành công rồi!...

Nói xong, y quay mình chạy thẳng vào trong hang động.

Từ đó trở đi, trên giang hồ có xác chết, bể tình bồng gợn sóng dào, có không biết bao nhiêu thiếu nữ sẽ ngậm hờn suốt đời... bao nhiêu thiếu nữ lụy tình vì...

Võ lâm bị đảo lộn, chính tà hai đạo đều đi lên trên con đường hiểm nghèo, nói cho cùng là số phận của Hắc Bạch hai đạo đã bắt đầu bị tai ách.

Trong núi Hạ Lan, có một thiếu niên đang lớn bước bay chạy, người đó chính là Vô Danh, lúc này công lực chàng đã cao siêu khôn tả, người tu luyện hàng trăm năm chưa chắc đã có chân lực thâm hậu như chàng...

Lúc ấy, mặt trời mọc ở trên đỉnh đầu, chàng chạy dưới bóng trăng, nhanh như điện chớp, chỉ thấy một cái bóng đen lướt qua, chứ người ta không sao trông thấy rõ thân hình của chàng, vì chàng đi quá nhanh. Chàng phấn khởi vô cùng, vừa chạy vừa rú kêu, tiếng rú của chàng như long ngâm, hổ tiếu. Chàng nhảy nhót một cái đi xa được mười bảy mười tám trượng, nhưng chân vừa đụng xuống mặt đất, chàng lại tung mình nhảy luôn một cái xa như thế nữa. Chàng thấy khinh công của mình cao siêu như vậy, trong lòng khoan khoái vô cùng. Không bao lâu, y đã ra khỏi dãy núi Hạ Lan, tới Sơn Khẩu y mới dừng chân lại, không nhảy nhót nữa.

Lúc ấy đã là canh tư, mặt trăng đã lặn xuống phía Tây, y đang suy nghĩ không biết đi về phía nào cho phải liền nghĩ thầm:

“Bây giờ, ta nên đi đâu trước? Kiểm Tổng Sĩ Long? Tên ác đồ ấy ở đâu? Biết đi đâu mà tìm kiếm y, vả lại ta chưa gặp mặt y bao giờ dù có thấy y cũng không biết y là ai? Hay là... ta đi Thiên Tâm trang trước kiếm Trác trang chủ hỏi xem lai lịch của ta ra sao...?”

Nghĩ tới đó, chàng chần chừ giây lát rồi mới quyết định hẳn, mồm lẩm bẩm tự nói:

- Phải, ta hãy về Thiên Tâm trang trước, Trác Quân Kiệt, các người có còn hà hiếp ta như trước không? Nếu tên nào dám mắng chửi ta một câu, ta cho chúng biết tay ngay. Còn Tiểu Yến, ồ Tiểu Yến, nếu nàng đã biết ta học được võ công kinh người như thế này, chắc thế nào cũng đặc ý lắm.

Thế rồi, chàng quay trở lại Lỗ Sơn huyện tỉnh Hà Nam nơi mà chàng sinh sống thời nhỏ đến giờ. Vừa bước chân vào trong huyện thành Lỗ Sơn, chàng liền tiến thẳng về phía Thiên Tâm trang.

Chàng vừa đi mà trong người chàng sôi nổi chàng chỉ muốn bước về tới ngay Thiên Tâm trang để trả thù xưa mới hả dạ.

Lúc ấy trời đã tối, canh hai vừa qua, chàng đang đi, bỗng nghe có tiếng quát tháo của một người đàn bà và một người đàn ông.

Lúc này nội công của chàng đã luyện tới mức thượng thặng, nên tai mắt của chàng thính và sắc hơn người thường rất nhiều, chỉ hơi để ý nghe một tí là chàng đã đoán biết được tiếng quát tháo đó ở chỗ cách chàng chàng mười dặm về bên phía Nam. Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, chàng liền nghĩ thầm:

“Ai lại đánh nhau trong lúc đêm hôm khuya khoắt như thế này vậy? Ta thử đến đó xem!”

Nghĩ như vậy, chàng liền giở khinh công ra, tiến thẳng về phía Nam tức thì.

Chỉ trong nháy mắt, chàng đã đi tới chỗ có người đánh nhau rồi, chàng thấy hai đứa nhỏ, một nam, một nữ đang đấu với một đại hán, tuổi trạc bốn mươi. Con bé nọ, tuổi chừng mười bốn mười lăm, đầu kết hai cái đuôi sam, tay cầm thanh đoản kiếm dài chừng thước rưỡi có ánh sáng lóe mắt. Người tuy mảnh khảnh, nhưng nhanh và nhẹ nhõm vô cùng, trong khi nàng nhảy nhót, hai cái đuôi ở trên đầu nhảy theo, trông rất tức cười. Còn thằng nhỏ, tuổi cũng mười bốn mười lăm như con nhỏ kia, tay sử dụng một thanh kiếm gang, dài ba thước. Xem thân pháp và kiếm thế của y có vẻ cao siêu hơn thiếu nữ kia nhiều, nhưng phải nổi kinh nghiệm, hỏa hầu hãy còn non kém lắm.

Đại hán nọ sử dụng một món binh khí kỳ lạ, tuy Vô Danh không biết món khí giới ấy là khí giới gì nhưng chàng cũng biết được công lực tên này khá cao siêu, và thế công nào của y cũng ác độc khôn tả, cứ nhắm vào những nơi yếu huyệt của hai đứa nhỏ mà tấn công.

Vô Danh không có kinh nghiệm giang hồ và cũng không biết giấu giếm thân mình, vừa tới nơi chàng liền đứng chống hai tay vào hai bên hông để xem, trông rất kiêu ngạo.

Thiếu nữ nọ vừa đấu vừa luôn mồm chửi:

- Ác tặc, người không biết xấu hổ tí nào, người lớn như thế mà lại ra tay đánh hai anh em chúng ta như vậy. Đêm nay, chúng ta phải đánh cho người thua và quỳ lạy mời thôi...

Thiếu nữ vừa chửi tới đó, đại hán nọ đã nổi giận quát mắng:

- Câm mồm, mi có biết năm năm trước đây, cha mi, lão quý đã đánh đại gia này một chưởng không? Nên đêm nay ta phải đối xử với hai tiểu quý các người để lấy lại cả vốn lẫn lãi.

Vô Danh nghe thấy hai bên mắng chửi nhau như vậy, cảm thấy rất lý thú, liền ngẫm nghĩ:

“Thế là nghĩa lý gì? Năm năm trước, bị người ta đánh cho một chưởng, năm năm sau lại kiếm con người ta... thế này y cũng nói là món nợ ư?”

Nghĩ đoạn, Vô Danh liền lớn tiếng bảo ba người nọ rằng:

- Nay các người hãy tạm ngừng tay, tôi có lời muốn nói với các người.

Ba người nọ nghe nói, đều giật mình kinh hãi vội nhảy giật lùi về phía sau. Sáu con mắt tỏ vẻ kinh ngạc đều nhìn vào mặt chàng. Ba người đó, ngoài sự kinh ngạc, lại còn cảm thấy ngạc nhiên hết sức, vì chúng không hiểu tên ăn mày, quần áo lam lũ và bẩn thỉu hết sức, tới từ lúc nào mà cả ba không hay biết gì cả.

Đại hán trung niên liền trợn trừng đôi mắt lên quát hỏi Vô Danh rằng:

- Thằng ăn mày kia đi đến đây làm chi? Muốn nói gì?

Vô Danh thấy đại hán ấy hung hăng như vậy, trong lòng không vui và đã sinh chán ghét rồi.

Sau này Vô Danh ở trên giang hồ cũng chỉ vì sự thích và ghét đó đã tạo nên không biết bao nhiêu sát nghiệp và cũng có rất nhiều cao thủ của giang hồ làm mất lòng chàng mà bị toi mạng một cách oan uổng. Đó là số trời mới tạo nên một sát sinh của giang hồ như vậy, chàng đưa mắt nhìn đại hán một cái, từ từ tiến lên hai bước, lạnh lùng hỏi:

- Người bảo ai là thằng ăn mày thế?

Đại hán bỗng cười ha hả và nói:

- Mi không phải là ăn mày thì là đại gia hay sao?

Vô Danh chỉ tay vào mũi mình và hỏi tiếp:

- Ta ư?

Đại hán nọ gật đầu trả lời tiếp:

- Phải, chính mi.

Thiếu nữ đứng cạnh đó không sao nhịn được liền cười khúc khích mấy tiếng thật khê. Tuy nàng cười rất khê nhưng tai Vô Danh thính khôn tả nên đã nghe thấy nàng cười rồi. Chàng liếc mắt nhìn thiếu nữ một cái rồi lại nhìn đại hán trung niên kia lạnh lùng nói tiếp:

- Được, người bảo ta là thằng ăn mày, thì ta là thằng ăn mày vậy.

Đại hán cười nhạt quát tiếp:

- Thằng ăn mày kia, đại gia không có thì giờ nói chuyện phiếm với mi đâu, mi muốn làm gì hãy nói mau lên.

Vô Danh vẫn lạnh lùng trả lời:

- Ta đi ngang qua đây, vừa nghe thấy tức cười lắm nên muốn hỏi người đầu đuôi ra sao, vì vậy mới hỏi người là thế.

Đại hán trung niên ngẩn người ra hỏi:

- Người muốn hỏi gì?

Vô Danh vừa cười vừa đáp:

- Vừa rồi người nói năm năm trước bị cha của hai người này đánh cho một chưởng, năm năm sau ngày hôm nay người định hỏi hai người này lấy lãi trước rồi người mới đi kiếm cha của họ thanh toán vốn sau. Ta không hiểu món nợ của người như thế nào, nên ta muốn hỏi xem đầu đuôi ra sao?

Đại hán nghe thấy cười ha hả rồi đáp:

- Tưởng gì ra là vấn đề ấy. Được, thằng ăn mày kia mi hãy đứng sang một bên đợi chờ đại gia đòi hai tiểu quỷ này lấy lãi trước, rồi sẽ cho người biết cách thanh toán của đại gia sau.

Vô Danh đưa mắt nhìn hai anh em thiếu nữ một lát, rồi gật đầu nói:

- Thôi được ta đợi chờ người.

Người con trai kia liền bảo với Vô Danh rằng:

- Bạn nhỏ đừng đứng ở đây đợi chờ y nữa, mau đi đi.

Vô Danh không trả lời chỉ lắc đầu mỉm cười. Cô bé nọ thấy vậy chau môi một cái liếc nhìn chàng vẻ mặt trông rất ngây thơ. Nàng còn khẽ mắng chửi rằng:

- Thực không biết xấu tốt gì cả.

Mắng chửi xong, nàng liền quay người lại nói với anh nàng rằng:

- Đại ca mặc y.

Đại hán trung niên cười nhạt một tiếng và nói:

- Thật là thân mình còn chưa giữ nổi mà lại còn lý đến người.

Nói xong, y vừa nhìn Vô Danh cười một tiếng rồi quay lại bảo hai anh em kia rằng:

- Hỡi tiểu quý kia, mau ra tay để nộp mạng đi.

Chương 4

Đấu Hồi Thứ Nhất

Đại hán trung niên vừa quát xong đã nhắm hai đứa nhỏ tấn công luôn.

Hai anh em thanh niên nọ liền múa kiếm xông lại chống đỡ.

Hai anh em mỗi người một bên nhắm hai bên hông của đối thủ mà đâm tới.

Đại hán nọ cười nhạt một tiếng quay người một cái đã tránh né được hai thế công của đối thủ rồi y múa luôn khí giới quái dị lên nhằm hai nơi yếu huyệt của hai địch thủ tấn công luôn.

Hai anh em thiếu niên nọ tuy vì tuổi nhỏ kém kinh nghiệm lẫn hỏa hầu, nhưng kiếm pháp của họ được danh gia truyền thụ cho nên rất huyền diệu và cũng lanh lợi khôn tả. Hai anh em đâm huyệt một nhát liền đổi vị trí không chờ đại hán tấn công tiếp, mà xoay sang hướng khác tấn công liền.

Đại hán nọ vội xoay người tránh né rồi lại biến thế phản công. Chỉ thoáng cái, ba người đã đấu với nhau rất kịch liệt. Đại hán này cũng là một tay hảo thủ có tên tuổi ở trên giang hồ lâu năm, nội gia công lực rất thâm hậu, nhất là môn khí giới quái dị lại được dị nhân truyền thụ cho. Nên thể thức của y rất quái dị và độc ác, huống hồ đêm nay y đã quyết tâm giết chết hai đứa nhỏ tại chỗ để trả thù bị cha hai đứa nhỏ đánh một chưởng năm xưa. Cho nên thế công nào của y cũng ác độc vô cùng. Vì thế kiếm pháp của hai anh em thiếu niên nọ tuy thần diệu, chân tay nhanh nhẹn, nhưng cũng khó mà giữ nổi khỏi bại.

Trận đấu rất là kịch liệt và kinh hiểm, thiếu niên đang đấu thấy Vô Danh vẫn đứng ngẩn người ra xem, liền lớn tiếng quát bảo chàng rằng:

- Này bạn kia, còn đứng ngẩn người ra đó làm gì mau chạy đi đi.

Chỉ vì thiếu niên đó bảo Vô Danh mau chạy đi, hơi phân thần một chút, đại hán nọ khi nào chịu bỏ lỡ dịp may đó, liền tấn công như vũ bão tức thì. Thiếu niên ấy bị kẻ địch dồn ép, kiếm pháp loạn xạ, thật là nguy hiểm vô cùng. Thiếu nữ nọ thấy vậy cả kinh, sẵn số xông tới tấn công vào lưng đại hán tới tấp để mong cứu người anh thoát nạn.

Tuy thế công của nàng làm cho đại hán kia né mình tránh, nhưng không cứu nổi thế bại của người anh.

Vô Danh thấy vậy liền lên tiếng nói:

- Này, các người có mau ngừng tay không?

Đại hán nọ thấy mình sắp thắng đến nơi, bỗng nghe Vô Danh bảo ngừng tay, không hiểu việc gì, liền ngừng tay lại trợn trừng đôi mắt lên quát bảo Vô Danh rằng:

- Tiểu quý việc gì thế?

Vô Danh vẫn ung dung như thường thủng thẳng tiến lên hai bước, nhìn mặt đại hán kia, từ từ nói:

- Thôi trận đấu này coi như huề, hai bạn đừng đấu với nhau nữa.

Đại hán càng tức giận thêm, hỏi tiếp:

- Tại sao vậy?

Vô Danh mỉm cười đáp:

- Người lớn tuổi thế này, dù có thắng hai đứa cũng không vẻ vang gì mà.

Đại hán càng tức giận thêm cười nhạt một tiếng rồi tiếp:

- Người thấy chướng mắt phải không?

Vô Danh thấy thái độ và lời nói của đại hán đã chướng mắt khôn tả, nhưng vì chàng không biết y là ai, hơn nữa chàng có ý không thù không oán cho nên chàng mới để yên như thế, bây giờ chàng nghe đối phương có vẻ khiêu khích mình liền cười nhạt đáp:

- Phải thì sao?

Đại hán cười ha hả và nói tiếp:

- Nghe người nói thì hình như người muốn can thiệp và việc này phải không.

Vô Danh cười nhạt một tiếng và nói tiếp:

- Chẳng lẽ ta không có quyền can thiệp hay sao?

- Được để ta xem người có đủ tư cách không?

- Cái gì đủ tư cách với không đủ tư cách, khôn hồn thì người ít nói những lời thừa đó và mau cụp đuôi đào tẩu đi bằng không... Hừ hừ...

Đại hán thấy Vô Danh là một tên ăn mày quần áo lam lũ mặt bần thiêu trông không có vẻ gì kinh người, nên y chưa đợi y nói dứt đã quát hỏi tiếp:

- Bằng không thì người muốn sao?

Vô Danh lạnh lùng đáp:

- Đừng có hỏi lôi thôi nữa, không tin người cứ thử xem.

Đại hán là một ác đạo ngang tàng quen rồi khi nào chịu nổi những lời nói vô lễ của Vô Danh như thế, nên y trợn tròn đôi mắt hung ác quát hỏi:

- Tiểu tử, mi chán đời phải không?

Y vừa quát xong, đã tiến tới chỗ cách Vô Danh chừng ba thước múa cây khí giới quái dị nhằm vai và ngang lưng của đối thủ tấn công luôn.

Lần đầu tiên Vô Danh ra tay đấu với người không biết tránh né ứng địch ra sao, thấy khí giới của đại hán có ánh sáng lòe mắt và nhằm vào vai và lưng của mình tấn công tới, chàng có vẻ hoảng sợ trong lúc luống cuống vội giơ song chưởng đẩy luôn ra một cái. Chàng là người đã có nội gia công lực tuyệt đỉnh chỉ đẩy một chưởng rất thường cũng có thể đánh vỡ bia nát đá không ai tránh đỡ được rồi, huống hồ song chưởng của chàng đẩy ra một lúc oai lực mạnh biết bao.

Đại hán kia có ngờ đâu, một tên ăn mày nhỏ hôi thối khôn tả và mặt không có vẻ kinh người mà lại là nội công cao thủ đến thế.

Song chưởng của Vô Danh vừa đẩy ra, đại hán chưa kịp suy nghĩ đã cảm thấy ngực của mình như một cái búa nặng vạn cân đánh trúng phun một tia máu, người bị đẩy bắn rơi ra ngoài xa ba trượng người ngã xuống đất kêu đến “bộp” một tiếng nằm thẳng cẳng ra chết tốt.

Hai anh em nọ thấy Vô Danh chỉ đẩy song chưởng ra một cái đã đánh chết tên đại hán tại chỗ. Thấy chưởng lực của chàng lợi hại như vậy, cả hai anh em đều đứng ngẩn người ra, mắt tròn xoe tỏ vẻ kinh ngạc hết sức. Cả hai anh em lúc thì nhìn Vô Danh lúc thì nhìn cái xác chết.

Không riêng gì hai anh em nọ, mà cả Vô Danh cũng ngạc nhiên như vậy nốt. Chàng cứ trở mắt lên nhìn, chàng cũng không khỏi kinh ngạc vì thấy chưởng của mình lợi hại quá, mà lại cảm thấy đối phương sao tầm thường đến thế.

Vô Danh nhìn lại xác đại hán một hồi bỗng nghĩ ra một việc gì mồm khê kêu “hừ” một tiếng, liếc nhìn hai anh em kia rồi từ từ đi luôn. Chàng mới đi được mấy bước, thiếu niên mới sức nhớ người ta đã giải nguy cho hai anh em mình mà chưa cảm ơn, thì quả thật thất lễ. Nên y vội nói:

- Xin bạn nhỏ hãy dừng bước.

Vô Danh nghe thấy thiếu niên gọi mình, vội ngừng bước quay lại hỏi:

- Việc gì thế?

Thiếu niên nọ tiến lên hai bước, chắp tay chào chàng vào nói:

- Xin hỏi bạn nhỏ, cho biết tánh danh là chi?

Vô Danh đáp:

- Tên tôi là Vô Danh

Thiếu niên nọ liền nói tiếp:

- Thế ra Ngô huynh đấy, tôi họ Châu tên Anh Siêu.

Nói tới đó chàng ta chỉ thiếu nữ và nói tiếp:

- Đây là em gái tôi tên là Châu Anh Phân, hôm nay được Ngô huynh ra tay cứu anh em chúng tôi mới thoát nguy. Chúng tôi thật cảm ơn huynh vô

cùng.

Nói xong chàng ta chấp tay chào một lần nữa.

Vô Danh nhìn Anh Siêu mỉm cười hỏi:

- Châu huynh gọi tôi lại có phải vì việc cảm ơn này không?

Anh Siêu gật đầu đáp:

- Vâng phải, ơn giải nguy lớn như vậy, tất phải cảm ơn vô cùng.

- Huynh hà tất phải cảm ơn tôi, tôi có phải vì hai người mà ra tay giết chết người kia đâu.

Anh Siêu nghe Vô Danh nói như vậy, ngạc nhiên nhìn chàng một hồi rồi hỏi:

- Huynh với y có thù cũ chăng?

Vô Danh mỉm cười lắc đầu đáp:

- Tôi không biết tên họ của y là chi, thì làm gì có thù hằn với y chứ.

- Tại sao huynh lại ra tay đánh chết y?

Vô Danh đáp:

- Tôi thấy y chướng mắt lắm.

Anh Siêu nghe nói càng ngạc nhiên và rùng mình thêm, trong lòng nghĩ thầm:

“Thấy người ta chướng mắt một tí là đã ra tay đánh chết rồi, người này thủ đoạn cũng ác độc thật!”

Anh Siêu đang nghĩ, thì Anh Phân đã ở phía sau chàng lên tiếng khẽ kêu gọi:

- Đại ca, trông hình dáng của người này dơ bẩn đến buồn nôn buồn mửa, mà trong lòng lại độc ác đến như thế, chắc y không phải là người hiền lành gì đâu, thôi kệ y chúng ta đi thôi.

Vô Danh nghe nói trợn ngược đôi lông mày lên, nhìn nàng ta một cái rồi cười ha hả và nói:

- Đánh chết một tên ác đồ mà bảo tâm địa của tôi ác độc ư? Cô em còn chưa thấy những người có tâm địa ác độc bằng trăm bằng nghìn lần tôi.

Anh Phân trợn tròn xoe đôi mắt lên nhìn chàng, chau môi và hờn giận đáp:

- Hừ, ai là cô em của người, không biết xấu hổ, ta không nói chuyện với người, không phải thấy vừa rồi người giúp anh ta thì ta đã cho người nếm mùi lợi hại của thanh đoản kiếm này rồi.

Anh Siêu nghe thấy em mình nói một cách vô lễ, chỉ sợ Vô Danh nổi giận, lên tiếng quát mắng:

- Hiền muội sao lại ăn nói vô lễ đến thế?

Anh Siêu một mặt trách mắng em gái một mặt chấp tay chào Vô Danh vừa cười vừa xin lỗi:

- Xá muội hãy còn ít tuổi không biết gì hết, ăn nói vô lễ xúc phạm đến Ngô huynh, tiểu đệ xin lỗi, mong Ngô huynh tha thứ cho.

Tuy chàng bị Anh Phân nói như vậy Vô Danh hơi bực mình, nhưng thấy Anh Siêu chấp tay xin lỗi mình như vậy, chàng cũng không tiện trách mắng đối phương, nên chỉ trợn trừng mắt lên nhìn Anh Phân kêu “hừ” một tiếng, rồi chàng không trả lời Anh Siêu, liền quay mình đi luôn.

Anh Siêu cau mày lại nhìn em một cái rồi chạy nhanh lên ngăn cản Vô Danh chấp tay chào và nói tiếp:

- Ngô huynh chớ có tức giận, xin hãy ngưng bước, tiểu đệ có mấy lời muốn thưa cùng.

Vô Danh thấy vậy cũng cau mày dừng bước lại hỏi:

- Châu huynh còn điều gì muốn chỉ giáo nữa?

Anh Siêu vừa cười vừa đáp:

- Tiểu đệ vẫn thường nghe thấy gia phụ nói, hiệp danh của Cái môn lừng lẫy giang hồ, môn hạ đệ tử ở đại giang Nam Bắc đâu cũng có, tuy mặc áo vá víu hàng trăm mảnh nhưng đều là những người hiệp nghĩa can đảm ẩn tích ở giang hồ để hành hiệp trợ nghĩa, cứu tế những kẻ hèn yếu, diệt trừ những kẻ ác, khiến ai ai cũng phải kính ngưỡng, chẳng hay Ngô huynh là cao túc của vị lão tiên bối nào của Cái bang thế? Xin huynh cho biết.

Vô Danh nghe nói liền trợn ngược đôi lông mày lên ngơ ngác nhìn Anh Siêu và đáp:

- Châu huynh cứ nói Cái bang với Cái bang hoài, tiểu đệ không hiểu xin Châu huynh nói rõ cho đệ hiểu.

Anh Siêu càng ngạc nhiên ngơ ngác nhìn Vô Danh rồi hỏi tiếp:

- Thế Ngô huynh không phải đệ tử của Cái bang hay sao?

Vô Danh lắc đầu đáp:

- Không phải.

Anh Siêu lại hỏi tiếp:

- Thế sư phụ của Ngô huynh là...

- Không biết.

- Không biết ư?

Anh Siêu ngạc nhiên nhìn Vô Danh mà hỏi như vậy.

Vô Danh rầu rĩ gật đầu và nói tiếp:

- Tiểu đệ với ân sư gặp mặt chỉ có ba ngày thôi, mà ba vị tiên bối ấy đều tạ thế hết. Cho nên danh hiệu của ân sư ra sao đệ không có dịp may nào để hỏi.

Nói xong chàng tỏ vẻ đau đớn thở dài một tiếng. Anh Siêu càng ngạc nhiên, nhìn mặt chàng một hồi rồi hỏi tiếp:

- Nêu vậy, Ngô huynh chỉ học có ba ngày võ công hay sao?

Vô Danh gật đầu rồi thủng thẳng đáp:

- Đúng thế. Ân sư với hai vị sư thúc ba vị ấy đã tử tế với tiểu đệ quá, ba vị ấy đã thành toàn cho tiểu đệ, không ngờ lại còn hy sinh nữa...

Vô Danh nói đến câu ấy bỗng tự khiển trách và nghĩ thầm:

“Sao ta ngu ngốc thế, lần đầu tiên quen biết đã cho anh ta hay rồi.”

Nghĩ tới đó chàng ngắt lời không nói tiếp nữa.

Anh Siêu lại hỏi:

- Rồi thế nào nữa?

Vô Danh đưa mắt nhìn anh em Anh Siêu một hồi rồi từ từ đáp:

- Xin Châu huynh đừng hỏi nữa, sau này thế nào cũng có cơ hội đệ sẽ kể chuyện cho huynh nghe, thôi xin tạm biệt nơi đây.

Nói xong, chàng liền đi qua cạnh Anh Siêu rồi tiến về phía trước.

Anh Siêu thấy Vô Danh không chịu nói cho mình hay, y là người thông minh cho nên y lại nói tiếp:

- Nếu Ngô huynh không chịu cho hay, tiểu đệ tất nhiên không dám hỏi nữa, nhưng bây giờ huynh đi đâu, có thể cho đệ biết được nơi đó không?

Vô Danh ngừng bước ngập ngừng giây lát rồi trả lời:

- Tiểu đệ một thân một mình đi đến đâu lập nhà đến đó. Quả thật bây giờ đệ cũng không biết đi đâu cả, nên biết làm sao mà thưa cùng Châu huynh được.

- Nếu Ngô huynh không có nhất định hành chỉ chi bằng cùng anh em tiểu đệ đi Thiên Tâm trang dự định một cuộc vui có hơn không.

Ba chữ Thiên Tâm trang làm cho Vô Danh biến sắc mặt, nhưng chỉ thoáng cái chàng đã trấn tĩnh ngay, rồi giả bộ không biết mà ngơ ngác hỏi lại rằng:

- Thiên Tâm trang ở đâu, nơi đó có chuyện vui gì?

Anh Phân bỗng xen lời nói:

- Đại ca rủ y đi làm chi, đại ca không thấy người y hay sao, dơ bẩn thế này, ai trông thấy cũng buồn nôn buồn mửa liền, đi với y...

Anh Siêu không để cho em nói nốt vội quát mắng:

- Hiền muội, sao...

Anh Phân đã lờm anh một cái, châu môi lên hờn giận nói tiếp:

- Nếu đại ca thích đi cùng y, thì đại ca cứ đi đi, em không thích đi cùng đâu.

Nói xong, nàng ta nhìn Vô Danh bĩu môi và dậm chân một cái rồi quay mình chạy luôn.

Anh Siêu vội lớn tiếng gọi:

- Em... Em...

Anh Phân không thèm trả lời cứ tiếp tục cắm đầu chạy. Anh Siêu cau mày lại lắc đầu, rồi nhìn Vô Danh và nói:

- Ngô huynh chớ có tức giận. Anh em tiểu đệ, mồ côi mẹ từ hồi còn nhỏ, gia phụ lại nuông chiều cho đến giờ, nên dưỡng thành một tính ương ngạnh như vậy rồi. Tới hôm nay thất lễ với Ngô huynh như vậy, mong huynh nể mặt tiểu đệ mà tha cho. Xin phép Ngô huynh để tiểu đệ đuổi theo gọi nó lại. Mời Ngô huynh cứ đi trước chúng ta sẽ gặp nhau ở Thiên Tâm trang.

Y vừa nói xong đã quay mình đuổi theo Anh Phân liền, Vô Danh định hỏi Anh Siêu có trò gì mà vui. Nhưng chàng vừa mở mồm thì Anh Siêu đã đi xa rồi. Chàng ngạc nhiên nhìn sau lưng Anh Siêu, trong lòng tức giận thầm và lẩm bẩm nói:

- Tha hồ người nói thế nào thì nói, con nhãi ấy khinh thị ta như thế, thế nào sau này ta sẽ cho nó một bài học mới hả dạ ta.

Nói xong, chàng bỗng nghĩ thầm:

“Không hiểu Thiên Tâm trang có trò gì vui thế...”

Nghĩ xong, chàng cảm thấy mình ngu ngốc thật, rồi lại bật cười lẩm bẩm tự nói:

“Sao ta ngốc thế, đi tới đó sẽ biết liền, hà tất phải suy nghĩ làm chi.”

Chàng nói xong liền quay mình đi, định giờ khinh công tiến về phía trước, nhưng bỗng có một luồng gió thổi tới, đột nhiên phía sau có một người quát tháo:

- Thằng ăn mày nhỏ kia mau đứng lại.

Vô Danh nghe nói giật mình kinh hãi vội quay lại nhìn, thấy bốn đại hán tuổi trung niên xếp hàng ngang chỗ cách mình hơn trượng. Trước mặt bốn đại hán đó còn có một ông già mặc áo bào rộng, hai mắt lóng lánh có thần.

Chàng liếc mắt nhìn nạm người và lạnh lùng hỏi:

- Việc gì thế?

Ông già chỉ tay vào cái xác chết dưới đất và quát hỏi chàng rằng:

- Có phải người đã đánh chết không?

Vô Danh gật đầu đáp:

- Phải!

Chương 5

Bắt Đầu Thử Tài

Ông già cười nhạt một tiếng, đột nhiên mở to đôi mắt ra, hai mắt như có hai luồng ánh sáng chói lọi, nhìn thẳng vào mặt Vô Danh, ngăm ngúa chàng một hồi trầm giọng hỏi:

- Tiểu tử có thù với y hay sao?

Vô Danh lắc đầu, lạnh lùng đáp:

- Tên họ của y là chi ta cũng không biết.

Nói xong, chàng bỗng nhìn thẳng vào mặt ông già hỏi lại:

- Người quen biết y hay sao?

Ông già không trả lời câu hỏi của Vô Danh mà chỉ trợn trừng mắt lên hỏi:

- Tiểu tử, tại sao mi lại đánh chết y như thế?

Vô Danh càng trợn ngược đôi lông mày lên, lạnh lùng đáp:

- Ta thích thì ta đánh chết y, người không có quyền can thiệp đến.

Ông già nghe nói cả giận, nhưng vẫn cố nhịn, chỉ cười khẩy mấy tiếng rồi tiếp:

- Tiểu tử, mi ít tuổi như thế, không ngờ lại bướng bỉnh như vậy.

- Hừ.

Vô Danh dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng như vậy xong lại nói tiếp:

- Ai không phạm đến ta thì ta không phạm tới người đó.

- Theo lời nói của mi thì y đã thất lễ với mi trước phải không?

- Phải.

- Y thất lễ với mi như thế nào?

- Người không biết ra hỏi y hay sao?

Ông già nghe nói biến sắc mặt lại, đưa mắt liếc nhìn cái xác một cái rồi lại quát lớn:

- Tiểu quý, lời nói của mi có phải là lời của người nói không?

- Sao lại không phải.

- Nếu mi chết rồi cũng có thể nói được chuyện không?

Vô Danh vẫn ung dung đáp:

- Vấn đề này, người tự hỏi còn biết rõ hơn hỏi ta!

Ông già sầm nét mặt lại trầm giọng, quát lớn:

- Tiểu tử, có lẽ mi đã chán đời rồi phải không, nên mi mới dám thất lễ với lão phu như vậy.

Vô Danh không những thất lễ với y mà lại còn nói mỉa mai, thần sắc lại ung dung và thái độ kiêu ngạo không coi ông già ấy vào đâu cả. Chàng chỉ tay vào cái xác và nói tiếp:

- Chính y đã chán đời nên mới chết như thế.

Chính quý vị độc giả đang nóng lòng muốn biết ông già đó là ai? Ông già đó họ Vương tên Chinh Thành, người rất kiêu ngạo, nham hiểm, ác độc không tả, hai mươi năm trước đã nổi tiếng trên giang hồ bởi Âm Công chưởng lực với một đôi Hồ Đầu câu tẩm độc rất quái dị, hoành hành giới lực lâm ở miền Tây bắc Trung Hoa, bình sinh ít gặp địch thủ, có thể nói y là đầu não của bọn lực lâm ở miền Tây bắc. Giới lực lâm ở miền Tây bắc thấy đầu y hình ba góc vừa nhọn, vừa dài, bộ mặt xám xanh, đôi lông mày như chôi xê, trông không khác gì một con quỷ nhập tràng vậy, lại thêm tính tình ác độc của y nữa cho nên họ mới đặt cho y một biệt hiệu là Ác Vô Thường nghĩa là một con ma Vô Thường rất hung ác, ở giới lực lâm có các tỉnh miền Tây bắc hể nói tới cái tên Ác Vô Thường Vương Chinh Thành dù

người ta không hoàn toàn, tuy không phải ai cũng phải hãi sợ y hoàn toàn, nhưng ít ra cũng phải sợ y ba thành.

Vì vậy, y lại càng kiêu ngạo và ngang tàng thêm.

Ác Vô Thường đã là người ngang tàng và hung ác như thế khi nào lại chịu để cho người ta vô lễ và mỉa mai mình ở trước mặt mấy tên bộ hạ như thế, nhưng không hiểu tại sao tối hôm nay, Vô Danh mỉa mai và thất lễ với y như vậy, y thay đổi tính nết ngày thường, hết sức nhẫn nại như thế, tuy có mấy lần y đã định nổi khùng nhưng khi sắp nổi cơn giận thì y lại cố đè nén và chịu đựng ngay, bốn tên đại hán bộ hạ của y đứng ở phía sau, thấy vậy ngạc nhiên vô cùng vì chúng không hiểu tại sao, ngày hôm nay thủ lĩnh của chúng lại chịu nhịn một tên ăn mày ít tuổi như vậy?

Tất nhiên đêm nay sở dĩ Ác Vô Thường bỗng thay đổi tính nết biến thành hiền lành như là có lẽ riêng, vì đại hán kia bị địch chấn đứt tâm mạch tạng phủ tan nát mà chết, mảnh áo ở trước ngực còn bị cháy sém, da thịt cũng vàng khè nốt. Ác Vô Thường đã lăn lộn trên giang hồ hơn hai mươi năm, kinh nghiệm rất phong phú, trông thấy cái chết của đại hán kia như vậy liền rung mình kinh hãi, và đồng thời y nghĩ tới môn Kiêu Dương thần công đã thất truyền hơn trăm năm giết người cũng có trạng thái như vậy. Tuy y là người rất độc ác nhưng lại rất khôn ngoan, nhiều mưu kế. Tên đại hán nằm chết dưới đất là thủ hạ rất đặc lực của y và cũng là một trong sáu đại đầu mục võ công cao siêu như thế nào y biết rất rõ, nên y thấy đối thủ chỉ là một thiếu niên tuổi trạc mười lăm mười sáu thôi mà có võ công thất truyền của võ lâm như vậy, chỉ ra tay đánh có một thế thôi đã đánh chết ngay thủ hạ của mình liền, đủ thấy Kiêu Dương thần công của kẻ địch cao siêu tới mức nào rồi!

Cho nên, y mới phải chịu nhịn đôi ba phen như thế. Dù trong lòng tức giận khôn tả, y cũng không dám ra tay phản công vội. Nhất là y thấy Vô Danh càng có thái độ ung dung bao nhiêu y càng hoảng sợ thẳm bấy nhiêu và càng không dám ra tay phản công nữa.

Ác Vô Thường liền hạ giọng hỏi:

- Tiểu tử ngươi có biết lão phu là ai không? Mà ngươi dám vô lễ với lão phu như thế.

Vô Danh liếc nhìn qua một cái, đầu lắc mấy cái rồi mới lạnh lùng đáp:

- Trông bộ mặt của ngươi như Tang Môn Điều Khách, có phải ngươi là con ma Vô Thường đấy không?

Vô Danh thấy mặt của đối phương mà nói chơi như vậy, không ngờ lại trúng ngay ác hiệu của y.

Ác Vô Thường Vương Chinh Thành bỗng cười nhạt một tiếng và trả lời:

- Tiểu quý ngươi nói rất đúng lão phu chính là Ác Vô Thường Vương Chinh Thành đây.

Nói tới đó hai mắt hung ác của y lại trợn trừng lên nhìn thẳng vào mặt Vô Danh rồi quát hỏi tiếp:

- Tiểu quý tên họ của ngươi là chi?

Vô Danh lớn tiếng đáp:

- Vô Danh.

- Ngô Minh, ngươi là môn hạ của ai?

- Không biết, dù có biết cũng không nói cho ngươi hay.

Ác Vô Thường liền quát hỏi tiếp:

- Ngô Minh, nếu ngươi không nói rõ là môn phái nào thì đừng có trách lão phu người lớn bắt nạt trẻ con, ta sẽ dạy bảo ngươi một phen liền.

Vô Danh trợn ngược đôi lông mày lên cười nhạt một tiếng và đáp:

- Vô Thường Quý, ngươi vẫn chưa xứng hỏi tên tuổi và phái biệt của ta.

Ác Vô Thường từ khi ra đời tới giờ hoành hành trong lục lâm đạo ở các tỉnh Tây Bắc hơn hai mươi năm trời, chưa hề bị ai khinh thường và nói xằng như vậy bao giờ cả. Tối hôm nay, tuy y phát giác thủ hạ đã bị chưởng lực của Kiêu Dương thần công đánh chết, là môn võ công đã thất truyền trong võ lâm hơn trăm năm rồi, vì vậy y mới hơi kiêu ngạo, nhưng vẫn

không sao chịu nhịn được. Dù là người gỗ thấy thái độ Vô Danh như thế cũng phải tức giận, huống hồ Chinh Thành vẫn có tính nóng nảy hung ác và kiêu ngạo.

Y đã chịu nhịn một lần hai lần và bây giờ lại là lần thứ ba, thì y không sao chịu nhịn được nữa. Quả thật lời nói châm biếm, thái độ lạnh lùng của Vô Danh không coi Chinh Thành vào đâu hết, khinh thường y đến cực điểm, đừng nói là y dù là người tốt nhịn đến đâu cũng không sao nhịn được. Rốt cuộc liền trợn trừng đôi mắt lên quát lớn một tiếng:

- Tên tiểu quỷ vô tri kia, mi táo gan thật. Tối nay lão phu không cho mi chết ngay tại chỗ thì lão phu cũng uổng xưng hùng xưng bá trong lục lâm đạo tại Tây bắc này bấy lâu.

Y chưa nói dứt thì phi thân tới cách mặt Vô Danh tám thước, giơ chưởng lên định chộp mặt Vô Danh luôn. Quả thật y không thẹn với tên tuổi của y. Y ra tay vừa nhanh, vừa mạnh lại vừa ác độc vô cùng.

Vô Danh đột nhiên thấy Ác Vô Thường nhảy tới giơ tay ra chộp mặt mình, chàng định giơ chưởng lên chống đỡ, nhưng chàng bỗng nghĩ tới một việc gì không hiểu lại không giơ chưởng lên mà chỉ cười nhạt một tiếng rồi nhảy ra ngoài xa tám thước tránh né thôi.

Ác Vô Thường ra tay chộp mặt đối phương, nhưng không thấy thân hình của đối phương cử động gì hết mà chỉ thoáng một cái, tay của mình đã chộp hụt trong lòng rùng mình kinh hãi nhưng lại càng tức giận thêm. Tuy trong lòng y rất tức giận nhưng mồm lại quát lớn một tiếng, chân xoay nửa vòng rồi mới tung mình nhảy xổ tới Vô Danh lần thứ hai, bốn tên đại hán theo sau y cũng nhảy xổ lên ngăn cản Ác Vô Thường và nói:

- Xin thủ lĩnh hãy ngớt cơn giận, giết gà khỏi cần phải dùng đến dao phay, đối với một tiểu quỷ vô tri chưa hết hơi sữa này, việc gì thủ lĩnh phải ra tay? Xin thủ lĩnh hãy giao cho anh em chúng tôi diệt trừ y để trả thù cho La đại ca!

Ác Vô Thường sầm nét mặt lại nhìn bốn đại hán một cái, đáp:

- Võ học của tiểu quý này cao siêu lắm, không phát là tầm thường đâu bốn người ra tay phải cẩn thận lắm mới được!

Bốn đại hán đều lớn tiếng cả cười, một tên trong bọn mặt có vết sẹo dao còn nói rằng:

- Xin thủ lãnh cứ yên tâm, tiểu quý này dù có học võ từ khi nằm trong thai của mẹ y, thì y cũng chỉ có mười mấy năm hỏa hầu thôi, như vậy tài ba của y cũng chỉ có hạn.

Nói xong, y liền đưa mắt cho ba đại hán kia rồi nói tiếp:

- Chúng ta sát cánh lên!

Nói xong, cả bốn tên chia làm trước sau tả hữu bao vây Vô Danh vào giữa.

Vô Danh tuy có học võ công lực cao siêu, nhưng cao xa đến mức nào thì chính chàng cũng không tự biết rõ nổi, lần đầu tiên chàng ra tay đối địch đã gặp ngay trường hợp này rồi, nên trong lòng cũng hơi kinh hoảng, chàng liền cau mày lại cảm thấy bốn mặt đều bị địch bao vây, có vẻ khó đối phó, cũng không biết xử trí ra sao cho phải.

Sự thật lúc này công lực và võ học của chàng đừng nói bốn tên đại hán đó mà thôi, mà dù có thêm bốn tên nữa cũng không sao chịu nổi một cái đánh của chàng!

Tất nhiên đó là vì chàng tuy thân mang tuyệt học nhưng chưa có một chút kinh nghiệm mà nên. Chàng đang suy nghĩ tính thầm không biết hai tay của chàng làm thế nào để đối phó cùng với tám chiếc tay của đối phương?

Bốn đại hán đã đồng thanh quát lớn và cùng múa song chưởng nhanh như điện chớp, nhắm các nơi yếu hiểm của chàng mà tấn công tới.

Vô Danh thấy vậy trong lòng đột nhiên kinh hoảng, trong lúc luống cuống chân chàng theo bộ pháp Thất Tinh, thân hình của chàng nhanh như điện chớp và tự nhiên thoát khỏi thế công của tám chiếc tay kia tấn công tới liền.

Vô Danh thấy thân hình của mình lướt ra khỏi vòng vây một cách dễ dàng như vậy trong lòng cảm thấy hứng thú vô cùng, chàng liền giở luôn bộ pháp ấy ra tránh né liền, tiếp theo đó chàng lúc thì sử dụng Thất Tinh bộ pháp, lúc thì sử dụng Cửu Cung bộ pháp, nhưng chỉ thoáng cái chàng lại biến thành Bát Quái bộ pháp ngay. Chỉ thân hình của chàng như bay lơ lửng trên mặt đất và cũng như chiếc thoi xuyên đi xuyên lại trong những bóng của tám chiếc tay kêu “vù vù” không những xảo diệu tuyệt luân mà lại thần kỳ khôn lường nữa.

Tuy chưởng thế của bốn đại hán đó rất trầm mãnh, thế thức và hỏa hầu đều bất phàm nhưng thế chưởng nào cũng đều đánh hụt hết, không thế chưởng nào là không mất công toi, cũng may Vô Danh mới thử thách những thế võ công mà mình vừa mới học và chàng lại đang cảm thấy thích thú vô cùng bằng không bốn đại hán đó đã bị đánh chết ngay tại chỗ rồi, không một tên nào hòng tẩu thoát được hết.

Chỉ trong thoáng cái, bốn đại hán đó đã tấn công luôn mười mấy thế không những không đánh trúng vào người của Vô Danh mà cả vạt áo của chàng tay chúng cũng không thể nào đụng vào được hết. Có lúc, thậm chí cả bốn tên cũng không thể trông thấy rõ thân hình của chàng đâu nổi.

Chúng chỉ cảm thấy bóng người ở trước mặt hoa một cái, Vô Danh đã xuyên qua những thế chưởng kín đáo của chúng liền.

Bốn tên đại hán không ngờ một thằng nhỏ trông rất tầm thường mình mấy vừa hôi vừa thối tựa như một tên ăn mày vậy mà lại có võ công cao siêu đến thế. Với công lực của chúng liên tay vây đánh mà không đụng chạm được vào người của Vô Danh một cái nào thì quả thật là mất sĩ diện quá!

Quý vị nên rõ bốn đại hán tuy không phải là những hảo thủ danh trấn giang hồ, nhưng ở trên giang hồ chúng cũng có một chút tên tuổi, võ học công lực đều khá cao siêu chứ không phải hạng tầm thường đâu!

Bốn người liên tay tấn công mạnh mười mấy thế mà không sao đánh trúng được thiếu niên đó, tuy trong lòng chúng hoảng sợ võ học và công

lực của đối phương rất cao siêu nhưng chúng càng tức giận không thể tưởng tượng được vì vậy thế chưởng của chúng càng đánh càng mạnh càng ác độc thêm.

Lúc ấy Ác Vô Thường Vương Chinh Thành đứng đấy cứ trở hai mắt lên xem trận đấu, vẻ mặt trịnh trọng khác thường. Tuy y vẫn nhìn theo thân hình và bộ pháp của Vô Danh nhưng y không sao nhận ra được bộ pháp đó là bộ pháp gì, và cũng không biết được phái biệt và xuất thân của chàng nữa.

Đang lúc, bỗng thấy có tiếng chuông con kêu “loong coong” và có tiếng vó ngựa gõ nhịp. Tiếp theo đó, trong bóng tối, người ta đã thấy có một con ngựa trắng thồ một thiếu nữ tuổi trạc mười bảy mười tám, nhanh như điện chớp phi tới, con ngựa ấy chạy nhanh khôn tả, chỉ thoáng cái đã tới nơi liền. Và lướt qua chỗ trận đấu chừng ba trượng thì không hiểu tại sao thiếu nữ nọ bỗng gò cương một cái thật mạnh, con ngựa trắng đó hí lên một tiếng, hai chân nó đứng chồm lên như người đứng vậy!

Trong lúc con ngựa trắng chồm hai chân lên thì người nọ đã lệ làng tung mình nhảy lên trên không, lượn một vòng người nàng ta quay trở lại, thân pháp đẹp vô cùng, lại thêm tà áo phất phới, rồi nàng nhanh như điện chớp đâm bổ xuống chỗ năm người đang đấu!

Thân hình của nàng chưa tới, mồm đã quát lớn:

- Ngừng tay lại!

Trong lúc nàng quát tháo, tay phải cầm chiếc roi ngựa quất luôn vào trên không một cái kêu đến “đét” một tiếng, rồi bóng roi của nàng tựa như một đám mây và có tiếng gió kêu “vù vù” nhằm hai tên đại hán đang tấn công Vô Danh mà bổ tới.

Nàng ở trên không múa roi tấn công hai đại hán kia không những thân hình của nàng đẹp vô cùng mà thế roi lại mạnh khôn tả!

Ác Vô Thường đứng cạnh thấy thân pháp và thế roi của thiếu nữ lợi hại như vậy cũng phải giật mình kinh hoàng. Y đã lang bạt giang hồ hơn hai

mười năm, kiến thức rất quảng bác, biết nàng nọ ở trên không quay mình như vậy là một thân pháp khó luyện nhất trong môn khinh công. Nếu khinh công không luyện tới mức thượng thặng thì không sao lượn được ở trên không như thế.

Bốn đại hán nọ vì liền tay tấn công Vô Danh liền tiếp tấn công mười mấy thế rất mãnh liệt mà không sao đánh trúng được vào người của đối thủ một cái, nên trong lòng chúng tức giận khôn tả, tay của chúng đang nhấn mạnh để tấn công thì thiếu nữ nọ đã quát bảo chúng ngừng tay lại liền!

Khi nào chúng chịu ngừng tay, huống hồ xưa nay chúng hoành hành ở trong lục lâm quen đi rồi.

Thiếu nữ múa động cây roi ngựa dài ba thước tấn công, hai đại hán đó thấy thế roi của nàng vừa nhanh vừa mạnh khôn tả, chúng liền rùng mình kinh hãi, chúng không dám dùng hai bàn tay không mà chống đỡ, vội nhảy sang bên hai thước để tránh né.

Một đại hán trong bọn, chân hơi tránh né chậm một chút, đã bị đuôi roi quất trúng, chỉ thấy tên đó rú lên một tiếng rất thảm khốc, máu tươi đã vọt ra, rồi ngã lăn ra đất đến “bộp” một tiếng chết tốt.

Thì ra, thế roi của thiếu nữ đã đánh trúng ngay vào đầu của đại hán đó, tên đại hán đó chỉ còn lại có nửa cái sọ thôi!

Với một chiếc roi ngựa vừa mềm mại vừa bé nhỏ như thế mà thiếu nữ đã đánh đến mất nửa cái sọ của đại hán, đủ thấy công lực của nàng thâm hậu đến bậc nào.

Thiếu nữ vừa ra tay đã giết chết một tên đại hán nên mấy tên còn lại kinh hoàng vô cùng. Vì vậy cả hai tên đại hán kia cũng phải thu thế ngừng tay ngay, rồi cùng tên kia chạy đến cạnh Ác Vô Thường.

Lúc ấy Vương Chinh Thành cau mày lại, hai mắt âm thầm, mặt xám ngắt đang chăm chú nhìn vào thiếu nữ đó.

Lúc ấy Vô Danh mới trông thấy rõ mặt của thiếu nữ. Thấy nàng tuổi chừng mười bảy mười tám, tóc dài phủ vai da trắng như tuyết mũi dọc dừa,

lông mày cong như vẽ! Đôi môi vừa đỏ vừa mỏng như phun lửa, đôi người vừa đen nhánh vừa sắc nước...

Tuy là tiết trời tháng Chạp, nhưng nàng chỉ mặc một cái áo lụa hồng rất mỏng với một cái váy lụa màu xanh, trông thật là đẹp và cao quý vô cùng.

Tuy nàng đẹp tuyệt luân, thanh cao thoát tục nhưng nét mặt của nàng lại rất ngây thơ và có một thái độ rất hồn nhiên nữa, đôi mắt phượng của nàng lại rất oai vệ khiến ai trông thấy cũng không dám nhìn thẳng vào mặt nàng.

Vô Danh đứng ngẩn nhìn nàng ngẩn người ra nếu mắt chàng không trông thấy, chàng không dám tin trên đời này lại có một thiếu nữ đẹp như thế mà lại có võ công kinh người đến vậy.

Thiếu nữ đưa mắt liếc Ác Vô Thường với ba đại hán kia một cái, rồi nàng cau mày lại dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng rồi mới quay đầu ngẩn Vô Danh. Có lẽ quần áo và người của chàng vừa hôi hám vừa nhơ bẩn khiến nàng buồn nôn buồn ọe nên nàng vừa liếc mắt nhìn chàng một cái đã cau mày lại. Nhưng nàng lại lên tiếng hỏi luôn:

- Này, người kia làm gì thế, tại sao lại đánh nhau với bọn chúng như vậy?

Thiếu nữ trượng nghĩa trợ giúp như thế, tuy là có lòng tốt thật nhưng Vô Danh không cảm ơn, không những thâm tâm không cảm ơn mà trong lòng còn không vui nữa, vì chàng bức thiếu nữ đó tự dưng can thiệp vào việc của mình.

Vì thế mà thiếu nữ lên tiếng hỏi chàng, chàng làm như không nghe thấy gì hết, cứ đứng ngẩn người ra không cử động và cũng không trả lời.

Thiếu nữ thấy chàng như vậy lại cau mày, nàng hỏi tiếp:

- Này, người kia có phải câm đấy không?

Vô Danh trợn ngược đôi lông mày lên, đôi mắt lóng lánh nhìn thẳng vào mặt thiếu nữ và hỏi lại:

- Cô nương bảo ai là câm thế?

Thiếu nữ thấy đôi người của chàng sáng chói như vậy trong lòng cũng hơi rung động và nghĩ thầm.

“Chà, đôi mắt đẹp quá!”

Tuy nàng nghĩ như vậy, mồm vẫn lên tiếng nói:

- Thế tại sao vừa rồi người không nói?

- Tôi chả nói rồi là gì?

- Thế sao người không nói tại sao lại ra tay đánh nhau với chúng như thế?

Vô Danh nghe nói có vẻ thương tiếc thở dài một tiếng rồi đáp:

- Còn biết nói như gì đây, cô nương ra tay giúp lại làm cho tôi mất một dịp may.

Thiếu nữ ngạc nhiên hỏi lại:

- Dịp may gì thế?

Vô Danh lạnh lùng đáp:

- Vì tôi đang định lấy chúng ra thí nghiệm.

- Thí nghiệm cái gì?

Vô Danh lạnh lùng đáp:

- Thí nghiệm và luyện tập thân pháp cùng bộ pháp của tôi.

-Ồ!

Thiếu nữ vừa gật đầu vừa thốt như trên, rồi đưa mắt liếc nhìn Ác Vô Thường và ba đại hán kia một cái rồi tiếp:

- Nếu vậy, các người luyện tập với nhau à?

- Chẳng lẽ không đánh nhau thật thì đánh nhau đùa hay sao?

Thiếu nữ càng ngạc nhiên thêm hỏi tiếp:

- Người lợi dụng dịp may đấu với kẻ địch để luyện tập thân pháp và bộ pháp hay sao?

- Chả lẽ không được à?

- Được lắm.

Thiếu nữ gật đầu trả lời như thế và tiếp:

- Nhưng một mình tự luyện tập lấy chả an toàn hơn là giao đấu với người ta như thế này ư?

Vô Danh gật đầu đáp:

- Phải, nhưng một mình luyện tập không được thích thú như thế này.

- Tập như thế nguy hiểm lắm.

- Cô nương cho là nguy hiểm lắm hay sao?

- Với tôi, tôi không thấy nguy hiểm chút nào.

- Thì tôi cũng thế!

- Ờ, thế ra người cho bốn cô nương ra tay giúp như vậy là không nên phải không?

- Đúng thế!

- Hừ!

Thiếu nữ sầm nét mặt lại, cau mày, hiển nhiên nàng đã tức giận, nàng cười nhạt mấy tiếng xong liền thủng thẳng đi tới cạnh con ngựa trắng đang ăn cỏ cách đó bốn năm trượng, không nói năng gì.

Ác Vô Thường đứng cạnh đó này giờ không nói năng, đến giờ mới cười nhạt một tiếng quát bảo:

- Con nhãi kia đứng yên!

Chương 6

Bạch Mã Hồng Trang

Thiếu nữ thủng thẳng đi tới cạnh ngựa rồi, nàng định rời khỏi nơi đây ngay nhưng nghe thấy tiếng quát tháo như vậy liền ngừng bước cau mày lại nhìn thẳng vào mặt Chinh Thành quát hỏi lại:

- Người muốn chi?

Ác Vô Thường lại cười nhạt một tiếng rồi trả lời:

- Con nhãi kia vô duyên vô cố đánh chết thủ hạ đầu mục của lão phu, mà muốn rũ tay đi hay sao, trên thiên hạ làm gì có chuyện dễ dàng như thế.

Thiếu nữ nọ vì thấy Vô Danh không hợp chuyện với mình trong lòng đã tức tối nhưng vẫn cố nhịn, nhưng bây giờ lại nghe thấy Ác Vô Thường nói như thế, nàng không sao nhịn được nữa, liền trợn tròn xoe đôi mắt lên và nói:

- Người muốn chi?

Ác Vô Thường lạnh lùng quát tiếp:

- Ta muốn người để lại tính mạng của người!

Thiếu nữ bỗng cười khanh khách, tiếng cười của nàng nghe rất có duyên và rất giòn, nhưng nàng vừa dứt tiếng cười đã lên tiếng nói lạnh như băng tuyết mà hỏi lại Ác Vô Thường:

- Người thị cái gì má dám bảo ta để lại tính mạng ở đây?

Ác Vô Thường lại cười một tiếng, múa song chưởng xông lại quát tháo tiếp:

- Lão phu thị hai bàn tay này.

Thiếu nữ lại cười khanh khách, hình như nàng không coi Vô Thường vào đâu hết. Ác Vô Thường thấy vậy càng tức giận thêm quát hỏi tiếp:

- Con nhãi kia, mi cười cái gì thế?

Thiếu nữ liền ngắt tiếng cười trợn tròn xoe đôi mắt lên nhìn thẳng mặt Chinh Thành quát hỏi lại:

- Lão quý, tên mi là chi?

- Lão phu Vương Chinh Thành, biệt hiệu là Ác Vô Thường.

Ác Vô Thường nói xong, cũng trợn tròn xoe đôi mắt lên quát hỏi thiếu nữ kia rằng:

- Con nhãi, mi là môn hạ của ai?

Thiếu nữ lạnh lùng đáp:

- Người không xứng hỏi ta như vậy.

Ác Vô Thường nghe nói càng tức giận thêm mặt biến sắc, và quát hỏi tiếp:

- Con nhãi này táo gan thật, trước mặt lão phu mi dám vô lễ như vậy, tối hôm nay không để cho mi phơi xác ở đây, trả thù cho thủ hạ ta, thì ta cũng uổng công xưng danh hiệu trên giang hồ.

Trong lúc y quát tháo, liền đưa mắt ra hiệu cho đại hán đứng cạnh đó một cái rồi y mới múa chưởng nhảy xổ lại tấn công thiếu nữ.

Thiếu nữ thấy vậy trợn ngược đôi mày lên, hét lớn một tiếng, giơ ngay chiếc roi ngựa lên quật luôn.

Đang lúc ấy bỗng nghe thấy một tiếng cười nhạt và quát tháo khác:

- Ác tặc, các ngươi thật vô si đến cực điểm, mau chết hết ngay đi.

Mọi người nghe tiếng nói không cần nhìn cũng biết ngay người đó là Vô Danh rồi.

Vô Danh nói xong, đã múa song chưởng xông lại tấn công luôn. Mọi người chỉ thấy một luồng chưởng phong nóng như lửa thiêu và mạnh khôn

tả, nhắm Ác Vô Thường với ba đại hán kia lần át tới.

Chưởng phong chưa tới, hơi nóng đã đến trước, Ác Vô Thường thấy vậy, vội lớn tiếng kêu gọi:

- Đây là Kiêu Dương chưởng lực đấy, mau rút lui đi.

Y chưa nói dứt đã vội rút lui trước. Ba đại hán kia nghe thấy Ác Vô Thường nói như vậy đều cả kinh, vội quay lui về phía sau. Ác Vô Thường phát giác luồng chưởng lực đè tới liền lên tiếng kêu thủ hạ rút lui, mặc dù phát giác nhanh như thế mà vẫn còn muộn, chỉ nghe thấy hai tiếng kêu la thảm khốc hai tên trong nhóm ba đại hán kia, không sao thoát khỏi được tai ách đã bị chết ngay dưới chưởng lực của Vô Danh.

Quý vị nên rõ Vô Danh là người đã được hưởng thụ nội công chân lực của ba vị cao thủ tuyệt thế đã khổ luyện bảy tám mươi năm nên chưởng của chàng đánh ra sức mạnh không thể tưởng tượng được, có thể nói thiên hạ vô song, đừng nói là người mà ngay kim cương hay gang thép cũng chịu không nổi chưởng lực của chàng.

Chưởng lực của Vô Danh quá kinh khủng, không những tên đại hán và Ác Vô Thường thoát chết hoảng sợ đến nát cả hồn vía, mà cả thiếu nữ đứng cách đó hơn trượng cũng ngã người ra nớt. Nàng trợn tròn xoe đôi mắt lên nhìn chàng, đứng yên như phỗng đá vậy. Vô Danh liếc mắt nhìn bốn cái xác ở dưới đất và Ác Vô Thường cùng đại hán hai người, rồi đột nhiên lớn tiếng cười ha hả.

Chàng cười xong bỗng nhìn Ác Vô Thường và quát hỏi:

- Con ma Vô Thường kia, mi có mau cụp đuôi chuồn ngay đi không, còn đứng ngăn người ra đó chờ chết hay sao.

Ác Vô Thường nghe nói hai mắt trợn tròn xoe đột nhiên lộ hung quang nhưng lại dịu ngay liền và cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Họ Ngô kia, món nợ đêm nay quý hồ ta Vương Chinh Thành này còn sống sót thế nào cũng tìm mi đòi cho được.

Vô Danh cười nhạt một tiếng và nói tiếp:

- Tùy người, nếu người tự tin đủ sức đánh được ta thì bất cứ lúc nào cũng có thể đi kiếm ta được. Nhưng con ma Vô Thường kia, ta phải nói cho người biết trước. Nếu người nhận thấy chưa đủ tư cách thì đừng có kiếm ta bằng không người bị chết dưới chưởng của ta liền.

Ác Vô Thường cười nhạt một tiếng với đôi mắt ác độc, vẻ mặt hậm hực liếc nhìn Vô Danh và thiếu nữ một cái, rồi quay đầu lại bảo đại hán kia rằng:

- Chúng ta đi thôi.

Y vừa nói xong, đã cùng đại hán nọ chạy luôn, chỉ thấy chúng nhảy nhót mấy cái đã mất dạng trong bóng tối liền.

Vô Danh nhìn theo cho tới khi bóng hai người mất hút mới lớn tiếng cười ha hả, và nói:

- Ủa, không ngờ ta đã trở nên thiên hạ vô địch thật

Thiếu nữ nghe nói giật mình kinh hãi và hỏi:

- Người nói gì thế. Người là thiên hạ vô địch?

Vô Danh gật đầu đáp:

- Phải, ân sư tôi nói sau khi ông truyền võ công và chân lực cho tôi rồi, thì tôi sẽ trở nên đệ nhất cao thủ và thiên hạ vô địch ngay.

- Sư phụ của người nói như vậy ư?

Thiếu nữ tròn xoe đôi mắt lên và hỏi tiếp:

- Sư phụ của người là ai?

Vô Danh bỗng lớn tiếng nói:

- Không nói cho cô nương biết và cũng cấm cô nương hỏi!

Thiếu nữ ngạc nhiên vô cùng và hỏi lại:

- Tại sao thế?

Vô Danh tỏ vẻ rất lạnh lùng trả lời tiếp:

- Không có gì cả, và cũng không tại sao hết. Chỉ biết cấm cô nương hỏi là cấm cô nương hỏi thôi.

Thiếu nữ nghe nói phì cười, nàng nhìn vẻ mặt ngây ngô của Vô Danh và hỏi tiếp:

- Nhưng nếu tôi cứ hỏi nữa thì làm sao?

Vô Danh đáp:

- Nếu cô nương còn hỏi nữa thì đừng có trách tôi, hừ...

Vô Danh định nói “cô nương đừng có trách tôi đánh chết cô nương đấy” nhưng chàng thấy mặt cô ta ngây thơ và xinh đẹp như vậy nên chàng nói tới đó không nhẫn tâm nói tiếp, sự thật chàng không đủ can đảm nói tiếp đấy thôi.

Cho nên chàng chỉ nói đến chữ “tôi” là không sao nói được nữa, sau cùng mới nói có một tiếng “hừ” để tỏ ra cái lòng ác độc của mình mà thôi.

Nhưng thiếu nữ vẫn hỏi tiếp:

- Người muốn sao?

Vô Danh hơi cau mày lại nhìn nàng rồi từ từ đáp:

- Tha hồ cô nương muốn hỏi thế nào thì hỏi, tôi nhất định không nói cho cô nương hay!

- Ủa!

Thiếu nữ nói như vậy xong, suy nghĩ giây lát rồi lại hỏi:

- Người không nhận thấy lời nói của sư phụ người quá dóc hay sao?

Vô Danh gật đầu đáp:

- Thoạt tiên tôi cũng có lầm tưởng như cô vậy, nhưng đến bây giờ tôi mới nhận thấy là đúng!

- Có phải người thấy chưởng lực của người, một chưởng đánh chết được hai người không?

Vô Danh với đôi mắt sáng quắc nhìn thẳng vào mặt của thiếu nữ, đôi môi mấp máy định nói, nhưng lại không nói nữa liền quay mình lớn bước đi luôn.

Thiếu nữ thấy vậy bỗng lớn tiếng kêu gọi:

- Này!

Vô Danh liền ngừng chân lại nhìn nàng, lạnh lùng hỏi:

- Gọi tôi quay trở lại làm gì, có phải cô nương muốn đánh nhau với tôi đấy không?

- Người này lạ thực, muốn làm gì thế?

Nàng lườm chàng một cái, bỗng lại cười khúc khích và tiếp:

- Tôi với người không thù không oán tại sao tôi lại phải đánh nhau với người?

Bây giờ Vô Danh mới bớt giận nhưng vẫn lạnh lùng nói tiếp:

- Cô nương không muốn đánh nhau với tôi thì gọi tôi lại để làm chi?

Thiếu nữ nhìn chàng vừa cười vừa hỏi tiếp:

- Thế tên của người là chi?

- Vô Danh!

- Ngô Minh, người biết tên của tôi đấy à?

- Không biết!

Thiếu nữ bỗng nũng nịu nói tiếp:

- Người này lạ thực, sao không biết một chút lễ phép gì hết!

Vô Danh ngăn người ra không hiểu nàng nói như thế là nghĩa lý gì, cứ nhìn thẳng vào mặt nàng và hỏi lại:

- Cái gì là lễ phép?

- Tôi hỏi tên của người, sao người không hỏi lại tôi?

Thiếu nữ đó quả thật ngây thơ một cách hồn nhiên, Vô Danh liền mỉm cười hỏi:

- Thế tên cô là chi? Nếu cô bằng lòng nói cho tôi hay thì tôi cũng bằng lòng nghe!

Thiếu nữ vội hỏi tiếp:

- Nếu tôi không bằng lòng nói cho người nghe thì sao?

- Nếu không bằng lòng thì tôi cũng chả cần hỏi làm chi.

- Thế tôi bằng lòng nói cho người nghe thì sao?

- Bằng lòng thì cứ nói đi!

- Không! Tôi bắt người phải hỏi tôi trước đã rồi tôi mới nói.

Thiếu nữ nũng nịu nói như vậy.

Vô Danh thấy thiếu nữ có một thái độ rất ngây thơ một cách đáng yêu nên chàng nhìn thẳng vào bộ mặt xinh đẹp của nàng vừa cười vừa hỏi lại:

- Cô nương, tên cô là chi? Sư phụ của cô là ai thế?

- Tôi với người đồng họ, tôi tên là Quyên Quyên, sư phụ gọi tôi là Ngô Quyên Quyên.

Nói đến đây đột nhiên nàng ngắt lời không nói nữa, rồi nàng nũng nịu bảo chàng rằng:

- Tôi không chịu đâu, người hư lắm!

Vô Danh thấy vậy vừa cười vừa hỏi lại:

- Chính cô nương đã bắt tôi hỏi tại sao bây giờ lại nói là tôi hư?

Ngô Quyên Quyên chau thối đáp:

- Ai bảo người hỏi đến sư phụ của tôi làm gì?

- Dù tôi có hỏi thêm một câu như thế, cô nương cũng không thể bảo là tôi hư được!

Quyên Quyên lại nũng nịu nói tiếp:

- Tôi bảo là người hư chết đi tức là hư chết rồi!

- Thôi được!

Vô Danh đành phải chịu Ngô Quyên Quyên, một cô bé rất ngây thơ nên chàng bất đắc dĩ phải trả lời như trên và lăm bắm tự nói:

- Hư chết, hư chết thì hư chết chứ sao?

Nói xong chàng bỗng gật đầu chào Quyên Quyên một cái và nói:

- Chào cô, chúng ta sẽ gặp lại sau.

Nói xong, chàng quay mình lớn bước đi luôn.

Quyên Quyên lại lên tiếng kêu gọi:

- Này! Ngô huynh...!

Lần này Vô Danh không đứng lại nữa, cứ lớn bước đi thẳng.

Quyên Quyên vội phi thân tiến tới trước mặt chàng, giơ tay ra ngăn cản, nũng nịu nhìn chàng một cái rồi hỏi tiếp:

- Ngô Minh, tôi gọi người sao người lại không thèm quay lại thư thế?

Vô Danh ngừng bước lạnh lùng nhìn thẳng nàng và đáp:

- Cô nương chả bảo tôi hư chết đi rồi là gì? Tôi đã hư chết thì cô nương còn lý đến tôi làm gì nữa?

Ngô Quyên Quyên chau môi lên đáp:

- Người này thật là vô lý quá, tôi bảo người hư chết đi, chứ tôi có bảo là không lý tới người đâu?

Vô Danh nhìn mặt nàng một hồi rồi mỉm cười nói tiếp:

- Cô lý đến tôi cũng vậy mà không lý cũng thế, chẳng lẽ chúng ta cũng phải chia tay rồi!

- Người đi đâu thế?

Quyên Quyên nhìn thẳng mặt chàng hỏi. Vô Danh đáp:

- Thiên Tâm trang.

- Ủa!

Quyên Quyên mừng rỡ rú lên một tiếng và nói tiếp:

- Tôi cũng đi Thiên Tâm trang đây, vậy chúng ta cùng đi chung với nhau cho vui.

Vô Danh nhìn mặt nàng và hỏi lại:

- Cô cũng đi Thiên Tâm trang đấy à?

- Phải!

Quyên Quyên gật đầu và nói tiếp:

- Nếu tôi không đi Thiên Tâm trang thì sao tôi lại bảo là chúng ta cùng đi như thế?

- Cô nương quen biết Trang chủ hay sao?

- Tôi không quen biết. Thế người có quen biết không?

Vô Danh không trả lời nàng là mình có quen biết hay không, chỉ hỏi lại nàng rằng:

- Cô nương không quen biết thì đi tới đó là cái chi?

- Ủa, dù có cấm đàn bà không được lên đài đi chẳng nữa, chẳng lẽ cấm cả đàn bà đi xem nữa hay sao?

Vô Danh lại hỏi:

- Lên đài gì thế? Xem trò vui gì?

Quyên Quyên ngẩn người ra nhìn Vô Danh một hồi rồi ngạc nhiên hỏi:

- Thế người không hay biết gì à?

Vô Danh ngơ ngác lắc đầu một cái, Quyên Quyên càng ngạc nhiên, liền lắc đầu nói tiếp:

- Thế người đi Thiên Tâm trang để làm chi?

- Kiểm Trang chủ Trác Ngọc Khôn!

- Người quen biết với Trang chủ đấy à?

Vô Danh gật đầu hăng hái nói tiếp:

- Tôi còn muốn đấu với y một phen nữa?

Quyên Quyên nghe nói giật mình kinh hãi nhìn chàng và hỏi:

- Người có thù với y chăng?

Vô Danh gật đầu đáp:

- Có lẽ...

Nói xong chàng bỗng lắc đầu tỏ vẻ rầu rĩ và nói tiếp:

- Tôi chỉ nghi ngờ đấy thôi, chứ đến bây giờ vẫn chưa dám chắc có phải y là kẻ thù thật sự của tôi hay không?

Quyên Quyên nhìn chàng một cái rồi thủng thẳng nói tiếp:

- Nghe nói Thiên Tâm trang chủ danh trấn giang hồ, nhất là tám mươi một thế Truy Phong kiếm pháp của y oai lực tuyệt luân. Thế thức thần kỳ, vô địch võ lâm, người căn cứ vào đâu mà dám đối địch với y?

Vô Danh rất tự tin gật đầu đáp:

- Tôi thế nào cũng thắng nổi y...

- Sao người lạ biết là có thể thắng được y như thế?

- Sự phụ tôi nói đấy!

- Người...

Quyên Quyên vừa nói được một chữ “người” thì Vô Danh đã quay người lại nhìn vào bụi cây tối om, chỗ cách chàng chừng năm sáu trượng và lớn tiếng quát hỏi:

- Ai đó? Sao không đường hoàng hiện thân ra đây gặp ta mà lại cứ lén lút ẩn núp trang ấy như vậy làm chi? Người không cảm thấy lén lút như thế là rất vô sỉ hay sao?

Vô Danh vừa quát xong thì chàng với Quyên Quyên đã nghe thấy có tiếng cười ha hả ở trong bụi cây tối om đó vọng ra liền.

Tiếp theo đó, có một ông già tuổi trạc sáu mươi, râu dài phất phới, mình mặc áo bào xám, lưng đeo song kiếm, thùng thảng bước ra, trông thái độ hết sức ung dung và cứ nhắm Vô Danh và Quyên Quyên tiến thẳng tới.

Khi ông già tới chỗ cách hai người chừng tám thước liền ngừng chân lại trợn trừng mắt lên nhìn Vô Danh và nói:

- Bé con phát giác được lão phu ẩn núp trong bụi cây như vậy kể ra công lực của bé con cũng khá cao siêu đấy, thảo nào người ăn nói ngông cuồng như thế và muốn đi vượt râu cọp, đấu với Truy Phong kiếm khách Trác đại hiệp như vậy, người không biết hổ thẹn chút nào, lại dám khoe khoang là thế nào cũng thắng nổi đại hiệp, người táo gan thật. Thật bò mộng mới ra chuồng không biết sợ oai hổ có khác! Quả thật người không biết tự lượng chút nào!...

Nói tới đó ông ta liền cười ha hả.

Vô Danh trợn ngược đôi lông mày kiếm lạnh lùng hỏi lại:

- Ngài tưởng ta không tự lượng sức phải không?

Ông già gật đầu mồm chỉ kêu “hừ” một tiếng và đáp:

- Dĩ nhiên rồi!

Vô Danh đột nhiên lớn tiếng cười và nói tiếp:

- Nếu ngài có hứng thì đi cùng với tại hạ đến Thiên Tâm trang một phen, đến lúc đó ngài sẽ thấy là tại hạ không có phải là nói khoác và không biết tự lượng sức hay không?

Ông già lại ha hả cười và nói tiếp:

- Thằng nhỏ này nói cũng có lý! Muốn biết tự lượng sức hay không đến lúc đó sẽ biết liền!

Nói tới đó ông ta bỗng trợn ngược đôi mắt lên nhìn Vô Danh và nói tiếp:

- Bé con, tên người là chi? Người là môn hạ của ai?

Vô Danh lớn tiếng đáp:

- Tại hạ tên là Vô Danh, xin hỏi lại ngài tên họ là chi?

- Lão phu họ Đàm, tên là Tử Siêu! Ngoại hiệu là Âm Dương Song Kiếm.

Đàm Tử Siêu thấy Vô Danh không nói rõ sư phụ là ai, cho nên ông ta cũng chỉ cho đối phương biết danh hiệu của mình mà thôi, và tiếp theo đó ông ta lại hỏi:

- Ngô Minh! Tên họ của sư phụ người là chi?

Vô Danh lắc đầu đáp:

- Không biết!

Sự thực Vô Danh trả lời như vậy là sự thật chứ không phải là chàng ta giấu giếm gì ông già kia đâu, quả thực chàng không biết ba quái nhân đã truyền nội công chân lực cho mình là ai hết, nhưng Tử Siêu nghe thấy chàng trả lời như vậy tức giận vô cùng, cho là chàng khinh thị mình, vì không có ai mà không biết tên của sư phụ mình như thế cả, vì sự hiểu lầm đó ông già liền sầm nét mặt lại quát bảo:

- Tiểu quỷ! Người táo gan thật! Dám khinh thường lão phu như thế phải không?

Vô Danh là người rất kiêu ngạo, trông thấy Âm Dương Song Kiếm đột nhiên thay đổi sắc mặt và quát bảo mình như vậy lại gọi mình là tiểu quỷ nữa, nên chàng tức giận không tả, liền trợn ngược đôi lông mày lên, biến sắc mặt cười nhạt hỏi lại:

- Khinh thị người đấy, thì đã sao nào? Người đã làm gì được ta chưa?

Chương 7

Mới Thử Cờ Báu

Câu nói “khinh người thì sao?” của Vô Danh không khác gì đổ dầu lên đồng lửa, Tử Siêu liền nổi giận, cất tiếng cười như điên như khùng, hai mắt trợn trừng, đôi ngươi tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi, nhìn thẳng mặt Vô Danh giận dữ quát bảo:

- Tiểu quỷ vô tri giỏi thật! Mi có bao nhiêu tài ba công lực mà dám vô lễ với bề trên, khinh thị lão phu như thế? Nếu tối hôm nay lão phu không cho mi một bài học thì mi vẫn chưa biết trời cao đất rộng như thế nào, vẫn còn ngông cuồng như vậy?

Nói xong, chỉ thấy ông già ấy đưa ngược tay về phía sau, rút mạnh một cái đã rút ra hai thanh kiếm âm dương một xanh một trắng, nhìn thẳng vào mặt Vô Danh mà quát bảo tiếp:

- Tiểu quỷ, mi ít tuổi như vậy nội công hỏa thần có thể nào cũng hãy còn non nớt, nếu lão phu dùng nội công chưởng lực đấu với mi tất nhiên mi không sao địch nổi đồng thời mi sẽ bảo lão phu già hà hiếp trẻ, thị người lớn bắt nạt trẻ con nhưng mi đã dám đấu với Truy Phong kiếm pháp của Trác đại hiệp, Trang chủ Thiên Tâm trang, một pho kiếm lừng danh võ lâm như thế thì tất nhiên người phải có những môn võ công kỳ tuyệt gì mới dám ngông cuồng, vô lễ và nói dóc như vậy?

Nói tới đó, ông già ngừng giây lát lại quát tiếp:

- Tiểu quỷ ngươi giờ khí giới ra đi và giờ mấy thế tuyệt của mi ra để lão phu xem võ công tuyệt học của mi lợi hại ra sao?

Vô Danh tuy tức giận nhưng chàng vẫn chưa muốn ra tay đấu với Âm Dương Song Kiếm Đàm Tử Siêu này, nhất là sử dụng đến khí giới, vì

chàng chưa hề sử dụng đến khí giới của mình bao giờ, nhưng thấy Tử Siêu cứ nói đi nói lại hoài như vậy, bắt chàng phải giở khí giới ra nên chàng mới nghĩ thầm:

“Còn cờ và sáo của Nhị sư thúc và Tam sư thúc truyền thụ cho ta chưa hề sử dụng tới, y đã muốn đấu với ta bằng khí giới thì ta thử lấy Tích Độc Truy Hồn kỳ ra đấu thử với song kiếm của y một phen xem sao?”

Nghĩ đoạn chàng liền trợn ngược đôi lông mày lên, cất tiếng cười như long ngâm hồ tiểu tiến tới rồi lớn tiếng đáp:

- Sự thật tại hạ không có ý khinh thị ngài và cũng không muốn ra tay đấu với ngài, nhưng ngài cứ bắt ép tại hạ hoài như vậy, nếu tại hạ không đấu với ngài vài hiệp thì phụ lòng tốt của ngài đi!

Tiếng nói của chàng sang sảng như tiếng búa đập vào đá vậy.

Âm Dương Song Kiếm giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

“Tiểu tử này ít tuổi như vậy sao tiếng nói của y lại lớn đến thế và chân khí rất sung mãn, như vậy nội gia công lực của y phải thâm hậu lắm. Chỉ nghe tiếng nói cũng đủ thấy nội công của y đã luyện tới mức thượng thặng rồi...”

Y vừa nghĩ vừa trợn trừng đôi mắt lên nhìn thần sắc và cử chỉ của Vô Danh, một mặt thì ngấm ngấm chuẩn bị.

Vô Danh nói xong liền thò tay vào trong người rút ra cây Tích Độc Truy Hồn một vật quý báu của võ lâm, mấy mươi năm trước đã chấn động cả giang hồ rồi, chàng vừa rút lá cờ báu phất lên trước gió, liền có ánh sáng vàng lóe mắt liền.

- Ủa!...

Âm Dương Song Kiếm vừa thấy lá cờ của Vô Danh rút ra đã kinh hãi thất thanh kêu lên nhột tiếng như vậy, y lại lui ngay về phía sau một bước mặt lộ vẻ kinh ngạc vô cùng.

Quý vị nên rõ, lá cờ Tích Độc Truy Hồn này năm xưa chấn động võ lâm hơn một trăm năm chưa có một môn khí giới nào lại oai phong và lợi hại như lá cờ này.

Đàm Tử Siêu ra đời đã hơn ba mươi năm và nổi danh từ hồi hai mươi năm trước đây, khi y bắt đầu bước chân vào giang hồ thì vừa lúc Truy Hồn kỳ quy ẩn dưới vực thẳm trong thâm sơn tuyệt cốc tuy y chưa được trông thấy lá cờ Bách Độc Bất Xâm và cũng là một vật quý báu của võ lâm nhưng y cũng đã được nghe thấy nhiều người nói tới rồi! Tất nhiên y vẫn không dám tin lá cờ có ánh sáng tỏa ra ở trong tay của thằng nhỏ đứng trước mặt đây có phải là Tích Độc Truy Hồn kỳ không, nhưng y đột nhiên thấy chàng nọ phất lá cờ trong lòng cũng kinh hãi rồi.

Vô Danh tay phải cầm cán cờ, tay trái dùng hai ngón tay kẹp chặt đuôi cờ, chân đứng nửa đình nửa bát, thái độ rất kiêu ngạo nhìn Âm Dương Song Kiếm và mỉm cười lớn tiếng nói tiếp:

- Có phải ngài định đấu mấy hiệp với tại hạ không? Nếu phải thì xin ngài hãy ra tay đi.

Âm Dương Song Kiếm trợn ngược đôi mày lên nhìn chàng, nhưng không dám ra tay tấn công vội. Mặt vẫn lộ vẻ kinh hoảng, hai mắt cứ nhìn thẳng vào mặt Vô Danh và trầm giọng hỏi:

- Tiểu quý, lá cờ trong tay mi có phải là Tích Độc Truy Hồ kỳ đấy không?

Vô Danh kêu “hừ” một tiếng rồi gật đầu đáp:

- Ngài đã biết tên của lá cờ rồi còn hỏi lại như vậy làm chi nữa.

- Võ lâm Tam tuyệt là người thế nào của mi?

- Võ lâm Tam tuyệt nào?

Vô Danh lắc đầu hỏi như vậy và nói tiếp:

- Tôi không biết.

Âm Dương Song Kiếm ngạc nhiên vô cùng, lại nhìn thẳng vào mặt của Vô Danh và hỏi tiếp:

- Có thực mi không biết Võ lâm Tam tuyệt không?

Vô Danh lắc đầu đáp:

- Tôi không biết.

Tay chàng rõ ràng cầm khí giới của Đệ Nhị Tuyệt đã oai trấn võ lâm năm xưa mà mồm cứ trả lời là không biết Võ lâm Tam tuyệt là ai cả nên Âm Dương Song Kiếm mới chàng ngạc nhiên thêm.

Y liền nghĩ thầm:

“Tiểu tử này xuất thân lai lịch ra sao mà y lại có lá cờ như vậy?...”

- Ủa.

Trong lúc Tử Siêu đang suy nghĩ thì Vô Danh bỗng nghĩ ra một việc gì nên chàng mới kêu “ủa” một tiếng như thế.

Tử Siêu bỗng lên tiếng hỏi:

- Việc gì thế? Tại sao bỗng nhiên mi lại kêu lên như vậy?

Vô Danh tựa như mới phát giác một việc gì nhưng chỉ thoáng cái thôi, chàng lại trấn tĩnh như thường ngay và trả lời đối phương rằng:

- Không có gì hết!

Chàng lại lạnh lùng nhìn thẳng vào mặt Tử Siêu.

Âm Dương Song Kiếm lại đột nhiên quắc mắt nhìn Vô Danh và quát hỏi tiếp:

- Tiểu tử! Mi lấy được cái cờ này ở đâu thế?

Lúc này Vô Danh đã biết quái nhân què chân ở dưới đáy thung lũng và đã truyền võ công cùng công lực cho mình và cũng là ân sư với hai vị sư thúc đã vì mình dồn hết sức lực sang mà chịu chết, lại là Võ lâm Tam tuyệt mà Âm Dương Song Kiếm vừa nói!

Nếu chàng không hiểu như vậy thì không khi nào chàng lại vô duyên cỡ mà kêu “ủa” một tiếng như vừa rồi?

- Cờ này ta lấy được ở đâu thì kệ ta, không việc gì đến ngươi! Cứ biết cờ này ta không phải lấy trộm của người là được rồi!

Vô Danh lạnh lùng trả lời Tử Siêu như vậy!

Âm Dương Song Kiếm bỗng cười ha hả rồi trầm giọng nói tiếp:

- Thằng nhãi kia! Mi đừng có nói cứng như vậy! Mi phải biết là cờ Truy Hồn kỳ này không những là của lão nhị tự xưng là Kỳ Tuyệt trong giang hồ, mà lại còn là một vật quý báu của võ lâm, tha hồ chất độc như thế nào, cũng không làm gì nổi lá cờ này! Ba mươi năm trước đây, Võ lâm Tam tuyệt đã tuyệt tích giang hồ, không ai biết tới tung tích của ba người ở đâu hết, nghe người ta đồn đại Tam lão đã chết ở trong núi hoang, lá cờ báu này dù mi không phải lấy trộm được thì mi cũng lượm được một cách phi pháp, không khi nào Nhị Tuyệt đã chết rồi mà lại còn tặng cho mi được. Ha... ha...

Nói tới đó y lại lớn tiếng cười ha hả tiếp, hai mắt trông rất oai nghi, nhìn thẳng vào mặt của Vô Danh mà hỏi tiếp:

- Tiểu quỷ kia, mi có mau nói thực cho lão phu hay lá cờ này mi lấy trộm được ở đâu không?

Vô Danh lại lạnh lùng hỏi lại:

- Nếu tôi không nói thực thì sao?

- Không nói thực phải không?

Tử Siêu sầm nét mặt lại quát bảo tiếp:

- Thì mi phải để lại lá cờ báu này cho lão phu!

Vô Danh đột nhiên cười nhạt một tiếng, mặt lộ vẻ khinh thị và đáp:

- À, thế ra người thấy vật báu rồi nổi lòng tham lên đấy phải không? Nhưng ngươi đừng có uổng công mà toan tính việc cướp đoạt lá cờ báu này.

Âm Dương Song Kiếm thấy đối phương nói trúng tâm lý của mình hồ thẹn đến mặt đỏ bừng nhưng lại cười ha hả ngay được và nói tiếp:

- Tiểu quý! Mi coi lão phu là người thế nào? Lá cờ báu này là vật báu có thể tích trữ được bách độc nên người trên võ lâm ai ai cũng muốn giành giật chứ không riêng gì lão phu, nhưng...

- Nhưng cái gì?

- Nhưng lá cờ này là người lấy trộm được thì lão phu có cướp lại của mi cũng không hồ thẹn với lương tâm tí nào. Nếu mi để lá cờ này cho lão phu thì mi chỉ có lợi chứ không có hại.

- Lợi ở đâu?

- Nhãi con kia! Lá cờ này có công dụng Tích trữ bách độc, người trong võ lâm ai ai cũng muốn lấy cho kỳ được, bây giờ mi đem theo ở trong người, các nhân vật của Hắc Bạch hai đạo trong võ lâm hay tin thì thế nào cũng tới tìm mi mà ra tay cướp giật, lúc ấy mi không những không giữ nổi lá cờ báu này lại còn vì nó mà toi mạng là khác, cho nên lão phu mới bảo mi mà để lại cờ này là có ích cho mi là thế. Như vậy có phải là lão phu đã có lòng tốt với mi hay không?

- Ồ!...

Vô Danh kêu lên một tiếng rất khẽ, hình như là chàng đã xuôi lòng rồi vậy! Và chàng đang cúi đầu suy nghĩ.

Tử Siêu thấy vậy khoái chí thầm, nhưng khi nào Vô Danh lại chịu dâng cho một kẻ lạ mặt môn khí giới quý báu của người sư thúc truyền thụ cho như vậy?

Âm Dương Song Kiếm thấy chàng ngẫm nghĩ không nói năng gì cả lại nói tiếp:

- Mi cứ trao lá cờ này cho lão phu đi! Khi tới Thiên Tâm trang mi đấu với Trác đại hiệp, lão phu cũng ngấm ngấm trợ giúp mi một tay!

- Ồ!

Vô Danh lại kêu lên một tiếng như vậy, nhưng trong tâm của chàng đang chửi và nghĩ thầm:

“Hồ ly già không biết hổ thẹn này, cái đuôi của người đã lộ ra rồi...”

Tuy chàng nghĩ như vậy, nhưng mặt vẫn thản nhiên giả bộ làm ra vẻ hồ nghi, đưa mắt nhìn Tử Siêu và hỏi lại:

- Tôi đưa lá cờ này cho ngài, như vậy không ai dám cướp của ngài đấy chứ?

- Vẫn có người định cướp lại như thường.

- Như vậy ngài vẫn không bảo tồn được!

Tử Siêu ngẫm nghĩ giây lát rồi trả lời tiếp:

- Lão phu có diệu kế có thể bảo tồn được lá cờ này mà không ai dám cướp giật của lão phu hết!

- Diệu kế gì thế? Ngài có thể nói cho tôi biết được không?

- Tục ngữ có câu “Thiên cơ bất khả tiết lộ”! Mi cứ việc trao lá cờ này cho lão phu, tất nhiên lão phu phải có cách bảo tồn được nó, mi khỏi cần hỏi han như vậy làm chi?!

- Không được! Tôi không thể trao lá cờ cho ngài được!

- Tại sao vậy?

- Vì nó sẽ làm lụy đến ngài.

- Thằng nhỏ này cũng có lòng tốt đấy, nhưng mi cứ yên trí, quyết không ai làm gì nổi lão phu đâu. Nếu mi đưa nó lại cho lão phu lão phu sẽ có thứ khác tặng cho mi.

Tử Siêu thật là xảo quyệt khác gì con cáo già, y giờ hết thủ đoạn dọa nạt xong lại quyền rũ chỉ muốn Vô Danh giờ chờ Truy Hồn kỳ cho y.

Vô Danh tuy mới ra đời, không biết một tí gì về lòng xảo trá và hiểm ác của người đời hết, nhưng chàng lại không mắc hợm Tử Siêu được, nên chàng vội hỏi:

- Lão tiên bối định tặng vật gì thế?

- Lão phu truyền cho mi mấy pho chương pháp và mấy pho kiếm.

Ngô Quyên Quyên đứng cạnh đó từ nãy đến giờ chưa xen lời, nói:

- Này Ngô Minh, lão già này muốn lừa để lấy cờ báu của bạn đấy, chứ không phải là người tử tế gì đâu... chớ có mắc hợm y.

Tử Siêu nghe nói, quát lớn:

- Con nhãi này là ai thế, sao lại dám nói vô lễ như vậy?

Quyên Quyên trợn trừng đôi mắt lên hỏi lại:

- Cô nương họ Ngô tên Quyên Quyên thì người đã làm gì nổi cô nương nào.

Tử Siêu nhìn nàng nọ một cái cười ha hả và nói tiếp:

- Con nhãi kia, ta thấy mi hãy còn ít tuổi vô tri nên mới tha thứ cho.

Nói xong y lại quay lại nói với Vô Danh tiếp:

- Bé con kia, mi nhận thấy lão phu nói như thế có phải không?

Vô Danh lắc đầu đáp:

- Tôi không thể nào là ai được như thế.

- Có thật mi không chịu?

- Không chịu.

- Bé con kia, lão phu thấy mi thật thà nên mới có lòng tốt như thế. Bây giờ lão phu mời uống rượu mà mi không chịu uống lại cứ đòi uống rượu phạt phải không?

- Phải, người muốn làm gì thì cứ việc ra tay đi.

Tử Siêu thấy dụ dỗ mãi không có công hiệu tức giận vô cùng, liền quát bảo:

- Tiểu quý mi có bao nhiêu hỏa hầu công lực mà dám làm phách làm bộ với lão phu như thế.

- Lão quý, người đã biết lại lịch của lá cờ này rồi, nhưng mà đã được trông thấy thế thức của nó chưa?

Tử Siêu có vẻ không tin, liền hỏi lại:

- Mi cũng biết múa kỳ thức hay sao?

- Ta chỉ biết có vài thế thôi!

Vô Danh nói xong, bỗng sầm nét mặt lại lớn tiếng quát bảo tiếp:

- Lão quý, nếu người thắng nổi kỳ thế của ta ta sẽ trao ngay bảo kỳ cho mi liền.

Lời nói của chàng cũng hơi ngông cuồng một chút. Quyên Quyên đứng cạnh đó cũng lo âu thay, định ngăn cản, nên nàng nói:

- Này...

Quyên Quyên vừa nói được một tiếng, Vô Danh đã hiểu ý muốn của nàng nên nhìn nàng mỉm cười và đáp:

- Cô nương khỏi lo âu, lão chưa chắc đã thắng nổi kỳ thức này của tôi đâu.

Chàng vừa nói dứt, thì Tử Siêu nói tiếp:

- Tiểu tử! Mi đừng có hối hận nhé!

Vô Danh cười nhạt một tiếng, đáp:

- Đại trượng phu “nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy”, người cứ việc ra tay đi.

Nói xong, chàng rất ung dung đợi chờ đối phương tấn công.

Tử Siêu thấy vậy cười ha hả:

- Được! Tiểu quý hãy tiếp thế công của ta đây.

Y chưa nói dứt đã múa song kiếm một trắng một xanh nhảy xổ tới, kiếm trái nhắm yếu huyệt dưới cằm, kiếm phải thì chặt cổ tay của Vô Danh liền.

Vì quá khinh thường đối phương là một thằng nhỏ, Tử Siêu cứ múa kiếm xông lại tấn công, chứ không cần phòng bị gì hết.

Vô Danh thấy vậy liền cười nhạt một tiếng, quát:

- Lão quý táo gan thật!

Nói xong, chàng vẫn đứng nguyên dùng hai ngón bên tay trái kẹp lấy mũi cờ còn tay phải thì cầm cán cờ. Chỉ thấy chàng phất lá cờ ba góc nhỏ nhỏ đó, dùng thế Bạch Vân Xuất Tụ (mây trắng ra khỏi khe núi) chỉ thấy ánh sáng vàng, thấp thoáng liền có tiếng gió kêu “vù vù”. Lá cờ đó vừa phong tỏa song kiếm và điểm luôn vào Kỳ Môn huyết của địch thủ liền.

Tử Siêu thấy chàng ta giở thế cờ đó ra tấn công hai thứ một lúc liền vội thu kiếm lại xoay sang thế khác để phản công lại.

Bảo kỳ này là Toàn Phong bát thức, tuy nó tất cả chỉ có tám thế thôi, nhưng thế cờ nào cũng kỳ lạ và quả thật là siêu tuyệt thiên hạ võ lâm, không những oai lực vô cùng và mỗi thế thức lại biến hóa khôn lường. Hơn nữa thế này liên tiếp thế khác liên miên bất tuyệt.

Năm xưa, Đệ Nhị Tuyệt Cầu Thiên Khánh trong nhóm Võ lâm Tam tuyệt ấy, chỉ thị có tám thế cờ này mà đã tung hoành thiên hạ võ lâm tiếng tăm lừng lẫy giang hồ, chưa hề gặp một địch thủ nào cả. Không những thế và cũng chưa có ai có thể chống đỡ được năm thế cờ của y, vì thế, y mới được một mỹ danh là Kỳ Tuyệt.

Tuy Tử Siêu đã nổi tiếng trên giang hồ hai mươi năm, công lực thâm hậu và đã đạt tới mức là cao thủ đương thời. Kiếm thuật của y cũng rất cao siêu huyền ảo tuyệt luân, nhưng địch sao nổi Toàn Phong bát thức, cho nên mới đầu được ba thức thì đã nghe thấy có tiếng kêu “coong” rất lớn. Hào quang thấp thoáng một cái, thanh kiếm ở bên tay phải của Tử Siêu đã bị thế cờ Xuân Phong Hóa Vũ (gió xuân hóa mưa) của Vô Danh hất bắn kiếm ra khỏi tay, cánh tay phải tê tái, hổ khẩu tay tét nát và máu bắn ra.

Y cả kinh vội nhảy lui về phía sau, mặt tái mét, ngẩn người ra nhìn Vô Danh trong lòng nghĩ thầm:

“Thảo nào tiểu quý không ngông cuồng đến thế, quả nhiên y đã học được chân truyền của thế cờ và nội lực cũng thâm hậu lắm...”

Vô Danh thấy thế cờ của mình đặc thắng càng hăng hái thêm, liền cười ha hả, nói tiếp:

- Ta tưởng ngài có công lực như thế nào mà lại ăn nói ngông cuồng đến thế, ra người làm bộ làm tịch như vậy mà cũng không chống đỡ nổi ba thế của Toàn Phong bát thức, tầm thường như thế mà người cũng định lòng thầm định đoạt bảo kỳ trong tay ta.

Nói tới đó chàng lại cười ha hả, tiếng cười của chàng rất lớn làm vánh cả tai của Tử Siêu.

Tử Siêu thấy mình mới chịu có ba hiệp mà kiếm trên tay phải đã bị đánh bật ra khỏi tay, bị đánh bại ngay từ đầu trận thì cảm thấy nhục nhã và ngượng nghịu vô cùng, nhưng bốn chữ Toàn Phong bát thức của Vô Danh đã làm cho y giật mình kinh hãi, hoảng sợ đến tột mức rồi. Y bỗng nhìn thẳng vào mặt Vô Danh và hỏi:

- Mi vừa sử dụng thế cờ đó là Toàn Phong bát thức phải không?

Vô Danh kiêu ngạo và lạnh lùng gật đầu và hỏi lại:

- Phải thì sao?

- Nếu vậy mi là...?

- Là cái gì? Là gì?

Tuy Tử Siêu chưa nói rõ ra nhưng Vô Danh đã biết y nói là cái gì rồi, liền lớn tiếng cười và đáp:

- Cờ bấu này là của sư thúc ta, còn thế cờ thì chính Nhị sư thúc ta đã thân chinh truyền thụ cho ta đấy.

- Ủa?!...

Tử Siêu nghe nói càng kinh ngạc thêm vội thất thanh kêu la như vậy và nói tiếp:

- Như vậy bạn là môn hạ của Kiếm Tuyệt Đệ Nhất Tuyệt trong Tam tuyệt đấy phải không? Ba vị ấy vẫn mạnh giỏi đấy chứ?

Vô Danh gật đầu nhưng lại lắc đầu ngay thở dài một tiếng, rầu rĩ đáp:

- Ba vị ân sư, ân thúc của ta sau khi truyền thụ võ công cho tôi xong đều qua đời hết.

Chương 8

Cùng Đi Thiên Tâm

Tử Siêu bỗng nhìn thẳng mặt Vô Danh và hỏi tiếp:

- Thế bạn có thù với Trang chủ của Thiên Tâm trang hay sao?

Vô Danh ngẫm nghĩ giây lát rồi trả lời:

- Có lẽ không.

- Thế tại sao bạn cứ đòi đấu với y?

- Tất nhiên tôi phải có lý do chứ.

- Lý do gì thế?

Vô Danh nhìn y một cái rồi bỗng hỏi lại:

- Tại sao bạn lại hỏi rõ như thế, có phải Trác Ngọc Khôn là bạn thân của bạn đây không?

Tử Siêu cười ha hả đáp:

- Võ học của Thiên Tâm trang chủ yếu thâm tinh xảo khôn lường và cũng là một đại hiệp đương thời của võ lâm, giao du rất rộng, bạn hữu của y khắp giang hồ, có riêng gì Đàm mỗ này là bạn của Trác đại hiệp đâu. Ngay như những môn hạ của chín đại môn phái lớn ở trong võ lâm, các giang hồ cao thủ đa số đều là bạn của đại hiệp.

Vô Danh cười nhạt một tiếng rồi lại nói tiếp:

- Nghe giọng nói của ngài thì hình như ngài rất kính mộ Trác Ngọc Khôn lắm thì phải.

Tử Siêu mỉm cười đáp:

- Bất cứ hắc hay bạch đạo trong võ lâm hễ nhắc đến danh hiệu Truy Phong kiếm khách Trác đại hiệp ai cũng phải kính phục. Như vậy có riêng gì một mình Đàm Tử Siêu tôi kính ngưỡng đâu.

- Ngài cho Trác đại hiệp đúng là một đại hiệp đáng được kính ngưỡng như thế không?

- Trác đại hiệp suốt đời hành hiệp trượng nghĩa, cứu khổ phò nguy trượng nghĩa khinh tâm, đối đãi với người lại thành thực trung hậu cho nên hiệp danh của ông ta quả thực lừng lẫy...

- Đủ rồi, đủ rồi, bạn đừng nói nữa, Trác Ngọc Khôn đã là đại hiệp đương thời, mà ngài là bạn của y thì chắc ngài cũng là một đại hiệp phải không?

Tử Siêu nghe Vô Danh hỏi như vậy bỗng lớn tiếng cười và đáp:

- Âm Dương Song Kiếm Đàm Tử Siêu tôi tuy có chút tên tuổi thực và tuy được đứng vào hàng hiệp nghĩa, nhưng tôi đâu dám so sánh với Trác đại hiệp như thế!

- Nếu vậy ngài quả thực là người thành thực.

- Không dám, không dám.

Vô Danh bỗng sầm nét mặt lại lạnh lùng nói tiếp:

- Trác Ngọc Khôn là người như thế nào trước khi chưa lộ mặt nạ của y tại hạ không muốn tranh biện với các hạ vội, nhưng tại hạ chả hiểu y là người thế nào?

Nói tới đây chàng ngắt lời Tử Siêu, nói tiếp:

- Ngài đã là bạn của y thì xin ngài hãy đưa tin hộ tại hạ, nói canh hai đêm hôm thứ mười tại hạ thế nào cũng đến xét hỏi y một vụ công án.

Tử Siêu hỏi lại:

- Tra xét vụ công án gì thế? Chẳng hay Đàm mỗ có được hay biết không?

Vô Danh mỉm cười đáp:

- Nay mai ngài sẽ biết liền, bây giờ khỏi cần phải biết.

Chàng nói xong, liền cuộn lá cờ Truy Hồn bỏ vào trong túi, rồi giơ tay lên hất một cái và nói tiếp:

- Mời ngài đi thôi.

Tử Siêu biết đối phương không chịu nói rõ có hỏi thêm cũng vô ích thôi, nên y đành phải chấp tay chào Vô Danh và đáp:

- Thôi được chúng ta sẽ tái kiến ở trong Thiên Tâm trang.

Nói xong, y liền nhặt thanh kiếm lên bỏ vào bao rồi đi luôn, chỉ thoáng cái đã mất dạng trong bóng tối liền Tử Siêu đi khỏi, Vô Danh nhìn Quyên Quyên một cái rồi từ từ nói:

- Ngô cô nương cũng đi đi.

Quyên Quyên ngăn người ra rồi hỏi lại:

- Ủa, thế bạn không đi với tôi đến Thiên Tâm trang hay sao?

Vô Danh lắc đầu đáp:

- Cô nương đi một mình trước đi.

- Tại sao thế? Hai người cùng đi ở dọc đường chuyện trò vui vẻ chả hơn là đi buồn bã một mình hay sao?

- Vui thì vui thật nhưng hai chúng ta đi Thiên Tâm trang mục đích khác nhau. Cô nương đến đó là muốn xem trò vui mà thôi, còn tôi đến Thiên Tâm trang là để hỏi Trác Ngọc Khôn một việc rất quan trọng.

Nói tới đó, chàng bỗng ngắt lời ngắm nhìn Quyên Quyên một lần nữa mới hỏi tiếp:

- Chẳng hay trong Thiên Tâm trang có trò vui gì đáng xem, chưa thấy cô nương nói cho tôi hay.

- Đả lô đài!

- Đả lô đài gì?

Quyên Quyên bỗng làm ra vẻ thần bí vừa cười vừa nói tiếp:

- Việc này là đặc quyền của các người đàn ông, nói cho bạn biết thế nào bạn cũng mừng rỡ lắm.

Hình như Quyên Quyên cảm thấy câu nói đặc quyền của đàn ông đó, nói trước một người đàn ông như vậy không thích hợp chút nào, nên nàng chưa dứt lời thì hai má đã đỏ bừng, hổ thẹn vô cùng, liền từ từ cúi đầu xuống.

Vô Danh không chú ý đến vẻ mặt hổ thẹn của nàng chỉ lên tiếng hỏi tiếp:

- Cái gì là đặc quyền của đàn ông, làm thế nào mà tôi lại cao hứng được?

Quyên Quyên từ từ ngẩng đầu lên mặt vẫn hổ thẹn lườm chàng một cái rồi nũng nịu đáp:

- Lạ thực người này cứ thích hỏi chuyện gì cũng hỏi tận cùng mới thôi, đi tới đó thì sẽ biết liền việc gì chứ sao phải hỏi tận cùng như thế.

Nói xong, nàng lại hổ thẹn cúi đầu xuống liền. Vô Danh bỗng động lòng nhìn nàng và nói:

- Thôi được chúng ta cùng đi đến đó một thể.

Quyên Quyên bỗng ngẩng đầu lên hờn hờ nhìn chàng và khẽ hỏi:

- Thế chúng ta đi ngay bây giờ chứ?

Nói xong, nàng nhìn Vô Danh cười một cách rất ngây thơ rồi nhẹ bước đi tới chỗ cạnh con ngựa trắng.

Vô Danh trông thấy con ngựa trắng của nàng liền cau mày lại nói:

- Không được rồi!

- Tại sao thế? Người này sao cứ hay thay tâm đổi tánh như vậy?

- Không phải tôi thay lòng đổi dạ đâu, cô nương cười ngựa mà tôi đi bộ thì làm sao đi theo kịp.

Quyên Quyên nghe nói đảo tròn đôi ngươi một vòng rồi đáp:

- Hay là thế này vậy, cách đây không xa có một huyện thành bây giờ chúng ta đi tới đó, trời chưa sáng tỏ đã tới nơi liền. Đến đó sẽ mua một con ngựa khác như vậy có phải là hai chúng ta cùng cười ngựa không.

Vô Danh lắc đầu đáp:

- Như thế vẫn chưa được.

Quyên Quyên trợn tròn xoe đôi mắt lên và hỏi:

- Sao lại không đi chung được?

Vô Danh gượng cười đáp:

- Tiền ăn cơm cũng không có thì lấy tiền đâu mà mua ngựa.

Quyên Quyên nghe nói mới hiểu vì sao chàng ta không cho mình theo. Nàng liền cười khì một tiếng và nói tiếp:

- Anh này ngốc thật, chẳng lẽ anh không có tiền, thì tôi cũng không có tiền như anh hay sao. Người cứ yên chí đừng nói là mua con ngựa, dù mua mười con tôi cũng có đủ tiền mua.

Vô Danh cũng lắc đầu đáp:

- Nhưng cô có tiền thì đó là tiền của cô, sao tôi lại có thể dùng chung được.

- Sao người lại cứ nói của tôi của người mãi như thế làm chi? Thế mà cũng đòi là người trong võ lâm. Tất cả những tiền tài của người trong võ lâm đều sử dụng chung hết. Tôi không hiểu tại sao người lại phân biệt rõ rệt như thế là nghĩa lý gì?

- Thế ra người trong võ lâm không nên phân biệt tiền tài của tôi hoặc của cô như thế à?

- Phải, tiền tài là vật ngoại thân, khi lọt lòng mẹ mình có đem nó tới đâu, và khi chết rồi mình có mang theo được đâu, như vậy hà tất phải quan tâm đến như thế.

- Ra là thế đấy... Thôi được, tôi xin nghe theo cô.

Quyên Quyên mừng rỡ một cách ngây thơ, nàng liền phóng mình lên ngựa tay trái cầm cương dùng chân thúc bụng ngựa một cái tay phải cầm roi quất vào bụng ngựa. Con ngựa rú lên một tiếng thật dài, nhảy chồm về phía trước hai trượng, rồi phóng mình chạy như bay.

Vô Danh liền giở khinh công ra tung nhanh nháy về phía trước mấy trượng, rồi đuổi theo con ngựa trắng và chàng lúc nào cũng đi sát vai con ngựa của Quyên Quyên, thái độ trông rất ung dung.

Quyên Quyên thấy vậy liền luôn mồm khen ngợi và hỏi:

- Này sao thân pháp của người nhanh thế?

Vô Danh nghe nói chàng khoái chí thêm vội đáp:

- Đây là tôi còn chưa giở toàn lực đấy, nếu tôi giở toàn lực ra còn nhanh hơn nhiều. Cô muốn xem không?

Nói xong, chàng không đợi Quyên Quyên trả lời đã ngấm ngấm vận chân lực, thân hình của chàng thấp thoáng một cái, người chàng đã nhanh như một mũi tên phóng nhanh về phía trước liền.

Quyên Quyên thấy chàng ta chạy quá nhanh như vậy, liền cười khanh khách và cứ quất roi vào con ngựa lia lịa, con ngựa giở hết tốc lực ra đuổi theo Vô Danh, tuy con ngựa là Thiên Lý mã chạy nhanh khôn tả, nhưng so với Vô Danh thì nó hãy còn kém xa, tha hồ nó đuổi thế nào thì đuổi, vẫn còn cách chàng mười mấy trượng mà không sao đuổi kịp.

Người và ngựa chạy một hơi hơn hai mươi dặm, con ngựa đã giở toàn lực ra mà vẫn không sao đuổi kịp Vô Danh, khoảng cách vẫn kém mười mấy trượng vẫn như thường. Khinh công của Vô Danh quả thật khinh người, người ta khinh công có nhanh đến đâu cũng chỉ chạy nhanh được một lúc thôi, chứ không thể nào chạy dai như ngựa được, nhưng khinh công một hơi chạy hơn hai mươi dặm mà tốc lực của chàng trước sau vẫn nhanh như vậy, không kém sút chút nào, đủ thấy nội lực của chàng hùng hậu biết bao, và đã luyện tới mức không thể tưởng tượng được nữa. Quyên Quyên là đồ đệ cứng của một vị Thánh ni ẩn tích trong cửa Phật võ công đã học được hết chân truyền của Thánh ni rồi. Tuy võ công của nàng còn hơi kém hơn Vô Danh nhưng trên giang hồ, nàng cũng thuộc hạng cao thủ hạng nhất. Thánh ni ẩn tích cửa Phật đó võ công tuy đã luyện tới mức thượng thặng rồi. Nhưng vì bà ta không bước chân vào giang hồ. Nên bà ta không có tên tuổi gì trong giang hồ hết.

Quyên Quyên thấy thân pháp của Vô Danh nhanh như vậy nàng thầm nghĩ:

“Ân sư ta huấn dụ không sai chút nào, võ học quả thật là bác đại thâm uyên, học vô cùng tận, người trong võ lâm, mình giỏi còn có người giỏi hơn, bây giờ ta mới nhận thấy câu nói đó không sai chút nào.”

Con ngựa của nàng phóng được ba mươi dặm thì đã sùi bọt mép mồ hôi ướt đầm, nàng liền lớn tiếng kêu gọi:

- Này, Ngô Minh đợi chờ tôi một chút có được không, con ngựa này đã mệt nhào rồi!

Vô Danh nghe gọi liền dừng bước quay mình lại đứng bên vệ đường đợi chờ.

Quyên Quyên cũng gò cương lại cho ngựa ngừng chân thủng thẳng đi tới trước Vô Danh, nàng vẻ mặt kính phục, khen ngợi rằng:

- Ngô Minh, khinh công của người nhanh lắm, giỏi lắm.

Vô Danh thấy nàng tuyệt đẹp, mà vẻ mặt ngây thơ, chàng nhìn con ngựa trắng của nàng, rồi mới lên tiếng hỏi:

- Cô bảo con ngựa của cô không chạy được nữa phải không?

- Không phải là không chạy được nữa, nhưng vừa rồi nó giở hết thần lực ra đuổi theo, nên bây giờ nó đã kiệt lực, nếu còn bắt nó chạy thêm nữa thì nó đau nặng mất, bạn không thấy mồm nó đang sùi bọt mép sao.

Nói xong, nàng giơ tay ra vuốt ve con ngựa mấy cái, Vô Danh nhìn con ngựa trắng một cái và nói:

- Nếu vậy chúng ta đi thông thả nhé?

Quyên Quyên gật đầu đáp:

- Được, tôi cũng xuống ngựa đi bộ với người vậy.

Nàng vừa nháy xuống đất đã dùng giọng nhu mì nói với Vô Danh:

- Chúng ta đi thông thả thôi nhé?

Vô Danh vội hỏi lại:

- Cô nương không lấy ngựa nữa hay sao?

Quyên Quyên vừa cười vừa đáp:

- Không sao, nó tự biết theo tôi.

Hai người đi sát cánh nhau thủng thẳng tiến về phía trước. Con ngựa vẫn theo hai người, tiếng chân nó kêu lộp cộp trong đêm khuya...

Lúc ấy mùi hôi thối ở người của Vô Danh tỏa ra khó chịu vô cùng, nhưng Quyên Quyên đã chịu quen rồi nên không thấy khó chịu mấy, và cũng không thấy buồn nôn, buồn mửa như hồi nãy Vô Danh cũng bắt đầu có cảm tình với nàng nên bộ mặt không còn lạnh lùng nữa. Hai người vừa đi vừa chuyện trò, không bao lâu mặt trời đã mọc, một lát sau hai người đã thấy phía đằng trước có huyện thành hiện ra và chỉ đi độ mười dặm nữa sẽ tới nơi liền.

Lúc ấy hai người đã đi tới huyện thành Hoàng Lăng trời mới sáng tỏ, nhất là mùa đông phố xá lạnh lùng, ngoài hai ba tiệm ăn nhỏ mở cửa, còn những tiệm khác cửa còn đóng kín mít. Một lát sau, trên đường phố đã có người đi lại, tất nhiên những người đó không phải là đi chợ thì là đi xa.

Vô Danh với Quyên Quyên hai người tuổi tác ngang như nhau, nhưng quần áo của hai người lại chênh lệch hết sức, một người ăn mặc rất cao sang và mặt lại xinh đẹp như hoa nở không khác gì một tiên nữ hạ phàm vậy, trái lại Vô Danh thì áo vá quần vải rách rưới bẩn thỉu ai trông thấy cũng phải bịt mũi quay mặt, hai người xa khác nhau như vậy lại là thanh niên nam nữ đi sát cánh nhau ở giữa phố, nên những người đi qua đường đều phải liếc mắt nhìn. Họ rất lấy làm ngạc nhiên tự hỏi sao đôi nam nữ chênh lệch như thế này lại đi sát nhau như thế để làm chi?

Đi tới một tiệm ăn, Quyên Quyên ngừng bước nói với Vô Danh rằng:

- Chúng ta vào đây ăn chút điểm tâm, giây lát mua ngựa rồi lại đi tiếp nhé?

Nàng dùng giọng rất dịu dàng nói với chàng và có vẻ như phải hỏi qua ý kiến của chàng có bằng lòng hay không đã.

Vô Danh thấy vậy liền gật đầu bằng lòng.

Quyên Quyên nhìn chàng cười một cái rồi hướng vào tiệm lên tiếng kêu gọi:

- Phổ ky đâu?

Tên phổ ky vội vàng chạy ra vái chào Quyên Quyên với Vô Danh rồi vừa cười vừa hỏi:

- Cô nương muốn ở trọ phải không?

- Phải!

Quyên Quyên gật đầu và nói tiếp:

- Kiểm cho tôi phòng thượng hạng rộng rãi, sạch sẽ.

Tên phổ ky vâng lời rồi mắt nhìn Vô Danh đứng cạnh đó và hỏi tiếp:

- Cô nương đi với y?

- Phải

Tên phổ ky cau mày lại bịt mũi nói:

- Y thế này...

Quyên Quyên rất thông minh thấy tên phổ ky như vậy liền hiểu ngay, nàng vội trợn trừng mắt lên và quát mắng:

- Y thì sao? Không được vào ở trọ ư? Hay là mi sợ ta không có tiền trả cho mi?

Cô nương nọ trợn mắt lên một cái, đôi người sắc sảo vô cùng, khiến ai trông thấy cũng phải hoảng sợ, tên phổ ky thấy vậy giật mình kinh hãi liền nghĩ thầm:

“Con nhỏ này khiếp thật! Không ngờ nó hung ác đến thế!”

Thời buổi ấy ăn mày vào khách điếm ở trọ vẫn thường có luôn, nhưng không ai lại rách rưới dơ bẩn như Vô Danh. Tên phổ ky tuy không muốn tiếp rước một người khách dơ bẩn rách rưới như thế nhưng vì thấy Quyên Quyên hung hăng như vậy nên y đành phải chịu nhịn không muốn cũng không được vội gượng cười đáp:

- Dạ, dạ! Xin cô nương bớt giận, tiểu nhân xin dẫn đường ngay.

Quyên Quyên lại quát tiếp:

- Con ngựa của ta nữa, phải lấy rơm lúa tốt cho nó ăn, lúc đi ta sẽ trọng thưởng cho!

Tên phổ ky nghe nói liền vâng vâng dạ dạ.

Hai người đi vào trong phòng, Vô Danh bỗng cảm xúc vô cùng thờ dài một tiếng và nói:

- Đã hai tháng nay tôi chưa được vào khách sạn ngủ trọ và chưa được một bữa cơm nào ngon lành hết!

Quyên Quyên nhìn chàng rồi nũng nịu hỏi:

- Thế trong thời gian đó, đại ca sống bằng cách nào?

Thấy Vô Danh đã thân mật với mình Quyên Quyên mời bắt đầu gọi chàng là đại ca.

Vô Danh đáp:

- Có lúc thì ngủ ở trong rừng, có lúc nằm ở trong miếu đổ còn ăn thì xin được ai cho gì ăn nấy, ở trong rừng thì kiếm trái cây mà ăn, có nhiều lúc tôi phải ngủ ở trong hang núi và nhịn đói một hai ngày là thường.

- Tội nghiệp thật?...

- Tội nghiệp cái gì? Ai bảo tôi tội nghiệp nào? Vô Danh này là người đầu đội trời chân đạp đất, không bao giờ để cho ai thương hại mình cả.

Chương 9

Thiên Sơn Tứ Kiếm

Mây đen kéo phủ, sắc trời u ám, hình như sắp mưa tuyết tới nơi, trên đường núi có hai con ngựa một trắng một vàng đang thồ hai người phóng chạy như bay.

Người cưỡi ngựa trắng là một phụ nữ, tuổi trạc mười bảy mười tám đẹp như hoa nở, tóc phủ xuống tận vai mình mặc áo đỏ váy lụa xanh.

Còn người cỡi trên con ngựa vàng là một thiếu niên tuổi trạc mười sáu mười bảy, đầu đội khăn võ sinh mình mặc áo dài màu xanh, thân hình chàng rất vạm vỡ, mày kiếm mắt sao, mặt vuông vắn, trông vẻ rất kiêu ngạo và cương quyết khiến ai trông thấy cũng phải kính nể.

Không cần phải nói rõ, quý vị độc giả cũng biết hai người đó là Quyên Quyên đã mua quần áo mới cho Vô Danh mặc, bây giờ chàng trông khác hẳn, hai người rời khỏi huyện Hoàng Lăng tỉnh Thiểm Tây, một mạch tiến thẳng tới Thiên Tâm trang.

Thiên Tâm trang ở huyện Lô Sơn, tỉnh Hà Nam.

Hôm đó hai người đi tới gần Ngao Sơn thì trời vừa tối, bỗng thấy bên cạnh đường có bóng người thấp thoáng và có bốn người ra giữa lối đi để cản đường.

Vô Danh và Quyên Quyên hai người đều giật mình kinh ngạc.

Hai con ngựa đang phóng nhanh bỗng bị hai người gò cương lại chúng đều hí lên một tiếng thật dài, hai chân trước nhẩy chồm lên, Vô Danh đã thấy bốn người cản đường đó đều lưng đeo trường kiếm, mình mặc áo bào vải, tuổi đều ngoài năm mươi hết, chàng liền cười nhạt một tiếng đang định

quát hỏi bốn người đó tại sao ngăn cản đường mình? Nhưng Quyên Quyên đã cướp lời quát hỏi trước:

- Bốn người muốn chết phải không?

Bốn ông già liền lạnh lùng nhìn hai người một cái rồi một ông già vẻ mặt lạnh lùng cười ha hả mấy tiếng, hai mắt trợn ngược quát hỏi:

- Con nhãi kia! Có phải mi họ Ngô đấy không?

Quyên Quyên ngạc nhiên vô cùng, ngấn người ra nhìn ông già rồi hỏi lại:

- Ủa, sao người lại biết ta?

Ông già bỗng quay lại nhìn Vô Danh và hỏi tiếp:

- Mi là Ngô Minh phải không?

Vô Danh nghe hỏi gật đầu đáp:

- Phải, tại hạ chính là Vô Danh, mấy vị cản lối đi như thế định làm chi?

Ông già đó với ba ông già kia đưa mắt nhìn nhau một cái, ông ta hỏi Vô Danh tiếp:

- Nghe nói người thân mang Võ lâm Tam tuyệt, mà trong người người có Tích Độc Truy Hồn của Kỳ Tuyệt Cầu Thiên Khánh đã lừng danh võ lâm năm xưa phải không?

- Phải!

Vô Danh trả lời như vậy và hỏi lại:

- Phải thì sao?

Ông già nọ liền cười khinh một tiếng và tiếp:

- Nghe võ lâm đồn đại, lá cờ ấy có thể khước trừ bách độc, lão phu chưa hề thấy qua bao giờ muốn được kiến thức để cho được sáng mắt đôi chút.

- Mấy vị là ai?

- Chúng lão phu là Thiên Sơn tứ kiếm!

Ông già nói chuyện với Vô Danh họ Tống tên là Tín Đức, người đứng đầu Thiên Sơn tứ kiếm còn ba ông già kia là Nhị Kiếm Mã Sĩ Lập, Tam Kiếm Từ Văn Sơn, Tứ Kiếm Cao Vĩnh Thâm.

Thiên Sơn tứ kiếm là những môn hạ rất đặc ý của Chưởng môn của phái Thiên Sơn nên rất lừng danh trên giang hồ.

Tuy bốn người rất có tên tuổi thực nhưng vì Quyên Quyên với Vô Danh mới ra giang hồ nên không biết họ là ai cả!

Vô Danh liếc mắt nhìn Tứ kiếm một cái rồi lạnh lùng hỏi tiếp:

- Ai đã cho các vị biết là tôi có lá cờ ấy?
- Âm Dương Song Kiếm Đàm Tử Siêu!
- Có phải quý vị cũng muốn cướp được lá cờ ấy phải không?

Tín Đức cả kinh vội hỏi lại:

- Thế ra đã có người muốn cướp của người rồi ư?
- Phải!

Vô Danh gật đầu khẳng định.

- Ai?

Quyên Quyên đỡ lời lạnh lùng nói:

- Âm Dương Song Kiếm không cướp nổi lá cờ này nên đã bị đánh bại một cách tơi bời và đào tẩu rồi.

- Thật à?

Vô Danh lại hỏi:

- Thế y không nói cho bốn vị hay hay sao?

Tín Đức lại lắc đầu đáp:

- Không.

Nói xong, hắn nhìn thẳng vào mặt Vô Danh tỏ vẻ hoài nghi và hỏi tiếp:

- Y bị bạn đánh bại ư?

Vô Danh cười một cách kiêu ngạo đáp:

- Y chống sao nổi ba thế Toàn Phong bát thức của ta.

Tín Đức liền biến sắc mặt kinh hãi hỏi:

- Người biết sử dụng thế cờ Toàn Phong bát thức ư?

Vô Danh cười nhạt một tiếng đáp:

- Không biết thì giữ sao nổi lá cờ báu này kia chứ!

- Người là môn hạ của Kỳ Tuyệt phải không?

- Ông ta là nhị sư thúc của ta.

- Ủa?

Tín Đức với ba người kia ngạc nhiên rồi đưa mắt nhìn nhau.

Chúng lại nghe thấy Vô Danh lớn tiếng nói tiếp:

- Bốn vị có muốn được trông thấy Tích Độc Truy Hồn kỳ để sáng mắt ra không? Tại hạ đâu có phải là những kẻ hẹp lượng mà để cho bốn vị thất vọng, nhưng tại hạ phải khuyên bốn vị câu này trước.

- Người nói thế là nghĩa gì?

Vô Danh nhìn thẳng vào mặt Thiên Sơn tứ kiếm trầm giọng nói tiếp:

- Tại hạ khuyên bốn vị đừng có động lòng ham muốn mà đoạt lá cờ báu này, bằng không đừng có trách tại hạ tuyệt tình đấy.

Nói xong, chàng từ từ thọc tay vào trong lòng. Quyên Quyên bỗng nũng nịu lên tiếng gọi:

- Ngô Minh!

Vô Danh quay đầu lại nhìn Quyên Quyên hỏi:

- Làm gì thế?

Quyên Quyên nhìn Thiên Sơn tứ kiếm một cái rồi đáp:

- Chắc họ thế nào cũng có mưu mô gì đấy. Đại ca đừng tin họ mà lấy lá cờ báu ấy ra.

Vô Danh mỉm cười đáp:

- Bảo kỳ là khí giới tùy thân, khi gặp kẻ địch thế nào cũng phải lấy ra đối địch với người. Như vậy còn sợ gì người ta cướp của mình nữa.

Nói xong, mọi người đã thấy có ánh sáng vàng lóe mắt thì ra Vô Danh đã rút bảo kỳ ra giơ lên khẽ phát một cái rồi lạnh lùng nói với Thiên Sơn tứ kiếm rằng:

- Mời bốn vị coi đi.

Thiên Sơn tứ kiếm liền trở mắt nhìn cả vào lá cờ báu đó, Tín Đức bỗng cười ha hả và nói:

- Ánh sáng vàng lấp lóe làm chói cả mắt người, quả thật không phải là vật thường, nghe người đồn đại thì lá cờ này còn trừ được bách độc nữa. Không biết lời đồn đại đó thật hay là hư? Và lại xem như thế này thì làm sao mà xem rõ được. Chẳng hay bạn có thể cho anh em chúng tôi cầm lấy để xem tận mắt không?

Y chưa nói dứt đã tung mình nhảy tới giơ tay ra nhanh như điện chớp định chụp lấy lá cờ trong tay của Vô Danh.

Vô Danh đã đoán biết trước thế nào Thiên Sơn tứ kiếm cũng mưu mô cướp cờ báu của mình, nên bề ngoài chàng cứ thản nhiên như không hay biết gì cả. Nhưng sự thật chàng đã đề phòng sẵn rồi, quả nhiên chàng thấy Tín Đức nhảy xổ tới giơ tay định cướp lá cờ của mình, khi nào chàng để cho đối phương chụp được, nên chàng đã quát lớn:

- Ác tặc muốn chết phải không?

Chàng vừa nói vừa phát lá cờ, liền có ánh sáng vàng chói lọi. Đồng thời chàng sử dụng thế Phong Quyển Tàn Vân (gió cuốn mây tán) nhanh như điện chớp nhằm ngực của Tín Đức đâm luôn.

Tín Đức thấy vậy, giật mình kinh hoảng vội giật tay tránh né. Nhưng Vô Danh ra tay quá nhanh, lá cờ đã đụng vào cánh tay của đối thủ. Chỉ thấy Tín Đức kêu lên một tiếng rất thảm khốc máu trên người y đã bắn tung tóe.

Tuy thân hình của y rút lui thật nhanh, nhưng cánh tay trái đã bị lá cờ chém gãy rớt xuống đất.

Nhị Kiếm Mã Sĩ Lập liền tung mình nhảy tới cạnh Tín Đức và nói:

- Sư huynh mau vận công bế khí chỉ huyết đi.

Y vừa nói vừa lấy thuốc cứu thương ra và xé một mảnh vải để băng bó cho Tín Đức.

Tam Kiếm Từ Vân Sơn, Tứ Kiếm Cao Vĩnh Thâm cùng rút kiếm ra xông lại. Hai thanh kiếm một tả một hữu đã nhắm các nơi yếu hiểm của Vô Danh tấn công luôn.

Vô Danh vẫn ngồi trên ngựa thân hình không cử động gì hết, chỉ giở tay phải khê hất lá cờ báu dùng thế Phong Khởi Bình Địa (gió nổi tại đất bằng) như vũ như bão nhằm người Tam Kiếm và Tứ Kiếm lấn át tới.

Tam Kiếm, Tứ Kiếm liền bị mấy thế cờ mạnh như vũ bão đẩy lui. Vô Danh đã nhảy xuống đất đứng nhìn hai người, mỉm cười nói:

- Các người muốn ra tay đấu với ta, ta rất hoan nghênh. Nhưng tám thế cờ Toàn Phong của ta oai lực quá lớn. Các người chỉ chịu nổi hai ba thế là cùng, như vậy thì thật mất vui. Vì vậy ta hãy tạm cất bảo kỳ đi, chỉ hai bàn tay không đấu với các người mấy thế chơi. Chẳng hay các người nghĩ sao?

Nói xong chàng cuộn lá cờ báu lại bỏ vào túi rồi buông xuôi hai tay xuống, thái độ rất lạnh lùng, kiêu ngạo, nhìn thẳng vào mặt Tam Kiếm và Tứ Kiếm để đợi chờ đối phương. Trông chàng có vẻ không coi đối phương vào đâu hết.

Tam Kiếm, Tứ Kiếm thấy mình nổi danh trên giang hồ bấy lâu nay, mà bây giờ đối phương chỉ là một thằng nhỏ không có tên tuổi gì cả, mà dám với hai bàn tay không đối địch với song kiếm của hai anh em mình.

Như vậy thấy y táo bạo khôn tả và khinh người quá nổi nữa.

Tam Kiếm và Tứ Kiếm khi nào chịu nhịn được, liền trợn tròn xoe đôi mắt lên quát lớn một tiếng và trả lời rằng:

- Tiểu quý táo gan và ngông cuồng thật, mi dám khinh thường anh em chúng ta đến thế. Hôm nay không cho mi vãi máu ra tại chỗ này, thì giờ trở đi Thiên Sơn tứ kiếm này không lộ mặt ra giang hồ nữa. Xem kiếm của ta đây!

Chúng vừa nói dứt đã múa trường kiếm như hai luồng hàn quang nhắm vai và ngực của đôi thủ tấn công luôn.

Vô Danh cười nhạt một tiếng, chân bước theo điệu Cửu, chỉ thấy thân mình của chàng thấp thoáng một cái đã tránh né một cách rất khéo léo.

Hai thanh kiếm của địch vừa đâm tới thì không thấy chàng đâu hết.

Kiểm thuật của Thiên Sơn tứ kiếm rất tinh xảo, nếu kiếm của chúng không lợi hại thì chúng làm sao mà được lừng danh trên giang hồ như thế. Tam và Tứ kiếm thấy vậy đem toàn lực ra để tấn công.

Chỉ trong nháy mắt, người ta chỉ còn thấy hai luồng kiếm quang lăn đi lộn lại, chứ không còn thấy thân hình của Tam và Tứ Kiếm đâu hết, đủ thấy kiếm thế của chúng lợi hại đến thế nào.

Tuy Vô Danh là người mới ra đời nhưng đã được hưởng thụ toàn bộ võ công của Võ lâm Tam tuyệt vào một thân mình. Với tài ba và võ công của chàng bây giờ nếu tìm khắp thiên hạ chưa chắc có một người thứ hai nào địch nổi chàng. Cho nên mặc dầu kiếm pháp của Từ Văn Sơn với Cao Vĩnh Tâm nhanh đến tuyệt đỉnh, nhưng vẫn không làm gì nổi Vô Danh, chàng vẫn ung dung xuyên đi xuyên lại trong bóng kiếm của hai kẻ địch.

Thình thoảng chàng lại giở ra một thế nửa thức cũng đủ làm cho đối phương thất đờm rồi. Chàng còn nường tay không nhẫn tâm giết hại hai người, mà chàng chỉ muốn coi chúng như là trẻ con để đùa giỡn và cũng để xem những tài ba tuyệt học mình như thế nào. Bằng không Tam, Tứ Kiếm chỉ chống đỡ được một hai thế đã bị chàng giết chết rồi. Nhưng Tam và Tứ kiếm thấy chàng có vẻ đùa giỡn như vậy lại càng giận chịu không nổi, mồm quát tháo lia lịa, hai thanh kiếm càng múa nhanh và mạnh hơn trước nhiều, chúng chỉ muốn đâm thủng ngực đối thủ ngay tại chỗ mới hả dạ thôi.

Lúc ấy Nhị Kiếm Mã Sĩ Lập đã băng bó và rịt thuốc cho Nhất Kiếm Tổng Tín Đức xong, thấy tình hình của trận đấu như vậy liền cau mày lại nói với Nhất Kiếm rằng:

- Sư huynh hãy ngồi đây nghỉ ngơi chốc lát, để đệ ra giúp tay cho Tam Tứ đệ một phen.

Nhất Kiếm gật đầu. Sĩ Lập liền rút kiếm ra thét lớn một tiếng nhảy xổ lại giúp hai người sư đệ tấn công Vô Danh.

Quyên Quyên đã nhảy xuống dưới ngựa đứng cạnh đó trợn to đôi mắt lên xem. Nàng thấy Nhị Kiếm xông vào đánh hùa, định giơ tay ra ngăn cản, nhưng nàng nghĩ lại lại thôi, để mặc cho Sĩ Lập vào giúp cho Tam, Tứ Kiếm.

Mới đấu được mấy thế, nàng đã nhận thấy võ công của Vô Danh cao siêu khôn tả, bên địch dù có thêm Sĩ Lập, mà chàng ta vẫn ung dung đối địch như thường, và ba kẻ địch càng đấu nhiều, càng thất thế. Vô Danh tuy thắng thế thật nhưng vẫn không dám khinh thường. Chàng liền lớn tiếng cười ha hả và giở hết tốc lực của khinh công ra, song chưởng càng múa nhanh hơn trước, chàng chưa chọc chưởng pháp bao giờ, nhưng chàng luyện lấy Toàn Phong bát thức của thế cờ báu và Kinh Điện cửu thức của thế sáo ra sử dụng, lấy hai tay thay sáo và cờ mà tấn công kẻ địch. Tuy khí giới với chưởng khác nhau thật, nhưng thế đánh của khí giới chỉ khác nhau có hạn thôi, huống hồ nội lực của chàng hùng mạnh và cao thâm như thế, nên oai lực của chàng lợi hại tuyệt luân khiến Quyên Quyên đứng ngoài xem cũng phải kinh hãi vô cùng.

Nhị, Tam, Tứ Kiếm tuy có khí giới ở trong tay, nhưng đấu hàng nửa ngày mà vẫn chưa va đụng vào vạt áo của chàng, trái lại bị chưởng thế và kinh phong của chàng dồn cho ba người cứ lui về phía sau tới tấp.

Lúc ấy không những thân pháp của Vô Danh nhanh kỳ lạ mà những chưởng thế của chàng lại liên miên bất tuyệt hết thế này đến thế khác và còn phức tạp hết sức. Thật là nhanh như điện chớp, khiến Quyên Quyên cũng không sao trông thấy rõ được.

Tam Kiếm càng đánh càng hoảng sợ, kiếm ở trong tay càng chậm dần. Lúc ấy chỉ có Quyên Quyên là đứng xem đến gần cả người ra. Trong lòng nàng vừa mừng rỡ vừa kinh hãi. Tuy hồi nãy, nàng thấy Vô Danh chỉ giữ có ba thế cờ đã đánh bại được Âm Dương Song Kiếm, nàng đã biết chàng là người có võ học rất cao siêu đến mức thần kỳ như vậy.

Tống Tín Đức băng bó vết thương xong, nghỉ ngơi trong chốc lát thấy đã bớt đau. Nhưng y thấy ba người sư đệ của mình bị Vô Danh đánh cho lui lia lịa như thế, y cũng phái kinh ngạc và trong lòng sợ hãi vô cùng. Y thấy thân pháp và thế chưởng của Vô Danh vừa thần kỳ, phức tạp, huyền ảo, không những y chưa hề thấy bao giờ và cũng không nghe ai nói tới nữa là khác. Y càng xem càng thấy tình thế của ba sư đệ càng ngày càng hiểm nghèo. Bước chân của chúng bắt đầu loạn xạ, kiếm thế đã bị đối phương đánh cho chậm hẳn lại. Y biết nếu tình thế này chỉ đấu thêm hai ba hiệp nữa là ba người sư đệ đã bị đánh bại ngay. Nếu ba người sư đệ bị đánh bại thì nửa đời anh danh Tứ kiếm sẽ bị tiêu tan hết, và từ nay trở đi Thiên Sơn tứ kiếm không còn mặt mũi nào đứng trên giang hồ và cũng không được xưng hùng xưng bá trong võ lâm nữa.

Nhất Kiếm nghĩ vậy càng sợ hãi thêm, liền nghiêng răng mím môi không quản ngại vết thương ở tay nữa, vội rút kiếm ra nhảy lại giúp sức ba người sư đệ liền.

Ngờ đâu, y vừa tung mình nhảy lên đã nghe thấy tiếng kêu la thảm khốc vang cả tai, đồng thời có một luồng ánh sáng lạnh nhắm mặt y phi tới. Y giật mình kinh hãi, vội giở tẩn “Thiên Cân Trụ” ra, hạ người xuống đất, rồi quay đầu lại nhìn. Mới hay luồng ánh sáng đó là một thanh trường kiếm cắm sâu vào thân cây cổ thụ ở phía sau, chỉ còn lại cán kiếm bên ngoài. Y lại quay mặt trở lại thì thấy trận đấu đã biến đổi hẳn.

Thì ra Tam sư đệ của y, Từ Văn Sơn đã nằm lăn trên mặt đất, miệng rỉ máu tươi, áo ở trước ngực cháy sém, mặt thâm tím. Còn nhị sư đệ Mã Sĩ Lập hổ khẩu tay máu tươi chảy ròng ròng đứng đờ người ra như cây gỗ, hai mắt lộ vẻ kinh hoàng vô cùng.

Nhưng người làm cho y kinh hãi hơn nữa là Tứ sư đệ Cao Vĩnh Thâm, Tứ Kiếm tay phải cầm kiếm, tay trái chìa hai ngón tay ra chỉ thẳng về phía trước, hai mắt trợn trừng và giận dữ không cử động gì cả, hình như đã bị điểm huyết vậy.

Y lại nhìn Vô Danh thì thấy chàng ta vẫn ung dung vô cùng, hai tay buông xuôi, mắt đang nhìn thẳng vào y mặt lộ vẻ kiêu ngạo, mồm thì cười nhạt một cách nhạo báng.

Tín Đức đã nhìn thấy rõ tình hình ở trước mắt, trong lòng kinh hoảng vô cùng.

Thì ra lúc y nghiêng răng mím môi rút thanh kiếm ra vừa tung mình nhảy lên thì Vô Danh đã bực mình vội ra tay như điện chớp, chưởng của chàng đánh bản Từ Văn Sơn, ngón tay của chàng búng rớt trường kiếm của Mã Sĩ Lập rồi chàng thuận tay điểm luôn yếu huyết của Cao Vĩnh Thâm rồi chàng còn đưa mắt liếc nhìn Tín Đức, đang lúc ấy thì kiếm của Sĩ Lập vừa bắn ra khỏi tay. Ba người bị thương và bị kìm chế, chỉ trong nháy mắt chính ba người đó với Tín Đức cùng Quyên Quyên đứng ngoài cũng thấy Vô Danh ra tay như thế nào và dùng thủ pháp thế thức ra sao?

Thiên Sơn tứ kiếm lang bạt giang hồ trên hai mươi năm trời, tuy chưa có thể nói là vô địch được, nhưng cũng ít có người địch nổi anh em chúng và cũng chưa khi nào lại bị thua một cách đau đớn như thế này, mà lại bại với một thằng nhỏ, tuổi chưa đầy hai mươi và không có tên tuổi gì hết, nên lại càng đau đớn thêm.

Tín Đức đưa mắt nhìn, biết ba sư đệ của mình liên tay đánh mà không địch nổi đối phương, bây giờ mình có nhảy ra cũng chỉ chịu chết oan thôi. Nhưng oai danh của anh em mình ở trên giang hồ, như vậy chẳng lẽ lại chịu yên như thế này hay sao? Thà toi mạng cũng không thể nào chịu để cho bị mất hết cả sĩ diện như thế.

Tín Đức nghĩ đi nghĩ lại rốt cục nổi khùng nghiêng răng quát lớn một tiếng:

- Tiểu quý, ngày hôm nay Thiên Sơn tứ kiếm chúng ta đành thí mạng với người.

Y liền nói vừa múa kiếm xông lại nhắm ngực của Vô Danh đâm luôn.

Vô Danh cười nhạt né mình sang bên trái, giơ tay phải lên, nhắm vào cổ tay của Tín Đức chém luôn một cái.

Tín Đức rút tay lại biến thế và tấn công tiếp, đang lúc ấy thì có tiếng người cười khanh khách và tiếng nói vọng tới:

- Không ngờ tài ba của Thiên Sơn tứ kiếm danh trấn giang hồ lại tầm thường đến thế.

Người đó nói xong cười tiếp.

Chương 10

Thiên Ma Tiên Nương

Tiếng cười đó như tiếng chuông bạc, nghe rất vui tai.

Tín Đức nghe nói biến sắc đột nhiên thu tay lại rút luôn về phía sau, quay người lại nhìn mới hay tiếng người cười và nói đó là của tám thiếu nữ tuổi trạc mười sáu mười bảy tóc xõa xuống vai, thân hình ẻo lả, mặt như tiên nữ. Tám thiếu nữ đó vừa tới nơi đã đứng sang hai bên buông xuôi hai tay, thái độ rất nghiêm nghị, tiếp theo đó, mọi người đều nghe thấy một luồng gió thơm kỳ lạ thổi tới. Vô Danh chỉ thấy trước mắt có bóng người thấp thoáng và chàng định thần nhìn kỹ đã thấy một thiếu phụ tuổi chừng hăm ba hăm bốn, mặt đẹp tuyệt trần xuất hiện ở trong đám thiếu nữ kia liền, chàng ngẩn người ra nhìn và nghĩ thầm:

“Người đàn bà này đẹp thật! Cả tám thiếu nữ kia cũng vậy, chín nàng đều như tiên nữ ở trên nguyệt điện giáng trần.”

Thiếu phụ nọ vừa xuất hiện liền liếc mắt phượng nhìn Vô Danh với Quyên Quyên bỗng cười khanh khách, mặt lộ vẻ khinh thị mà nhìn Tín Đức vừa cười vừa lên tiếng nói:

- Ta tưởng Thiên Sơn tứ kiếm đang đấu thí mạng với cao thủ nào trong võ lâm, ngờ đâu lại là hai đứa nhỏ, thật là buồn cười đến vỡ cả bụng.

- Hừ!

Tín Đức không sao chịu nhịn được nên mới kêu hừ một tiếng như vậy, bỗng y nghĩ ra được một kế: “Sao ta không khích bác cho bọn nữ ma này ra tay để chúng diệt tên tiểu quý này có hơn không? Trái lại cũng để cho bọn nữ ma này biết thủ pháp của tiểu quý lợi hại như thế nào để chúng khỏi kiêu ngạo với chúng ta nữa.”

Y nghĩ đoạn, liền cười nhạt một tiếng và đỡ lời:

- Phải, có lẽ Thiên Sơn tứ kiếm chúng ta ở trên giang hồ là chỉ mang hư danh thôi nhưng với công lực và võ học Ma nương mà đấu với tiểu quý thì...

- Làm sao?

- Chưa chắc đã thắng nổi.

- Người tin tưởng như vậy hay sao?

- Thật hay hư cứ đấu vài hiệp là biết liền.

Thiếu phụ bỗng cười khanh khách, cười xong nàng liền sầm ngay nét mặt lại, đôi mắt phượng của nàng tía ra hai luồng ánh sáng chói lọi chiếu thẳng vào mặt Tín Đức. Vẻ mặt của nàng rất lạnh lùng, rồi nàng quát hỏi tiếp:

- Có phải người muốn dùng kế khích tướng, để thách ta ra tay đấu trả thù hộ người không?

Tín Đức cười ha hả và nói tiếp:

- Thiên Sơn tứ kiếm tuy bất tài thật nhưng không thềm mượn tay người khác để trả thù hộ chúng ta bao giờ. Nếu lỡ ngày nay còn có ngày mai! Thiên Sơn tứ kiếm thế nào cũng phải kiếm hãn để thanh toán món nợ này!

Nói xong y tỏ vẻ hậm hực liếc nhìn Vô Danh một cái rồi quay mặt lại nói với Nhị Kiếm và Tứ Kiếm rằng:

- Sư đệ chúng ta đi thôi!

Cao Vĩnh Thâm bị điểm trúng yếu huyệt lúc này đã được Nhị Kiếm Mã Sĩ Lập giải huyệt cho rồi. Tín Đức vừa xoay người định đi thì thiếu phụ nọ đã quát bảo:

- Hãy khoan!

Tín Đức nghe nói ngừng chân lại ngay và hỏi:

- Ma nương muốn chỉ giáo gì nữa?

- Người lễ phép quá, ta chẳng có chỉ giáo gì hết.

Thiếu phụ nói xong, lại cười khanh khách. Rồi lại trợn mắt lên nhìn Tín Đức, rồi y phụ giở giọng nói lạnh như băng hỏi tiếp:

- Các người muốn đi đấy à? Làm gì có chuyện dễ thế.

Ba người nọ đều biến sắc mặt. Tín Đức ngăm nhìn thiếu phụ mồm thì hỏi lại:

- Ma nương muốn gì?

- Ta muốn các người phải để lại tính mạng nơi đây

- Người muốn nhân lúc nhà cháy hôi của phải không?

- Hừ!

Thiếu phụ hếch mũi lên cười nhạt một tiếng, rồi hỏi lại:

- Với tài ba của Thiên Sơn tứ kiếm các người có xứng hay không đã?

Tín Đức đột nhiên cười ha hả, rồi mới trả lời:

- Biết chúng ta không xứng sao không để cho chúng ta đi?

- Các người cứ yên chí, không bao giờ Thiên Ma Tiên Nương ta lại dìm kẻ sắp chết đuối đâu. Nhưng các người ít nhất cũng phải hỏi qua ta đã.

- Phải hỏi gì?

- Phải cho ta biết thời gian và địa điểm của các người sẽ thường mạng cho đệ tử của bốn giáo.

- Người nói gì? Nếu người muốn người cứ việc nói ra đi.

Thiếu phụ ngăm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Canh hai đêm hôm Tết Nguyên Tiêu, ở trước lăng mộ họ Từ núi Bắc Mang nhé!

Tín Đức gật đầu đáp:

- Được, tới lúc đó sư huynh đệ chúng ta thế nào cũng đúng hẹn.

Nói xong, Tứ Kiếm vác xác của Tam Kiếm lên vai, rồi chúng chỉ nhảy nhót mấy cái đã mất dạng liền.

Vô Danh thấy Thiên Sơn tứ kiếm đã đi khỏi, liền đưa mắt nhìn thiếu phụ với tám thiếu nữ một cái, rồi quay lại nói với Quyên Quyên rằng:

- Chúng ta đi thôi

Quyên Quyên gật đầu, hai người đang định lên ngựa. Bỗng nghe thấy thiếu phụ lên tiếng khẽ gọi:

- Đây, xin mời hai vị hãy chờ chúng tôi đã!

Vô Danh quay lại nhìn thiếu phụ hỏi:

- Chờ để làm chi?

Thiếu phụ nhìn chàng tùm tùm cười đáp:

- Tôi có chuyện này muốn hỏi tướng công!

- Chuyện gì?

Thiếu phụ liếc chàng một cái rất tình tứ rồi vừa cười vừa hỏi:

- Chẳng hay tướng công tên họ là chi?

- Vô Danh!

- Ủa, vậy ra là Ngô tướng công đấy ư? Tướng công cũng thật là tài, mới có bấy nhiêu tuổi đầu mà đã đánh bại Thiên Sơn tứ kiếm như vậy. Quả thật ai ai cũng kính phục.

Nói xong, nàng lại liếc nhìn Vô Danh rất tình tứ rồi tùm tùm cười.

Cái cười của nàng không những đẹp mà nhu mì, nhưng chỉ tiếc hơi đậm đặng một chút.

Chắc quý vị đang nóng lòng muốn biết thiếu phụ này là ai?

Thì ra nàng là Thiên Ma Tiên Nương Hoa Bích Dung, Giáo chủ Thiên Ma giáo. Võ học của nàng kỳ ảo khôn lường công lực cao tuyệt nhờ có thuật Trụ Nhan (làm cho trẻ), nên năm nay nàng đã ngoài bảy mươi mà trông như thiếu phụ hai mươi thôi: Thiên Ma Tiên Nương tuy ác độc và

khét tiếng là dâm dăng, nhưng ở trên giang hồ, nàng cũng được người ta khen ngợi là người quang minh lỗi lạc. Vì nàng ác độc mà không giết bậy, dâm dăng mà không hại người.

Nàng ta nhìn Vô Danh cười một cách lả lơi. Vô Danh là một thiếu niên chất phác, trong lòng trong sạch và vô tà. Trông thấy thái độ lả lơi của nàng ta như vậy khi nào chịu đựng nổi nên chàng sầm nét mặt lại lạnh lùng nói:

- Cảm ơn cô nương đã khen ngợi như vậy!

Thấy Vô Danh sầm nét mặt lại và trả lời mình một cách lạnh lùng như thế, Thiên Ma Tiên Nương không giận chút nào, vẫn tủm tỉm cười, mắt vẫn long lanh và tiếp:

- Ngô tướng công có thù hằn với Thiên Sơn tứ kiếm đấy à?

Vô Danh lắc đầu đáp:

- Không!

- Chúng muốn cướp bảo kỳ của tôi!

- À, ra thế đấy!

Nàng ngạc nhiên nhìn Vô Danh mà hỏi tiếp:

- Bảo kỳ gì thế? Có thể cho tôi xem lá cờ quý báu như thế nào mà Thiên Sơn tứ kiếm muốn cướp giật không?

Vô Danh nhìn thiếu phụ rồi gật đầu đáp:

- Được!

Quyên Quyên đứng cạnh bỗng ngăn cản, nũng nịu nói:

- Đừng đừng đưa cho y thị xem.

Thiên Ma Tiên Nương cười khúc khích nhìn Quyên Quyên hỏi?

- Tại sao thế cô em?

Quyên Quyên liền đáp:

- Nếu trông thấy chắc hẳn bà cũng ra tay cướp.

Thiên Ma Tiên Nương lại cười khúc khích nói tiếp:

- Cô em cứ yên tâm, chị không bao giờ cướp đồ đạc của ai đâu.

Vô Danh nhìn Quyên Quyên rồi cười và nói:

- Cô nương khỏi lo, dù bà ta muốn cướp cũng không cướp nổi!

Nói xong chàng thò tay vào túi móc lá bảo kỳ ra phất một cái mắt nhìn Thiên Ma Tiên Nương lạnh lùng nói:

- Đây, bảo kỳ của tôi bà xem đi.

- Ủa, Tích Độc Truy Hồn kỳ?

- Phải

- Tướng công lấy ở đâu ra thế?

- Đó là ân sư tôi ban cho.

- Tướng công là đệ tử của Kỳ Tuyệt đấy à?

Vô Danh gật đầu đáp:

- Phải nói là đệ tử của Tam tuyệt thì đúng hơn.

Thiên Ma Tiên Nương tỏ vẻ kinh ngạc và mừng rỡ, hai mắt cứ nhìn thẳng vào mặt Vô Danh hỏi tiếp:

- Thế ra Ngô tướng công đã hưởng hết toàn bộ báu vật và tuyệt học của Tam tuyệt đấy ư?

- Phải.

- Hiện giờ những người ấy ở đâu?

- Ai?

- Địch Tuyệt.

- Bà hỏi ông ta làm chi?

- Tôi muốn kiếm y.

- Bà cũng biết ông ta đấy à?

Thiên Ma Tiên Nương gật đầu thở dài một tiếng rồi đáp:

- Tôi tìm kiếm y mười mấy năm rồi.

- Mười mấy năm?

- Phải!

Thiên Ma Tiên Nương lại gật đầu, Vô Danh ngạc nhiên vô cùng nghĩ thầm:

“Ba vị ân sư ẩn cư ở dưới tuyệt cốc tại núi Hạ Lan đã hơn ba mươi năm rồi, mà thiếu phụ này chỉ ngoài hai mươi tuổi thôi. Sao nàng bảo đã quen với sư thúc và đi tìm ông ta đã hơn mười năm nay, như vậy việc này kỳ lạ thật!”

Vô Danh nghĩ như vậy tỏ vẻ ngạc nhiên, nhìn thẳng vào mặt Tiên nương rồi hỏi tiếp:

- Bà tìm ông ta có việc gì, có thể nói cho tại hạ biết được không?

Tiên nương nhìn mặt Vô Danh ngẫm nghĩ hồi lâu rồi gật đầu đáp:

- Tôi tìm ông ta là muốn cho biết ông ta đã có người con gái!

Vô Danh ngạc nhiên hỏi:

- Tam sư thúc tôi có một người con gái ư?

- Phải!

- Hiện giờ nàng ở đâu?

- Không biết!

Tiên nương lắc đầu, rầu rĩ thở dài một tiếng và nói tiếp:

- Đã mất tích từ mười tám năm trước rồi.

Vô Danh cất lá cờ vào trong người và hỏi tiếp:

- Mẹ của nàng ta ở đâu?

- Tôi!...

Vô Danh giật mình kinh hãi, chàng không ngờ một thiếu phụ tuyệt sắc tuổi ngoài hai mươi, lại là mẹ của con gái Tam sư thúc mình như vậy, cho nên càng thắc mắc vô cùng vội hỏi tiếp:

- Sao lại là bà?...

Tiên nương gật đầu mỉm cười đáp:

- Chắc tướng công thấy tôi - Hoa Bích Dung, Giáo chủ của Thiên Ma giáo còn tuổi như thế này mà không tin phải không? Nói thực cho tướng công biết, năm nay tôi đã bảy mươi lăm tuổi rồi!

Vô Danh với Quyên Quyên đều kinh ngạc kêu “ủa”.

Thì ra ba mươi năm trước đây Võ lâm Tam tuyệt đến ẩn cư ở dưới tuyệt cốc tại núi Hạ Lan, bởi vì luyện Kiêu Dương thần công cần phải tìm kiếm hai thứ linh dược để uống thì luyện mới chóng thành công. Thế rồi do Địch Tuyệt Ngọc Địch Lang Quân Đoàn Khuê ra khỏi thung lũng để đi tìm kiếm. Lúc ấy Ngọc Địch Lang Quân tuổi tuy ngoài bảy mươi, nhưng trông chi như người chừng bốn mươi, mặt mũi anh tuấn và phong lưu vô cùng. Trông như một thư sinh trung niên vậy Ngọc Địch Lang Quân gặp gỡ Thiên Ma Tiên Nương ở trong khu núi Địch Lãnh tại Quán Châu. Hai người tuy là nhân vật nổi tiếng trong võ lâm, nhưng vì không biết nhau bao giờ, Ngọc Địch Lang Quân vẫn tự xưng là một trong Tam tuyệt võ lâm, tất nhiên võ công cao siêu hơn người nhưng do sơ ý bị Tiên nương bắt cóc đem về Thiên Ma giáo, hai người liền kết duyên Tân Tấn với nhau.

Ba ngày sau, Ngọc Địch Lang Quân đã tỉnh táo, tuy không phải là nhân sĩ chính đạo, nhưng cũng bất mãn hành vi ấy của Tiên nương, trong lòng tức hận vô cùng, lúc ấy y không nhẫn tâm rồi lẳng lặng bỏ đi chứ không giết chết Tiên nương như đã định.

Tất nhiên hai người không ngờ âu yếm nhau có ba ngày mà Tiên nương lại đã thụ thai.

Hãy nói Vô Danh nghe thấy Tiên nương nói như vậy kêu “ủa” một tiếng rồi lại nhìn nàng ta mà lại nói tiếp:

- Nếu vậy bà là sư nương của con rồi!

Nói xong chàng tiến lên hai bước vái chào Tiên nương và nói tiếp:

- Sư nương! Đệ tử Vô Danh bái kiến!

Tiên nương vội đỡ Vô Danh dậy vừa trời vừa trả lời:

- Con ngoan lắm! Nhưng hãy thôi đi? Đừng có nhọc công hành lễ như thế nữa.

Vô Danh cung kính nhìn Tiên nương và hỏi tiếp:

- Thưa sư nương, sau khi sư tử mất tích đến giờ, chẳng lẽ sư nương không nhận được tin tức gì hay sao?

Tiên nương lắc đầu đáp:

- Mười tám năm nay tôi đã đi khắp chân trời góc biển mà không sao tìm thấy sư phụ anh và cũng không thấy tin tức của sư muội anh đâu hết.

Nói tới đó Tiên nương u oán thở dài một tiếng. Vô Danh nghĩ ngợi giây lát lại hỏi tiếp:

- Thưa sư nương, sư tử của đệ tử bao nhiêu tuổi?

Tiên nương thủng thẳng đáp:

- Năm nay có lẽ nó đã hai mươi tuổi rồi.

Vô Danh liền an ủi người sư nương mới nhận đó rằng:

- Sư nương cứ yên tâm, đệ tử bốn ba giang hồ thể nào cũng cố hết sức tìm kiếm sư tử về cho sư nương. Đệ tử thiết nghĩ thế nào cũng có một ngày tìm thấy chị ấy.

- Nếu vậy thì còn gì bằng nữa.

Tiên nương ôn tồn nói như thế. Nàng bỗng nghĩ ra một việc gì liền nhìn Vô Danh một hồi rồi nói tiếp:

- Giữa gan bàn tay trái của sư muội của anh có một nốt ruồi son, nếu anh gặp một người con gái nào có một nốt ruồi như thế thì chính là y thị đấy.

- Vâng, đệ tử xin nhớ kỹ.

Vô Danh gật đầu cung kính đáp.

Tiên nương lại nhìn Vô Danh rồi nói tiếp:

- Tôi muốn tìm sư phụ anh để nói cho ông ta hay việc này nhưng bây giờ đã gặp anh rồi, tôi khỏi cần gặp ông ấy nữa, nếu anh gặp sư phụ thì anh cứ nói như thế cho y hay.

- Sư nương...

Vô Danh muốn nói lại thôi. Tiên nương thấy vậy liền nhìn thẳng vào mặt chàng vô hỏi tiếp:

- Anh có chuyện gì muốn nói cứ nói đi.

Vô Danh rầu rĩ đáp:

- Ân sư của đệ tử đã khuất núi rồi.

- Ủa? Y đã chết rồi ư?

Vô Danh gật đầu, Tiên nương trầm ngâm giây lát, bỗng ngẩng đầu lên nhìn Vô Danh hỏi:

- Bây giờ anh định đi đâu thế?

Vô Danh cung kính đáp:

- Đệ tử muốn đi tới Thiên Tâm trang để xem đánh lôi đài.

Thì ra Tiên nương cũng nghe thấy nói Thiên Tâm trang có thiết lập lôi đài rồi, nên bây giờ Tiên nương thấy Vô Danh định đi Thiên Tâm trang lại tưởng chàng muốn đi đến đó để đả lôi đài, nên nhìn chàng vừa cười vừa nói:

- Anh hãy đi đi! Nếu tìm thấy sư tỷ, thì anh đưa y thị đến Ngọc Nữ phong kiếm tôi.

- Đệ tử tuân lệnh.

Vô Danh cung kính trả lời như vậy.

Tiên nương gật đầu, giơ tay ra hiệu cho tám thiếu nữ tuổi trẻ ở phía sau rồi nói:

- Đi thôi!

Nàng vừa nói dứt đã cùng tám thiếu nữ trẻ tuổi đi luôn. Chỉ thoáng cái mất dạng liền.

Thấy Tiên nương với tám thiếu nữ trẻ tuổi đi khỏi, Vô Danh liền nhảy Quyên Quyên đứng cạnh đó và nói:

- Ngô cô nương, chúng ta cũng đi thôi!

Rồi Quyên Quyên cùng Vô Danh nhảy lên ngựa. Cả hai song song phi ngựa tiến thẳng về phía Thiên Tâm trang...

Chương 11

Bạch Y Truy Hồn

Vô Danh với Quyên Quyên đi sát cánh nhau, tiến thẳng về phía Thiên Tâm trang. Hai người đi cùng với nhau chỉ vồn vện có vài ngày thôi, nhưng tình cảm của hai người rất khăng khít.

Quyên Quyên là cô bé ngây thơ vô tả, còn Vô Danh sống ở một hoàn cảnh khác thường, nên tính nết chàng lúc nào cũng thấy lạnh lùng và khác lạ hơn người. Hai thiếu niên nam nữ có cá tính khác lạ nhau như vậy, đáng lẽ không thể nào gần gũi nhau được mới phải, nhưng hai người lại thương nhau hết sức, kể thì cũng lạ thật. Tuy vậy, tính nết kiêu ngạo và lạnh lùng của Vô Danh vẫn thường thường khiến Quyên Quyên phải bực mình, nhưng chỉ thoáng cái thôi, nàng lại tha thứ cho chàng ngay. Trong thâm tâm của nàng nhận thấy một người đàn ông cần phải có bộ mặt anh tuấn, thân hình vạm vỡ, lại còn phải can đảm bất khuất, cá tính kiêu ngạo mới thật là người đàn ông hoàn toàn!

Quyên Quyên đã hết sức yêu chàng, chỉ vì lúc này nàng chưa phát giác những sự bí mật của chàng mà nàng chỉ thấy chàng là người đáng yêu thôi...

Hôm đó, hai người đi đến một tiểu trấn, trời đã tối Quyên Quyên bỗng ngừng ngựa lại nhìn Vô Danh và nói:

- Trời đã tối, chúng ta hãy vào trong thị trấn này ăn uống và nghỉ ngơi một đêm, rồi sáng mai sẽ lên đường nhé?

Vô Danh gật đầu, hai người liền đi đến trước một từ quán sạch sẽ rồi xuống ngựa luôn.

Phổ kỵ ở bên trong ra dắt ngựa cho hai người và mời hai người lên lầu, Vô Danh và Quyên Quyên kiểm một cái bàn cạnh bên cửa sổ ngồi xuống, tên phổ kỵ đem nước lên, hai người liền bảo y làm mấy món ăn đem lên để dùng cơm.

Đang lúc ấy bỗng có tiếng vó ngựa từ đằng xa khua tới. Vô Danh đưa mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ liền thấy một người mặc áo trắng cỡi ngựa trắng ở đầu đường phía Nam đi nhanh như gió phi tới.

Từ đầu phố đến trước lầu, xa hơn trăm trượng mà chỉ thoáng cái người nọ đã phi tới liền, đủ thấy người nọ phi ngựa nhanh biết bao!

Con ngựa ấy vừa phi tới trước lầu thì bỗng hí lên mấy tiếng rồi đứng chồm hai chân lên.

Vô Danh thấy vậy trong lòng hơi kinh hãi và nghĩ thầm:

“Nguy tai! Nếu người cưỡi ngựa này mà kém kỹ thuật thì phen này thế nào cũng té ngã chí chết chứ không sai!...”

Chàng đang nghĩ như vậy thì con ngựa trắng đã đứng yên, người trên ngựa vẫn ngồi vững như thường không hề té ngã gì cả.

Chàng bỗng nghe thấy Quyên Quyên nói:

- Không ngờ người này trông nho nhã như thế mà lại có kỹ thuật cao siêu như vậy!

Vô Danh nhìn nàng gật đầu. Lúc ấy tên phổ kỵ đã ra dắt con ngựa cho người kia và người ấy cũng đã đi vào trong khách điếm rồi.

Người nọ cũng đi lên lầu, khi người đó lên tới nơi, Vô Danh thoạt nhìn mặt người ấy cũng phải khen thầm:

“Chà! Thiếu niên thư sinh này đẹp trai quá.”

Thì ra thiếu niên đó ăn mặc áo nho sinh màu trắng bạc, đầu đội khăn vải sẫm, mày thanh phục tú, tuổi chừng mười tám mười chín, trông người rất ẻo lả.

Thiếu niên đó vừa lên đến trên lầu đã đưa mắt liếc nhìn trước sau một vòng, mới đi đến cái bàn trống ngồi xuống.

Thiếu niên áo trắng vừa ngồi xuống xong, ngoài đường lại có tiếng vó ngựa nhộn nhịp vọng tới. Năm sáu con ngựa phi tới trước điếm cùng ngừng ngay lại. Rồi có sáu đại hán xuống ngựa đi lên lầu, chúng chưa tìm chỗ ngồi đã quát tháo phổ ky, bảo lấy rượu và thức ăn om sòm.

Bọn phổ ky thấy sáu đại hán ấy hung ác như vậy không dám chậm trễ vội lấy rượu và thức ăn lên cho chúng ngay, chúng tuy đến sau nhưng lại ăn uống trước.

Chúng uống rượu vào, vẻ mặt càng hung ác thêm và tiếng nói cũng thô lỗ không thể tưởng tượng. Lúc ấy Vô Danh, Quyên Quyên và thư sinh áo trắng thấy phổ ky đem rượu và thức ăn của mình lên, liền cúi đầu ăn uống.

Bỗng trong bọn đại hán có một tên quay mặt lại nhìn Quyên Quyên ăn cơm mà chầu mồm lại rồi với giọng khàn khàn:

- Nhị ca xem con nhỏ kia đẹp lắm!

Đại hán được gọi là Nhị ca đưa mắt nhìn Quyên Quyên một cái rồi cất giọng ồ ồ như ống tre vỡ, cười hà hà và lớn tiếng đáp:

- Ngũ đệ sành thật! Con bé này tuyệt đẹp, nhưng không những nó đã có chủ mà lại còn có gai nữa đấy!

Tên ngũ đệ với đôi mắt giặc cứ nhìn chằm chập vào mặt Quyên Quyên lại nhìn mặt Vô Danh một hồi rồi cười hì hì và nói:

- Có gai mới thích! Không bị gai đâm phải thì làm gì có thú vị nào? Nhị ca, tối hôm nay đệ muốn ném thử mùi vị của gai kia sắc bén như thế nào!

Tên đại hán được gọi là Nhị ca lại cười ha hả và nói tiếp:

- Lão Ngũ, sở trường về môn này lắm! Được, để lát nữa đệ canh gác hộ cho!

Thư sinh áo trắng nghe hai đại hán nói xong, ngừng đầu lên nhìn Vô Danh và Quyên Quyên, chàng ta chỉ thấy hai người đó đang cúi đầu lắng

lặng ăn, hình như không nghe thấy hai đại hán kia nói gì cả vậy.

Chàng ta liền cau mày lại và dùng đũa bới lấy mấy cái xương cá thuận tay khê hất mạnh ra bên ngoài một cái, liền có hai đạo ánh sáng vàng nhanh như điện chớp nhắm hai tên đại hán Nhị ca và Ngũ ca bắn tới.

Hai đại hán không ngờ trên lầu này lại có người đánh lén chúng như thế, có khác gì là vuốt râu cọp không?

Chỉ thấy ánh sáng vàng thấp thoáng một cái, má của hai tên đại hán họ đã bị hai cái xương cá nhỏ như lông bò bắn trúng.

Hai đại hán thấy má đau nhức vội đưa tay lên rút ra xem, mới hay là cái xương cá, chúng giật mình kinh hãi vội biến sắc mặt.

Chúng không ngờ xương cá vừa nhỏ, vừa mềm mại như thế mà có người lại sử dụng nó đả thương mình được như vậy, chúng liền tròn đôi mắt hung ác lên quét nhìn mọi người có mặt ở trên lầu một lượt, chúng thấy trên lầu, trừ sáu anh em chúng ra, cạnh đó có hai thiếu niên nam nữ đang cầm đầu xuống ăn uống và gần đây là một thư sinh yếu ớt, ngoài ra không còn một người nào nữa.

Có lẽ những người khách khác vì thấy sáu tên này có vẻ hung ác quá nên họ đã đều rút lui đi hết rồi vì sợ bị tai bay họa gởi nên không có người nào ở lại. Hai tên đại hán đó trông thấy rõ tình hình trên lầu rồi, liền đưa mắt nhắm nhau nhưng chúng rất ngạc nhiên vì chúng thấy hai nam nữ đang ăn uống kia không có vẻ gì về võ nghệ cao siêu cả, nhất là thiếu niên áo trắng lại trông ẻo lả như thế thì làm sao mà biết võ.

Đôi nam nữ kia, người đàn ông tuy rất anh tuấn, khí phách khác thường nhưng không phải có võ công thượng thặng.

Còn người thiếu nữ tuy lưng đeo trường kiếm nhưng trông bề ngoài của nàng ta chỉ biết võ rất tầm thường thôi, nhưng lạ lùng nhất là hai cái xương cá đó lại ở phía thư sinh áo trắng kia bắn tới.

Lúc ấy bốn đại hán họ đã thấy thái độ của đại hán này rồi và thấy má của chúng có máu rỉ ra, một đại hán râu xồm vội lên tiếng hỏi:

- Lão Nhị, lão Ngũ làm sao thế?

Lão Ngũ đáp:

- Đại ca, trên lầu này có cao thủ, đệ và lão Ngũ đều bị người ta tấn công lên đấy!

Nói xong, y đưa cái xương cá cho đại hán lầu xồm xem và nói tiếp:

- Đại ca! Chúng đã dùng vật này ném đệ đấy!

Tên đại hán râu xồm đưa mắt liếc nhìn cái xương cá đó rồi giật mình kinh hãi, nhưng y lại trấn tĩnh ngay, rồi cười ha hả nói:

- Không ngờ trên lầu này lại có cao nhân dùng được xương cá nhỏ nhỏ làm ám khí ném người, kể cũng tài ba lắm nhưng hành vi đánh lên như vậy không được quang minh chính đại chút nào!

Nói xong, y trợn tròn xoe đôi mắt hung ác liếc nhìn Vô Danh, Quyên Quyên và thư sinh áo trắng nọ một lượt rồi lại nói tiếp:

- Bạn dám ra tay đả thương người, tất nhiên cũng dám nhìn nhận, để anh em mõ Hoành Sơn lục nghĩa xem bạn là người thế nào?

Sáu đại hán này là Hoành Sơn lục ác, chúng đều xuất thân ở Lục Lâm mỗi tên có một môn võ công khác nhau nhưng tính tình chúng rất tương đắc nên mới cùng nhau kết làm anh em như vậy, chúng lập trại ở Hoành Sơn tại tỉnh Sơn Tây mới tự xưng là Hoành Sơn lục nghĩa. Lão Đại của chúng là ‘Trại Chung Quỳ’ Từ Đại Cương, lão Nhị là ‘Quá Thiên Tinh’ Chung Tử Cao, lão Tam ‘Hắc Huyền Đàn’ Mã Mạch, lão Tứ ‘Tiểu Ôn Thần’ Uông Bình Lan, lão Ngũ ‘Hoa Hoa Thái Tuế’ Viên Minh Nghĩa và lão Lục ‘Trại Gia Cát’ Lương Bất Phàm.

Hoành Sơn lục ác từ khi kết nghĩa tới giờ, trên giang hồ đồng hành đồng chí, hễ gặp kẻ địch bất cứ đối phương người nhiều, người ít chúng đều xông lên tấn công một lúc, vì vậy người trên giang hồ, các đồng đạo khi nghe nói tới cái tên Hoành Sơn lục ác là đều có ý kiêng nể ngay, vì thế, chúng càng kiêu ngạo và tác oai tác ác thêm.

Vô Danh với Quyên Quyên hai người nghe tên râu xồm nói như vậy liền ngẩng đầu lên nhìn y một cái rồi lại cúi đầu xuống ăn uống tiếp, không nói năng gì cả.

Thư sinh áo trắng vẫn ung dung ăn nhậu không ngẩng đầu lên, mồm thì cười nhạt một tiếng thôi.

Đại Cường liền nổi khùng quát hỏi thư sinh đó rằng:

- Thư sinh ngu ngốc kia, người cười khinh gì thế?

Thư sinh nọ từ từ ngẩng đầu lên nhìn Đại Cường mỉm cười và lớn tiếng đáp:

- Cái gì? Chẳng lẽ tiểu sinh cười khinh một tiếng cũng không được hay sao? Như vậy ngài thật quá ngang tàng và hung ác thật!

Trại Chung Quỳ liền trợn ngược đôi lông mày rậm lên trả lời:

- Ta hung ác như thế đấy, người làm gì được ta nào?

Thư sinh lại mỉm cười nói tiếp:

- Ngài không phải là quan phủ và cũng không phải là Hoàng đế, hung ác mà làm gì? Tiểu sinh có sợ đâu?

Trại Chung Quỳ lại cười ha hả và nói tiếp:

- Tuy ta không phải là quan phủ và Hoàng đế, mi không sợ ta, ta cứ cấm mi cười và bắt buộc mi phải sợ ta đấy?

Thư sinh vội đáp:

- Ta không sợ, cứ cười đấy làm gì được ta nào?

Nói xong, chàng ta liền cười khinh mấy tiếng.

Trại Chung Quỳ cũng cười khinh khinh rồi hỏi tiếp:

- Ngốc tử kia, người có biết trái lời anh em chúng ta còn nặng tội hơn là trái lời với quan phủ và Hoàng đế không?

- Không biết.

Thư sinh lắc đầu làm vẻ ngờ ngạc trả lời như thế và hỏi:

- Tại sao thế?

- Không tại sao cả.

Trại Chung Quỳ cười nhạt và trả lời như vậy rồi nói tiếp:

- Anh em chúng ta có một luật lệ là bất cứ ai mà động đến chúng ta là chúng ta phải giết chết kẻ đó liền.

- Các người muốn giết chết tiểu sinh?

Thư sinh làm ra vẻ giật mình kinh hãi, mặt lộ vẻ hoảng sợ, nhìn Trại Chung Quỳ rồi hỏi tiếp:

- Các người chỉ vì một vài việc nhỏ như vậy mà cũng có thể ra tay giết chết người ư, chẳng lẽ các người không sợ vương pháp hay sao?

- Vương pháp ư?

Trại Chung Quỳ đắc ý cười ha hả nói như vậy và tiếp:

- Vương pháp chỉ có thể cai quản được dân chúng thường thôi chứ làm sao cấm nổi giang hồ hảo hán như chúng ta?

Lúc y nói vẻ mặt rất ngông cuồng.

- Ồ thế ra các người là giang hồ hảo hán đấy.

Thư sinh áo trắng hơi định thần giây lát lại hỏi tiếp:

- Chẳng hay quý vị tôn tính đại danh là gì?

- Nói cho mi nghe chắc mi cũng không biết đâu.

Thư sinh mỉm cười nói tiếp:

- Bạn nói thử xem, may ra tiểu sinh cũng biết chưa chừng.

- Mi có biết những bạn ở trên giang hồ không?

- Bạn nào của tiểu sinh cũng đều là giang hồ hảo hán hết.

- Tên y là chi?

- Tiểu sinh hỏi quý vị trước, quý vị phải trả lời cho tiểu sinh trước rồi tiểu sinh trả lời cho quý vị hay! Chẳng hay các bạn bên đó tên gì?

Trại Chung Quỳ đáp:

- Các đại gia đây là Hoàn Sơn lục nghĩa.

Thư sinh áo trắng nghe nói cứ lắc đầu hoài, và đáp:

- Không biết, tiểu sinh chỉ nghe nói Hoàn Sơn lục ác thôi, chứ chưa hề nghe ai nói Hoàn Sơn lục nghĩa bao giờ cả.

Trại Chung Quỳ liền biến sắc mặt hỏi tiếp:

- Ai bảo cho mi biết là Hoàn Sơn lục ác như thế?

- Ủa, tiểu sinh chẳng nói cho quý vị biết rồi là gì? Người nói cho tiểu sinh hay đó là một người bạn của tiểu sinh mà!

- Tên y là chi?

Thư sinh bỗng nghiêm nét mặt lại lớn tiếng đáp:

- Tên họ của y thì tiểu sinh không được rõ lắm, nhưng chỉ biết cái tên đó rất dài và nhất là biệt hiệu của người đó rất buồn cười thôi.

- Biệt hiệu của y là chi.

- Là...

- Là cái gì nói mau lên cứ ấp ứng mãi như thế?

- Tên là Bạch Y Truy Hồn Phấn Diện Thư Sinh Trại Phan An.

- Ủa?...

Trại Chung Quỳ nghe thấy thư sinh đọc danh hiệu đó ra giật mình kinh hãi, rồi y cứ ngẩn người ra nhìn thư sinh hoài, nên y mới biến sắc mặt chóng như thế.

Thì ra Trại Phan An là một thanh niên cao thủ mới xuất hiện trên giang hồ được một năm thôi nhưng võ công của y cao siêu không thể tưởng tượng được và đã đánh bại rất nhiều tay cao thủ trong võ lâm, nên tiếng tăm lừng lẫy trong giang hồ.

Nhưng người trong võ lâm không ai biết thân thế và lai lịch của chàng ta và cũng không biết võ công của chàng là thuộc môn phái nào. Ai ai cũng chỉ biết võ học của chàng ta rất quảng bác, công lực rất cao cường, mà những người khen ngợi chàng ta đều là những tay cao thủ trong võ lâm cả.

Trại Phan An không những võ công cao cường, người lại đẹp trai vô cùng. Đối địch với đối phương có lúc chàng rất kiêu ngạo, có lúc lại lạnh lùng như băng tuyết. Khiến ai trông thấy cũng kinh hoảng. Cũng có lúc chàng lại cười khanh khách tựa như đùa giỡn ấy. Khiến người ta không sao biết được ý định và con người thật của chàng như thế nào cả. Chàng đã không ra tay thì thôi, nếu đã ra tay thì thủ đoạn của chàng ác độc kinh khủng. Không giết chết được đối phương, chàng không bao giờ để yên. Và lại bất cứ chính hay tà, hễ gặp chàng ta mà để cho chàng ta biết người đó có lỗi lầm gì, thì chàng nhất định không bao giờ tha thứ cho hết.

Chàng du hiệp giang hồ như con rồng thần. Nay xuất hiện nơi đây, mai lại xuất hiện nơi khác, ít ai biết được tung tích của chàng ta. Vì vậy chỉ có mấy người may mắn thoát khỏi tay chàng mới biết rõ mặt của chàng như thế nào thôi. Vì thế gần đây, hễ nhắc nhở đến tên của chàng ta là ai ai cũng phải hoảng sợ ngay.

Hãy nói Trại Chung Quỳ, Từ Đại Cương đang trở mắt lên nhìn thư sinh áo trắng đứng trước mặt y. Lục Ác Trại Gia Cát Lương Bất Phàm bỗng tiến lên một bước, chấp tay chào thư sinh nọ và nói:

- Chẳng hay ngài có phải là Trại Phan An đấy không?

Thiếu niên áo trắng bỗng sầm nét mặt lại lạnh lùng đáp:

- Phải thì sao?

Lục ác nghe nói bỗng biến sắc mặt. Anh em chúng không ngờ chàng thiếu niên tuổi không đầy hai mươi trông rất yếu ớt như thế này, mà lại là Trại Phan An, đang gậy hấn với chúng.

Hoành Sơn lục ác ở trên giang hồ, tuy rất ngang tàng và kiêu ngạo, và cũng là những quân gian ác tột độ. Nhưng chúng vì thấy tên tuổi chàng thư

sinh này quá lớn và nghe người ta đồn đại võ công rất cao siêu nữa. Cho nên chúng mới kinh hoảng như thế.

Trại Gia Cát Lương Bất Phàm bỗng cười khi một tiếng và hỏi:

- Thế ra hai cái xương cá là do ngài ban cho phải không?

- Phải!

Trại Phan An gật đầu rồi lại nhìn Bất Phàm một cái, và lạnh lùng hỏi lại:

- Có phải người là lão lục Trại Gia Cát đấy không?

- Ngài đoán không sai, tại hạ chính là Trại Gia Cát Lương Bất Phàm đây!

Trại Gia Cát lại cười khi một tiếng và nói tiếp:

- Anh em chúng tôi chưa hề thất lễ với ngài bao giờ. Sao bỗng dưng ngài lại đả thương Nhị ca và Ngũ ca chúng tôi như thế? Vẫn biết tên tuổi của ngài rất lớn, võ công rất cao siêu thật. Nhưng anh em chúng tôi cũng không phải là tay tầm thường dễ hà hiếp đâu...

Trại Phan An bỗng trợn ngược đôi lông mày lên, với giọng lạnh lùng quát bảo luôn:

- Câm mồm! Anh em các người tuy không thất lễ với ta thật, nhưng lão nhị, lão ngũ ăn nói rất vô lễ khiến ta nghe thấy chướng tai nên mới ra tay trừng phạt chúng như thế.

Lúc ấy, Vô Danh với Quyên Quyên đã ăn xong.

Lúc Lục ác lên tới trên lầu, thái độ rất ngang tàng và mặt mũi lại hung ác, Quyên Quyên đã thấy chướng mắt rồi. Sau nàng lại nghe thấy Nhị Ác và Ngũ Ác nói chạm tới mình trong lòng đã tức giận, lúc ấy nàng định cho chúng một bài học để chúng biết thân. Nhưng thấy Vô Danh đưa mắt ra hiệu, nàng mới nén lửa giận cúi đầu ăn tiếp.

Quyên Quyên thấy Trại Phan An dùng xương cá trừng phạt hai tên ác ma ấy, trong lòng mừng hết sức. Tất nhiên nàng cũng kính phục cả võ công của chàng ta. Sau, thấy chàng ta có ý làm như một thư sinh yếu ớt để đùa giỡn Lục Ác. Nàng lại cười thầm và nhận thấy chàng thư sinh ấy là người rất lý

thú. Nếu đem chàng ta ra so sánh với Ngô Minh thì hai người khác hẳn nhau. Nhưng người nào cũng có điểm khả ái của người ấy.

Nếu lúc này có người hỏi nàng: “Trong hai người nàng ưa thích ai hơn” thì thế nào nàng cũng không do dự mà trả lời người đó rằng: “Ngô Minh”

Tại sao nàng lại yêu Ngô Minh hơn, tất nhiên sẽ trả lời: “Tuy thư sinh áo trắng mặt rất anh tuấn, võ công lại cao siêu, người cũng thú vị, nhưng, tôi không ưa chàng ta là vì chàng ta có vẻ yếu ớt và hơi giống con gái nữa, bằng sao được vẻ đẹp hùng dũng của Ngô Minh. Cái đẹp của chàng Ngô Minh không những khiến ai trông thấy cũng mến là lại còn đáng kính nữa là khác.”

Lúc ấy Quyên Quyên đã thấy rõ Hoàn Sơn lục ác đều hãi sợ thư sinh áo trắng hết nên nàng bật cười khanh khách và nói:

- Anh em xem kìa, Hoàn Sơn lục ác hoảng sợ đến thế kia, trông thật buồn cười hết sức. Thế mà cũng đòi làm những nhân vật có tên tuổi trong võ lâm. Thật không sợ người ta cười đến rụng hết hai hàm răng.

Lục ác vì sợ Trại Phan An mà không dám nổi khùng. Bây giờ bỗng nghe thấy Quyên Quyên nói và cười như vậy, có khác gì tưới dầu lên đồng lửa không. Vì vậy Quyên Quyên vừa nói dứt thì Lục ác đều quay cả mặt lại trợn mắt giận dữ nhìn Quyên Quyên, Trại Chung Quỳ quát lớn:

- Con nhãi kia, mi là cái thá gì mà dám khinh thường anh em Hoàn Sơn lục nghĩa chúng ta, có lẽ mi đã chán đời rồi phải không?

Hiển nhiên Hoàn Sơn lục ác định giận cá chém thớt đem Quyên Quyên để đánh đập cho hả dạ, chúng tưởng Quyên Quyên dễ bắt nạt, cho nên nàng ta vừa lên tiếng thì Trại Chung Quỳ đã quát mắng ngay. Chúng có biết đâu ba thanh thiếu nữ trước mặt đều là những kỳ tài mới nổi lên của võ lâm. Trong ba người này, không một người nào không có một võ học tuyệt thế và không phải là sát tinh của những kẻ gian ác.

Quyên Quyên còn dễ đối phó hơn Trại Phan An một chút nhưng cũng không phải là tay tầm thường. Nhất là Vô Danh càng là vai chính mà cũng

không nên trêu vào. Có lẽ ngày hôm nay là ngày xấu tháng xui của Lục ác, cho nên chúng mới cùng lúc gặp ba sát tinh như vậy.

Chỉ nghe thấy Quyên Quyên cười khanh khách đáp:

- Ông già, người hung hăng với ta như thế làm chi, người dọa không nổi người khác thì làm sao dọa được bốn cô nương, theo ý ta nếu người biết điều mau mau quỳ xuống đi...

Quyên Quyên chưa nói dứt thì Tam Ác Hắc Huyền Đàn Mã Mạch đã đột nhiên giận dữ quát lớn:

- Con nhãi kia câm mồm đi, mi dám táo gan lên tiếng như vậy. Hãy tiếp thử một thế của Tam đại gia này xem sao.

Y vừa nói vừa phi thân tới giờ năm ngón tay hộ pháp ra nhắm yếu huyệt trên tay của Quyên Quyên chớp luôn.

Quyên Quyên trợn ngược đôi lông mày phượng lên, xoay người sang bên định giờ bàn tay ngọc ra sử dụng thủ pháp hốt huyết độc đao của Hắc Huyền Đàn để ra oai cho Lục ác hay.

Ngờ đâu Quyên Quyên chưa kịp ra tay thì trước mặt đã có bóng người thấp thoáng. Thì ra Vô Danh đã tỏ vẻ hoảng sợ loạng choạng bước ra, hai tay múa lia lịa nói:

- Chớ có đánh nhau! Chớ có đánh nhau! Có việc gì cứ ôn tồn mà nói với nhau có hơn không

Lạ thật, Vô Danh loạng choạng bước ra, hai tay múa lia lịa như vậy, mà tay chàng vừa vận khê vào phải huyết đạo ở tay phải của Mã Mạch mà tên Tam Ác không hay biết gì chỉ thấy tay mình tê tái mất hết hơi sức thôi.

Nhưng còn một điều càng kỳ lạ hơn nữa là sau khi Hắc Huyền Đàn thấy cánh tay phải tê tái, sức lực đều bị tiêu hao mất hết. Cánh tay uể oải buông thõng xuống thì tay của Vô Danh vẫn lúng túng... bỗng nhiên tay phải chàng lại đụng ngang lưng của Hắc Huyền Đàn một cái, thì lạ thay Tam Ác hết tê tái, sức lực khôi phục như thường.

Mã Mịch ngạc nhiên vô cùng, ngơ ngác nhìn Vô Danh, y không tin trên thiên hạ này lại có sự ngẫu nhiên lạ lùng như thế.

Lúc ấy, Quyên Quyên đã lui về phía sau. Tuy thấy vậy, nhưng nàng không trông rõ là tại sao cả, mặc dầu thế, nàng vẫn đoán biết Vô Danh ngấm ngầm ra tay đùa giỡn Hắc Huyền Đàn, nên nàng chỉ cười thầm thôi. Nàng không sao nhịn được liền cười khúc khích và nói:

- Thú thật! Khéo thật! Vừa rồi sử dụng thủ pháp gì đó mà tôi chưa trông thấy rõ, sử dụng lại một lần nữa cho tôi xem nhé, Ngô đại ca! Các trò chơi này cũng thích đấy nhỉ!

Hắc Huyền Đàn đang cảm thấy huyết đạo của mình thành linh bị điếm, rồi bỗng nhiên được giải ngay làm y không khỏi thắc mắc, rồi nghe Quyên Quyên nói như vậy, y mới biết là đối phương đùa giỡn với mình.

Đôi mắt hung ác của y lại trợn lên nhìn thẳng vào Vô Danh và quát lớn:

- Tiểu quỷ, mi dám đùa giỡn Tam đại gia phải không, hôm nay không cho mi một bài học, thì Tam đại gia này uống xừng hùng xừng bá trên giang hồ và cũng không phải là một nhân vật đáng nể trong võ lâm nữa.

Nói xong, y giơ song chưởng định tiến lên tấn công.

Lúc ấy Bạch Y Truy Hồn Phấn Diện Thư Sinh Trại Phan An đã nhận thấy thủ pháp của Vô Danh đùa giỡn Hắc Huyền Đàn một cách khéo léo như vậy, cũng đủ biết chàng ta là một kỳ tài, chứ không phải là người thường và có lẽ còn tài ba hơn mình là khác, vừa rồi y đã lơ đễnh mà coi nhầm chàng nọ, cho nên y hổ thẹn thầm vì thư sinh đã biết Vô Danh là kỳ tài rồi, nên y liền lẳng lặng ngồi xuống để ý ngấm xem thiếu niên anh tuấn này đối xử với Lúc ác ra sao.

Vô Danh bỗng sầm nét mặt lại lạnh lùng quát lớn:

- Hãy khoan đã!

Hắc Huyền Đàn Mã Mịch quát hỏi lại:

- Tiểu quỷ, mi còn muốn nói gì nữa.

Vô Danh lạnh lùng đáp:

- Nơi đây không phải là chỗ đấu nhau, nếu các người muốn đấu thật chi bằng hãy hẹn một nơi khác vào lúc canh hai đêm nay, tiêu gia thế nào cũng tới một mình đùa giỡn với các người vài hiệp thôi.

Mã Mịch cười nhạt mấy tiếng rồi nói tiếp:

- Tiểu quý, mi nói hăng lắm!

- Đừng có nói lời thừa như thế làm chi!

- Tiểu quý có phải mi muốn mượn cớ để đào tẩu đấy không?

Vô Danh vênh ngược một bên chân mày lên, rồi lớn tiếng cười ha hả nói:

- Các người có tự tin tài ba hơn Thiên Sơn tứ kiếm không?

- Làm sao?

Quyên Quyên đứng cạnh xen lời nói:

- Nếu các người tài ba hơn Thiên Sơn tứ kiếm thì may ra mới gượng đấu được vài thế, bằng không...

- Thì sao?

Quyên Quyên đang cười khanh khách, bỗng sầm mặt thật lạnh lùng đáp:

- Tứ kiếm liền tay đấu với hai bàn tay không của y, mà cũng chỉ chống đỡ nổi ba mươi hiệp thôi, vậy các người Hoành Sơn lục ác có giỏi được hơn Thiên Sơn tứ kiếm không?

Nói đến đó, nàng liếc nhìn Lục ác tỏ vẻ khinh thị.

Chương 12

Tiểu Chiến Lục Ác

Quyên Quyên nói xong, không những Lục ác đều biến sắc mặt, trong lòng kinh hoảng, mà cả thư sinh ngồi yên lặng ở cạnh đó cũng phải giật mình kinh hãi nốt!

Tiếng tăm của Thiên Sơn tứ kiếm lừng lẫy giang hồ. Kiếm thuật đã học được hết toàn bộ tinh ảo của Thiên Sơn. Trại Phan An không dám tin thiếu niên đang đứng trước mặt mình đây, với hai bàn tay không trong hai mươi hiệp mà đánh bại được Thiên Sơn tứ kiếm...

Không nói chàng ta với Hoàn Sơn lục ác không tin lời mà ngay những người đã mục kích cũng không dám tin nốt. Nhưng Quyên Quyên nói một cách nghiêm nghị trông không có vẻ gì thiếu thành thật hay khoác lác hoặc cố ý nói ra như vậy để dọa nạt người...

Lục ác Trại Gia Cát Lương Bất Phàm tiến lên một bước nhìn thẳng mặt Quyên Quyên cười ha hả hỏi:

- Cô nương nói thật hay là đùa thế?

Quyên Quyên nhếch mũi lên cười nhạt một tiếng và đáp:

- Người không tin thử đi hỏi Thiên Sơn tứ kiếm xem!

- Cô nương, quý tính danh là gì?

- Ngô Quyên Quyên.

- Còn y?

- Ngô Minh

- Hai người là anh em phải không?

- Ừ!...

Nhất thời không biết nên trả lời như thế nào. Vì vậy, nàng chỉ thuận mồm kêu “ừ” một tiếng thôi, nhưng mặt nàng đỏ bừng và liếc mắt nhìn Vô Danh.

Trại Gia Cát Lương Bất Phàm lại lên tiếng hỏi:

- Xin hỏi sư thừa của hai vị?

Quyên Quyên lạnh lùng đáp:

- Người chưa xứng hỏi đến vấn đề đó.

- Chẳng lẽ sư môn của các người hèn lắm hay sao mà không dám nói cho người ta hay?

Vô Danh nghe nói sầm mặt lại quát mắng luôn:

- Ngài ăn nói nên cẩn thận một chút nhé! Đừng có nói nhục đến sư môn tại hạ bằng không...

- Thì sao?

- Tại hạ sẽ làm cho ngài phơi xác cái chỗ!

Trại Gia Cát lại cười nhạt một tiếng và nói tiếp:

- Hoàn Sơn lục nghĩa có phải là những người để cho người chém giết dễ dàng hay sao?

- Không tin thì ngài cứ thử lên tiếng nói nhục sư môn tại hạ thử xem.

- Thôi được! Về phía nam trấn có một khu rừng. Từ thị trấn đi đến đó chừng mười dặm. Nếu người có gan thì canh hai đêm nay, chúng ta sẽ gặp nhau tại đó để quyết một phen sống mái.

Vô Danh gật đầu đáp:

- Được!

Trại Phan An bỗng xen lời hỏi:

- Còn tiểu sinh thì sao?

Trại Gia Cát quay lại nhìn chàng ta cười một cách kiêu căng và đáp:

- Ngài đến đó tham gia càng hay?

Trại Phan An mỉm cười, đáp:

- Đối phó với một mình Ngô huynh Lục ác các người chưa chắc đã địch nổi, nếu tiểu sinh tham gia vào thì các người càng chóng chết nữa.

Nói tới đó, chàng đưa mắt nhìn Vô Danh với Quyên Quyên và nói tiếp:

- Hai vị cứ yên tâm. Được rồi, tiểu sinh sẽ tới đó làm trọng tài hộ, tiểu sinh quyết không thừa cơ đánh hùa đâu.

Nói xong, chàng ta liền cười ha hả.

Đêm hôm đó, trống mới điểm canh hai. Gió bắc thổi hiu hắt nhưng vẫn lạnh tê tái thấu xương và mọi vật im lìm như đang chết lịm trong màn sương giá buốt. Trong bóng tối có sáu cái bóng đen đi nhanh như sáu luồng điện tiến thẳng ra bãi đất hoang ở cửa Nam thị trấn.

Sáu cái bóng đen đó đi qua không lâu, lại có một cái bóng trắng đi nhanh như điện chớp cũng tiến thẳng về phía Nam. Tiếp theo đó lại có hai cái bóng đen cũng đi ra tới khu rừng ở cách thị trấn chừng mười dặm.

Sáu bóng đen đi trước vừa ngừng bước thì bóng trắng đi sau cũng đã tới liền, tiếp theo, lại thêm hai bóng đen nữa cũng vừa tới.

Sáu cái bóng đen tới trước là Hoàn Sơn lục ác còn bóng trắng là Trại Phan An. Còn hai bóng đen sau cùng không cần nói các vị cũng biết là Vô Danh và Quyên Quyên rồi.

Vô Danh với Quyên Quyên, hai người vừa ngừng chân xong đã nghe Trại Phan An lớn tiếng nói:

- Tiểu sinh đã nói rồi, đến đây chỉ làm trọng tài thôi, hai bên đấu với nhau thế nào tiểu sinh không tiện góp ý kiến. Các người muốn đấu như thế nào cứ việc nói với nhau đi.

Từ Đại Cương nghe nói nhìn Vô Danh trầm giọng hỏi:

- Chúng ta đấu với nhau bằng khí giới hay bằng chưởng xin ngài cho biết.

Vô Danh liếc nhìn Lục ác, không trả lời Trại Chung Quỳ ngay, rồi lại chấp tay chào Trại Phan An và nói:

- Tại hạ mới bước chân vào giang hồ, nên không biết một tí gì về lệ luật của giang hồ hết. Xin hỏi huynh đài, tối hôm nay nên liễu kết như thế nào mong huynh đài chỉ giáo cho!

Bạch Y Truy Hồn Trại Phan An nghĩ thầm:

“Thế là nghĩa lý gì?”

Bạch Y Truy Hồn là người rất thông minh, chỉ hơi nghĩ ngợi giây lát là biết rõ ý nghĩ của Vô Danh ngay, y biết Vô Danh muốn hỏi Hoành Sơn lục ác là người như thế nào?

Y mỉm cười đáp:

- Huynh đài cứ việc tùy theo hứng thú của mình mà ra tay, và tha hồ giở hết tài ba tuyệt học ra để cho đệ được sáng mắt một phen.

Vô Danh vừa cười vừa nói tiếp:

- Cám ơn huynh đài chỉ giáo cho, tại hạ xin bêu xấu đây!

Nói xong chàng trợn mắt lên nhìn, đôi người chàng tỏa ra hai luồng ánh sáng màu tía chiếu thẳng vào mặt Hoành Sơn lục ác, rồi lạnh lùng quát hỏi:

- Muốn mau giải quyết và khỏi lôi thôi phiền phức, Lục ác các người cùng rút khí giới ra xông lên tấn công cả đi.

Phấn Diện thư sinh tuy đã nhận thức thấy Vô Danh là người có võ nghệ cao siêu, công lực cao thâm khôn lường, nhưng y không ngờ Vô Danh lại táo bạo như vậy, nên y cau mày lại và cho Vô Danh thử thách như thế là quá ngông cuồng.

Quý vị nên rõ, Phấn Diện thư sinh tuy võ nghệ cao cường, nhưng không dám ngông cuồng đến nỗi dám thách thức Lục ác cùng tấn công mình một lúc như thế!

Trại Chung Quỳ Từ Đại Cương đột nhiên cười “khét khét” rất quái dị rồi đáp:

- Tiểu quý!... Đây là tự ngươi nói ra đấy nhé? Nếu người có chết đừng nói các lão già này thì nhiều thẳng ít.

- Hừ!

Vô Danh cười nhạt một tiếng rồi quát bảo tiếp:

- Nói nhiều vô ích, các người xông lên tấn công đi.

Chàng vừa quát xong thì Lục ác đều rút cây roi gang dài bảy thước đeo ở lưng ra. Từ Đại Cương liền cười nhạt một tiếng đưa mắt ra nhìn năm người em kết nghĩa, mồm thì quát lớn:

- Anh em, tiến lên đi!

Y vừa quát xong cả sáu tên đều múa roi gang chia làm sáu mặt xông lên tấn công liền.

Vô Danh cười nhạt một tiếng liền giở thân pháp lẹ làng tránh né và giở chưởng lên phản công tức thì.

Chỉ trong thoáng cái Phấn Diện thư sinh thấy sáu cây roi gang của Lục ác múa tít, bóng roi rộng như một khoảng núi, mạnh và hung hiểm không cùng. Ngoài ra chúng còn hợp công rất chặt chẽ nữa.

Theo lời đồn đại của giang hồ không những võ công hóa hần của chúng rất cao siêu và còn giỏi về lối hợp kích, quả thật thế công của chúng mãnh liệt khôn tả không ngoa chút nào. Nhưng Hoàn Sơn lục ác tuy thiên về lối hợp kích, sáu cây roi của chúng vừa nhanh vừa mạnh vừa độc đáo lợi hại khôn tả và bao vây chặt hết thân hình của Vô Danh thực, nhưng Vô Danh vẫn như thường. Trong áp lực của tòa roi đó, chỉ thấy chàng ung dung chạy đi chạy lại lúc đông lúc tây, khi nam khi bắc. Hình bóng của chàng không khác gì một bóng ma, không những dị thường và lại kỳ diệu tuyệt luân. Tha hồ Lục ác giở hết tài ba tuyệt học ra mà vẫn không sao đụng được mảnh áo của chàng.

Vô Danh vừa tránh né, hai tay không ngừng cứ múa động hoạt động hoặc cướp roi, hoặc thừa cơ tiến tới gần dùng chưởng tấn công. Thật là thần diệu khôn lường.

Phấn Diện Thư Sinh Trại Phan An đứng cạnh đó xem, tuy y có võ công rất cao siêu, nhưng lúc này y thấy trận đấu như vậy cũng phải ngẩn người ra và thích chí vô cùng. Y kinh hãi là vì thấy võ công của Vô Danh thần kỳ khôn tả, còn y mừng thì không sao tả được tại sao mừng rỡ như vậy.

Lúc ấy Lục ác mới biết võ công của đối phương thật cao siêu quá mức tưởng tượng của chúng. Trong tình hình đó khỏi cần nói, chúng càng đấu càng hoảng sợ, càng đấu càng nản chí, nhưng hoảng sợ và nản chí ăn thua gì đâu, vì lúc này chúng đã cưỡi lên mình hổ rồi.

Đây là lần thứ hai Quyên Quyên được xem thân pháp chưởng pháp của Vô Danh. Nàng nhận thấy những thể thức của Vô Danh thi thố trong đêm nay lại còn kỳ diệu hơn lúc đấu với Thiên Sơn tứ kiếm nhiều và oai lực cũng mạnh hơn nữa. Nàng mới biết võ công cứ tiến bộ hoài. Từ giờ trở đi, cứ mỗi lần chàng giao đấu với đối thủ thì võ công của chàng lại kỳ ảo và tinh tiến thêm lên và tiến bộ cho đến tột mức mới thôi. Quyên Quyên bỗng nhớ đến Tích Độc Truy Hồn kỳ, khí giới của Vô Danh sử dụng, nàng nghĩ thầm: “Không hiểu về kỳ pháp của chàng có được đến bộ không? Sao ta không nhắc chàng đem ra sử dụng trong trường hợp này thử xem.”

Nàng nghĩ như vậy liền bảo chàng với giọng nũng nịu:

- Đại ca sao không lấy khí giới cho chúng ném mùi thử xem...

Nàng vừa nói dứt bỗng thấy Vô Danh rú lên một tiếng thanh thót. Tiếp theo thân hình của chàng nhanh như điện chớp nhảy lên cao bảy tám trượng. Khi chàng hạ chân xuống thì tay phải của chàng đã cầm một lá cờ ba góc có ánh sáng lóe mắt rồi.

Bạch Y Truy Hồn trông thấy lá cờ Truy Hồn liền giật mình kinh hãi.

Vô Danh vừa xuống dưới đã nhìn vào mặt Lục ác trầm giọng quát lớn:

- Lá cờ nho nhỏ là khí giới của đại gia y. Quý hồ các người chống được ba thế của ta là tính mạng của các người rất lớn và ta sẽ tha cho các người đi liền.

Hoành Sơn lục ác tuy đã sợ đến mất hồn vía, nhưng chúng nghe Vô Danh nói chỉ cần đỡ có ba thế là được đi ngay nên tên nào tên nấy mừng rỡ vô cùng.

Trại Chung Quỳ Từ Đại Cương cười the thé đáp:

- Được, quân tử nhất ngôn nhé?

Nói xong y liền quát lớn một tiếng múa động cây roi gang một cái. Năm cây roi gang kia cùng múa tiếp theo, thế roi nào cũng trầm mạnh và lẹ vô cùng, chúng nhắm người Vô Danh tấn công tới tấp.

Vô Danh đứng vững như núi Thái Sơn không cử động chút nào. Chờ tới khi sáu cây roi ấy chỉ còn cách mấy tấc là đánh trúng người chàng mới hét lớn một tiếng múa một thế “Cuồng Phong Bốc Khởi” (gió bão đột nhiên nổi lên) đánh mạnh vào sáu cây roi gang của Lục ác mồm thì quát lớn:

- Buông ra!

Sáu cây roi như bị một sức lực vạn cân đánh phải. Vô Danh cũng ngông cuồng và can đảm đến cực điểm, vì sức lực sáu cây roi gang của Lục ác có phải tầm thường đâu, thế mà chàng dám dùng một lá cờ nhỏ như thế cự lại, nên cả Bạch Y Truy Hồn với Quyên Quyên đứng cạnh đó thấy vậy cũng phải lo âu hộ chàng. Nhưng sự thật khác hẳn, sáu cây roi kia bị một sức mạnh của lá cờ của chàng va chạm phải, thế là cả sáu cây roi đều bắn tung lên trời, hồ khẩu tay của Lục ác cũng bị nứt nẻ, tên nào tên nấy khí huyết trong người rạo rục và mất cả hồn vía. Sáu cây roi của chàng bị đánh bắn ra ngoài xa mười mấy trượng mới rớt xuống. Nói thì chậm lúc ấy thì nhanh. Lục ác vừa bị đánh rớt roi, Vô Danh đã tấn công tiếp một thế “Phong Quyển Tàn Vân” (gió cuốn mây tàn) quét vào người Lục ác.

Lúc ấy nội phủ của Lục ác đã bị thế cờ thứ nhất chấn động cho bị thương khá nặng rồi, thì còn chịu đựng sao nổi thế “Phong Quyển Tàn Vân” này nữa, mọi người chỉ nghe thấy tiếng kêu la rất thảm khốc vang động và bóng người văng tứ tung, máu phọt ra có vòi. Lục ác đã bị thế “Phong Quyển Tàn Vân” rất lợi hại của bảo kỳ, người chúng văng ra ngoài xa bốn năm

trượng tên nào tên ấy, tâm mạch đều đứt, mồm rỉ máu tươi hồn lìa khỏi xác, chết nằm ngổn ngang tại chỗ liền.

Đó cũng là tại Lục ác ngày thường tác oai tác quái quá nhiều nên mới chết một cách thảm khốc như vậy.

Một lá cờ ba góc dài không đầy ba thước, mà chỉ có hai thế thôi, đã đánh chết một lượt sáu tay cao thủ trong giang hồ, nếu lúc ấy không trông thấy thì không sao tin được.

Bạch Y Truy Hồn với Quyên Quyên thấy hai thế cờ lợi hại như thế cũng phải giật mình kinh hãi.

Sự thật không riêng gì hai người hoảng sợ đến đứng đờ người ra, mà chính cả Vô Danh cũng không ngờ hai thế cờ đó lại lợi hại đến thế, nên chàng cũng kinh hoảng đến đứng đờ người ra nốt.

Ba người đang ngẩn người ra một lúc, Vô Danh bỗng phát hiện sự lạ gì, chàng vội đưa tay vào một bụi cây lớn tiếng quát hỏi:

- Vị cao nhân nào ở trong bụi thế, xin mời hiện thân ra?

Vô Danh vừa nói xong, thì trong rừng đã có một lão hòa thượng mình mặc áo vải màu xám rất rộng, thân hình béo mập, mặt đầy hồng quang hai mắt rất hiền từ, từ từ bước ra.

Lão hòa thượng bước tới trước mặt Vô Danh, chắp tay vái chào niệm câu Phật hiệu rồi nói:

- A Di Đà Phật, tiểu thí chủ là tuần kiệt trong võ lâm, võ công của thí chủ đã luyện tới mức huyền công chỉ thiếu chút hỏa hầu thôi, nếu chịu khó luyện tập trong một thời gian, thì trong võ lâm ít có người chống đỡ nổi mùi thế của tiểu thí chủ. Nhưng...

Lão hòa thượng nói tới đó đưa mặt liếc nhìn Vô Danh một cái rồi bỗng nhắm mắt lại không nói năng gì nữa.

Vô Danh thấy cử chỉ và thái độ của ông già biết ông là một cao tăng đặc đạo, nên chàng vội vái chào một cách nghiêm nghị và cung kính nói:

- Thiên sư quá khen đấy thôi, đệ tử rất hổ thẹn không dám nhận những lời ban khen của thiên sư. Nhưng có điều gì không nên không phải mong lão thiên sư cứ chỉ điểm cho...

Lão hòa thượng thông thả hỏi tiếp:

- Nếu lão tăng nói một cách quá sỗ sàng chẳng hay tiểu thí chủ có tức giận không?

Vô Danh cung kính đáp:

- Đệ tử không dám.

Lão hòa thượng gật đầu nói tiếp:

- Tuy tiểu thí chủ có một mối thâm thù rất lớn, nhưng bần tăng vẫn phải khuyên thí chủ nên nghĩ tới ý chí từ bi của đức Phật mà khoan dung cho người, chỗ nào có thể tha thứ người được thì cứ việc tha thứ, ít tạo sát nghiệp. Chẳng hay tiểu thí chủ có nhận lời của bần tăng mà làm như thế không?

Vô Danh vội hỏi lại:

- Có phải thiên sư muốn đệ tử khoan dung kẻ thù giết chết cha mẹ của đệ tử phải không?

Lão hòa thượng thở dài một tiếng đáp:

- Năm xưa những kẻ giết chết cha mẹ của tiểu thí chủ có hàng trăm người. Nhưng những người đó có thể nói là kẻ thù của tiểu thí chủ và cũng có thể nói là không phải.

- Tại sao vậy?

- Lão tăng cũng không hiểu thực tình bên trong ra sao. Lão tăng cũng không hiểu rõ câu chuyện đó, sau này thế nào tiểu thí chủ cũng biết rõ thôi.

Lão hòa thượng nói xong, ngừng giây lát rồi lại nói tiếp:

- Tiểu thí chủ trong người có đầy sát nghiệp, tình nghiệp. Hơn trăm năm nay trong võ lâm chưa có một người nào lại có sát nghiệp, và tình nghiệp nặng như thí chủ. Lão tăng chỉ mong tiểu thí chủ nên cẩn thận mà giữ gìn

lấy thân thể, làm việc gì cũng phải suy nghĩ trước rồi mới thực hiện. Lão tăng chỉ biết nói như thế thôi, sau này chúng ta có duyên sẽ tái ngộ lại.

Nói xong, lão hòa thượng phất tay áo một cái người đã đi ra xa mấy trượng.

Vô Danh vội gọi:

- Lão thiền sư, hãy dừng bước đã.

Lão hòa thượng như không nghe thấy tiếng chàng gọi và cứ thế quay người đi luôn.

Vô Danh cảm thấy như vừa bị mất vật gì quý giá, liền thở dài một tiếng, bỗng nghe có tiếng nói rất khẽ của lão hòa thượng rót vào tai như sau: “Nếu tiểu thí chủ nhớ kỹ những lời nói đêm nay của lão tăng, sau này thế nào cũng được võ lâm tôn vinh và bầu làm Minh chủ. Nhược bằng không người trong võ lâm sẽ hợp nhau lại mà coi tiểu thí chủ như ma vương giết người để tiêu diệt. Một chính, một tà tùy theo thí chủ lựa chọn, mong tiểu thí chủ thận trọng lựa chọn thì hơn.”

Tiếng nói đó vừa dứt thì bốn bề yên lặng như tờ ngay.

Chương 13

Thần Châu Tam Kiệt

Lão hòa thượng dùng môn nội công thượng thặng “Dĩ Khí Truyền Thanh” (lấy hơi truyền tiếng) và “Đạo âm nhập mật” (dẫn tiếng đưa vào tai một cách bí mật) nói với Vô Danh xong rồi lại dùng cùng một phương pháp đó nói với Trại Phan An mấy câu.

Lão hòa thượng nói với Trại Phan An thì chỉ có một mình chàng thanh niên đó biết thôi, chứ người ngoài không sao biết nổi, nhưng mọi người chỉ thấy thư sinh Bạch Y Truy Hồn mặt đỏ bừng ai nấy kinh ngạc vô cùng.

Quý vị nên rõ Bạch Y Truy Hồn Trại Phan An từ khi ra đời đến giờ, mãi nay tuy tên tuổi của chàng đã oai chấn võ lâm, khiến ai nghe cũng phải kinh hoảng. Nhưng không ai biết thân phận và lai lịch của y ra sao, riêng có lão hòa thượng này không hiểu tại sao lại biết rõ thân phận và lai lịch của y như vậy nên y mới kinh ngạc vô cùng. Khi lão hòa thượng đi khỏi, y liên nghĩ thầm:

“Lão hòa thượng này là ai thế, sao lại biết rõ lai lịch ta như vậy?”

Lúc ấy Vô Danh đang cau mày lại, hai mắt tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn theo phía ông già vừa đi. Y đứng ngẩn người ra như tượng gỗ.

Lúc ấy đầu óc Vô Danh bối rối khôn tả, thù với hận và chính với tà cứ đấu tranh trong lòng chàng, khiến chàng nhức nhối khôn tả. Chẳng lẽ chàng lại tha thứ những kẻ giết chết cha mình chăng? Không, không thể được!...

Chàng cứ nghĩ đi, nghĩ lại không sao giải quyết dứt khoát được.

Phân Diện Thư Sinh Trại Phan An cứ đưa mắt nhìn Vô Danh và nghĩ thầm:

“Lão hòa thượng bảo ta giúp đỡ chàng và hết sức ngăn chàng đừng tạo nhiều sát nghiệp. Ta có thể giúp chàng được những gì? Chàng võ công rất cao siêu ta còn giúp đỡ chàng được gì nữa?”

Y nói như vậy, bỗng nghĩ đến hai câu sau cùng lão hòa thượng, liền nghĩ tiếp:

“Chẳng lẽ lão hòa thượng bảo ta dùng tình... Nghĩ đến điều đó?”

Quyên Quyên thấy Vô Danh với Phấn Diện Thư Sinh hai người nhìn theo lão hòa thượng đi khỏi đều đứng ngẩn người ra như đang nghĩ ngợi điều gì. Nàng liền cau mày lên tiếng nũng nịu hỏi:

- Này! Hai người nghĩ gì thế? Chẳng lẽ định đứng đây cho đến khi trời sáng tỏ hay sao?

- Ờ, ờ!...

Vô Danh với Phấn Diện thư sinh nghe thấy Quyên Quyên hỏi như vậy cả hai đều kêu lên như vậy. Phấn Diện thư sinh tiến lên một bước chấp tay chào và nói:

- Ngô huynh võ học cao siêu khôn lường, tiểu đệ kính phục vô cùng.

Vô Danh mỉm cười cũng chấp tay đáp lễ khiêm tốn trả lời:

- Huynh đài quá khen ngợi đầy thôi, đệ mới gia nhập giang hồ không có một ít kinh nghiệm gì hết. Sau này nhưng mong huynh đài có dịp chỉ giáo cho luôn luôn.

Bạch Y Truy Hồn lớn tiếng cười và đáp:

- Ngô huynh khách sáo thật, tiểu đệ quả thật không dám.

Quyên Quyên đứng cạnh nũng nịu xen lời nói:

- Được rồi! Hai người cũng đừng khách sáo với nhau nữa. Đã quen biết với nhau rồi thì từ giờ trở đi đều là bạn với nhau cả. Nếu là bạn cũng như anh em thôi, như vậy còn khách sáo với nhau làm chi?

Bạch Y Truy Hồn nghe thấy Quyên Quyên nói như vậy, bỗng nghĩ ra một kế liền lớn tiếng cả cười và nói tiếp:

- Ngô cô nương nói rất phải. Gặp nhau có cần gì phải quen biết nhau từ trước mới là bạn và bạn với anh em cũng vậy, đều không nên khách sáo gì hết.

Nói xong chàng ta cười ha hả, tiếng cười rất thành thật. Cười xong, chàng ta nhìn Vô Danh và nói tiếp:

- Ngô huynh, tiểu đệ có câu này không biết Ngô huynh có cho là đường đột hay không.

Vô Danh đáp:

- Huynh đài có lời gì xin cứ nói thẳng, việc gì phải khách khứa như thế.

- Tiểu đệ rất kính phục Ngô huynh, rất muốn được kết nghĩa kim lang với Ngô huynh, không biết Ngô huynh vui lòng không?

Nói xong, chàng bỗng nhìn thẳng vào mặt Vô Danh để đợi chàng trả lời. Vô Danh nghe nói cả mừng vội gật đầu trả lời:

- Hay lắm! Nếu huynh đài cho phép như vậy còn gì sung sướng hơn nữa, đệ xin tuân lời ngay.

Quyên Quyên cũng phấn khởi, vừa cười vừa nói:

- Thế thì hay lắm. Và cũng may mắn lắm, chúng ta ba người kết nghĩa Đào Viên với nhau đi.

Vô Danh với Bạch Y Truy Hồn, hai người nghe nói đều gật đầu. Thế rồi cả ba bốc đất làm hương rồi quỳ xuống thề thốt với trời đất nguyện cùng sinh tử hoạn nạn có nhau, sung sướng cùng hưởng.

Ba người thề xong, cùng đứng dậy hỏi tuổi, thì Bạch Y Truy Hồn hai mươi lớn nhất, Quyên Quyên mười tám lớn nhì, Vô Danh mười bảy nhỏ nhất.

Quyên Quyên liếc mắt nhìn Vô Danh, rồi nhìn Bạch Y Truy Hồn, bỗng nũng nịu gọi:

- Đại ca, Tam đệ.

Vô Danh với Bạch Y Truy Hồn, hai người cùng vâng một tiếng rồi cùng đưa mắt nhìn nhau. Quyên Quyên nhìn hai người cười một cách khoái chí, giơ đôi tay ngọc ra nắm lấy tay hai người cười một cách rất ngây thơ và nói tiếp:

- Thật là sung sướng quá. Phen này tôi đã có một người anh và cũng có một người em, từ nay trở đi tôi không còn cô đơn như nước. Trời! Thật sung sướng đến chết mất.

Nói xong, nàng cứ múa tay múa chân nhảy nhót như đứa trẻ vui thú một cách ngây thơ vậy. Nàng sung sướng đến ứa nước mắt ra, Vô Danh cũng nhìn nàng vừa cười vừa nói:

- Tiểu đệ cũng bị cô độc từ hồi nhỏ, ngày hôm nay bỗng có một người anh, người chị như thế này thật là sung sướng biết bao.

Bạch Y Truy Hồn cũng vừa cười lên tiếng:

- Huynh với hại vị cũng cùng sung sướng như nhau vậy!

Chàng ta nói xong, nhìn Quyên Quyên lại cười khanh khách, tiếng cười của nàng ngân nga như tiếng chuông bạc trong đêm khuya. Ba người vừa dứt tiếng cười thì Bạch Y Truy Hồn bỗng nhìn Vô Danh và nói:

- Tam đệ, chẳng hay đệ có cảm tưởng gì về lời nói của lão hòa thượng hồi nãy?

Vô Danh lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ nhận thấy khó hiểu lắm!

- Làm trai không thể nào khoan thứ kẻ thù giết cha mẹ mình được, khoan thứ như thế có thể là bất hiếu và làm như thế cha mẹ dưới chín tuổi cũng không yên dạ.

Bạch Y Truy Hồn cau mày lại nói như vậy.

- Lão hòa thượng nói, năm xưa ông ta biết có hàng trăm người đã dự vào vụ giết hại cha mẹ và chú của đệ.

Vô Danh trợn ngược lông mày lên nói như vậy và tiếp:

- Nhưng theo ý đệ, kẻ thù giết cha mẹ mình thì không đội trời chung. Dù những kẻ thù đi đến hàng nghìn tên, tiểu đệ cũng phải lấy được món nợ máu này mới thôi.

Trại Phan An nghe thấy chàng nói như vậy, gạt mình kinh hãi và hỏi lại:

- Thế tam đệ đã quyết định phải giết sạch những kẻ thù đã tham dự vụ án sát cha mẹ và chú hay sao?

Vô Danh gạt đầu, nhưng lại lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ cũng không biết.

Nói xong, chàng cau mày và tiếp:

- Việc này... Bây giờ cũng không thể nói trước được, để tới lúc đó sẽ quyết định sau.

Bạch Y Truy Hồn nghe thấy giọng nói của Vô Danh như vậy biết mình muốn chàng ta khoan thứ kẻ thù và cản trở chàng ta rất khó, nhưng chàng đã quyết định ngấm ngầm ngăn cản chàng ta ít tạo nên những vụ sát sinh. Thì may ra có thể được vì thế chàng cũng không nói năng gì nữa chỉ gạt đầu thôi.

Quyên Quyên bỗng nghĩ ra một việc gì liếc mắt nhìn Bạch Y Truy Hồn và nói:

- Đại ca, chúng ta gặp nhau đã nửa ngày rồi, tiểu đệ với Tam đệ vẫn chưa biết tên họ, sư thừa và môn phái của đại ca ra sao? Như vậy làm em mà không biết tên họ cùng sư thừa của người anh thì thật buồn cười vô cùng.

Bạch Y Truy Hồn vừa cười vừa đáp:

- Nếu nhị muội không nhắc nhở đến thì ngu huynh đã quên nói cho hai vị hay tên họ của ngu huynh ra sao. Tên của ngu huynh là Bân họ Đoàn ân sư là Băng Phách phu nhân.

Nói xong, chàng ta lại nhìn Vô Danh một cái và nói tiếp:

- Tên họ và sư thừa của tam đệ ngu huynh đã biết rồi, còn nhị muội thì sao.

Quyên Quyên nghiêm nghị đáp:

- Tiểu muội là môn hạ của Tuyết Sơn thánh ni.

Đoàn Bân nghe nói, mặt lộ vẻ kinh ngạc, hai mắt nhìn thẳng vào thanh bảo kiếm trên vai Quyên Quyên, rồi lại nhìn mặt nàng và nói tiếp:

- Ngu huynh nghe đồn năm xưa Thánh ni nhờ có thanh thần kiếm Lôi Âm bốn mươi tám thế Lôi Âm kiếm pháp với võ công thần kỳ khôn lường của bà ta, đi lại trên giang hồ, tru ma diệt tà để vệ đạo oai chấn võ lâm. Thanh bảo kiếm của nhị muội đeo ở trên lưng kia, chắc thế nào cũng là kiếm tiên phải không?

Quyên Quyên nghe hỏi, trợn ngược đôi lông mày lên, tủm tỉm cười và đáp:

- Đại ca thật là rộng kiến thức, thanh kiếm của tiểu muội đây chính là Lôi Âm thần kiếm của ân sư vẫn sử dụng năm xưa, đã oai trấn võ lâm và quần ma nghe thấy cũng phải kinh hồn mất vía.

Bạch Y Truy Hồn Đoàn Bân nghe thấy Quyên Quyên nói thanh kiếm của nàng ta là Lôi Âm thần kiếm, liền tỏ vẻ mừng rỡ cười ha hả.

Quyên Quyên thấy vậy, ngạc nhiên vô cùng vội hỏi:

- Đại ca cười gì thế?

Bạch Y Truy Hồn Đoàn Bân đáp:

- Ngu huynh cao hứng quá, khí giới của Tam đệ là Tích Độc Truy Hồn kỳ mà khí giới của hiền muội là Lôi Âm thần kiếm, hai môn khí giới của hai người đều là vật chí báu của võ lâm. Ngu huynh không mừng cho hai người sao đặng.

Nói xong, y lại cười ha hả.

Bạch Y Truy Hồn vừa cười dứt đã nghe thấy trong bóng tối chỗ bụi cây, nơi cách xa mình chừng mười mấy trượng, bỗng có tiếng cười the thé nghe rất kinh tai và rùng rợn. Tiếng cười đó không khác gì tiếng khóc hay tiếng ma kêu sói tru vậy. khiến ai nghe thấy cũng phải rợn óc.

Vô Danh liền cau mày lại lớn liếng quát hỏi:

- Ai đó, sao lại tru tréo như quỷ khóc ma rú vậy?

Chàng vừa nói dứt, trong bụi cây có bóng người thấp thoáng và lần lượt bảy người phi thân ra, thân pháp của người nào người nấy đều nhanh như chớp. Chúng ra tới nơi liền đứng sát cánh nhau và xếp hàng một, cách chỗ Vô Danh chừng một trượng.

Bảy người đó, trông rất khó coi. Người nào người ấy đều gầy như que củi, mặc quần áo lại không xứng với thân hình, bộ áo nào cũng rộng thùng thình, dài lướt thướt. Mặt tên nào cũng vừa dài vừa nhọn, hai má hóp vào, đầu bù tóc rối, hai mắt sâu hoắm, đôi người xanh biếc như có hai luồng điện lạnh tia ra vậy!

Hình dáng của bảy người ấy trông không giống người thường chút nào, thật đúng là bảy cái xác vừa trong quan tài chui ra. Quả thật rùng rợn vì những xác chết còn dễ coi hơn chúng...

Vô Danh với Quyên Quyên trông thấy bảy người đó có hình dáng khó coi như vậy, liền cau mày lại, cả hai đang định lên tiếng quát hỏi, thì Bạch Y Truy Hồn đã lớn tiếng cười và nói trước:

- Ta tưởng là ma quỷ nào vừa tru vừa khóc hồi nãy, té ra là Bạch Cốt thất ma.

Chàng ta vừa nói xong, đưa mắt liếc nhìn Thất ma một cái rồi lạnh lùng nói tiếp:

- Nghe nói bảy vị đã không bước chân vào giang hồ lâu năm, không ngờ ngày hôm nay lại gặp gỡ nơi đây. Chúng tôi, Thần Châu tam kiệt thật là hân hạnh vô cùng!

Thì ra Bạch Cốt thất ma này là những tên ma đầu khét tiếng hung ác trong võ lâm về mấy năm trước: Lão Đại Kiếm Ma Đỗ Hưng, lão Nhị Khóc Ma Ngụy Tinh, lão Tam Tiểu Ma Nghi Hải, lão Lục Hung Ma Mạnh Cường, lão Thất Quỷ Ma Mao Du Sinh, bảy tên mà đầu nay đều có võ công rất ác liệt tính nết hung tàn, ra tay rất ác độc. Vì khí giới của chúng thường

sử dụng đều là một cây Bạch Cốt Tán Môn kiếm, nên người trên giang hồ mới đặt cho chúng cái biệt hiệu là Bạch Cốt thất ma là thế.

Bạch Y Truy Hồn vừa nói dứt thì Kiếm Ma Đỗ Hưng đã cười the thé đáp:

- Các người vô tri tiểu quý có khác, ba tên vừa vái nhau mấy cái mà đã tự xưng là Thần Châu tam kiệt rồi, bọn mi quả thật ngông cuồng không coi ai vào đâu hết.

Nói xong, hai mắt y tia ra hai luồng ánh sáng vừa xanh vừa lạnh quát bảo tiếp:

- Các người đã biết danh hiệu của anh em lão phu rồi thì biết điều mau hiến lá cờ Tích Độc Truy Hồn và thanh kiếm Lôi Âm ra đây!

Bạch Cốt thất ma vừa hiện thân, Vô Danh với Quyên Quyên thấy hình dáng của chúng như bầy quỷ nhập tràng đã là ghét hận rồi. Bây giờ lại nghe thấy Kiếm Ma đòi hỏi một cách ngông cuồng và vô lý như vậy, cả hai đều trợn ngược đôi lông mày lên. Vô Danh kêu hừ một tiếng rồi lạnh lùng đáp:

- Bảy người các người ba thành giống người, bảy thành giống ma quỷ mà cũng dám đòi cướp lá cờ báu với thanh bảo kiếm của chúng ta, thật là các người ban ngày nằm mơ có khác!

Kiếm Ma Đỗ Hưng nghe nói sầm nét mặt lại quát bảo tiếp:

- Tiểu quý vô lễ thật, khôn hồn biết điều thì mau đưa cờ báu và thần kiếm ra đây. Lão phu sẽ tha chết cho và còn giúp cho các người được nổi danh trên giang hồ nữa.

Đoàn Bân đột nhiên cười ha hả đỡ lời:

- Phải, một lá cờ với một thanh thần kiếm đổi lấy sự được nổi danh trên giang hồ, kể ra vụ trao đổi này cũng công bằng lắm, nhưng... cờ báu và thần kiếm là của tam đệ, nhị muội, mỗ là đại ca tuy bằng lòng hiến hai vật đó cho các người thật nhưng còn tam đệ và nhị muội không biết hai vị ấy có bằng lòng hay không?

Đỗ Hưng lại cười nhạt và nói tiếp:

- Tiểu quý, người đừng có nói quanh co như thế nữa, các người bằng lòng hay không cũng thế thôi, khôn hồn thì ngoan ngoãn hiến ngay để lão phu khỏi phải ra tay, bằng không các người không những mất cờ mất kiếm mà còn toi mạng là khác.

Vô Danh bỗng mỉm cười, thái độ rất ung dung đáp:

- Theo ý người thì chúng ta nhất định phải hiến cờ và kiếm cho người phải không?

- Tất nhiên rồi.

- Nếu mà chẳng bằng lòng thì sao?

- Ba người sẽ toi mạng ngay!

- Sao mà khủng khiếp đến thế?

- Từ xưa tới nay chưa có một tên nào sống sót dưới tay của Bạch Cốt thất ma này.

Vô Danh bỗng nhìn Bạch Y Truy Hồn và hỏi:

- Đại ca, theo ý đại ca thì có nên tặng cho chúng không?

Đoàn Bân đáp:

- Tam đệ, bảo kỳ là của đệ, cho hay không là quyền ở như chỗ đệ, ngu huynh đại diện sao được! Thôi đệ cứ quyết định lấy đi.

Vô Danh làm như bất đắc dĩ nói tiếp:

- Xem như vậy đành phải cho họ mới được.

Bạch Y Truy Hồn đã được mục kích người em kết nghĩa này võ công đã luyện tới mức tột bậc, khi nào chàng ta lại chịu lép vế với bọn ma đầu mà hiến cho chúng khí giới của sư phụ truyền thụ một vật báu của võ lâm một cách dễ dàng như vậy. Y biết chàng ta nói vậy, thế nào cũng có trò gì để đùa giỡn Bạch Cốt thất ma một hồi đây, rồi chàng mới giở võ công tuyệt học ra trừng trị chúng một phen cũng nên.

Y nghĩ như vậy, liền nhìn Vô Danh mỉm cười, thủng thẳng nói tiếp:

- Tùy đệ đấy, muốn làm thế nào thì làm.

Kiểm Ma Đỗ Hưng tưởng ba thiếu niên nam nữ này khiếp sợ oai danh của anh em của mình đã chịu nhường nhịn rồi, nên y đặc chí mừng thầm. Nhưng y có ngờ đâu, ba thanh niên nam nữ này, tuổi tuy còn nhỏ nhưng đều có võ học kỳ lạ, cũng là những cao thủ mới nổi danh trong võ lâm, nhất là Vô Danh lại càng lợi hại hơn hết.

Đỗ Hưng vì mừng thầm mà trong giọng nói cũng ôn tồn hơn trước, y liền nói tiếp:

- Bé con, quý hồ các người nộp bảo kỳ và thần kiếm cho lão phu, thì lão phu sẽ phụ trách giúp ba người được nổi danh ở trên giang hồ và còn nhận lời giúp các người thêm một việc nữa. Bất cứ các người muốn yêu cầu gì cũng được.

Vô Danh nghe nói mừng rỡ vô cùng vội hỏi lại:

- Lời nói của bạn già thật hay hư?

Đỗ Hưng gật đầu đáp:

- Năm nay lão phu tuổi ngót tám mươi rồi, có khi nào lại lừa dối mấy đứa nhỏ như các người vậy.

Vô Danh cố ý làm ra vẻ ngấm nghĩ giây lát, rồi làm như đã cương quyết vậy, vội nói tiếp:

- Thôi được! Nhưng...

Vô Danh cố ý đùa giỡn Bạch Cốt thất ma một phen cho nên chàng mới nói đến chữ “nhưng” bèn cố ý làm như không thể nào nói tiếp được liền nhìn Kiểm Ma Đỗ Hưng, mặt tỏ vẻ suy nghĩ.

Đỗ Hưng nghe thấy Vô Danh nói tới đó, lại không nói tiếp, y lại tưởng chàng đang nghĩ ra một vấn đề gì để yêu cầu, liền thúc giục hỏi chàng:

- Nhưng cái gì? Định yêu cầu gì cứ việc nói đi! Anh em lão phu không để cho các mi thất vọng đâu mà.

Vô Danh định tâm đùa giỡn Thất ma, chứ sự thật chàng có ý định yêu cầu gì đâu, nên chàng thấy đối phương thúc giục liền mỉm cười vẫn làm ra vẻ ngập ngừng đáp:

- Tôi không yêu cầu một vấn đề gì hết, chỉ có một điều hiện nay là...

Chàng nói đến đấy lại không chịu nói dứt, khiến Thất ma nóng lòng sốt ruột vô cùng.

Bạch Y Truy Hồn với Quyên Quyên thấy tam đệ cứ ngập ngừng không chịu nói nốt như vậy, cả hai liền đưa mắt ra hiệu cho nhau và cùng cười thầm.

Kiểm Ma chờ mãi không thấy Vô Danh nói tiếp lại vội hỏi:

- Điều kiện gì nói mau lên, sao cứ ấp úng như thế?

Nói xong, y trợn tròn xoe đôi mắt hung ác lên, liền có hai luồng ánh sáng chiếu vào mặt Vô Danh để đợi chờ Vô Danh nói điều kiện đó là điều kiện chi?

Vô Danh đột nhiên sầm nét mặt lại đáp:

- Điều kiện này giản dị lắm, chỉ cần các người đưa đầu lâu cho chúng ta là xong.

Bạch Y Truy Hồn với Quyên Quyên nghe nói, không sao nhịn được, liền cười khúc khích.

Kiểm Ma không ngờ Vô Danh ắp úng mãi, làm bộ làm tịch hàng nửa ngày mà nói ra được điều kiện đó. Lúc này y mới biết thằng nhỏ kia có ý định đùa giỡn mình. Bộ mặt của y đang nhợt nhạt như một cái xác chết đuối, bỗng biến thành xám xịt trông càng khó coi thêm.

Xưa nay Bạch Cốt thất ma vẫn khét tiếng giang hồ là hung tàn ác độc, suốt đời ngang tàng, tự phụ ngông cuồng vô cùng, có hao giờ chúng bị người ta đùa giỡn như thế này đâu! Không ngờ bây giờ lại bị thằng nhỏ chưa hết hơi sữa giễu cợt như thế. Nên y tức giận khôn tả nhìn thẳng vào mặt Vô Danh cười khinh mấy tiếng rồi quát lớn:

- Thằng nhỏ này giỏi thật, dám đùa giỡn cả lão phu, có lẽ mi muốn chết chắc.

Vô Danh trợn ngược đôi lông mày lên cười ha hả và trả lời tiếp:

- Thiên Sơn tứ kiếm cũng bảo ta muốn chết, kết quả chúng bốn người một chết một bị thương, còn hai đào tẩu một cách tơ bời, rồi lại đến Hoành Sơn lục ác cũng bảo ta muốn chết, kết quả ra sao các người thử xem xác của chúng còn nằm kia kìa!

Bạch Cốt thất ma tuy ngông cuồng tự phụ vô cùng, và tự cho võ công của mình hơn Hoành Sơn lục ác với Thiên Sơn tứ kiếm một mức nhưng nghe thấy Vô Danh nói như vậy, chúng cũng phải kinh hãi thềm, mười bốn con mắt ma đều nhòm cả vào những xác của Hoành Sơn lục ác ở trên mặt đất.

Chương 14

Bạch Cốt Thất Ma

Thất ma đưa mắt liếc nhìn xác của Lục ác xong, trong lòng bỗng hoài nghi và nghĩ thầm:

“Tuy võ công của Lục ác không bằng anh em chúng ta thật, nhưng chúng cũng là cao thủ nổi danh trên giang hồ lâu năm, có khi nào lại tầm thường đến nỗi chết dưới tay của ba đứa con nít này. Huống hồ cái chết của Lục ác thật là khảm khốc, hai mắt lồi ra, mồm rỉ máu tươi, hiển nhiên là bị công lực cường khí của một nội gia tuyệt đỉnh nào chấn động mà chết. Hiện giờ trước mắt đây, hai nam một nữ. Tuy hai nam mặt rất anh tuấn, khí vũ phi phàm, nhưng trông không có vẻ gì là người có võ công tuyệt đỉnh hết, có khi nào Lục ác chết trong tay chúng được, còn con nhỏ kia, tuy là môn hạ của lão ni cô ở Bạch Tuyết sơn, đôi người nó lóng lánh nội công khá phi phàm thật, nhưng dám chắc con nhỏ này quyết không có đủ công lực giết nổi Lục ác. Như vậy ắt phải có cao nhân nào khác trợ giúp chúng?!...”

Đỗ Hưng nhận thấy mình nghĩ như thế rất đúng, không khi nào Lục ác lại bị ba đứa nhỏ này giết chết được. Chắc vừa rồi thế nào cũng có một tay cao thủ nào có công lực tuyệt thế tới qua đây, vừa gặp chúng đấu với Lục ác, rồi tay cao thủ đó ra tay giúp chúng.

Thì ra, khi Bạch Cốt Thần Ma tới vừa gặp Vô Danh ba người đang kết nghĩa với nhau, chúng không được thấy Vô Danh giở Toàn Phong bát thức ra giết chết Hoàn Sơn lục ác như thế nào cho nên chúng mới không tin Vô Danh đã giết chết Lục ác, và cho chàng ta bịa đặt để dọa nạt để chúng khỏi ra tay cướp hai vật báu kia nữa. Đỗ Hưng suy tính như vậy, liền cười nhạt mấy tiếng rồi nói tiếp:

- Tiểu quý đừng tưởng lão phu sẽ tin lời nói bịa đặt của mi đâu?

Vô Danh cười nhạt một tiếng đáp:

- Người không tin thì thôi.

- Tiểu quý, mi muốn lão phu ra tay phải không?

- Đừng nói lá cờ báu của ta là vật quý báu của võ lâm không thể cho người được, huống hồ lá cờ này lại là của ân sư ban cho ta.

- Sư phụ của người là ai?

Vô Danh lạnh lùng đáp:

- Người đã biết rồi mà lại còn cố ý hỏi.

- Võ lâm Tam tuyệt?

- Chẳng lẽ trong võ lâm lại còn có cái cờ Tích Độc Truy Hồn thứ hai hay sao?

Kiểm Ma Đỗ Hưng đột nhiên cất giọng cười khè khè rất quái dị và nói tiếp:

- Tiểu quý mi chưa hết hơi sữa mà cũng đòi nói dối!

Vô Danh trợn ngược lông mày lên nói:

- Lão quý không được nói bậy, tiểu gia có bao giờ thèm nói dối ai đâu.

Kiểm Ma Đỗ Hưng lại cười nhạt một tiếng và nói tiếp:

- Võ lâm Tam tuyệt đã bị chôn trong núi hai mươi năm trời rồi, mà bây giờ người bao nhiêu tuổi? Đừng nói mi chưa gặp Võ lâm Tam tuyệt, mà Võ lâm Tam tuyệt mặt mũi thế nào chắc người cũng chưa biết nốt. Thế mà người dám tự nhận là đệ tử của Võ lâm Tam tuyệt, như vậy chả nói dối là gì?

Vô Danh nghe nói mới hiểu Đỗ Hưng tại sao lại bảo mình nói dối như thế, chàng liền cười ha hả và nói tiếp:

- Lão quý người đã nói như vậy, tiểu gia cũng không cần cãi vã với người cho tốn hơi mất sức, đằng nào bảo kỳ cũng ở trong người ta, người

muốn lấy thì cứ việc đem tài ba ra mà cướp đi. Nhưng...

Chàng nói tới đó, liền mím môi lại không nói nữa, đưa mắt nhìn thẳng vào mặt Đỗ Hưng.

Đỗ Hưng thấy chàng nhìn mình như vậy liền lên tiếng hỏi luôn:

- Thế nào?

Vô Danh trầm giọng đáp:

- Ta khuyên các người nên dẹp lòng tham ấy đi, đừng có hòng cướp của ta nữa, bằng không chân tay vô tình, hễ ra tay một cái là có sự sống chết ngay. Chắc người địch không nổi ta đâu, đừng có đem tính mạng ra thi thố một cách oan uổng như thế nữa.

Bạch Cốt thất ma suốt đời tung hoành giang hồ hung ác quen đi rồi khi nào lại chịu yên như thế. Cho nên tuy Vô Danh đã nói thật tình như vậy, mà chúng không nghe thì chớ lại còn nổi giận biến sắc mặt ngay.

Trong bọn Thất ma có lão Nhị Khốc Ma là xấu tính nhất. Vô Danh vừa nói dứt y đã nháy ra rú giọng quái dị mắt lộ hung quang nhìn thẳng vào Vô Danh quát hỏi:

- Tiểu quỷ vô tri này ngông cuồng thật, đại ca chúng ta thấy các người là hậu bối, không an tâm trông thấy các người chết một cách thảm khốc, mới nhỏ nhẹ khuyên bảo vài lời, chỉ cần các người hiến bảo kiếm và bảo kỳ ra thì không những giúp các người nổi danh giang hồ mà còn nhận lời cho các người lựa chọn một lời yêu cầu. Như vậy đã là đặc biệt phá lệ rồi, không ngờ tiểu quỷ người không biết xấu tốt gì cả, ă nói ngông cuồng không còn coi ai vào đâu hết. Tối hôm nay không cho các người một bài học, Bạch Cốt thất ma chúng ta làm gì còn mặt mũi mà trông thấy các đồng đạo nữa.

Nói xong y giơ chưởng lên trước ngực rồi quát lớn một tiếng nữa:

- Tiểu quỷ mi hãy đỡ thử lão phu một chưởng này xem!

Y vừa quát xong đã đẩy chưởng ra luôn, liền có một luồng gió âm nhu nhắm ngực Vô Danh lấn áp tới.

Bạch Y Truy Hồn Đoàn Bân thấy vậy, giật mình kinh hãi, y chỉ sợ Vô Danh chưa rõ Bạch Cốt thất ma lợi hại như thế nào mà cứ tự tiện chống đỡ thì bị thiệt thòi rất lớn, cho nên chàng ta vôi lên tiếng kêu gọi:

- Tam đệ cẩn thận, Bạch Cốt âm công của y...

Y chưa nói dứt thì Vô Danh đã trợn ngược đôi lông mày lên, giơ song chưởng lên phản công luôn. Chưởng của chàng vừa đẩy ra đâu có một luồng gió lốc nổi lên hơi nóng như thiêu và mạnh như bài sơn đảo hải, nhằm âm nhu chưởng lực của Khốc Ma mà đẩy tới.

Ngờ đâu Vô Danh được nội công chân nguyên bảy tám chục năm của Tam tuyệt dồn sang cho, từ khi rời khỏi vực thăm ra đi tới giờ, tuy chàng có giao đấu mấy trận, nhưng đây là lần đầu tiên chàng sử dụng song chưởng, ngay bản thân chàng cũng không biết chưởng lực của mình mạnh đến cỡ nào nữa. Chàng chỉ thấy chưởng lực của mình mạnh khôn tả, quả thật trong võ lâm hiếm thấy có kinh lực như thế.

Bạch Cốt thất ma tuy là ma đầu nổi danh mấy chục năm và cũng là cao thủ đệ nhất trong bọn ma đạo, võ công, nội lực đều tinh xảo vô cùng, nhưng so sánh với Tam tuyệt thì hãy còn kém xa. Cho nên Khốc Ma dù đánh với một trong Tam tuyệt cũng không đấu nổi, huống hồ bây giờ y chống chọi với chưởng lực của Vô Danh mà chưởng lực này không khác gì hợp sức của Tam tuyệt cùng đánh ra một lúc.

Hai luồng chưởng lực vừa va chạm nhau phát ra một tiếng “ầm” như trời long đất lở và bên trong có xen lẫn một tiếng kêu la rất thảm khốc. Mọi người thấy Vô Danh vẫn đứng nguyên chỗ cũ thân hình không xê dịch nửa bước, và trông thái độ của chàng rất an nhàn đứng vững như một khoảng núi vậy, trái lại Khốc Ma Ngụy Tinh thì bị chưởng lực của Vô Danh đánh bắn tung lên nhanh như một mũi tên ra ngoài xa sáu trượng mới rơi xuống đất kêu đến bộp một tiếng, mồm hộc máu ra như suối chảy, tâm phế đã bị nát vụn mình mẩy cháy đen, hồn đã về nơi Âm ty rồi.

Oai thế chưởng lực của Vô Danh quả thật kinh khủng. Bạch Cốt thất ma tuy tung hoành giang hồ mấy chục năm xưa nay vẫn hay kiêu ngạo tự phụ

công lực thâm hậu và đã thuộc vào hạng cao thủ đệ nhất đẳng trong võ lâm, nhưng chúng chưa hề thấy ai lại có chưởng lực oai mãnh như thế này, nên nhất thời lão Đại, lão Tam, lão Tứ, lão Ngũ, lão Lục và lão Thất đều kinh hoảng đứng đờ người ra như tượng gỗ vậy.

Vô Danh đẩy chưởng ấy xong, đánh chết ngay được Khốc Ma Ngụy Tinh, chính chàng cũng ngạc nhiên nốt và ngẩn người ra nghĩ thầm: “Tên này vừa bước ra hung hăng như thế, cứ tưởng công lực của y lợi hại như thế nào, không ngờ lại chịu không nổi một chưởng của ta.”

Sự thực chàng có biết đâu đó không phải là Khốc Ma vô dụng, mà là do công lực của chàng quá cao, có thể nói trong võ lâm đương thời, chưa chắc đã có một người nào đủ sức chống đỡ nổi chưởng lực của chàng.

Quyên Quyên bỗng cười khanh khách, giọng như chim hót, lên tiếng nói liền:

- Tam đệ, chưởng của đệ thật là giòn, thật là nhanh nhẩu.

Kiểm Ma Đổ Hưng đang đứng đờ người ra, đột nhiên giật mình đánh thót một cái, rồi trợn tròn xoe đôi mắt hung ác tia ra, cất tiếng cười the thé nghe rất kinh khủng, cánh tay phải của y vội đưa về phía sau, rút luôn một thanh Bạch Cốt Tán Môn kiếm ra ngoài quát lớn:

- Tiểu quý táo gan thật, dám giết chết nhị đệ của ta, ngày hôm nay lão phu không giết người chết dưới thanh Tán Môn kiếm này thì thề không làm người.

Vừa nói dứt lời thì đã tấn công. Mũi kiếm của y cứ như bông hoa một. Tay trái y cầm kiếm quyết, người nương theo kiếm trận, bước đi như rồng, kiếm thế rất nhanh và lợi hại nhắm ngực Vô Danh đâm luôn.

Quả thật y không hổ thẹn là một ma đầu đã nổi tiếng lâu năm, thanh Bạch Cốt Tán Môn kiếm ở trong tay y quả thật khác thường, kiếm thế của y không những lợi hại, nhanh và mũi kiếm đâm tới lại nhắm mấy nơi đại yếu huyết của Vô Danh đâm một lúc.

Mấy ngày trước đây, khi Vô Danh mới gặp Ác Vô Thường Vương Chinh Thành với mấy tên đại hán nọ cùng Âm Dương Song Kiếm Đàm Tử Siêu, nếu bọn người ấy mà có những thế kiếm lợi hại này thì chàng đã toi mạng rồi. Nhưng ngày hôm nay tình hình đã khác hẳn, vì chàng đã đấu được mấy trận, nên thuần thuộc hơn trước, những thế võ đã luyện được rất nhiều.

Kiểm Ma Đỗ Hưng múa Bạch Cốt Tán Môn kiếm xông vào tấn công. Vô Danh cứ đứng vững như núi Thái Sơn, không cử động gì hết, chờ tới khi mũi kiếm của đối phương cách người chỉ chừng năm sáu thước chàng mới cười nhạt một tiếng, chân bước theo bộ pháp cừ cừ thân hình hơi né sang bên để tránh thế kiếm rồi giơ hữu chưởng nhanh như điện chớp chộp vào cổ tay của Kiếm Ma Đỗ Hưng.

Kiểm Ma giật mình kinh hãi vội trảm tay thâu thế kiếm lại đồng thời xoay luôn mũi kiếm hóa thành nghìn làn xông lên tấn công tiếp.

Vô Danh cười một tiếng thật lớn, chàng vẫn chưa lấy cờ báu ra, chỉ giơ thân hình nhanh nhẹn mà đấu với bảo kiếm của Kiếm Ma.

Chàng táo bạo thật, dám dùng hai bàn tay không đấu với thanh Bạch Cốt Táng Môn kiếm đã lừng danh giang hồ mấy chục năm, thật là táo bạo quá đỗi.

Không những là táo bạo mà chàng đấu như thế chàng còn khinh khi người là khác, hiển nhiên là chàng không coi Kiếm Ma vào đâu nữa.

Người trong nghề chỉ ra tay là biết có tài hay không, dưới tình hình này Đỗ Hưng làm sao mà không biết rõ đối phương tuổi tuy tuổi trẻ những võ học và công lực cao siêu không lường, nên y không dám khinh thường như trước nữa!

Đỗ Hưng liền giơ hết kiếm pháp Bạch Cốt Táng Môn kiếm ra và sử dụng những tuyệt thế mà từ xưa tới nay ít dùng đến.

Mỗi thế kiếm có bảy tám thức, mà thế nào cũng tinh kỳ độc ác khôn tả. Ra tay không những nhanh, vững chãi, oai thế lại mạnh và lợi hại, thật không hổ thẹn một lão ma đầu đã oai trấn giang hồ lâu nay. Tán Môn kiếm

pháp của y quả thật bất phàm nhưng gặp phải Vô Danh một tay tuyệt thế kỳ tài này. Tán Môn kiếm pháp dù có tính kỳ lợi hại gấp đôi đi nữa cũng không làm gì nổi Vô Danh.

Vô Danh định tâm muốn xem kiếm pháp của Đổ Hưng đến mức nào, nên ngay lúc đầu chàng không sử dụng toàn lực ra phản công, mà chỉ thị vào Cửu Cung Thất Tinh Ngũ Hành Bát Quái bộ pháp ra né tránh, khinh công của chàng quá tinh diệu, nên tha hồ đối phương tấn công như thế nào cũng không làm gì nổi chàng, thỉnh thoảng chàng còn ra tay tấn công một hai thế. Tuy chàng chỉ tấn công một hai thế rất tầm thường đó mà Kiếm Ma đã bị đẩy lùi lia lịa rồi.

Lúc ấy, Tiểu Ma Chu Long, Âm Ma Lưu Vinh, Dương Ma Hồ Nghi Hải, Hung Ma Mạnh Cường, Quỷ Ma Mao Du Sinh, năm ma đầu đứng cạnh đó xem thấy vậy, cũng phải hồi hộp và kinh hoàng vô cùng.

Thoáng cái hai người đã đấu được hai mươi hiệp, Vô Danh đã thuộc lòng kiếm pháp của đối phương, lúc này chàng không muốn mất thời giờ quây quần với kẻ địch nữa. Chỉ thấy chàng rú lên một tiếng, tiếng rú của chàng như long ngâm hồ tiêu vang động cả một góc trời khiến những người đứng cạnh đó phải vang tai nhức óc. Những lá cây ở quanh đó hơn trượng đều rụng xuống hết. Trong tiếng rú chỉ thấy thân hình của chàng nhanh hơn trước rất nhiều và song chưởng múa lên một pho chưởng pháp tuyệt luân. Không ai biết chàng sử dụng chưởng pháp gì và cũng không ai trông thấy rõ thế chưởng chàng đánh ra sao!

Sự thật pho chưởng pháp này của chàng không những người khác không sao biết được, mà chính chàng cũng không gọi được tên của nó, chàng biết là Toàn Phong Kinh Điện chưởng pháp thôi, vì chàng lấy thế cờ Toàn Phong bát thức xen lẫn thế sáo Kinh Điện thập lục thức biến chế thành.

Chàng giở pho Toàn Phong Kinh Điện chưởng pháp này ra một cái, chỉ thấy Kinh Phong kêu vù vù, bóng chưởng tung hoành như núi, oai thế lợi hại không sao mà mô tả được. Thật là mỗi một thế, mỗi một thức đều bao hàm bao nhiêu huyền cơ khôn lường, biến hóa vô cùng tuyệt luân. Chỉ

thoáng cái Kiếm Ma Đỗ Hưng đã bị chưởng pháp kỳ ảo vô cùng bao vây chặt chẽ, dù tay y có một thanh Bạch Cốt Tán Môn kiếm đi chẳng nữa. Nhưng bị chưởng phong của đối phương dồn dập đẩy tới, khiến y không sao gỡ được kiếm pháp ra phản công lại, bây giờ y chỉ còn cách tránh né thôi.

Nói tóm lại y chỉ có chịu đòn chứ không sao phản công lại được.

Tuy Đỗ Hưng đứng đầu nhóm Bạch Cốt thất ma, bình sinh tung hoành võ lâm kiêu hãnh khôn tả, nhưng đến lúc này, trong lòng cũng phải kinh hoàng đến mất cả hồn vía. Lúc ấy, Đoàn Bân với Quyên Quyên và Bạch Cốt ngũ ma mấy người đứng cạnh xem đến hoa cả mắt, đứng ngăn người ra, mà hãi sợ đến mồm há hốc, mắt trợn tròn.

Bạch Cốt ngũ ma không những mồm há hốc mắt trợn tròn lại còn thấy Kiếm Ma bị đẩy lui lia lịa và nguy hiểm như thế mà chúng cũng không biết ra tay để cứu giúp người nghĩa huynh.

Thoáng cái lại đấu thêm năm ba hiệp nữa thì đột nhiên nghe thấy Vô Danh quát lớn:

- Buông tay ra!

Kiếm Ma Đỗ Hưng cũng không trông thấy rõ gì và cũng không hiểu tại sao trước mặt mình bỗng có một cái bóng người thấp thoáng, tay phải bỗng thấy đau nhức, thanh Bạch Cốt Tán Môn kiếm liền rời khỏi tay bay đi, y hoảng sợ vô cùng đang định nhảy lui về phía sau thì bỗng cảm thấy một luồng hơi nóng như lửa thiêu, nhanh như điện chớp dí mạnh vào trước ngực mình.

Kiếm Ma bị một chưởng nặng như cây búa nghìn cân và nóng như lửa thiêu đánh xuống. Y chỉ rú lên được một tiếng thảm khốc, mồm phun ra một búng máu tươi, như một mũi tên máu bắn ra ngoài xa, còn người y thì bị đánh bắn tung lên cao ba trượng mới rơi xuống đất.

Thế là y lại đi theo Khốc Ma dưới Âm ty báo danh rồi.

Tam Ma, Tứ Ma, Ngũ Ma, Lục Ma, Thất Ma nghe thấy lão đại rống lên một tiếng thảm khốc như vậy cả năm đều giật mình kinh hãi và lúc ấy chúng mới như nằm mơ thức tỉnh. Dương Ma Hồ Nghi Hải quát lớn trước:

- Tiểu quỷ mi giết hại đại ca và nhị ca chúng ta, ngày hôm nay Bạch Cốt thất ma sẽ quyết thí mạng cùng mi.

Y vừa quát vừa nhanh như gió mùa Tán Môn kiếm giờ thể Tiểu Chi Thiên Nam (cười chỉ trời Nam) nhằm yết hầu của Vô Danh mà tấn công. Dương Ma vừa nhảy ra thì Tiểu Ma, Âm Ma, Hung Ma, Quỷ Ma cũng đồng rút kiếm ra xông lại nhằm các nơi hiểm của Vô Danh mà tấn công.

Bạch Y Truy Hồn với Ngô Quyên Quyên thấy vậy, cùng hét lớn một tiếng, một người đánh Tiểu Ma, một người đánh Âm Ma.

Bỗng nghe thấy Vô Danh đang đấu với Dương Ma lớn tiếng nói:

- Đại ca, nhị tỷ, xin đừng ra tay cản trở chúng, để chúng cùng liên xông lên tấn công cùng một lúc, tiểu đệ muốn lấy chúng thí nghiệm thử xem thể Ngọc địch của đệ ra sao?

Đoàn Bân với Quyên Quyên vừa rút lui một cái thì Tiểu Ma với Âm Ma cùng công lại hợp sức với Hung Ma, Quỷ Ma và Dương Ma tấn công Vô Danh tới tấp.

Vô Danh thấy năm kẻ địch đã cùng ra tay rồi, chàng vội dí chưởng lực vào bàn tay trái phát mạnh một cái, liền có một luồng gió nóng như lửa thiêu đẩy Dương, Hung và Quỷ Ma ba người lui về phía sau ba thước, đồng thời nhảy ra ngoài xa đó, thế là thế kiếm của Âm Ma với Tiểu Ma đều đâm hụt luôn.

Âm Ma và Tiểu Ma thấy thế kiếm của mình đâm hụt tức giận vô cùng, lại đuổi theo tấn công tiếp.

Bọn Dương Ma ba người bị chưởng phong của Vô Danh đẩy lui, khi chúng thấy chưởng phong đi hết đà rồi lại xông lên tấn công tiếp.

Mấy cái động tác đó viết trong truyện rất chậm, nhưng sự thật thì nhanh không thể tưởng tượng được, trong lúc đó Ngũ ma vừa xông lại thì đã thấy

trước mắt mình có ánh sáng lấp lánh, tay của Vô Danh đã cầm một cây Ngọc địch có ánh sáng xanh lấp lóe dài không đầy một thước (một gang tay) năm xưa Ngũ ma đã được thấy cây sáo ngọc này rồi, nên vừa trông thấy chúng đã nhận ra liền, vội ngừng chân lại buột miệng thất kinh la lớn:

- Bích Ngọc địch!

- Hừ!

Vô Danh dùng giọng mũi kêu như vậy, và lên tiếng hỏi tiếp:

- Thế nào có phải các người đã hãi sợ rồi phải không?

Tiểu Ma Chu Long đột nhiên cười the thé và nói:

- Tiểu quý, Bích Ngọc địch này tuy là võ khí của Ngọc Địch Lang Quân đã oai trấn võ lâm năm xưa, nhưng anh em lão phu khi nào vì thấy nó trong tay của mi mà hãi sợ.

Vô Danh cười nhạt một tiếng, lườm Ngũ ma một cái rồi nói tiếp:

- Các người không sợ thì các người cứ thử xem Kinh Điện thập nhị thức của nó oai lực thế nào!

Dương Ma Hồ Nghi bỗng quát lớn một tiếng:

- Giỏi lắm! Tiểu cầu y đỡ một thế này của ta đã.

Quát xong, y múa Tán Môn kiếm xông vào tấn công bên hông trái của Vô Danh còn Tiểu Ma, Hung Ma, Quý Ma, Âm Ma bốn người thấy Dương Ma đã ra tay cùng múa kiếm xông lên tấn công tới tấp.

Vô Danh liền lớn tiếng cười, tay múa cây sáo ngọc nhỏ như thế bỗng hóa thành một làn bóng sáo nhắm mặt năm người điếm tới. Chàng ra tay sử dụng ngay thế Thiểm Điện Trường Không trong Kinh Điện thập nhị thức ra. Thế sáo này kỳ lạ lắm, bất cứ kẻ địch nhiều hay ít đều khiến mỗi người tựa như là bị ánh sáng bao trùm mà đầu sáo cứ nhắm chỗ yếu hiểm của mình tấn công tới.

Năm xưa, Ngũ ma tuy đã gặp Ngọc Địch Lang Quân rồi, và cũng trông thấy cây sáo Bích Ngọc này rồi, nhưng nói đến Kinh Điện thập nhị thức thì

chưa thấy qua bao giờ và cũng chưa nghe nói tới bao giờ.

Vô Danh vừa giở thể Thiểm Điện Trường Không ra, Ngũ ma đã kinh hoàng thâm cuống cả chân tay, vội thâu kiếm lại nhảy lui về phía sau mấy thước.

Ngũ ma vừa lui về phía sau một cái, Vô Danh đã cười ha hả và lớn tiếng nói:

- Ta tưởng Bạch Cốt ngũ ma các người võ học cao siêu như thế nào, thì ra các người cũng tầm thường như vậy thôi, ta mới giở có một thể Thiểm Điện Trường Không ra mà các người đã không chống đỡ nổi, mà dám ngông cuồng tự cho mình là tài ba vô song. Lại đây, đó mới là thể khởi đầu thôi, sợ cái gì, đỡ thử hai thể nữa xem sao!

Ngũ ma bị một thể Thiểm Điện Trường Không của Vô Danh đẩy lui, nên thấy đối thủ lại thách thức như vậy, càng hãi sợ thêm. Vì sự hãi sợ đó lúc này chúng không dám đường đột xông lên tấn công như nước nữa. Mười con mắt cứ nhìn chòng chọc vào Vô Danh, tay cầm kiếm phòng bị, chứ không dám tấn công nữa. Nhưng lời nói của Vô Danh cũng làm cho chúng mất sĩ diện quá dù có là bụi cũng phải nổi giận hống hồ chúng là người xưa nay rất kiêu ngạo, hung tàn, tự phụ quen đi rồi, khi nào chịu nhịn được. Chỉ nghe thấy thể liền quát tháo mấy tiếng, chúng đã đứng thành hình hoa mai, vây Vô Danh vào giữa và cứ nhắm những nơi hiểm yếu của chàng tấn công tới tấp, phen này chúng đã giở hết tài ba hơi sức ra chỉ mong một thể công là giết nổi được Vô Danh thôi.

Năm thanh Tán Môn kiếm như năm luồng điện vừa nhanh vừa mạnh lợi hại vô cùng. Nếu Vô Danh không được Võ lâm Tam tuyệt dồn hết võ học, công lực cho mà là một tay cao thủ khác đương thời cùng địa vị của chàng, cũng không sao chống đỡ nổi năm thanh Tán Môn kiếm cùng hợp sức tấn công một lúc như thế này, dù có chống đỡ nổi cũng không sao cầm cự được ba mươi hiệp.

Vô Danh thấy Ngũ ma đỡ kiếm thể tuyệt gia tấn công như vũ bão, liền lớn tiếng cười và nói: “Phải như thế này mới gọi là tấn công chứ!”

Mồm chàng nói như vậy, người chàng đã như hành vân lưu thủy cứ len lỏi trong bóng kiếm của Ngũ ma mà lúc tránh né, lúc phản công. Tay chàng múa cây sáo ngọc phòng trước đỡ sau, chống trái gạt phải, thế công quái dị thật là thần xuất quỷ mạt vô cùng.

Chương 15

Thử Tài Sáo Ngọc

Đôi bên đấu được bảy tám hiệp bỗng thấy cây sáo ngọc trong tay Vô Danh múa rất nhanh biến thành hàng nghìn làn sóng, và cũng tựa như mưa rào đổ ào xuống. Chàng đã biến thể sáo lại tài biến thể khác, càng biến hóa càng kỳ lạ, càng ác độc, huyền ảo nhất là những thể sáo của chàng chỉ đông bỗng đánh tây, chỉ nam lại đánh bắc, ra tay thần tốc nhanh như điện chớp, mạnh như sấm sét, thật là kỳ dị huyền ảo không thể tưởng tượng được.

Pho địch thức Kinh Điện thập nhị thế của chàng không những oai lực vô cùng, huyền diệu tuyệt luân và còn động thiên địa kinh quỷ thần nữa. Quý vị nên biết năm xưa Ngọc Định Lang Quân chỉ thị có cây sáo Bích Ngọc này đã tung hoành võ lâm và được thiên hạ khen chàng là một trong Võ lâm Tam tuyệt, nên mới được xưng là Địch Tuyệt, nếu không có oai lực kỳ tuyệt này, thì làm sao mà được lừng danh như thế?

Dù công lực Ngũ ma rất cao siêu, kiếm pháp của chúng lại ác độc, nhưng so sánh với địch pháp của Địch Tuyệt thì vẫn còn kém xa.

Thoạt tiên năm người có phản công được và trầm tĩnh đối phó, nhưng tới khi Vô Danh giở những thể tuyệt học của sáo ngọc ra thì không những anh em chúng không thể nào phản công được mà đến chống đỡ cũng không nổi, vì mắt của chúng chỉ thấy hàng nghìn hàng muôn cây sáo ngọc che lấp cả trời đất, vây chặt lấy thân hình của chúng, còn khiến năm người càng kinh hãi thêm nữa là thấy Tán Môn kiếm của mình cứ đụng vào ánh sáng xanh biếc đó một cái là có sức mạnh khôn tả dội ngược trở lại ngay.

Sức phản chấn đó theo lực tấn công mạnh hay nhẹ của Ngũ ma mà phản chấn lại. Nếu chúng tấn công mạnh thì tất nhiên sức phản chấn càng mạnh

hơn, khiến kiếm của chúng suýt bắn ra khỏi tay, cho nên Tán Môn kiếm của Ngũ ma tuy rất sắc bén, nhưng muốn va chạm vào cây sáo ngọc để chặt gãy cây sáo đó, thì không thể nào đụng vào được. Như vậy đủ biết đối với võ thuật người này giỏi, có người khác giỏi hơn, trời cao còn có trời khác cao hơn, thật là lời lẽ không sao tả xiết được.

Thoáng cái đôi bên lại đấu thêm đôi ba hiệp nữa, thế sáo của Vô Danh càng đánh càng kỳ ảo thêm, dần dần thân sáo có tiếng kêu “u u” và tiếng kêu đó bao hàm một sức hút vô hình rất mạnh.

Tán Môn kiếm của năm người kia vừa đâm ra liền bị sáo của Vô Danh lôi đi luôn, thế rồi tha hồ Vô Danh muốn lôi sáo về phía đông thì kiếm của Ngũ ma đi về phía đông, chàng muốn lôi sáo sang phía tây, thì khí giới của năm người kia chạy sang phía tây. Nhưng mỗi lần chuyển hướng như vậy là kiếm của Ngũ ma lại va đụng nhau rất mạnh.

Ngũ ma càng đấu càng kinh hoàng, chúng không biết võ học công lực của Vô Danh cho đến mức nào? Khi Ngũ ma đã kinh hoàng thì tất nhiên tinh, khí, thần không thể hợp nhất được nữa. Tay mắt thân pháp, bộ pháp của chúng cũng chậm chạp và loạn xạ dần.

Đột nhiên có tiếng kêu “choong” rất lớn, tiếp theo đó có tiếng kêu la rất thảm khốc, Âm Ma Lưu Vinh đã bị sáo ngọc đánh rớt thanh Tán Môn kiếm và vai phải của y cũng đã bị đánh trúng một thế sáo liền.

Nếu Vô Danh mà dồn hết chân lực vào thế sáo đó, thì Lưu Vinh chịu sao nổi? Tuy vậy, y vẫn bị đánh gãy xương vai, thân hình loạng choạng bước luôn về phía sau mấy bước, chết giắc ngã lăn ra đất liền.

Tiểu Ma Chu Long nổi giận rống lên:

- Tiểu cầu, tối hôm nay anh em lão phu phải thí mạng với mi một phen!

Tán Môn kiếm của y như vũ như bão nhằm các nơi yếu hiểm của Vô Danh tấn công tới tấp, nhưng Vô Danh vẫn ung dung như thường tay múa cây sáo ngọc cười nhạt và quát lớn:

- Các người, mấy tên ác tặc ngoan cố này, hôm nay, tiểu gia phải cho các người sáng mắt ra, cái gì là võ học chân chính để từ giờ trở đi các người đừng có tự phụ ngông cuồng hoành hành tác ác nữa.

Nói xong, chàng lại hét lớn một tiếng:

- Buông tay ra!

Mọi người nghe thấy có tiếng kêu “choong” rất lớn. Kiếm của Tiểu Ma Chu Long đã bị rút xuống dưới đất và người y cũng ngã lã ra chết giắc tức thì.

Chỉ thoáng cái năm người đã té hai, còn lại Dương Ma Hồ Nghi Hải, Hung Ma Mạnh Cường và Quỷ Ma Mao Du Sinh ba người, chúng càng tức giận thêm bao vây chặt Vô Danh như điên cuồng muốn đấu thí mạng với chàng một phen.

Năm người còn không địch nổi huống hồ là ba nên chúng chỉ đấu thêm được năm hiệp đã cuống cả chân tay rồi.

Bích Ngọc địch tiêu của Vô Danh quả thật kỳ ảo và oai lực kinh người.

Bạch Cốt thất ma đã chết và bị thương hết bốn người, bây giờ còn lại có ba, nếu đấu tiếp thì thế nào cũng toi mạng.

Ba người cùng nghĩ thế, liền ngừng tay lui về phía sau để mong sau này nghĩ cách mà trả thù lại. Nhưng chúng không sao toại nguyện được, vì bóng sáo của Vô Danh cứ vây chặt, khiến chúng không còn lối lui nữa.

Bạch Cốt thất ma nổi danh trên giang hồ, mấy chục năm, oai trấn võ lâm, xưa nay không ai dám chọc tới chúng, chúng tưởng ẩn tích mười năm khổ luyện võ học, công lực tăng gấp bội so với ngày nào, tái xuất giang hồ, thế nào cũng lãnh đạo võ lâm và không còn ai địch nổi mình, không ngờ lại gặp tên tiểu tốt vô danh vừa ra tay đã giết chết ngay lão đại, lão nhị liền, rồi năm người liền tay không những không đánh bại được thằng nhỏ đó mà trái lại còn bị cây sáo của đối phương đả thương.

Oai danh của Bạch Cốt thất ma không những đã bị hủy diệt mà bây giờ muốn rút lui cũng không được, ba người liền đánh liều định thí mạng với

Vô Danh.

Hình như Tam ma đã ngấm ngấm liên lạc với nhau rồi, nên chỉ một tên rống lên một tiếng là cả ba cùng tấn công lia lịa.

Ba thanh kiếm cứ nhắm những nơi hiểm yếu của Vô Danh điểm tới. Tam ma đã đấu thí mạng như vậy, dù Vô Danh có giở kỳ học tuyệt thế ra cũng chưa chắc đánh té được một tên trong ba tên trong bọn, cho nên chàng cũng hơi hoảng sợ phần nào.

Vô Danh thấy Tam ma đấu thí mạng như vậy, trong lòng hơi kinh hãi, nhưng lại nổi giận nghĩ thầm:

“Ta không muốn giết chết các người, mà chỉ muốn thử oai lực của thế sáo thôi, nhiều lắm ta chỉ đã thương là cùng, để cho các người từ giờ khỏi ngông cuồng và hung ác như trước nữa, ngờ đâu các người lại thí mạng như vậy, thì số kiếp của các người đã tận rồi.”

Vô Danh nghĩ đoạn lửa giận bốc lên bùng bùng liền quát lớn một tiếng:

- Ác tặc các người muốn chết phải không?

Quát xong, chàng dồn nội lực vào hai cánh tay, liên tiếp giở những thế sáo tuyệt học ra, thân hình chàng nhanh như gió tránh khỏi hai thế kiếm của Dương Ma và Quỷ Ma đâm tới liền thuận tay giơ sáo lên nhắm đầu Hung Ma tấn công luôn. Mọi người trông thấy Hung Ma không sao tránh né được sắp chết đến nơi, đang lúc nguy hiểm mảy may đó thì Bạch Y Truy Hồn Đoàn Bân bỗng lên tiếng kêu gọi:

- Tam đệ hãy nương tay tha chết cho y!

Vô Danh nghe nói vội thâm sáo lại, lùi ngay về phía sau.

Hung Ma Mạnh Cường yên chí là mình không sao thoát khỏi tai ách, ngờ đâu bây giờ thoát nạn, y vội nhảy lùi ra ngoài xa hơn trượng. Tuy vậy cũng toát mồ hôi lạnh ra như tắm.

Tam ma muốn thôi không được bất đắc dĩ phải đấu thí mạng, bây giờ chúng thấy Vô Danh thâm sáo lại, Dương Ma với Quỷ Ma cũng lùi lại đứng

sát cánh với Hung Ma.

Vô Danh lùi về phía sau rồi ngạc nhiên nhìn Bạch Y Truy Hồn và hỏi:

- Đại ca, sao lại lên tiếng ngăn cản tiểu đệ như thế?

Đoàn Bân đưa mắt nhìn Tam ma một cái, rồi nhìn Vô Danh mỉm cười và nói:

- Bạch Cốt thất ma suốt đời hoành hành giang hồ, tuy chúng tác quái, tác ác rất nhiều thật, nhưng tối hôm nay chúng đã hai chết, hai bị thương cũng đủ cho chúng biết mà cảnh tỉnh rồi. Chúng ta cũng nên thương hại cho chúng, gây tên tuổi như vậy không phải chuyện dễ, tha cho chúng một phen để chúng có đường hối lỗi. Thôi, Tam đệ cho chúng đi đi.

Tuy Vô Danh vì hoàn cảnh đã tạo nên chàng có bộ mặt lạnh lùng và có thủ đoạn tàn nhẫn như thế, nhưng bản tính của chàng có phải là người hung ác hiếu sát như thế đâu nên chàng nghe Đoàn Bân nói xong, liền gật đầu đáp:

- Đại ca đã có lệnh như vậy, tiểu đệ xin tuân theo.

Nói xong, chàng trợn mắt lên liếc nhìn Tam ma một cái, rồi trầm giọng quát bảo:

- Võ lâm Tam tuyệt là ân sư thụ nghệ của ta, Tích Độc Truy Hồn bảo kỳ là khí giới của ta. Với tài ba của các người Bạch Cốt thất ma tầm thường như vậy mà cũng đòi cướp vật báu thì đời này các người đừng hòng làm nổi. Đại ca của ta có lòng nhân từ mới buông tha cho các người thoát chết, vậy các người phải biết hối cải lương thiện. Nếu các người còn ngoan cố không chịu thay lòng đổi dạ, lần sau ta bắt gặp, nhất định ta không tha đâu?

Sâu bọ còn ham sống hưởng chi là người, lúc ấy Tam ma đã hoảng sợ đến mất hết hồn vía, và biết công lực của mình còn kém đối phương rất xa dù có đấu thí mạng đi chăng nữa cũng không làm gì nổi đối phương. Dưới tình hình đó, chúng đâu dám phản đối nữa lời mà mang cái chết vào thân nên chúng đành phải cố nhịn mà trợn trừng ba đôi mắt hung ác nhìn chàng một cái, nhưng không dám nói năng gì cả, tuy vậy Vô Danh cũng biết

chúng vẫn còn oán hận mình rồi. Quả thật Tam ma đã ngấm ngấm nghĩ thầm:

“Tiểu quỷ, hôm nay chúng ta hãy để cho mi làm bộ làm phách, quân tử báo thù mười năm vẫn chưa muộn. Mỗi huyết cừu ngày nay, không những chúng ta thế nào cũng báo mà chúng ta còn phải cướp được lá cờ Tích Độc Truy Hồn kia mới thôi. Cả tính mạng của tiểu cầu mi cũng được tính vào món nợ này nốt. Đến lúc đó chúng ta sẽ lấy lại cả vốn lẫn lãi cho mà coi...”

Vô Danh biết chúng oán hận mình khôn tả, thế nào sau này cũng kiếm mình trả thù, nên chàng cũng nghĩ thầm:

“Quý hồ mấy tên ác tặc các người quả thật không biết sống chết mà tìm tiểu gia báo thù, thì tiểu gia sẽ cho các người lần lượt chết dưới bảo kỳ cho mà coi.”

Nghĩ như vậy, chàng liền cười nhạt một tiếng và hỏi:

- Nếu các người muốn báo thù thì cứ tìm kiếm tiểu gia.

Quyên Quyên bỗng cười phì xen lời nói:

- Này, các người muốn phục thù thì cứ tìm kiếm Thần Châu tam kiệt là được rồi.

Quyên Quyên vừa nói dứt, bỗng nghe thấy trên một cây cổ thụ cách đó năm trượng có người cười ha hả và lớn tiếng nói:

- Thần Châu tam kiệt các người giỏi thật?

Tiếng cười và tiếng nói đó rất rõ và rất kiêu, không khác gì tiếng thanh la vậy, hiển nhiên nội công của người đó đã luyện tới mức thượng thặng rồi.

Tiếng nói vừa dứt, thì trên cây đã có một người tà tà nhảy xuống nhẹ như một tàu lá rơi xuống vậy. Chỉ môn khinh công đó cũng đủ làm cho mọi người giật mình kinh hãi rồi. Thì ra người đó là một thư sinh tuổi trạc trung niên mặc cái áo dài màu xám, tuy vá nhiều chỗ nhưng rất sạch sẽ. Thư sinh đó vừa xuất hiện Tam ma đều biến sắc mặt, đưa mắt nhìn nhau một cái vội

đi tới cạnh người bị thương và hai cái xác chết rồi chúng ôm cả bốn người đó lên không nói nửa lời tung mình đi luôn.

Trung niên thư sinh đưa mắt liếc nhìn Đoàn Bân với Quyên Quyên một cái, rồi lại nhìn mặt Vô Danh và từ từ nói:

- Cậu bé này võ công đã được hết chân truyền của Võ lâm Tam tuyệt quả thật lợi hại, nhưng phải điều thủ đoạn hơi ác độc một chút.

Vô Danh thấy thư sinh trung niên có vẻ làm bộ làm phách tựa như người bề trên dạy bảo hậu bối vậy, nên trong lòng chàng đã không thích. Chờ người đó nói xong, chàng đang định trả lời, bỗng thấy bóng thấp thoáng, thì ra đại ca của y đã tiến tới trước mặt thư sinh đó chấp tay nói:

- Tang sư thúc, điều này không thể trách cứ tam đệ ra tay ác độc được.

Thư sinh trung niên ngạc nhiên nhìn Đoàn Bân và hỏi:

- Ủa! Người là ai?

Đoàn Bân thấy thư sinh ngẩn người nhìn mình liền mỉm cười đáp rằng:

- Tang sư thúc không nhận ra Dung nhi hay sao?

- Ủa ra là cháu...

Ông ta vừa nói vừa nắm tay Đoàn Bân, nhìn mặt chàng một hồi rồi nói tiếp:

- Cháu ăn mặc như thế này quả thật sư thúc không sao nhận ra được.

Đoàn Bân mỉm cười đáp:

- Sư thúc không nhận ra cháu, nhưng cháu lại nhận ra sư thúc.

Nói xong, chàng chỉ Vô Danh với Quyên Quyên và nói:

- Sư thúc, đây là nhị muội với tam đệ cháu mới kết nghĩa đấy.

Thư sinh nhìn Vô Danh với Quyên Quyên rồi vừa cười vừa hỏi:

- Cho nên ba người mới tự xưng là Thần Châu tam kiệt phải không?

- Sư thúc bảo chúng cháu dùng cái tên hiệu ấy không nên hay sao?

Thư Sinh nhìn Vô Danh một cái rồi vừa cười vừa đáp:

- Hay! Hay lắm, nhưng các người phải quý trọng cái tên ấy chứ đừng để cho người trong võ lâm gọi các người là Thần Châu tam ác thì lặt khó nghe đấy.

Đoàn Bân thông mình tuyệt đỉnh, thấy ông ta nói như thế đã hiểu ý liền gật đầu đáp:

- Sư thúc cứ yên tâm, cháu với nhị muội tam đệ làm việc gì cũng tuân theo quy củ võ lâm, quyết không bao giờ làm những việc gì trái với đạo nghĩa của võ lâm đâu.

Thư sinh gật đầu nói tiếp:

- Quý hồ các người nhớ kỹ tín điều của đạo nghĩa trong võ lâm, đừng làm những việc gì trái với lòng người là được rồi.

Đoàn Bân vội gật đầu vâng lời rồi mới quay lại nói với Vô Danh và Quyên Quyên rằng:

- Nhị muội mau lại đây bái kiến Tang sư thúc đi. Tang sư thúc đã oai trấn giang hồ mấy chục năm rồi, biệt hiệu là Thiết Bút Cùng Nho trong Phong Trần nhị hữu đấy!

Vô Danh và Quyên Quyên nghe nói vội tiến lên bái kiến.

Thiết Bút Cùng Nho cũng đáp lễ lại. Đại hiệp bỗng trong thấy thanh Lôi Âm thần kiếm của Quyên Quyên, liền ngạc nhiên nhìn nàng và hỏi:

- Có phải cô nương là cao túc của Tuyết Sơn thần ni không?

Quyên Quyên nghe hỏi vội nghiêm nghị và cung kính đáp:

- Tiểu bối chính là môn hạ của Tuyết Sơn thần ni.

Cùng Nho gật đầu nhìn Vô Danh và hỏi:

- Nghe nói ba vị lệnh sư đã tiên du rồi phải không?

Vô Danh cung kính đáp:

- Lời đồn đại giang hồ thất thiệt, sự thật ba vị ân sư của tiểu bối vẫn còn mạnh giỏi mãi, cho đến khi tiểu bối rời khỏi ba vị ấy thì ba vị ấy mới thật sự qua đời.

Thiết Bút Cùng Nho nghe thấy chàng nói như vậy khẽ kêu “ồ” một tiếng, rồi hình như nghĩ ra một việc gì khẽ đưa mắt nhìn ba người rồi hỏi tiếp:

- Gần đây trên giang hồ thịnh đồn có một người thiếu niên có biệt hiệu là Bạch Y Truy Hồn Phấn Diện Thư Sinh Trại Phan An, nghe nói võ công của y khá cao siêu và ra tay rất ác độc. Chẳng hay các người có biết người đó là ai không?

Vô Danh với Quyên Quyên hai người nghe hỏi đều ngạc nhiên đưa mắt nhìn đại ca và lại thấy người đại ca đó nhìn lại hai người mỉm cười rồi mới hỏi lại Cùng Nho rằng:

- Sư thúc hỏi y có việc gì?
- Không, chỉ muốn gặp y...
- Nếu sư thúc gặp y, sư thúc sẽ thất vọng liền...
- Tại sao vậy!
- Vì... vì..

Chàng ta chỉ nói được hai tiếng “vì” đó thôi chứ không sao nói tiếp được nữa. Quyên Quyên đứng cạnh thấy vậy liền phì cười và đỡ lời:

- Vì người đó là đại ca của tiểu bối.

Cùng Nho ngạc nhiên vô cùng vừa kinh hãi vừa mừng rỡ nhìn Đoàn Bân rồi nói:

- Ủa, thế ra là sư diệt...

Đoàn Bân gật đầu đáp:

- Vâng, sư thúc thất vọng lắm hay sao?

Cùng Nho cười ha hả một lời rồi đáp:

- Không ngờ hiền điệt ra đời không lâu mà đã gây nên thanh danh lớn lao như vậy thật là hiếm có. Sư thúc mừng hộ cho sư điệt. Nhưng cháu nghĩ tên tuổi càng lớn bao nhiêu càng bị người đời nghi kỵ bấy nhiêu, và vẫn còn có...

- Còn cái gì nữa hả sư thúc?

Cùng Nho nhìn Đoàn Bân một hồi rồi đáp:

- Theo lời đồn của giang hồ thủ đoạn của tiểu điệt ác lắm...

- Thừa sư thúc chẳng lẽ sư thúc lại tin những lời đồn đại đó là sự thực hay sao?

- Ừ!...

Đoàn Bân chỉ thấy Cùng Nho nói như vậy thì không hiểu là tán thành hay phản đối. Nên chàng lại lên tiếng hỏi tiếp:

- Sư thúc, Dung nhi thừa nhận ra tay hơi ác độc một chút thực, nhưng thiết nghĩ những việc Dung nhi đã làm không trái với đạo của võ lâm.

- Sư thúc cũng muốn hiền điệt làm được như vậy.

Nói xong ông ta ngăm nhìn Đoàn Bân một hồi rồi nghiêm nghị nói tiếp:

- Dung nhi, có biết tên tuổi của cháu đã làm cho những ác đồ ở trên giang hồ nghe thấy đã khiếp đảm rồi không? Nhưng cháu... cháu cũng đã gây thù gây hận cũng không ít. Những kẻ thù đó tiện đang rình rập cháu và chỉ muốn giết được cháu thì chúng mới cam tâm.

Đoàn Bân nghe nói ngăm nghĩ giây lát rồi hỏi lại:

- Sư thúc có biết những người đó là ai không?

Cùng Nho nghiêm nghị đáp:

- Số người thù của cháu quá nhiều, sư thúc cũng không thể biết hết được nhưng trong bọn đó có hai môn phái: Thanh Thành và Cống Lai là lợi hại nhất thôi.

Tuy Đoàn Bân có võ công rất cao nhưng nghe thấy hai phái Thanh Thành và Cống Lai cũng phải kinh hoàng thềm cau mày lại suy nghĩ. Vô Danh đứng cạnh đó thấy vậy vội xen lời hỏi:

- Xin hỏi sư thúc, người của hai phái đó thiện ác ra sao?

Cùng Nho ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Không có điều thiện nào đáng nói cả.

Vô Danh nghe thấy Cùng Nho nói như vậy mặt liền lộ sát khí lớn tiếng nói tiếp:

- Nếu hai phái ấy không có một điều thiện nào đáng kể, thì chắc chúng cũng không phải là người lương thiện gì. Như vậy nếu chúng dám đến tầm thù đại ca cháu, cháu sẽ cho chúng chết dưới Tích Độc Truy Hồn kỳ liên.

Cùng Nho núp trên cây hồi này đều được mục kích oai lực cây sáo của Vô Danh rồi. Bây giờ lão anh hùng lại nghe thấy chàng ta nói vậy liền rung mình một cái nghĩ thầm:

“Nguy tai, nghe giọng nói của tiểu quỷ này thì rõ ràng y là sát tinh của võ lâm chứ không sai. Cứ xem võ học của y hình như đã học được hết chân truyền của Võ lâm Tam tuyệt rồi! Nếu ta không kịp thời ngăn cản y thì võ lâm sẽ bị y làm cho rối ren hết lên chứ không chơi!”

Nghĩ đoạn ông ta liền sầm nét mặt lại đáp:

- Người của hai phái Thanh Thành và Cống Lai tuy không có một điều thiện nào đáng nói thực, nhưng chúng cũng không phải là những ác đồ trên giang hồ, và cũng chưa thấy chúng làm những việc gì đại ác để cho chúng ta trông thấy. Hiền diệt tuổi trẻ như vậy và mới ra giang hồ sao lại cứ hiếu sát thế?

Nói tới đó, ông ta hơi ngừng giây lát rồi lại dùng giọng ôn tồn nói:

- Võ học của hai phái đó tuy không bằng Võ Đang và Thiếu Lâm, nhưng đệ tử của chúng cũng khá nhiều, khắp giang hồ đâu đâu đều có hết, đủ thấy thế lực của chúng mạnh biết bao. Các người - Thần Châu tam kiệt mới ra

đời tuổi hãy còn trẻ không nên gây thù oán với những kẻ địch có thể lực lớn như vậy.

Vô Danh lại hỏi:

- Lời dạy bảo của sư thúc anh em đệ tử không dám không tuân theo, nhưng ví dụ anh em đệ tử không muốn gây thù với chúng mà chúng cứ nhất định gây hấn với anh em đệ tử thì chúng con nên đối phó ra sao?

- Oan gia nên giải không nên kết, đến lúc đó phải tùy cơ mà hành sự.

- Ví dụ chúng không chịu buông tha anh em đệ tử có được ra tay chống cự lại không?

- Nếu ra tay giết hại chúng thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được.

- Sao lại hậu quả lại không tưởng tượng được như thế?

- Lúc ấy ba người ở trên giang hồ sẽ đi tới đâu là gặp nguy nan tới đó và không bao giờ được yên ổn cả.

Vô Danh nghe thầy Cùng Nho nói như vậy lớn tiếng cả cười và nói tiếp:

- Không giấu giếm gì sư thúc, ngay bây giờ đệ tử ở trên giang hồ đi tới đâu cũng đã nguy nan tới đó rồi chứ chả cần phải nói là sau này nữa.

Cùng Nho nghe nói ngạc nhiên nhìn Vô Danh và hỏi:

- Tại sao thế?

Vô Danh thẳng thắn đáp:

- Đệ tử có mang kỳ báu của sư môn, người trong võ lâm ai cũng muốn cướp giật. Không những thế, đệ tử lại còn có huyết hải thâm thù, mà kẻ thù của đệ tử đều là những tay cao thủ của võ lâm đương thời. Số người chúng có hàng trăm và cũng có chính tà hai đạo.

- Ủa?...

Cùng Nho nghe nói cũng phải thất thanh kêu la và kinh hãi vô cùng rồi nhìn thẳng vào mặt Vô Danh mà hỏi tiếp:

- Tên của hiền điệt là chi?

- Vô Danh. Vô là không và Danh là tên.
- Hiền điệt không có tên
- Vâng.
- Thế hiền điệt có biết cha mẹ là ai không?
- Thưa không.
- Hiền điệt có biết kẻ thù là ai không?
- Dạ không.
- Hiền điệt không biết, tại sao vừa rồi lại nói toàn là những võ lâm cao thủ đương thời và có hàng trăm người như vậy?
- Đó là một vị lão hòa thượng nói cho tiểu bối hay.
- Lão hòa thượng nào thế?

Vô Danh liền tả hình dáng của hòa thượng đó ra cho Cùng Nho rồi chàng lại hỏi tiếp:

- Sư thúc có biết vị hòa thượng đó là ai không?

Cùng Nho ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Nếu ta đoán không sai thì có lẽ vị hòa thượng đó là Thiên Long thiền sư.
- Sư thúc là người giàu kinh nghiệm giang hồ và kiến thức quảng bác như vậy chẳng hay có nghe thấy người ta nói mười năm về trước đây có một đôi vợ chồng có võ công tuyệt cao bị hơn trăm cao thủ vây công và giết chết không?

Cùng Nho nghe thầy thiền niên nói như vậy đã đoán biết thiếu niên này là ai rồi, không sao nhịn được nữa liền biến sắc mặt và ứa nước mắt ra rồi ôm chặt lấy Vô Danh:

- Nếu vậy, quả thực người là con của nghĩa đệ ta Âu Dương hiền điệt rồi.

Ông ta vừa nói nước mắt vừa nhỏ dòng trông vẻ mặt vừa đau đớn vừa mừng rỡ.

Vô Danh thấy cử chỉ Cùng Nho đột ngột như vậy liền ngạc nhiên vô cùng nhưng chỉ thoáng cái chàng đã tỉnh ngộ liền vội ôm chặt lấy Cùng Nho mồm thì kêu gọi:

- Bá phụ!

Chàng vừa gọi vừa nức nở khóc, chàng là người ương ngạnh kiêu ngạo, xưa nay không hề để cho ai thương mình hết và cũng không chịu nhỏ lệ bao giờ. Nhưng tối hôm nay gặp lại người thân của mình, chàng không sao cầm lệ được, và có lẽ từ khi chàng biết sự đời đến giờ mới ứa nước mắt ra khóc lần đầu tiên.

Chương 16

Thiết Bút Cùng Nho

Cùng Nho với Vô Danh hai người ôm nhau khóc khiến Đoàn Bân và Quyên Quyên đứng cạnh cũng phải cảm động theo ứa nước mắt ra liền.

Hai bác cháu ôm nhau khóc một hồi Vô Danh bỗng ngừng đầu lên giọng thồn thức hỏi:

- Thưa bá phụ, năm xưa những người vây đánh cha mẹ cháu là những ai, bá phụ có biết tên họ của chúng không?

Cùng Nho thở dài một tiếng rồi buồn rầu đáp:

- Vì bấy giờ ngu bá ở hải ngoại, cho nên câu chuyện đó ngu bá không được tường tận cho lắm, chờ đến khi hay tin về đến nơi thì cha mẹ cháu đã bị giết chết rồi. Tuy ngu bá đã đi dò hỏi nhiều nơi mà vẫn không sao hỏi ra được, vì ai ai cũng giấu kín việc này không dám thổ lộ nửa lời. Cho nên ngu bá chỉ biết việc này liên can lớn rộng lắm. Nghe nói các đại môn phái của võ lâm chỉ trừ Võ Đang, Thiếu Lâm, Cùng Gia bang và Thiên Ma giáo là không dự vào thôi, còn các môn phái khác đều tham dự vào hết. Những người có nhúng tay vào việc đó là những ai ngu bá không sao biết được hết.

Vô Danh thất vọng vô cùng, nhưng chàng lại hỏi tiếp:

- Thưa bá phụ thế tên cha mẹ cháu là chi?

- Cha cháu là Âu Dương Đơn, ngoại hiệu là Thần Kiếm Trấn Bát Hoang mẹ cháu là Tôn Uyển Đình, ngoại hiệu là Nam Hải Huyền Nữ.

Cùng Nho nói tới đây lại ngừng giây lát rồi nói tiếp:

- Cha mẹ cháu võ học cao siêu khôn lường, ba mươi năm trước đây Võ lâm Tam tuyệt vì so tài với cha cháu, Tam tuyệt liên tay đấu một mình cha

cháu, đấu liền ba ngày ba đêm vẫn bị thua cha cháu một thế. Nên Tam tuyệt mới ẩn tích giang hồ không thấy lộ mặt ra ngoài nữa.

- Ủa, thế ra võ công của cha mẹ cháu cao siêu đến nỗi thiên hạ vô địch đấy ư?

- Lúc ấy thì thế thực, nhưng vì võ công cha mẹ cháu quá cao không ai địch nổi cho nên chính tà hơn trăm người mới liền tay vây đánh cha mẹ cháu như vậy.

- Thế bá phụ có nhớ ra được nguyên nhân tại sao không?

- Ngoài lý do đó ra không còn lý do nào khác nữa.

- Nhưng theo chỗ cháu được biết thì còn có nguyên nhân khác nữa.

- Nguyên nhân gì thế cháu thử nói cho ngu bá nghe xem nào.

- Vì cha mẹ cháu có giữ một vật rất bí ẩn của võ lâm.

- Cháu nghe ai nói thế?

- Thiên Tâm trang chủ Trác Ngọc Khôn.

Vô Danh liền kể cho Cùng Nho nghe, y ngẫu nhiên nghe Thiên Tâm trang chủ nói đến thân thế của mình như thế nào.

Cùng Nho liền vỗ đùi đánh đét một cái rồi nói tiếp:

- Ô thế ra ba tháng trước Thiên Tâm trang chủ sai các người đi lùng bắt một thằng nhỏ tên là A Phúc, không ngờ thằng nhỏ A Phúc đó lại là cháu.

Vô Danh gật đầu. Cùng Nho ngẫm nghĩ giây lát rồi lại nói tiếp:

- Thế ra, nội dung của hơn trăm người giết hại cha mẹ cháu cứ hỏi Trác Ngọc Khôn là sẽ biết rõ hết đấy.

- Có lẽ y không chịu nói cho bá phụ nghe đâu... nhưng Ngọc Khôn không chịu nói cháu sẽ cho y toi mạng liền.

- Cháu chớ có làm bậy như thế.

- Sao bá phụ lại...

Cùng Nho lắc đầu thở dài một tiếng rồi lại nói tiếp:

- Tuy cháu đã học được chân truyền của Võ lâm Tam tuyệt thức, nhưng hỏa hầu của cháu hãy còn non kém, nội ngoại công lực của Trác Ngọc Khôn đã luyện tới mức tuyệt đỉnh, cả ngu bá cũng không dám khinh thị y thì cháu làm sao mà...

Cùng Nho chưa nói dứt, Vô Danh đã tiếp lời:

- Có phải bá phụ sợ cháu địch không nổi chúng không?

- Có lẽ võ công của Ngọc Khôn còn kém hiền diệt một mức thực.

- Bá phụ nói rất đúng. Vì cháu đã được ba vị ân sư truyền hết công lực vào trong người. Hiện giờ công lực của cháu đã ngang với công lực của ba vị ân sư, như vậy cháu còn sợ gì Ngọc Khôn nữa?

- Hiền diệt nói như thế là nghĩa lý gì?

- Ba vị ân sư muốn cháu nhanh chóng trở nên vô địch thiên hạ nên ba vị ấy không những đã truyền hết võ công tuyệt nghệ cho cháu mà còn truyền hết nội gia chân lực vào trong người của cháu nữa.

Nói tới đó, chàng bỗng dừng lại và thở dài một tiếng rất thiếu não rồi nói tiếp:

- Cũng vì thế mà ba vị ân sư của cháu đã kiệt lực mà tạ thế.

- Thế ư?

Cùng Nho kinh hãi thất thanh kêu lên như vậy, và còn có vẻ thương tiếc nữa.

Vô Danh lại nói tiếp:

- Bá phụ, cháu nói rõ ra như vậy, chắc bây giờ bá phụ đã yên tâm rồi đấy chứ?

Cùng Nho gật đầu, ngẫm nghĩ giây lát rồi thủng thẳng đáp:

- Nhưng ngu bá vẫn mong hiền diệt nên cẩn thận một chút thì hơn. Không nên lỗ mãng để khỏi...

Nói tới đó, lão đưa mắt nhìn Đoàn Bản và nói tiếp:

- Tam đệ của con này đã trở nên người vô địch thực, nhưng dù sao y cũng còn ít tuổi, con là đại ca nên phải trông nom y cẩn thận một chút mới được.

Đoàn Bản nghe nói đã hiểu ý của Cùng Nho rồi, nên chàng hổ thẹn, mặt đỏ bừng, và gật đầu đáp:

- Dung nhi đã hiểu rồi mong sư thúc cứ yên tâm.

Cùng Nho gật đầu, lại nhìn Vô Danh và nói tiếp:

- Hiền diệt, mối thù của cha mẹ bao giờ cũng không đội trời chung với kẻ thù được, phận làm con thế nào cũng phải trả cho được mối thù ấy mới thôi nhưng mối thù cha cha mẹ cháu không như những mối thù thường của giang hồ hay tư oán của võ lâm nên ngu bá mong cháu há thận trọng một chút, chớ có nên quá nóng nảy. Việc gì cũng phải suy tính kỹ lưỡng thì khi ra tay làm mới không thất thố.

Vô Danh nghiêm nghị đáp:

- Cháu xin tuân lệnh.

Cùng Nho lại nói tiếp:

- Còn một việc này nữa, từ nay trở đi hiền diệt phải lấy lại tên họ của mình chứ không được gọi Vô Danh như thế nữa.

Vô Danh gật đầu đáp:

- Xin bá phụ ban danh cho.

Cùng Nho nghĩ giây lát rồi nói tiếp:

- Cháu đang chờ siêu tuyệt thù hận. Vậy từ nay trở đi, tên cháu là Âu Dương Siêu vậy.

Âu Dương Siêu liền cung kính đáp:

- Đa tạ bá phụ đã ban danh cho.

Âu Dương Siêu nói xong chàng bỗng nghĩ ra được một việc gì liền quay lại hỏi Cùg Nho tiếp:

- Bá phụ cho biết Tống Sĩ Long là người như thế nào không?

Cùg Nho nghe nói ngạc nhiên nhìn Âu Dương Siêu giây lát rồi hỏi lại:

- Y là kẻ thù giết cha mẹ cháu năm xưa đấy ư?

Âu Dương Siêu lắc đầu nói tiếp:

- Cháu không biết.

- Cháu hỏi y làm chi?

- Thừa lệnh sư phụ quét sạch cửa ngõ môn phái.

- Thế ra y là sư huynh của cháu đấy à?

- Nhưng Võ lâm Tam tuyệt đã không nhận y là môn hạ nữa.

- Tại sao vậy?

- Vì y đại nghịch bất đạo, đê tiện và hung tàn.

Nói tới đó Âu Dương Siêu bỗng hỏi lại Cùg Nho rằng:

- Bá phụ cũng quen biết y hay sao?

- Không!

Cùg Nho lắc đầu trả lời như vậy rồi nói tiếp:

- Mười mấy năm trước người này lúc mới xuất hiện giang hồ thì có võ nghệ cao cường đã oai trấn võ lâm nhưng không ai biết sư phụ và lai lịch của y ra sao. Chính y đã giết hại rất nhiều cao thủ có tên tuổi lúc bấy giờ. Nhưng y chỉ xuất hiện có một thời gian ngắn ngủi thôi. Năm sáu năm sau, y bỗng mất tích một cách thần bí vô cùng. Lúc đó trở đi, không thấy tung tích của y đâu nữa.

Âu Dương Siêu ngẫm nghĩ giây lát rồi nói tiếp:

- Về tung tích của Sĩ Long để sau này thư thả tìm kiếm cũng chưa muộn.

Đoàn Bân bỗng xen lời hỏi Cùg Nho rằng:

- Sư thúc bây giờ sư thúc định đi đâu thế?

Cùng Nho cười ha hả đáp:

- Người chả bảo ta đi cùng với các người là gì.

Đoàn Bân bỗng nũng nịu nói:

- Có ai rủ sư thúc đi cùng đâu! Đi cùng với sư thúc, thì chúng con phiền chết đi được.

Cùng Nho lại cười ha hả nói tiếp:

- Được lắm! Tiểu quý này... Mới có được hai người em trai và gái đã ghét sư thúc nho hủ này rồi. Thôi được ta đi ngay!...

Mồm chưa nói dứt, y đã phe phẩy hai cánh tay áo và quay mình đi luôn.

Âu Dương Siêu lại tưởng Cùng Nho tức giận thật vội lên tiếng gọi:

- Bá phụ!...

Cùng Nho làm như không nghe Âu Dương Siêu gọi, và cũng không quay lại, cứ thủng thẳng đi tiếp, nhưng bên tai của Âu Dương Siêu văng vẳng tiếng nói rất nhỏ rót vào:

- Hiền điệt đi chuyến này là đi Thiên Tâm trang chớ có lỗ mãng. Bất cứ làm việc gì hay nói gì cũng phải hỏi qua đại ca của cháu đã.

Đoàn Bân thấy Cùng Nho nói cái đi liền không thềm điểm xia đến lời nói của Âu Dương Siêu, làm y tức giận vô cùng liền dậm chân một cái và nói tiếp:

- Sư thúc nghèo này thật là...

Chàng chưa nói dứt tai đã nghe tiếng nói của Cùng Nho rót vào:

- Sư thúc nghèo thì sao nào? Tiểu quý, sư thúc nghèo biết người thích tam đệ, người cứ yên chí quý hồ trông nom y cẩn thận, sư thúc nghèo này cam tâm y hài lòng thôi.

Đoàn Bân nghe xong, lại dậm chân xuống đất một cái, mặt ra vẻ tức giận, nhưng sự thật trong lòng rất mừng rỡ.

Quyên Quyên đưa mắt nhìn đại ca và tam đệ rồi nũng nịu nói:

- Đại ca chúng ta trở về khách điếm đi!

Âu Dương Siêu gật đầu đáp:

- Vâng!

Đoàn Bân cúi đầu nhìn sáu cái xác của Lục ác một lát rồi nói:

- Nhị muội tam đệ, chúng ta hãy chôn những cái xác này trước rồi hãy đi.

Quyên Quyên với Âu Dương Siêu hai người đáp:

- Vâng!

Cả ba người cùng chung tay đào một cái hố lớn, chôn sáu cái xác xong xuôi họ mới cùng nhau đi về thị trấn.

Lúc ấy là canh tư. Ba người về tới khách điếm, ai về phòng nấy nghỉ ngơi. Một lát sau trống điểm canh năm và trời đã sáng tỏ.

Ba người rửa mặt xong trả tiền khách điếm, cùng nhau lên đường ngay. Ba con ngựa cứ phi nước đại trên đường núi mà thẳng tiến về phía Tây nam của huyện Lỗ Sơn, nơi đó có một trang viện danh trấn giang hồ, trang viện ấy chính là Thiên Tâm trang...

Chương 17

Ngoài Thiên Tâm Trang

Thiên Tâm trang ở ngoài phía Tây nam huyện Lỗ Sơn, giáp với huyện Nam Tiểu, rộng chừng trăm mẫu. Phía sau trang là sơn mạch của núi Phước Ngưu liên miên hàng ngàn dặm. Vị Trang chủ là một đại hiệp của đương kim võ lâm, thanh oai hiển hách, thanh oai lừng lẫy cho nên hễ nói đến cái tên Thiên Tâm trang là hắc, bạch hai đạo ai ai cũng biết, và ai ai cũng nể oai!

Thần Châu tam kiệt rời khỏi thị trấn Ngao Sơn, phi ngựa tiến thẳng tới Thiên Tâm trang.

Hôm đó ba người đi tới ngoài Thiên Tâm trang rồi.

Thiên Tâm trang tuy xây ở ngoài nơi hẻo lánh nhưng vì lừng danh trên giang hồ nên thường có rất nhiều nhân vật của võ lâm lui tới luôn. Cho nên ngoài sơn trang ở trên đại lộ hai bên đều có người lập tiệm buôn từ lâu, khách điếm, để đáp ứng nhu cầu của các giang hồ hào khách.

Vì người đi lại đều là lục lâm hào khách, ai nấy đều coi rẻ đồng tiền vì hào phóng cũng có, nên sự buôn bán ở đó càng phát đạt. Không bao lâu đã trở nên một thị trấn nho nhỏ và sầm uất còn hơn những thị trấn chính là khác, nhưng các chủ tiệm đa số là các thủ hạ của Trang chủ. Chỉ có một số ít hai ba chục phần trăm là dân ở lân cận tới buôn bán thôi.

Đoàn Bân, Quyên Quyên, hai người tuy mới tới Thiên Tâm trang này lần đầu tiên, nhưng Âu Dương Siêu sinh sống ở nơi đây từ hồi còn nhỏ và chàng bỏ đi đến bây giờ quay trở lại cũng chỉ vón vẹn có mấy tháng thôi.

Khi ba người đi tới Thiên Tâm trang thì trời đã sẩm tối. Đèn đuốc của trang nội trang ngoại đủ thắp sáng như ban ngày, tiếng cười nói ồn ào rất

náo nhiệt vui vẻ. Các tửu lâu, trà quán đều ngồi chật ních và toàn là giang hồ hảo hán với võ lâm hào khách cả.

Ba người dắt ngựa đi vào trong phố, thùng thảng đi lên đi xuống một lượt qua mấy khách điểm nhưng chỗ nào cũng trả lời là hết phòng rồi. Ba người đành phải đến Nghênh Tân quán của Trang chủ thiết lập để tiếp khách ở xa tới ở tạm vậy.

Tuy lúc này hình dáng và cử chỉ của Âu Dương Siêu khác mấy tháng trước rất nhiều, nhưng chàng sợ người ở trong trang vẫn nhận ra được mình thì rất bất tiện, cho nên chàng không muốn đến Nghênh Tân quán ở tạm.

Đoàn Bân thấy tình hình đó liền cau mày lại nhìn Âu Dương Siêu và nói:

- Tam đệ, xem tình hình này có vẻ bất lợi.

Âu Dương Siêu lại tưởng chàng ta có ý nghĩ khác, nên ngạc nhiên nhìn Bạch Y Truy Hồn và hỏi:

- Đại ca nói như thế là ý định chỉ vấn đề gì?

Đoàn Bân mỉm cười đáp:

- Tất cả khách điểm đều không có phòng cho thuê, đêm nay chúng ta không có chỗ trú thân, như vậy chẳng là bất lợi cho chúng ta là gì?

-Ồ!...

Âu Dương Siêu vừa nói được “Ồ!”, chưa kịp nói tiếp thì Quyên Quyên đã đỡ lời nói ngay:

- Tam đệ, nếu quả thật không có cách tìm kiếm được chỗ ở theo ý đệ thì chúng ta cứ thẳng tiến vào trong trang, đến Nghênh Tân quán ở đó có hơn không?

Âu Dương Siêu đảo đôi người một vòng liền nghĩ ngay ra được một kế rồi nhìn Quyên Quyên vừa cười vừa nói tiếp:

- Nhị tỷ khỏi phải lo âu, chúng ta hãy đến một tiệm ăn nào vắng khách một chút ăn một bữa no nê rồi theo tiểu đệ đi, đệ đoán thế nào cũng ra tìm được chỗ ở.

Trong lúc chàng đang nói, thì phía trước có một người hấp tấp đi tới, đến trước mặt ba người y liền ngừng chân lại chấp tay vào và nói:

- Ba vị quý tánh đại danh là gì, ở đâu tới? Xin cho biết để tại hạ được biết mà chuyển báo vào trong trang rồi phái người ra tiếp dẫn đón ba vị vào trong Nghênh Tân quán nghỉ ngơi.

Âu Dương Siêu đã nhìn ra người đó là Lục Nguyên Thanh tứ đồ đệ của Trác Ngọc Khôn, chàng vội quay mặt đi giả bộ nhìn vào một tiệm ở gần đó, vì chàng sợ Nguyên Thanh nhận ra mình.

Sự thực Âu Dương Siêu quá lo âu đấy thôi. Vẫn biết ngũ quan của chàng vẫn chưa hề thay đổi, nhưng cử chỉ và quần áo của chàng thay đổi hết, trông khác xưa rất nhiều. Dù Nguyên Thanh có đứng đối diện cũng không sao nhận ra chàng.

Đoàn Bân đưa mắt liếc nhìn tam đệ một cái, biết tam đệ đã nhận ra người đó là của Thiên Tâm trang rồi nên chàng chấp tay đáp lễ mỉm cười nói:

- Xin hỏi ngài là ai?

Nguyên Thanh thấy đối phương không những không chịu cho mình biết tên tuổi và lai lịch ngay, trái lại còn hỏi mình là ai, nên trong lòng y có vẻ không vui, nhưng thấy đối phương ăn mặc lối nho sĩ, người nào người nấy đều văn vẻ, mặt mũi anh tuấn hết. Mới gặp mặt ai cũng có thiện cảm liền, huống hồ đối phương lại mỉm cười hỏi han một cách ôn hòa và lễ phép như vậy, cho nên dù y không bằng lòng nhưng vẫn phải trả lời:

- Tại hạ là Lục Nguyên Thanh, môn hạ của Trang chủ, hiệp trợ đại sư huynh, chủ trì công việc ở Nghênh Tân quán phụ trách tiếp đãi các khách ở nơi khác tới.

-Ồ, thế ra là Lục huynh, tiểu sinh đã ngưỡng mộ từ lâu!

Đoàn Bân vừa nói vừa chấp tay chào Nguyên Thanh và tiếp:

- Lục huynh định tiếp rước anh em tiểu sinh ba người vào Nghênh Tân quán của quý trang phải không?

Nguyễn Thanh gật đầu:

- Hiện giờ, tất cả các khách điểm ở ngoài này, tân khách đã ở đầy hết. Vậy ngoài Nghênh Tân quán ra không còn có chỗ nào có thể tiếp quý huynh muội nghỉ ngơi được.

Đoàn Bân ngấm nghĩ giây lát mới nói tiếp:

- Nhưng ba anh em tiểu đệ xưa nay chưa hề quen biết với những người trong quý Trang bao giờ, cũng không phải là tân khách của quý Trang thì làm sao mà tùy tiện vào trong Nghênh Tân quán của quý Trang để được tiếp đãi như thế?

Nguyễn Thanh cười ha hả và nói tiếp:

- Tôn huynh chớ nên nói như vậy, người trong bốn bề đều là anh em hết! Nghênh Tân quán của bốn Trang không phải chỉ dùng để tiếp rước những khách đã quen biết mà tất cả những võ lâm đồng đạo ở các nơi tới đây dự Đả Lôì Đài đều có thể được mời vào Nghênh Tân quán ở hết.

- Ủa, ra thế đấy, nhưng...

- Còn nhưng gì nữa?...

Nguyễn Thanh vội đỡ lời hỏi như vậy.

Đoàn Bân mỉm cười hỏi tiếp:

- Lục huynh thử xem hình dáng như ba anh em tiểu sinh đây có giống người đến đây dự Đả Lôì Đài không?

Nguyễn Thanh nghe nói, ngấn người ra ngấm nhìn ba người một hồi, mặt hơi tỏ vẻ kinh ngạc rồi hỏi Đoàn Bân tiếp:

- Quý huynh muội không phải tới đả lôì đài hay sao?

Đoàn Bân từ từ lắc đầu đáp:

- Ba anh em tiểu sinh tuy hồi nhỏ theo một sư phụ hộ viên, luyện tập đôi ba năm võ công thật, nhưng võ công của anh em tiểu sinh, chỉ có thể biểu diễn cho người ta xem được thôi, chứ không có thực dụng gì hết thì làm sao có đủ tài lên đả lôì đài kia chứ.

Nói tới đó, chàng ta làm ra vẻ ngượng nghịu giây lát sau lại hỏi tiếp:

- Không sợ Lục huynh chê cười, lần này quý Trang chủ Trác đại hiệp vì cô con gái cứng mà tổ chức nửa tháng lôi đài, công khai tỷ võ để kén rể, anh em tiểu sinh vì nghe nói người ta đồn, Trác tiểu thư không những võ công cái thế mà lại đẹp như hoa nở, thiệt là tuyệt sắc vô song, cho nên anh em chúng tôi không quản ngại đường xá xa xôi đến đây để chiêm ngưỡng võ công cái thế của Trác tiểu thư và cũng muốn đến dự cuộc vui để được học hỏi thêm.

Nguyên Thanh thấy chàng nọ khen Tiểu Yến sư muội của mình như vậy, trong lòng mừng rỡ vô cùng. Y lớn tiếng cả cười và nói tiếp:

- Dù sao tôn huynh vẫn là người có học, lời ăn lẽ nói quả thật khác hẳn với những kẻ học võ thô lỗ chúng tôi, nghe lời huynh nói, càng nghe càng khoan khoái vô cùng.

Đoàn Bân cố ý làm ra vẻ ngượng nghịu và gượng nói tiếp:

- Lục huynh quá khen như vậy, khiến tiểu sinh xấu hổ vô cùng.

- Thôi được xin mời ba vị tôn huynh đừng khách khứa như thế nữa!

Nguyên Thanh nói xong lại cười ha hả và nói tiếp:

- Tuy quý huynh muội chỉ đến đây làm khán giả, không phải đả lôi đài, nhưng chúng tôi trong võ lâm hiệp sĩ bao giờ cũng trọng câu “tứ hải chi nội giai huynh đệ”, quý huynh muội không quản ngại xa xôi đến Thiên Tâm trang này. Dù sao cũng là tân khách của Thiên Tâm trang rồi, thôi mời ba vị đừng khách khứa nữa, theo đệ vào trong trang, đệ sẽ phái người dẫn ba người đến Nghênh Tân quán nghỉ ngơi để tận chút tình địa chủ của chúng tôi.

Nói xong không đợi chờ Đoàn Bân trả lời bằng lòng hay không, đã vội lớn bước đi trước liền.

Đoàn Bân đưa mắt nhìn Âu Dương Siêu một cái. Thấy Âu Dương Siêu hơi lắc đầu, chàng liền lớn tiếng kêu gọi:

- Lục huynh khen ngợi như vậy thì càng làm cho tiểu sinh hổ thẹn thêm.
- Thôi xin huynh đừng có khiêm tốn như thế nữa.

Nói xong, Nguyên Thanh cười ha hả, rồi lại nói tiếp:

- Tuy huynh muội tới đây, chỉ để dự khán thôi, chứ không phải là đả lôi đài, nhưng chúng ta cùng là võ lâm hiệp sĩ, thì dù anh em ở đâu, cũng là bạn hữu cả. Quý huynh muội ở xa tới Thiên Tâm trang cũng là tân khách của bốn Trang, thôi mời ba vị cứ vào đi, đừng có khách sáo nữa. Xin theo ngu đệ đến chỗ này, để đệ bảo người dẫn ba vị vào trong Nghênh Tân quán của bốn trang nghỉ ngơi, để trọn tình địa chủ của chúng tôi.

Nói xong y không đợi chờ Trại Phan An trả lời có bằng lòng hay không y đã lớn bước đi trước liền Đoàn Bân liếc mắt nhìn Âu Dương Siêu, thấy Siêu hơi lắc đầu, chàng ta vội lớn tiếng kêu gọi:

- Lục huynh hãy khoan đã.

Nguyên Thanh nghe gọi, liền ngừng bước lại, nhìn Bạch Y Truy Hồn và hỏi:

- Chả hay tôn huynh còn muốn hỏi gì nữa?

Bạch Y Truy Hồn vừa cười đáp:

- Lục huynh đã có lòng cho anh em chúng tôi vào trong Nghênh Tân quán của quý trang nghỉ ngơi như vậy, chúng tôi lấy làm cảm ơn, nhưng tam đệ của tiểu sinh...

Nói xong y đưa mắt nhìn Âu Dương Siêu đang giả bộ đứng ngẩn người ra ngó nhìn những khách điếm ở hai bên đường, rồi chàng bỗng tiến lại gần Nguyên Thanh hạ thấp giọng xuống nói; hình như sợ Âu Dương Siêu nghe thấy vậy, chàng nói với Nguyên Thanh rằng:

- Không dám giấu giếm Lục huynh, chú em thứ ba của đệ tính nết lạ lùng lắm, và y có bệnh hơi ngớ ngẩn, chỉ sợ khi vào trong Nghênh Tân quán ở, bệnh khùng của y sẽ làm trò cười cho thiên hạ cười ngay nhưng đó chỉ là việc nhỏ thôi, nhờ lại làm mếch lòng tân khách hay gây họa thì nguy hại.

Chi bằng để anh em tiểu sinh ở bên ngoài kiếm tạm chỗ nào ở vài ngày vậy, chứ không dám quấy Lục huynh nữa.

Nguyên Thanh đưa mắt nhìn Âu Dương Siêu một cái, rồi nhìn Bạch Y Truy Hồn lắc đầu vừa cười vừa đáp:

- Không sao. Huynh cứ yên tâm phòng trong Nghênh Tân quán rộng lắm, đệ sẽ sai người đặc biệt quét dọn riêng hai căn phòng cho ba vị ở, như vậy không còn sợ đụng chạm đến tân khách nữa.

Bạch Y Truy Hồn giả bộ ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Phương pháp này của Lục huynh tuy tốt thật, nhưng tân khách trong Nghênh Tân Quán rất đông, chúng tôi tuy không ở cùng với họ, nhưng khi ra vào thế nào chả đụng chạm nhau như vậy cũng không ổn, thôi cảm ơn huynh đã có lòng tốt như thế, tiểu sinh tâm lãnh vậy.

Nói xong, chàng ta chấp tay chào Nguyên và nói tiếp:

- Xin chào Lục huynh!

Vừa dứt lời chàng đã dắt ngựa cùng Quyên Quyên và Âu Dương Siêu hai người đi thẳng đến trước một quán cơm, cột ngựa ở bên ngoài cả ba người cùng đi vào ngồi ở một cái bàn trống ở bên trong.

Nguyên Thanh nhìn theo ba người vào trong điếm rồi mới nghĩ thầm:

“Thư sinh áo trắng này không những nhân phẩm rất tuấn tú, ăn nói hoạt bát tính tình khiêm hòa, chỉ tiếc rằng y chỉ học được hai năm võ công, võ nghệ của y chủ đề biểu diễn chơi thì được, nếu y được danh sư truyền thụ, luyện thành tài ba như đại sư huynh của ta thì hay biết bao, y mà kết duyên với tiểu sư muội của ta thì thật là xứng đôi vừa lứa quá...”

Nghĩ tới đó, y lại nghĩ đến hai người cùng đi với Bạch Y thư sinh là Quyên Quyên với Âu Dương Siêu chưa hề lên tiếng nói nửa lời. Tuy y chưa trông rõ mặt Âu Dương Siêu nhưng trông thấy anh chàng ta rất anh tuấn, ngờ đâu, Bạch Y thư sinh lại bảo chàng ấy có tính ngớ ngẩn và thường hay phát khùng. Nghĩ tới đó, y lại tiếc hộ Âu Dương Siêu, nhưng y có biết đâu, người mà y thương tiếc đó lại là kẻ đã bị chúng chế giễu nhục mạ luôn. Ba

tháng trước, đột nhiên y trốn đi, Trang chủ đã phái người đi tìm kiếm khắp nơi không thấy mà bây giờ lại trở nên một địch thủ võ công lợi hại nhất giang hồ như vậy...

Còn Quyên Quyên thì y cũng đã trông thấy nét mặt, y thấy mặt nàng ta da trắng trẻo, mũi dọc dừa lông mày đẹp như tranh nhất là đôi mắt lại càng đẹp không thể tưởng tượng được, nên nghĩ đến nàng ta, y lại nghĩ vợ vẫn và nhận thấy nàng còn đẹp hơn sư muội của y là Tiểu Yến nữa.

Nghĩ tới đó, y lại tưởng tượng nàng ta đang đứng ở trước mặt y vậy, nên y cứ đứng thừ người ra suy nghĩ thôi, bỗng có người vỗ vai y một cái và khẽ hỏi:

- Lục huynh đứng đây nghĩ ngợi gì thế?

- Ủa!

Nguyên Thanh bỗng giật mình kinh hãi quay đầu lại nhìn, mới hay người đó là Trại Na Tra Gia Văn Long, tiểu đệ tử của Thiết Tượng Ông, người Chưởng môn của phái Côn Luân và cũng là đồ đệ được sư phụ thương nhất, nên mặt y đỏ bừng vội trả lời:

- Giang huynh đấy à? Đệ có nghĩ ngợi gì đâu?

Nói xong, y sực nghĩ ra một việc gì, vội đi thẳng đến quán cơm nọ.

Giang Văn Long thấy cử chỉ của Nguyên Thanh kỳ lạ như vậy, ngạc nhiên vô cùng, liền theo sau, đi tới quán cơm đó. Nhưng y chỉ đứng ở cửa quán cơm mà nhìn Nguyên Thanh đi ngay vào quán cơm thôi.

Nguyên Thanh đi thẳng vào trong quán cơm tới trước mặt Đoàn Bân chấp tay chào vừa cười vừa nói.

- Xin lỗi ba vị chẳng hay càn cao danh quý tánh là gì, mong huynh cho biết.

Đoàn Bân thấy Nguyên Thanh đến một cách đột ngột như vậy trong lòng không vui chút nào, nhưng vẫn phải đặt đĩa xuống đứng dậy, chấp tay chào và đáp:

- Tiểu sinh họ Đoàn tên Bân.

Quyên Quyên thấy Nguyên Thanh vào nói chuyện với đại ca mình cũng ngừng đưa lại nhìn.

Nguyên Thanh vừa cười vừa nói tiếp:

- Ngày mai ba vị vào trong sơn trang xem lôi đài xin cứ kiếm đệ trước đệ sẽ sắp đặt một vị trí rất tốt để ba vị khỏi phải chen chúc trong đám đông như vậy vừa tốn sức vừa không tiện, nhất là lệnh muội, càng không tiện thêm.

Nói xong, lòng còn muốn đưa mắt liếc nhìn Quyên Quyên một cái.

Đoàn Bân ra đời lâu năm rất rộng kiến thức người lại thông minh nữa nên chàng thấy thái độ của Nguyên Thanh đối với Quyên Quyên như vậy, liền hiểu ngay ý định của tên này như thế nào rồi, liền cười nhạt và mắng chửi thảm:

“Tiểu tử này giỏi thật, thực là chó sói cứ đòi giàn nho trên cao, người muốn như vậy, chỉ có mang khổ vào thân thôi!”

Tuy vậy chàng vẫn tươi cười đáp:

- Lục huynh đối xử với anh em tiểu sinh tử tế như vậy, anh em tiểu sinh thật cảm ơn vô cùng.

Nguyên Thanh cười ha hả tiếp:

- Đã là bạn với nhau. Đoàn huynh hà tất còn phải khách khứa như thế làm chi?

Nói xong, y lại chấp tay chào ba người một cái rồi nói tiếp:

- Mời ba vị cứ tiếp tục dùng cơm, tiểu đệ xin cáo lui, ngày mai chúng ta tái kiến.

Y vái chào một cái, quay mình đi ra luôn, nhưng khi đi đến chỗ quầy y lại dặn người chưởng quầy mấy câu mới đi luôn. Ngờ đâu khi ra tới cửa quán cơm y lại còn quay đầu lại ngó nhìn Quyên Quyên mỉm cười một cái mới chịu đi hẳn. Từ khi Nguyên Thanh vào trong quán cơm nói chuyện với

Đoàn Bân, Âu Dương Siêu cứ cúi đầu ăn cơm, không ngẩng đầu lên nhìn nên hai người nói với nhau những gì, chàng đều không nghe thấy. Nguyên Thanh đi khỏi Quyên Quyên liền dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng rồi nói:

- Tên họ Lục này lôi thôi thật, đáng ghét quá.

Bạch Y Truy Hồn nghe nói vội ngăn cản nàng ta, và khẽ bảo rằng:

- Nhị muội ăn nói cẩn thận một chút, nơi đây nhiều người tai mắt lắm đấy!

Nói xong chàng đưa mắt liếc nhìn bốn chung quanh một vòng thấy những người ngồi đó, hình như không chú ý đến lời nói của Quyên Quyên nên chàng mới hơi yên tâm.

Lúc ấy Âu Dương Siêu đã ăn xong, đưa mắt nhìn Đoàn Bân và Quyên Quyên rồi khẽ nói:

- Đại ca, nhị tỷ, cơm canh đã nguội cả rồi, mau ăn đi, đệ đã ăn xong rồi.

Đoàn Bân với Quyên Quyên hai người nghe nói, đều nhìn chàng mỉm cười, rồi mới cầm đũa lên ăn.

Chờ Nguyên Thanh ra, Văn Long liền đi cùng với y, rồi vừa đi vừa hỏi:

- Lục huynh, thư sinh đẹp trai kia là ai thế?

Nguyên Thanh nhìn y mỉm cười đáp:

- Chàng họ Đoàn.

Văn Long lại hỏi tiếp:

- Đệ tử của phái nào thế? Có phải đến đây đã lâu dài không?

- Chàng là một thư sinh không biết võ công đâu, nhưng chàng ta nghe người ta đồn, Tiểu Yến tiểu sư muội người đẹp võ giỏi và chiêm ngưỡng tài sắc của tiểu sư muội. Đồng thời anh em họ cũng muốn đến đây góp xem người ta đấu võ nữa.

- Ủa, thế ra chàng ta là bạn của Lục huynh đấy à?

Văn Long bỗng trợn mắt lên nhìn Nguyên Thanh rồi hỏi tiếp:

- Lục huynh có biết cô bé ngồi cạnh chàng ta là ai không?

Nguyễn Thanh nhìn Văn Long một cái rồi lạnh lùng hỏi lại:

- Giang huynh hỏi nàng ta để làm chi?

Văn Long cúi đầu vừa cười vừa đáp:

- Tôi hỏi thế thôi, chứ không có mục đích nào cả!

- Cô ta là em gái của chàng thư sinh ấy.

- Cô ta đẹp thật. Hai mắt trông sáng ngời!

Nguyễn Thanh liền ngừng chân lại hỏi Văn Long tiếp:

- Thật không?

- Tôi nói dối Lục huynh làm chi? Tiểu đệ đứng ở ngoài đường tuy không trông thấy rõ lắm, nhưng tôi cũng nhận thấy cô ta đẹp không kém gì các cô nương.

Nghe thấy Văn Long khen ngợi như vậy. Nguyễn Thanh khoái chí vô cùng, cười ha hả và nói tiếp:

- Giang huynh cũng sành mắt đấy! Thẩm mỹ quan của huynh cũng không kém gì đệ. Quả thật Ngô cô nương đẹp khôn tả, nếu nàng đứng cạnh tiểu sư muội của đệ có lẽ đẹp hơn tiểu sư muội là khác.

Hãy nói Văn Long thấy Quyên Quyên đẹp như vậy, liền hỏi thăm Nguyễn Thanh nàng ta là người thế nào của thư sinh, bây giờ lại thấy Nguyễn Thanh tỏ vẻ đặc chí như thế, y liền nghiêng mình một cái, nhưng y là người rất khôn ngoan, mặt vẫn tươi cười và thử hỏi Nguyễn Thanh tiếp:

- Trông sắc mặt của Lục huynh, thì hình như huynh đã được cô nương ấy để ý tới rồi thì phải?

- Giang huynh sành sỏi thật, nếu bảo đệ phải lòng cô ta rồi thì đệ chưa dám chắc, nhưng sự thật, muốn lấy được lòng của một mỹ nữ như vậy, không phải chuyện dễ phải không Giang huynh.

- Vâng!

Văn Long thấy Nguyên Thanh nói như vậy, nản chí vô cùng nhưng y vẫn là người rất khôn ngoan, vẫn cười như thường rồi nói tiếp:

- Lục huynh nói như vậy, đủ thấy huynh đã được lòng nàng ta rồi. Thật là Lục huynh diễm phúc lắm.

Nguyên Thanh cũng cười ha hả đáp:

- Đã chắc đâu, nhưng không bao giờ tôi quên không mời Giang huynh đến uống rượu mừng đâu.

Nói xong, hai người cùng cười, rồi thủng thẳng đi về Thiên Tâm trang.

Chương 18

Gặp Mặt Yêu Liên

Hãy nói Âu Dương Siêu đợi Đoàn Bân với Quyên Quyên ăn xong ba người cùng đứng lên đi ra ngoài quầy trả tiền, ngờ đâu người chưởng quầy đã đứng dậy, chấp tay vái chào và cung kính nói:

- Thưa ba vị tướng công, tiền cơm của ba vị đã do Lục tứ gia trả rồi, Tứ gia còn dặn bảo từ nay trở đi, ba vị tới bốn điểm dùng cơm hay dùng bất cứ một thứ gì, cũng do Tứ gia trả hết, xin ba vị khỏi bận lòng vấn đề đó.

Đoàn Bân mỉm cười liền móc túi lấy một ít bạc vụn ra để lên trên mặt quầy, rồi bảo người chưởng quầy rằng:

- Chỗ bạc này để thưởng cho phổ ky các người.

Người chưởng quầy thấy chỗ bạc đó nặng ngót ba lạng, còn nhiều gấp mười bữa cơm của ba người ăn nên y kinh ngạc đến trợn tròn xoe đôi mắt nhìn Đoàn Bân, mồm thì cảm ơn lia lịa:

- Cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn tướng công đã thưởng cho như vậy!

Đoàn Bân mỉm cười xua tay mấy cái, rồi cùng Quyên Quyên và Âu Dương Siêu ba người thùng thảng đi ra ngoài khách điểm. Vừa cưỡi xong cương ngựa, Đoàn Bân khẽ hỏi Âu Dương Siêu rằng:

- Tam đệ, nơi đó ở đâu thế?

Âu Dương Siêu vừa cười vừa đáp:

- Đại ca đừng hỏi vội, đại ca cùng nhị tỷ cứ theo đệ đi là được rồi.

Nói xong, chàng tung mình nhảy lên trên lưng ngựa. Đoàn Bân với Quyên Quyên cũng lên ngựa theo, cả ba cùng phi ngựa về phía tây.

Đi được ba bốn dặm đường, Quyên Quyên thấy đại ca với tam đệ không nói năng gì cả, nàng liền lên tiếng hỏi Âu Dương Siêu rằng:

- Tam đệ, còn bao xa nữa mới tới mà cứ đi chậm như thế này, không thúc ngựa cho phóng nước đại, thì đi đến bao giờ mới tới nơi?

Âu Dương Siêu vừa cười vừa đáp:

- Nhị tỷ đừng có nóng lòng như thế, sắp tới rồi.

Quyên Quyên lại nói tiếp:

- Đi nhanh một tí nữa có được không?

Âu Dương Siêu đáp:

- Cũng được!

Ba người liền quất ngựa phóng chạy, chỉ thoáng cái đã đi thêm bốn dặm đường nữa.

Âu Dương Siêu bỗng gò cương ngựa lại cho ngựa đi chậm. Đoàn Bân với Quyên Quyên thấy vậy cũng gò cương ngựa theo. Quyên Quyên đoán chắc cũng đến nơi rồi, nhưng nàng đưa mắt nhìn bốn chung quanh không thấy nhà cửa gì hết nên ngạc nhiên vô cùng, nàng vội hỏi Âu Dương Siêu rằng:

- Tam đệ đã đến rồi ư?

Âu Dương Siêu gật đầu đáp:

- Vâng, đã đến nơi rồi.

Quyên Quyên càng ngạc nhiên thêm, hỏi tiếp:

- Sao không thấy nhà cửa gì cả?

Âu Dương Siêu, mỉm cười, chỉ tay vào một cái đồi đất nhỏ ở phía bên trái mà đáp:

- Ở sau đồi đất kia, nhị tỷ làm sao mà trông thấy được.

Nói xong, chàng thúc ngựa phi lên trên cái đồi đất đó. Chờ Quyên Quyên và Đoàn Bân phóng lên theo, rồi chàng mới chỉ tay vào một cái nhà xây trơ

trọi ở bên dưới nói rằng:

- Nhị tử xem chả nhà là gì kia.

Quyên Quyên lại hỏi tiếp:

- Nhà đó là nhà gì thế? Sao chung quanh không có nhà khác.

- Đó là một cái miếu Sơn Thần.

Đoàn Bân xen lời hỏi.

- Trong miếu có người ở không?

Âu Dương Siêu đáp:

- Chỉ có một mình lão đạo sĩ tàn phế thôi.

Quyên Quyên lại hỏi:

- Tam đệ quen biết y hay sao?

Âu Dương Siêu gật đầu đáp:

- Ông ta rất thích tiểu đệ.

Nói xong, chàng thở dài một tiếng và hồi tưởng lại chuyện cũ và thông thả nói tiếp:

- Ông ta thương tiểu đệ lắm, mỗi lần đệ bị đánh đập hay mắng là chạy tới đó kể lể cho ông ta hay, ông ta nghe xong và vuốt ve an ủi tiểu đệ luôn, và lại lần nào tới ông ta cũng cho tiểu đệ ăn một món quà mà tiểu đệ rất ưa thích, khi từ biệt ông ta lại căn dặn bảo tiểu đệ về tới Thiên Tâm trang bất cứ gặp việc gì khó xử đến đâu hay bị oan ức đến đâu cũng phải hết sức chịu nhịn đừng có gây họa. Thực ông ta thương tiểu đệ không khác gì người cha già thương đứa con út vậy.

Đoàn Bân khôn ngoan hơn người, nghe thấy Âu Dương Siêu kể như vậy xong liền xen lời hỏi:

- Tam đệ có biết tên họ của ông ta là gì không?

- Không biết!

- Thế đạo hiệu của ông ta?
- Cũng không biết đạo hiệu của ông ta.
- Thế tam đệ có hỏi qua ông ta không?
- Có!
- Ông ta trả lời sao?
- Ông ta chỉ bảo tiểu đệ không nên hỏi thôi.
- Thế ông ta có biết tên của tam đệ không?
- Có, nhưng ông ta chỉ biết tên của tiểu đệ lúc bấy giờ bởi vì đệ đã tự nói cho ông ta hay.

Đoàn Bân ngẫm nghĩ bấy lát rồi lại hỏi tiếp:

- Hiền đệ đã quen biết ông ta đã bao nhiêu lâu rồi?
- Năm sáu năm rồi.
- Tại sao hiền đệ lại quen biết ông ta?
- Có một hôm ông ta ra phố mua đồng bồng té ngã, đệ thấy ông ta chỉ có một cánh tay và què một chân lại còn mù một mắt, có lẽ lúc đó ông ta đang đau ốm nên té ngã rồi cứ nằm ở dưới đất thờ hờn hển không sao đứng dậy được, người qua đường thấy ông ta vừa xấu xí lại vừa dơ bẩn, hôi thối khó ngửi nên không ai chịu đỡ đần ông ta dậy cả. Đệ thấy ông ta tội nghiệp như vậy liền chạy tới đỡ ông ta, tốn rất nhiều hơi sức mới đỡ được ông ta dậy, ông ta nhìn đệ một hồi rồi yêu cầu đệ đưa ông ta về nhà....

Quyên Quyên ngồi cạnh đó bồng xen lời hỏi:

- Thế rồi hiền đệ có nhận lời đưa ông ấy về đây, vì thế mà hiền đệ quen biết ông ta phải không?

Âu Dương Siêu gật đầu, nhưng chàng tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi lại Đoàn Bân rằng:

- Đại ca hỏi cặn kẽ như thế làm chi?

Đoàn Bân nghĩ ngợi giây lát rồi đáp:

- Ngu huynh đoán chắc đạo nhân này thế nào cũng liên can rất mật thiết với hiền đệ.

- Sao đại ca lại đoán như thế?

- Có lẽ ông ta là bạn thân của thúc phụ cũng nên.

Âu Dương Siêu nghe thấy Đoàn Bân nói như vậy nghĩ lại tình cảnh xưa và nghĩ ngay đến những lời dạy bảo của lão đạo sĩ chàng mới tỉnh ngộ nhận thấy sự xét đoán của Đoàn Bân có lý.

Thế rồi chàng kêu “ủa” một tiếng, gật đầu nói tiếp:

- Đại ca nói rất có lý, nếu không phải thế sao ông ta coi đệ như con cháu và khuyên bảo đệ như thế?

Nói tới đó chàng bỗng giơ tay lên vỗ đầu một cái và tự khiển trách:

- Tiểu đệ ngu xuẩn thực, sao lại không nghĩ đến những điểm đó.

Quyên Quyên thấy Âu Dương Siêu tự trách mình một cách buồn cười như vậy liền phì cười xen lời nói:

- Tam đệ tự oán trách như thế làm chi, trước kia chưa nghĩ ra thì bây giờ nghĩ tới cũng chưa muộn, huống hồ chúng ta sắp được gặp mặt ông ta rồi.

Đoàn Bân vừa cười vừa đỡ lời:

- Nhị muội nói rất phải, tam đệ hà tất phải tự oán trách như thế làm chi, bây giờ hãy còn sớm chúng ta mau đi gặp ông ta đi.

Thế là ba người phóng ngựa xuống dưới đồi, khi tới trước miếu Sơn Thần cùng xuống ngựa một lúc. Ba người thấy hai cánh cửa miếu đóng chặt, bên trong tối đen như mực không có đèn đóm gì hết. Quyên Quyên bèn nói:

- Tam đệ, có lẽ ông ta đã ngủ rồi.

Âu Dương Siêu đáp:

- Chưa chắc, ngày thường ông ta chưa ngủ cũng không thắp đèn đóm đâu.

Nói xong chàng tiến lên khẽ gõ cửa hai tiếng và kêu gọi:

- Bác đạo sĩ ơi!

Không thấy người trả lời chàng lại lớn tiếng gọi thêm hai tiếng nữa cũng không thấy người trả lời. Quyên Quyên thấy vậy cau mày lại nói tiếp:

- Có lẽ ông ta ngủ rồi cũng nên.

Âu Dương Siêu lắc đầu đáp:

- Chưa chắc, vì trước kia ông ta cứ đến gần canh ba mới đi ngủ và tai ông ta thính lắm, dù đang ngủ tiểu đệ chỉ gọi một tiếng là ông ta thức tỉnh ngay.

Đoàn Bân lại lên tiếng:

- Có lẽ ông ta đi vắng cũng nên.

Âu Dương Siêu đáp:

- Không có lẽ, ông ta què như thế mà đêm đông lạnh lẽo như thế này ông ta còn đi đâu giờ này?!

Đoàn Bân vừa cười vừa nói tiếp:

- Tam đệ thực thông minh suốt đời mà mê man nhất thời.

Âu Dương Siêu ngạc nhiên vô cùng nhìn mặt Đoàn Bân và hỏi:

- Có phải đại ca nói là...

Đoàn Bân mỉm cười đáp:

- Tam đệ năm xưa khi thúc phụ chưa khuất núi là một tay cao thủ tuyệt thế võ lâm, những bạn hữu của ông tất nhiên phải là những cao thủ cả, nếu ông già này quả là bạn cũ của thúc phụ thì có khi nào lại tàn tật mà bị phế như thế? Có lẽ những cái đó là ông ta giả bộ để che mắt người ngoài cũng chưa chừng, nếu ngu huynh đoán không sai ông ta ẩn tích ở miếu Sơn Thần này là vì trông nôm và bảo vệ tiểu đệ cũng nên.

- Đại ca thông minh thật, lời xét đoán của đại ca thực là hợp tình hợp lý, tiểu đệ vừa hổ thẹn vừa kính phục đại ca vô cùng.

- Người trong cuộc bao giờ cũng mê man hơn người ngoài cho nên hiền đệ mới không nghĩ tới những điều đó, nếu hiền đệ chỉ hơi suy nghĩ một chút là nghĩ ra ngay.

Nói tới đó, chàng bỗng nghĩ ra một kế gì liền nhìn thẳng vào mặt Âu Dương Siêu và nói:

- Có thực tam đệ phục ngu huynh như thế không!

Âu Dương Siêu nghiêm nét mặt đáp:

- Khi nào tiểu đệ dám nói dối đại ca.

- Nếu quả thực như vậy từ giờ trở đi hiền đệ phải nên nghe lời ngu huynh.

- Đại ca cứ yên chí, lúc nào tiểu đệ cũng phục tùng lời nói của đại ca.

Quyên Quyên bỗng xen lời hỏi:

- Tam đệ, thế còn lời nói của Nhị tỷ thì sao?....

Âu Dương Siêu cung kính đáp:

- Thần Châu tam kiệt hoạn nạn tương cùng, coi nhau như ruột thịt, lời nói của đại ca, nhị tỷ tiểu đệ đều tuân theo hết.

Quyên Quyên mừng rỡ cười khúc khích, tiếp theo đó Âu Dương Siêu lại cau mày nói với Đoàn Bân rằng:

- Đại ca, bác đạo sĩ già không có ở trong miếu không ai mở cửa thì chúng ta làm thế nào mà vào được trong đó?

Đoàn Bân chưa kịp lên tiếng thì Quyên Quyên đã đỡ lời nói:

- Không có người mở cửa thì chúng ta không biết vượt qua tường vào hay sao?

Âu Dương Siêu lại hỏi Đoàn Bân tiếp:

- Đại ca nên vào như thế không?

Đoàn Bân đáp:

- Vào như vậy không những thiếu lễ phép mà còn bị người ta hiểu lầm, ông ta về tới thấy vậy thế nào cũng trách cứ chúng ta.

Âu Dương Siêu suy nghĩ giây lát rồi nói tiếp:

- Không sao, bác đạo sĩ già thương tiểu đệ chỉ giải thích vài lời là ông ta thông cảm liền.

Đoàn Bân suy nghĩ rồi gật đầu nói tiếp:

- Thôi được, tam đệ vượt tường vào mở cửa đi, nhưng phải cẩn thận đấy nhé.

Âu Dương Siêu gật đầu đáp:

- Tiểu đệ biết rồi.

Nói xong, chàng giơ cao cương ngựa cho Đoàn Bân rồi tung mình nhảy lên trên cao nhanh như sao sa biến vào trong miếu.

Giây phút sau chàng đã mở cửa cho Đoàn Bân, Quyên Quyên dắt ngựa vào đóng kín cửa miếu và cột ngựa vào sân rồi ba người mới đi thẳng vào bên trong. Bạch Y Truy Hồn thấy ngôi miếu này có tất cả là ba gian, gian giữa thờ Sơn Thần, còn hai gian ở hai bên có lẽ là phòng ở của đạo sĩ. Nhưng cửa hai căn đều có khóa lớn khóa chắc, ở chốn hoang vu này cửa khóa như vậy chỉ có đề phòng quân tử chứ không thể nào đề phòng nổi tiểu nhân, không ăn thua gì hết. Nhưng hình thức này chỉ để tỏ rõ cho người ngoài biết là chủ nhân không muốn ai tự tiện vào phòng.

Âu Dương Siêu vừa cười vừa nói với Đoàn Bân và Quyên Quyên rằng:

- Miếu này có mấy cái ghế mục nát chỉ có thể ngồi tạm được nhưng đều bị để ở trong phòng khóa trái này, đại ca với nhị tỷ hãy đợi chờ một lát để tiểu đệ vào trong bếp lấy rơm rạ phủ xuống đất ngồi hoặc nghỉ ngơi tạm chờ bác lão đạo sĩ về hãy vào trong nghỉ ngơi sau.

Nói xong chàng đi vòng quanh cạnh miếu tiến vào trong bếp lấy một bó rơm lớn ra ném cho ngựa ăn một chút còn thì đem vào trong điện rải lên mặt đất. Ba người cùng ngồi xếp bằng tròn trên đồng rơm đó.

Đoàn Bân hỏi Âu Dương Siêu rằng:

- Tam đệ, tên họ Lục vừa rồi có phải là môn hạ đệ tử của Thiên Tâm trang chủ không?

Âu Dương Siêu gật đầu đáp:

- Y là đệ tử thứ tư của Trác Ngọc Khôn.

Đoàn Bân quay lại hỏi Quyên Quyên:

- Nhị muội có trông thấy thái độ của y đối với hiền muội như thế nào không?

Quyên Quyên ngạc nhiên hỏi lại:

- Thái độ gì của y?...

- Ngu huynh thấy y mới trông thấy hiền muội hình như đã muốn tỏ vẻ...

Quyên Quyên hổ thẹn vô cùng, hai má đỏ bừng, tỏ vẻ hờn giận đáp:

- Tiểu muội không chịu đâu, đại ca cứ thích nói bông tiểu muội như vậy.

Nàng vừa nói vừa đưa mắt liếc nhìn Âu Dương Siêu một cách rất tình tứ.

Đoàn Bân lớn tiếng và cười nói:

- Nhị muội tưởng ngu huynh nói đùa với hiền muội hay sao?

Quyên Quyên cau mày lại bộ mặt lạnh lùng nói tiếp:

- Nếu quả thật y có lòng như vậy thế nào tiểu muội cũng cho y một trận nên thân và chưa biết chừng còn vãi máu dưới lưỡi kiếm của tiểu muội nữa.

- Nhị muội, y có lòng và chung tình với muội như vậy cũng không phải lẽ thói xấu, hà tất nhị muội phải nhẫn tâm giết y như thế.

- Tiểu muội không biết, lần đầu tiên y mới gặp tiểu muội chưa biết tên họ của tiểu muội mà y đã có lòng như thế chả con người mất nết là gì?

- Ai bảo tiểu muội xinh đẹp như thế!

Thấy Đoàn Bân khen mình đẹp. Quyên Quyên mừng thầm nhưng vẫn nũng nịu đáp:

- Nhưng tiểu muội không thích y...

- Thế nhị muội thích ai?...

Quyên Quyên càng hổ thẹn thêm, nàng liền cúi đầu xuống và đưa mắt lờm Âu Dương Siêu một cái, cái lờm đó của nàng rất tình tứ khiến ai trông thấy cũng phải động lòng.

Chương 19

Trong Miếu Sơn Thần

Quyên Quyên lườm Âu Dương Siêu như vậy Đoàn Bân biết nàng ta đã si tình tam đệ.

Cứ đem Đoàn Bân với Âu Dương Siêu hai người ra mà so sánh thì võ công của Âu Dương Siêu cao siêu hơn Đoàn Bân nhiều nhưng về phương diện nhân phẩm và đẹp trai thì Đoàn Bân lại hơn Âu Dương Siêu một mức. Nhưng Âu Dương Siêu không phải không đẹp, cái đẹp của chàng rất kín đáo ngoài ra chàng còn oai vệ khí phách hiên ngang, điểm đó thì không sao Đoàn Bân có. Tuy vậy hai chàng đều là đối tượng tiêu chuẩn của các thiếu nữ. Quyên Quyên là người có võ, nàng yêu loại điển hình của Âu Dương Siêu hơn, hơn nữa Quyên Quyên lại quen biết Âu Dương Siêu trước và biết Đoàn Bân sau. Âu Dương Siêu đã chiếm được trái tim của nàng rồi thì dù Đoàn Bân có yêu nàng cũng mất công toi thôi.

Hãy nói Đoàn Bân thấy Quyên Quyên liếc nhìn Âu Dương Siêu như vậy hơi ngơ ngác một chút nhưng chàng đã vội đổi sắc mặt lớn tiếng cười liền. Thấy chàng cười Quyên Quyên càng hổ thẹn thêm.

Âu Dương Siêu ngồi yên ở đó lắng lắng nghe đại ca và nhị tỷ trò chuyện chàng thấy thái độ của nhị tỷ đối với mình như vậy vừa kinh ngạc vừa lo nghĩ. Đang lúc ấy bỗng có một cái bóng đen ở bên ngoài nháy qua bờ tường phi thân vào trong sân nhanh nhẹn vô cùng, ba người thấy kinh công của đối phương lạ như vậy biết ngay đối phương không phải là tay tầm thường nhưng vì chưa biết người đó là ai nên cả ba đều thất kinh vội đứng dậy phòng bị. Âu Dương Siêu nhanh mắt hơn hết nên đã trông thấy rõ người kia trước, chàng vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ lớn tiếng kêu gọi:

- Bác đạo sĩ già!

Nói xong, chàng nhảy xổ lại ôm chặt lấy cái bóng đen đó. Thấy Âu Dương Siêu xuất hiện một cách đột ngột như vậy lão đạo sĩ cũng ngạc nhiên vô cùng, nhưng vẫn giơ chiếc tay lành mạnh kia ra ôm chặt lấy chàng có lẽ vì mừng quá mức, ông ta chỉ gọi được một câu:

- Cháu!

Tuy còn một mắt mà nước mắt vẫn chảy dòng, có lẽ ông ta xúc động quá hóa ra như vậy.

Đoàn Bân với Quyên Quyên đã nghe thấy Âu Dương Siêu nói rồi bảo mặt ông già này xấu xí khôn tả, nhưng khi chưa được gặp mặt người nên không rõ ông ta xấu đến mức độ nào. Bây giờ mới được gặp mặt cả hai đã kinh hoàng đến sồn lòng rồi.

Thì ra mặt ông già này đầy những vết sẹo từ trán xuống đến cằm không có một nơi nào lành mạnh cả, trông xấu hơn cả quỷ quái. Như vậy ai ai trông thấy mà chả khiếp sợ. Lúc ấy nước mắt của ông già đã nhỏ xuống má của Âu Dương Siêu, chàng liền ngẩng đầu lên nhìn mặt lão đạo sĩ xấu xí và hỏi:

- Bác đạo sĩ già khóc đấy à?

Đạo sĩ già mở to con mắt duy nhất kia lên lắc đầu mấy cái mỉm cười và đáp:

- Cháu, bác có khóc đâu chỉ mừng rỡ quá mà nước mắt nhỏ ra đấy thôi.

Đoàn Bân với Quyên Quyên đã bước ra đứng cạnh đó xem hai người.

Quyên Quyên khẽ hỏi Đoàn Bân rằng:

- Đại ca có nhận ra được ông ta là ai không?

Mới trông thấy đạo sĩ già Đoàn Bân đã chú ý ngắm nhìn, bỗng nghe thấy Quyên Quyên hỏi như vậy nhưng chàng nghĩ mãi vẫn chưa nghĩ ra được ông già xấu xí này là ai hết, nên chỉ trả lời bằng cái lắc đầu thôi.

Lão đạo sĩ xấu xí nghe có tiếng nói của hai người liền trợn mắt lên nhìn, hai người thấy ông ta đang nhìn lại mình cả hai cũng hơi kinh hoảng và nghĩ thầm:

“Không thể ngờ nội công của người này lại tinh thâm đến thế...”

Hai người đang suy nghĩ thì lão đạo sĩ đã hỏi Âu Dương Siêu rằng:

- Cháu, hai vị đây có phải là bạn của cháu không?

Âu Dương Siêu gật đầu:

- Hai vị đó là đại ca và nhị tỷ mới kết nghĩa với cháu đấy.

Xưa nay ông già vẫn gọi Âu Dương Siêu là Lộc nhi quen rồi, nên bây giờ ông ta vẫn gọi chàng là Lộc nhi.

Đoàn Bân với Quyên Quyên cùng tiến lên chấp tay vái chào lão đạo sĩ tào tật đó và cùng nói:

- Anh em tiểu bối Đoàn Bân và Quyên Quyên bái kiến lão tiền bối.

Lão đạo sĩ già chỉ trả lời hai người bằng một tiếng “ừ” thôi, hai người thấy ông ta lạnh lùng như vậy đều tỏ vẻ không vui. Bỗng thấy ông già nhìn thẳng vào mặt hai người và khẽ hỏi:

- Hai người là môn hạ của phái nào thế?

Đoàn Bân Và Quyên Quyên đều là người có tính rất kiêu ngạo thấy thái độ của ông già như vậy đã không vui, bây giờ thấy ông ta hỏi như thế lại càng không vui thêm. Nhưng vì nể mặt Âu Dương Siêu nên hai người đành phải chịu nhịn nên Đoàn Bân vẫn lớn tiếng đáp:

- Tiểu bối là môn hạ của Băng Phách phu nhân.

Quyên Quyên cũng nói theo:

- Tiểu bối là môn hạ của Lôi Âm thần ni.

Ông già thấy sự phụ của hai người đều là những nhân vật rất có tên tuổi trong võ lâm nên bộ mặt của ông ta đã bớt lạnh lùng. Nhưng tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi Đoàn Bân tiếp:

- Cậu là đệ tử của Băng Phách phu nhân đấy à? Và cậu họ Đoàn?

- Vâng.

- Thế còn...

Đoàn Bân là người rất thông minh thấy ông già hỏi như vậy biết ngay ông già muốn hỏi gì mình rồi vội đỡ lời ngay.

- Thưa lão tiên bối...

Lão đạo sĩ thấy chàng ta gọi mình như vậy vội hỏi lại:

- Có việc gì thế?

- Lão tiên bối quen gia sư đấy à?

- Phải!

- Tiểu bối đàn độn không biết danh huynh của tiên bối là gì?

Lão đạo sĩ nghe thấy chàng ta hỏi những thứ thặt ở trên mặt bỗng rung động mấy cái rồi thở dài một tiếng mới từ từ đáp:

- Đã mười mấy năm nay lão không dùng đến tên tuổi và huy hiệu rồi, nên bây giờ cũng không nhớ ra tên và huy hiệu của lão là gì nữa.

Đoàn Bân thấy ông già không chịu cho mình biết tên và huy hiệu nên chàng không tiện hỏi tiếp. Chàng mỉm cười nói rằng:

- Lão tiên bối không cho biết đại danh và huy hiệu tiểu bối cũng không dám hỏi nữa. Nhưng....

Nói tới đó cũng cất cao giọng nói tiếp:

- Thần Châu tam kiệt hai trai một gái sẽ oai trấn thiên hạ võ lâm.

Mấy câu nói đó rất đột ngột khiến ông già cũng ngạc nhiên nhìn thẳng vào mặt chàng hỏi tiếp:

- Ai là Thần Châu tam kiệt?

Âu Dương Siêu cướp lời đáp:

- Là Siêu nhi với đại ca và nhị tỷ ba người.

Ông già nghe thấy chàng ta nói như vậy, lão đạo sĩ già liền cả cười nói tiếp:

- Ra là thế đấy...

Đoàn Bân biết ý nghĩ câu nói của ông già, có vẻ hồ thẹn hai má đỏ bừng nhưng chàng vẫn lớn tiếng cười theo. Âu Dương Siêu với Quyên Quyên cũng không hiểu tiếng cười của hai người có ý nghĩa gì. Ông già đưa mắt nhìn ba người một lượt càng mừng rỡ thêm và nói tiếp:

- Thôi chúng ta vào trong nhà nói chuyện đi.

Nói xong ông ta phất tay, Âu Dương Siêu đi trước tiến thẳng vào trong điện, bốn người vừa ngồi xuống xong Quyên Quyên đã lớn tiếng hỏi:

- Bác đạo sĩ già cũng biết ân sư đấy à?

Vì thấy lão đạo sĩ đã thay đổi sắc mặt Quyên Quyên không ghét ông ta nữa nên mới lên tiếng hỏi như vậy. Lão đạo sĩ mỉm cười gật đầu rồi đưa mắt nhìn Âu Dương Siêu và hỏi:

- Cháu, nếu mắt bác không lừa thì ba tháng nay cháu đã gặp chuyện kỳ ngộ và luyện thành võ công cao siêu phải không?

Âu Dương Siêu gật đầu đáp:

- Bác sành sỏi lắm.

Thế rồi chàng liền kể cho ông ta hay sau khi rời khỏi Thiên Tâm trang rồi chạy vào trong thâm sơn cùng cốc để tìm kiếm võ lâm dị nhân học hỏi võ công, trải qua rất nhiều gian truân bị hồ đui té xuống vực ra sao. Nhờ vậy mới gặp được Võ lâm Tam tuyệt, sau khi học thành ông võ công của ba vị dị nhân đó liền ra khỏi thung lũng đó suốt dọc đường đánh bại Ác Vô Thường, Âm Dương Song Kiếm, Thiên Sơn tứ kiếm, Hoàn Sơn lục ác, Bạch Cốt thất ma v.v... rồi quen biết đại ca với nhị tỷ như thế nào. Ba người liền kết nghĩa thành anh em. Sau lại được may mắn gặp Thiết Bút Cùng Nho mới biết được thân thế của mình, vì vậy mới lấy lại họ Âu Dương v.v...

Lão đạo sĩ vừa nghe vừa ứa nước mắt ra, trong lòng mừng rỡ vô cùng nhìn chàng mà nói tiếp:

- Thực là trời không phụ lòng người khổ tâm, kết quả cháu đã thành công, như vậy mới phải là trời có mắt, và mối huyết hải thâm thù của vợ chồng Âu Dương Đơn mới mong có ngày trả được.

Nói tới đó ông ta ngửa mặt lên trời cười ha hả, tiếng cười của ông ta làm rung động cả mái ngói đủ thấy nội công của đạo sĩ kỳ lạ này tinh thông như thế nào.

Cười xong, lão đạo sĩ lại trợn mắt lên nhìn Âu Dương Siêu và nói:

- Đi cháu, chúng ta đi ra ngoài đi.

Âu Dương Siêu ngạc nhiên hỏi lại:

- Ra ngoài làm gì hả bác?

- Bác muốn xem võ học công lực và hỏa hầu của cháu ra sao?

Nếu là người khác bảo chàng như vậy thế nào chàng cũng cự tuyệt nhưng với lão đạo sĩ này chàng không dám cự nự từ chối, liền theo ông ta đi ra bên ngoài luôn. Quyên Quyên với Đoàn Bân cũng đi theo ra ngoài để xem.

Âu Dương Siêu nhìn mặt lão đạo sĩ và hỏi:

- Bác đạo sĩ già, bác muốn xem gì trước.

Lão đạo sĩ đáp:

- Bác muốn xem chưởng lực của cháu trước.

Nói xong, ông ta đưa mắt nhìn chung quanh một hồi, rồi chỉ tay vào hai cây cổ thụ to bằng hai người ôm ở chỗ cách đó chừng ba trượng, rồi nói tiếp:

- Cháu đứng ở đây nhắm cây đó mà phát chưởng, liệu có đánh tới được hai cây đó không?

Âu Dương Siêu nhìn hai cây cổ thụ đó một hồi, rồi lắc đầu đáp:

- Siêu nhi chưa thử lần nào, không biết có được hay không.

Lão đạo sĩ nói tiếp:

- Được hay không cũng không sao, cháu thử phát chương xem.

Chương 20

Số Mạng Mười Năm

Âu Dương Siêu gật đầu, rồi ngấm ngấm vận công lực vào hai bàn tay nhằm hai cây cổ thụ kia tấn công luôn.

Liền có một luồng gió mạnh và nóng nhằm hai cây đó lấn tới. Chưởng lực của chàng là một môn nội gia tối cao oai thế trông rất tầm thường, nhưng thực tế mạnh vô cùng, nên chưởng của chàng vừa phát ra chưởng phong vừa lấn át tới, hai cây nọ đã kêu răng rắc mấy tiếng rồi đổ ngay luôn về phía đằng trước. Đứng cách ba trượng mà chàng đánh đổ được hai cây cổ thụ như vậy, đủ thấy chưởng lực của chàng mạnh đến đâu.

Đoàn Bân với Quyên Quyên hai người, đều là môn đồ của võ lâm kỳ nhân nội công rất thâm hậu, nhưng cả hai cũng không ngờ nội công và chưởng lực của tam đệ mình lại lợi hại hơn thế, nên hai người vừa kinh hãi vừa mừng rỡ vô cùng.

Lão đạo sĩ thấy chưởng lực của chàng oai mãnh như thế, trong lòng mừng rỡ vô cùng, nhưng mặt vẫn làm ra vẻ nghiêm nghị, không khen ngợi nửa lời, lão chỉ khẽ gật đầu một cái, với giọng lạnh lùng nói:

- Không ngờ Võ lâm Tam tuyệt đã luyện được thành công Kiêu Dương thần công rồi!

Âu Dương Siêu quay lại hỏi đạo sĩ rằng:

- Chưởng lực của Siêu nhi có được không?

Lão đạo sĩ gật đầu đáp:

- Tạm được thôi, vì hãy còn thiếu hỏa hầu.

Âu Dương Siêu tưởng chừng lực của mình mạnh như thế, thế nào cũng được bác đạo sĩ khen ngợi, ngờ đâu ông ta lại trả lời một cách dửng dưng như vậy, chàng thất vọng vô cùng, rầu rĩ cúi đầu xuống.

Đoàn Bân với Quyên Quyên nghe thấy đạo sĩ nói như vậy, cũng bất bình hộ tam đệ, đều cho đạo sĩ thị mình già nua, kể cả vô ý nói ra như vậy và cũng muốn để tỏ công lực của mình tinh thâm hơn người, nếu không nể mặt Âu Dương Siêu thì hai người đã chất vấn lại lão đạo sĩ rằng: công lực và hỏa hầu của đạo trưởng cao thâm như thế nào mà lại khinh thường tam đệ của chúng tôi như thế, đạo trưởng có giỏi ra tay đánh thử xem, có đánh gãy được hai cây cổ ấy không?

Âu Dương Siêu vẫn cứ rầu rĩ cúi đầu xuống không nói nửa lời, đạo sĩ thấy vậy đột nhiên cười ha hả và nói:

- Siêu nhi, cháu buồn ư?

Âu Dương Siêu vẫn không đáp.

- Tại sao cháu lại cúi gầm mặt xuống không nói năng gì như thế?

Âu Dương Siêu thấy lão đạo sĩ hỏi như vậy không dám cúi đầu nữa, từ từ ngẩng mặt lên nhưng hai má của chàng đã đầm lệ. Lão đạo sĩ thấy vậy kinh ngạc hỏi lại:

- Ủa! Cháu khóc đấy ư?

Âu Dương Siêu khẽ đáp:

- Siêu nhi thấy buồn lòng lắm!

Quyên Quyên đứng cạnh, không sao chịu nhin được nữa, liền xen lời nói:

- Sự thực công lực của tam đệ chúng cháu thâm hậu và oai mãnh như thế mà đạo trưởng còn chê là thiếu hỏa hầu như vậy, tam đệ không buồn lòng sao được.

Lão đạo sĩ mỉm cười nhìn Quyên Quyên hỏi lại:

- Cô nương bảo tôi không nên bảo y như thế hay sao?

- Tất nhiên rồi.

Quyên Quyên gật đầu và không nghĩ ngợi gì hết, trả lời lão đạo sĩ, đồng thời, nàng lại còn hỏi ông ta tiếp:

- Đạo trưởng bảo tam đệ hãy còn thiếu hỏa hầu, nhưng đạo trưởng liệu có thể đỡ nổi một chưởng của tam đệ không?

Âu Dương Siêu thấy Quyên Quyên không cân nhắc gì hết, dám lên tiếng thử thách bác đạo sĩ già như vậy chàng hãi sợ vô cùng, vội gọi:

- Nhị tỷ..

Lão đạo sĩ nghe nói, mặt hơi biến sắc, nhưng lại cười ha hả ngay và đáp:

- Tuy cô nương vô lễ với bản đạo nhưng vì là nghĩa tỷ của Siêu nhi nên bản đạo cũng lượng thứ cho cô, nhưng...

Nói tới đó, ông ta liền sầm nét mặt lại, nói tiếp:

- Trước khi cô nương chưa biết bản đạo là ai thì tốt hơn hết cô nương đừng có coi thường ông già bà cả như vậy.

Quyên Quyên cười khanh khách hỏi lại:

- Thế đạo trưởng là ai?

Lão đạo sĩ bỗng cười khà một tiếng rồi nói:

- Bản đạo là ai rồi cô sẽ biết.

Quyên Quyên định hỏi thêm, thì Đoàn Bân đã lôi tay áo nàng, ra hiệu bảo nàng đừng hỏi nữa.

Đoàn Bân ngăn cản Quyên Quyên xong, liền vái chào lão đạo sĩ mà xin lỗi:

- Thưa lão bá, nhị muội cháu vì quá thương tam đệ cho nên vô lễ với lão tiền bối như vậy, tiểu bối xin vái chào lão tiền bối và mong lão tiền bối tha thứ cho nhị muội.

Lão đạo sĩ cười ha hả đáp:

- Đoàn hiền diệt khỏi cần phải xin lỗi hộ cô ta như thế nữa, ý muốn của cô ta như thế nào, có phải lão không biết đâu.

Nói tới đó, ông ta quay lại hỏi Âu Dương Siêu:

- Siêu nhi, có phải khi cháu vận công lấy sức thường thường vẫn thấy chân lực ở khắp người mình không sao nghênh tụ lại được và chân khí cứ thấy nặng nề xuống bên dưới phải không?

Âu Dương Siêu vội gật đầu đáp:

- Bác nói không sai, quả thật Siêu nhi có thấy hiện tượng đó, tại sao bác lại biết thế?

- Vừa rồi lão trông thấy cháu vận công lấy sức, vẻ mặt đã hiện ra tình trạng đó.

Âu Dương Siêu nghe nói, nghĩ thầm:

“Thật không ngờ bác đạo sĩ già lại là một tay nội gia cao thủ, võ công cao siêu không thể tưởng tượng được, chỉ trông vẻ mặt của ta mà đã biết được chân lực ở trong người ta không sao ngưng tụ được, chỉ một điểm này cũng đủ thấy võ công của ông ta cao siêu như thế nào và kinh nghiệm giàu biết bao, ta ngu xuẩn thật, gần gũi ông ta sáu bảy năm liền mà không biết ông ta có võ công cao siêu đến thế.”

Nghĩ đoạn, chàng liền lên tiếng hỏi:

- Bác có thể dạy Siêu nhi cách nhận xét như thế mà dạy cho Siêu nhi làm thế nào người mới nghênh tụ lại được chân khí không?

- Võ lâm Tam tuyệt, mỗi người đều luyện nội công bảy tám chục năm, công lực của anh em họ có thể nói là vô địch thiên hạ được, họ đã dồn hết chân lực của họ vào người cháu, tuy cháu có một công lực mạnh khôn lường, trong một thời gian ngắn ngủi đã trở nên một cao thủ tuyệt thế, nhưng vì Tam tuyệt truyền thụ cho cháu đầu đuôi có ba ngày trời, như vậy cháu làm sao lãnh hội được hết tinh hoa của võ học thượng thừa, nếu không có đủ thời gian thích hợp để vận công điều thức, nên có một bộ phận chân lực truyền vào trong người cháu chưa thể dung hòa được với chân khí ở

trong người, nên mới có hiện tượng như vậy, nếu lúc ấy, cháu ở lại trong thung lũng theo tâm pháp nội ứng điều tức, để cho bộ phận chân lực đó dung hòa với chân khí của bản thân mình rồi tiến tới một mức quên cả mình với mọi vật ở chung quanh, lúc ấy mới là thần hội với ý, thì công lực của cháu bấy giờ đã đạt tới mức tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên, vô thượng huyền công rồi.

Quyên Quyên bỗng xen lời hỏi.

- Thưa đạo trưởng, nếu bây giờ tam đệ lại tỉnh tọa bảy ngày vận thức hành công như thế còn kịp không?

Lão đạo sĩ lắc đầu đáp:

- Hiện giờ vận thức hành công tuy vẫn còn kịp, nhưng phải tốn nhiều thời gian hơn, chứ bảy ngày, thì không sao luyện nổi.

Quyên Quyên lại hỏi tiếp:

- Nếu vậy, phải bao nhiêu ngày mới được?

- Phải bảy lần bảy bốn mươi chín ngày, vì Võ lâm Tam kiệt luyện Kiêu Dương thần công nên trong người Siêu nhi bây giờ có nhiệt độ của Dương Hỏa, lúc hành công Dương Hỏa đó bốc lên đau khổ lắm, chắc y không chịu nổi đâu.

Nói tới đó lão đạo sĩ tỏ vẻ nghiêm nghị như một người cha và nói tiếp:

- Tốn công bốn mươi chín ngày như vậy không khó chỉ khó ở chỗ là Dương Hỏa bốc lên rất nguy hiểm, nếu không có cách chịu đựng có khi Dương hỏa thiêu cháy trái tim mà chết cũng nên.

Quyên Quyên lại hỏi một cách rất ngây thơ rằng:

- Nếu vậy cứ để yên như thế không được sao? Hà tất phải luyện tập như thế làm gì nữa.

- Nếu để yên như vậy không luyện, Siêu nhi có thể sống được mười năm nữa là cùng.

Quyên Quyên nghe nói giật mình kinh hãi, nhìn thẳng vào mặt lão đạo sĩ rồi hồi hộp hỏi tiếp:

- Tại sao thế?

- Sư phụ của cô nương không giảng giải cho cô nương hay sao. Một người có võ công thượng thặng công lực chân lực không ngừng tụ được, hay không phát tiết ra được, thì thế nào cũng ảnh hưởng đến khí huyết lưu hành, mỗi ngày khí huyết bị cản trở như vậy một chút, rồi lâu dần huyết quản bị cứng đờ máu không sao lưu thông đều được nữa, như thế thì làm sao mà sống được.

Lôi Âm thần ni là người nội công đã luyện tới mức thượng thặng và cũng là kỳ nhân của đương thời, Quyên Quyên là môn đồ duy nhất của bà ta, tất nhiên nàng phải biết những điều quan trọng ấy nhưng vì nhất thời mãi nói chuyện, nàng quên hẳn đi đấy thôi. Bây giờ nàng nghe thấy lão đạo sĩ nói như vậy, lo âu vô cùng, mặt tỏ vẻ hoảng sợ nhìn lão đạo sĩ hỏi tiếp:

- Như vậy biết làm sao bây giờ đây?

Đoàn Bân đứng sát cánh với Quyên Quyên. Tuy không không lên tiếng nhưng nghe thấy lão đạo sĩ nói như vậy chàng cũng hoảng sợ không kém gì Quyên Quyên, nhưng chàng là người thông minh và lại rất trầm tĩnh, nên chỉ đứng yên đó mà để ý nghe thôi, đồng thời chàng đã quan sát biết lão đạo sĩ tàn phế này, võ công đã luyện tới mức cao siêu khôn lường đồng thời lại nhận xét thấy ông ta với tam đệ của mình ắt phải có sự nên quan rất mật thiết nên ông ta mới coi tam đệ của mình như con cháu nhà vậy.

Ông ta đã có sự liên quan với tam đệ như thế mà bây giờ lại biết rõ tam đệ đang bị nguy như vậy, mà sao không thấy ông ta lo âu gì cả? Như vậy, tất nhiên ông ta phải nghĩ ra được cách cứu chữa cho tam đệ rồi.

Tuy Đoàn Bân nghĩ như vậy, nhưng vẫn lo cho Âu Dương Siêu, vì chàng giàu kinh nghiệm hơn, nên vẫn làm ra vẻ thản nhiên, chứ không có thái độ hoảng sợ như Quyên Quyên.

Trong lúc Quyên Quyên với Đoàn Bân lo âu vô cùng, thì trái lại Âu Dương Siêu lại bình tĩnh và thản nhiên hết sức, hình như chàng ta không sợ chết thì phải.

Thì ra đang lúc này, chàng rất yên chí vì nhận thấy với mười năm đó thừa đủ thì giờ cho chàng đi trả thù cho mẹ và cho ba vị sư phụ rồi.

Lão đạo sĩ thấy Quyên Quyên tỏ vẻ lo âu như vậy, liền cười ha hả và hỏi:

- Cô nương lo âu như thế làm chi? Siêu nhi còn sống được mười năm nữa, như vậy các người được chung đụng với nhau mười năm, lâu như thế không đủ hay sao?

Quyên Quyên là người rất thông minh nghe thấy lão đạo sĩ nói vậy, nàng đã hiểu ý liền, nét mặt đỏ bừng, hờn giận đáp:

- Bác đạo sĩ già này xấu bụng lắm, người ta nói chuyện đứng đắn, bác lại cứ nói bông, cháu không nói chuyện với bác nữa đâu!

Nói xong nàng làm ra vẻ giận dữ quay mặt đi. Lão đạo sĩ thấy Quyên Quyên ngây thơ như vậy lại lớn tiếng cười ha hả.

Đoàn Bân thấy cũng không sao nhịn được, liền cười theo, chỉ có Âu Dương Siêu là không cười thôi và cũng không lo âu gì cả. Đoàn Bân đi tới bên chàng, rất quan tâm khẽ hỏi:

- Tam đệ đang nghĩ gì thế?

Âu Dương Siêu vẫn bình tĩnh như thường tùm tùm cười đáp:

- Không, đệ có nghĩ gì đâu!

Lão đạo sĩ thấy vậy mỉm cười, nhìn chàng và hỏi:

- Siêu nhi, cháu rầu rĩ phải không?

Âu Dương Siêu lắc đầu đáp:

- Không.

Quyên Quyên đi tới cạnh chàng, tỏ vẻ ai oán thở dài một tiếng, rồi nũng nịu nói:

- Tam đệ, có phải đệ nghe thấy bác đạo sĩ già nói như vậy trong lòng thấy khó chịu lắm phải không?

Âu Dương Siêu nhìn mặt Quyên Quyên đẹp như hoa nở vội mỉm cười đáp:

- Trong lòng của tiểu đệ bây giờ rất bình tĩnh, trái hẳn với sự tưởng tượng của nhị tỷ.

Đoàn Bân nghe thấy chàng nói như vậy, đã biết tâm ý của chàng, nên thờ dãi một tiếng và đỡ lời:

- Tam đệ, ngu huynh biết rõ tâm sự của hiền đệ, lúc này có phải hiền đệ quá lo âu mà hóa ra bình tĩnh phải không? Và đồng thời, hiền đệ đã nghĩ xong kế hoạch sẽ lợi dụng thời gian mười năm đó để làm những việc gì, vì thế mà hiền đệ mới không cần lo âu rầu rĩ nữa phải không?

Thấy Đoàn Bân đoán trúng tâm sự của mình Âu Dương Siêu rất ngưỡng mộ chàng ta, liền cười lớn mà đáp:

- Đại ca thông minh thật, đại ca đoán không sai tí nào, vừa rồi tiểu đệ đã quyết định xong, lợi dụng trong mười năm đó thế nào cũng trả thù được cho cha mẹ, diệt được Tổng Sĩ Long để hoàn thành nguyện vọng cho ba vị ân sư.

Nói tới đó, chàng lại vui vẻ nói tiếp:

- Người ta sống ở trên đời giỏi lắm chỉ sống được trăm năm là cùng? Rốt cuộc vẫn chết, nhưng khi chết mà được an nhàn không bận tâm gì cả, thì còn gì sung sướng bằng, cho nên tiểu đệ nhận thấy sống được mười năm như thế cũng đã đền ơn cho cha mẹ và ba vị ân sư, nên đệ nhận thấy đầy đủ lắm, như thế chả là may mắn là gì.

Đoàn Bân và Quyên Quyên nghe thấy chàng ta nói như vậy liền rầu rĩ lẳng lặng không nói gì cả, cả hai cùng có một ý niệm mà từ trước tới nay không hề nghĩ tới bao giờ:

“Nếu chàng chết, khi nào thiếp còn sống làm chi!”

Lão đạo sĩ cười ha hả một hồi rồi nói tiếp:

- Bạn Âu Dương Đơn có con như vậy thì thật chết cũng yên dạ và không còn ân hận gì nữa.

Nói xong, ông ta nhìn Đoàn Bân và hỏi:

- Đoàn hiền diệt có mang theo Băng Phách hoàn của lệnh sư luyện chế không?

Đoàn Bân vội đáp:

- Có.

Nói xong chàng ta lấy một cái hộp bằng ngọc nho nhỏ trong túi ra, hai tay cầm đưa cho lão đạo sĩ và hỏi:

- Thưa bác, tất cả chỉ có năm viên thôi, không biết chỗ thuốc này có đủ dùng không?

Lão đạo sĩ thấy chàng hỏi như thế bèn hỏi lại:

- Hiền diệt có biết lão định dùng nó làm chi?

Đoàn Bân mỉm cười đưa mắt nhìn Âu Dương Siêu một cái rồi trả lời:

- Cháu đoán chắc thế nào cũng dùng cho tam đệ phải không?

Lão đạo sĩ vừa gật đầu vừa cười:

- Mấy viên này đủ rồi!

Nói xong, ông ta bỏ hộp thuốc vào trong túi, rồi chạy lại nói với Âu Dương Siêu tiếp:

- Siêu nhi, bây giờ cháu lấy lá cờ báu ra biểu diễn Toàn Phong bát thức cho bác xem.

Âu Dương Siêu gật đầu vâng lời, vội nhảy ra ngoài xa hơn hai trượng thò tay vào túi lấy lá cờ Truy Hồn ra, rồi chấp tay vái chào lão đạo sĩ và cung kính nói:

- Xin bác chỉ điểm cho!

Nói xong, chàng tay phải cầm cờ, giơ lên khê phất một cái liền có luồng ánh sáng vàng làm lóa mắt mọi người, rồi chàng giở luôn Toàn Phong bát thức ra. Mọi người bao chặt lấy chàng và có tiếng gió kêu vù vù, oai lực vừa mạnh vừa nóng tới ngoài xa hai trượng. Lão đạo sĩ trợn con mắt độc nhất lên xem không hề chớp nháy chút nào, sở dĩ ông ta chăm chú nhìn như vậy là để xem thế cờ của Âu Dương Siêu biểu diễn có thế nào sai lầm hay khác hẳn Kỳ Tuyệt Cầu Thiên Khánh biểu diễn năm xưa không.

Âu Dương Siêu biểu diễn xong, liền ôm cờ đứng yên rồi cung kính chào lão đạo sĩ và nói:

- Siêu nhi đã thất lễ.

Chàng vừa nói dứt thì trong bụi cây ở bên phải, cách đó chừng năm trượng bỗng có người cười ha hả và nói:

- Toàn Phong bát thức quả là oai lực tuyệt luân!

Bốn người nghe nói đều giật mình kinh hãi, bảy con mắt đều nhìn cả về phía đó. Bốn người liền thấy một ông già mặt trắng không râu, trông rất thanh tao, thung thảng bước ra.

Lão đạo sĩ vừa trông thấy ông già đã cười ha hả và lớn tiếng nói:

- Bàn đạo tưởng là ai, thì ra quân tử giả hiệu đã tới đây rồi chẳng lẽ miếu đồ nát như thế này mà bạn cũng không chịu buông tha định đến đây chiếu cố phải không?

Nói xong, ông ta cười ha hả.

Ông già nọ nghe thấy lão đạo sĩ nói như vậy ngạc nhiên vô cùng, đưa mắt nhìn lão đạo sĩ một hồi lại hỏi tiếp:

- Ngài là ai...?

Chương 21

Câu Chuyện Bí Mật

Ông già nọ nghe thấy lão đạo sĩ gọi mình là quân tử giả hiệu, liền ngạc nhiên vô cùng trợn tròn xoe đôi mắt nhìn thẳng vào mặt lão đạo sĩ và hỏi:

- Ngài là ai?

Thì ra ông già mặt trông không râu đó là một cao thủ tiếng tăm lừng lẫy khắp thiên hạ biệt hiệu là Thiên Thủ Đại Thánh họ Thạch tên là Bất Phàm, còn một biệt hiệu nữa là Thần Thâu, nhưng cái tên quân tử giả của ông ta chỉ có mấy người bạn thân thiết biết thôi, chứ người ngoài không ai biết tới, nhưng bây giờ ông ta thấy một lão đạo sĩ chưa hề gặp mặt bao giờ xấu xí vô cùng mà lại biết gọi mình là quân tử giả hiệu như thế, cho nên ông ta ngạc nhiên hết sức mà lên tiếng hỏi lại như vậy.

Lão đạo sĩ biết bạn già Thần Thâu tuy thông minh tuyệt thế thật, nhưng vì mình cải hình một cách kỳ lạ nên y không sao nhận ra được nên mới có sự ngạc nhiên như vậy, lão đạo sĩ làm ra vẻ rầu rĩ khẽ đáp:

- Cố nhân đây mà.

- Cố nhân nào...

Thần Thâu vẫn chưa nhận lão đạo sĩ là ai, nên mới ngơ ngác hỏi lại như thế.

- Phải!

Lão đạo sĩ gật đầu trả lời như vậy, Thần Thâu ngạc nhiên thêm, vì y đi lại trên giang hồ mấy chục năm chưa hề trông thấy lão và cũng chưa nghe thấy ai nói tới trong võ lâm lại có một lão đạo sĩ có hình thù xấu xí như vậy.

Y suy nghĩ một hồi, lại nhìn lão đạo sĩ hỏi tiếp:

- Xin thứ lỗi kẻ trộm già này mắt kém không sao nhận ra được cố nhân, vậy xin cố nhân cho biết rõ tên tuổi để kẻ trộm già này khỏi phải thắc mắc.

Lão đạo sĩ tủm tỉm cười đáp:

- Cố nhân gặp nhau mà không nhận được, Thạch huynh hà tất phải hỏi cặn kẽ như thế, cứ tạm thắc mắc như vậy mà có sao đâu.

Thạch Bất Phàm rất thông minh, nghe giọng nói của lão đạo sĩ đã biết đối phương là ai rồi và không muốn cho người ngoài biết tên mình, chắc thế nào cũng có nỗi thống khổ gì đây, vì vậy, Thần Thâu không tiện hỏi thêm nữa lại đưa mắt nhìn Đoàn Bân với Quyên Quyên hai người, sau cùng mới nhìn vào Âu Dương Siêu và hỏi:

- Thằng nhỏ kia, mi có phải là người của Võ lâm Tam tuyệt và cũng là môn hạ của Kỳ Tuyệt phải không?

Âu Dương Siêu gật đầu đang định trả lời thì lão đạo sĩ đã trả lời hộ chàng rằng:

- Y là hóa thân của Võ lâm Tam tuyệt đấy!

Bất Phàm nghe nói lại ngạc nhiên nhìn lão đạo sĩ hỏi lại:

- Thế là nghĩa lý gì?

Lão đạo sĩ mỉm cười đáp:

- Y không những đã được Tam tuyệt truyền cho kiếm cờ, sáo ba môn kỳ học đó và lại còn mấy chục năm chân nguyên của Tam tuyệt nữa. Tam tuyệt ẩn tích trong núi hoang gần ba mươi năm khổ luyện thành công Kiêu Dương thần công cũng truyền thụ cho y nốt, như vậy, y chả là hóa thân của Tam tuyệt là gì nữa?

Thạch Bất Phàm nghe thấy lão đạo sĩ nói như vậy, kinh ngạc đến kêu ủa một tiếng, rồi đưa mắt nhìn Âu Dương Siêu một hồi, sau lại hỏi đạo sĩ tiếp:

- Nghe giang hồ đồn đại Võ lâm Tam tuyệt đã chết ở tuyệt cốc vào hồi mười mấy năm trước chẳng hóa ra tin đó là tin ngoa hay sao?

Lão đạo sĩ gật đầu đáp:

- Cho mãi tới gần đây Tam tuyệt mới truyền hết công lực và võ công cho Vô Danh, truyền xong mới chính thức tạ thế.

Bất Phàm khẽ kêu ồ một tiếng, rồi lại lắng tai nghe lão đạo sĩ nói với Âu Dương Siêu rằng:

- Siêu nhi, con hãy giở mười hai thế sáo ra biểu diễn một phen cho Thạch bá phụ chỉ điểm cho cháu.

Âu Dương Siêu liền cung kính đáp:

- Siêu nhi xin tuân lệnh?

Bất Phàm cười ha hả và tiếp:

- Nên bảo lão đừng xem cho sáng mắt ra thì đúng hơn, chứ đừng nói là lão chỉ điểm.

Trong lúc y cười ha hả thì Âu Dương Siêu đã lấy cây Bích Ngọc địch ra chấp tay vái chào đạo sĩ với Bất Phàm và lớn tiếng nói:

- Xin lão bá với Thạch bá phụ chỉ điểm cho!

Chàng vừa nói dứt đã múa cây sáo, giở mười hai thế của cây sáo ngọc, những người đứng xem xung quanh đấy, thấy thân hình thể thức của chàng biến đổi rất nhanh chóng, nhưng những người đó mỗi người có một ý nghĩ khác nhau. Bất Phàm mặt tỏ vẻ kinh dị và thán phục, Đoàn Bân với Quyên Quyên vừa phấn khởi vừa kính phục. Chỉ có một mình lão đạo sĩ là chăm chú nhìn những thể thức của Âu Dương Siêu, mặt không kinh ngạc gì cả và thần sắc vẫn như thường, không thay đổi chút nào.

Múa xong pho sáo đó, Âu Dương Siêu lại ung dung đứng tại đó. Bất Phàm cười ha hả và nói tiếp:

- Năm xưa, hồi Võ lâm Tam tuyệt tung hoành võ lâm không ai được trông thấy hết những thể thức của cây sáo ngọc. Có lẽ ngoài Thần Kiếm Trấn Bát Hoang vợ chồng Âu Dương Đôn ra, thì trong võ lâm này chưa có người thứ ba được trông thấy cả ba pho tuyệt kỹ một lúc như vậy, không

ngờ đêm nay kẻ ăn trộm già được xem hết, thật là hân hạnh và sáng mắt vô cùng.

Nói xong, y lại cười ha hả liền. Lão đạo sĩ nghe thấy lão Bất Phàm nói đến Âu Dương Đơn liền rầu rĩ và run lẩy bẩy mặt biến sắc ngay.

Âu Dương Siêu đứng cạnh đó thấy vậy, vội chạy lại đỡ lão đạo sĩ ân cần hỏi:

- Bá bá làm sao thế?

Lão đạo sĩ cố hết sức trấn tĩnh tâm thần và gượng cười đáp:

- Không sao cả, vì bác tuổi già đấy thôi.

Âu Dương Siêu liền quay lại nhìn Thần Thâu và hỏi:

- Thạch bá phụ có nhận ra cha mẹ của cháu là ai không?

Bất Phàm ngăn người ra nhìn Âu Dương Siêu môi hồng và hỏi:

- Hiền điệt, cha mẹ của hiền điệt là ai thế?

- Ủa, vừa rồi bá phụ chẳng nhắc đến quý hiệu của gia phụ là gì?

Lão đạo sĩ đỡ lời họ, nói với Bất Phàm rằng:

- Y là Âu Dương Siêu và là con của Thần Kiếm...

- Ủa?

Lão đạo sĩ chưa nói dứt, Bất Phàm đã thất kinh kêu ủa một tiếng, rồi thất kinh hỏi tiếp:

- Hiền điệt là con trai của Âu Dương Đơn ư?

Âu Dương Siêu cung kính đáp.

- Chính cháu đây!

Bất Phàm mừng rỡ vô cùng ôm luôn Âu Dương Siêu trong lòng, nước mắt ràn rụa và nói:

- Từ khi cha mẹ con không may bị kẻ thù giết hại, các bạn hữu chi giao của cha mẹ con lúc sinh tiền với người phái Nam Hải đều ngấm ngấm đi

điều tra tung tích của con, không ngờ Võ lâm Tam tuyệt chỉ thua có một miếng bị cha mẹ con đánh bại, rồi ẩn tích trong núi hoang mà lại không nhớ thù xưa cứu con khỏi chết còn truyền thụ võ công tuyệt kỹ cho con, để con trả thù cho cha mẹ...

Nói tới đó ông ta cao hứng vô cùng cười ha hả một hồi lại nói tiếp:

- Thật là trời có mắt, cho nên con mới gặp may như thế và con có hy vọng trả được thù cho cha mẹ.

Thiên Thủ Đại Thánh Thạch Bất Phàm vì chưa biết Âu Dương Siêu bị Trác Ngọc Khôn bắt cóc đi từ hồi còn nhỏ và sinh sống ở Thiên Tâm trang cho đến lớn; sau rồi, ngẫu nhiên chàng mới phát giác được thân thế của mình, vì vậy chàng lên chạy đến núi hoang, bị hổ vồ té xuống thung lũng, may mắn gặp Võ lâm Tam tuyệt truyền thụ võ công cho, nên ông ta mới hiểu là chàng được Võ lâm Tam tuyệt cứu đi từ hồi còn nhỏ và nuôi lớn lên để có thể thù được cho cha mẹ.

Vì vậy y vừa nói dứt lão đạo sĩ đã đỡ lời ngay:

- Thạch huynh lầm rồi.

Bất Phàm ngạc nhiên nhìn lão đạo sĩ và hỏi lại:

- Lão lầm?

- Năm xưa không phải Võ lâm Tam tuyệt cứu y thoát chết đâu.

Bất Phàm càng trợn đôi mắt thêm hỏi tiếp:

- Thế là nghĩa lý gì?

Âu Dương Siêu vội đỡ lời đáp:

- Cháu sinh trưởng ở trong Thiên Tâm trang từ nhỏ chí lớn.

- Thiên Tâm trang Trang chủ cứu cháu hay sao?

- Có thể nói là phải mà cũng có thể nói là không được.

Bất Phàm nghe thấy Âu Dương Siêu trả lời như vậy ngạc nhiên vô cùng vội hỏi lại:

- Thế là nghĩa lý gì?

Âu Dương Siêu thở dài một tiếng rồi thủng thẳng đáp:

- Tuy y giữ cháu ở lại Thiên Tâm trang để nuôi thực nhưng ý muốn của y lại có một dụng ý khác.

- Y muốn gì?

Thế rồi Âu Dương Siêu kể hết chuyện mình bị đầy đọa nhục nhã như thế nào, sau làm thế nào đào tẩu ra khỏi được Thiên Tâm trang. Vì ngã xuống thung lũng ngẫu nhiên gặp gỡ Tam tuyệt được ba vị đó truyền thụ võ học ra sao nhất nhất chàng kể rõ hết cho người bạn của cha mình hay.

Lúc ấy Bất Phàm mới hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện. Âu Dương Siêu bỗng nhìn thẳng vào mặt Bất Phàm hỏi:

- Thạch bá phụ, bá phụ có biết ai là kẻ thù đã giết hại cha mẹ cháu không?

Nghe thấy Âu Dương Siêu hỏi đến chuyện đó Bất Phàm không sao nhịn được ứa lệ ngay và thở dài đáp:

- Nói ra thì việc này phức tạp lắm và liên can cũng lớn lắm bá phụ cũng chỉ biết được một chút thôi còn là người dự vào cuộc giết chóc đó thì lão vẫn chưa được hiểu rõ hết.

Lão đạo sĩ bỗng xen lời nói:

- Siêu nhi, lúc này liên can lớn rộng lắm, dù con có hỏi khắp hết người trong võ lâm cũng không ai có thể biết rõ hết được chuyện này vì tình hình lúc ấy phức tạp lắm số người lại đông. Ngay cả những người đương sự làm những người tham dự cũng không thể nào biết rõ được nguyên nhân ra sao và có tất cả bao nhiêu người. Huống hồ là những người không có mặt tại đó thì làm sao mà biết được. Nên bác khuyên cháu từ nay trở đi không nên hỏi thăm người ta vấn đề đó nữa.

Âu Dương Siêu biết lời nói của đạo sĩ là sự thực nhưng vấn đề đó là vấn đề trả thù cho cha mẹ tất nhiên cũng phải điều tra cho thực rõ thì mới trả

thù được. Lão đạo sĩ thấy chàng cau mày lại suy nghĩ liền lên tiếng nói tiếp:

- Tình hình ra sao đến lúc đó thế nào cháu cũng sẽ biết hết. Tuy cháu may mắn được Võ lâm Tam tuyệt truyền thụ cho tuyệt nghệ nhưng vì thời gian quá ngắn ngủi nên những thế thức tinh ảo của thế cờ lẫn thế sáo không những con chưa lãnh hội được đầy đủ mà cả hỏa hầu cũng kém nốt. Vậy từ nay con phải chịu khó luyện tập luôn một tháng mới mong phát huy được hết oai lực của mấy môn tuyệt học ấy.

Vừa rồi Âu Dương Siêu biểu diễn môn sáo, chàng có cảm giác thấy có ba thế hơi ngượng tay hình như là có chút sai lầm nhưng vì thế thức quá huyền ảo, dù chàng thông minh hơn người mà muốn cải chính lại những chỗ sai lầm đó cũng không sao sửa đổi nổi. Cho nên chàng nghe thấy lão đạo sĩ nói như vậy chàng liền cung kính đáp:

- Xin lỗi bác chỉ điếm cho.

Lão đạo sĩ nhìn mặt chàng một cái rồi hỏi tiếp:

- Con có nhận thấy những thế cờ và thế sáo của con sai lầm ở chỗ nào không?

Âu Dương Siêu ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Cháu cảm thấy thế thứ sáu của Toàn Phong bát thức và thế thứ mười một và mười hai của pho Kinh Điện là ngượng tay không biết có phải sai lầm ở ba thế đó không?

- Phải, đúng ba thế đều sai lầm hết.

Nói xong, lão đạo sĩ nghĩ ngợi giây lát rồi cải chính lại ba thế đó của Âu Dương Siêu. Chờ chàng ta biểu diễn lại đúng ba thế đó rồi ông ta lại nói tiếp:

- Siêu nhi, bây giờ con còn nhận thấy ba thế võ đó có ngượng tay không?

Âu Dương Siêu chạy lại ôm chặt lấy người lão đạo sĩ mừng rỡ đáp:

- Đúng lắm, không còn sai một chút nào nữa.

Lão đạo sĩ vừa cười vừa vuốt ve chàng một hồi rồi lại nghiêm nghị nói tiếp:

- Siêu nhi con chớ quá mừng rỡ như vậy vội, tuy những thế cờ và thế sáo của con đã biểu diễn đúng hết, nhưng còn thiếu hỏa hầu, con phải khổ công luyện tập thêm thì mới có thể trả thù cho cha mẹ con được.

- Siêu nhi hiểu rồi, xin bá bá cứ yên tâm, từ nay Siêu nhi sẽ không bao giờ quên lời căn dặn của lão bá bá.

Đoàn Bân, Quyên Quyên và Thạch Bất Phàm ba người không biết lão đạo sĩ là ai mà sao lại thuộc lòng những thế cờ và thế sáo của Võ lâm Tam tuyệt như vậy, nên cả ba kinh đều ngạc nhiên vô cùng. Nhất là Bất Phàm có thể nói là quen khắp thiên hạ và đã bôn tẩu trên giang hồ trên năm mươi năm giàu kinh nghiệm và kiến thức hơn người. Tuy biết lão đạo sĩ là một võ lâm đệ nhân thực nhưng y vẫn không sao nhận ra được ông ta là ai hết nên y cứ trợn mắt lên nhìn mặt lão đạo sĩ hoài.

Lão đạo sĩ trông thấy thái độ của Bất Phàm liền hiểu ý ngay rồi mỉm cười nói:

- Ông bạn Kẻ Trộm già kia cứ trở mặt lên nhìn lão đạo già tàn phế này như vậy làm chi? Chỉ lát nữa bạn sẽ khỏi thắc mắc liền.

Bất Phàm nghe nói hồ thẹn đến hai má đỏ bừng gật đầu mấy cái rồi lớn tiếng cười đáp:

- Hôm nay kẻ ăn trộm già này xin thua thực rồi.

Nói xong, y lại cười ha hả tiếp, lão đạo sĩ cũng cười theo, cười xong Bất Phàm nhìn Đoàn Bân với Quyên Quyên hai người và hỏi lão đạo sĩ rằng:

- Còn hai vị này là?

- Đạo sĩ tôi hồ đồ thực, các người gặp nhau bấy nhiêu lâu rồi mà già này quên giới thiệu, thực càng già càng lẩm cẩm có khác!

Nói xong, ông ta nhìn Đoàn Bân với Quyên Quyên rồi nói tiếp:

- Thạch đại hiệp đây biệt hiệu là Thiên Thủ Đại Thánh và cũng là Cái Thế Thần Thủ tiếng tăm lẫy lừng khắp giang hồ hai người có mau lên bá kiến. Thần Châu tam kiệt đi lại ở trên giang hồ cũng phải nhờ vả Thạch đại hiệp.

Hai người nghe nói vội chạy lên vái chào và tự báo tên họ với sư thừa cho Bất Phàm hay.

Thần Châu thấy hai người, một là môn đồ của Hàn Băng phu nhân, một là đệ tử của Lô Âm thần ni trong lòng mừng rỡ vô cùng vội giơ hai tay ra đỡ hai người đứng dậy và nói:

- Hai người đừng có hành lễ như thế nữa, kẻ trộm già này không dám nhận đâu.

Nói xong, y trở mắt ngắm nhìn Đoàn Bân một hồi đã nhận ngay ra chàng nọ thế nào rồi liền gạt đầu vừa cười vừa nói:

- Từ giờ trở đi kẻ trộm già này ăn nói phải cẩn thận một chút mới được...

Nói tới đó, y lại đưa mắt liếc nhìn Đoàn Bân một cái thì thấy chàng nọ khẽ lắc đầu mấy cái, y hiểu ngay liền cười ha hả rồi mồm làm bầm niệm:

- Bạch Y Truy Diệu Hề Truy Hồn Khách.

Niệm xong câu đó, y bỗng trợn to đôi mắt lên nhìn thẳng vào mặt Đoàn Bân hỏi:

- Đoàn hiền điệt, mấy năm gần đây trên giang hồ có một thiếu niên thư sinh ra đời tiếng tăm rất lẫy lừng tên là Bạch Y Truy Hồn Phấn Diệu Thư Sinh Trại Phan An, không hay hiền điệt có quen biết người ấy không?

Đoàn Bân chưa kịp trả lời thì Quyên Quyên đã cười khanh khách đỡ lời đáp:

- Người đó chính là đại ca của chúng cháu đấy.

Thần Thủ hơi tỏ vẻ kinh ngạc lại nhìn Đoàn Bân một hồi nữa rồi lầm bầm nói:

- Quả nhiên ta đoán không sai.

Đoàn Bân liền lên tiếng:

- Chính là tiểu bối, xin Thạch lão tiên bối thường thường chỉ giáo cho!

Lão đạo sĩ bỗng cười ha hả và nói tiếp:

- Ăn mày già hà tất phải kinh ngạc như thế làm chi, lão huynh không thấy hay sao. Y thần quang lộ liễu như vậy đã học được hết chân truyền võ học của Hàn Băng phu nhân rồi, nội công hỏa hầu cũng luyện tới mức thượng thặng. Y có thể đứng vào ban đệ nhất cao thủ võ lâm hiện thời...

Nói tới đó, ông ta đưa một mắt liếc nhìn Đoàn Bân, Quyên Quyên.

Âu Dương Siêu rồi xua tay mấy cái nói tiếp:

- Muộn lắm rồi, Thần Châu tam kiệt hãy quay trở về miếu nghỉ ngơi đi, lão với Thần Thâu bạn cũ lâu ngày mới gặp lại nhau còn nhiều chuyện muốn nói với nhau, nên còn ở lại đây chốc lát nữa.

Chương 22

Ôm Nhau Yên Lặng

Thần Châu tam kiệt nghe nói biết ngay lão đạo còn ở lại đó để nói rõ lai lịch của mình cho Bất Phàm hay mà bảo bọn mình về miếu ngủ trước như vậy là không muốn cho ba người biết thân phận của ông ta nên cả ba vội cáo từ hai người rồi đi luôn.

Thần Châu tam kiệt vừa đi khỏi Thần Thâu liền hỏi lão đạo sĩ tàn phế rằng:

- Nơi đây chỉ còn hai ta thôi, lão huynh làm ơn cho biết danh hiệu đi.

Lão đạo sĩ gật đầu mấy cái thở dài một tiếng rồi rầu rĩ hỏi:

- Thạch huynh, chúng ta chia tay nhau đã mười lăm năm rồi huynh có nhớ thế võ này không?

Nói xong, ông ta cúi mình nhặt đại một cành cây dài bốn thước để thay kiếm rồi biểu diễn một thế kiếm kỳ tuyệt trong võ lâm ra.

Bất Phàm trông thấy thế kiếm đó đã thất kinh, hớn hờ nhìn thẳng mặt lão đạo sĩ mà hớn hờ nói:

- Tưởng ai, thế ra là bạn.

Lão đạo sĩ cũng gượng cười đáp:

- Phải, chính là tiểu đệ đây.

Bất Phàm mừng rỡ vô cùng nhảy lại ôm chặt lấy lão đạo sĩ phấn khởi đến nỗi ứa nước mắt ra với giọng run run nói tiếp:

- Thật không ngờ bạn lại còn sống đến giờ... khiến mỗi mừng rỡ quá đổi...

Bất Phàm không ngờ lão đạo sĩ xấu xí, tàn phế một mắt này lại là bạn cũ mười lăm năm trước của mình mà ai ai cũng đều tưởng là toi mạng ở dưới vực thăm rồi...

Lão đạo sĩ thấy Bất Phàm cảm động như vậy cũng không sao nhịn được và cũng ứa nước mắt theo.

Hai người ôm nhau một hồi Bất Phàm mới ngẩng nhìn bộ mặt của người bạn già và hỏi tiếp:

- Hiền đệ, còn đệ muội đâu? (em dâu)...

Lão đạo sĩ thấy bạn già hỏi đến vợ yêu của mình liền ứa nước mắt ra thờ dài một tiếng với giọng run run đáp:

- Tiệm thê đã tắt thở ngay ở dưới vực thăm vào ngay lúc bấy giờ rồi...

Nghĩ đến người em dâu tuyệt đẹp võ công cũng cao siêu khôn lường Bất Phàm lại khóc sướt mướt thương tiếc khôn lường.

Tiếp theo đó lão đạo sĩ liền kể cho Bất Phàm hay những chuyện mà mình đã từng trải trong mười lăm năm nay như thế nào và sở dĩ mình không muốn cho người ta biết hãy còn sống tốt trên đời và cũng không muốn cho Âu Dương Siêu biết chuyện tại sao. Đồng thời còn bảo Bất Phàm đừng có lộ tin đó cho ai biết.

Bất Phàm nghe xong liền gật đầu đáp:

- Ý của hiền đệ muốn giữ lại một cái hình bóng tốt đẹp cho người đời như vậy cũng tốt nhưng... chẳng lẽ từ nay trở đi hiền đệ không lộ diện ở trên giang hồ nữa hay sao?

- Tiểu đệ muốn thế thực.

- Thế còn việc của bốn môn và mọi ân oán hiền đệ cũng không muốn thanh toán nốt hay sao?

- Tuy tiểu đệ đã không muốn do tay mình thanh toán mọi sự ân oán của bản thân mình nhưng dù sao tiểu đệ cũng phải xếp đặt đâu đây mới được.

- Hiền đệ định xếp đặt bằng cách nào?

- Thạch huynh khỏi cần hỏi vội, tới lúc đó huynh sẽ hiểu thôi.

Nói tới đó, lão đạo sĩ thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Muộn lắm rồi, chúng ta cũng nên trở về miếu nghỉ ngơi đi, đệ còn có nhiều lời muốn nói cho Siêu nhi hay.

Bất Phàm gật đầu rồi hai người dắt tay nhau trở về miếu Sơn Thần.

Khi về tới miếu lão đạo sĩ thấy Âu Dương Siêu chưa ngủ liền hỏi:

- Thế nào, ngày mai Siêu nhi có muốn lên Đả lô đài không?

Âu Dương Siêu lắc đầu đáp:

- Cháu chưa quyết định, cháu muốn hỏi Trác Ngọc Khôn về thân thể của cháu, cho nên mới phải quay về Thiên Tâm trang, nhưng...

Nói xong, chàng suy nghĩ một chút lái nói tiếp:

- Chưa biết chừng ngay mai cháu sẽ lên lô đài đấu thử, nhưng còn phải xem tình hình ra sao đã.

Đạo nhân mắt chợt gạt đầu, Bất Phàm nhìn Âu Dương Siêu mỉm cười hỏi:

- Âu Dương Siêu hiền diệt và thân thể hiền diệt ra sao hiền diệt đã biết rồi, vậy hiền diệt bất tất phải tra hỏi Ngọc Khôn làm chi nữa.

Âu Dương Siêu gật đầu đáp:

- Cháu muốn hỏi y những ai năm xưa giết chết cha mẹ cháu.

- Bác biết Ngọc Khôn cũng không thể biết rõ đâu.

- Cháu chắc y thế nào cũng biết.

- Nếu y không biết rõ hết thì sao?

Âu Dương Siêu nghĩ ngợi giây lát rồi đáp:

- Quý hồ y biết được bao nhiêu người cho cháu hay bấy nhiêu thì cháu cũng hài lòng rồi.

- Nếu y không chịu nói thì sao?

- Nếu y không chịu nói cháu sẽ cho y chết ngay dưới Truy Hồn kỳ.

Đạo nhân chợt mắt cười ha hả và xen lời nói:

- Siêu nhi, con đừng đi tra hỏi Trác Ngọc Khôn nữa.

- Tại sao thế bá bá?

Âu Dương Siêu nhìn đạo sĩ già hỏi như vậy.

Đạo sĩ chợt mắt thở dài một tiếng rồi đáp:

- Bác chắc y không biết gì về tin đó đâu.

Âu Dương Siêu ngẫm nghĩ giây lát liền nhìn thẳng vào mặt đạo sĩ chợt và tiếp:

- Thưa bá bá, chắc bá bá thế nào cũng biết rõ tình hình cha mẹ của Siêu nhi bị giết ra sao?

- Bá bá cũng không biết rõ nhưng sẽ có một ngày kia Siêu nhi sẽ biết rõ hết nội tình ra sao.

- Sẽ có một ngày kia, ngày đó là ngày nào?

Âu Dương Siêu cau mày lăm lăm nói như vậy.

Đạo sĩ chợt an ủi chàng và nói tiếp:

- Siêu nhi, cái ngày đó không lâu đâu, con cứ nghe lời bá bá đi, bá bá nói không sai đâu.

Bất Phàm lại lên tiếng:

- Âu Dương hiền đệ cháu nên nghe lời bác đạo sĩ già đừng có đi tra hỏi Trác Ngọc Khôn nữa.

Âu Dương Siêu thấy hai người bạn của cha mẹ mình đều khuyên mình không nên đi tra hỏi Trác Ngọc Khôn, chàng biết thế nào cũng có thâm ý liền gật đầu đáp:

- Nếu hai vị bá bá đều nói như vậy Siêu nhi xin tuân lời vậy nhưng bữa nọ ở trên đường Siêu nhi đã nhờ Âm Dương Song Kiếm Đàm Tử Siêu thông báo cho Trác Ngọc Khôn hay đến đúng mười ngày sau cháu sẽ đến

Thiên Tâm trang để kết hũu một vụ công án với y, nếu Siêu nhi không tới thì họ thế nào cũng bảo cháu là kẻ thất tín.

Đạo sĩ chột mắt vội hỏi:

- Còn mấy ngày nữa?
- Đến ngày kia là ngày thứ mười rồi.

Đạo sĩ chột ngăm nghĩ giây lát rồi nói tiếp:

- Hay là thế này vậy, đến tối ngày kia nhờ Thạch bá phụ thay mặt con đi gặp y một phen vậy.

- Cháu sợ làm như thế không tiện...

Bất Phàm đã hiểu ý câu nói không tiện của Âu Dương Siêu rồi nên ông ta mỉm cười xen lời nói:

- Không sao, Thạch bá phụ chỉ thay mặt cháu nói với y thôi chứ Thạch bá phụ không ra tay đấu với y đâu.

Âu Dương Siêu nghe xong không nói năng gì cứ lẳng lặng đứng yên tại đó.

Quyên Quyên nhìn lão đạo sĩ và hỏi:

- Bác đạo sĩ già, bao giờ bác mới chữa bệnh cho tam đệ?

Đạo sĩ chột mắt ngăm nghĩa giây lát rồi nói:

- Qua ngày mai bác sẽ đưa y đi một nơi khác để chữa chạy cho y.
- Tại sao phải qua ngày mai và lại phải đi nơi khác mới chữa được như thế?

Quyên Quyên ngạc nhiên nhìn lão đạo sĩ hỏi như vậy. Đạo sĩ vừa cười vừa trả lời tiếp:

- Ngày mai vì các người còn phải đi Thiên Tâm trang xem lô đài, còn phải đi một nơi khác là vì nơi đây cách Thiên Tâm trang quá gần nên không được an toàn cho lắm.

Quyên Quyên nghe nói mừng rỡ vô cùng cười khúc khích và tiếp:

- Ô, bác đạo sĩ già thực tốt quá việc gì cũng nghĩ rất chu đáo.

Đạo sĩ chột nhìn nàng cười nhưng không nói năng gì nữa.

Bất Phàm đưa mắt nhìn Âu Dương Siêu một cái rồi mới hỏi đạo sĩ chột rằng:

- Chẳng hay trong người Siêu nhi còn cảm thấy hiện tượng hơi sức bị trắc trở không?

Đạo sĩ chột gật đầu rồi đem tình cảnh của Âu Dương Siêu như thế nào nói cho Bất Phàm hay.

Bất Phàm nghe xong, biết phương pháp của đạo sĩ chột chữa cho Âu Dương Siêu, chắc thế nào cũng dùng nội công chân nguyên dồn vào trong người của Âu Dương Siêu để dẫn chân lực đang bị trắc trở của y thông hành ba mươi sáu quan ải và chạy khắp bảy mươi hai khiếu, như vậy nội lực của Âu Dương Siêu không bị trắc trở nữa và chân nguyên sẽ dung hợp thành một khối liền.

Nhưng vừa rồi hai người ở ngoài cửa miếu nói chuyện Bất Phàm biết nội ngoại công của đạo sĩ chột tinh thâm vô cùng nhưng mười lăm năm trước, sau khi bị thương nặng như vậy tuy võ học chưa mất nhưng nội tạng bị thương lại chưa được thuốc tiên hay linh dược chữa khỏi như vậy mười lăm năm nay chỉ có nội lực tinh thần mà chống chọi với nội thương cho tới ngày nay đã chắc lành mạnh hay chưa? Và dù ít dù nhiều nội công chân nguyên thế nào cũng kém sút mười lăm năm trước, cho nên Bất Phàm mới cau mày lại suy nghĩ rồi nhìn đạo sĩ chột mà hỏi rằng:

- Có phải lão đệ định dùng nội công chân nguyên của bản thân chữa chạy cho Âu Dương Siêu hiền điệt phải không?

Đạo sĩ chột gật đầu:

- Còn có ba viên thuốc Băng Phách hoàn của Băng Phách phu nhân là một môn thuốc rất hiếm có của võ lâm đương thời thực. Nhưng...

- Có phải Thạch huynh nhận thấy đệ làm như thế hơi nguy hiểm chẳng?

- Phải, nguy hiểm lắm!

- Thạch huynh cứ yên tâm nếu đệ không chắc chắn chữa khỏi cho y thì khi nào đệ dám mạo hiểm như thế.

Bất Phàm nghe thấy đạo sĩ nói một cách cương quyết như vậy liền làm thinh, đạo sĩ chợt lại nói với bọn Âu Dương Siêu ba người rằng:

- Siêu nhi ngày mai con theo đại ca, nhị tỷ đi Thiên Tâm trang xem Đả Lôi Đài, xem xong phải về ngay bá bá với Thạch bá phụ ở đây đợi chờ con.

Âu Dương Siêu cung kính đáp:

- Siêu nhi xin tuân lệnh bá bá.

Đạo sĩ chợt bỗng nghĩ ra một việc gì liền hỏi Bất Phàm tiếp:

- Thạch huynh có đem theo dịch dung hoàn không?

Bất Phàm đáp:

- Có, không biết hiền đệ muốn lấy thứ nào?

Đạo sĩ chợt đưa mắt liếc nhìn Âu Dương Siêu một cái suy nghĩ giây lát rồi đáp:

- Siêu nhi ngày mai con đi Thiên Tâm trang xem đả lôi đài hình dáng của con tuy đã khác ba tháng trước nhiều, nhưng người ta nhận kỹ vẫn nhận ra được, muốn khỏi phiền phức tốt hơn hết con nên thay hình đổi dạng một chút thì hơn.

Bất Phàm nghe nói liền móc túi lấy một cái hộp nhỏ ra lựa lấy một viên dịch dung hoàn màu xanh đưa cho Âu Dương Siêu và dặn rằng:

- Âu Dương hiền đệ, cháu hãy dùng viên thuốc này hòa với một chút nước lã bôi lên mặt, mặt cháu sẽ thay đổi ngay tức thì, dù người vẫn đi cạnh con luôn luôn cũng không thể nào nhận ra con được.

Âu Dương Siêu đỡ lấy viên thuốc cảm ơn ông:

- Đa tạ Thạch bá phụ.

Đạo sĩ chợt liền bảo chàng rằng:

- Trong ấm có nước đầy, con lấy nước đó hòa thuốc bôi lên mặt được rồi.

Âu Dương Siêu gật đầu đứng dậy liền ra góc tường cầm ấm nước lên đổ một chút nước vào tay hòa viên thuốc đó bôi lên trên mặt tức thì. Chỉ một lát sau bộ mặt của chàng đã thay đổi hẳn, đôi lông mày xếch ngược, gò má hơi nhô ra, cằm hơi méo, da đen thui trông xấu xí hết sức.

Quyên Quyên trông thấy mặt Âu Dương Siêu thay đổi như vậy liền cau mày lại nói:

- Sao mặt tam đệ xấu xí trông như ma lem thế này, trông thực khó coi quá.

Nói xong, nàng lại cười khanh khách. Bất Phàm thấy vậy cười ha hả và đỡ lời:

- Ngô cô nương có muốn thay hình đổi dạng như thế không? Nếu muốn bá bá kẻ trộm này tặng cho cô một viên.

Quyên Quyên vừa cười vừa đáp:

- Cháu không thích đổi dạng như thế khó coi quá, trông không khác gì Trư Bát Giới vậy.

Mồm nàng tuy nói như vậy song đôi ngươi của nàng đảo lộn một vòng rồi bỗng giở tay ra hỏi xin Bất Phàm ngay:

- Thạch bá bá tặng cho cháu mấy viên nhé?

Thoạt tiên Bất Phàm thấy nàng không lấy, bây giờ thấy nàng đòi xin mấy viên liền vừa cười vừa đáp:

- Được nhưng nếu biến thành Trư Bát Giới không ai cưới cô làm con dâu nữa thì đừng có trách Thạch bá bá.

Quyên Quyên nghe thấy Bất Phàm nói như vậy mặt đỏ bừng giả bộ hờn giận đáp:

- Cháu không chịu đâu, Thạch bá bá chớ đừng dẫn chút nào hơi tý là nói bông Quyên nhi rồi, Quyên nhi không nói chuyện với Thạch bá bá nữa.

Nói xong, nàng châu môi làm như tức giận lắm nhưng đôi mắt vẫn liếc nhìn Âu Dương Siêu một cái.

Bất Phàm thấy dáng điệu của Quyên Quyên như vậy khoái chí cười ha hả nhưng y vẫn lấy mấy viên thuốc dịch dung ra đưa cho nàng và chỉ cho nàng biết viên nào thuốc loại nào.

Quyên Quyên vội đỡ lấy mấy viên thuốc mừng rỡ vô cùng:

- Cám ơn Thạch bá bá, cám ơn Thạch bá bá.

Bất Phàm lại cười ha hả và nói tiếp:

- Thôi khỏi cần cám ơn nữa quý hồ cô nương coi trọng mấy viên thuốc này đừng sử dụng một cách bừa bãi là được rồi.

Chương 23

Chàng Ngốc Với Người Đẹp

Ngày hôm sau khi Thần Châu tam kiệt tới Thiên Tâm trang thì đả lôì đài đã khai mạc từ lâu rồi, tất nhiên ba người không sao tìm thấy Lục Nguyên Thanh nên đành phải chen chúc vào đám đông mà xem.

Lúc ấy lôì đài đang có một thiếu nữ xinh đẹp nhưng hơi lãng mạn, tuổi chừng hai mươi hai, hai mươi ba mặc quần áo đại hồng vừa đánh té một tên đại hán xuống dưới đài.

Đoàn Bân với Quyên Quyên chưa gặp Trác Tiểu Yến bao giờ nên thấy thiếu nữ nọ đã vội khẽ hỏi Âu Dương Siêu rằng:

- Tam đệ, người này có phải là Trác Tiểu Yến không?

Âu Dương Siêu lắc đầu khẽ đáp:

- Không phải.

- Tam đệ có biết thiếu nữ này là ai không?

- Không biết.

Ba người đang thì thầm với nhau bỗng nghe thấy trong đám đông có người lớn tiếng nói với lên trên lôì đài rằng:

- Nhỏ lớn kia, em của mỗ võ nghệ tầm thường lắm không xứng đùa giỡn với nhỏ lớn, để nhỏ bự này lên đùa giỡn với nhỏ lớn một hồi nhé?

Mọi người ngơ ngác quay đầu lại xem ai là người ăn nói một cách lỗ bịch như thế? Người nào người nấy chưa kịp nhìn kỹ đã thấy một đại hán ở trong đám đông nhảy lên trên lôì đài rồi. Y đứng ở trên lôì đài tựa như một cái tháp sắt, còn cao hơn thiếu nữ áo đỏ kia đến hai cái đầu.

Thần Châu tam kiệt thấy vậy đều khen ngợi thắm:

“Thân hình của đại hán này thực sự quá.”

Thiếu nữ áo đỏ nghe thấy đại hán ấy ăn nói như đứa trẻ mới học nói vậy, nàng hổ thẹn mặt đỏ bừng trong lòng tức giận liền trợn tròn xoe đôi mắt và xéch ngược đôi lông mày lên nhìn.

Đại hán nọ chưa kịp đứng vững thì thiếu nữ to con ấy đã nhảy lại múa sợi dây mềm đầy gai móc và có ánh sáng bạc lấp lóe tấn công luôn.

Đoàn Bân ra đời lâu năm rộng kiến thức hơn hai người nghĩa muội và nghĩa đệ, chàng vừa trông thấy thiếu nữ to con giở sợi nhuyễn đờ ra múa, chàng đã khẽ kêu ủa một tiếng và lẩm bẩm:

- Ồ, thì ra là con nhỏ này.

Âu Dương Siêu với Quyên Quyên nghe thấy Đoàn Bân nói như vậy đều quay lại hỏi:

- Đại ca, nàng ta là ai thế?

- Nàng là Ngân Khiết Nữ Thi Phụng Anh nữ đệ tử của Thiên Nam Kê Chảo bà bà.

Phụng Anh đã học được hết võ công của Kê Chảo bà bà nhưng công lực nàng khá cao, ngày thường tung hoành ở miền trời Nam đã khét tiếng là nữ ma đầu có thủ đoạn ác độc nhất. Môn khí giới của nàng đang sử dụng đó tên là Ngân Khiết Đới cho nên võ lâm đồng đạo ở miền đó mới đặt cho nàng một cái biệt hiệu là Ngân Khiết Nữ là thế.

Cái tên cô gái bò cạp bạc này (Ngân Khiết Nữ) nghe rất chướng tai vì vậy nhiều người đã hiểu lầm nàng ta không phải là con người lương thiện, nhưng sự thực nàng chỉ có thủ đoạn hơi độc ác một chút thôi, còn thì xưa nay không hề cướp bóc hay giết bậy ai cả.

Sợi dây Ngân Khiết Đới có ánh sáng bạc lóng lánh này của Kê Chảo bà bà đã tốn rất nhiều công phu và thời gian dùng những sợi bạc nhỏ quấn với tóc người kết thành, khắp sợi dây đều có gai móc ngược. Những gai đó có

tẩm thuốc độc, địch thủ bị sợi dây này quật trên gai móc ngược đó sẽ lôi toạc da thịt và thuốc độc trên gai sẽ theo máu tươi ở chỗ vết thương mà chạy luôn vào trong người liền. Kẻ địch bị đánh nhẹ sẽ mê man bất tỉnh ngay tại chỗ, nếu bị thương nặng thì thế nào cũng chết tốt liền. Không những người bị thương nhẹ nếu không kịp thời cứu chữa hai mươi bốn tiếng đồng hồ sau thế nào cũng bị chất độc chạy vào trong tim khắp mình mày thâm tím dần dần rồi chết luôn. Đủ thấy môn khí giới này độc ác lợi hại như thế nào.

Phụng Anh theo Kê Chảo bà bà ở nơi man hoang từ hồi còn nhỏ, từ bé chí lớn nàng chỉ gặp những đàn ông thô lỗ hay những người Mèo man rợ nên nàng không ưng người nào cả, vì thế nay tuổi nàng đã hai mươi hai nàng vẫn chưa có chồng.

Lần này nàng nghe thiên hạ đồn Trác Ngọc Khôn lập lôi đài ở trong Thiên Tâm trang nửa tháng để kén rể cho con gái cưng. Khi hay tin đó nàng động lòng muốn kén chồng liền xin phép sư phụ đi từ trời Nam tới Thiên Tâm trang để yết kiến Ngọc Khôn nói rõ tâm trạng, xin Trang chủ cho phép nàng được đại diện lên lôi đài tỷ võ để nàng nhân dịp này kén được một người chồng lý tưởng.

Thoạt tiên Ngọc Khôn không nhận lời nhưng sau y suy nghĩ giây lát lại gật đầu cho phép nàng ta dự liền. Sự thực y nhận lời nàng ta như vậy là có thâm ý riêng, vì mục đích của cuộc tổ chức lôi đài này bề ngoài là để kén rể nhưng bên trong lại có mưu mô riêng. Nên Ngọc Khôn nhận lời cho nàng dự nhưng bắt nàng phải nhận y là cha nuôi.

Sở dĩ y bắt Ngân Khiết Nữ phải nhận là nghĩa nữ như vậy là vì y đã tuyên bố trước rồi, ngoài con gái y ra cấm không cho đàn bà con gái nào được lên trên lôi đài đấu võ nên y mới phải bắt nàng phải chịu điều kiện như thế để người ngoài khỏi dị nghị.

Thấy Ngọc khôn nói rất có lý nên Ngân Khiết Nữ cũng vâng lời ngay hưởng hồ Ngọc Khôn là một đại hiệp khét tiếng thiên hạ. Nàng được làm

con nuôi của y là cả một sự vinh hạnh nên nàng mới nhận lời một cách nhanh nhẩu như thế.

Lúc ấy Ngân Khiết Nữ liền quỳ xuống vái lạy Ngọc Khôn ngay.

Hãy nói, đại hán cao lớn vạm vỡ kia vừa nhảy lên trên đài đã thấy Phụng Anh múa sơi Ngân Khiết Đới đến tấn công liền, y ngạc nhiên vô cùng cũng trợn tròn xoe mắt lên ngơ ngác nhìn lại nàng và hỏi:

- Này, bé lớn kia cô chơi cái trò gì mà nhỏ bự này chưa hề thấy ai sử dụng bao giờ thế?

Nghe thấy đối phương ăn nói cộc lốc và vô lễ như vậy Ngân Khiết Nữ đã bực mình muốn đánh luôn cho bã ghét, trông chàng nọ ngơ ngẩn như vậy biết ngay là một tên ngốc tử, nên nàng cũng nguôi giận rất nhiều, lúc này nàng chỉ muốn cho chàng ngốc một bài học để chàng ta nếm mùi đau khổ mà rút ngay nên nàng cũng trả lời chàng nọ bằng lời cộc lốc:

- Đây là dây xích chó!

Vừa trả lời xong, nàng lại thét lên:

- Ngốc tử hãy nếm mùi dây xích chó này của bốn cô nương trước.

Quát xong, nàng giơ thế Ô Long Bái Vỹ (rồng đen quấy đuôi) nhanh như điện chớp quất luôn vào hạ bộ của đối thủ một thế.

Đại hán nọ không ngờ Phụng Anh lại ra tay nhanh như vậy, đang định nhảy lên đánh né nhưng đã muộn rồi, sợi dây của nàng nọ quét trúng đầu gối của y nên y ngã sấp ngay xuống lồi đài.

Nhưng vừa té xuống y đã dùng tay ấn mạnh xuống mặt ván một cái rồi tung mình nhảy lên hai mắt trợn trừng nhìn Ngân Khiết Nữ và ngơ ngác hỏi:

- Bé lớn kia, thế võ của bé là gì thế, sao nhỏ bự này chưa kịp đề phòng đã bị bé đánh cho nhỏ này té rồi.

Mọi người nghe thấy đại hán ngu xuẩn nói như vậy đều cười ồ, ngay cả Phụng Anh cũng không sao nhịn được liền cười theo.

Khi đã lên lôi đài đối địch không bao giờ có ai lại hỏi thế võ của đối phương như chàng ngốc này, đủ thấy chàng ta ngu xuẩn đến chừng nào.

Phụng Anh tưởng thế võ đó của mình tuy đã nương tay nhưng đối phương thế nào cũng bị thương nhẹ và đau nhức chịu không nổi, nhưng nàng ngạc nhiên vô cùng khi thấy chàng nọ rõ ràng bị sợi dây của mình quật trúng đầu gối té ngã rồi mà không hiểu tại sao y lại dậy ngay được và hình như y không bị thương tí nào vậy.

Phụng Anh thấy ngạc nhiên vô cùng bụng bao dạ rằng:

“Nhưng móc gai ở sợi dây của ta có tẩm thuốc độc chuyên dùng để phá những người có nội công Kim Chung Chảo hay Thiết Bố Sam đao kiếm chém không đứt. Sao bây giờ chàng ngốc bị ta đánh trúng một roi mà sao không thấy y bị thương tí nào, thiệt là lạ thực.”

Nàng ta đang thắc mắc lại nghe thấy chàng ngốc hỏi một cách ngớ ngẩn như vậy suýt nữa thì nàng phì cười, nhưng nàng vẫn phải cố nhịn và quát bảo:

- Thế võ vừa rồi của ta tên là Chó đen ăn phân, còn thế thứ hai mà ta tấn công bây giờ đây tên là Ma Cô Châu Trời. Ngốc tử hãy ném thêm thứ này xem sao.

Nói xong, nàng lại nhằm bắp vế của đại hán tấn công tới, lần này đại hán đã khôn ngoan nên Ngân Khiết Nữ ra tay nhẹ thực mà y vẫn tránh được, nhưng y vừa hạ chân xuống lại bị sợi dây của nàng quật trúng, quả nhiên lần này y bị té ngửa như châu trời thực.

Phụng Anh thấy thế thứ hai này đã nhấn thêm hai thành công lực rồi mà chàng ngốc kia vẫn không việc gì hết. Lúc này nếu chàng ta chỉ lộn một vòng là có thể nhảy lên được liền, nhưng lần này chàng ta không muốn dậy cứ nằm yên ở đó không cử động gì hết.

Ngân Khiết Nữ thấy thế thứ hai của mình đã dùng đến bảy thành công lực rồi mà chàng ngốc vẫn vô sự như trước nên nàng kinh ngạc quá hóa hãi sợ thẳm.

Một số lớn khán giả biết công lực của Ngân Khiết Nữ khá cao, thủ đoạn rất ác độc và sợi dây Ngân Khiết chuyên phá Kim Chung Chảo với Thiết Bồ Sam lại càng độc hại và lợi ác thêm. Nhưng họ thấy chàng ngốc nọ bị đánh trúng luôn hai thế như vậy mà không việc gì hết họ lại càng kinh ngạc thêm vì họ không hiểu chàng ta luyện võ công gì mà lại chịu đựng được môn khí giới ác độc của nàng nọ như thế.

Thấy chàng ngốc nằm nguyên ở dưới đất không chịu đứng dậy. Ngân Khiết Nữ liền quát hỏi:

- Ngốc tử, thế Ma Cô Châu Trời của bốn cô nương như thế nào? Người có chịu nổi không? Vì thấy người ngu ngốc một cách rất tức cười nên bốn cô nương mới nương tay chỉ định cho người té mà thôi, bằng không người đã bị thương rồi. Thôi mau bước xuống đi đừng có nằm im ở đó mà ăn vạ nữa, bằng không bốn cô nương nổi giận thì tánh mạng của nhà người đi đời nhà ma ngay.

Chàng ngốc vẫn nằm yên trợn một bên mắt lên la lớn:

- Con nhỏ hôi hám kia, nhỏ bự này không sợ mi đâu đừng có làm bộ làm tịch như vậy. Nhỏ bự này không có sợ mi đâu, sở dĩ nhỏ bự không muốn ngồi bò dậy là không muốn để cho mi lại dùng sợi dây quái quỷ gì đó đánh ngã lần nữa, dậy rồi lại bị đánh ngã thì chi bằng nhỏ bự này cứ nằm ở nơi đây có phải là dễ chịu hay không. Bây giờ mi cứ việc ra tay đánh đi, mi càng đánh nhiều bao nhiêu nhỏ bự này càng thấy dễ chịu bấy nhiêu, khi nào mi đánh chán tay mi rồi thì nhỏ bự này mới đứng dậy cho mi một bài học nên thân.

Nói tới đó, y bỗng dùng hai tay che chở hạ bộ rồi cứ nhìn Ngân Thiết Nữ cười khì và nói tiếp:

- Nhưng nhỏ bự này phải nói cho mi biết trước mi đánh, cứ việc ra tay mà đánh nhưng cấm mi tấn công hạ bộ của bự đây này, nơi đó là chỗ chí mạng của nhỏ bự đấy mi có biết không?

Chàng ngốc nói như vậy có khác gì bảo cho Ngân Khiết Nữ biết đánh vào đâu cũng không sợ mà chỉ sợ có chỗ hạ bộ thôi.

Phụng Anh hãy còn con gái nghe thấy chàng ngốc nói như vậy hổ thẹn vô cùng mặt đỏ bừng ngay.

Nàng dậm chân mấy cái rồi trợn ngược đôi lông mày lên bừng nổi sát khí rồi cứ múa roi nhằm chỗ chí mạng của chàng ngốc mà tấn công tới tấp.

Thần Châu tam kiệt đều là những người hiệp nghĩa vì thấy Ngân Khiết Nữ thấy chàng ngốc nói như vậy rồi mà còn cứ tấn công giở thủ đoạn ác độc ra nhằm nơi chí mạng của chàng ta tấn công xuống nên cả hai người đều giật mình kinh hãi.

Đoàn Bân không nhịn được liền quát lớn:

- Ngân Khiết Nữ không được giở thủ đoạn ác độ ra giết người như vậy.

Chàng vừa nói vừa tung mình nhảy lên trên lôi đài ngay.

Chưa hạ chân xuống lôi đài chàng ta đã khoát tay áo tấn công luôn, Ngân Khiết Nữ bị luồng gió mạnh tấn công xuống vội lạng sang bên tránh né, thế công của Đoàn Bân đánh trúng ngay vào mặt ván kêu đánh bộp một tiếng.

Chàng ngốc vội lộn một vòng đứng ngay dậy thì y đã thấy Đoàn Bân hạ chân xuống mặt lôi đài rồi.

Ngân Khiết Nữ tức giận vô cùng đang định quay người lại phản công kẻ địch vừa mới lên đó nhưng đến khi nàng ta trông thấy rõ mặt của Đoàn Bân rồi thì cứ đứng ngẩn người ra mà nhìn thôi, trống ngực của nàng rất mạnh. Lúc này dù ai bảo cũng mặc, bảo nàng ra tay tấn công Đoàn Bân thì thà giết nàng đi nàng cũng không nỡ đánh. Tại sao? Vì nàng đã có lòng yêu Đoàn Bân rồi, từ thuở nhỏ đến giờ nàng chưa hề thấy một người đàn ông nào lại đẹp trai như vậy.

Chàng ngốc đứng dậy cũng ngơ ngác nhìn Đoàn Bân cất tiếng hỏi:

- Này, bạn lên đây giúp nhỏ bụi này phải không?

Đoàn Bân nhìn y vừa cười gật đầu đáp:

- Bạn xuống bên dưới đi, trận này để tiểu sinh tiếp tay hộ bạn một trận.

Chàng ngốc nghe nói gật đầu và nói tiếp:

- Bạn có lòng tốt như vậy nhỏ bự này bằng lòng nghe bạn xuống ngay bên dưới tức thì.

Nói xong, y nhìn Đoàn Bân cười rồi lại trợn mắt nhìn Ngân Khiết Nữ một cái rồi nhảy xuống luôn.

Ngân Khiết Nữ cứ đứng ngẩn người ra nhìn Đoàn Bân hai mắt không hề chớp nháy và cũng không thèm để ý đến chàng ngốc kia lờm nàng nữa.

Đoàn Bân là người rất thông minh thấy thái độ của Ngân Khiết Nữ như vậy biết nàng ta muốn gì rồi, nên chàng nhìn nàng mỉm cười và lên tiếng gọi:

- Này, cô nương...

Chàng chưa kịp nói thêm thì khán đài bên phía Đông đã có người lớn tiếng kêu gọi chàng rồi:

- Đoàn huynh.

Người đó vừa kêu xong đã phi thân ngay lên trên lô đài.

Thì ra người ấy là Lục Nguyên Thanh đang ngồi xem ở Đông khán đài trong lòng y cũng không quên anh em thư sinh áo trắng mà y đã được gặp gỡ hồi hôm, nhưng từ lúc khai mạc đến giờ y ngó mãi mà không thấy hình bóng của ba anh em thư sinh nọ đâu cả. Y bỗng thấy có người phi thân nhảy lên đánh cho Ngân Khiết Nữ phải tránh sang bên, người ấy đúng là thư sinh đẹp trai nên y kinh hãi đứng lên ngăn người ra. Y có ngờ đâu thư sinh này trông nho nhã như vậy mà lại có một nội công cao siêu đến thế.

Nguyên Thanh vừa lên tới lô đài liền chạy tới chấp tay chào Đoàn Bân vừa cười vừa nói:

- Đoàn huynh, sao tới đây không kiếm, tiểu đệ đã xếp sẵn ba chỗ ngồi ở bên đông khán đài cho quý vị rồi.

Đoàn Bân cũng chấp tay đáp lễ:

- Cám ơn Lục huynh đã có lòng tốt như vậy, nhưng anh em tiểu đệ mới tới đây thôi cho nên chưa...

Đoàn Bân chưa nói dứt thì trên khán đài bên phía tây đã có người quát bảo:

- Tiểu tử áo trắng kia, anh em đạo gia đang lùng kiếm người đấy!

Mọi người đều thấy sáu cái bóng người nhảy lên trên lô đài.

Đoàn Bân thấy sáu người đó đều là đạo sĩ ăn mặc áo đạo bào vải đen lưng đeo trường kiếm đằng đuôi có tua vàng, người nào người nấy tuổi đều ngoài năm mươi. Tuy chàng chưa gặp sáu đạo sĩ này bao giờ nhưng xem bề ngoài của họ chàng cũng đoán ra được họ là Thanh Thành lục đạo đã khét tiếng giang hồ từ lâu.

Nguyên Thanh với Phụng Anh thấy Thanh Thành lục đạo đều lên cả trên lô đài, nên cả hai đều ngạc nhiên vô cùng, sau Nguyên Thanh vội tiến lên chấp tay chào và hỏi sáu đạo sĩ rằng:

- Sáu vị đạo trưởng lên trên lô đài này có việc gì thế?

Minh Thanh đạo trưởng là người đứng đầu của Thanh Thành lục đạo đưa mắt liếc nhìn Đoàn Bân một cái rồi hỏi Nguyên Thành rằng:

- Lục lão đệ có biết y là ai không?

Nguyên Thanh càng ngạc nhiên thêm đưa mắt liếc nhìn Đoàn Bân một cái rồi lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ chỉ biết chàng họ Đoàn thôi.

Minh Thanh đạo trưởng nghiêm nghị nói tiếp:

- Y là Bạch Y Truy Hồn Phấn Diện Thư Sinh Trại Phan An, mấy năm nay tiếng tăm đã lùng lẫy khắp giang hồ đấy.

- Ủa...

Minh Thanh đạo trưởng vừa nói dứt, Ngân Khiết Nữ với Nguyên Thanh hai người đều giật mình kinh hãi và buột miệng kêu ủa một tiếng như trên rồi cả hai trở mắt lên ngắm nhìn Đoàn Bân.

Đoàn Bân thấy hai người nhìn mình như vậy cũng nhìn lại họ một cái rồi quay lại nói với Minh Thanh đạo trưởng rằng:

- Đạo trưởng nói rất phải, tiểu sinh chính là Phấn Diện thư sinh mà trên giang hồ vẫn đồn đại đây, không hiểu đạo trưởng kiếm tiểu sinh có điều gì chỉ giáo thế?

Minh Thanh đạo trưởng cười ha hả đáp:

- Bạn nói hai chữ chỉ giáo như vậy bần đạo đâu dám nhận. Nhưng lần này sáu anh em bần đạo thừa lệnh dụ của Chương môn xuống núi để tìm kiếm ngài đòi lại một món nợ.

- Đòi nợ?

Đoàn Bân hỏi như vậy xong cười nhạt một tiếng và nói tiếp:

- Đòi nợ là công việc người buôn bán, tiểu sinh không phải là người buôn bán đâu và sáu vị đạo trưởng lại là người tu hành cũng không phải là nhơ nhuốc, như vậy giữa chúng ta có buôn bán gì với nhau đâu mà nợ nần nhau, để sáu vị phải xuống núi đòi nợ như thế?

Chàng rất ung dung không có vẻ gì là hãi sợ cả.

Phụng Anh và Nguyễn Thanh hai người nghe thấy Đoàn Bân mỉa mai sáu đạo sĩ một cách rất khôi hài, cả hai suýt nữa thì phì cười ra tiếng.

Minh Thanh đạo trưởng sầm nét mặt lại nói tiếp:

- Bạch Y Truy Hồn chớ có múa mép khua môi như thế, đã là đại trượng phu dám làm thì phải dám chịu, ngày hôm nay đã bị bốn đạo tìm thấy rồi thì bạn có khéo giả bộ đến đâu cũng không sao tránh thoát.

- Thế đạo trưởng muốn làm gì tiểu sinh?

- Anh em bần đạo thừa lệnh Chương môn đến đây để đòi lại tính mạng của các đệ tử của bốn môn.

- Đạo trưởng nhất định đòi thường mạng ư?

- Phải, đệ tử của phái Thanh Thành có phải là người thường đâu mà chịu để cho người khác tùy ý chém giết như vậy.

- Tôi không chịu thì sao?

- Không chịu ư? Vậy bạn đã được nghe đến danh tiếng của Thanh Thành lục đạo chưa?

Đoàn Bân đưa mắt liếc nhìn Thanh Thành lục đạo một cái rồi làm như không hay biết gì cả rồi lại lên tiếng hỏi tiếp:

- Thanh Thành lục đạo là sáu vị đây phải không?

Minh Thanh đạo trưởng gật đầu dùng mũi kêu hừ một tiếng nhưng bỗng nghĩ ra lời nói của đối phương có vẻ khinh thị liền trầm giọng quát lớn một tiếng:

- Người dám khinh thường Thanh Thành lục đạo danh tiếng lừng lẫy giang hồ ư?

- Tiểu sinh là người như thế nào mà dám ngông cuồng khinh thường Thanh Thành lục đạo như thế, đạo trưởng nói quá nặng lời đấy thôi.

Nói xong chàng lớn tiếng cười, tiếng cười chàng giòn như tiếng chuông gõ vào đá vậy.

Đang lúc ấy, bên dưới trong đám đông bỗng có một nam một nữ, hai thiếu niên nhảy lên lôi đài. Thanh Thành lục đạo vừa đưa mắt thấy thiếu nữ trạc tuổi mười tám, mười chín lưng đeo thanh kiếm gỗ mặt đẹp như tiên nữ, còn thiếu niên cùng nhảy lên với nàng thì xấu xí không thể tưởng tượng được.

Một nam một nữ đó là ai không cần phải nói rõ quý vị cũng biết là Quyên Quyên với Âu Dương Siêu rồi.

Nguyên Thanh thấy Âu Dương Siêu xấu xí như vậy cau mày lại rồi lầm bầm tự hỏi:

- Ủa, lạ nhỉ?

Tuy y nói rất khê nhưng Phụng Anh đứng bên cạnh đã nghe rõ hết liền ngạc nhiên hỏi:

- Có việc gì mà sư đệ lại bảo là lạ lùng như thế?

Nguyên Thanh khê đáp:

- Không đúng!

Ngân Khiết Nữ lại hỏi tiếp:

- Cái gì không đúng?

- Tối hôm qua ngu đệ gặp bọn họ, thấy khác hẳn chứ không như bây giờ.

- Y là ai?

- Thiếu niên xấu xí kia.

- Hôm qua mặt của y ra sao?

- Mặt của y đẹp trai lắm.

- Chắc sư đệ xem lộn chăng?

Nguyên Thanh lắc đầu nghiêm nét mặt nói:

- Không, ngu đệ không nhận lầm đâu.

- Thế à?

Nói rồi, Phụng Anh đưa mắt ngăm nhìn bộ mặt xấu xí của Âu Dương Siêu một hồi rồi nghĩ thầm:

“Thiếu niên này đeo bộ mặt nạ để giấu giếm bộ mặt thật của chàng chăng?...”

Nàng ta nghĩ như vậy rất có lý do, vì nàng sanh trưởng ở đất người Mèo, vẫn thường thấy người Mèo đeo mặt nạ da người thật và nếu không nhìn kỹ thì không thể nào nhận ra được. Tuy nhiên nhìn kỹ mà nàng cũng không phát giác có vết tích gì là đeo mặt nạ da người cả nên nàng lắc đầu mấy cái và nói tiếp:

- Sư đệ nhìn lầm rồi, hay là người đó là người khác chứ không phải người này!

Nguyên Thanh lắc đầu đáp:

- Ngu đệ không lầm đâu, hôm qua y cũng mặc bộ quần áo này mà.

- Thôi chúng ta đừng cãi nhau làm chi nữa hãy xem họ làm gì đã.

Chương 24

Giỡn Sáu Đạo Sĩ

Thanh Thành lục đạo thấy hai thiếu niên nam nữ bỗng nhảy lên trên lôi đài như vậy liền cau mày Minh Thanh đạo trưởng liền lên tiếng hỏi trước:

- Hai vị thí chủ lên đài làm gì?

Âu Dương Siêu thuận mồm đáp:

- Chúng tôi lên đả lôi đài, mà bên các vị có sáu người.

- Bần đạo, các người là...

Không đợi Minh Thanh đạo trưởng nói dứt lời Âu Dương Siêu vội cười khi và đỡ lời ngay:

- Tôi hiểu rồi, sáu vị mặt thanh nhưng tâm không được thanh tịnh cho nên muốn cởi áo đạo bào nhảy ra khỏi cửa Tam Thanh Lã Môn hoàn tục để lấy vợ phải không?

Mấy lời nói của Âu Dương Siêu còn đau đớn hơn là chửi rủa sáu đạo sĩ phái Thanh Thành. Sáu đạo sĩ đó tức giận đùng đùng. Minh Thanh đạo trưởng liền quát lớn:

- Trẻ con thơ dại dám mở mồm mỉa mai người như vậy, nếu không nể người tuổi trẻ vô tri thì bần đạo đã đánh cho người chết tại chỗ liền.

Âu Dương Siêu cười hì hì đáp:

- Lão đạo sĩ nếu không phải đúng như lời nói của tiểu bối hà tất phải dữ tợn như thế làm chi?

Minh Thanh đạo trưởng sầm nét mặt lại:

- Tiểu quỷ tên họ là chi, môn hạ của ai?

- Thế còn đạo sĩ thì sao?

- Thanh Thành lục đạo.

- Chúng tôi là Thần Châu tam kiệt, các người đã nghe thấy ai nói tới chưa?

- Không!

- Bây giờ đạo sĩ nghe thấy cũng chưa muộn mà.

Minh Thanh đạo trưởng trợn ngược đôi mắt lên nhìn ba người giận dữ quát hỏi:

- Tiểu quý mi muốn gì?

- Ủa, tôi đã nói cho đạo sĩ biết rồi là gì, chúng tôi lên đây để đả lôi đài mà.

- Người hãy xuống phía dưới trước.

- Tôi đã đả lôi đài đâu mà bảo tôi xuống.

- Nếu mi không chịu xuống thì đừng có trách bần đạo ra tay tấn công đấy nhé?

- Có giỏi thì cứ việc đánh đi.

- Mi không tuân phải không?

Âu Dương Siêu bỗng cười kha kha lớn tiếng nói tiếp:

- Không ngờ lôi đài của Thiên Tâm trang chủ thiết lập tiếng tăm lừng lẫy thiên hạ võ lâm như vậy mà có người dám lên đài quấy nhiễu chiếm lôi đài không để cho người ta lên đánh, mà chủ nhân giả bộ làm như không trông thấy không thèm can thiệp tới. Không biết có phải là chủ nhân khiếp sợ oai danh của Thanh Thành lục đạo, hay là chủ nhân chỉ có hư danh chứ không có thực tài?

Lời nói của Âu Dương Siêu mỉa mai và thọc gậy bánh xe nữa khiến Trác Ngọc Khôn với các người ngồi ở bên đông khán đài cùng Thanh Thành lục đạo đều biến sắc mặt. Với danh dự và oai danh của Trác Ngọc Khôn ở

trong võ lâm lừng lẫy như vậy, bây giờ Thanh Thành lục đạo đột nhiên nhảy lên lôi đài gây thù gây hận với Đoàn Bân như thế có khác gì không nề mặt đài chủ mà còn định tâm lên phá rối trật tự của lôi đài nữa không?

Câu chuyện mất thể diện như thế đáng lẽ Trác Ngọc Khôn phải ra tay can thiệp mới phải, nhưng khi y đang định ra mặt can thiệp thì bỗng nghĩ ra một kế nên mới ngồi yên chịu nhin mà không ra tay đẩy thôi. Thì ra sau khi y thấy Đoàn Bân rồi trong lòng rất ưa thích thiếu niên thư sinh đẹp trai này, y nhận thấy chỉ có chàng này mới phải là chàng rể lý tưởng của mình thôi. Nếu để cho Tiểu Yến lấy chàng ta thì thực là xứng đôi vừa lứa lắm.

Tất nhiên y cũng biết thanh niên thư sinh đó là người có võ công cao siêu, nhưng y không biết là Phấn Diện thư sinh nổi tiếng gần đây Sau Thanh Thành lục đạo nói ra danh hiệu của Bạch Y Truy Hôn y càng kinh hãi nên y không còn muốn ra ngăn cản nữa. Vì y muốn nhân dịp này để xem thực hư võ công của Phấn Diện thư sinh mới nổi danh cao siêu đến mức nào, và cũng muốn xem chàng ta thuộc môn phái nào nữa. Rồi y mới ra mặt hóa giải mối thù của phái Thanh Thành và tuyển thư sinh làm đồng sàng thái tử cho mình nữa.

Vì vậy mà y cứ ngồi yên xem Thanh Thành lục đạo đối phó với thanh niên thư sinh ra sao, ngờ đâu lại có một thư sinh xấu xí nhảy lên lôi đài nói những lời mỉa mai như vậy. Không những không coi Thanh Thành lục đạo vào đâu mà lại còn mỉa mai mình nữa.

Trác Ngọc Khôn là người rất tốt nhin nhưng trước mặt mấy trăm hảo thủ hắc bạch hai đạo, bị Âu Dương Siêu mai mỉa như thế thì làm sao nhin nổi.

Vì vậy y không đợi chờ Âu Dương Siêu nói dứt đã giận dữ đứng dậy quát lớn:

- Nhỏ kia, câm mồm đi!

Âu Dương Siêu nghe tiếng nói biết là Trác Ngọc Khôn rồi nhưng chàng giả bộ không quen biết quay đầu nhìn về phía Ngọc Khôn rồi vừa cười vừa hỏi:

- Người rú như ma kêu như thế làm chi, người có phải là Trác Ngọc Khôn không?

Ngọc Khôn nghe nói giận quá hóa cười ha hả một hồi rồi mới quát bảo tiếp:

- Thằng nhỏ này táo tợn thật, danh húy của lão phu mà người cứ tự tiện gọi lên như thế hay sao?

Âu Dương Siêu cũng cười lớn một hồi rồi đáp:

- Ôi cha, việc gì mà ông nổi giận như thế chẳng lẽ tôi nói qua cái tên của ông, chẳng lẽ cái tên đó bị xấu xa ngay hay sao mà ông phải nổi giận như vậy?

Ngọc Khôn nghe thấy Âu Dương Siêu nói như vậy cũng không phải là sai mà y không giận cũng không nên, y chỉ muốn phi thân nhảy lên trên lôi đài tát Âu Dương Siêu hai cái cho đỡ tức ngay, nhưng vì thân phận của mình ở ngay trước mặt mấy trăm hảo thủ quả thực không tiện nhảy lên, nhưng lời nói của Âu Dương Siêu quá sỗ sàng khiến y không thể chịu, tức giận đến run cầm cập không nói được nửa lời.

Dương Đông Xuyên đại đệ tử của y, Từ Bội Vân nhị đệ tử, Trương Nghị tam đệ tử với cô gái ngồi xung quanh y tức giận đến nỗi không thể chịu đựng được.

Dương Đông Xuyên bỗng tiến lên một bước cung kính nói:

- Thưa ân sư, xin ân sư hãy nguôi giận, tên tiểu quỷ kia đã ăn nói vô lễ như vậy xin ân sư cho phép đệ tử lên dạy bảo y một phen.

Trác Ngọc Khôn mới hơi nguôi cơn giận liền gật đầu cho phép đệ tử lên lôi đài.

Dương Đông Xuyên vái chào một cái quay mình phi thân lên trên lôi đài, y lên tới nơi liền chấp tay chào Thanh Thành lục đạo và bảo Nguyên Thanh và Phụng Anh các người hay rằng:

- Đạo trưởng với sư muội sư đệ hãy lui sang một bên để Dương mỗ dạy bảo tên tiểu tử xấu xí này đi.

Nói xong, y lại quát bảo Âu Dương Siêu rằng:

- Tiểu quỷ mi táo gan thật dám đến Thiên Tâm trang này phá phách, hôm nay Dương mỗ đại gia không cho mi một bài học thì sau này mi còn táo gan hơn thế nào nữa.

Nói tới đó, y lại quát lớn hơn trước và nói tiếp:

- Tiểu quỷ hãy tiếp thế võ của ta.

Y vừa nói vừa giơ một chưởng lên nhắm ngực Âu Dương Siêu tấn công.

Dương Đông Xuyên là một đại đồ đệ có khác, khi ra tay không những nhanh như gió mà thế thức trầm nặng chắc chắn oai thế quả thực hơn người.

Âu Dương Siêu thấy mặt Dương Đông Xuyên nghĩ đến chuyện xưa bị hà hiếp trong lòng đã tức giận rồi nên chàng muốn nhân dịp này cho y một bài học để gọi là trả thù những mối hận năm xưa.

Tuy chưởng thế của Dương Đông Xuyên rất lợi hại, nhưng Âu Dương Siêu có coi vào đâu đâu, chỉ thấy chàng dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng và nói:

- Người không xứng đấu với ta!

Nói xong, chàng giơ năm ngón tay chộp luôn cổ tay của đối thủ, Dương Xuyên thấy vậy hoảng sợ vô cùng vội rút tay lại, nhưng tay y nhanh sao bằng tay Âu Dương Siêu. Nên tay y vừa rút về tới cạnh người thì cổ tay đã bị ba ngón tay đối phương túm chặt rồi, y sợ hãi vô cùng vội dùng sức hất mạnh một cái.

Ngờ đâu y không giăng thì còn khá, y vừa giăng mạnh thì thấy cổ tay như bị một cái kim kẹp đau nhức đến tận xương, đồng thời chân tay đều mềm nhũn không còn hơi sức nào nữa.

Các cao thủ của các môn phái ngồi ở hai bên khán đài với những người đứng xem ở bên dưới thấy vậy đều cả kinh thất sắc.

Âu Dương Siêu vừa ra tay một cái vì ra tay quá nhanh và quá kiêu kỳ khiến các người đứng xem quanh đó đều không biết rõ chàng dùng thủ pháp gì. Ngay cả Thanh Thành lục đạo đứng cách đó có mấy thước mà cũng không trông thấy rõ nữa.

Trác Ngọc Khôn càng hoảng sợ biến sắc mặt thêm, y không ngờ một thiếu niên xấu xí như vậy mà lại có võ công kỳ tuyệt đến thế, đồ đệ của mình đã do chính mình khổ công chỉ bảo bấy nhiêu mà chỉ ra tay đấu có một thế mà đã bị đối phương tóm chặt lấy cổ tay rồi.

Đồ đệ bị người ta kìm chế như vậy rất mất sĩ diện của sư phụ. Trác Ngọc Khôn không còn giữ được thăng bằng nữa nên quát lớn lên một tiếng tung mình nhảy lên lối đài nhằm Âu Dương Siêu tấn công liền.

Âu Dương Siêu thấy vậy quát lớn:

- Trác Ngọc Khôn, nếu như dám ra tay tấn công ta thì đừng có trách thiếu gia này hạ độc thủ phế y đi liền.

Chàng vừa hét vừa đưa tay trái lên ấn một cái liền có một luồng sức mạnh kinh hồn nhằm người Trác Ngọc Khôn đẩy tới.

Trác Ngọc Khôn đã lừng danh trên giang hồ mấy chục năm nay, tức nhiên võ công và công lực của y thuộc loại thương thặng. Y thấy thiếu niên xấu xí chỉ phẩy tay một cái có một luồng sức mạnh đẩy tới. Khi luồng sức mạnh đó tới gần y càng thấy nóng hổi nữa, nên trong lòng kinh hoàng không dám coi thường như trước vội giơ chưởng lên chống đỡ, đồng thời y vội hít hơi lấy sức xoay người một cái thân hình của y lại lên cao thêm sáu thước và từ từ hạ chân xuống mặt lối đài. Trong khi Trác Ngọc Khôn chống đỡ chưởng của đôi phương và thuận thế nhảy lên trên lối đài cùng lúc đó Nguyên Thanh và Phi Phụng Anh hai người đã song song nhảy lại tấn công Âu Dương Siêu luôn.

Đoàn Bân thấy vậy liền bước ra ngăn cản hai người vừa cười vừa nói:

- Xin hai vị không nên ra tay can thiệp vào, Tam đệ chúng tôi không đả thương ông ta đâu.

Nguyên Thanh với Phụng Anh nghe nói đều ngẩn người ra nhìn Đoàn Bân và hỏi lại:

- Y là tam đệ của Đoàn huynh đấy ư?

- Vâng, hai vị cứ yên tâm nếu tam đệ chúng tôi đả thương Trác lão tiên bối thì hai vị cứ bắt đền tôi.

Nguyên Thanh với Phụng Anh hai người đã có cảm tình với Đoàn Bân, nhất là Phụng Anh đã đem lòng yêu dấu chàng ta, thấy Đoàn Bân nói như vậy hai người liền lui về phía sau ngay.

Ngọc Khôn nhảy lên trên lôi đài rồi, vì sợ ảnh hưởng lây nên y không ra tay ngay, chỉ đưa mắt nhìn ba người một hồi rồi trầm giọng quát đáp:

- Ba người có phải là đồng bọn đấy không?

Âu Dương Siêu lớn tiếng đáp:

- Vâng! Chúng tôi là Thần Châu tam kiệt đấy!

- Các người tới đây làm chi?

Âu Dương Siêu cười một cách nhẹ nhõm rồi trả lời:

- Đả lôi đài!

- Các người tới đả lôi đài sao không giống tí nào?

- Phải như thế nào mới giống đả lối đài?

Ngọc Khôn cau mày suy nghĩ giây lát rồi trả lời:

- Người phải buông tay y ra trước.

Lúc ấy nhị đệ tử Từ Bội Vân, tam đệ tử Trương Nghi của Trác Ngọc Khôn với Trác Quân Kiệt, Trác Tiểu Yến các người đều rời khỏi đông khán đài, nhảy lên trên lôi đài đứng ở phía sau Ngọc Khôn.

Ngọc Khôn vừa nói dứt Tiểu Yến đỡ lời ngay:

- Này, người hãy buông tay đại sư huynh ta ra trước, có chuyện gì thì thông thả mà nói.

Âu Dương Siêu đưa mắt nhìn Tiểu Yến bồng mím cười hỏi:

- Cô có phải là Trác Tiểu Yến đấy không?

Chàng có ý hỏi như vậy tất nhiên Tiểu Yến không thể nào biết được chàng thiếu niên xấu xí trước mặt mình đây là A Phúc, nên nàng chỉ gật đầu thôi. Âu Dương Siêu vừa cười vừa nói tiếp:

- Thôi được, nể mặt cô tôi buông tha cho y trước, nhưng... tôi phải cho y chịu đựng một chút đau khổ xin cô đừng có trách tôi đấy nhé!

Nói xong, chỉ thấy chàng hơi dùng sức một cái Dương Đông Xuyên đã kêu hự một tiếng, mồ hôi trán toát ra như tắm, đủ thấy y đau đớn biết bao. Đoàn Bân thấy vậy sợ tam đệ mình ra tay quá nặng khiến Đông Xuyên bị thương nên vội lên tiếng:

- Tam đệ không được đả thương y.

Âu Dương Siêu đáp.

- Đại ca cứ yên tâm quý hồ không ai ra tay tấn công tiểu đệ thì không bao giờ tiểu đệ lại đả thương y đâu

Tiểu Yến thỏ thẻ nói tiếp:

- Thôi người buông tay ra đi hẳn đã đau lắm rồi.

Âu Dương Siêu nhìn nàng vừa cười vừa trả lời:

- Tôi muốn bắt y nhảy một cái vòng đã.

Nói xong, chỉ thấy chàng khẽ rung tay một cái Dương Đông Xuyên đã lộn ngay một vòng ngã nằm ngửa trên lồi đài.

Y bị té cái này khá nặng nên tối tăm cả mặt mũi lại. Sự thật Dương Đông Xuyên đã theo Ngọc Khôn khổ luyện mười năm võ công, võ công của y luyện đến mức khá cao, trong giới thanh niên y có thể liệt vào hàng cao thủ được. Ngờ đâu gặp Âu Dương Siêu y lại tầm thường đến thế nhất là ở cổ tay bị Siêu nắm khá lâu nên sau khi y té xuống đất chân tay uể oải hơi sức

chưa hồi phục lại nên mãi mãi vẫn chưa bò dậy được. Bội Vân với Trương Nghi thấy vậy vội chạy lại đỡ y và hỏi:

- Đại sư huynh có bị thương gì không?!

Đông Xuyên lắc đầu vừa cười vừa đáp:

- Có lẽ không.

Lúc đó tuy Ngọc Khôn không lên tiếng nói nhưng mặt y đã thay đổi màu sắc luôn luôn từ đỏ bừng rồi tái mét đến thâm tím.

Bội Vân và Trương Nghi hai người đỡ Đông Xuyên đi khỏi. Ngọc Khôn đã giận dữ quát lớn một tiếng múa song chưởng xông lại tấn công Âu Dương Siêu ngay.

Trác Ngọc Khôn múa chưởng xông lại tấn công Âu Dương Siêu chưởng lực của y hùng mạnh không thể tưởng tượng được, nhưng Âu Dương Siêu có phải tầm thường đâu? Chàng cũng biết mình đánh bại Đông Xuyên như thế, thế nào Ngọc Khôn cũng tức giận nên chưởng này của y tấn công tới tất phải lợi hại khôn tả vì vậy chàng đã đề phòng sẵn sàng rồi, nhưng chàng chưa muốn ra tay đấu với Ngọc Khôn vội cho nên Ngọc Khôn vừa tấn công tới chàng chỉ nhảy sang bên tránh né vừa cười vừa nói:

- Trác Ngọc Khôn, bạn hãy khoan ra tay tấn công vội và hãy nghe mõ nói đã.

Ngọc Khôn tấn công hụt địch, xông lên tấn công tiếp, nghe thấy Âu Dương Siêu nói như vậy y đành phải ngừng tay lại trầm giọng quát hỏi:

- Tiểu quý, mi còn muốn nói gì nữa?

- Trác Ngọc Khôn người có biết ngưng không?

- Ngưng cái gì?

- Tại sao ngươi lại ra tay đánh ta?

- Tiểu quý, mi nhảy lên phá lời đài ăn nói vô lễ phép làm nhục lão phu, hành hạ môn đệ của lão phu. Lão phu thử xem mi có bao nhiêu đạo hạnh

mà dám làm bộ làm phách như thế, cho nên lão phu thế nào cũng phải cho mi một bài học mới đặng.

- Hà... hà... Trác Ngọc Khôn người ăn nói như vậy không ngượng mồm tí nào sao?

- Tiểu quý, mi bảo lão phu ngượng thế mi không ngượng hay sao? Nếu lý do của mi không đích đáng thì đừng có trách lão phu ngày hôm nay hạ độc thủ phế hết võ công của mi.

- Người muốn ta nói lý do của ta phải không?

- Phải, nếu lý do của mi chính đáng lão phu sẽ tha cho mi đi liền.

- Người nói thực hay nói dối thế?

- Lão phu tiếng tăm lừng lẫy giang hồ, trong võ lâm xưa nay lời nói của lão phu không bao giờ thay đổi hết, chẳng trước mặt mi là một tiểu quý chưa hết sữa mà ta lại nuốt lời lừa dối mi hay sao?

- Nghĩa là lời nói của người nặng như chín cái đỉnh phải không?

Trác Ngọc Khôn gật đầu, Âu Dương Siêu trả lời bang một câu “Được lắm!” rồi chắp tay chào những khán giả ngồi ở hai bên đông tây lô đài và khán giả ở hai bên dưới một lượt rồi mới lớn tiếng nói tiếp:

- Chắc các vị võ lâm tiền bối đồng đạo đều nghe thấy rõ lời nói của Trác đại hiệp rồi, xin thứ lỗi cho tại hạ dám táo gan phiến quý vị làm nhân chứng cho.

Trác Ngọc Khôn nghe thấy chàng nhờ tất cả mọi người có mặt tại đây làm nhân chứng cho y chưa biết nể tở gì cả trong lòng đã kinh hãi và nghĩ thầm:

“Thiếu niên xấu xí này lợi hại thực, không những võ công cao siêu khôn lường mà lại là người đa mưu túc trí nữa nếu...”

Y là người giàu kinh nghiệm giang hồ tuy y cau mày lại nghĩ thầm như trên nhưng mặt vẫn thản nhiên đỡ lời quát hỏi tiếp:

- Tiểu quý, mi nói lý do ra đi, quý hồ lý do của mi chính đáng ai ai cũng phải công nhận thì ta sẽ không làm khó dễ mi đâu!

Âu Dương Siêu mỉm cười nghiêm nghị lớn tiếng nói:

- Điều thứ nhất người phá quấy lôi đài là Thanh Thành lục đạo chứ không phải là Âu Dương Siêu nữa, điều thứ hai Thanh Thành lục đạo lên phá quấy lôi đài người làm chủ nhân cứ ngồi yên không ra mặt ngăn cản bắt buộc tại hạ phải nhảy lên trên lôi đài mà khuyên bảo, dụng ý của tại hạ là muốn mời nàng ra ngăn cản sáu đạo sĩ của phái Thanh Thành không nên tầm thù ở đây, để duy trì thanh danh và oai dự của người ở trong võ lâm và cũng đừng để cho gián đoạn cuộc đấu của lôi đài, làm mất hết hứng thú của võ lâm đồng đạo không quản ngại đường xá xa xôi nghìn dặm tới đây.

Nghe Âu Dương Siêu nói tới đó Trác Ngọc Khôn không sao chịu nhịn được vội xen lời hỏi:

- Tiểu quý, còn mi làm nhục môn hạ của lão phu như thế cũng có lý do hay sao?

- Tất nhiên rồi, môn hạ của người vừa nhảy lên trên lôi đài chưa phân nết tề gì hết đã nói phách đòi dạy bảo tại hạ, vì thấy y quá ngông cuồng như vậy nên tại hạ mới ra tay thay mặt người dạy bảo y một phen để y biết trời cao đất rộng như thế nào. Như vậy sao lại bảo tại hạ làm nhục nhã y được, đáng lẽ người nên cảm ơn tại hạ đã dạy bảo hộ mới đúng chứ?

Lúc ấy tất cả khán giả có mặt tại đó đều yên lặng như tờ, lắng nghe Âu Dương nói, thấy lời nói của chàng ta rất hợp lý nên ai cũng phải khen ngợi thầm bảo chàng là người khôn ngoan lanh lợi.

- Người của phái Thanh Thành là bạn của lão phu, sáu vị ấy đều là khách của lão phu họ xông lên trên lôi đài một lúc như vậy tuy không phải thực nhưng như thế vẫn chưa phải là có ý phá bình lôi đài.

- Nếu người nói như vậy tại hạ miễn nói nữa khỏi tốn hơi sức nhưng tại hạ có một câu muốn thỉnh giáo người.

- Việc gì nói đi?

- Xin hỏi người lập lời đài để là chi?

- Vừa rồi lão phu đã tuyên bố cho thiên hạ hay rồi hà tất người phải hỏi lại làm chi?

- Lập lời đài để kén rể, như vậy, lời đài này phải gọi là Hỉ đài. Vì câu chuyện kén rể là một lời đài vui mừng như thế này và người chủ trương là Trác đại hiệp có danh vọng trong võ lâm như vậy mà lại chịu để cho người khác lên đây tầm thù báo phục như vậy hay sao?

- Tuy không cho phép như thế, nhưng lão phu quên chưa tuyên bố lệ luật này cho mọi người hay nên không thể trách họ được.

- Chẳng lẽ Trang chủ lại bằng lòng để cho người ta vấy máu hôi ở trên lời đài Hỉ của lệnh ái hay sao?

Ngọc Khôn không sao chịu nhin được nên biến sắc mặt nói tiếp:

- Việc này không liên quan gì đến mi, mi không có quyền can thiệp vào.

Âu Dương Siêu đột nhiên cười ha hả và đáp:

- Nếu người Trác Ngọc Khôn với tại hạ không có liên can gì tất nhiên tại hạ không bao giờ can thiệp vào chuyện của người, nhưng...

Chàng đưa mắt liếc nhìn sáu đạo sĩ của phái Thanh Thành một lượt rồi nói tiếp:

- Thanh Thành lục đạo định gây thù gây hận vởi đại ca của tại hạ. Chúng tôi Thần Châu tam kiệt đã thề đồng sống chết khi nào tại hạ lại chịu khoanh tay đứng yên.

Trác Ngọc Khôn không sao nói lại, ông ta liền nổi giận quát hỏi:

- Tiểu quý, mi là môn hạ của ai?

- Tại hạ là môn hạ của ai việc này không liên quan gì đến người nên chẳng cần phải nói cho người biết làm chi.

- Tên họ của người là chi?

- Hiện giờ tại hạ không thích nói cho người hay vội.

- Tiểu quý, ngày hôm nay mi không nói tên họ ra thì đừng có hòng ra khỏi Thiên Tâm trang này.

- Có phải người muốn đưa ra lý do này để mà nuốt lời lúc nãy hay không?

Ngọc Khôn càng tức giận hai mắt như đô lửa:

- Tiểu quý, mi khi người quá đổi!

- Thực ư?

Thái độ và lời nói của chàng khiến Ngọc Khôn tức giận đến nỗi suýt nổ lồng ngực, y chỉ muốn một chưởng đánh chết ngay Âu Dương Siêu tại chỗ nhưng vì có mấy trăm người võ lâm chứng kiến nên y phải giữ lấy thân phận của mình mà không dám ra tay tấn công, sợ sau này thiên hạ võ lâm mỉa mai mình vì vậy mà y không tiện ra tay. Nhưng y lại không muốn để yên cho Âu Dương Siêu thắng thế như vậy. Lúc này y tựa trên mình hổ, đối thủ lại là một thiếu niên xấu xí đa mưu túc trí và lời lẽ lại sắc sảo nên y không biết dùng cách gì để đối phó cho phải.

Tiểu Yến bỗng lên tiếng nói:

- Thưa cha, tuy lý do của y không thích đáng cho lắm nhưng câu nào cũng đều thực hết. Cha hà tất phải tức giận một thiếu niên trẻ tuổi như thế kia, thôi tha cho y đi.

Ngọc Khôn đang khó xử nghe thấy con gái cứng nói như vậy liền mượn kế rút lui. Nhưng y cũng còn cố suy nghĩ giây lát rồi mới gật đầu nhìn Âu Dương Siêu và quát bảo:

- Tiểu quý, ta thấy mi tuổi trẻ vô tri nên ta mới miễn chấp thôi đi đi.

Nói xong, y nhìn Âu Dương Siêu rồi giơ tay lên phất một cái làm ra vẻ hoàn toàn tha thứ cho chàng nọ vậy. Ngờ đâu Âu Dương Siêu lại không cảm cái ơn đó, lại còn lắc đầu cười khì một tiếng rồi trả lời:

- Bây giờ tại hạ chưa muốn xuống võ.

Trác Ngọc Khôn lại biến sắc mặt quát hỏi liếp:

- Mi còn muốn gì nữa?
- Chẳng lẽ tôi không có quyền đả lôi đài hay sao?
- Không được!
- Tại sao?
- Mi có đặc thẳng cũng vô dụng!
- Tại sao?
- Chẳng lẽ lão phu lại kén chọn một chàng trai xấu xí như mi hay sao?
- Trác Ngọc Khôn, chẳng lẽ người kén rể bằng đẹp xấu hay sao?
- Cần cả hai thứ.
- Hai thứ nào?
- Nhân phẩm và võ công.
- Ồ, ra thế đấy.

Âu Dương Siêu nói xong đưa mắt liếc nhìn Đoàn Bân đứng cạnh đó một cái.

Đoàn Bân là người rất thông minh thấy tam đệ đưa mắt nhìn mình đã biết tam đệ muốn gì rồi. Trong lòng kinh hoảng vội lên tiếng ngăn cản:

- Tam đệ...

Âu Dương Siêu đã nhìn thấy chàng vừa cười vừa đỡ lời ngay:

- Đại ca của tại hạ võ công và nhân phẩm đều thuộc vào hạng thượng thừa và chưa định kết hôn kết hôn gì cả, chẳng hay người có ưng ý không?

Nói xong, chàng quay mặt lại hỏi Tiểu Yến rằng:

- Tiểu Yến, hiền muội có bằng lòng không?

Chàng không nghĩ ngợi buộc miệng nói như vậy nhưng Tiểu Yến đã rùng mình một cái trợn to đôi mắt lên nhìn bộ mặt xấu xí của chàng ngần người ra vẻ kinh ngạc vô cùng.

Thấy thái độ của Tiểu Yến như vậy Âu Dương Siêu mới chợt tỉnh ngộ, vội quay mặt đi không để cho nàng nhìn thấy mặt mình nữa.

Thì ra câu mà chàng vừa hỏi Tiểu Yến hiền muội có thích không là vì lúc hồi nhỏ hai người chơi với nhau chàng vẫn thường hỏi nàng bằng lời lẽ đó.

Lúc ấy đôi bên chỉ đứng cách nhau có mấy thước, Ngọc Khôn trông thấy Đoàn Bân anh tuấn như vậy càng nhìn càng ưng ý nhưng không tiện nói ra mồm thôi.

Còn Đoàn Bân trống ngực đập rất mạnh hai má đỏ bừng vừa bực mình vừa tức cười, chàng dậm chân thực mạnh rồi lớn tiếng quát bảo:

- Tam đệ bậy thực...

Phụng Anh nghe thấy Âu Dương Siêu nói như vậy liền ghen thầm và oán trách ngầm Âu Dương Siêu vì nàng đã đem lòng yêu trộm Đoàn Bân rồi.

Âu Dương Siêu thấy Ngọc Khôn ngăm nhìn Đoàn Bân hoài không nói năng gì cả chàng liền cười khì và hỏi tiếp:

- Thế nào, Trang chủ có bằng lòng không?

Ngọc Khôn lạnh lùng đáp:

- Việc này không liên can đến mi.

Tuy bộ mặt y hơi lạnh lùng nhưng giọng nói đã êm dịu nhiều.

Âu Dương Siêu mỉm cười nói tiếp:

- Tất nhiên việc này không liên can gì đến tại hạ thực nhưng Trang chủ nên nhớ chúng tôi là Thần Châu tam kiệt anh ấy là đại ca của tại hạ.

Trác Ngọc Khôn đối với Âu Dương Siêu đã có ác cảm hết sức vả lại lời nói của chàng câu nào cũng sắc bén nên y càng nghe càng bực mình liền cất giọng quát mắng Âu Dương Siêu rằng:

- Mi đừng nói nữa, bằng không “hừ” ...

Âu Dương Siêu cười ha hả đáp:

- Trác Ngọc Khôn, người không bằng lòng thì thôi, hà tất phải cẩu kính như thế làm chi.

Nói xong, chàng quay người nói với Đoàn Bân và Quyên Quyên rằng:

- Đại ca, nhị tỷ Trác đại hiệp không ưng ý anh em chúng ta rồi, thật là phen này chúng ta đến cao hứng như thế mà lúc về lại cụt hứng như vậy chúng ta đi thôi, đừng ở đây nữa mà vướng chân vướng cẳng người ta.

Nói xong, chàng quay người anh nhảy xuống bên dưới. Sáu đạo sĩ của phái Thanh Thành bỗng tung mình nhảy ra. Minh Thành đạo trưởng đưa mắt nhìn ba người một lượt rồi trầm giọng quát:

- Hãy khoan!

Âu Dương Siêu cũng quát lại:

- Đạo trưởng muốn chỉ giáo chi nữa?

- Thí chủ làm bộ làm phách, ăn nói ngông cuồng và kiêu ngạo khôn tả, lại còn tự xưng là Thần Châu tam kiệt nên bản đạo trưởng thấy chướng mắt lắm.

- Đạo trưởng thấy chướng mắt có phải muốn dạy bảo tại hạ một phen đấy không?

- Thí chủ là người rất thông minh bản đạo rất chịu nhưng thí chủ nói hai chữ dạy bảo hơi quá đáng một chút. Bản đạo muốn lãnh giáo thí chủ mấy thế tuyệt học để anh em bản đạo được sáng mắt ra đấy thôi.

- Đạo trưởng nói như vậy, có phải là muốn so tài với tại hạ đấy không?

- Thí chủ tự xưng là Thần Châu tam kiệt ngông cuồng như vậy tất nhiên có võ học kinh người.

Âu Dương Siêu đảo tròn đôi ngươi, suy nghĩ qua loa rồi hỏi lại:

- Ý định của đạo trưởng muốn gây hấn với Thần Châu tam kiệt hay là chỉ muốn tầm thù riêng với đại ca chúng tôi.

- Tùy người nghĩ sao cũng được!

- Thần Châu tam kiệt chúng tôi ở võ lâm tuy không có tên tuổi gì thật, nhưng không ngờ ngày hôm nay lại được Thanh Thành lục đạo danh trấn võ lâm coi trọng mà khiêu chiến với chúng tôi ở trước võ lâm đồng đạo như thế thật là hân hạnh với chúng tôi vô cùng. Thần Châu tam kiệt chúng tôi tuy biết võ nghệ không bằng người không địch nổi quý vị thật, nhưng quý vị đã có lòng như thế, chẳng lẽ chúng tôi lại không biết điều mà tiếp quý vị đấu một trận hay sao?

Nói xong, chàng đưa mắt liếc nhìn sáu đạo sĩ một lúc lại lớn tiếng nói tiếp:

- Nhưng trước khi so tài, tại hạ có mấy lời cần phải thanh minh trước mong sáu vị nhận cho.

Nói xong, chàng nhìn thẳng vào Minh Thanh đạo trưởng, người đứng đầu nhóm Lục đạo. Minh Thanh thấy vậy, liền nghĩ thầm:

“Tiểu quỷ này khôn ngoan lắm, không biết nó lại định giở trò ma quỷ gì đây?”

Tuy nghĩ như vậy, Minh Thanh đạo trưởng vội đỡ lời:

- Có việc gì cần phải thanh minh trước bạn cứ việc nói đi. Nếu lời lẽ của bạn hợp tình hợp lý thì anh em bản đạo vui lòng nhận lời ngay.

- Thần Châu tam kiệt chúng tôi tuy chỉ có ba người thôi, nhưng khi ra tay đấu với người lại chỉ có một mình tại hạ gánh vát hết, còn bên đạo trưởng không biết sáu vị cùng ra tay một lúc hay chỉ có một mình đạo trưởng đấu với tại hạ thôi, vậy xin đạo trưởng quyết định đi cho.

Thấy chàng nói như vậy, tất cả mọi người có mặt tại đó đều cho chàng ngông cuồng quá nổi.

Minh Thanh đạo trưởng nghe Âu Dương Siêu nói xong mặt cũng hơi biến sắc nhưng dù sao cũng là một nhân vật lừng danh trên giang hồ lâu năm, nên y đã trấn tĩnh ngay được và trả lời rằng:

- Nếu bên bạn chỉ có một mình bạn ra tay, thì bên bản đạo tất nhiên chỉ có một mình bản đạo so tài với bạn thôi.

- Cũng được lát nữa chúng ta chỉ đấu với nhau mười hiệp thôi. Đấu xong mười hiệp đó thắng hay bại, bên nào cũng không được có ý khác nữa.

Minh Thanh đạo trưởng giật mình kinh hãi hỏi lại:

- Mười hiệp ư?

- Phải, tại hạ thiết nghĩ mười hiệp cũng đủ lắm rồi.

- Bạn tưởng trong mười hiệp có thể thắng nổi bản đạo hay sao?

- Đạo trưởng cho là không được hay sao, nhưng tại hạ không có ý định đó, tại hạ chỉ nghĩ trong mười hiệp, hai chúng ta thế nào cũng có một người thua đấy thôi.

Minh Thanh đạo trưởng gật đầu không nói gì nữa, Âu Dương Siêu lại nói tiếp:

- Chờ lát nữa chúng ta đấu với nhau rồi, người nào hãy còn chưa phục, vẫn có thể ước hẹn kỳ khác đấu lại, chứ còn ở đây không được phép dây dưa đòi đấu hết trận này sang trận khác, chỉ mong trả thù mới được thôi, chẳng hay đạo trưởng nghĩ sao.

Minh Thanh đạo trưởng suy nghĩ giây lát rồi đáp:

- Được! Nhưng còn Bạch Y Truy Hồn thì khác, không được đặt y vào trong quy ước này?

- Đạo trưởng nói như vậy hơi khiếm lý một chút, Thần Châu tam kiệt chúng tôi ba người như một, Bạch Y Truy Hồn là đại ca của tại hạ, đạo trưởng gây thù với đại ca có khác gì gây thù với tại hạ.

- Theo ý muốn của thí chủ thì sao?

- Ngô ra ngô, khoai ra khoai, sau khi chúng ta đấu xong nếu đạo trưởng muốn tầm thù thì có thể ước hẹn vào một thời gian khác và một địa điểm khác thôi, lúc ấy Thần Châu tam kiệt chúng tôi thế nào cũng y hẹn tới nơi để dứt khoát câu chuyện này.

- Thôi được tuy ở bạn muốn hẹn ước đấu ở đâu vào lúc nào cũng được.

Âu Dương Siêu suy nghĩ giây lát rồi trả lời:

- Canh hai đêm hôm Nguyên Tiêu gặp nhau ở trước mộ Từ Gia Công trên núi Cống, Thiên Sơn tứ kiếm đã hẹn ước với Thiên Ma giáo chủ đấu ở nơi đó, thì chúng ta cũng hẹn nhau đến đây đấu cho vui một phen. Không hay đạo trưởng nghĩ sao?

- Được quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy nhé?

- Thần Châu chúng tôi không bao giờ sai hẹn cả.

Chương 25

Dương Oai Trên Lôì Đài

Những người có trên lôì đài nghe hai người ước hẹn nhau xong, đều lần lượt nhảy xuống bên dưới, trở về chỗ ngồi, trên lôì đài chỉ còn lại Minh Thanh đạo trưởng với Âu Dương Siêu hai người thôi.

Minh Thanh đạo trưởng đứng tấn Tý Ngọ mặt hướng về phía đông còn Âu Dương Siêu đứng như người thường, không lấy tấn gì hết, vẻ mặt ung dung nhìn đối phương, hai người cách nhau chừng tám thước.

Minh Thanh đạo trưởng chặp tay chào Âu Dương Siêu một cái rồi lớn tiếng nói:

- Xin hỏi thí chủ chúng ta quyết chiến với nhau bằng chưởng pháp hay khí giới.

- Đạo trưởng muốn đấu cách nào tại hạ cũng xin tiếp.

Nhưng chàng lại nói thêm:

- Chúng ta đấu bằng khí giới nhé?

Thanh Thành lục đạo nổi tiếng trên giang hồ đã lâu năm, võ học và công lực của họ tuy rất thâm hậu, nhưng không lợi hại bằng bảy mươi hai thể Thiên Cương kiếm pháp của họ. Pho kiếm pháp này của phái Thanh Thành đã lừng danh võ lâm từ lâu.

Minh Thanh đạo trưởng nghe thấy Âu Dương Siêu đòi đấu bằng khí giới trong lòng mừng thầm và bụng bảo dạ rằng:

“Tiểu quỷ phen này thì mi mang cái chết vào thân!”

Tuy vậy, mặt y vẫn làm như không hoan nghênh cho lắm, rồi y gật đầu đáp:

- Cũng được.

Nói xong, y rút thanh kiếm ở lưng ra, đứng lấy thế trông rất oai nghi, thật không hổ thẹn một cao thủ của danh môn đại phái.

Y thấy mình đã rút trường kiếm ra rồi mà đối phương tay không như vậy, mọi người đều xôn xao bàn tán, y bèn hỏi:

- Khí giới của thí chủ đâu?

Âu Dương Siêu vừa cười vừa giơ hai tay lên đáp:

- Xin lỗi đạo trưởng, tại hạ không đem khí giới.

Minh Thanh đạo trưởng cau mày lại nói:

- Nếu vậy..

Âu Dương Siêu không đợi chờ đối phương nói dứt đã đỡ lời ngay:

- Không sao, tại hạ cứ tay không tiếp đạo trưởng mưới hiệp này!

- Thí chủ tiếp kiếm thế của bần đạo trong mời hiệp ư?

- Phải, không được hay sao?

Minh Thanh đạo trưởng nổi danh trên giang hồ lâu năm, đã gặp rất nhiều danh gia cao thủ, bình sinh chưa gặp một người nào dám tay không đấu với mình như vậy hiện giờ thiếu niên xấu xí này không biết xuất thân môn phái nào mà lại kiêu ngạo không coi mình vào đâu định dùng hai bàn tay không đấu với kiếm pháp của Thanh Thành lừng danh võ lâm như thế, đối phương thật là táo gan ngông cuồng tột mức, y tức giận đến tái mặt lại cười nhạt luôn mồm, nhưng mặc mấy trăm đôi mắt, y cũng chẳng ngần ngại gì hết, nhưng y là người giàu kinh nghiệm, biết tình thế hôm nay rất bất lợi cho mình, trận đấu này chỉ có thể thắng chứ không thể bại được, mà thắng mà cũng không vẻ vang cho lắm. Bởi vì đối phương chỉ là một tên vô danh tiểu tốt mà lại tay không đối địch với trường kiếm của mình, còn nếu thua thì danh dự bản thân bị tiêu tan và còn làm hổ thẹn cho sư môn, thanh danh của phái Thanh Thành từ đây trở đi sẽ bị mất hết. Tất nhiên nếu đối phương không dùng khí giới thì y cũng có thể cầm kiếm vào bao, dùng chưởng

quyết thắng bại với đối phương một phen. Nhưng như vậy quả là không khôn ngoan lắm. Y thấy thiếu niên xấu xí này tay không dám tiếp thế kiếm của y như vậy, thì chiêu pháp của đối phương phải lợi hại lắm mới dám như thế, kiếm thuật của y hơn chiêu pháp nhiều, y đại gì lại bỏ sở trường theo sở đoán. Còn thiếu niên kia sao không mang theo khí giới, mà quả thật người chàng ta hình như không có đem khí giới thật. Nhưng y là người giàu kinh nghiệm biết đâu thiếu niên xấu xí này trong người chẳng có khí giới đặc biệt ngắn nhỏ thì sao? Vì vậy y mới cố nén lửa giận cười nhạt mấy tiếng trả lời:

- Sao lại không được, nhưng thí chủ ít tuổi như vậy, ăn nói hơi quá một chút không coi ai vào đâu, như vậy thì đã ngông cuồng quá đáng đấy.

Âu Dương Siêu lại lớn tiếng cả cười và nói tiếp:

- Đạo trưởng bảo tại hạ ngông cuồng, ừ thì tại hạ ngông cuồng thật đấy...

Nói xong, chàng nhìn thẳng vào mặt Minh Thanh đạo trưởng và nói tiếp:

- Tại hạ dám chắc với hai bàn tay không này, chỉ trong mười hiệp cũng đủ làm cho đạo trưởng phải rơi kiếm ngay!

Mây trăm võ lâm hảo thủ nghe chàng nói như vậy Minh Thanh đạo trưởng không thể nào nhịn được nữa bèn quát lớn:

- Tiểu cầu mi khinh người quá đỗi, hãy tiếp kiếm ta đây.

Đạo sĩ chưa nói dứt đã múa kiếm xông lại tấn công tới tấp.

Quý vị nên rõ Thiên Cương kiếm pháp của phái Thanh Thành vốn là ba mươi sáu thế, nhưng mỗi thế lại phân làm hai, nên mới gọi là bảy mươi hai thế, không những thần kỳ mà lại phức tạp khôn lường oai thế tuyệt luân, không khác gì thiên la địa võng. Âu Dương Siêu tuy có võ nghệ cao siêu, nhưng chàng thấy đối phương giở thế kiếm nọ ra cũng phải kinh hãi thâm, chàng không dám khinh thường nữa, vội giở khinh công tuyệt mức ra tránh né và giơ tả chiêu lên nhằm cánh tay phải của đối phương chém luôn.

Minh Thanh đạo chưởng tuy sớm biết Âu Dương Siêu là người có võ công rất cao siêu, nhưng không ngờ chàng lại tránh mau và tấn công một lúc nhanh đến thế.

Âu Dương Siêu vừa ra tay một cái, Minh Thanh đạo trưởng mới biết võ công của đối phương lại còn tài ba hơn cả mình tưởng, cho nên trong lòng kinh hãi thẳm. Y vội lùi phía sau một bước rồi lại múa kiếm xông lên tấn công tiếp.

Âu Dương Siêu cười nhạt một tiếng lại vận công lên múa tả chưởng nhằm vai của Minh Thành chém xuống, còn tay phải của chàng thì chĩa hai ngón ra đâm vào yếu huyệt của đối phương.

Minh Thanh đạo trưởng vừa múa kiếm tấn công thì đã thấy đối phương nhanh như điện chớp xông tới cạnh mình chỉ và chưởng cùng tấn công một lúc bắt buộc y phải vội thu kiếm lại lùi về phía sau ba bước tránh né. Nhưng Âu Dương Siêu còn nhanh hơn, y vừa lùi về phía sau chưa kịp đứng yên thì chàng ta đã tới nơi tấn công tiếp rồi.

Lúc ấy vì Âu Dương Siêu nói phách quá nên các người ở dưới bàn tán vô cùng nhưng bây giờ họ thấy thân pháp và chưởng pháp của chàng vừa nhanh vừa lợi hại như vậy ai nấy đều kinh hãi trở mắt lên nhìn không chớp thỉnh thoảng lại tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn nhau, trong lúc tức thời, mấy trăm nhân vật của võ lâm có mặt tại đó không ai biết được chàng sử dụng thế võ của môn phái nào.

Âu Dương Siêu thấy Minh Thanh đạo trưởng lui ra phía sau đứng yên cầm kiếm giơ ra trước ngực định thần đợi chờ, chàng biết ngay ý định của đối phương là muốn dùng cách lấy tĩnh chế động để ung dung đối phó thế công của mình nên chàng lên tiếng khích bác rằng:

- Sao đạo trưởng không ra tay đi, có phải sợ hãi không?
- Khi nào bản đạo lại sợ hãi thí chủ.
- Không sợ thì tấn công đi!

- Bần đạo lớn tuổi như thế này, khi nào lại ra tay trước, nếu bần đạo ra tay trước có đắc thắng, thiên hạ lại bảo bần đạo người lớn bắt nạt trẻ con.

- Vừa rồi đạo trưởng lại chẳng ra tay tấn công trước là gì sao đến bây giờ mới sợ người ta cười và khách khứa như thế.

- Vừa rồi tại vì thí chủ ăn nói quá ngông cuồng, bần đạo mới ra tay dạy bảo cho một bài học.

- À, ra thế đấy, vì đạo trưởng không nhìn được mới ra tay trước phải không...

- Thế bây giờ thì sao?

- Sao lại không, trước mặt võ lâm đồng đạo tại hạ đã nói khoác trong mười hiệp phải đánh rớt kiếm của đạo trưởng, nếu tại hạ không làm được như lời nói, thì thế nào cũng bị thiên hạ chê cười, bảo mình là kẻ không có tín nghĩa, huống hồ nhân hiệu của Thần Châu tam kiệt chưa treo lên, mà đã do một mình tại hạ đánh vỡ cái chiêu bài nhân hiệu của Tam kiệt đi thì đại ca và nhị tỷ của tại hạ khi nào chịu để yên cho.

Nói tới đó chàng nhìn Minh Thanh đạo trưởng giây lát rồi nói tiếp:

- Đạo trưởng bảo tại hạ có nên đấu tiếp nữa không?

Lời nói của Âu Dương Siêu quả thật là điêu đứng, khiến ai nghe thấy cũng chọc tai, như nói về nghĩa chính, ngay thẳng, thì lời nói của chàng lại đúng lý lắm, khiến người ta không thể nào bắt bẻ được.

Minh Thanh đạo trưởng đã quyết định rồi, tha hồ cho Âu Dương Siêu nói khích như thế nào y cũng không ra tay trước, vì y đã hiểu rõ thanh niên xấu xí này võ công rất kỳ lạ và cao thâm khôn lường, quả thật là một kinh địch thật khó đối phó nên y nghĩ thầm rằng:

“Đối phương đã nói khoác trong mười hiệp sẽ đánh bại ta, chắc y phải tự tin ở tài ba của y nên mới dám nói như thế, bây giờ ta cứ dùng phương pháp Dĩ tĩnh chế động, chống đối y mười hiệp mà chưa rớt kiếm, dù không phải là hoàn toàn thắng, nhưng cũng không thất bại, rồi nhân dịp đó mà ta rút lui, sau này nghĩ cách khác diệt trừ y để trả thù mối nhục ngày hôm nay,

chả hơn là nóng nảy nhất thời, ra tay tấn công trước để cho y có dịp phản công lại?”

Y quyết định như vậy cho nên dù tức giận đến đâu vẫn cứ đứng yên, chờ cho Âu Dương Siêu nói xong liền quát bảo rằng:

- Tiểu quỷ đừng có múa mép như thế nữa đi, có giỏi ra tay tấn công ta đi, đạo gia sẽ cho người biết kiếm pháp của phái Thanh Thành lợi hại như thế nào.

- Được được như vậy đạo trưởng phải cẩn thận, tại hạ ra tay tấn công đây này.

Nói xong chàng như một con thỏ nhảy xổ lên giơ xong chưởng, nhằm ngực đối phương tấn công luôn.

Tất cả những nhân vật võ lâm ở đó, trông thấy Âu Dương Siêu ra tay tấn công vào trước ngực của Minh Thanh đạo trưởng như vậy đều cau mày, tỏ vẻ ngạc nhiên vô cùng, vì Minh Thanh đạo trưởng giơ kiếm lên trước ngực dùng bí quyết lấy tĩnh chế động như vậy, mà chàng xông lên giơ hai tay tấn công như thế, có khác gì dẫn thân vào chỗ chết không? Đối phương chỉ dùng một thân Vận Thủy Thôi Châu (xuôi nước đẩy thuyền) hay Thôi Song Vọng Nguyệt (đẩy cửa sổ ra nhìn trăng) là chàng sẽ bị đâm thủng ngực, hay phanh bụng ra mà chết liền.

Minh Thanh đạo trưởng thấy Âu Dương Siêu táo bạo như vậy liền cười nhạt một tiếng, rồi dùng thế Thôi Song Vọng Nguyệt giơ kiếm lên nhằm song chưởng của chàng chém luôn.

Thế võ của hai người nhanh tuyệt luân, Đoàn Bân với Quyên Quyên đứng bên dưới xem thấy vậy trống ngực đập rất mạnh và cùng lo thay hộ tam đệ.

Ngờ đâu Minh Thanh đạo trưởng vừa đưa kiếm ra chém xong chưởng của Âu Dương Siêu thì không hiểu chàng ta dùng thủ pháp gì mà lại tránh né nhanh thế. Chỉ thoáng cái, chàng đã lướt sang phía bên phải và giơ tay lên chặt cổ tay của Minh Thanh đạo trưởng liền.

Mấy trăm tay cao thủ thấy thân pháp của chàng vừa nhanh vừa kỳ lạ như vậy, đều vỗ tay khen ngợi ai nấy đều yên chí Minh Thanh đạo trưởng thế nào cũng bị đánh bại chứ không sai, những người có cảm tình với Thanh Thành lục đạo đều lo âu hộ cho Minh Thanh đạo trưởng, nhất là Trác Ngọc Khôn càng lo âu thêm.

Minh Thanh đạo trưởng cũng không phải là tay tầm thường, y biết để cho Âu Dương Siêu đánh trúng, không những kiếm bị rớt, tay cũng gãy nữa cho nên y vội nhảy sang trái ba thước để tránh né.

Tha Hồ Minh Thanh đạo trưởng tránh né nhanh đến đâu, Âu Dương Siêu lại càng nhanh hơn vì chàng đã quyết tâm đánh bại đối phương làm nhục phái Thanh Thành để Thần Châu tam kiệt được nở mày nở mặt với thiên hạ.

Vì thế Minh Thanh đạo trưởng vừa tránh thoát thế công của chàng, chân chưa đứng vững thì chàng đã như bóng theo hút đuôi theo tới, mồm quát lên:

- Buông tay!

Minh Thanh đạo trưởng chưa kịp nhìn kỹ đã thấy tay phải của mình bị đánh trúng nên khi nào y chịu để yên, vội giở tả chưởng lên nắm ngực Âu Dương Siêu chém luôn.

Âu Dương Siêu có phải là người thường đâu khi nào chịu để cho đối phương chém trúng, chỉ thấy chàng vận sức vào mấy ngón tay bóp mạnh một cái và hất luôn ra bên ngoài, mồm thì quát lớn:

- Đi đi!

Minh Thanh đạo trưởng rú lên một tiếng rất thảm khốc xương cốt tay đã bị nát vụn, người như chiếc diều đứt dây bay ra ngoài xa mấy trượng, rớt vào trong đám đông.

Chương 26

Đông Hải Nhất Kỳ

Thanh Thành ngũ đạo thấy vậy liền quát lớn, vội nhảy cả lên trên lôi đài, Minh Ngô đạo trưởng hai mắt giận dữ nhìn thẳng vào mặt Âu Dương Siêu quát bảo:

- Tiểu quỷ, mi tuổi trẻ như vậy, mà lại ác độc đến thế, ra tay là đả thương người liền.

Âu Dương Siêu rất ung dung đưa mắt nhìn năm người, rồi hỏi lại:

- Sao quý vị lại oán tại hạ được?

Minh Ngô đạo trưởng cười nhạt đáp:

- Không oán người thì oán ai.

- Tất nhiên phải oán y trước, y đã bị tại hạ đánh rớt kiếm rồi, không chịu thua để chờ đêm Nguyên Tiêu lên núi Vọng đẩu lại, mà y lại định tâm đánh chết tại hạ, nếu tại hạ không nhanh tay mà đối phó y như thế thì bây giờ tại hạ đã bị y đả thương rồi. Xưa nay quý vị vẫn tự phụ là người của chính phái, chẳng lẽ các vị không biết tĩnh tâm suy nghĩ lại xem có nên oán trách y không hay sao?

Thấy lời lẽ của chàng rất hợp lý, Minh Ngô đạo trưởng không sao trả lời được, liền nổi giận quát bảo rằng:

- Tiểu quỷ đừng có múa mép nữa, người đả thương đại sư huynh ta, ngày hôm nay anh em đạo gia nhất định không tha thứ cho người đâu!

- Quý vị định cùng xông lên đánh cả một lúc hay sao?

- Ngày hôm nay đạo gia chỉ cần người phải chịu lẽ phải thôi.

Âu Dương Siêu đột nhiên cười ha hả một hồi mới đáp:

- Xưa nay, phái Thanh Thành vẫn được tiếng là danh môn chính phái không ngờ danh môn chính phái của quý vị lại như thế.

Nói tới đó, chàng bỗng sầm nét mặt lại và nói tiếp:

- Nếu quý vị bướng bỉnh không coi công lý vào đâu hết thì ngày nay trước mặt bấy nhiêu võ lâm đồng đạo, nếu tại hạ không đánh đấu với quý vị thì từ giờ trở đi Thần Châu tam kiệt không mong đi lại trên giang hồ nữa, nhưng lôi đài này quá chật, không đủ để cho tại hạ giở hết tài ba ra nếu quý vị muốn đấu cứ việc xuống dưới đài.

Minh Ngộ đạo trưởng gật đầu đáp:

- Được, tùy ý người

Rồi y ra hiệu một cái, Minh Thông, Minh Vân, Minh Châu và Minh Tâm bốn người sư đệ cùng lần lượt nhảy theo y xuống dưới và cả năm đều rút kiếm ra đứng yên đợi chờ.

Võ lâm quần hào thấy năm đạo sĩ của phái Thanh Thành không coi đạo nghĩa giang hồ ra gì ai nấy đều bất mãn, nhưng vì Thanh Thành là một trong chín đại môn phái của võ lâm người nhiều thế mạnh, nên không ai dám ra mặt bênh vực thiếu niên kia vì lo phái Thanh Thành oán giận mình.

Cho nên năm đạo sĩ của phái Thanh Thành vừa nhảy xuống bên dưới, quần hào đã lui về phía sau, dành một khoảng đất trống chừng năm sáu trượng.

Lúc ấy Minh Thanh đạo trưởng đã được Trác Ngọc Khôn cho người đỡ lên trên đông khán đài, băng bó vết thương rồi, nhưng lúc này, trong lòng khó chịu hết sức, y nổi danh nhất là kiếm thuật, bây giờ cổ tay đã bị bóp gãy không sao cầm được kiếm nữa, mà sau này có lẽ suốt đời cũng không thể sử dụng kiếm vì vậy, y mới đau lòng như thế, không những đau mà thôi, y còn muốn chết nữa.

Năm đạo sĩ của phái Thanh Thành nhảy xuống bên dưới rồi, Âu Dương Siêu không nhảy xuống ngay, chỉ thấy chàng ung dung đi tới mép lôi đài

chấp tay chào các võ lâm đồng đạo, rồi lớn tiếng nói:

- Các võ võ lâm tiền bối, các bạn giang hồ, Thanh Thành đạo trưởng không nghĩ đến chính nghĩa của giang hồ tự làm giảm mất thanh danh của mình, nhất định bắt ép tại hạ phải ra tay, quý vị có mặt tại đây đều trông thấy rõ hết. Ngày hôm nay không phải là tại hạ thị mạnh hơn người mà hà hiếp họ, quả thật bất đắc dĩ mới phải ra tay đánh như thế cho nên tại hạ mới phải phân minh như thế này, và nhờ quý vị vì chính nghĩa mà chứng kiến cho, sau này phái Thanh Thành có kiếm Thần Châu Tam Kiệt trả thù ai phải ai trái giang hồ võ lâm đã biết trước đấy. Tại hạ chỉ muốn được như thế thôi.

Nói xong, chàng nhảy xuống dưới đài vẫn đứng yên một chỗ vẻ mặt kiêu ngạo, đôi người lóng lánh liếc nhìn năm đạo sĩ của phái Thanh Thành một lượt rồi ung dung đến hỏi:

- Năm vị muốn ra tay xin cứ tiến lên đi.

Minh Ngô đạo trưởng trầm giọng quát hỏi lại:

- Tiểu tử, sao mi không giờ khí giới ra đi?

Âu Dương Siêu lớn tiếng cười đáp:

- Hà tất lão đạo trưởng phải giả bộ nói như thế làm chi, tại hạ chả sớm nói rõ là gì, tại hạ không mang theo khí giới. Thôi đừng có làm mất thì giờ nữa mời đạo trưởng cứ việc ra tay tấn công đi.

Minh Ngô đạo trưởng nghe thấy Âu Dương Siêu nói xong cười nhạt một tiếng giọng trầm trầm lên khẽ phất một cái ra hiệu cho mấy người cùng xông lên.

Bỗng có tiếng người quát lớn:

- Hãy khoan, các người đừng ra tay đấu vội.

Tiếng quát của người đó không to lắm nhưng khi lọt vào tai mọi người ai nấy cũng đều ù tai nhức óc nên cả kinh nghĩ thầm:

“Ai đó? Sao lại có nội gia công lực luyện với mức cao siêu như vậy, võ công của người này chắc đã luyện tới mức thượng thừa...”

Nói thì chậm lúc ấy thì nhanh lạ lùng, trong lúc mọi người đang kinh hãi và suy nghĩ thì đã có một luồng gió lạnh át tới, mọi đã trông thấy một thân hình mặc áo bào vải xám, mình mẩy béo lớn; mặt hồng hào râu ở dưới cằm bạc phơ và đã vượt qua đầu mọi người phi thân tới giữa trận đấu.

Ông già ấy vừa nhảy tới đã đưa mắt nhìn bốn chung quanh một vòng trông rất oai nghi rồi ông ta mới lên tiếng hỏi:

- Phái Thanh Thành xưa nay rất có tiếng tăm ở trong võ lâm, tại sao các người không tuân theo đạo nghĩa của giang hồ và thị nhiều người định hà hiếp một thanh niên hậu tiến này, dám giở trò hà hiếp ở trước mặt bấy nhiêu võ lâm đông đạo chẳng lẽ các người không biết xấu hổ...

Lời nói của ông già ấy làm cho năm đạo sĩ của phái Thanh Thành sắc mặt thay đổi luôn luôn, hổ thẹn vô cùng. Xấu hổ quá hóa tức giận, Minh Ngộ đạo trưởng bỗng nổi giận hét lớn một tiếng:

- Câm mồm, lão quỷ kia là ai mà dám can thiệp vào việc của các đạo gia này như vậy?

Ông già nọ nghe thấy Minh Ngộ đạo trưởng ăn nói vô lễ như thế liền sầm nét mặt lại cười nhạt một tiếng mới đáp:

- Lão phu là ai người không xứng hỏi đến ta, người thiên hạ, các người không biết sỉ nhục là gì thị người nhiều sức mạnh mà hà hiếp đối phương một thiếu niên hậu thế, lão phu thấy chướng mắt cho nên mới phải nhảy ra can thiệp. Lão phu đã quyết định nhúng tay vào rồi, các người làm gì được lão phu nào.

Minh Ngộ đạo trưởng càng tức giận thêm hai mắt trợn tròn xoe đôi người như nổ lửa lại hét lớn một tiếng nữa:

- Lão thất phu...

Trong lúc y vừa nói tới chữ phu thì Truy Phong kiếm khách Trác Ngọc Khôn ngồi trên Đông khán đài đã nhớ ra ông già này giống hệt một vị võ

lâm tiền bối khét tiếng giang hồ từ rồi y mới ra đời nên y lo vô cùng, vội đứng dậy lớn tiếng quát bảo Thanh Thành lục đạo rằng:

- Các đạo hữu của phái Thanh Thành không được vô lễ như thế!

Trác trang chủ vừa nói vừa phi thân xuống đấu trường chấp tay chào ông già cung kính hỏi:

- Xin hỏi lão tiền bối có phải lão tiền bối là Đông Hải...

Ngọc Khôn chưa nói dứt ông già đã cười ha hả, tiếng cười của ông ta như tiếng chuông và gật đầu đáp:

- Phải, lão phu chính là Đông Hải Nhất Kỳ đây, lão phu đã hơn bốn mươi năm nay không bước chân vào Trung Nguyên này rồi, không ngờ người còn nhớ được lão phu kể cũng có thực học.

Đông Hải Nhất Kỳ nói xong lại cười lớn tiếng thêm, tiếng cười của ông ta làm cho mọi người đứng gần quanh đó ù tai nhức óc.

Đông Hải Nhất Kỳ là một vị kỳ kiệt oai trấn bát phương cùng võ lâm Trung Nguyên từ hồi bốn mươi mấy năm về trước. Lúc ấy võ lâm đồng đạo chỉ biết ông ta từ Đông Hải tới chứ không ai biết tên họ thực và sư thừa hay môn phái gì cả. Vì thấy võ học của ông ta kỳ tuyệt mới đặt cho ông ta một biệt danh là Đông Hải Nhất Kỳ.

Mấy trăm quần hùng võ lâm cao thủ có mặt tại đây, tuy có nhiều người không biết Đông Hải Nhất Kỳ nhưng được nghe thấy các vị sư trưởng nhắc nhở tới luôn, bây giờ mọi người mới biết ông già tóc bạc râu bạc mặt hồng hào như mặt con nít. Thân hình vừa lùn vừa béo xuất hiện đây là Đông Hải Nhất Kỳ năm xưa đã oai trấn Trung Nguyên và bá phương đã tuyệt tích giang hồ hơn bốn mươi năm rồi, nên người nào người nấy đều trở mắt lên nhìn ông ta và cũng tỏ vẻ ngạc nhiên hết sức.

Lúc này Thanh Thành ngũ đạo không những tỏ vẻ kinh ngạc như người khác mà còn hoảng sợ đến mất cả hồn vía nữa.

Vừa dứt tiếng cười Đông Hải Nhất Kỳ đã chấp tay đáp lễ Ngọc Khôn.

Chỉ tay vào Âu Dương Siêu Ngọc Khôn cung kính hỏi Nhất Kỳ rằng:

- Lão tiền bối cũng quen biết đây à?

Đông Hải Nhất Kỳ đáp:

- Không!

- Lão tiền bối là một kỳ nhân ở hải ngoại không hỏi han đến thị phi của giang hồ đã hơn bốn mươi năm rồi, tiền bối không quen biết thì hà tất phải can thiệp vào việc này làm chi vả lại...

Ngọc Khôn chưa nói dứt Đông Hải Nhất Kỳ đã hỏi lại:

- Có phải người muốn lão phu đừng can thiệp việc này phải không?

- Tiểu bối đâu dám.

- Thế sao người lại bảo lão phu đừng lý vào.

- Xin lão tiền bối hiểu rõ cho, y tuy ít tuổi nhưng công cuồng kiêu ngạo không coi ai vào đâu, lời ăn lẽ nói sắc bén, phải cho y một bài học...

Đông Hải Nhất Kỳ không đợi Ngọc Khôn nói dứt đã cười ha hả và hỏi lại:

- Người nói thật hay nói dối?

- Thừa lão tiền bối câu nào của tiểu bối cũng đều thực hết.

Ngọc Khôn tuy trả lời như vậy nhưng hai má đã đỏ bừng. Đông Hải Nhất Kỳ ngược mắt lên ngắm nhìn thiếu niên xấu xí kia một hồi rồi bỗng sầm nét mặt lại hỏi Ngọc Khôn tiếp:

- Thằng nhỏ này tuổi trẻ như thế dù nó có công cuồng và không nên không phải chẳng nữa nhưng lời nói và cử chỉ của nó không sai phép tí nào, trái lại Thanh Thành ngũ đạo lại thị người nhiều muốn đánh một mình nó như vậy là sai phép trái tín nghĩa, mất hết công đạo của võ lâm. Những hành vi đó là phải đạo hay sao?

Nói tới đó ông ta đưa mắt liếc nhìn Ngũ đạo một lượt rồi quay lại nói với Ngọc Khôn tiếp:

- Hiện giờ ngươi là một đại hiệp danh chấn võ lâm như vậy vừa là địa chủ nữa mà ngươi trông thấy năm tên đạo sĩ của phái Thanh Thành thất lý bội tín phản đạo như vậy mà ngươi chỉ khoanh tay đứng xem chứ không ra tay can thiệp và còn bảo lão phu đừng nên nhúng tay vào, không biết có phải tại ngươi nhất thời hồ đồ đầu óc u mê không phân biệt được phải trái, hay là ngươi muốn nhờ tay của Ngũ đạo diệt trừ thằng nhỏ này đi để ngươi khỏi tức giận.

Ông ta nói tới đó Trác Ngọc Khôn hổ thẹn vô cùng trong lòng vừa tức giận vừa hậm hực nhất là trước mặt mấy trăm võ lâm đồng đạo với thân phận địa vị vai vế của y quả thật không tiện giở mặt với một vị võ lâm tiền bối huống hồ việc này là do Thanh Thành ngũ đạo không nên không phải trước nên y cứ phải ngượng ngùng chịu đựng, đợi tới khi Đông Hải Nhất Kỳ nói xong y mới suy nghĩ một hồi rồi đáp:

- Tuy các đạo hữu của phái Thanh Thành đố kỵ lý thực nhưng cũng tại tên kia ra tay đã thương người trước.

Đông Hải Nhất Kỳ nói tiếp:

- Sao lại trách y được?

- Theo ý kiến của lão tiền bối...

- Các đạo sĩ của Thanh Thành tự mang vạ vào thân không còn oán trách ai được.

Lúc ấy Đoàn Bân với Quyên Quyên đã tiến lên, mỗi người đứng một bên sát cánh với Âu Dương Siêu, Đông Hải Nhất Kỳ ngắm nhìn ba người một lượt lại nói tiếp:

- Ngày hôm nay lão phu đã nhất quyết can thiệp vào chuyện này rồi, cấm không ai được gây thù gây hận với ba anh em chúng. Nếu ai không phục đến đêm hôm tết Nguyên Tiêu tới Vọng Sơn phó ước lão sẽ đợi chờ ở đó.

Nghe thầy Đông Hải Nhất Kỳ nói như vậy Ngọc Khôn liền nghĩ thầm:

“Như vậy cũng được, nếu lúc này còn ra tay đấu tiếp thì mình sẽ mang tiếng với thiên hạ thị người nhiều hà hiếp kẻ thế cô, càng bất lợi cho ta

thêm.”

Nghĩ đoạn y liền trả lời Đông Hải Nhất Kỳ rằng:

- Lão tiền bối nói như vậy tiểu bối không dám không tuân lệnh nhưng...
- Còn gì nữa?
- Lão tiền bối có bảo đảm được lúc đó ba tên này có mặt ở đấy không?

Đông Hải Nhất Kỳ chưa trả lời thì Âu Dương Siêu đã lớn tiếng cười và đáp:

- Trác Ngọc Khôn người đứng có đem lòng tiểu nhân mà đo bụng quân tử. Thần Châu tam kiệt này tuy mới lộ diện trên giang hồ thực nhưng còn biết giữ tín nghĩa, người cứ yên tâm đến canh hai đêm hôm Nguyên Tiêu Thần Châu tam kiệt thế nào cũng có mặt ở đó.

Trác Ngọc Khôn cười ha hả nói tiếp:

- Hay lắm, nếu vậy chúng ta cứ quyết định như thế.

Nói xong, y quay lại nói với Thanh Thành ngũ đạo rằng:

- Mấy vị đạo hữu của phái Thanh Thành ngày hôm nay Đông Hải lão tiền bối đã ra mặt can thiệp, chúng ta đành phải nhẫn nại chờ tới kỳ hẹn ước đi Vọng Sơn giải quyết vậy.

Minh Ngô liền vái chào Ngọc Khôn đáp:

- Anh em bản đạo xin tuân lệnh của Trang chủ.

Nói xong, y hậm hực liếc nhìn Thần Châu tam kiệt một cái rồi cười nhạt một tiếng mới quay mình cùng bốn sư đệ nhảy lên trên Tây khán đài.

Thấy Thanh Thành ngũ đạo đã nhảy lên Tây khán đài rồi Trác Ngọc Khôn liền vái chào Đông Hải Nhất Kỳ và nói tiếp:

- Xin lão tiền bối lên Đông khán đài nghỉ ngơi để tiểu bối được tiếp đãi và tận nghĩa địa chủ.

Đông Hải Nhất Kỳ suy nghĩ giây lát nhìn Thần Châu tam kiệt một cái rồi mỉm cười đáp:

- Cảm ơn Trác đại hiệp, lão phu còn phải nói chuyện với ba vị này. Xin để cho ngày khác sẽ tới quấy nhiễu vậy.

Nói xong ông ta liền hỏi Âu Dương Siêu rằng:

- Nhỏ kia, người có bằng lòng nói chuyện với lão phu không?

Âu Dương Siêu cung kính đáp:

- Tiểu bối xin tuân lệnh.

Đông Hải Nhất Kỳ cười ha hả nói tiếp:

- Nếu vậy chúng ta đi thôi.

- Vâng!

Thế rồi một già ba trẻ cùng quay đi luôn. Thi Phụng Anh ở trên Đông khán đài bỗng lên tiếng kêu gọi:

- Này, Đoàn tướng công.

Nàng ta chưa nói dứt đã như một con chim én bay xuống bên dưới đứng cạnh Ngọc Khôn, đôi mắt rất tình tứ nhìn theo Đoàn Bân.

Thấy Phụng Anh gọi mình, Đoàn Bân ngạc nhiên vô cùng quay lại lạnh lùng hỏi:

- Thi cô nương có việc gì chỉ giáo thế?

- Đoàn tướng công sao quá lễ phép như thế? Lại dùng đến hai chữ chỉ giáo như vậy tiểu muội đâu dám.

Với giọng nũng nịu nàng không hổ thẹn gì hết lại còn dùng cả chữ tiểu muội nữa.

Nàng lại nhìn Đoàn Bân một cách lẳng lơ vừa cười vừa nói tiếp:

- Sao chưa đấu trận nào mà lại bỏ đi như thế?

- Tôi không muốn dự nữa!

- Tại sao?

- Không tại sao cả, chỉ vì không có hứng thú thôi.

- Có phải vì võ công của tiểu muội quá kém không đáng để cho tướng công chỉ điểm cho đây không?

- Thi cô nương khiêm tốn quá, cô nương là cao túc của Thiên Nam, võ công khác hẳn võ công Trung Nguyên này, nhất là sợi dây bạc của cô nương lại càng đặc biệt hơn người, tiểu sinh là hạng người như thế nào mà dám có ý nghĩ ngông cuồng ấy?

Phụng Anh thấy chàng khen ngợi võ công của mình trong lòng khoan khoái vô cùng nàng lại vừa cười vừa nói tiếp:

- Đoàn tướng công nói như vậy khiến tiểu muội càng hổ thẹn thêm, ngày hôm nay tướng công không có hứng thú đả lôi đài, tiểu muội cũng không tiện giữ tướng công ở lại, nhưng ngày khác thế nào cũng mong tướng công đừng tiếc công chỉ giáo cho tiểu muội mấy thế tuyệt học. Không biết tướng công có nhận lời cho không?

- Được cô nương coi trọng tiểu sinh như vậy tiểu sinh rất cảm ơn, nhưng nói đến hai chữ chỉ điểm thì tiểu sinh không dám. Nếu mai một có dịp may thế nào tiểu sinh cũng nghiên cứu võ công với cô nương một phen.

Nói xong, chàng chấp tay chào rồi quay mình theo ba người kia đi ra khỏi Thiên Tâm trang ngay.

Chương 27

Cống Lai Bát Sách

Ra khỏi Thiên Tâm trang, Đông Hải Nhất Kỳ ngừng chân lại ngắm nhìn ba thiếu niên một hồi rồi nói:

- Bé con, các người hãy đi theo lão tới đây này.

Nói xong ông ta vội đi thẳng về bên phía Đông và đi nhanh như gió vậy. Thần Châu tam kiệt cũng vội giở khinh công ra đuổi theo. Bốn người đi được một lát đã đến một bãi đất hoang cách Thiên Tâm trang hơn mười dặm rồi, nơi đây rất tiện để chuyện trò nhưng Đông Hải Nhất Kỳ vẫn chưa ngừng chân lại tiếp tục đi thêm.

Âu Dương Siêu không biết ông ta định đem bọn mình đi đâu và có chuyện gì muốn nói vội tiến lên hai bước đi sát cánh Nhất Kỳ và hỏi:

- Xin hỏi lão tiền bối bây giờ chúng ta đi đâu thế?

- Sắp tới rồi, các người cứ việc đi đi.

Nói xong, Đông Hải Nhất Kỳ vẫn tiếp tục đi như thường. Âu Dương Siêu cau mày ngừng chân lại và khẽ nói:

- Xin lão tiền bối hãy ngừng chân lại trong giây lát.

Đông Hải Nhất Kỳ ngừng chân lại hỏi:

- Việc gì thế bé con?

Âu Dương Siêu chần chừ giây lát mới trả lời:

- Xin lão tiền bối cho hay đi đâu đã, nếu lão tiền bối không nói rõ thì anh em tiểu bối không thể nào đi mãi được như thế mà phải xin cáo từ lão tiền bối ngay.

- Có phải các người nghi ngờ lão phu đưa các người đến chỗ vắng vẻ để giở quỷ kế ra ám hại, các người sợ mà không dám đi phải không?

Âu Dương Siêu bỗng nghiêm nét mặt lại nhìn thẳng vào mặt Đông Hải Nhất Kỳ và hỏi:

- Lão tiền bối có biết tên họ và lai lịch của anh em tiểu bối không?

Đông Hải Nhất Kỳ lắc đầu đáp:

- Không biết, lão đang định hỏi các người đây.

- Lão tiền bối với ba anh em tiểu bối có thù hận gì không?

- Không!

- Lão tiền bối trong võ lâm đức cao vọng trọng, vai vế lại lớn như thế, xưa nay không thù hận với anh em tiểu bối, anh em tiểu bối đâu dám nghi hoặc mà đem lòng tiểu nhân đo lòng người quân tử. Đồng thời anh em tiểu bối cũng không có ý nghĩ không tôn kính lão tiền bối, huống hồ...

- Huống hồ cái gì?

- Thần Châu tam kiệt chúng tôi không phải là những kẻ nhát gan dù có lên núi đao vào rừng kiếm chúng tôi cũng dám xông pha.

- Hay lắm, với hào khí và sự can đảm của mấy cô cậu như vậy quả thực bất phàm khiến ai cũng phải khen ngợi. Trong đời lão cậu là người thứ hai có can đảm và hào khí hơn người mà lão đã gặp.

Đoàn Bân với Quyên Quyên đi hai bên Âu Dương Siêu nghe thấy vị kỳ nhân hải ngoại đó khen ngợi bọn mình trong lòng cao hứng vô cùng. Âu Dương Siêu khiêm tốn đáp:

- Lão tiền bối cứ quá khen ngợi như vậy tiểu bối quả thực không dám.

Quyên Quyên bỗng xen lời hỏi:

- Người thứ nhất được lão tiền bối khen ngợi là ai thế?

Đông Hải Nhất Kỳ nhìn Quyên Quyên mỉm cười và đáp:

- Người ấy rất có tên tuổi ở trong võ lâm, nhưng... hà... ngoại hiệu của người đó là Thần Kiếm Trấn Bát Hoang.

Thần Châu tam kiệt nghe thấy ông ta nói như vậy đều kinh ngạc đồng thanh kêu:

- Ủa!...

Đông Hải Nhất Kỳ ngạc nhiên nhìn ba người và hỏi lại:

- Các người được gặp y rồi hay sao?

Quyên Quyên lắc đầu đáp:

- Chưa, nhưng...

- Nhưng cái gì?

Âu Dương Siêu bỗng nghĩ ra một việc liền nghiêm nét mặt hỏi:

- Lão tiền bối chắc có quen Âu Dương Đơn đại hiệp?

Đông Hải Nhất Kỳ gật đầu đáp:

- Y là bạn thân của lão phu!

- Lúc Âu Dương đại hiệp bị giết hại ra sao tiền bối có biết không?

- Mãi đến ba tháng trước đây, lão phu mới hay, nhưng chưa biết rõ nội dung ra sao.

Đoàn Bân bỗng xen lời hỏi:

- Lần này lão tiền bối tái nhập võ lâm có phải vì chuyện ấy không?

Đông Hải Nhất Kỳ nhìn ba người một cái, rồi dùng tay chỉ vào khu rừng cách đó chừng vài dặm và nói tiếp:

- Trong khu rừng kia, ba vị hãy theo lão phu tới đó, rồi chúng ta thư thả nói chuyện sau.

Âu Dương Siêu gật đầu đáp:

- Vâng, xin lão tiền bối đi trước tiểu bối các người sẽ theo sau.

Đông Hải Nhất Kỳ liền đi trước dẫn đường. Mấy dặm đường đối với bốn người không xa chút nào chỉ thoáng cái đã tới nơi liền.

Quả nhiên trong rừng rậm có một ngôi miếu đồ nát, cỏ mọc um tùm không ai lui tới bao giờ. Đông Hải Nhất Kỳ dẫn ba người vào bên trong ngôi xuống đất xong, ông ta nhìn ba người một hồi rồi lại nhìn Quyên Quyên mỉm cười hỏi:

- Cô nương đeo thanh Lô Âm thần kiếm chắc cô nương là môn hạ của Lô Âm thần ni phải không?

Quyên Quyên gật đầu cung kính đáp:

- Lão tiên bối nói rất đúng, Thần ni chính là ân sư của tiểu bối.

Đông Hải Nhất Kỳ gật đầu xong, lại hỏi Đoàn Bân tiếp:

- Còn người?

Đoàn Bân cung kính đáp:

- Tiểu bối họ Đoàn tên Bân, ân sư của tiểu bối là Băng Phách phu nhân.

- Ô thảo nào cậu trẻ tuổi như vậy mà đã nổi danh trên giang hồ, thế ra cậu là môn hạ của Băng Phách phu nhân đấy sao?

Nói xong, ông ta quay lại trợn mắt nhìn Âu Dương Siêu một hồi, rồi ôn hòa nói tiếp:

- Trông cậu thần thanh khí lạc, anh hoa nội ẩn tiềm tàng mà không lộ liễu, nội công của cậu đã luyện tới mức tam hoa tụ đỉnh chỉ cần chịu khó tập luyện thêm nửa năm nữa, thế nào cũng đạt tới ngũ khí triều nguyên, nhưng...

Nói tới đó, mặt ông ta hơi đỏ bừng và ông ta tỏ vẻ ngơ ngác nói tiếp:

- Với nội công của cậu hiện thời tất phải khổ luyện trên trăm năm mới đạt tới mức độ này, quả thật là phi thường nên lão mới thắc mắc nhưng không hiểu cậu là đệ tử của cao nhân nào thế?

Âu Dương Siêu ngẫm nghĩ một lát rồi nghiêm nghị đáp:

- Được lão tiền bối thương cho như vậy, đáng lẽ tiểu bối phải thưa rõ sự phụ ra để tiền bối hay mới phải, nhưng...

Đông Hải Nhất Kỳ là người rất giàu kinh nghiệm nghe chàng nói như vậy, liền cau mày lại và cướp lời hỏi:

- Có phải cậu không tiện nói cho người ngoài hay phải không?
- Vâng! Tiểu bối có một nỗi khổ tâm bất đắc dĩ!
- Thế cả tên họ của cậu, cũng không thể nói cho lão phu biết hay sao?
- Xin lão tiền bối lượng thứ cho, nhưng...

Nói tới đó, chàng nhìn Đông Hải Nhất Kỳ một cái, rồi mới hỏi tiếp:

- Chẳng hay đến đêm Nguyên Tiêu lão tiền bối có vui lòng tới Vọng Sơn để xem trận đấu của anh em tiểu bối với họ không?

- Thế nào lão phu cũng đến xem.
- Tới lúc đó lão tiền bối sẽ biết ân sư của tiểu bối là ai và cả tên họ của tiểu bối nữa.
- Ồ!...

Đông Hải Kỳ nhân vừa nói được câu ồ, thì bốn người đã nghe thấy bên ngoài đã có tiếng gió động và đã có tám ông già mặc áo đen, nơi ngang lưng gồ lên, hiện ra ở trước cửa liễn.

Bốn người đều cả kinh, vội đứng ngay dậy. Tuy Đoàn Bân không nhận ra được tám người đó là ai nhưng đã biết họ là Cống Lai bát sách lừng danh giang hồ rồi.

Tại sao Cống Lai bát sách lại đột nhiên xuất hiện ở nơi đây? Đoàn Bân đã đoán ra tám người này tới đây chắc cũng như Thanh Thành lục đạo định đến trả thù cho đệ tử của họ cũng nên.

Đông Hải Nhất Kỳ đã lâu không vào Trung Nguyên, mà Cống Lai bát sách lại mới nổi danh trên mười năm nên ông ta làm sao biết được, liền cau mày lại nhìn tám người lạ mặt đó mà quát hỏi:

- Tám vị là ai thế, đến đây làm chi?

Cống Lai bát sách theo dõi mọi người ở Thiên Tâm trang tới đây sao lại không biết Đông Hải Nhất Kỳ là ai, nên họ vừa thấy lão hiệp hỏi Lý Thiên Tường người đứng đầu của Bát sách đã vội chấp tay chào và nói:

- Anh em tiểu bối là Cống Lai bát sách thừa lệnh người Chương môn, tới đây tróc nã Bạch Y Truy Hồn về núi để thưởng mạng cho môn hạ đệ tử.

Nhất Kỳ lại hỏi liếp:

- Y giết chết mấy người đệ tử của phái Cống Lai các người?

- Chết và bị thương tám người tất cả!

- Vì việc gì?

Thiên Tường không ngờ lão hiệp lại hỏi vấn đề đó, nên ấp úng một hồi mới trả lời tiếp:

- Điều này tiểu bối không rõ.

Đông Hải Nhất Kỳ quả thật lão luyện hơn người, thấy Thiên Tường nói ấp úng như vậy, biết ngay không phải là y không hiểu rõ chuyện, mà lại không tiện nói ra đấy thôi. Như vậy ắt phải là môn hạ đệ tử của phái Cống Lai làm bậy nói ra sợ mất sĩ diện, bằng không y đã thao thao bất tuyệt nói hết sự thể đầu đuôi cho mình hay rồi.

Nghĩ như vậy Đông Hải Nhất Kỳ nhìn Thiên Tường cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- Việc đó ai phải ai trái, người cũng không biết vậy bây giờ các người hãy trở về núi điều tra kỹ lưỡng đã, rồi hãy tới đây nói chuyện sau.

Thiên Tường gật đầu đáp:

- Tiền bối nói rất có lý nhưng tiểu bối thừa lệnh xuống núi, nếu về tay không biết trả lời với Chương môn ra sao?

- Như vậy các người nhất định phải bắt cho được y đem về mới thôi?

- Thừa lão tiền bối mệnh lệnh người Chương môn của bốn phái nghiêm ngặt lắm, nên anh em tiểu bối thế nào cũng phải hoàn thành mới dám trở về.

Đông Hải Nhất Kỳ đưa mắt liếc nhìn Bát sách một lượt rồi hỏi tiếp:

- Anh em họ chỉ ba người thôi, nhưng các người có tự tin thắng nổi hay không?

- Nếu lão tiền bối không can thiệp tám anh em tiểu bối tự tin có thể tróc nã được chúng ngay.

Thiên Tường vừa nói vừa tỏ vẻ ngông cuồng hết sức, hình như không coi Thần Châu tam kiệt vào đâu hết. Đông Hải Nhất Kỳ thấy vậy cười ha hả và nói tiếp:

- Được, lão phu nhất định không can thiệp vào việc các người, nhưng phải xem tài ba của Cống Lai bát sách ra sao đã.

Nhất Kỳ vừa dứt lời Đoàn Ân đã lớn tiếng quát bảo Thiên Tường rằng:

- Nơi đây chật lắm muốn đấu thì ra ngoài kia.

Nói tới đó, chàng nhảy vượt qua đầu Bát sách phi thân ra ngoài bãi cỏ ở trước miếu chừng năm trượng.

Cống Lai bát sách vội đuổi theo, tới chỗ Đoàn Ân chừng hơn trượng liền ngừng chân lại, đứng xếp hàng ngang để sửa soạn tấn công.

Đông Hải Nhất Kỳ, Âu Dương Siêu và Quyên Quyên cũng lần lượt nhảy ra theo.

Đoàn Ân nhìn Bát sách một lượt, rồi quát hỏi:

- Tám vị thừa lệnh trên đến đây tróc nã tiểu sinh. Chẳng hay các vị định cùng xông lên cả một lúc hay là một chọi một, muốn thế nào cũng được quý vị quyết định trước đi. Tiểu sinh nhất định không để cho quý vị thất vọng đâu.

Thiên Tường nghe nói cả giận, trợn tròn xoe đôi mắt nhìn Đoàn Ân rồi cười ha hả như điên khùng một hồi, mới lớn tiếng đáp:

- Tiểu tử mi ngông cuồng thật, đối phó mi lão phu chỉ cần một mình cũng dư sức rồi.

Đoàn Bân cười nhạt nói tiếp:

- Nếu vậy mời ngài ra tay đi.

- Tiểu tử cần thận tiếp thế công của ta.

Y chưa nói dứt đã múa chưởng tấn công luôn. Một luồng chưởng phong mạnh vô cùng nhắm ngực Đoàn Bân lấn át tới.

Đoàn Bân cười nhạt một tiếng giơ hữu chưởng lên đẩy ra một luồng nhu phong chống đỡ chưởng lực của đối phương. Một nhu cương, hai luồng chưởng lực vừa va chạm nhau, chỉ nghe thấy kêu “ầm” một tiếng thật lớn, cả hai người cùng lão đảo mấy cái và cùng lui về phía sau hai bước. Như vậy đủ thấy nội lực của hai người ngang nhau.

Âu Dương Siêu sợ đại ca mình thiệt thòi vội xông lên.

Lâm Xương Minh người thứ năm của Cống Lai bát sách thấy Âu Dương Siêu xông ra liền nhảy lên quát hỏi:

- Con ma xấu xí kia, mi muốn hai người đánh một hay sao?

Âu Dương Siêu chỉ ngược mắt lườm đối phương một cái, rồi tỏ vẻ khinh thị quay lại nói với Đoàn Bân rằng:

- Mấy con khi này có nghĩa lý gì đâu mà đại ca phải ra tay. Đã lâu ngày tiểu đệ không được đùa khi rồi, đại ca hãy nghỉ ngơi, để tiểu đệ đùa giỡn với chúng một lát.

Đoàn Bân nghe nói đã hiểu ý định của tam đệ sợ mình thiệt thòi nên mới nhảy ra định đỡ tay như vậy. Chàng liền túm túm cười gật đầu một cái rồi rút lui luôn.

Cống Lai nghe thấy Âu Dương Siêu bảo bọn mình là lũ khi đến biến sắc mặt, Lâm Xương Minh liền quát lớn:

- Con quỷ xấu xí, hãy đỡ đòn ngọn chưởng này của ta.

Nói xong, y giở song chưởng lên nhắm ngực Âu Dương Siêu đẩy mạnh tới.

Âu Dương Siêu có coi đối thủ ấy vào đâu đâu, chỉ thấy chàng cười nhạt một tiếng, giơ một chưởng lên khẽ hất một cái đã chống luôn song chưởng của đối phương.

Chưởng lực của đôi bên va đụng vào nhau có tiếng kêu như sấm động, Âu Dương Siêu vẫn đứng yên tại chỗ người không rung động chút nào, trái lại Lâm Xương Minh thì bị đẩy lui năm bước, khí huyết trong người rạo rức, gượng mãi mới đứng vững được.

Chương 28

Đại Thắng Bát Sách

Bảy người kia của nhóm Bát sách thấy Xương Minh bị đẩy lui như vậy đều giật mình kinh hãi.

Lúc Âu Dương Siêu tay không đối địch với Minh Thanh đạo trưởng, người đứng đầu của Thanh Thành lục đạo ở trên lôi đài trong Thiên Tâm trang, tuy Cố Lai bát sách đã được trông thấy thân pháp và thế võ của chàng rồi, và chỉ thấy chàng đấu độ được ba hiệp đã nắm được cổ tay và đá thương đối phương ngay, nhưng chúng chỉ cho Âu Dương Siêu lợi dụng thân pháp nhẹ nhàng hơn mà thắng thế thôi. Ngờ đâu bây giờ nội công chàng lại thâm hậu đến thế.

Cố Lai bát sách là đệ tử đích truyền của người Chưởng môn của phái Cố Lai, võ học đã luyện tới mức thượng thặng, trong tám người đó chỉ có đại sư huynh Lý Thiên Tường là công lực thâm hậu hơn bảy người kia một chút thôi, nhưng còn về võ nghệ thì ngang nhau, không ai hơn ai kém và chúng đều là đệ nhất đẳng cao thủ của phái Cố Lai rồi.

Bây giờ Ngũ Sách Lâm Xương Minh dùng song chưởng tấn công mà đối phương chỉ dùng đơn chưởng khẽ hất một cái, đã đẩy cho Xương Minh lui năm bước và gượng gạo mới đứng vững được Xương Minh biết công lực của đối phương cao siêu hơn sư huynh đệ mình nhiều, vì vậy cả tám anh em Bát sách đều cả kinh.

Chúng không hiểu thiếu niên xấu xí này là môn hạ của ai, lai lịch ra sao, tuổi trẻ như vậy mà đã có công lực cao thâm khôn lường đến thế...

Tám anh em Bát sách đều nghĩ:

“Nếu một đấu với một tám anh em mình, không một người nào địch nổi đối phương đâu. Bây giờ chúng ta phải tám người cùng tiến lên một lúc dùng Bát Quái trận thức đối phó, thì may ra mới thắng nổi thanh niên xấu xí kia, nhưng...”

Chúng lại sợ Đông Hải Nhất Kỳ đứng cạnh không để cho chúng cùng nhau xông lên đánh một lúc, mặc dầu ông ta đã hứa không can thiệp vào nhưng tám người đánh một như vậy khi nào ông ta chịu để yên cho. Vì thế, bọn chúng thấy Xương Minh bị đẩy lui rồi mà chỉ ngơ ngác nhìn nhau chứ không ai dám đường đột xông lên tấn công hết.

Âu Dương Siêu chỉ đưa mắt liếc nhìn chúng một lượt đã hiểu ngay thâm ý của chúng liền, chàng liền cười nhạt mấy tiếng vẻ mặt rất kiêu ngạo rồi lạnh lùng hỏi:

- Tám vị đã thừa lệnh tới đây, tất nhiên không thể nào trở về với hai tay không, bằng không tám vị không sao trả lời với Chương môn, và trong lòng tám vị không phục phải không?

Thiên Tường liền đáp:

- Người đã biết như vậy sao còn can thiệp vào việc làm của chúng ta làm chi?

Nói tới đó y ngừng lại giây lát rồi lại nhìn Âu Dương Siêu một hồi rồi mới nói tiếp:

- Oan gia đã có người đương đầu, nợ nần phải có chủ, chúng tôi tới đây mục đích là kiếm Bạch Y Truy Hồn, không việc gì đến mi mi hãy tránh ra đừng cản trở công việc của chúng ta.

Âu Dương Siêu mỉm cười đáp:

- Nếu anh ấy không phải là người trong nhóm Thần Châu tam kiệt và cũng không phải là đại ca ca tại hạ, thì các người có muốn làm gì anh ấy thì tại hạ đâu có nói gì đâu...

Thiên Tường không đợi chàng nói dứt đã quát lớn:

- Người là cái thá gì mà cũng đòi can thiệp vào.

- Tại hạ không dám, Cống Lai bát sách đã lừng danh giang hồ, tại hạ chỉ là một vô danh tiểu tốt thôi đâu dám cản trở tám vị như vậy nhưng...

- Nhưng cái gì?

- Nhưng vì muốn làm tám vị phải khâm phục và trở về có lời nói với Chương môn, nên tại hạ mới nghĩ ra một cách rất hoàn hảo.

- Cách gì?

- Tại hạ sẽ đánh đấu dùm tám vị để tám vị có bằng cứ thừa lại với quý Chương môn, như vậy có phải là hoàn hảo không?

- Hừ với một mình người ư?

- Tất nhiên rồi!

- Người muốn một mình đấu với tám anh em chúng ta?

- Phải.

Thiên Tường cười ha hả như điên như khùng một hồi rồi mới nói tiếp:

- Con quỷ xấu xí kia, mi ngông cuồng thiệt!

Âu Dương Siêu rất kiêu ngạo, bỗng chơi nhạt mấy tiếng nói tiếp:

- Tám vị không tin cứ việc rút khí giới ra đấu thù xem sẽ thấy tại hạ có phải có ngông cuồng hay không?

- Người tự tin thế nào cũng thắng chúng ta hay sao?

- Tám vị cứ việc ra tay, chỉ trong ba mươi hiệp thôi, nếu tại hạ không thắng nổi quý vị, thì Thần Châu tam kiệt này sẽ giơ tay ra cho các người trói và đem đi.

Một mình đấu với Cống Lai bát sách đã là táo gan cực điểm rồi mà Âu Dương Siêu còn bảo chỉ trong ba mươi hiệp sẽ đắc thắng thì chàng quả thật là ngông cuồng quá mức. Không những đã táo gan ngông cuồng chàng còn không coi Cống Lai bát sách vào đâu hết.

Từ khi hạ sơn đến giờ Cống Lai bát sách chưa hề bị ai khinh mình như vậy nên chúng nghe chàng nói xong cả thầy đều biến sắc mặt.

Không riêng gì bọn Cống Lai biến sắc mà cả Đông Hải Nhất Kỳ cũng biến sắc mặt nốt. Ông ta nhận thấy thiếu niên quả thật là táo bạo, quá ngông cuồng.

Thiên Tường nhìn thẳng vào mặt Âu Dương Siêu nghiêm nghị hỏi:

- Người nói thật hay nói đùa?

- Đại trượng phu nói một là một, lời nói nặng như chín cái đỉnh. Thôi các người đừng nói lời thôi nữa mau rút khí giới ra đi.

- Được lắm!

Tuy Thiên Tường trả lời như vậy, nhưng y vẫn chưa dám rút khí giới ra vì còn sợ Đông Hải Nhất Kỳ ngăn cản.

Đông Hải Nhất Kỳ thấy Thiên Tường đưa mắt nhìn mình liền hiểu ngay ý định của đối phương. Tuy ông ta không tin ba mươi hiệp thiếu niên đầu xí này có thể đánh bại được Bát sách nhưng ông ta nghĩ thầm:

“Chắc y phải có tuyệt thế kỳ học, công lực kinh người mới dám thách thức như thế!”

Ông ta nghĩ như vậy, liền cười ha hả lên tiếng nói:

- Y đã nói như vậy, các người cứ việc rút khí giới ra đi, lão sẽ chứng kiến cho cuộc đấu này.

Thấy Đông Hải Nhất Kỳ đã nói vậy, bọn Cống Lai bát sách mừng thầm.

Thiên Tường vội chấp tay chào lão hiệp và đáp:

- Tiểu bối xin tuân lệnh.

Y quay đầu lại bảo bảy người sư đệ rằng:

- Đứng theo vị trí bát quái.

Y vừa nói dứt, bảy người kia cùng y đã vội rút khí giới ra, tên nào tên nấy đều sử dụng một cây roi mềm dài một trượng hai và mỗi tên đứng ở

một vị trí để bố trận thế bao vây Âu Dương Siêu vào giữa.

Thiên Tường thấy Âu Dương Siêu vẫn tay không liền quát bảo:

- Ma quỷ xấu xí kia sao không rút khí giới ra!

Âu Dương Siêu đưa mắt nhìn mọi người một vòng rồi lạnh lùng đáp:

- Đấu với tám người các ngươi, tiểu gia đây việc gì phải sử dụng tới khí giới, đừng nói lời thôi nữa, mau ra tay tấn công đi.

Thiên Tường tức giận vô cùng, quát lớn một tiếng:

- Con quỷ xấu xí kia đỡ lấy thế công này của ta.

Nói xong y múa cây nhuyễn sách dài trượng hai, dùng thế Quái Xà Xuất Động, cây roi của y dài như một cây côn, nhằm yết hầu của Âu Dương Siêu đâm tới.

Thiên Tường vừa ra tay trận Bát Quái cũng phát động ngay, bảy cây nhuyễn sách kia chia làm bảy phương vị, nhằm các nơi yết huyết của Âu Dương Siêu tấn công tới tấp.

Âu Dương Siêu thấy cũng kinh hãi thâm và bụng bảo dạ rằng:

“Cống Lai bát sách liên tay tấn công oai lực của chúng khác thường thật, ta không nên khinh thị.”

Chàng vừa suy tính vừa giở song chưởng lên, tấn công luôn tám chưởng, chàng đã có công lực của Võ lâm Tam tuyệt dồn cả vào người chàng. Tất nhiên chưởng lực của chàng phải mạnh không thể tưởng tượng được, trong võ lâm đương thời ít có người có thể chống đỡ nổi chưởng thế của chàng. Tám chưởng của chàng đánh ra tám cây nhuyễn sách kia liền bị đẩy lui trở lại. Cống Lai bát sách phải thay đổi vị trí mãi, mới giữ vững được thế trận.

Âu Dương Siêu vẫn đứng yên một chỗ không cử động chút nào. Cống Lai bát sách ngơ ngác nhìn chàng, tên nào tên ấy càng nhìn càng hoảng sợ thêm, chúng không ngờ một thiếu niên xấu xí như thế này lại có nội lực thâm hậu đến thế, quả thật công lực của chàng cao siêu tới mức không thể tưởng tượng được...

Âu Dương Siêu thấy chúng không dám xông vào tấn công, liền cười nhạt và nói tiếp:

- Ta tưởng Cống Lai bát sách oai trấn giang hồ phải có võ công kinh người, ngờ đâu võ công các người cũng chỉ có thể thôi. Nếu tám vị biết điều rút lui ngay lúc này, tại hạ không làm khó dễ các vị đâu. Bằng không đừng có trách tại hạ ra tay ác độc, lúc đó có hối cũng bắt chặp!

Nói xong, chàng lại đưa mắt liếc nhìn tám người một lượt trông rất kiêu ngạo.

Tuy Cống Lai bát sách đều kinh hoàng thiếu niên xấu xí, không biết tên tuổi và lai lịch thật, nhưng chúng là người có tên tuổi trong giang hồ, vả lại phái Cống Lai là một trong chín đại môn phái đương thời có khi nào mới đấu một hiệp mà chúng phải rút lui để mất hết sĩ diện như vậy, và rút lui như thế có khác gì là chịu thua không, sau này còn mặt mũi nào mà đứng trong giang hồ xưng hùng xưng bá trên võ lâm được. Huống hồ phen này chúng thừa lệnh xuống núi phải bắt sống được Đoàn Bân đem về núi bằng không trả lời người Chương môn sao đặng.

Trước tình thế này chúng muốn bắt sống Đoàn Bân đem về núi không phải là chuyện dễ, chưa biết chừng trận đấu này còn làm anh em chúng mất mảy mất mặt hay là toi mạng cũng nên.

Âu Dương Siêu vừa nói dứt lời, Thiên Tường đã ngẩng mặt lên trời cười ha hả một hồi và đáp:

- Con quỷ xấu xí kia, người thật ngông cuồng một cách đại dột, người phải biết Cống Lai bát sách tuy không phải là những tay cao thủ nhất đẳng trên giang hồ nhưng cũng có đôi chút tên tuổi, nếu người không giở kỳ học tuyệt nghệ ra đánh bại được Bát Quái Nhuyễn Sách trận này mà muốn nói suông mấy lời như vậy để dọa nạt chúng ta phải rút lui thì người có khác gì giữa ban ngày ban mặt nói mò không?

- Có lẽ các người không trông thấy quan tài, không ứa nước mắt chắc.

- Con quỷ xấu xí kia đừng có nói nhiều nữa, có giỏi thì phá trận thế của chúng ta đi.

- Được!

Chàng bèn giơ một chưởng nhắm ngực Thiên Tường tấn công luôn.

Chưởng phong của chàng nóng hổi, Thiên Tường biết chưởng lực của chàng không phải tầm thường, nên vội quát lớn một tiếng múa cây nhuyễn sách phản công luôn. Bảy cây nhuyễn sách của bảy người sư đệ y cũng xông lại tấn công một lúc.

Bát Quái Nhuyễn Sách trận quả nhiên lợi hại. Chỉ trong nháy mắt những luồng gió mạnh kêu rít, những bóng nhuyễn sách tựa như muôn ngàn con rồng con rắn bay múa, cứ bao trùm Âu Dương Siêu mà tấn công như vũ bão.

Từ khi ra đời đến giờ Âu Dương đã đánh bại Thiên Sơn tứ kiếm, Hoàn Sơn lục ác, Bạch Cốt thất ma bấy nhiêu tay hảo thủ của võ lâm, cũng nhờ những trận đấu đó chàng đã lượm được rất nhiều kinh nghiệm, võ công chàng cũng tiến bộ hơn trước nhiều nên hai thế của Bát Quái Nhuyễn Sách trận này rất mãnh liệt nhưng chàng không hãi sợ chút nào, chỉ thấy chàng cả cười một hồi, rồi giở khinh công tuyệt mức ra nhanh như bóng ma xuyên đi xuyên lại trong trận Bát Quái. Người ta chỉ thấy hình bóng của chàng như một luồng gió bỗng đông bỗng tây, lúc nam lúc bắc không khác gì một cái bóng ma, khiến bọn Bát sách không biết đâu mà tấn công được.

Tha hồ chúng giở hết tài ba ra tấn công tới tấp mà không bị chàng tránh né được thì lại bị chưởng lực của chàng đẩy bắn sang bên.

Đông Hải Nhất Kỳ, Đoàn Bân và Ngô Quyên Quyên đứng ở bên ngoài xem chừng phải kinh hãi vô cùng. Nhưng ba người đều biết Âu Dương Siêu chỉ có kinh hãi thôi chứ không bị nguy hiểm và thế nào chàng ta cũng thắng đối phương.

Đông Hải Nhất Kỳ cứ chăm chú nhìn thân pháp và thế võ của Âu Dương Siêu, y vừa xem vừa kinh ngạc, tuy y biết chàng ta là một cao thủ có võ học

rất cao siêu nhưng y không ngờ võ công của chàng ta lại kỳ ảo đến mức độ này, y để ý xem mãi cũng không sao biết được chàng là người của môn phái nào?...

Cống Lai bát sách không ngờ đã giở toàn lực ra thúc đẩy trận thế và tấn công rất mãnh liệt rồi, mà không sao làm gì nổi đối phương, ngay cả đến vạt áo của địch thủ cũng không đụng chạm nổi. Vì vậy càng đấu chúng càng kinh hoàng. Chỉ trong chốc lát đã đấu được hơn hai mươi hiệp rồi, Âu Dương Siêu bỗng lớn tiếng cười rồi nói:

- Ta tưởng Bát Quái Nhuyễn Sách trận các người lợi hại như thế nào, không ngờ lại tầm thường đến như vậy, sắp tới hiệp thứ ba mươi rồi, các bạn phải cẩn thận mời được, tại hạ bắt đầu ra tay tấn công đây...

Chàng chưa nói dứt đã dồn hết công lực vào hai cánh tay, song chưởng của chàng tấn công nhanh hơn trước nhiều. Chỉ trong nháy mắt chàng đã tấn công luôn được mười sáu chưởng. Chưởng pháp của chàng thanh niên không ai biết được chưởng nào trước chưởng nào sau, chỉ thấy những luồng gió mạnh như bài sơn đảo hải dồn dập tới, và trong những luồng gió có hơi nóng nữa. Cống Lai bát sách bị chưởng phong của chàng đẩy cho lùi liên tiếp, trận thế của chúng cũng bắt đầu loạn xạ, nhưng có một điều lạ không hiểu tại sao chàng lại cứ tấn công vào những chỗ khe hở ở cạnh tám người kia nên Đông Hải Nhất Kỳ, Đoàn Bân và Quyên Quyên đều thắc mắc vô cùng.

Cống Lai bát sách thấy chưởng lực của đối phương vừa mạnh vừa nóng hổi. Tuy trong lòng rất kinh hãi không biết chưởng phong của đối phương dùng là chưởng gì lại cứ nhắm hai bên khe hở của mình mà tấn công, nên chúng vội ngừng thế công lại, người nào người nấy đều thủ giữ phương vị của mình không tránh né như trước nữa chỉ múa động cây nhuyễn sách lên để bảo vệ lấy mình thôi.

Âu Dương Siêu tấn công xong mười sáu chưởng đó rồi thân hình của chàng liền nhảy lên nhảy xuống nhanh như điện chớp. Rồi những người đứng cạnh đó chỉ nghe tiếng kêu “hự hự” liên tiếp và trong nháy mắt, tám

người đó đã có năm người bị giạt mất nhuyễn sách. Đồng thời chúng lại cảm thấy có một luồng tiềm lực mạnh không thể tưởng tượng được khiến cho chúng khí huyết rạo rực đứng không vững vội lùi về phía sau ba thước. Nói ra thì chậm lúc ấy thì nhanh vô cùng. Chưởng pháp của Âu Dương Siêu nhanh như điện chớp không hiểu chàng dùng thủ pháp và thân pháp gì mà đã cướp được nhuyễn sách của năm người như thế. Không riêng gì Đông Hải Nhất Kỳ, Đoàn Bân và Quyên Quyên đứng ngoài trông không thấy rõ mà chính người trong cuộc cũng không thấy nốt, chúng chỉ thấy cổ tay hơi rung động và tê tái một chút, khí giới đã bị đối phương cướp mất một cách kỳ lạ khôn lường.

Cống Lai bắt sách đều kinh hãi, chúng thấy Âu Dương Siêu hai tay nắm luôn năm cây nhuyễn sách đứng yên ở giữa vẻ mặt lạnh lùng trông oai phong lẫm lẫm rồi chàng cười nhạt một tiếng và nói:

- Với tài ba của tám vị tầm thường như thế này mà cũng đòi theo dõi tới đây, nói khoác lác, muốn bắt sống đại ca của ta “hừ, hừ...”

Nói xong, chàng cười nhạt hai tiếng, đồng thời chàng ngấm ngấm vận công lực vào hai bàn tay, mọi người chỉ nghe thấy lách tách mấy tiếng nắm cây nhuyễn sách đã bị chàng bóp gãy làm mười đoạn và vứt luôn xuống đất.

Những cây nhuyễn sách đó làm bằng gang, Âu Dương Siêu chỉ nắm trong tay dùng mấy ngón tay bóp một cái mà năm cây đó liền gãy luôn làm đôi.

Cống Lai bắt sách thấy công lực của Âu Dương Siêu thâm hậu kinh người như vậy, cả tám tên đều hoảng sợ đến biến sắc mặt đứng đực người ra nhìn.

Âu Dương Siêu lại cười nhạt một tiếng và nói tiếp:

- Nếu tám vị còn chưa phục cứ việc ra tay tấn công tiếp đi.

Nói xong chàng đưa mắt liếc nhìn tám người một lượt, rồi lại nhìn thẳng vào mặt Lý Thiên Tường.ống Lai bắt sách càng hoảng sợ thêm, tự biết võ

học và công lực của tám anh em mình dù có đấu thí mạng cũng không làm gì nổi đối phương. Nếu cố đấu thêm chỉ mang họa vào thân thôi.

Lý Thiên Tường định thần giây lát vẻ mặt rầu rĩ đáp:

- Võ công của các hạ quả thật cao cường, hôm nay anh em chúng tôi cam tâm chịu thua và sẽ trở về núi trả lời người Chưởng môn ngay. Nhưng...

Thiên Tường chưa kịp nói dứt lời thì Âu Dương Siêu đã cười nhạt và đỡ lời ngay:

- Nhưng mỗi thù ngày hôm nay, một ngày kia các người sẽ trả cho được phải không?

- Chính thế, nhưng đại trượng phu ân oán phải phân minh. Ngày hôm nay được các hạ nương tay, anh em chúng tôi rất cảm ơn, còn mỗi nhục bị bẽ gãy nhuyễn sách thì chúng tôi thế nào cũng kiếm được các hạ trả cho được.

- Được, bất cứ tám vị muốn kiếm tại hạ lúc nào tại hạ cũng đợi chờ chỉ giáo liền.

Thiên Tường gật đầu, đưa mắt nhìn bảy người sư đệ rồi nói:

- Chúng ta đi thôi!

Y vừa nói dứt, liền cùng bảy tên sư đệ rảo bước đi luôn. Âu Dương Siêu bỗng lớn tiếng gọi:

- Dừng lại!

Cống Lai bát sách liền quay người lại và nhìn thẳng vào bộ mặt xấu xí của Âu Dương Siêu, Thiên Tường vội hỏi:

- Các hạ còn muốn chỉ giáo gì nữa.

Âu Dương Siêu mỉm cười đưa mắt nhìn cây roi ở tay Thiên Tường, cây roi Tam Sách của Chu Hùng Siêu và cây roi ở trong tay Tứ Sách Hứa Quan Hoa một lượt rồi nói:

- Ba vị hãy để lại ba cây nhuyễn sách ở đây rồi hãy đi!

Thiên Tường biến sắc mặt, quát lớn:

- Con quỷ xấu kia, người làm như vậy không sợ quá trốn hay sao?
- Hừ!...

Âu Dương Siêu dùng giọng mũi kêu như vậy rồi lớn tiếng trả lời:

- Đừng có nói lời thôi nũa, đã bảo để lại thì ngoan ngoãn để lại đi.
- Nếu ta không biết điều không để lại thì sao?
- Bắt buộc tại hạ phải ra tay giữ lại.

Thiên Tường nghe nói rùng mình kinh hãi, y cũng biết đối phương có võ công cao siêu, nếu muốn ra tay cướp giật ba cây roi của anh em chúng thật dễ như trở bàn tay. Anh em chúng không thể nào giữ được trọn vẹn đâu, cho nên y liền bụng bảo dạ rằng:

“Để đối phương ra tay cướp giật thì thà ta để lại cho y, quý hồ rừng vẫn còn ta không sợ không có củi.”

Y suy nghĩ xong liền dậm chân một cái, ngẩng mặt lên trời cười như điên cuồng một hồi rồi đáp:

- Được, được, chẳng ngày hôm nay Cống Lai bát sách đã thua người rồi, chúng ta chẳng tiếc gì ba cây bát sách này nữa.

Nói xong, y liền ngấm ngấm vận chân lực vào tay, tự bẻ cây nhuyễn sách vứt xuống đất.

Tam Sách Chu Hùng Siêu, Tứ Sách Hứa Quan Hoa thấy đại sư huynh làm như vậy cũng bắt chước hủy khí giới và vứt xuống đất theo.

Thiên Tường vẻ mặt hậm hực hai mắt nổ lửa nhìn Âu Dương Siêu quát lớn:

- Con quỷ xấu xí kia, từ ngày hôm nay trở đi Cống Lai bát sách đã thề không đội trời chung với người. Quả tất thế nào chúng ta cũng có ngày rửa mối nhục này và chúng ta sẽ lấy lại cả vốn lẫn lãi cho mà xem.

Nói xong, y dẫn bảy sư đệ quay mình đi luôn.

Âu Dương Siêu không nói năng gì hết nhìn chúng đi khỏi cười nhạt mấy tiếng.

Chương 29

Mười Ngày Trong Bí Động

Cống Lai bát sách đi khỏi, Âu Dương Siêu nhìn theo một hồi, rồi bỗng hối hận. Chàng không phải là không biết năm xưa những người vây đánh giết hại cha mẹ chàng, có hàng trăm tay cao thủ của các đại môn phái, không biết Cống Lai bát sách có dự vào trận đánh đó không, nhưng chàng biết phái Cống Lai quả có tham dự trận đấu kia... thế chàng mới hối hận là đã để cho Cống Lai bát sách đi dễ dàng như vậy sao không đánh cho chúng què một chân hay một cánh tay?

Quyên Quyên khẽ lướt một cái đã nhảy đến cạnh chàng mỉm cười và ngây thơ nói:

- Tam đệ, võ công của hiền đệ lại tiến bộ hơn trước nhiều.

- Thế à?

Âu Dương Siêu trả lời một cách hững hờ mắt vẫn nhìn theo Cống Lai bát sách.

Sự thật lúc này tám tên nọ đã đi mất dạng rồi.

Quyên Quyên cau mày lại nhìn bộ mặt xấu xí của chàng và khẽ hỏi tiếp:

- Tam đệ, làm sao thế?

- Không có gì, đệ vẫn như thường.

Tuy trả lời như vậy nhưng mặt chàng vẫn còn ngơ ngác, Quyên Quyên lại hỏi tiếp:

- Tam đệ nghĩ gì thế?

- Tôi đang nghĩ...

Nói tới đó chàng bỗng quay đầu lại nhìn thẳng vào mặt Quyên Quyên hậm hực nói tiếp:

- Nhị tỷ, tiểu đệ hối hận lắm.

Quyên Quyên ngạc nhiên tròn xoe đôi mắt nhìn chàng không hiểu tại sao chàng lại hối hận lắm như thế là nghĩa lý gì?

Lúc ấy Đoàn Bân và Đông Hải Nhất Kỳ cũng đi tới gần, Đoàn Bân vừa cười vừa hỏi:

- Tam đệ hận cái gì thế?

Âu Dương Siêu đáp:

- Tôi hận tôi!

- Tại sao hiền đệ lại hận mình như thế?

Âu Dương Siêu thở dài một tiếng rồi thủng thẳng đáp:

- Vừa rồi đệ hận tại sao đệ lại tha cho Cống Lai bát sách đi một cách dễ dàng như thế. Sao không đánh què chân tay chúng đã rồi hãy cho chúng đi có được không?

- Vì thế mà hiền đệ ân hận phải không?

- Vâng.

Đông Hải Nhất Kỳ cười ha hả xen lời nói:

- Cậu bé này tâm địa độc ác lắm!

Âu Dương Siêu dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng rồi đưa mắt nhìn Đông Hải Nhất Kỳ và hỏi lại:

- Lão tiền bối cho tiểu bối là người ác độc phải không?

- Phải, lúc Cống Lai bát sách tới tuy rất hung hăng và đòi bắt sống đại ca của cậu thật. Nhưng chúng đã thừa lệnh đến đây, chứ có thâm thù đại hận gì với cậu đâu cậu đã bẻ gãy khí giới nổi danh của chúng, làm nhục chúng như vậy chúng cũng đã hổ thẹn suốt đời rồi. Sự thật bị nhục như thế còn

đau đớn hơn là chết, như vậy mà cậu vẫn chưa hài lòng, lại còn ân hận là không đả thương chúng, cậu chả độc ác là gì?

Nói tới đó, ông ta bỗng sầm nét mặt lại nghiêm nghị nói tiếp:

- Cậu hãy còn ít tuổi mà đã có ý nghĩ ác độc như vậy, sau này võ lâm sẽ...

Đông Hải Nhất Kỳ vừa nói đôi mắt vừa nhìn thẳng vào bộ mặt xấu xí của Âu Dương Siêu. Tuy trong lòng y rất phục tính kiêu ngạo và hào khí cùng võ học ảo diệu cao siêu khôn lường của thiếu niên xấu xí này thực. Nhưng hai câu tự hối tự hận đã khiến vị dị nhân ở hải ngoại không can thiệp thị phi của giang hồ mấy chục năm rồi bây giờ cũng phải lo âu cho tương lai của võ lâm, vì đã thấy võ học kỳ tài của thiếu niên xấu xí ở trước mắt quả thực đã luyện tới mức siêu phàm nhập thánh thực. Nếu nhất đán y gây họa thì võ lâm sẽ bị tai tiếng không thể tưởng tượng được.

Âu Dương Siêu nghe Đông Hải Nhất Kỳ nói như vậy bỗng lớn tiếng mà trả lời rằng:

- Lời nói của lão tiền bối rất có lý, nhưng...

Nói tới đó, chàng ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mặt Nhất Kỳ rồi lẩm bẩm nói tiếp:

- Nếu tiểu bối có thâm thù với phái Cống Lai thì sao?

Nhất Kỳ ngạc nhiên nhìn chàng hỏi lại:

- Phái Cống Lai có thâm thù với cậu như thế nào? Là toàn phái hay là một người đệ tử của môn phái ấy thôi?

- Nếu họ là người Chương môn với mấy tay cao thủ của họ đều là kẻ thù của tiểu bối. Như vậy tiểu bối có thể coi như là toàn phái có thù với tiểu bối không?

Nhất Kỳ nghe thấy Âu Dương Siêu hỏi như vậy rung mình kinh hãi, rồi cúi đầu nghĩ thầm:

“Không hiểu lai lịch và xuất thân của cậu bé này ra sao? Sao y lại kết thù oán lớn với phái Cống Lai một trong chín đại môn phái của võ lâm đương thời như thế...”

Nghĩ như vậy, Nhất Kỳ liền nghiêm nét mặt lại đáp:

- Nếu quả thật cậu có huyết hải thâm thù với phái Cống Lai thì lại khác, nhưng dù sao cậu cũng phải theo luật lệ của võ lâm, mời người Chương môn của phái Cống Lai tới một nơi nào rồi công khai giải quyết việc ấy, để cho người ngoài khỏi hiểu lầm cậu là người độc ác thị tài ba hơn người mà hiểu sát. Như vậy lão chỉ sợ cậu sẽ gây nên công phẫn của võ lâm.

- Cám ơn lão tiên bối đã chỉ giáo như vậy.

Nói tới đó, chàng ngẩng đầu lên nhìn trời rồi lại nói tiếp:

- Mặt trời đã bắt đầu lặn về phía Tây, nếu lão không có lời lẽ gì dặn bảo thêm, thì anh em tiểu bối xin cáo từ đây.

Nhất Kỳ đưa mắt liếc nhìn ba người một lượt mồm mấp máy hình như muốn nói gì nhưng lại thôi, chỉ xua tay một cái và trả lời rằng:

- Các người đi thôi. Chúng ta sẽ tái gặp ở trên núi Bắc Mang vào đêm Nguyên Tiêu nhé!

Âu Dương Siêu gật đầu rồi chấp tay chào Nhất Kỳ rồi cùng Đoàn Bân với Quyên Quyên quay người trở lại rảo bước đi buôn.

Ha người về tới miếu Sơn Thần thì trời đã tối sầm, đạo sĩ chợt mắt nhìn ba người một lượt rồi hỏi Âu Dương Siêu rằng:

- Siêu nhi, tại sao đến giờ các người mời về?

Âu Dương Siêu bèn kể lại câu chuyện của mình ở trong Thiên Tâm trang xem họ đã lối đài như thế nào cho đạo sĩ chợt mắt với Thạch Bất Phàm hai người nghe.

Lão đạo sĩ nghe Đông Hải Nhất Kỳ vì việc vợ chồng Âu Dương Đơn bị giết hại liền thân hành vào trong võ lâm Trung Nguyên điều tra sự thực hư

ra sao? Tuy lão đạo sĩ rất cảm động nhưng cố làm ra vẻ không quan tâm tới việc ấy chỉ kêu ồ một tiếng thôi.

Bất Phàm nghe xong, lại cao hứng cười ha hả nhìn đạo sĩ và nói:

- Hiền đệ, không ngờ Hải Ngoại Kỳ Nhân đã ẩn cư ở Hải Ngoại mấy chục năm không hề bước chân vào giang hồ can thiệp đến chuyện thị phi của võ lâm, mà bây giờ vì việc này thân hành vào Trung Nguyên như thế. Nếu có vị kỳ nhân này ra mặt can thiệp giang hồ, lại thêm võ công Siêu nhi trác tuyệt như thế, thì mối thù kia chắc thế nào cũng trả được và ngày trả thù cũng không xa lắm đâu...

Nói tới đó y lại cười ha hả hiển nhiên trong lòng phấn khởi vô cùng.

Đạo sĩ chột mắt không nói năng gì cả, chỉ nhìn y mỉm cười thôi.

Lúc ấy trời đã tối hẳn Thạch Bất Phàm bỗng đứng dậy nói với đạo sĩ chột mắt rằng:

- Hiền đệ, đã muộn lắm rồi, chú đem mấy anh em Siêu nhi lên đường đi, còn kẻ trộm già cũng phải đi đây.

Đạo sĩ chột vội đứng dậy chấp tay chào lão người anh kết nghĩa đó và nói:

- Thạch huynh đã giúp cho như vậy, tiểu đệ rất cảm ơn!

- Chúng ta là anh em già với nhau, sao tự dưng lại trở nên khách sáo như thế?

Lão hiệp chưa nói dứt đã tung mình nhảy lên trên mái nhà đi luôn, nhanh như luồng khói vậy, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng liền.

Quyên Quyên nhìn đạo sĩ chột mắt nói:

- Lão bá bá, chẳng hay Thạch bá bá đi đâu thế?

- Y đi Thiên Tam Trang!

Âu Dương Siêu nghe nói biết ngay phen này Bất Phàm đi Thiên Tâm trang là để báo án cho đối phương biết là nhóm mình không phó ược nữa, liền gật đầu tỏ vẻ lo âu rồi cũng nhìn đạo sĩ chột hỏi luôn:

- Thưa bá bá chuyến này Thạch bá bá đi như vậy liệu có việc gì không?

Lão đạo sĩ gật đầu đáp:

- Không sao đâu, Thạch bá bá của con không những mồm mép khéo léo, vả lại với thân phận và địa vị của Trác Ngọc Khôn lúc này, y chẳng đại gì một chút việc nhỏ này mà giở mặt với Thạch bá bá của con. Thôi, chúng ta lên đường đi.

Âu Dương Siêu ngạc nhiên vội hỏi lại:

- Bây giờ đi đâu hả bá bá?

- Trên núi Hùng Nhĩ có một cái hang động bí mật và ẩn khuất lắm.

Âu Dương Siêu lẩm bẩm khẽ nói tiếp:

- Theo ý Siêu nhi thì việc cứu chữa nội thương cho Siêu nhi chẳng cần phải vội vàng như thế!

- Tại sao?

- Vì từ nay đến đêm Nguyên Tiêu không còn mấy ngày nữa.

Lúc này lão đạo sĩ chợt mới biết ý của chàng, chỉ sợ không kịp đến đêm Nguyên Tiêu lỡ mất cuộc hẹn ước của Mang Sơn cho nên ông ta an ủi chàng rằng:

- Siêu nhi, con cứ yên tâm, thế nào bá bá cũng không để cho con lỡ cuộc hẹn ước Mang Sơn đâu. Thôi mau mau lên đường đi, đừng có chậm trễ nữa.

Âu Dương Siêu đành gật đầu nhận lời.

Rời khỏi miếu Sơn Thần Âu Dương Siêu với đạo sĩ chợt cùng cười chung một con ngựa, còn hai người kia mỗi người cười một con. Thế là bốn người cười ba con ngựa tiến thẳng về phía Tây tới Hùng Nhĩ sơn.

Từ Lỗ Sơn đến núi Hùng Nhĩ phải đi một quãng đường dài hơn ba trăm dặm, nhưng ngựa của ba người rất thần tốc, chỉ một đêm thôi sáng hôm sau đã tới nơi liền. Lão đạo sĩ chợt dẫn ba người vào một cái hang động ở trong lòng núi, rồi nói với Quyên Quyên và Đoàn Bân rằng:

- Khi lão chữa bệnh cho Âu Dương Siêu phải yên tĩnh lắm mới được. Vậy hai vị hiền điệt phải ở ngoài cửa động canh phòng cho, bằng không chỉ sợ sơ suất một chút là lão với Siêu nhi đều mang hận suốt đời đấy.

Đoàn Bân với Quyên Quyên nghe nói đều rùng mình kinh hãi. Hai người biết trách nhiệm canh gác này quan trọng lắm, nếu không cẩn thận sẽ làm Siêu đệ bị nguy hiểm liền.

- Bá bá cứ yên tâm tiểu điệt với nhị muội thể nào cũng canh gác cẩn thận. - Bạch Y Truy Hồn nghiêm nghị gật đầu trả lời như vậy.

- Như vậy lão mới yên tâm, nhưng hai hiền điệt sẽ vất vả lắm đấy!

- Đây là phận sự của chúng cháu, bá bá cứ yên tâm.

Âu Dương Siêu tiến lên một bước nhìn Đoàn Bân với Quyên Quyên hai người tỏ vẻ cảm ơn và lớn tiếng nói:

- Vì việc của tiểu đệ mà khiến đại ca với nhị tỷ phải vất vả như vậy tiểu đệ không yên chút nào. Tiểu đệ xin cảm ơn hai vị trước.

Nói xong, chàng chấp tay cúi đầu chào hai người.

Quyên Quyên bỗng dậm chân xuống đất nũng nịu đáp:

- Tam đệ lôi thôi thật, sao lắm lễ phép như thế?

Đoàn Bân lớn tiếng cười và xen lời nói:

- Sao tam đệ lại khách khứa với chúng tôi như thế?

Nói xong, chàng quay lại cung kính nói với đạo sĩ chột răng:

- Xin bá bá bắt đầu chữa cho Siêu đệ đi.

Nói xong, chàng với Quyên Quyên đi ra ngoài cửa động ngay.

Chờ hai người đi rồi đạo sĩ chột không chữa ngay cho Âu Dương Siêu mà lại truyền thụ cho một pho chương pháp với một pho kiếm pháp ảo diệu khôn lường cho chàng trước. Dù hai môn võ công đó rất ảo diệu cao thâm, nhưng Âu Dương Siêu thông minh tuyệt đỉnh, chỉ học một lần chàng đã hiểu liền và hai ngày hai đêm sau chàng đã thuần thục hai pho võ công ấy.

Đến ngày thứ ba đạo sĩ mới lấy hai viên Thủy Phách hoàn ra đưa cho chàng uống, rồi vận nội công đẩy những máu tụ bế tắc ở trong người của chàng ra bên ngoài. Ngày thứ tư, thứ năm và thứ sáu ngày nào lão đạo sĩ cũng cho chàng uống viên Thủy Phách hoàn. Ngày nào cũng dùng nội công đẩy máu bầm cho chàng. Ngày thứ bảy Âu Dương Siêu uống viên Thủy Phách hoàn cuối cùng chàng vận khí hành công thử xem, quả dễ chịu vô cùng, chân khí không bị bế tắc như trước nữa. Muốn vận khí tới đâu cũng được không như trước kia có một vài chỗ, dù chàng cố gắng đến đâu cũng không sao làm được như y muốn. Chàng cả mừng chạy lại khẽ nói với lão đạo sĩ rằng:

- Lão bá bá, cháu đã thấy khoan khoái lắm rồi!

Đạo sĩ chột nghiêm nghị đáp:

- Vẫn chưa khỏi hẳn đâu, con hãy ngồi xuống đây, bá bá còn phải giúp con một lần nữa mới xong.

Âu Dương Siêu vâng lời ngồi xuống, hai tay nắm lấy hai tay của lão đạo sĩ. Một lát sau chàng đã thấy trong người của đạo sĩ có một luồng hơi nóng truyền sang người mình, rồi luồng hơi nóng đó chạy khắp mình mãi. Sau cùng dồn xuống dưới Đơn Điền khiến chàng khoan khoái không thể tưởng tượng được. Rồi chàng thiếp đi lúc nào không hay, tới khi thức tỉnh chàng mới hay đã hành công xong, liền cảm thấy nội lực ở trong người sung túc vô cùng, và chàng cảm thấy hơi sức của mình bây giờ mạnh gấp đôi xưa kia, chàng mừng rỡ như điên như khùng nháy nhót lung tung.

Nhưng khi chàng quay lại nhìn thì ngẩn người ra vội cúi mình sờ tay vào ngực lão đạo sĩ thử xem mới hay tim của ông ta đã ngừng đập, người đã cứng ngắc hình như đã chết từ mấy tiếng đồng hồ trước. Lúc này chàng mới biết đạo sĩ chột cũng như Võ lâm Tam tuyệt vậy, dồn hết công lực sang cho mình để giúp cho mình thành công.

Thế rồi chàng ứa nước mắt ra ôm chặt lấy xác của đạo sĩ chột lớn tiếng khóc lóc.

Quyên Quyên với Đoàn Bân đang canh gác ở ngoài cửa hang bỗng nghe thấy tiếng khóc, giật mình kinh hoảng vội chạy vào xem sao.

Khi hai người vào tới trong động thấy vậy cũng đều kinh hãi đến ngăn người ra.

Chương 30

Phó Ước Trên Núi Bắc Mang

Âu Dương Siêu, Đoàn Bân và Quyên Quyên đau lòng vô cùng, họ đào một cái hố chôn xác của đạo sĩ chột xuống. Vái lạy hồi lâu rồi cùng nhau rời khỏi hang bí mật đó xuống núi Hùng Nhĩ.

Núi Bắc Mang ở phía Bắc huyện Lạc Dương cách núi Hùng Nhĩ chừng bốn trăm dặm. Ba người tính đốt ngón tay thấy còn hai chữ nữa mới đến tết Nguyên Tiêu, liền thung thăng lên đường tiến thẳng về phía núi Bắc Mang.

Đêm Nguyên Tiêu, trước lăng mộ họ Từ ở trên núi Bắc Mang đã xuất hiện rất nhiều bóng ma. Nhìn kỹ mới biết đó không phải là bóng ma mà là những bóng người. Những người ấy đều là cao thủ có tên tuổi trong võ lâm. Những người đó là Thiên Sơn tứ kiếm đến đây phó ước, Thanh Thành lục đạo, và những đệ tử của phái Võ Đang phái Hoa Sơn cùng Trác Ngọc Khôn với con trai Trác Quân Kiệt, con gái Trác Tiểu Yến, nghĩa nữ Thi Phụng Anh và mấy tên đồ đệ. Ngoài ra còn mười mấy tên giang hồ hảo thủ võ lâm hào khách. Trong số trên ba mươi người tới dự khán.

Canh hai vừa điểm, đằng xa đã có tiếng cười khanh khách vọng tới. Sau một luồng gió thổi người ta đã thấy một thiếu phụ tuổi trạc hai mươi ba hai mươi bốn cùng tám thiếu nữ đẹp tuyệt, lưng đeo trường kiếm xuất hiện. Thiếu phụ ấy chính là Thiên Ma Tiên Nương Hoa Bích Dung Giáo chủ của Thiên Ma giáo với tám tỳ nữ.

Hoa Bích Dung vừa tới nơi thấy có nhiều người như vậy trong lòng cũng hơi kinh hoảng, nhưng dù sao nàng cũng là một Giáo chủ của một giáo phái, nên nàng giữ bình tĩnh ngay được. Rồi nàng dùng giọng châm biếm nhìn ba người của nhóm Thiên Sơn tứ kiếm mà nói rằng:

- Những người tiếng tăm lừng lẫy có khác. Thiên Sơn tứ kiếm không những danh tiếng lừng lẫy giang hồ mà còn thần thông quảng đại nữa, khiến Thiên Ma Tiên Nương tôi kính phục vô cùng.

Vì nàng không biết đêm nay nơi đây ngoài nàng với Thiên Sơn tứ kiếm ra lại còn một trận đấu nữa, nhưng nàng lại hiểu lầm những người có mặt ở đây là do Thiên Sơn tứ kiếm mời tới.

Thiên Sơn tứ kiếm là những người có tên tuổi trên giang hồ lâu năm, khi nào họ lại mời thêm người đến giúp sức thì khi nào họ lại chịu thừa nhận. Bằng không còn mặt mũi nào trông các anh hùng hào kiệt?

Nên lão đại Tổng Tín Đức liền cười ha hả đáp:

- Tiên nương tưởng các vị đồng đạo có mặt lại là người của anh em lão mời đến giúp sức phải không? Như vậy Tiên nương coi thường anh em lão quá, tuy anh em lão có bất tài đến đâu cũng không bao giờ lại có những cử chỉ hèn hạ đến như thế.

- Ô, thế ra họ không là người của Tứ kiếm mời tới đây ư?

- Phải!

- Thế họ đến đây làm chi?

Thiên Ma Tiên Nương đưa mắt nhìn quần hùng với vẻ mặt hoài nghi hỏi như trên và tiếp:

- Thế ra họ đến đây để xem chúng ta đấu phải không?

- Tiên nương chỉ đoán đúng một nửa thôi.

- Còn một nửa nữa là gì?

- Còn một nửa người nữa cũng như chúng ta vậy

- Họ cùng hẹn nhau đấu ở đây!

- Ai đấu với ai thế?

- Các đạo hữu của phái Thanh Thành đấu với Thần Châu tam kiệt.

- Thế các bạn không rủ một người nào đến giúp sức đấy chứ?

- Sao Tiên nương coi thường Thiên Sơn tứ kiếm như thế?

Thiên Ma Tiên Nương bỗng cười khanh khách một hồi, cười xong nét mặt lại lạnh lùng nói tiếp:

- Được, giết người phải thường mạng, các người cứ việc bắt đệ tử của bốn giáo thường mạng đi.

- Nếu Giáo chủ không đủ sức chống đỡ thì phải thường mang thực đấy?

- Hừ, lão quý người hãy đỡ chưởng này của ta thử xem.

Thiên Ma Tiên Nương vừa nói vừa giơ bàn tay ngọc lên tấn công luôn. Tín Đức thấy luồng gió ấm như nhằm ngực mình lấn át tới. Y biết võ học của Thiên Ma Tiên Nương rất cao siêu, không dám kinh thường chút nào, liền vận nội lực ra hai tay để chống đỡ.

Hai luồng kinh lực của hai người, một âm một nhu va chạm nhau kêu đánh “bùng” một tiếng thật lở cát bụi bay mù mịt liền.

Tín Đức bị đẩy lùi về phía sau ba thước, và cảm thấy ngực như bị đè nén rất khó thở, khí huyết trong người rạo rục kinh hãi vô cùng vội vận công điều tức thủ sức và cố đè khí huyết xuống.

Một mặt y liếc mắt nhìn Thiên Ma Tiên Nương thấy thân hình của nàng ta lão đảo mấy cái thôi và trông vẻ mặt vẫn ung dung như thường nên bụng bảo dạ rằng:

“Nữ ma đầu này quả thật danh bất hư truyền công lực của y thật cao tuyệt lắm, với chưởng lực của mình đã sử dụng đến mười thành công lực rồi mà vẫn chống đỡ không nổi một chưởng của nàng ta.”

Y đang suy nghĩ thì Thiên Ma Tiên Nương đã cười nhạt và quát lớn:

- Lão quý lại đỡ thêm một chưởng nữa của bốn cô nương xem!

Nói xong nàng lại giơ tay ngọc lên nhằm người Tín Đức tấn công một chưởng nữa.

Tín Đức biết công lực của đối phương mạnh hơn mình nhiều, chưởng lực vừa rồi mình chống đỡ xong đã thấy nội tạng như hơi bị thương rồi. Vậy

làm sao mà còn đủ sức chống đỡ thêm một chưởng này, nên y không đợi chờ chưởng lực của đối phương lần át tới vội nhảy luôn sang bên sáu thước để tránh né.

Thiên Ma Tiên Nương thấy Tín Đức không dám chống đỡ chưởng lực của mình nữa liền thâu chưởng lại cười khanh khách và nói:

- Lão quý, sao người lại tránh né như thế mà không dám đỡ chưởng thứ hai của ta?

Nói tới đó, bỗng quát lớn:

- Nếu người không dám chống đỡ thì nộp mạng cho ta đi.

Nàng chưa nói xong, người đã lướt tới gần Tín Đức, giơ hai chưởng lên cùng tấn công người Tín Đức nhanh như điện chớp.

Võ công của Thiên Ma Tiên Nương quả thật lợi hại và ảo diệu, thế công của nàng không những nhanh tuyệt luân và còn ác độc vô cùng, hai tay của nàng nhằm hai nơi yếu huyệt ở ngực và ngang lưng của Tín Đức mà tấn công tới.

Tín Đức thấy vậy giật mình kinh hoàng, nhưng dù sao y cũng là một tay có tên tuổi trong võ lâm, cho nên mồm vẫn quát lớn:

- Người tưởng lấy được tính mạng của ta dễ như thế sao?

Y vừa nói, vừa tránh thế công của địch và hai tay cũng nhanh như điện chớp nhằm cổ tay của đối phương chém xuống mà phản công lại.

Thiên Ma Tiên Nương cười nhạt một tiếng rồi biến thế khác, vẫn giở chưởng với chỉ ra một lúc, nhằm các yếu huyệt của Tín Đức tấn công nhanh vô cùng. Tín Đức tức giận kêu “hừ” một tiếng, lại tránh sang bên rồi múa nhanh song chưởng giở hết tuyệt học của mình ra để phản công lại.

Thiên Ma Tiên Nương vẫn cười khanh khách hai tay trắng như ngọc của nàng tấn công ra những thế càng quái dị thêm và chỉ vào cũng nhằm các yếu huyệt của kẻ địch mà đánh vào.

Quần hào có mặt tại đó tuy đã nghe nói võ công của Thiên Ma Tiên Nương ảo diệu, nhưng chưa được mục kích bao giờ, lần này các người trông thấy mới biết quả thật danh bất hư truyền nên người nào người nấy đều khen ngợi thắm. Đồng thời cũng lo âu hộ Tín Đức nữa.

Chỉ thoáng cái hai người đã đấu được mười mấy hiệp, tuy Tín Đức cũng là một hảo thủ nổi danh giang hồ nhưng võ công còn kém rất xa, địch sao nổi nữ Giáo chủ ấy. Tuy vừa ra tay y đã giở hết tài ba ra để tấn công trước rồi nhưng vẫn bị lép vế, đấu được mười mấy hiệp y phải thủ nhiều hơn công, tới khi đấu trên hai mươi hiệp y càng lép vế thêm cứ lùi về phía sau và ngộ hiểm luôn luôn.

Tình hình đã rõ rệt ai cũng biết Tín Đức không chống đỡ nổi, chỉ mười hiệp nữa thế nào cũng bị Thiên Ma Tiên Nương đánh bại tức thì.

Mã Sĩ Lập với Cao Vĩnh Thâm hai người thấy đại sư huynh mình sắp bị đánh bại đến nơi, trong lòng vừa kinh hãi, vừa lo âu rồi rút trường kiếm ra xông cả lên vây đánh Thiên Ma Tiên Nương.

Cùng một lúc đó đột nhiên có tiếng người quát bảo:

- Ngừng tay lại!

Tiếng nói của người ấy tuy không lớn lắm, nhưng kêu như tiếng chuông khiến tai mọi người đều váng nhức, hiển nhiên nội công của người vừa nói đã luyện tới mức tuyệt bậc rồi, vì vậy quần hào đều rùng mình kinh hoàng.

Ngay cả Thiên Ma Tiên Nương với Thiên Sơn tam kiếm nghe lấy tiếng nói cũng phải kinh ngạc, vội thu tay lại và lui ngay về phía sau tức thì.

Một luồng gió lạnh thổi tới, bóng người thấp thoáng đã có ba thiếu niên xuất hiện trước mặt mọi người. Ba người đi sát cánh nhau xuất hiện và người nào người ấy trông rất ung dung.

Không cần phải nói rõ, quý vị cũng biết ba người đó là Thần Châu tam kiệt, Đoàn Bân, Ngô Quyên Quyên và Âu Dương Siêu rồi. Lúc này Âu Dương Siêu đã hoàn lại bộ mặt anh tuấn. Thanh Thành lục đạo với quần hào bỗng thấy mặt chàng thay đổi như vậy đều ngạc nhiên vô cùng.

Nhưng đa số là những người giàu kinh nghiệm giang hồ nên họ chỉ hơi thắc mắc một chút liền hiểu ngay khi Âu Dương Siêu lên đài lôi đài ở Thiên Tâm trang chắc đeo mặt nạ hay dùng thuật hóa trang nên bộ mặt mới xấu xí như thế.

Âu Dương Siêu đưa mắt liếc nhìn mọi người một lúc, chàng không thấy Đông Hải Nhất Kỳ, Thiên Thủ Đại Thánh nên ngạc nhiên vô cùng, bụng bảo dạ rằng:

“Sao không thấy Thạch bá phụ với Đông Hải tiền bối có mặt tại đây?”

Chàng đang thắc mắc thì Thanh Thành lục đạo đã cùng nhảy ra, Minh Thanh đạo trưởng nhìn ba người một hồi cười ha hả và nói:

- Quả nhiên ba vị thí chủ đã tới hết, tuy hơi chậm một chút thương vẫn chưa phải là thất tín và cũng tỏ ra là người táo bạo, anh em bản đạo chịu phục lắm...

Nói tới đó, y lại trợn tròn xoe đôi mắt lên nhìn ba người một lượt nữa mới quát hỏi:

- Cuộc hẹn ước đêm nay, ba vị định giải quyết như thế nào xin cho biết trước.

Âu Dương Siêu lớn tiếng cười và đáp:

- Chả cần phải ra điều lệ gì hết, các vị cứ việc ra tay tấn công một lượt đi.

- Phải, quý hồ quý vị thắng tại hạ, Thần Châu tam kiệt sẽ tự trói hai tay lại để cho quý vị muốn xử trí ra sao cũng được.

Lời nói của Âu Dương Siêu không những chỉ là kiêu ngạo mà còn ngông cuồng hết sức, hiển nhiên chàng không còn coi Thanh Thành lục đạo vào đâu nữa.

Khi ở trên lôi đài tại Thiên Tâm trang tuy Minh Thanh đạo trưởng đã bị Âu Dương Siêu đánh bại, xương cổ tay phải bị bóp gãy và biết chàng ta có võ công cao tuyệt, nhưng bây giờ lão đạo sĩ nghe thấy chàng ăn nói một

cách ngông cuồng như thế tức quá hóa cười, cười ha hả một hồi rồi đạo sĩ giận dữ quát lớn:

- Tiểu quỷ này ngông cuồng thật.

Âu Dương Siêu lạnh lùng nói tiếp:

- Nói nhiều vô ích mau ra tay tấn công đi.

Nói xong, chàng quay lại bảo với Đoàn Bân và Quyên Quyên rằng:

- Mời đại ca và nhị tỷ lui về phía sau trước.

Hai người gật đầu cùng lui lại và đồng thanh đáp:

- Tam đệ nên cẩn thận một chút nhé.

Nói xong cả hai người cùng lui về phía sau hơn trượng.

Minh Thanh đạo trưởng tuy cánh tay phải đã bị phế, nhưng muốn trả lại mối thù bị đánh gãy tay bữa nọ, hơn nữa y lại thấy Âu Dương Siêu nói như vậy càng tức giận thêm lòng đau như bị đao kiếm đâm muôn nhất, y liền từ từ giơ cánh tay trái lên trước ngực vận hết công lực, đột nhiên quát lớn một tiếng:

- Tiểu quỷ có giỏi thì đỡ chưởng này của bản đạo thủ xem!

Nói xong, y liền dồn hết công lực vào tả chưởng nhằm ngực Âu Dương Siêu tấn công luôn.

Minh Thanh đạo trưởng là người đứng đầu Thanh Thành lục đạo, nội gia công lực của y cũng trên cả năm người nữa, chưởng lực của y hùng mạnh đến mức có thể chặt được sắt đá. Lúc này y đã đem hết sức lực quyết tâm tấn công một cái là phải thành công đánh cho Âu Dương Siêu tan xương nát thịt ngay tại chỗ mới thôi. Vì vậy chưởng lực ấy của y đã dồn hết mười thành công lực đủ thấy mạnh biết bao.

Nhưng công lực của Âu Dương Siêu bây giờ cao siêu đến mức độ không thể đo lường được thì Thanh Thành lục đạo địch sao nổi.

Minh Thanh đạo trưởng vừa tấn công chưởng đó đã nghe thấy Âu Dương Siêu kêu “hừ” một tiếng và cũng giơ một chưởng lên khễ hất một cái, liền

có một luồng gió mạnh nhưng rất mềm mại dồn ra, hai luồng sức của hai người một nhu một cương va chạm nhau kêu “bùng” một tiếng. Mọi người chỉ nghe thấy Minh Thành đạo trưởng rú lên một tiếng rất thảm khốc, mồm phun máu ra như suối, người bị đẩy ra ngoài xa tám thước, khi rớt xuống ngũ tạng của y bị tan nát hết chết ngay tại chỗ rơi.

Quần hào có mặt tại đó tuy có khá nhiều người là những nội gia hảo công lực khá cao siêu, nhưng chưa ai được thấy chưởng lực của người nào lại oai mãnh tuyệt luân đến thế, nên người nào người nấy kinh hoảng đến toát mồ hôi lạnh ra.

Quý vị nên biết kể từ khi được đạo sĩ chột mắt đả thông chân khí bị bế tắc ở trong kinh mạch rồi. Âu Dương Siêu mạnh gấp đôi xưa kia và nội công của chàng đã tới mức Tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên rồi.

Công lực của Minh Thành đạo trưởng tuy khá thâm hậu và cũng là một tay nội gia cao thủ của võ lâm đương thời nhưng so với Âu Dương Siêu thì thật là một trời một vực như ngôi sao so với mặt trời. Chưởng của hai người va đụng nhau y chịu đụng không nổi mới bị đánh bắn ra ngoài xa chết tốt như vậy.

Đột nhiên có mấy tiếng quát tháo rất lớn, thì ra Thanh Thành ngũ đạo đã múa năm thanh kiếm xông lại tấn công Âu Dương Siêu như vũ bão.

Thanh Thành ngũ đạo, Minh Không, Minh Vân, Minh Chân, Minh Tâm và Minh Ngộ năm người năm thanh kiếm cùng xông lại tấn công tới tấp. Âu Dương Siêu thấy vậy lớn tiếng cười một hồi và chỉ xoay người một cái đã tránh khỏi năm thế kiếm kia liền. Năm đạo sĩ thấy mình đâm hụt trong lòng tuy kinh hãi thân pháp của đối phương vừa nhanh vừa kinh dị, nhưng tay của chúng vẫn không ngừng mồm thì quát lớn lại xông lên. Chúng như điên như khùng tấn công lần thứ hai, nhưng khi chúng vừa thay đổi kiếm thế thì đột nhiên chúng thấy trước mặt có ánh sáng vàng chói làm chói cả mắt và đã có một luồng gió mạnh kêu “vù vù” nhằm năm yếu huyệt của chúng tấn công tới.

Thì ra trong lúc Âu Dương Siêu tránh né năm mũi kiếm của Ngũ đạo tấn tới chàng đã móc túi lấy lá cờ báu ra, rồi giở thế Toàn Phong Đột Khởi (gió lốc bỗng bốc lên), lá cờ báu của chàng hóa thành một đạo quang nhằm năm đạo sĩ tấn công luôn.

Năm đạo sĩ tự nhiên thấy hào quang lóe mắt, và có tiếng gió kêu “vù vù” nhằm các nơi yếu điểm tấn công tới, chúng kinh hoảng vô cùng vội múa kiếm chống đỡ. Nhưng chúng không biết đâu là khí giới của đối phương để tránh né những thế võ siêu phàm ấy của võ lâm đương kim, với tài ba của năm đạo sĩ kia thì làm sao mà chống đỡ nổi?!

Năm đạo sĩ đang kinh hoảng liền bảo nhau thu kiếm lại lui về phía sau tám thước. Năm đạo sĩ vừa đứng yên định thần nhìn kỹ mới hay đối phương cầm một lá cờ tam giác vàng nho nhỏ có ánh sáng vàng lóe mắt, còn đối phương thì vẫn đứng yên chỗ cũ hình như không xê dịch chút nào.

- Ủa! Tích Độc Truy Hồn kỳ!

Bỗng trong đám đông có người lớn tiếng nói như vậy.

Âu Dương Siêu liếc nhìn người vừa mới nói đó. Rồi chàng bỗng phất lá cờ trong tay một cái mắt nhìn thẳng Ngũ đạo và hỏi:

- Năm vị nghe thấy chưa. Đây là Tích Độc Truy Hồn bảo kỳ ba mươi năm trước đã danh trấn võ lâm. Tám thế cờ Toàn Phong bát thức oai lực vô song, nếu năm vị hãi sợ thì cứ việc chặt một tay tiểu gia sẽ tha thứ cho bằng không...

Thanh Thành lục đạo là những tay cao thủ nổi tiếng và vẫn tự phụ xưa nay khi nào chúng chịu nhận được lời nói ngông cuồng của Âu Dương Siêu, huống hồ đại sư huynh của chúng đã bị chết về tay chàng, khi nào chúng lại chịu nghe lời nói của chàng.

Minh Ngộ đạo trưởng liền giận dữ quát lớn:

- Tiểu quý, mi đừng có ngông cuồng như thế nữa, đêm nay chúng ta không cho mi vãi máu dưới kiếm của chúng ta. Chúng ta không trả thù được cho đại sư huynh thề không làm người.

Y vừa nói dứt đã múa kiếm xông lên tấn công Âu Dương Siêu trước đồng thời Minh Không, Minh Vân, Minh Chân, Minh Tâm bốn người cùng quát lớn một tiếng múa kiếm đi theo Minh Ngô xông lại vây đánh Âu Dương Siêu. Âu Dương Siêu lớn tiếng cả cười múa lá cờ giờ luôn Toàn Phong bát thức ra đón năm lưỡi kiếm của Thanh Thành ngũ đạo.

Quý vị nên rõ tám thế Toàn Phong bát thức là tuyệt học của võ lâm. Không những oai lực vô cùng mà mà thế thức lại huyền ảo, thật là thần quý khôn lường. Năm xưa Kỳ Tuyệt Cầu Thiên Khánh chỉ một lá cờ với tám thế thức đó đã tung hoành võ lâm, bình sinh đã gặp không biết bao nhiêu tay cao thủ, nhưng ít người chống đỡ được năm thế của ông ta. Cũng vì vậy mới được thiên hạ ban cho cái biệt hiệu Kỳ Tuyệt là thế.

Tất nhiên thế thức của lá cờ này tuy huyền ảo và oai lực vô song thật, nhưng nếu người sử dụng không có đủ công lực phối hợp thì cũng không sao phát huy được cái thế của nó.

Lúc này công lực của Âu Dương Siêu đã tới mức Tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên cho nên thế cờ của chàng dù kém hỏa hầu của Cầu Thiên Khánh nhưng công lực oai mãnh vô cùng. Nên năm đạo sĩ kia chống đỡ sao nổi Toàn Phong bát thức của Âu Dương Siêu. Nói thì chậm lúc bấy giờ nhanh không thể tưởng tượng được. Âu Dương Siêu giở thế cờ ra một mình đấu với năm đạo sĩ chỉ thoáng cái đã tấn công ba thức. Chỉ có ba thế đó cũng đủ đẩy cho năm đạo sĩ lui lia lịa và không sao phản công được thế nào. Tấn công xong ba thế đó Âu Dương Siêu cười ha hả một hồi rồi nói tiếp:

- Thanh Thành lục đạo danh trấn võ lâm không ngờ lại tầm thường đến thế!

Nói xong, chàng bỗng quát lớn:

- Các người thử đỡ thế Phong Quyển Tàn Vân (gió cuốn mây tàn) của ta xem sao?

Chàng vừa dứt đã có một luồng kim quang và gió mạnh kêu “vù vù” như gió cuốn mây tàn, như vũ bão tấn công vào người của năm đạo sĩ.

Thế Phong Quyển Tàn Vân này oai lực mạnh như vũ bão, công lực của năm đạo sĩ tuy tinh thâm nhưng chống đỡ sao nổi. Nên mọi người chỉ nghe những tiếng kêu “hự” và những tiếng rú thảm khốc, máu phun ra như suối bắn tung tóe thế là Minh Ngô, Minh Vân, Minh Chân ba người đã bị thế cờ đánh bắn ra ngoài xa ba trượng chết thẳng cẳng.

Chỉ còn lại Minh Tâm, Minh Không hai người tuy chưa chết nhưng cũng bắn ra ngoài xa mấy trượng, hộc máu mồm tung tóe và đang ngồi xếp bằng tròn hành công.

Chương 31

Huyết Nhuộm Mộ Lãng

Năm đạo sĩ võ công cao siêu như vậy mà liên tay hợp sức đấu, nhưng dưới Toàn Phong bát thức chúng chỉ có thể chống đỡ được bốn thế đã ba chết hai bị thương nặng, đủ thấy tám thức cờ đó cao siêu như thế nào nếu không mục kích không ai dám tin. Quần hào đứng xem tại đó thấy thế thức của Âu Dương Siêu oai mãnh như vậy ai nấy đều kinh hoảng đến chờ người ra nhìn.

Âu Dương Siêu giơ lá cờ lên ngang ngực đứng ở trên bãi cỏ thần oai lẫm lẫm, hai mắt nhìn thẳng vào mặt Minh Không với Minh Tâm đang ngồi ở dưới điều công vận thức chữa vết thương rồi mới quay mặt lại nhìn Thiên Sơn tam kiếm, nói:

- Bây giờ đến lượt ba vị!

Thiên Sơn tam kiếm giật mình kinh hãi nhưng Tín Đức trầm giọng quát:

- Tiểu quý, mi muốn làm gì?

Âu Dương Siêu cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Ta muốn các người tự chặt một tay.

- Không chặt thì sao?

- Hừ, ba đạo sĩ kia là gương sát tác của các người.

Tín Đức bỗng ngẩng mặt lên trời cười ha hả và nói tiếp:

- Tiểu quý vô tri có khác, tam sư đệ của ta bị người giết chết lão phu đang muốn tìm người báo thù, không ngờ người lại còn đòi đấu với anh em lão phu trước.

Nói tới đó, y đã tức giận chịu không nổi bèn quát lớn:

- Tiểu quý, ba anh em lão phu đêm nay dù có phơi xác ở nơi đây cũng phải đấu với người một phen

Âu Dương Siêu cười nhạt một tiếng và trả lời:

- Được lắm, nếu vậy ba người mau cùng xông lên một lúc đi.

Tín Đức giận dữ quát tháo rồi cùng hai sư đệ múa trường kiếm xông lên đang định tấn công thì bỗng trong đám đông có người lớn tiếng nói:

- Ba vị hãy khoan đã.

Người đó nói xong phi thân ra liền, thì ra người đó ăn mặc áo đạo bào màu đen, râu dài tận ngực khi độ siêu phàm ung dung bước ra.

Âu Dương Siêu cau mày lại ngăm nhìn đạo sĩ ấy và hỏi:

- Đạo sĩ là ai?

Đạo sĩ nọ lớn tiếng đáp:

- Bần đạo là Nhất Trần phái Võ Đang.

- Ủa, thế ra là Nhất Trần đạo trưởng đấy.

Âu Dương Siêu chấp tay chào Nhất Trần đạo trưởng và tiếp:

- Chẳng hay đạo trưởng định chỉ giáo gì thêm?

- Thí chủ đã học được hết tài ba của Kỳ Tuyệt tam lão tiền bối, võ nghệ cao siêu bất phàm. Nhưng thí chủ không nên thị tài hà hiếp người như thế.

- Đạo trưởng quá khen đấy thôi, nhưng đạo trưởng chỉ biết bề ngoài chưa biết bề trong, tại hạ không phải là người thị tài hiếp người đâu.

- Thí chủ tự nhận là không thị tài hà hiếp người, thế tại sao thí chủ bắt người chặt tay như thế?

- Việc này tất nhiên tại hạ có đủ lý do.

- Chẳng hay thí chủ có thể cho bần đạo biết rõ lý do ấy không?

- Bây giờ không tiện thưa cùng được.

Nhất Trần đạo trưởng ngẫm nghĩ giây lát, rồi nhìn thẳng vào mặt Âu Dương Siêu hỏi tiếp:

- Thí chủ với họ có thù hay sao?

Âu Dương Siêu gật đầu:

- Bằng không khi nào tại hạ lại bắt họ phải chặt một cánh tay như thế?!

Nói xong, nét hung hăng ở trên mặt của chàng bỗng biến mất. Chàng lạnh lùng nhìn anh em họ Tống một lượt mới hỏi tiếp:

- Tại hạ chỉ cần anh em họ chặt lấy một tay như thế, cũng là nể nang và khoan hồng lắm rồi.

Tín Đức, Sĩ Lập, Vĩnh Thâm ba người thấy mắt của Âu Dương Siêu lộ vẻ sát khí đều rùng mình hãi sợ, nhưng trong lòng vẫn ngạc nhiên hết sức và nghĩ thầm:

“Không hiểu tiểu quý này có thù hằn gì với chúng ta?”

Nhất Trần đạo trưởng nghe chàng nói xong bụng bảo dạ rằng:

“Nếu y không có thù oán gì với phái Thiên Sơn này thì khi nào y lại...”

Trong lúc đạo trưởng suy nghĩ thì Tín Đức đã phi thân tới gần trầm giọng quát hỏi Âu Dương Siêu rằng:

- Tiểu quý, anh em chúng ta có thù hằn gì với người? Người thử nói ra xem.

Âu Dương Siêu cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Các người cứ chặt một cánh tay đi, tiểu gia sẽ cho các người biết liền, hà tất phải hỏi lôi thôi như thế làm chi!

Tín Đức đột nhiên cười ha hả nói tiếp:

- Tiểu quý, người chỉ được cái nói bậy...

- Im mồm, nếu đêm nay ba người không ngoan ngoãn nghe lời ta bảo tự chặt lấy một cánh tay thì các người đừng có hòng rời khỏi núi Bắc Mang này.

- Tiểu quý, anh em lão phu có phải là những kẻ hèn mạt ham sống sợ chết đâu.

- Được!

Âu Dương Siêu trả lời như vậy rồi quay lại chấp tay chào Nhất Trần đạo trưởng và nói tiếp:

- Xin mời đạo trưởng hãy lùi sang một bên.

Nhất Trần đạo trưởng cau mày lại nhìn Âu Dương Siêu và hỏi tiếp:

- Có thực thí chủ với họ có thù hằn với nhau ư?

- Tại hạ không phải là những kẻ chuyên môn đặt điều.

- Thế sao thí chủ không chịu nói rõ.

- Vì khó nói ra miệng lắm.

Nhất Trần đạo trưởng suy nghĩ giây lát lại nói tiếp:

- Thí chủ nói như thế đến đũa trẻ lên ba cũng không thể tin được!

- Tại sao?

- Kẻ thù đang ở trước mặt sắp trả thù đến nơi, thí chủ lại bảo là khó nói ra miệng lắm, như vậy chả là nói dóc là gì. Nếu thí chủ có thù với mấy vị ấy thực thì thí chủ phải cho anh em mấy vị đó cùng mọi người hay mối thù đó như thế nào. Thí chủ là ai? Anh em họ là người trong cuộc mà cũng không hay một tí gì.

Nói tới đó, Nhất Trần đạo trưởng ngắt lời nghiêm nét mặt lại nhìn Âu Dương Siêu một hồi nữa mới lớn tiếng nói tiếp:

- Thí chủ là một thiếu niên anh tuấn, chắc thế nào cũng biết câu “bất bình tác minh”?

- Thế là nghĩa lý gì?

- Nếu thí chủ không nói rõ nguyên nhân mối thù này thế nào cũng làm cho tất cả mọi người ở đây bất bình mà ra tay ngăn cản không để cho thí chủ hoành hành được đâu.

- Đạo trưởng nói rất có lý, nhưng...

Âu Dương Siêu nói tới đó bỗng nghiêm nghị nói tiếp:

- Tại hạ thân mang huyết hải thâm thù và việc này còn liên can rất đông tốt hơn hết đạo trưởng đừng hỏi tới và cũng đừng nên can thiệp vào việc của tại hạ.

- Nếu bần đạo phải hỏi và ra tay can thiệp vào thì sao?

- Vì kính trọng đạo trưởng là đệ tử của Võ Đang đức cao vọng trọng ở trong võ lâm, tại hạ mới nể đạo trưởng như thế. Nếu đạo trưởng nhất định can thiệp vào chuyện này, tại hạ đành phải...

Chàng đã biết năm xưa hơn trăm tay cao thủ vây đánh và giết hại cha mẹ chàng, trong đó có cả người của cửu đại môn phái, nhưng không có các phái Võ Đang, Thiếu Lâm, Cái bang. Cho nên chàng mới không muốn làm mích lòng Nhất Trần đạo trưởng kết thù với phái Võ Đang lại gây thêm nhiều cường địch, vì thế chàng mới nén lửa giận mà lễ phép với Nhất Trần đạo trưởng như vậy, nhưng Nhất Trần đạo trưởng lại không biết điều cứ hỏi vặn tiếp.

- Thế nào?

Tuy chàng không muốn làm mích lòng Nhất Trần đạo trưởng, nhưng chàng là người kiêu ngạo. Nhất Trần lại không biết điều cứ hỏi vặn như trên nên chàng liền nổi giận sầm nét mặt lại đáp:

- Nếu vậy tại hạ đành phải thất lễ với đạo trưởng.

- Bần đạo đã nói là ra tay can thiệp thì bần đạo có sợ gì thí chủ thất lễ với chả thất lễ.

Quyên Quyên vội nhảy tới cạnh Âu Dương Siêu đưa mắt nhìn Nhất Trần với giọng thanh thót như chim oanh kêu mà trả lời Nhất Trần rằng:

- Lão đạo sĩ kia người hà tất phải hỏi vặn như thế. Có lẽ người không thích uống rượu phạt phải không?

Nhất Trần đạo trưởng nghe nói liền cau mày lại và cũng lớn tiếng quát bảo nàng:

- Cô nương ăn nói nên cẩn thận một chút nhé.

Quyên Quyên cười khanh khách, kêu lên:

- Ối chà!...

Không để Quyên Quyên nói thêm Đoàn Bân đã nhảy ra lớn tiếng quát bảo:

- Nhị muội không được vô lễ như thế.

Bảo Quyên Quyên xong, Đoàn Bân quay lại chấp tay chào Nhất Trần với giọng dịu dàng nói:

- Nhị muội của tạ hạ tuổi nhỏ vô tri, nên mới xúc phạm đến đạo trưởng như vậy. Tiểu sinh xin lỗi hộ, mong đạo trưởng đừng trách cứ.

Nhất Trần đạo trưởng vội đáp lễ và cất giọng cười ha hả nói:

- Bần đạo không dám, giang hồ đồn đại Bạch Y Truy Hồn người như cây ngọc, mặt giống Tử Bôm tới hôm nay bần đạo mới được gặp thí chủ quả thực danh bất hư truyền, người không những lễ phép mà lại còn tao nhã là khác, thực còn hơn cả lời đồn...

- Đạo trưởng cứ quá khen đấy thôi, tiểu sinh làm gì được như thế. Nhưng tối hôm nay đạo trưởng nhất định can thiệp vào vụ thù oán của tam đệ với phái Thiên Sơn này phải không?

- Theo đạo nghĩa của võ lâm, chả lẽ bần đạo trông thấy tấn kịch thảm thương sắp xảy ra mà không can thiệp hay sao?

- Đạo trưởng có lòng nghĩa hiệp như vậy tiểu sinh rất kính phục. Nếu nói rõ nguyên nhân vụ ân oán này rồi, chẳng hay đạo trưởng còn can thiệp nữa không?

- Tất nhiên phải phân biệt xem thị phi ra sao đã.

- Nếu là phải thì sao?

- Bần đạo không lý nữa.

- Nếu là trái?

- Bần đạo phải can thiệp vào để duy trì chính nghĩa cho võ lâm!

- Xin hỏi đạo trưởng, nếu cha mẹ đạo trưởng bị người ta giết hại thì đạo trưởng nghĩ sao?

- Thù cha mẹ bất cộng đái thiên, làm con tất phải tận lực để trả thù cho cha mẹ, như vậy mới an ủi cha mẹ mình ở dưới chín suối! Như thế mới gọi là hiếu tử và cũng không trái đạo làm con.

Nói tới đó, Nhất Trần mới tỉnh ngộ đưa mắt nhìn Đoàn Bân rồi hỏi tiếp:

- Co phải giữa đôi bên có mối thù bất cộng đái thiên đấy không?

- Phải!

Tín Đức nghe nói không sao chịu được liền xen lời:

- Bạch Y Truy Hồn chỉ được cái nói bậy, vu oan giá họa cho người.

Âu Dương Siêu liền quát lớn:

- Câm mồm!

Đoàn Bân nhìn Tín Đức cười nhạt rồi lạnh lùng đáp:

- Người kêu gào như thế làm chi, lời nói của ta đây không có vu oan cho ai cả, lát nữa tam đệ ta sẽ nói cho người biết rõ liền.

Chàng quay mặt về phía Âu Dương Siêu mà dặn bảo:

- Tam đệ, mỗi huyết cừu của đệ dù trước sau thế nào cũng phải công bố cho võ lâm hay, theo ngu huynh thì chi bằng đêm nay đệ cứ công nhiên cho mọi người hay để cho họ biết. Như vậy chúng có chết uống cũng cho võ lâm đồng đạo biết rõ hiền đệ không phải là thị tài hà hiếp người.

Âu Dương Siêu bỗng ngẫm nghĩ giây lát rồi gật đầu lên tiếng nói, khi chàng nói hai mắt ứa ra hai luồng ánh sáng thù hận, ác độc và nhìn thẳng vào mặt anh em Tín Đức quát hỏi:

- Lão quý, người còn nhớ vụ án mười lăm năm trước không?

- Mười lăm năm trước? Vụ án nào?

Ba anh em Tín Đức ngơ ngác nhìn nhau và hỏi lại như trên.

Âu Dương Siêu thấy thái độ của chúng như vậy liền bụng bảo dạ rằng:

“Chẳng lẽ năm xưa ba lão quỷ này không dự vào vụ ấy chẳng?...”. Tuy vậy chàng vẫn cười nhạt một tiếng và quát hỏi tiếp:

- Các người hơn trăm cao thủ vây đánh, giết hại.

Chàng nói tới đó, Tín Đức đã kinh hãi hỏi:

- Ủa, thế ra người là...

- Phải ta là Âu Dương Siêu con của Thần Kiếm Trấn Bát Hoang đây.

- Ủa!?!...

- Ủa?!...

Những tiếng kêu “ủa” ngạc nhiên đó nổi lên tứ phía. Nhất Trần đạo trưởng cũng kinh hãi lui về phía sau một bước, mặt đầy vẻ kinh ngạc nhìn thẳng vào Âu Dương Siêu mà đứng ngẩn người ra như tượng đá vậy.

Tín Đức, Sĩ Lập, Vĩnh Thâm ba người không ngờ thiếu niên có võ công cao siêu không thể tưởng tượng được lại là con của Thần Kiếm Trấn Bát Hoang Âu Dương Đơn. Anh em chúng kinh hoàng đến mặt nhợt nhạt như kẻ chết trôi vậy, bỗng Trác Tiểu Yến rú lên một tiếng rồi nói:

- Ủa, Phúc đại ca, quả nhiên là đại ca rồi...

Nàng vừa nói vừa chạy đến cạnh Âu Dương Siêu, ngăm nhìn chàng tươi cười như hoa nở.

Âu Dương Siêu rùng mình một cái rồi đáp:

- Phải, cô Tiểu Yến chính tôi đây!

Tiểu Yến vừa cười vừa nói thêm:

- Phúc đại ca, hôm ở trên lôi đài em đã đoán là anh rồi.

Bỗng nhiên Thiên Ma Tiên Nương hét lớn một tiếng:

- Các người còn muốn chạy ư?

Chương 32

Thù Hận Sinh Tử

Từ khi ra anh em Tín Đức muốn nhân lúc Âu Dương Siêu mãi nói chuyện với Tiểu Yến định thừa cơ đào tẩu.

Thiên Sơn tứ kiếm cũng là đệ nhất hảo thủ trong võ lâm rồi nhưng võ công của Âu Dương Siêu quá cao siêu nên chúng biết với Thanh Thành lục đạo ngang tài mà chúng năm người liên tay còn không chịu đựng nổi Toàn Phong bát thức của Âu Dương Siêu kết quả đấu được bốn thế mà đã ba chết hai bị thương. Như vậy ba anh em chúng địch sao nổi...

Vẫn biết người trong võ lâm đành hy sinh tính mạng cũng phải giữ cho tròn thanh danh thật, nhưng mấy ai đã dám làm được như thế đâu? Dù là có những người quý thanh danh như thế thực, nhưng hiếm lắm. Chỉ có một vài phần trăm thôi, chứ không phải ai ai cũng dám hy sinh như vậy.

Sâu bọ còn tham sống hưởng chi là người ai mà chẳng sợ chết, cho nên ba anh em Tín Đức thấy Âu Dương Siêu đang mãi nói chuyện với Tiểu Yến liền thừa cơ đào tẩu luôn. Chúng đưa mắt ra hiệu cho nhau rồi quay người định chạy. Nhưng Thiên Ma Tiên Nương có phải là người tầm thường đâu, nàng vừa trông thấy anh em chúng ra hiệu mắt cho nhau một cái đã biết liền.

Ba anh em Tín Đức vừa quay người bước chân chạy Thiên Ma Tiên Nương đã phi thân tới tấn công luôn ba chưởng một lúc.

Anh em Tín Đức biết công lực của nàng rất thâm hậu, nên không một tên nào dám chống đỡ chưởng lực của nàng. Huống hồ lúc đó chúng lại đang nhảy lên cao, người lơ lửng trên không, lại không dám chống đỡ thêm. Vì vậy cả ba cùng vội hạ thân xuống dưới đất tức thì.

Nói thì chậm, chuyện xảy ra ở đó nhanh vô cùng. Trong lúc Thiên Ma Tiên Nương vừa quát tháo vừa múa chưởng xông lại tấn công anh em Tín Đức thì Âu Dương Siêu cũng đã phi thân nhảy tới rồi. Nên ba tên nọ vừa hạ chân xuống mặt đất chưa đứng vững thì Âu Dương Siêu đã hiện ra ở chỗ trước mặt chúng, đôi bên chỉ cách nhau có năm thước thôi.

Mọi người thấy Âu Dương Siêu đưa mắt liếc nhìn ba anh em Tín Đức một lượt rồi lớn tiếng cả cười và nói:

- Không ngờ con người được liệt vào võ lâm danh môn chính phái và lại đường đường là môn hạ của phái Thiên Sơn vậy mà đến nỗi hèn mạt thế này. Tham sống sợ chết không có một tí cốt khí gì cả, thật các người đã làm mất hết sĩ diện của các danh môn chính phái.

Mấy lời của chàng quả thực là độc ác, bất cứ là người nào hơi có một chút huyết tính cũng không thể nào chịu nhịn nổi...

Thiên Sơn tứ kiếm ra đời không lâu đã nổi danh khắp giang hồ, hơn hai mươi năm nay anh em chúng chưa bị một người nào đánh bại và cũng chưa bao giờ bị mất thể diện như thế này. Ba anh em sư huynh đệ y vì thấy võ công của Âu Dương Siêu quá cao siêu, chúng tự lượng sức lực của chúng không sao địch nổi nên mới quyết tâm về núi Thiên Sơn thưa với Chưởng môn nhân, rồi sẽ động viên toàn lực của bốn phái để tiêu diệt kẻ thù này. Như vậy mới hết tai họa.

Lúc này anh em y đã biết rõ, tối hôm nay nếu muốn sống sót rời khỏi nơi đây chỉ có cách là tự chặt một tay thôi. Nhưng... sau khi tự chặt một tay rồi liệu Thiên Ma Tiên Nương có chịu buông tha cho chúng không? Vấn đề này khó giải quyết thực!

Huống hồ trước mặt bao nhiêu võ lâm đồng đạo khi nào chúng lại tỏ vẻ hèn mạt nhút nhát như thế, làm mất hết sĩ diện của bốn phái đi như vậy?... Bỗng ba anh em chúng nghĩ ra được một kế và cùng nghĩ thầm rằng:

“Tối hôm nay sự sống chết của chúng ta là ở trong tay của người khác định đoạt, chịu nhục mất sĩ diện như vậy để mất hết thanh danh thà giở toàn

lực ra đấu với đối phương, may ra còn cố được một hai người sống sót và cũng không bị mất tiếng tăm của môn phái cùng sư tôn đi.”

Nghĩ đoạn, chúng liền nghiêng răng mím môi quyết tâm đấu thí mạng với Âu Dương Siêu một phen. Nên Âu Dương Siêu vừa nói dứt, chúng đã vận hết công lực vào hai cánh tay đồng thanh quát lớn:

- Tiểu cầu, đêm nay anh em ta quyết thí mạng với người một phen.

Ba thanh trường kiếm của chúng múa từ ba anh em chúng như ba con hổ điên xông lại tấn công Âu Dương Siêu như vũ như bão.

Đôi bên đứng cách nhau có năm thước mà ba anh em Tín Đức cùng giờ kiếm ra tấn công một lúc. Như vậy ai cũng phải lo âu hộ Âu Dương Siêu và sợ chàng tránh né không nổi thế công như bài sơn đảo hải của ba thanh kiếm ấy. Nhưng Âu Dương Siêu đã đề phòng từ trước, biết thế nào đối phương cũng liều lĩnh đánh thực mạng rồi. Nên ba thanh kiếm của chúng vừa lấn công tới chàng đã quát lớn:

- Các người chưa xứng!

Đồng thời chàng múa lá cờ giờ thế Toàn Phong Tụ Khởi chống đỡ luôn.

Toàn Phong bát thức của lá cờ báu của Âu Dương Siêu lợi hại như quý vị đã biết rồi, không cần chúng tôi phải nhắc nhở lại nữa. Cho nên chàng mới giờ có một thế cờ đó ra thôi mọi người đã thấy tiếng kêu rú thảm khốc đình tai rồi. Ba anh em Thiên Sơn tứ kiếm còn thảm thương hơn Thanh Thành lục đạo. Chúng không sao thoát khỏi tai ách của thế cờ đó. Mọi người thấy Âu Dương Siêu vừa phất cờ một cái mà ba anh em Tín Đức đã bị bắn ra ngoài xa mấy trượng rớt xuống đất mồm phun máu như suối và hồn đã lìa khỏi xác rồi. Thanh Thành lục đạo, Thiên Sơn tứ kiếm đều là những hảo thủ danh gia của võ lâm đương thời. Ngờ đâu dưới tay của Âu Dương Siêu lại tầm thường đến thế.

Như vậy cũng đủ thấy kỳ thức của chàng oai lực quả thực kinh người, quần hào thấy vậy đều kinh ngạc trở mắt lên nhìn Âu Dương Siêu mồm há

hốc, lưỡi thè ra hồi lâu không sao rút lại được. Người nào người nấy đều như kẻ mất hết hồn vía vậy.

Quần hào mục kích Âu Dương Siêu chỉ ra tay đấu mấy thế mà đã diệt được bảy tay cao thủ của hai phái một lúc. Ai nấy đều kinh hãi võ công của chàng cao siêu, nhưng cũng có người bảo chàng ra tay quá độc ác. Nhưng họ chỉ nghĩ như thế thôi, chứ không ai dám nói nửa lời và cũng không ai dám chê trách gì hết.

Sau khi Âu Dương Siêu đã tuyên bố, quần hào mới hay chàng chính là con trai của vợ chồng Thần Kiếm Trấn Bát Hoang Âu Dương Đơn năm xưa bị hơn trăm tay cao thủ vây đánh tiêu diệt. Trong đó có cả bảy vị Chưởng môn của bảy đại môn phái: Nga Mi, Thanh Thành, Côn Luân, Hoa Sơn, Cống Lai, Thiên Sơn và Không Động với các đệ tử của họ cùng đệ tử của các môn phái khác nữa.

Năm xưa Thần Kiếm Trấn Bát Hoang là một đại hiệp nhất thời danh trấn khắp thiên hạ mà bảy vị Chưởng môn của bảy đại môn phái lại liên hiệp với đệ tử của các môn phái nữa vây đánh giết hại vợ chồng đại hiệp. Vụ án ấy đã chấn động cả giang hồ võ lâm, và cũng có rất nhiều người bất mãn hành vi hèn hạ của bảy vị Chưởng môn ấy. Nhưng họ chỉ bất mãn trong lòng thôi, chứ không ai dám nói ra mồm cả, vì lúc bấy giờ thế lực của bảy đại môn phái mạnh lắm, thì còn ai dám trêu người vào họ. Nhưng tại sao bảy môn phái lại liên hiệp vây đánh vợ chồng Âu Dương đại hiệp như thế? Việc này không những người trong võ lâm không ai biết mà cả người của các môn phái đó cũng không hay nốt. Chỉ có bảy người Chưởng môn ấy là biết rõ nguyên nhân tại sao thôi...

Cho mãi đến ngày hôm nay mười lăm năm sau, mọi người mới thấy Âu Dương Siêu ra mặt trả thù, nhưng còn nội dung của vụ án đó thì vẫn chưa ai hay cả.

Nhất Trần đạo trưởng của phái Võ Đang thấy Âu Dương Siêu ra tay ác độc như vậy. Tuy y không tiện lên tiếng khiển trách chàng ta, nhưng dù sao y cũng là người có lòng nhân từ trông thấy cái chết thảm khốc như vậy

trong lòng vẫn thấy xao xuyến, và không nhẫn tâm. Y đưa mắt nhìn bảy cái xác của Tứ đạo Tam kiếm nằm ngang ở trên mặt đất liền cau mày lại ho một tiếng rồi hỏi Âu Dương Siêu:

- Âu Dương thí chủ, bản đạo có hai câu này muốn thưa cùng thí chủ biết thí chủ có vui lòng nghe không?

Âu Dương Siêu mỉm cười đáp:

- Đạo trưởng có điều chi chỉ giáo cứ việc nói ra, tại hạ cung kính rửa tai xin nghe!

- Nợ máu phải trả bằng máu, câu này là thành ngữ cách ngôn của võ lâm nghìn năm nay không thay đổi được, thí chủ có mối thù bất cộng đái thiên ấy lấy máu trả nợ máu, phận đạo làm con để trả thù cho cha mẹ tất nhiên bản đạo không nên lăm điều xen lời vào việc riêng của thí chủ. Nhưng...

Nói tới đó, lão đạo ngập ngừng giây lát rồi nói tiếp:

- Trời có đức hiếu sinh, Phật tổ có tôn chỉ từ bi nên bản đạo không tán thành cái lối trả thù giết người này của thí chủ.

- Theo ý kiến của đạo trưởng thì...

- Bản đạo muốn khuyên thí chủ nên tha thứ được thì nên tha thứ, đáng nương tay thì nên nương tay, mong từ giờ thí chủ đừng có giết chóc quá nhiều như vậy. Vì giết chóc quá nhiều sẽ trái lòng người, với cả đạo Phật!

- Có phải đạo trưởng khuyên tại hạ nên tha thứ cho những kẻ đã giết chết cha mẹ tại hạ hay sao?

- Bản đạo chỉ khuyên thí chủ nên giết ít một chút thôi.

- Lời nói của đạo trưởng hơi mâu thuẫn đấy.

- Sao lại mâu thuẫn được?

- Vừa rồi đạo trưởng nói tại hạ nên trả thù cho cha mẹ lấy máu trả nợ máu để tận nghĩa làm con phải không?

- Phải?

- Như vậy tại hạ giết những kẻ thù để trả thù cho cha mẹ như hiện giờ đây có điều gì không nên không phải?

- Không phải thế.

- Rồi đạo trưởng lại bảo tại hạ nên khoan thứ cho những kẻ thù, lời nói trước sau trái ngược nhau như vậy, chả mâu thuẫn là gì?

Nhất Trần đạo trưởng mới hiểu câu mâu thuẫn của chàng, liền mỉm cười nhìn chàng đáp:

- Thí chủ giải thích như vậy không phải là vô lý nhưng thí chủ nên rõ năm xưa bọn người vây đánh lệnh tôn lệnh đường có hàng trăm...

- Chỉ vì số người quá nhiều, nên tại hạ ra tay không nể nang gì hết.

- Thí chủ có nghĩ giết bừa bãi như vậy hậu quả sẽ như thế nào không?

- Tại hạ không còn suy nghĩ đến hậu quả.

- Nhưng!....

- Đạo trưởng đừng có nói nhưng nữa. Không biết đạo trưởng có nghĩ tới dù tại hạ có nghe theo lời khuyên cáo của đạo trưởng, nhưng kẻ thù của tại hạ lúc nào cũng muốn tiêu diệt Âu Dương Siêu này để cho khỏi hậu họa, họ đã phao lên rằng “nhổ cỏ phải nhổ tận gốc cỏ mới khỏi mọc”.

Nhất Trần đạo trưởng ngẩn người ra hồi lâu, rồi bụng bảo dạ rằng:

“Phải, kẻ thù của y có ý định cắt cỏ nhổ rễ, không muốn cho y sống sót thật, huống hồ võ công y đã cao siêu tới mức khôn lường như thế này...”

Lúc ấy, Âu Dương Siêu lại mắt lộ sát khí, tiếp:

- Bởi vì trả thù của cha mẹ tại hạ chỉ có một cách dùng chém giết thù, dùng máu của chúng để trả nợ máu.

Nhất Trần đạo đường nghe nói càng thất kinh thêm vội hỏi tiếp:

- Ngoài cách ấy ra thí chủ còn cách nào hoàn hảo hơn không?

- Không!

Đạo trưởng khẽ lắc đầu, thở dài mà đứng yên tại đó không biết nói năng gì nữa.

Âu Dương Siêu thấy vậy mỉm cười nói tiếp:

- Không phải tại hạ không chịu nghe lời khuyên cáo hảo ý của đạo trưởng đâu, sự thật hoàn cảnh bắt buộc phải hành động như vậy mong đạo trưởng thứ cho nỗi khổ tâm và hoàn cảnh khó khăn của tại hạ.

- Nhưng bản đạo chỉ mong thí chủ nghĩ đến lòng trời mà bớt giết chóc đôi chút thôi.

Âu Dương Siêu ngẫm nghĩ giây lát khẽ gật đầu và trả lời tiếp:

- Tạ hạ xin ghi nhớ lời vàng ngọc này của đạo trưởng.

- Nếu vậy bản đạo xin cáo lui.

Nói xong, lão đạo sĩ vái chào Âu Dương Siêu một lễ, rồi đem theo ba đệ tử của mình thùng thưng đi mất dạng.

Lúc ấy, Minh Không, Minh Tâm hai người đã thoát chết ngồi ở dưới vịn công điều thức để chữa nội thương cũng vừa xong đang đứng dậy định đi.

Tuy vết thương trong nội phủ của hai người này tuy chưa hoàn toàn khỏi hẳn, nhưng cũng hết nguy hiểm rồi, nên sau khi họ đứng dậy, đưa mắt nhìn bảy cái xác đang nằm ngổn ngang, trong lòng đau đớn biết bao nhưng lại cũng còn sợ hãi nữa. Vì vậy chúng đứng ngăn người ra, hai mắt ươn tròn xoe nhìn Âu Dương Siêu Âu Dương chứa đầy những thù hận và oán độc.

Lúc ấy, Bạch Y Truy Hồn Đoàn Bân, Quyên Quyên, Tiểu Yến và Thiên Ma Tiên Nương đều đi tới cạnh Âu Dương Siêu. Tiểu Yến với đôi mắt đầy tình tứ nhìn chàng và nũng nịu nói:

- Phúc đại ca, không ngờ đại ca bỏ nhà mới hơn ba tháng mà đã học được võ công cao siêu như thế này, em thật sung sướng quá.

Nói xong, nàng lại nhìn chàng. Âu Dương Siêu trải qua bao sự đau đớn khổ sở nên chàng đối với người cũ của Thiên Tâm trang không còn cảm tình gì hết, nhưng đối với Tiểu Yến thì khác. Chẳng những chàng không tức

giận mà con yêu vì hai người đã yêu thương nhau từ tấm bé rồi... Cho nên, chàng thấy nàng ta vui vẻ như vậy, trong lòng cũng vui vẻ phấn khởi và kiêu ngạo.

Nhưng chàng là người rất cương trực nên trong lòng có cảm tưởng như vậy mà vẫn cố kềm chế, không để lộ ra ngoài mặt. Tuy vậy chàng vẫn nhìn nàng ta mỉm cười, ung dung hỏi:

- Thật à?

Thiên Ma Tiên Nương bỗng cười khanh khách hỏi:

- Tiểu Yến cô nương, cô mừng thật hay mừng dối?

Tiểu Yến gật đầu nhìn Tiên nương nghiêm nét mặt đáp:

- Tất nhiên là mừng thật.

- Nhưng cô có biết cha cô rất bức mình không?

- Chưa chắc.

Nàng lại liếc nhìn Âu Dương Siêu một lần nữa và hỏi:

- Phúc đại ca, lời nói của tiểu muội có đúng không?

Quyên Quyên đứng cạnh thấy Tiểu Yến thân thiện với Âu Dương Siêu như thế, nên nổi ghen vội nũng nịu nói với Âu Dương Siêu rằng:

- Tam đệ chúng ta đi thôi!

Âu Dương Siêu quay lại nhìn nàng và đáp:

- Hãy khoan đã nhị tỷ, tiểu đệ còn phải dạy mấy người này đã.

- Tam đệ muốn dạy bảo ai thế?

Âu Dương Siêu vừa cười vừa đưa mắt nhìn Trác Quân Kiệt, Dương Đông Xuyên và Từ Mộ Vân ba người, chàng bỗng sầm nét mặt lại trầm giọng nói:

- Trác Quân Kiệt, Dương Đông Xuyên, Từ Mộ Vân ba người ra đây.

Ba người nghe nói đều hoảng sợ, nhưng Đông Xuyên gượng làm ra vẻ trấn tĩnh, nhìn chàng quát hỏi:

- A Phúc, người muốn gì?

Âu Dương Siêu càng lạnh lùng thêm đáp:

- Ta muốn quật cho mấy người lộn mấy vòng và tát cho người mấy cái bạt tai.

Tiểu Yến nghe nói liền tỏ vẻ lo âu, nhìn chàng nũng nịu đỡ lời:

- Phúc đại ca...

Ngờ đâu, nàng vừa nói lên tiếng Âu Dương Siêu đã đưa tay cản trở và vừa cười vừa khuyên nàng rằng:

- Tiểu Yến, hiền muội hãy để cho tôi làm việc đã.

Nói xong, chàng quần lá cờ bấu lại bỏ vào trong túi, Tiểu Yến lườm chàng một cái và nũng nịu đáp:

- Hà tất Phúc đại ca phải đối xử họ như thế!

Âu Dương Siêu nhìn lại nàng mỉm cười và đáp:

- Tiểu Yến hiền muội, bấy nhiêu năm nay, chỉ có một mình hiền muội tử tế với ngu huynh thôi và cũng không bao giờ nói nặng huynh cả, còn bọn chúng thì thị biết mấy miếng võ ngày ngày cứ vật ngu huynh ngã lộn, tát ngu huynh, hà hiếp mắng chửi ngu huynh luôn luôn.

Tiểu Yến nghe nói bụng bảo dạ rằng:

“Phải đấy họ vẫn thường bắt nạt Phúc đại ca, nào đánh nào chửi ta khuyên mãi họ cũng không nghe, lúc bấy giờ Phúc đại ca thật tội nghiệp.”

Nàng nghĩ như vậy liền thương Âu Dương Siêu ngay và nũng nịu:

- Phúc đại ca em biết lúc này đại ca còn ghét họ, nên một định trả thù phải không?

Âu Dương Siêu gật đầu, Tiểu Yến lại nói tiếp:

- Phúc đại ca muốn trả thù cho bố tức như vậy tiểu muội không ngăn cản, nhưng đại ca đừng có đả thương họ.

- Tiểu Yến hiền muội cứ yên chí, ngu huynh không đả thương chúng đâu, hiền muội đừng sợ.

Nói xong, Âu Dương Siêu bèn vẫy tay gọi ba người:

- Ba vị lại đây!

Lúc ấy, Quân Kiệt, Đông Xuyên và Bội Vân ba người vừa hồ thẹn vừa sợ hãi không biết có nên tới gần không. Cho nên chúng nghe thấy chàng gọi xong đưa mắt nhìn nhau, đứng yên một chỗ cũ, chứ không hề tiến lên bước nào cả. Âu Dương Siêu thấy vậy trợn ngược lông mày lên và lạnh lùng nói tiếp:

- Ba vị biết điều thì đi lại đây, bằng không Âu Dương Siêu này mà phải đến tận đó, thì ba vị khổ không thể tưởng tượng được đâu.

Chàng vừa nói dứt, bỗng phía sau ba người nọ có tiếng cười khanh khách và với giọng rất nũng nịu nói:

- Ba vị xấu hổ, không dám đi ngang đến đó, để ta giúp ba vị một tay vậy

Người đó vừa nói xong, ba tên nọ đã thấy phía sau có một luồng sức dục dồi, nhưng mạnh khôn tả, đẩy ba người tới trước mặt Âu Dương Siêu, cả ba muốn chống cự, nhưng không sao toại nguyện, đành phải từ từ bước tới.

Chương 33

Ăn Miếng Trả Miếng

Thì ra người đó là Thiên Ma Tiên Nương nàng đã lẳng lặng đi tới phía sau ba tên nọ, giơ hai chưởng lên vận nội lực đẩy ba người đến trước mặt.

Âu Dương Siêu lớn tiếng cười và nói:

- Ba vị, trước hết mỗi người một cái tát đã.

Chàng vừa nói dứt đã múa song chưởng nhanh như điện chớp tát vào mỗi người một cái kêu “bốp, bốp, bốp”.

Âu Dương Siêu ra tay quá nhanh quá kỳ lạ, nên ba người họ muốn tránh cũng không kịp, vả lại chàng ra tay như thế mà chúng cũng không trông thấy rõ, chúng chỉ thấy mắt hoa một cái, mà đã đi tát liền. Sự thực không riêng gì chúng mà Trác Tiểu Yến, Quyên Quyên, Đoàn Bân và mấy người đứng đó hơn trượng cũng không trông thấy rõ tay chàng đánh như thế nào nốt!

Chỉ trong giây lát má bên phải của ba bên kia đã sưng húp, ba bộ mặt đều méo hăn, nhưng Âu Dương Siêu rất có mực thước, vì thế mà chúng tuy bị sưng như vậy mà không chảy máu chút nào cả, cả ba đều giơ tay ôm má, hai con mắt trợn trừng nhìn Âu Dương Siêu trong lòng vừa kinh hãi, vừa tức giận, vì vậy chúng chỉ biết lấy tay ôm má, mặt ngẩn ra nhìn Âu Dương Siêu.

Đột nhiên Âu Dương Siêu lại lớn tiếng cười và nói tiếp:

- Má phải mập má trái ồm, bộ mặt của các người trong khó coi lắm. Thôi để ta giúp ba vị cùng mập cả hai bên nhé!

Trong khi chàng đang nói ba tên họ đều hoảng sợ run lấy bầy, nhưng chúng chưa kịp suy nghĩ thì má bên phải đã bị chàng tát trúng rồi. Khỏi cần nói mà trán của ba người cũng sưng húp lên ngay.

Quyên Quyên trông thấy bộ mặt sưng của chúng, không sao nhịn được cười khanh khách rồi nàng dịu dàng nói với Trác Tiểu Yến đang cau mày đứng đó không xa rằng:

- Trác cô nương, xem mặt của ba người trông có tức cười không?

Giọng Quyên Quyên tuy rất hòa nhã nhưng sự thật bên trong đây những ý nghĩa châm biếm.

Tiểu Yến rất thông minh, sao lại không hiểu ý nghĩa lời nói của Quyên Quyên, nhưng nàng chẳng biết trả lời ra sao đành chỉ nhìn Quyên Quyên cười thôi, nhưng tiếng cười của nàng bao hàm rất nhiều ý nghĩa, lúc ấy có bốn người tại đó có quan hệ mật thiết với nàng, phía bên bị nhục một là anh ruột của nàng, hai là sư huynh của nàng, còn Âu Dương Siêu không những là người yêu từ hồi nhỏ của nàng và cũng là người mà nàng mến nhất từ hồi còn nhỏ.

Âu Dương Siêu khi còn ở Thiên Tâm trang bị dày vò hà hiếp đau khổ ra sao Tiểu Yến đều hay rõ hết, vì chuyện đó nàng vẫn ẩn núp trong xó tối khóc lóc. Bây giờ Âu Dương Siêu đã học thành võ công kinh người. Chàng muốn trả thù mấy người trước kia bắt nạt mình cho bỏ tức đó là sự rất thường của người đời và cũng nên lắm, cho nên Tiểu Yến thấy Âu Dương Siêu trả thù ba người kia mà nàng vẫn đứng yên là thế, nhưng nàng thấy anh và hai sư huynh bị Âu Dương Siêu tát xong, nàng động lòng thương, tuy nàng thương ba người, nhưng vẫn ngồi yên ở đó, vì nàng biết mối thù này Âu Dương Siêu ôm ấp đã từ lâu, phải để cho chàng trả thù mới được, bằng không khi nào chàng chịu để yên cho.

Ba tên họ bị tát xong tức giận vô cùng, bỗng rút trường kiếm ra nhắm người Âu Dương Siêu đâm liền.

Tiểu Yến thấy vậy kinh hãi vô cùng, vội la lớn:

- Đại ca, sư huynh, sao các người lại lấy kiếm ra đâm như thế không nên, không nên, mau...

Trong lúc nàng thất thanh kêu la thì Âu Dương Siêu đã lớn tiếng cười và nói:

- Không sao đâu Tiểu Yến hiền muội!

Nói xong chàng lại lớn tiếng cười và nói tiếp:

- Mau đưa hết khí giới của các người cho ta.

Trong lúc nói như vậy, chàng đã giơ tay chỉ múa mấy cái đã cướp được trường kiếm của Quân Kiệt, Đông Xuyên và Bội Vân liền.

Âu Dương Siêu ra tay cướp kiếm nhanh như điện chớp không hiểu chàng dùng thủ pháp gì, ba người nọ cũng không trông thấy rõ, chỉ thấy thấp thoáng một cái, cổ tay bên trái, trường kiếm đã bị cướp mất liền. Ba tên ấy kinh hoàng vô cùng, vội lui ngay về phía sau, chúng lại nghe thấy Âu Dương Siêu cười và nói tiếp:

- Ba người các người đừng sợ hãi, ta không đánh các người nữa đâu.

Nói xong, chàng phẩy tay một cái, đã có ba đạo hào quang nhanh như điện chớp bắn ra, thì ra ba thanh kiếm của ba tên kia đã bị chàng ném vào một tấm bia cao hơn sáu thước ở cách đó ba trượng chỉ nghe thấy xoẹt xoẹt ba tiếng. Ba thanh trường kiếm của chúng đã cắm sâu vào bia đá nọ liền. Công của chàng như vậy nếu không đích mắt trông thấy thì không ai dám tin là sự thật!

Âu Dương Siêu ném xong ba thanh kiếm đó, nhìn thẳng vào mặt ba tên nọ lớn tiếng nói:

- Vừa rồi ta đã nói qua không đánh ba người, nhưng bây giờ ta bắt ba người phải lộn mấy vòng cho các bạn đây xem.

Dương Đông Xuyên sầm nét mặt lại quát lớn:

- Tiểu cậu mi có giỏi thì giết chết ba chúng ta đi.

Âu Dương Siêu cười ha hả đáp:

- Dương Đông Xuyên, người muốn ta giết các người ư, việc này ta không làm được, nam nhi đại trượng phu, ân oán phải phân minh, giữa ta với các người chỉ có mối hận si nhục thôi, cho nên ta chỉ làm nhục các người để rửa hận thôi chứ ta không giết các người...

Nói tới đó chàng bỗng quát lớn một tiếng:

- Họ Dương kia, đáng lẽ ta không đánh các người nữa, nhưng vì người chửi ta, nên ta phải đánh người một cái tát để cảnh cáo!

Chàng vừa nói dứt đã giơ tay tới trước mặt Đông Xuyên tát vào má trái của y một cái nữa, lần này kẻ địch đề phòng nhưng vẫn không sao tránh thoát. Chỉ nghe thấy kêu “bộp” một tiếng, nhưng chàng không tát má trái của y mà lại tát má bên phải, rất rõ ràng trông thấy chàng đánh má trái của y nhưng khi chàng đánh trúng lại tát má bên phải. Hai má của y đã sưng húp, bây giờ lại bị tát thêm nữa, máu mồm đổ ra, răng lung lay, suýt tý nữa thì quai hàm cũng rớt ra luôn!

Quân Kiệt với Bội Vân hai người đều giận dữ quát lớn:

- Chúng ta thí mạng với người!

Âu Dương Siêu cười nhạt đáp:

- Các người chưa xứng!

Chàng vừa quát xong đã giơ hai tay ra nắm lấy hai cổ tay của Quân Kiệt cùng Bội Vân. Hai tên ấy bị chàng nắm trúng yếu huyệt ở cổ tay liền thấy cánh tay tê tái, không còn sức nào nữa.

Âu Dương Siêu lại cười nhạt một tiếng và nói tiếp:

- Hai người hãy lộn một vòng cho ta xem đã.

Nói xong chỉ thấy chàng run tay một cái, hai tên nọ rất ngoan ngoãn lộn một vòng rồi ngồi phịch xuống đất.

Âu Dương Siêu ra tay rất khéo, hai tên ấy lộn ngược, rồi lộn xuống thôi chứ không đau đớn gì hết.

Hai người vội đứng dậy trong lòng tuy hận Âu Dương Siêu vô cùng nhưng vì võ học của chàng ta quá cao nên chúng không làm gì nổi chàng Âu Dương Siêu làm cho Quân Kiệt với Bội Vân lộn vòng xong lại chạy tới trước mặt Đông Xuyên lạnh lùng nói:

- Dương Đông Xuyên, người đừng có ngồi rồi như vậy, lộn hai vòng cho ta coi.

Chàng vừa nói xong, đã giơ tay ra chụp lấy tay của đối phương, nhưng Đông Xuyên đã vội tránh ra ngoài xa năm thước. Âu Dương Siêu thấy vậy vội nói tiếp:

- Họ Dương kia, người còn muốn trốn tránh phải không?

Nói xong, chàng như bóng theo hình đuổi theo tới và chụp cánh tay của đối phương luôn. Đột nhiên có tiếng nói thánh thót quát bảo:

- Âu Dương Siêu ngừng tay lại.

Âu Dương Siêu nghe nói ngạc nhiên vô cùng đã thấy một thân hình bé nhỏ phi thân tới trước mặt mình, chàng nhìn kỹ thì mới hay đó là Ngân Khiết Nữ Thi Phụng Anh.

Chàng nhìn nàng ta rồi lạnh lùng nói:

- Thi cô nương định chỉ bảo gì thế?

Phụng Anh mỉm cười đáp:

- Tôi không dám, bạn ra tay đánh như thế chắc cũng đủ rồi...

- Chưa đủ!

- Bạn làm như vậy thì thật khi người quá lắm.

- Thi cô nương cho là quá lắm ư?

- Phải!

- Cô nương nói như vậy không sợ ngượng mồm hay sao?

- Không!

- Tối hôm nay bạn trả thù như thế đã bỏ tức rồi chứ?

- Tại hạ chưa nguôi cơn giận.
- Bạn phải làm như thế nào mới nguôi cơn giận.
- Thủ đoạn đêm hôm nay của tại hạ chỉ là một phần trăm mà trước kia chúng đối xử với tại hạ thôi, tuy tại hạ không đòi lời lãi nhưng cũng phải lấy lại tiền vốn mới nguôi cơn giận được.
- Như vậy bạn độc ác quá!
- Có thể, mà cô nương đã bảo tại hạ độc ác, tại hạ đang mang mối thù lớn, nếu không ác độc thì làm sao mà trả được thù đó cho cha mẹ.
- Bạn trả thù cho cha mẹ, đối với kẻ thù ra tay ác độc đó là một việc khác.

Nói tới đó, nàng ta bỗng sầm nét mặt lại quát hỏi tiếp:

- Kẻ thù của người là ai? Họ có phải là kẻ thù của người không?
- Chúng tuy không phải là kẻ thù của tại hạ, nhưng là những người mà tại hạ ghét nhất trên đời!
- Người này thật là không phải con người!

Phụng Anh tức giận vô cùng mới nói như vậy.

Âu Dương Siêu lớn tiếng quát lại:

- Thi cô nương ăn nói nên dè dặt một chút nhé.
- Không dè dặt thì sao?
- Hừ...

Âu Dương Siêu đã tức giận vô cùng, nhưng chàng chỉ kêu hừ như vậy thôi.

Tiểu Yến bỗng phi thân tới cạnh Phụng Anh nũng nịu nói với Âu Dương Siêu rằng:

- Phúc đại ca đừng có tức giận như vậy, chị Phụng có thất lễ với đại ca tiểu muội xin tạ lỗi cho, chẳng hay đại ca đã bằng lòng chưa.

Nói xong, nàng vái chào Âu Dương Siêu một cái, chàng ta vội xua tay và trả lời rằng:

- Tiểu Yến hiền muội đừng có lễ phép như thế ngu huynh không dám nhận đâu.

Tiểu Yến nhìn chàng tủm tỉm cười rồi lại u oán nói tiếp:

- Phúc đại ca, tôi muốn nói mấy câu này với đại ca có được không?

- Tiểu Yến hiền muội, trong Thiên Tâm trang chỉ có Tiểu Yến hiền muội với bà thân sinh hiền muội là thương tôi nhất. Từ khi bá mẫu tạ thế rồi chỉ còn mình hiền muội là người tử tế với tôi thôi, chẳng hay hiền muội muốn nói gì, tôi vui lòng lắng tai nghe.

Tiểu Yến thấy chàng nhắc nhở tới mẹ mình, trong lòng rầu rĩ thở dài một tiếng rồi đáp:

- Hà, nếu má em chưa chết có phải là tốt biết bao, khi nào bà lại để bọn họ hà hiếp đại ca như vậy?

Âu Dương Siêu gật đầu, Tiểu Yến lại nói tiếp:

- Phúc đại ca, muội biết đại ca ghét hận người của Thiên Tâm trang lắm, nhất là đại ca của muội với Dương sư huynh các người.

- Nhưng tôi không hận hiền muội.

- Cám ơn đại ca nhưng...

Tiểu Yến muốn nói lại thôi, vì nàng sợ nói ra chàng ta không chịu nghe.

Âu Dương Siêu thấy nàng định nói lại thôi, liền mỉm cười hỏi:

- Nhưng cái gì, hiền muội nói tiếp đi.

Tiểu Yến đưa mắt nhìn chàng có vẻ sợ sệt, rồi hỏi lại:

- Phúc đại ca, muội muốn xin đại ca đừng có làm khó dễ đại ca của muội và hai vị sư huynh nữa. Chẳng hay đại ca có bằng lòng không?

Âu Dương Siêu nghe nói xong, ngật ngừng giây lát, rồi trả lời:

- Được, tôi nhận lời.

Tiểu Yến nghe nói tươi cười đẹp như hoa nở, rồi lại nũng nịu nhìn Âu Dương Siêu và nói tiếp:

- Phúc đại ca tử tế thật!

Âu Dương Siêu lại càng khoái chí thêm, mỉm cười mà không nói gì hết.

Với giọng ghen tuông Quyên Quyên xen lời nói:

- Trác tiểu thư, y tử tế và cô cũng không đến nỗi tệ lắm.

Tiểu Yến nghe nói ngẩn người ra nhìn Quyên Quyên và hỏi lại:

- Chị nói như thế có ý nghĩa gì?

- Ý nghĩa gì thì cô tự biết lấy, “hừ!”

Quyên Quyên nói xong dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng như trên!

Tiểu Yến nhìn nàng, vẫn ngơ ngác không hiểu và hỏi tiếp:

- Tôi biết cái gì?

- Không biết thì thôi.

Nói xong, Quyên Quyên vẫn tỏ vẻ lạnh lùng rồi quay lại nhìn Âu Dương Siêu khẽ bảo:

- Tam đệ, chúng ta đi thôi!

Lúc ấy Minh Không, Minh Tâm của nhóm Thanh Thanh lục đạo với đệ tử của phái Hoa Sơn đã lần lượt dìu nhau đi khỏi, và còn đem theo cả bảy cái xác nữa. Lúc này chỉ còn lại những người vẫn đứng cách xa hai trượng để mong được xem thêm trò vui, vì thế mà họ không chịu rời khỏi nơi đây.

Âu Dương Siêu hai mắt sáng như hai cái đèn ló, liếc nhìn những người còn đứng lại xem trò vui kia một lượt rồi quay đầu ra nhìn Tiểu Yến lần nữa mới gật đầu trả lời Quyên Quyên.

Chương 34

Khách Là Giai Nhân

Thần Châu tam kiệt đang định quay người đi bỗng nghe thấy Phụng Anh nũng nịu gọi:

- Hãy khoan đã!

Âu Dương Siêu hỏi lại:

- Cô nương còn việc gì muốn nói nữa?

Phụng Anh nguýt chàng một cái hờn giận đáp:

- Đoàn tướng công, tôi có mấy lời muốn nói với tướng công có cho phép tiểu muội được nói không?

Tuy cau mày lại tỏ vẻ không vui nhưng Đoàn Bân vẫn gật đầu hỏi lại:

- Được, không biết cô nương muốn nói gì với tiểu sinh thế?

- Tôi có nhiều chuyện muốn nói với tướng công lắm.

Đoàn Bân ngẫm nghĩ rồi khẽ kêu “ồ” một tiếng.

Đoàn Bân là người rất thông minh, chàng chỉ hơi suy nghĩ đoán biết ngay Phụng Anh không có chuyện gì muốn lợi dụng cơ hội nói chuyện để gần gũi mình đấy thôi. Cho nên chàng kêu “ồ” một tiếng xong, liền giả bộ đứng đần hỏi lại Phụng Anh rằng:

- Lời nói của cô có quan trọng không?

Vì quá yêu Đoàn Bân nên Phụng Anh mới muốn giữ chàng ở lại để mong có dịp được gần gũi chàng thực. Thấy Đoàn Bân nói như vậy, nàng nghĩ ngay ra được một kế trả lời rằng:

- Chuyện của tiểu muội có thể nói là rất quan trọng và cũng có thể nói là không quan trọng cũng được.

Đoàn Bân nghe xong rất buồn cười và bụng bảo dạ rằng:

“Ý muốn của người tưởng ta không biết sao? Ta hỏi người hồi nãy là cố ý làm ra vậy để giễu cợt người, còn người kể cũng khôn ngoan đấy, muốn nhân dịp này lấy lòng ta...”

Tuy chàng buồn cười. nhưng vẫn phải làm ra vẻ đứng đắn hỏi lại:

- Nếu câu chuyện của cô nương rất quan trọng thì xin cô nương cứ việc nói đi.

- Ở đây nhiều người như thế này nói làm sao được.

- Thế phải đi tới đâu mới có thể nói được.

- Kiểm một chỗ không thể cho người khác nghe được.

- Chuyện gì quan trọng đến nỗi không để cho người khác nghe được?

- Tưởng công thực là...

- Có phải cô nương bảo tôi ngốc lắm phải không?

Nói xong, chàng bỗng nghiêm nghị lớn tiếng nói tiếp:

- Thì ra cô nương không có chuyện gì phải giấu giếm hết, cô nương nên nhớ tiểu sinh đây đường đường một đấng nam nhi...

Chàng chưa nói dứt, bỗng ngoài năm trượng sau một ngôi mộ có tiếng cười kêu như tiếng chuông vọng tới, và có tiếng người nói rằng:

- Đường đường một đấng nam nhi?...

Rồi đột nhiên có ba cái bóng người nhanh như điện chớp phi thân tới trước mặt mọi người.

Âu Dương Siêu đã trông thấy rõ, thì ra ba người đó là Đông Hải Nhất Kỳ, Thần Thâu Thạch Bất Phàm và Tang Tử Tu ba người.

Âu Dương Siêu đang định tiến lên vái chào thì Thiết Bút Cùng Nho Tang Tử Tu đã nhìn thẳng vào mặt Đoàn Bân mà bỗng cười ha hả nói:

- Đoàn hiền điệt, cô nương có lòng như vậy, muốn rủ hiền điệt ra chỗ vắng vẻ chuyện trò sao hiền điệt cự tuyệt như thế. Để phụ lòng tốt của cô ta như thế. Theo y ngu thúc thì hiền điệt cứ việc...

Đoàn Bân biết Tang thúc thúc định tâm đùa giỡn mình, nên chàng không đợi chờ Thiết Bút Cùng Nho nói dứt lời đã cất giọng lạnh lạnh trách người thế thúc đó rằng:

- Thúc thúc chỉ được...

Tử Tu nhìn thẳng vào mặt chàng vừa cười vừa hỏi lại:

- Lão thì sao...

- Thúc thúc nói những lời thừa ấy làm chi.

- Lời nói của thúc thúc mà hiền điệt bảo là thừa ư? Cậu này thực không biết lòng tốt của người ta, cậu có biết thúc thúc đồ nho nghèo này nói như vậy là muốn cho cậu khỏi bị người ta trách là kẻ không biết phong tình gì hết chỉ được bộ cánh bên ngoài mà thôi!

Đoàn Bân nghe tới đó có vẻ tức giận dậm chân xuống đất, vẻ mặt giận hờn nói tiếp:

- Việc này không khiến thúc thúc can thiệp vào!...

- Được được, không khiến lão can thiệp thì lão hủ nho này không can thiệp nữa.

Nói xong, Thiết Bút Cùng Nho lại cười ha hả.

Thần Thâu Thạch Bất Phàm đứng cạnh đó cũng cười theo và lớn tiếng xen lời nói:

- Khách là mỹ giai nhân, chàng nào không muốn yêu, nhưng khốn nỗi tâm lực lại không cho phép.

Nói xong, ông ta lại nhìn Phụng Anh mỉm cười một cái rất có ý tứ Phụng Anh thấy cái cười của Thần Thâu trống ngực đập rất mạnh, mặt đỏ bừng hổ thẹn vô cùng cúi đầu xuống.

Âu Dương Siêu ngẩng mặt lên trời lẳng lẳng ngẫm nhìn mặt trăng, hình như chàng đang nghĩ một chuyện gì rất quan trọng vậy. Trác Quân Kiệt với Tiểu Yến đứng sát cạnh nhau, y thấy Âu Dương Siêu như vậy vừa tức giận vừa sợ sệt, rồi khẽ nói với Tiểu Yến rằng:

- Nhị muội, chúng ta đi về nhe?

Tiểu Yến gật đầu, rồi nàng khẽ bảo với Âu Dương Siêu rằng:

- Hở, hở!...

Âu Dương Siêu đang ngẩng mặt lên trời nghĩ ngợi, nghe thấy nàng nói như vậy hơi ngạc nhiên nhưng chàng ta vội quay mặt lại nhìn Tiểu Yến rồi đáp:

- Hiền muội cứ đi về đi, sau này chúng ta lại có dịp gặp lại nhau.

Tiểu Yến nhìn thẳng vào mặt chàng cười một cách rất tình tứ nhưng giọng nói lại chua chát mà thêm rằng:

- Phúc đại ca khá cẩn thận giữ gìn sức nhé!

Nàng lại liếc chàng một cái rồi cùng Phụng Anh, Quân Kiệt, Âu Dương Đông Xuyên và Bội Vân mấy người quay mặt mình đi luôn.

Trước khi đi Phụng Anh tuy không có dịp chào Đoàn Bân một câu, nhưng đôi mắt của nàng liếc chàng lại còn có ý nghĩa hơn là chào, và cũng chứa đầy u oán nữa. Nhưng tiếc thay cái liếc sâu sắc nhưng chàng rất dửng dưng như đối với nàng ta vậy.

Thần Thâu thấy vậy lắc đầu thở dài nói:

- Sao lại có người si mê đến thế?

Cùng Nho nhìn Đoàn Bân mỉm cười nói:

- Hiện diệt làm như thế thực tai hại cho người ta không ít.

- Hừ!...

Đoàn Bân dùng giọng mũi như vậy và đưa mắt tiếc nhìn Cùng Nho một cái.

Âu Dương Siêu nhìn theo năm người đi mất dạng, và chàng bỗng cảm thấy như mất mát một cái gì vậy, và đồng thời cũng thấy trái tim rất trống rỗng nên chàng cứ đứng ngẩn người ra nhìn hoài, thấy hình bóng của Tiểu Yến càng ngày càng xa càng nhỏ.

Một lát sau chàng mới nói:

- Em cũng nên giữ gìn sức khỏe!...

Quyên Quyên đứng cạnh đó nghe thấy chàng nói vậy không sao nhịn được, cũng phải phì cười và đỡ lời:

- Người ta đã đi xa rồi mà tam đệ còn đứng ở đây lắm nhằm nói, chẳng hay hiền đệ nói chuyện với ai thế hả?

- Thế à?...

Như kẻ mất thần Âu Dương Siêu hỏi băng quơ như vậy.

Quyên Quyên thấy người em kết nghĩa và cũng là người yêu của mình nữa nhìn theo Tiểu Yến một cách thất thần như vậy máu ghen lại nổi lên và không sao nhịn được liền lên tiếng hỏi:

- Tam đệ làm gì thế?

- Hử...?

Âu Dương Siêu bỗng giật mình kinh hãi nhìn Quyên Quyên ngơ ngác trả lời như vậy.

Quyên Quyên nhìn chàng và nói tiếp:

- Hiền đệ làm cho tôi mất hồn.

Âu Dương Siêu giật mình đánh thót một cái, nhưng chàng không hiểu Quyên Quyên nói như thế là có ý nghĩa gì? Nên chàng vội hỏi lại:

- Nhị tỷ, tiểu đệ có điều gì không nên không phải?

Quyên Quyên lạnh lùng đáp:

- Việc gì thì hiền đệ biết.

Thấy nàng khiển trách như vậy Âu Dương Siêu càng không hiểu thêm. Chàng chỉ thấy Quyên Quyên hờn giận, chứ chàng không hay biết một tí gì nên có vẻ hoảng sợ nói lại:

- Tiểu đệ không hiểu gì cả, nhị tỷ, việc gì thế xin nhị tỷ nói rõ cho tiểu đệ hay đi.

Quyên Quyên đáp:

- Tôi không vui.

Âu Dương Siêu cau mày lại, chàng không hiểu vì lẽ gì mà lại làm mất lòng nhị tỷ, để chị ta tức giận như thế, chàng suy nghĩ giây lát liền quay lại hỏi Đoàn Bân rằng:

- Đại ca, việc gì thế, đại ca có biết không?

Đoàn Bân đảo tròn đôi người một vòng rồi mỉm cười đáp:

- Hiền đệ đừng có hỏi gì nữa, hiền đệ cứ biết xin lỗi chị ấy là được rồi!

Âu Dương Siêu nghe thấy đại ca bảo mình xin lỗi nhị tỷ mà không cho mình biết vì lẽ gì, tuy trong lòng hơi thắc mắc nhưng vẫn lên tiếng rằng:

- Nhị tỷ đừng giận nữa, tiểu đệ xin lỗi!

Quyên Quyên không tức giận gì cả, chỉ vì máu ghen nổi lên khiến nàng hậm hực như thế thôi. Bây giờ thấy Âu Dương Siêu vái chào xin lỗi và trông vẻ mặt của chàng rất tức cười thì máu ghen của nàng cũng nguôi dần. Và trong lòng cũng thấy thích thú là khác.

Nhưng nàng vẫn giả làm như chưa hết giận trợn tròn xoe đôi mắt hờn giận đáp:

- Ai khiến hiền đệ xin lỗi nào.

Nói xong, nàng làm ra vẻ vẫn tức giận thực sự, nhưng không sao nén nổi sự khoái trí trong lòng, nên nàng thất thanh cười khi một tiếng.

Lúc ấy những nhân vật của võ lâm đứng ở đằng xa thấy không còn gì xem nữa liền lần lượt ra về.

Thiên Ma Tiên Nương đưa mắt liếc nhìn Đông Hải Nhất Kỳ, Thiên Thủ Đại Thánh, Thiết Bút Cùng Nho, Thần Châu tam kiệt ba già ba trẻ một lượt rồi lại nhìn Âu Dương Siêu mỉm cười nói:

- Âu Dương hiền điệt, với võ học công hiện tại của hiền điệt bây giờ có thể nói trong võ lâm giang hồ hiện thời rất ít người địch nổi hiền điệt, nhưng...

Nói tới đó nàng ngắt lời, rồi với vẻ mặt nghiêm nghị nói tiếp:

- Kẻ thù của hiền điệt không những rất nhiều và lại có cả người của bảy môn phái đều là những cao thủ hạng nhất đương thời từ nay oai phong của Thần Châu tam kiệt sẽ vang danh trên giang hồ, kẻ thù của hiền điệt hay tin này thế nào cũng lần lượt đến kiếm hiền điệt để cắt cỏ nhổ rễ, vì thế từ nay ba người phải cẩn thận lắm mới được. Với võ công của hiền điệt đấu thẳng với họ hiền điệt chẳng sợ gì chúng đâu, nhưng chúng ám hại ngầm mới khó phòng bị.

Âu Dương Siêu nghe nói cung kính đáp:

- Đa tạ sư nương chỉ bảo, đệ tử xin ghi lòng tạc dạ sự chỉ giáo của sư nương, xin sư nương cứ an lòng!

Thiên Ma Tiên Nương gật đầu nói tiếp:

- Còn câu này nữa, tục ngữ có nói: “Song quyền nan địch tứ thủ, hảo hán không chống cự nổi nhiều người” võ công của hiền điệt tuy cao siêu nhưng lúc gặp nhiều kẻ địch thì phải tùy cơ hành sự chớ có thị phu chi dũng, bằng không như chuyện của lệnh tôn lệnh đường năm xưa, đó là một cái gương rất tốt để cho hiền điệt coi đấy!

Nói tới đó, bà ta thò tay vào trong túi lấy một cái thẻ bạc nhỏ ra đưa cho Âu Dương Siêu rồi nói tiếp:

- Cái thẻ bạc này là lệnh bài vô thượng truyền oai của Thiên Ma giáo chúng tôi, các đệ tử trong giáo trông thấy cái lệnh bài này như là trông thấy Giáo chủ vậy. Bây giờ tôi cũng tặng nốt cho hiền điệt. Ở trong đại giang Nam Bắc bảy tình nếu lúc nào hiền điệt cần người giúp sức hiền điệt cứ

kiếm một đệ tử của bốn giáo bất cứ là nam hay nữ đưa cái thẻ bài này cho y xem, y sẽ nghe lời dặn bảo của hiền điệt ngay. Đồng thời ngày mai tôi sẽ dặn đệ tử của bốn giáo ở khắp nơi, bất cứ lúc nào cũng để ý hành tung của ba người, nếu có việc gì tôi sẽ đem các đệ tử bốn ban giáo tới trợ giúp ba người ngay, như vậy ba người không còn sợ thế cô nữa.

Nói xong, bà ta để cái lệnh bài vào tay của Âu Dương Siêu và bảo chàng bỏ vào trong túi cất đi.

Đông Hải Nhất Kỳ, Thiên Thủ Đại Thánh, Thiết Bút Cùng Nho là ba vị võ lâm dị nhân nghe thấy Thiên Ma Tiên Nương nói xong đều cảm động vô cùng và gật đầu khen ngợi thầm.

Thật ra không ngờ một nữ ma đầu mấy chục năm nay vẫn khét tiếng là dâm đảng ở trong võ lâm không tham dự đến thù oán thị phi của ai hết. Bây giờ lại biết dùng lời lẽ vàng ngọc khuyên bảo Âu Dương Siêu như vậy và cũng tựa như một người mẹ hiền dặn bảo con như mình, và còn dám phá tôn chỉ đã giữ mấy chục năm không gây thù hấn với người của bảy đại môn phái, giúp đỡ cho Âu Dương Siêu trả thù.

Nếu mọi người mắt không trông thấy, tai không nghe thấy thì không ai dám tin nữ ma đầu này lại có một nghĩa cử vĩ đại như vậy được.

Thiên Ma Tiên Nương Hoa Bích Dung vẫn khét tiếng là dâm đảng và vô sỉ tiếng tăm của bà ta rất xấu, Đông Hải Nhất Kỳ, Thiên Thủ Đại Thánh, Thiết Bút Cùng Nho xưa nay vẫn có ác cảm với bà ta, nhưng bây giờ thấy bà ta đối xử với Âu Dương Siêu như vậy cả ba đều thay đổi thái độ không còn coi bà ta là nữ ma đầu dâm đảng như trước.

Âu Dương Siêu ngoan ngoãn nghe lời Thiên Ma Tiên Nương dạy bảo, nhưng đối với cái lệnh bài đó, chàng còn do dự không dám nhận.

Thiên Ma Tiên Nương thấy chàng do dự như vậy lại dịu dàng nói tiếp:

- Hiền điệt cứ đem theo cạnh người tất nhiên phải có lúc hiền điệt cần người đưa thư chạy việc hộ, hoặc làm những việc lặt vặt gì, lúc đó kiến điệt sử dụng đến cái lệnh bài này rất phương tiện cho hiền điệt.

Âu Dương Siêu ngập ngừng đáp:

- Sư nương thương con như vậy con không biết lấy cái gì để báo đáp sư nương, nên con không dám nhận cái lệnh bài này xin sư nương thu lại đi.

Thiên Ma Tiên Nương lại mỉm cười nói tiếp:

- Hiền điệt đừng khách khứa với ta như thế nữa, mau bỏ vào túi đi!

Đoàn Bân đứng cạnh thấy vậy liền xen lời nói:

- Tam đệ, bá mẫu đã nói như vậy thì nhận lấy đi. Chưa biết chừng có nhiều lúc cần người giúp đỡ những việc lặt vặt cũng nên.

Thiên Ma Tiên Nương mỉm cười nói tiếp:

- Phải, Đoàn hiền điệt nói rất đúng, thôi con cất đi.

Âu Dương Siêu biết không thể từ chối được bèn cung kính nhận cái thẻ bài và đáp:

- Đệ tử xin tuân lệnh.

Chàng hai tay cầm lấy Thiên Ma Lệnh bài cất vào trong túi.

Thiên Ma Tiên Nương thấy chàng đã nhận cái thẻ rồi, mừng rỡ vô cùng:

- Thế mới phải chứ, đáng lẽ hiền điệt phải nhận sớm mới phải.

Nói xong bà ta nhìn Đoàn Bân mỉm cười hỏi:

- Đoàn hiền điệt bảo có phải không?

Đoàn Bân nghe nói gật đầu tùm tùm cười đáp:

- Vâng!

Thiên Ma Tiên Nương nhìn mặt Đoàn Bân, Đoàn Bân cũng nhìn lại, cả hai đều rùng mình một cái. Đồng thời hai người cũng có một cảm giác rất kỳ lạ. Cả hai không hiểu tại sao lại có cảm giác như vậy và cảm giác đó chỉ thoáng cái đã mất liền, hai người không chú ý đến nữa và cũng không nghĩ ngợi đến việc ấy.

Thiên Thủ Đại Thánh Thạch Bất Phàm bồng chấp tay chào Thiên Ma Tiên Nương và hỏi:

- Kẻ cắp già này có mấy lời nhưng hơi đường đột không biết có nên nói hay không?

Tiên nương mỉm cười đáp:

- Thạch đại hiệp có việc gì chỉ giáo xin cứ nói đi.

Thiên Thủ Đại Thánh ngậm nghĩ giây lát rồi mới nhìn Tiên nương nghiêm nghị nói tiếp:

- Nghe giang hồ đồn đại thì tiếng tăm của Giáo chủ không đẹp đẽ cho lắm, ăn cắp già này không biết tiến thoái gì hết, dám múa mép trước mặt Giáo chủ!

Không đợi chờ Bất Phàm nói dứt Tiên nương đã cười khanh khách đáp:

- Đa tạ Thạch đại hiệp có lòng tốt như vậy, nhưng những lời đồn đại đó đã là chuyện quá khứ.

Nói tới đó bà ta nghiêm nét mặt lại nói tiếp:

- Sau này Thạch đại hiệp thấy đệ tử của bốn giáo có hành vi gì bất chánh phạm đến quy củ của võ lâm thì xin đại hiệp cứ với lòng hiệp nghĩa mà ra tay tương trợ hộ.

Thiết Bút Cùng Nho đứng cạnh đó nghe nói cười ha hả và đỡ lời:

- Giáo chủ thật là nhanh nhẩu, nho hủ tôi rất lấy làm kính phục.

Thiên Ma Tiên Nương cũng cười khanh khách đáp:

- Tang đại hiệp quá khen đấy thôi.

Nói tới đó bà ta nhìn Thần Châu tam kiệt và nói tiếp:

- Trời sắp sáng rồi, chúng ra cũng phải chia tay đến nơi, mong các cháu nhớ đến lời nói của ta phải cẩn thận giữ gìn đừng để cho kẻ thù ám hại và đánh lén.

Thần Châu tam kiệt cung kính đáp:

- Sư nương cứ yên tâm chúng con đều nhớ kỹ.

Thiên Ma Tiên Nương mỉm cười rồi quay lại chào Đông Hải Nhất Kỳ, Thiên Thủ Đại Thánh và Thiết Bút Cùng Nho:

- Xin chào ba vị đại hiệp.

Ba người cùng chấp tay chào lại:

- Xin chào Tiên nương.

Tiên nương quay mình vẫy gọi tám tên thị tỳ và bảo rằng:

- Chúng ta đi thôi!

Vừa nói xong, bà ta đã giở khinh công ra đi trước, tám thị nữ lần lượt theo sau, chỉ thoáng cái đã mất dạng.

Chương 35

Ngoài Thành Lạc Dương

Thiên Ma Tiên nương đi khỏi Âu Dương Siêu nhìn theo ngấn người ra như mất mát vật gì vậy. Tuy trông Tiên nương như người mới ngoài đôi mươi nhưng sự thật bà ta trên bảy mươi tuổi rồi. Mới gặp gỡ nhau có hai lần mà bà ta đối với chàng thương yêu như người mẹ thương con vậy, vì thế mà chàng thấy bà ta đi khỏi trong lòng quyến luyến khôn tả.

Thiên Thủ Đại Thánh chờ Tiên nương đi khỏi mới khăng khái thở dài một tiếng và lẩm bẫm nói:

- Từ nay trở đi những chuyện đồn đại trên giang hồ kẻ cắp già này không tin nữa, việc gì cũng phải xét cho kỹ đã...

Thiết Bút Cùng Nho Tang Tử Tu nghe thấy lão ăn cắp già nói như vậy cũng có một cảm giác như thể liền gật đầu nói:

- Trên giang hồ này lòng người hiểm trá khôn lường, lời đồn đại càng không có căn cứ, có người tốt mà bị nói xấu, kẻ xấu mà họ lại khen là tốt! Việc ấy rất thường vậy.

Đông Hải Nhất Kỳ nghe nói cười ha hả đỡ lời:

- Tang lão đệ nói rất phải, lòng người trên giang hồ bây giờ hiểm trá vô cùng, treo đầu để bán thịt chó, phần nhiều họ trương nhãn hiệu chính nhân quân tử tự cho mình hiệp nghĩa chính đạo, nhưng sự thực chỉ ngấm ngấm làm những chuyện gian trá hiểm ác.

Thạch Bất Phàm cũng cười ha hả xem lời nói:

- Dù sao gừng càng già càng cay, lão tiền bối quả thật là siêu nhân.

Lúc ấy Thần Châu tam kiệt mới hành lễ bái kiến ba vị võ lâm tiền bối.

Đông Hải Nhất Kỳ nhìn thẳng vào mặt Âu Dương Siêu một hồi rồi lớn tiếng cười ha hả và nói:

- Âu Dương lão đệ có con như thế này thật không còn ân hận gì nữa, nếu vợ chồng lão đệ ở dưới âm linh thiên thì chắc cũng ngậm cười chứ không sai...

Nói xong, y lại cười ha hả, hiển nhiên là rất khoan khoái vì thấy bạn cũ của mình đã có người con xuất sắc như vậy. Nên y mới cười khoái chí như thế.

Bất Phàm ngăm nhìn bộ mặt đẹp trai anh tuấn của Âu Dương Siêu một hồi rồi ân cần hỏi:

- Hiền điệt, chân khí ở trong người đã thông rồi phải không?

Âu Dương Siêu gật đầu cười đáp:

- Cám ơn bá phụ đã quan tâm tới, hiện giờ trong người của tiểu điệt chân khí đã quán thông hết rồi.

Nhưng nói tới đó, chàng bỗng rầu rĩ cúi đầu xuống.

Bất Phàm thấy thái độ của Âu Dương Siêu như vậy giật mình kinh hãi vội hỏi:

- Nhưng cái gì?

- Lão đạo bá đã chết rồi!

Thiên Thủ Đại Thánh nghe nói cả kinh la lớn một tiếng rồi đứng thờ người ra như phỗng đá.

Âu Dương Siêu nức nở nói tiếp:

- Lão đạo bá đã thông chân khí cho tiểu điệt cũng là lần cuối cùng giúp tiểu điệt thành công, ông ta cũng như các vị ân sư dồn hết nội công ở trong người sang để giúp cháu...

Nói tới đó, chàng không sao nhịn nổi, bỗng òa lên khóc, nước mắt tuôn ra như mưa, Thạch Bất Phàm nghe xong đau lòng vô cùng cũng ứa hai hàng lệ nức nở khóc và lẩm bẩm nói:

- Hiền đệ ơi! Công lực của hiền điệt đã được Võ lâm Tam tuyệt đồn hết nội công cho rồi. Công lực của y thâm hậu và hùng mạnh như thế, trong võ lâm này ít có người sánh kịp hà tất hiền đệ phải làm như thế?

Thiết Bút Cùng Nho ngạc nhiên vô cùng vội hỏi Thiên Thủ Đại Thánh:

- Thạch huynh, lão đạo sĩ ấy là ai?

Bất Phàm nhìn Cùng Nho một cái khẽ thở dài một tiếng nhưng không thèm trả lời rồi lại nhìn Âu Dương Siêu hỏi tiếp:

- Hiền điệt, y nói gì với hiền điệt không?

Âu Dương Siêu lắc đầu đáp:

- Không! Trước lúc truyền chân khí ông có truyền thụ cho cháu một pho chương pháp và một pho kiếm pháp, còn thì không nói năng gì hết.

Bất Phàm nghe Âu Dương Siêu nói xong liền cả mừng và hỏi:

- Y đã truyền chương pháp và kiếm pháp cho cháu rồi?

Âu Dương Siêu gật đầu.

Bất Phàm lại hỏi tiếp:

- Cháu biết tên chương pháp ấy là gì không?

Âu Dương Siêu lắc đầu đáp:

- Lão đạo bá không nói cho cháu hay!

Thiên Thủ Đại Thánh lại nói tiếp:

- Thế hiền điệt không hỏi y ư?

- Vì những thế thức của chương pháp và kiếm pháp đó thần diệu và phức tạp tinh thâm bát đại, cháu mãi ghi nhớ và luyện tập nên cháu không có thì giờ hỏi.

- Hà...

Bất Phàm thở dài một tiếng nhưng không nói năng gì nữa.

Âu Dương Siêu lại thở dài một tiếng và nói tiếp:

- Lão đạo bá tử tế với cháu quá, nhưng ông ta đã chết rồi cháu không biết tên ông ta là gì...

Nói tới đó, chàng ngẩng đầu lên nhìn Bất Phàm và hỏi:

- Thạch bá phụ, ông ta là ai nói cho cháu biết đi.

- Ông ta là...

Thiên Thủ Đại Thánh bỗng nhớ đến lão đạo sĩ khổ tâm dặn dò nên y lại nửa lời mỉm cười tiếp nói với Âu Dương Siêu:

- Y là ai sau này cháu sẽ tự hiểu, bây giờ đừng có hỏi vội.

Âu Dương Siêu thấy Thiên Thủ Đại Thánh nói như vậy không nói năng gì nữa.

Bất Phàm liếc nhìn Thần Châu tam kiệt một lượt rồi nghiêm nghị nói tiếp:

- Vừa rồi Thiên Ma Tiên Nương nói rất đúng, từ nay trở đi oai danh của ba người sẽ lừng lẫy khắp thiên hạ vô lâm, nhưng...

Nói tới đó y ngần ngại nhìn thẳng vào mặt Âu Dương Siêu nghiêm nghị nói tiếp:

- Vì hiền điệt dòng dõi của Thần Kiếm Trấn Bát Hoang, người của bảy đại môn phái muốn kiếm cháu để cắt cỏ thì phải nhổ rễ để sau này cháu khỏi trả thù. Thế nào họ cũng phái các tay cao thủ xuống núi, hoặc đón đánh hoặc ám hại cháu. Vì thế từ giờ trở đi các cháu đi lại trên giang hồ phải cẩn thận lắm mới được, chỗ nào cũng nguy hiểm chỗ nào cũng có cạm bẫy, cho nên ba người phải hết sức đề phòng.

Âu Dương Siêu cung kính gật đầu đáp:

- Cháu xin tuân lời.

Thiên Thủ Đại Thánh gật đầu nói tiếp:

- Còn gần đây nếu gặp người của bảy môn phái họ không ra tay đánh trước thì cháu cũng đừng nên đánh họ vội.

Âu Dương Siêu lại hỏi:

- Ý của Thạch bá phụ là...

Thiên Thủ Đại Thánh nói tiếp:

- Ý của bá phụ là bảo cháu nên tạm chịu nhịn và hẹn người của các môn phái ba tháng sau một ngày nào đó, hoặc như ngày hôm nay chẳng hạn, gặp nhau ở trên đỉnh núi Hoàng Sơn công khai dứt khoát thanh toán mối thù của cháu.

Âu Dương Siêu ngẫm nghĩ giây lát lại nói tiếp:

- Ý kiến của Thạch bá phụ rất hay và rất quang minh lỗi lạc.

Thiên Thủ Đại Thánh vội đỡ lời:

- Vì nguyên nhân năm xưa hơn trăm tay cao thủ vây đánh giết hại cha mẹ cháu, cho đến ngày hôm nay người trong võ lâm chưa biết vì lý do gì. Cho nên Thạch bá phụ, với Tang bá phụ, Đông Hải bá bá, ba người muốn mời Chương môn nhân của Thiếu Lâm và Võ Đang hai phái, Bang chủ của Cái bang cùng quần hào của hẳn, hắc bạch nhị đạo ở trong võ lâm đến ngày mười lăm tháng ba đều tề tựu ở trên đỉnh núi Thiên Đô lúc ấy ở trước mặt các nhân vật của võ lâm cháu khiển trách và hỏi Chương môn nhân của thất phái, bắt họ phải nói rõ nguyên nhân đó cho cháu hay và cháu bắt họ phải trả lại món nợ máu ấy.

Âu Dương Siêu nghe xong nhận thấy ý kiến đó rất quang minh lỗi lạc, rất có khí phách lại giản tiện nữa. Chàng vội đáp:

- Cháu xin tuân lời.

Thiên Thủ Đại Thánh gật đầu nói tiếp:

- Như vậy hay lắm! Chúng ta chia tay ở đây, mong ba cháu phải ghi nhớ lấy những lời của bác.

Nói xong, lão hiệp cùng Đông Hải Nhất Kỳ, Thiết Bút Cùng Nho ba người quay mình đi luôn.

Lúc ấy mặt trời đã bắt đầu mọc. Thần Châu tam kiệt cũng rời khỏi lăng mộ nhà họ Từ xuống núi ngay.

Ba người cứ theo đại lộ từ từ đi về phía trước, vì ba người đều có võ công rất cao siêu nên đi rất nhanh chóng. Trưa ngày hôm đó đã tới ngoài thành Lạc Dương rồi. Cả đêm hôm trước không ngủ, sáng ngày hôm đó lại đi nửa ngày đường Âu Dương Siêu với Đoàn Bân thì không sao, nhưng Quyên Quyên đã thấy mỏi mệt.

Nàng nhìn Đoàn Bân với Âu Dương Siêu nũng nịu nói:

- Đại ca, tam đệ, chúng ta vào trong điểm kiểm chút ít gì ăn và nghỉ ngơi đi.

Đoàn Bân gật đầu tán thành, ba người liền vào một tửu lầu lớn rộng hơn hết nhưng rất ít khách vào ăn, có thể nói là trong tửu quán lớn rộng như vậy mà không có một người khách nào cả. Người quầy đang ngồi tán dóc với phổ ky, ba người lên trên lầu vừa ngồi xuống đã có hai phổ ky chạy lại, một người cầm ấm và chén nước, một người bưng một mâm đồ điểm tâm đặt trên bàn trước mặt ba người.

Đoàn Bân cau mày lại bảo phổ ky rằng:

- Ai bảo lấy những thứ này?

Phổ ky cúi đầu vái chào cười mỉm đáp:

- Thưa Kim tứ gia bảo lấy như vậy.

Đoàn Bân ngạc nhiên hỏi:

- Kim tứ gia là ai?

Tên phổ ky ngạc nhiên hỏi lại:

- Ba vị không quen biết Kim tứ gia ư, và không phải Kim tứ gia mời ba vị đến hay sao?

Đoàn Bân lắc đầu đáp:

- Không!

Tên phổ ky nghe nói lo âu vô cùng vội nói tiếp:

- Nếu ba vị không phải là bạn của Kim tứ gia mời tới thì mau đi xuống lầu ngay.

Quyên Quyên thấy tên phổ ky đuổi bọn mình xuống lầu bực mình vô cùng hỏi:

- Tại sao lại đuổi chúng ta ra đi như vậy?

Phổ ky càng lo âu nói tiếp:

- Ngày hôm nay Kim tứ gia đã bao hết tửu điểm này rồi.

Âu Dương Siêu lạnh lùng nói:

- Chẳng lẽ Kim tứ gia có thể ăn thịt người hay sao?

Tên phổ ky hãi sợ thêm nhìn Âu Dương Siêu xua tay nói tiếp:

- Xin tướng công nói khẽ chứ bằng không nguy hiểm lắm đấy.

Âu Dương Siêu thấy vậy lớn tiếng cười đáp:

- Sợ cái gì?

Âu Dương Siêu vừa nói dứt, đầu cầu thang đã có bóng người thấp thoáng tiếp theo đó một thiếu nữ bận võ phục toàn bằng màu đỏ, bốn thiếu nữ tuyệt sắc nữa vận áo cung nữ màu vàng, cả năm đều độ mười sáu mười bảy nhan sắc tuyệt vời bước lên trên lầu.

Chương 36

Thiếu Nữ Áo Lụa Đỏ

Hồi trước nói tới Thần Châu tam kiệt ở trên lầu một tửu quán ở trong thành Lạc Dương ăn uống Âu Dương Siêu vừa lớn tiếng cười và nói xong thì đầu cầu thang có bóng người thấp thoáng đi lên.

Bỗng thấy đầu cầu thang có bóng người thấp thoáng một thiếu nữ y phục màu đỏ cùng bốn thị nữ mặc áo vàng xuất hiện, người nào người nấy đều mười sáu, mười bảy, mặt mũi đều đẹp như tiên nữ.

Thiếu nữ áo đỏ trông rất yếu ớt đứng ở cầu thang, bốn thiếu nữ mặc áo vàng đứng sát cánh với nhau ở phía sau nàng, không cần phải nói ai cũng biết thiếu nữ áo đỏ là chủ của bốn thiếu nữ áo vàng. Không hiểu nàng là khuê các nhà ai? Đã đẹp như vậy mà cả bốn thị tỳ theo sau cũng đẹp tuyệt trần nốt. Bốn thị lại còn đeo bảo kiếm ở sau lưng lại đeo những hai thanh, chỉ trông bao kiếm cũng đủ biết thanh kiếm đó là một thanh kiếm tốt. Thiếu nữ áo đỏ tuy ẻo lả yếu ớt như vậy nhưng quyết không phải là người thường và cũng không phải là thiên kim tiểu thư. Vì các thiên kim tiểu thư có khi nào lại xuất hiện ở các nơi công cộng như thế này.

Năm thiếu nữ vừa xuất hiện ở đầu cầu thang, hai tên phổ kỹ đã hoảng sợ đứng chờ người ra ở trước mặt Thần Châu tam kiệt liếc mắt nhìn năm nàng rồi lại hoảng sợ không dám nhìn nữa.

Thiếu nữ áo đỏ với vẻ mặt lạnh lùng liếc nhìn Thần Châu tam kiệt một lượt rồi từ từ đi tới trước một cái bàn, nàng lặng lẽ ngồi xuống bốn thị nữ đứng ở phía sau.

Thần Châu tam kiệt thấy dáng đi của nàng đều giật mình kinh hãi thì ra trông kiêu đi của nàng rất ẻo lả, nhưng sự thật chân nàng không hề chạm

tới mặt đất.

Thần Châu tam kiệt thấy vậy kinh hãi thềm và bụng bảo dạ rằng:

“Thiếu nữ áo đỏ này là ai thế? Sao nàng ít tuổi như vậy mà đã có môn khinh công đẹp tuyệt vô ngần như vậy.”

Quý vị nên rõ Thần Châu tam kiệt tuy là người tuổi trẻ có võ học rất cao siêu có thể nói là những bậc kỳ tài của võ lâm nhưng ngoài Âu Dương Siêu có cảnh ngộ đặc biệt ra, nội công đã luyện tới mức Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên và khinh công cũng giỏi hơn thiếu nữ áo lụa đỏ, còn Đoàn Bân với Quyên Quyên thì hai người đang suy nghĩ thì nàng nọ đã lên tiếng hỏi, giọng nói của nàng lạnh như băng, nóng như than hồng:

- Ba người làm gì thế?

Thấy nàng ta hỏi một cách vô lễ vô phép như vậy Thần Châu tam kiệt đều là những người kiêu ngạo quen đi rồi, nên cả ba không thềm đếm xỉa làm quen và cũng không trả lời.

Thiếu nữ áo đỏ thấy ba người không thềm trả lời câu hỏi của nàng liền sầm nét mặt cau mày và nhìn nữ tỳ ở phía sau một cái. Nữ tỳ đó rón rén đi tới cạnh bàn của Thần Châu tam kiệt, nét mặt cũng lạnh lùng như thiếu nữ áo đỏ quát bảo ba người rằng:

- Ba người câm và điếc hay sao, Công chúa chúng tôi hỏi sao ba người lại không trả lời?

Tam kiệt thấy thiếu nữ áo đỏ có vẻ mặt rất lạnh lùng và ăn nói rất vô lễ trông rất chướng mắt. Nhưng vì không quen biết nhau và cũng không có thù hằn với nhau cho nên ba người giả bộ làm như không nghe thấy và trả lời là thế. Nhưng lúc này nữ tỳ đã đến trước bàn và hỏi như vậy, không thể nào giả bộ được nữa. Huống hồ ba người lại thấy nữ tỳ đó ăn nói cũng vô lễ như người chủ. Như vậy rõ ràng họ định tâm khiêu khích ba người. Cho nên Âu Dương Siêu trợn mắt lên nhìn và định lên tiếng thì Đoàn Bân cướp lời mỉm cười khẽ nói với nữ tỳ làm bộ làm tịch kia rằng:

- Cô nương nên ăn nói nhẹ nhàng một chút thì hơn, chúng tôi là người có học hết, hà tất phải hung hăng như vậy.

- Bậy nào!

Nữ tỳ đó vô lễ thực, không đợi chờ chàng ta nói dứt đã quát bảo như vậy.

Đoàn Bân vẫn nhìn nàng ta cười rồi lại liếc nhìn thiếu nữ áo đỏ một cái mới quay đầu lại khẽ hỏi nữ tỳ kia tiếp:

- Cô nương, Công chúa của các vị cô nương là thuộc cung nào thế?

Nữ tỳ trợn ngược đôi lông mày lên lớn tiếng đáp:

- Đừng có nói lời thô, các người muốn làm trò gì nói mau?

Âu Dương Siêu thấy nữ tỳ vô lễ quá nổi không sao nhịn được liền xen lời đáp:

- Chúng tôi không nói thì sao?

Nữ tỳ cười nhạt đáp:

- Giản dị lắm!...

Âu Dương Siêu tại cau mày hỏi:

- Muốn gì?

- Ngày hôm nay ba người các người đừng có mong rời khỏi tửu lầu này.

- Hừ, giỏi thực.

- Không tin người cứ thử xem.

Âu Dương Siêu lắc đầu mấy cái lạnh lùng nói tiếp:

- Khỏi cần phải thử, với các người còn chưa xứng đối địch với chúng ta.

Thiếu nữ áo đỏ nghe thấy chàng nói như vậy bỗng lạnh lùng xen lời nói:

- Bạch Ngọc giết luôn cả ba đi cho rảnh.

Thần Châu tam kiệt nghe nói đều giật mình kinh hãi và bụng bảo dạ rằng:

“Thiếu nữ áo đỏ này là ai mà chưa chi đã bảo chém giết mình rồi.”

Ba người đang suy nghĩ thì tỳ nữ tên là Bạch Ngọc đã giơ cánh tay ngọc lên nhằm ngực Âu Dương Siêu vũ luôn một cái. Yếu huyệt ở trước ngực là nơi trí mạng, nếu kẻ địch không phải thâm thù đại hận thì không bao giờ ra tay tấn công vào chỗ đó, bây giờ Âu Dương Siêu thấy tỳ nữ Bạch Ngọc ra tay đánh vào chỗ trí mạng của mình đủ thấy đối phương ác độc biết bao.

Tỳ nữ Bạch Ngọc ra tay tuy ác độc và nhanh vô cùng, nhưng Âu Dương Siêu có phải là người tầm thường đâu, khi nào để cho đối phương đánh trúng.

Mọi người chỉ nghe thấy chàng kêu “hừ” một tiếng mà không thấy người chàng rung động gì hết, cả người lẫn ghế đều tránh sang một bước. Lúc ấy hai nữ tỳ đứng ở bên trái thiếu nữ áo đỏ không đợi chờ chủ nhân dạy bảo đã cùng ra tay tấn công Quyên Quyên và Đoàn Bân một lượt.

Âu Dương Siêu vừa tránh khỏi chưởng của Bạch Ngọc thì Đoàn Bân với Quyên Quyên cũng tránh khỏi thế công của hai tỳ nữ kia.

Ba nữ tỳ thấy đánh không trúng định ra tay tấn công lần thứ hai thì thiếu nữ áo đỏ đã lên tiếng:

- Ba người hãy lui xuống.

Ba nữ tỳ nghe nói bèn lùi ngay đến chỗ cũ buông xuôi tay đứng yên tức thì.

Võ học của thiếu nữ áo đỏ rất cao siêu, nàng trông thấy thân pháp tránh né của Tam kiệt đều là khinh công thượng hạng, nhất là Âu Dương Siêu không thấy mình mấy rung động chút nào, mà có thể cả người lẫn ghế tránh sang bên được, đủ thấy nội gia võ công của chàng đã luyện tới mức vô biên. Nàng giật mình kinh hãi thâm và biết ba nữ tỳ của mình địch không nổi đối phương đâu, nên mới lên tiếng quát bảo ba nữ tỳ lui trở về.

Nàng chờ ba nữ tỳ rút lui xong, từ từ đứng dậy hiển nhiên muốn đích thân ra tay đối phó với Tam kiệt. Chỉ thấy mặt của nàng lạnh như tiền, đôi ngươi lóng lánh như hai ngọn đèn ló liếc nhìn Quyên Quyên và Đoàn Bân trước rồi mới đến bộ mặt anh tuấn của Âu Dương Siêu.

Hồi nãy nàng mới hiện thân ra ở đầu cầu thang, tuy đã trông thấy ba người nhưng không để ý tới, bây giờ nàng mới thấy rõ ba người này tuổi mới xấp xỉ tuổi của mình và là hai nam một nữ, người nào người nấy đều có võ công thượng thặng, vì vậy nàng không dám khinh thường Tam kiệt mà phải suy nghĩ lại.

Thiếu nữ áo đỏ vừa nhìn tới Âu Dương Siêu, thì Âu Dương Siêu cũng vừa đưa mắt ngắm nhìn nàng, trông mặt rất kiêu ngạo, nàng bỗng dụi nét mặt xuống và khẽ hỏi Âu Dương Siêu rằng:

- Bạn tên họ là gì, môn hạ của phái nào?

Âu Dương Siêu đáp.

- Cô nương hãy cho biết tên họ, môn phái và sư phụ là ai trước đã!

Thiếu nữ nghe nói lại sầm nét mặt lại, khẽ quát:

- Tôi hỏi bạn trước.

Giọng nói của nàng lạnh khôn tả, Âu Dương Siêu cũng lạnh lùng trả lời tiếp:

- Tôi cứ muốn cô nương trả lời trước.

- Tôi cứ không nói trước đấy.

- Nếu vậy nương đừng có hòng biết chuyện!

- Hừ!...

Thiếu nữ vừa dùng giọng mũi kêu gọi một tiếng “hừ” người đã phi lên hai bàn tay ngọc khẽ phẩy một cái nhanh nhẹn vỗ vào người của Âu Dương Siêu ngay.

Chưởng của thiếu nữ không những nhanh mà còn quái dị xảo tuyệt khôn tả.

Âu Dương Siêu thấy vậy, cũng hơi kinh hãi không dám khinh thường vội xoay người sang bên, vừa tránh thế công của đối phương, vừa nhất định chộp hai tay của thiếu nữ.

Thiếu nữ áo đỏ vội rút tay lại xoay sang thế khác, hữu chưởng đánh vào vai trái còn tay trái của nàng thì chìa hai ngón tay rất xinh xắn, nhằm Chương Môn huyết ở ngang lưng của đối thủ điểm luôn. Âu Dương Siêu thấy thế công của nàng ta hơi giống thủ pháp của đạo sĩ chợt đã truyền thụ cho mình, vội lui bước về phía sau và la lớn:

- Hãy khoan đã!

Thiếu nữ áo đỏ hình như không nghe tiếng quát bảo của chàng vẫn cứ như bóng theo hình xông lại tấn công tiếp.

- Cô nương hãy ngừng tay lại, tại hạ có mấy lời muốn thưa cùng.

Thiếu nữ áo đỏ không những võ nghệ quái dị cao cường và tính nết lại kiêu ngạo hiếu thắng, từ khi nàng đem theo bốn tỳ nữ xuất hiện giang hồ đến giờ hơn một tháng nay nàng ít ra tay đấu với người nhưng không ra tay thì thôi, đã ra tay thế nào phải...

(Thiếu 4 trang 71-74)

... Để tại hạ nói tên ba thế chưởng của cô nương vừa sử dụng đó như vậy đủ chứng minh chưa?

- Được!

- Thế thứ nhất là Song Phụng Triều Dương.

- Còn thế thứ hai?

- Hoán Long Thủ Phục!

- Thế thứ ba?

- Thế này là một trong mười một thế của pho Kinh Lý Niêm Hoa phải không?

- Ủa, bạn là...

- Thế nào, tại hạ nói có sai đâu

Thiếu nữ áo đỏ rất kinh ngạc, trợn to đôi mắt nhìn thẳng vào gương mặt anh tuấn của Âu Dương Siêu và hỏi tiếp:

- Ai dạy cho bạn pho chương đó.

- Lão đạo sĩ bá bá. Tên họ ông ta là chi tại hạ không biết và từ trước đến nay chỉ gọi ông ta là đạo sĩ bá bá thôi.

- Hiện giờ ông ta ở đâu?

Âu Dương Siêu rầu rĩ đáp:

- Lão đạo sĩ bá bá đã tạ thế ba ngày trước đây.

- Chết rồi ư?

Âu Dương Siêu gật đầu, chàng nghĩ đến đạo sĩ chột mắt đối xử với mình tử tế biết bao, thương mình như người cha thương đứa con thơ vậy... càng nghĩ chàng càng đau lòng thêm.

Thiếu nữ nọ cũng đứng ngẩn người ra, như kẻ mất hồn mất vía vậy.

Chương 37

Bích Giao Công Chúa

Đột nhiên nơi đầu cầu thang có tiếng coong coong vọng lên, tiếp theo đó có bảy tám tên đại hán vạm vỡ, lưng mang đao, vẻ mặt hung tàn, tiến thẳng lên trên lầu. Người đi đầu mặt đen nhánh tướng mạo khá oai võ, tuổi ngoài ngũ tuần mặc áo dài vải xám. Thiếu nữ áo đỏ thấy bọn người lên lầu, nũng nịu bảo Âu Dương Siêu rằng:

- Bạn hãy lùi sang bên để tôi đuổi bọn này đi đã rồi chúng ta sẽ nói chuyện sau.

- Có lẽ bạn nói đúng bạn với tôi chúng ta có chút liên can với nhau thật.

Nói xong, nàng nhìn mặt Âu Dương Siêu cười vẻ nhu mì. Từ khi nàng lên trên lầu đến giờ chưa hề lộ vẻ cười như thế này. Tuy nàng rất đẹp nhưng lúc nào mặt nàng cũng lạnh lùng như băng, bây giờ nàng bỗng cười một tiếng, thật như hoa nở mùa xuân, đẹp và nhu mì khôn tả.

Âu Dương Siêu trông thấy cái cười của nàng cũng phải say mê, nhưng chàng liền định thần ngay, rồi trả lời nàng bằng cái gật đầu, mới lui tới cạnh đại ca và nhị tỷ để xem nàng ta đối phó bọn người kia ra sao.

Ông già đứng đầu bọn đại hán kia bỗng thấy Thần Châu tam kiệt cũng có mặt trên lầu bèn biến sắc ngẩn người ra ngay, vì cũng là một người trong nhóm khán giả trên bãi tha ma nhà họ từ hồi hôm, cho nên y mới nhận ra được Thần Châu tam kiệt là thế.

Thiếu nữ áo đỏ nói với Âu Dương Siêu những gì, y đều nghe thấy hết nên y bụng bảo dạ rằng:

“Nghe thủ hạ của ta truyền báo thì thiếu nữ áo đỏ này, võ công cao siêu khôn lường chỉ một mình nàng cũng khó đối phó rồi bây giờ nàng lại có

liên can với giòng dõi của Thần Kiếm Trấn Bát Hoang, thì không những ta với mấy tên thủ hạ này địch không nổi và dù có rủ thêm số người đông gấp mười tới nơi cũng chưa chắc địch nổi...”

Ông già đang lăm bắm nói thì thiếu nữ nọ đã sầm nét mặt lại, với giọng rất kinh người quát hỏi:

- Họ Kim kia, bốn Công chúa đã theo đúng lời hẹn tới đây rồi, muốn đấu như thế nào người nói đi.

Thì ra ông già họ Kim, tên là Thành biệt hiệu là Thiết Chương vì y thứ tư, nên người ta gọi y là Kim tứ gia.

Kim Thành võ công cũng cao siêu là người của thành Lạc Dương này, y đứng vào giữa chính và tà, vừa là tả hiệp và cũng là ác bá của thành Lạc Dương.

Nghe thấy giọng của thiếu nữ áo đỏ hung hãn như vậy, Kim Thành cũng hơi biến sắc mặt tức giận vô cùng, nhưng vì sự Thần Châu tam kiệt có mặt nơi đó nên y không dám nổi khùng, y lại là người từng trải, giàu kinh nghiệm giang hồ, nên chỉ cân đảo tròn con người một vòng đã nghĩ ra được một kế, liền cười ha hả và đáp:

- Cô nương nhanh nhẹn thật. Kim Thành tôi rất kính phục cô nương, ở xa tới là khách, họ Kim tôi bốn địa là chủ, vậy cô nương cho phép tôi được tận chút tình địa chủ, thù tiếp quý vị để khỏi mất lễ nghi của giang hồ và mang tiếng với thiên hạ. Mời cô nương hãy ngồi chơi, xơi chén nước còn chuyện đấu võ thì lát nữa, Kim Thành tôi thể nào cũng xin tuân lệnh.

Nói xong, y lại chấp tay chào Thần Châu tam kiệt và nghiêm nghị nói tiếp:

- Nửa tháng nay, đại danh của Thần Châu tam kiệt đã lừng lẫy khắp võ lâm, nhất là Âu Dương thiếu hiệp võ công lại càng kinh người, thật không hổ thẹn là giòng dõi của Thần Kiếm Trấn Bát Hoang Âu Dương đại hiệp.

- Ủa!?

Kim Thành chưa nói dứt, thiếu nữ áo đỏ bỗng thất thanh la lớn một tiếng, rồi chạy lại trước mặt Âu Dương Siêu vẻ mặt lạnh lùng như băng đã biến thành kinh hãi và mừng rỡ, hai mắt xinh đẹp trợn tròn nhìn thẳng vào bộ mặt anh tuấn của Âu Dương Siêu, mồm thì quát hỏi:

- Bạn là Âu Dương Siêu đấy à? Là giòng dõi của Thần Kiếm Trấn Bát Hoang?

Âu Dương Siêu không biết thiếu nữ này là ai, chỉ thấy vẻ mặt cô ta mừng rỡ vô cùng, chàng cũng phải gật đầu và hỏi lại:

- Cô nương là ai thế?

Thiếu nữ chưa kịp trả lời câu hỏi của chàng chỉ mừng rỡ khôn tả, hai mắt cứ nhìn thẳng vào Âu Dương Siêu miệng lẩm bẩm nói:

- Em thật sung sướng quá, đã tìm thấy anh rồi, vất vả hơn tháng trời cũng không uổng công chút nào. Má không còn bảo em là đứa con vô dụng nữa.

Thấy nàng nói như vậy, chàng ngạc nhiên vô cùng nhìn mặt nàng và hỏi:

- Cô nương là ai nói cho tạt hạ biết đi!

- À, phải em quên đấy!

Nàng nhìn chàng một cách có duyên và nói tiếp:

- Em là biểu muội của đại ca đấy mà.

- Biểu muội ư?

Âu Dương Siêu càng ngạc nhiên hỏi như vậy.

Thiếu nữ áo đỏ thấy chàng hoài nghi vừa cười vừa nói tiếp:

- Em là Tôn San công chúa Bích Giao cung ở Nam Hải.

- Ủa!?!...

Lúc này Âu Dương Siêu mới biết rõ, chàng còn nhớ Thiết Bút Cùng Nho có kể cho nàng biết mẹ chàng là Nam Hải Huyền Nữ Tôn Uyển Bích người của Bích Giao cung, vậy có khi cha nàng là anh em của mẹ chàng cũng nên.

Thiếu nữ áo đỏ lại mỉm cười hỏi tiếp:

- Biểu ca đã rõ chưa?

Âu Dương Siêu gật đầu, Bích Giao công chúa vừa cười vừa quay mình lại nói với bốn nữ tỳ rằng:

- Bạch Ngọc ơi! Cậu ấy là Âu Dương biểu ca của ta đấy, các người mau ra chào đi.

Bốn nữ tỳ cùng tiến lên vái chào. Âu Dương Siêu đáp lễ xong lại giới thiệu Đoàn Bân với Quyên Quyên cho Tôn San biết. Tôn San chào hai người xong rồi mừng rỡ nũng nịu nói:

- Em thật sung sướng quá đi, ra ngoài hơn tháng trời không những tìm thấy biểu ca, lại còn có thêm một đại ca với nhị tỷ em thật sung sướng quá.

Lúc ấy, mặt nàng đã thay đổi hẳn, không còn lạnh lùng như trước nữa chỉ thấy nàng ngây thơ nũng nịu phấn khởi đủ thấy nàng vui vẻ không thể lời nói và cây bút nào có thể tả nổi.

Đoàn Bân thấy nàng ta mừng rỡ như vậy, liền nhìn nàng ta cười khi.

Quyên Quyên cũng nắm lấy hai tay nàng nũng nịu hỏi:

- San muội, tôi có cô em đẹp như thế này sung sướng biết bao!

- Có thật không?

Tôn San nghe thấy Quyên Quyên khen mình đẹp, khoái chí vô cùng cười khanh khách hỏi hại như trên và tiếp:

- Chị cũng đẹp lắm.

Nói xong, nàng lại nhìn Âu Dương Siêu nũng nịu hỏi:

- Biểu ca xem em có đẹp không?

Âu Dương Siêu thấy nàng ngây thơ như vậy, liền mỉm cười và nói:

- Cô đẹp lắm.

Tôn San càng khoái chí cười khúc khích nàng cười lại càng đẹp càng đáng yêu ai trông thấy cũng phải say mê.

Lúc ấy Thiết Chưởng Kim Thành với tám tên đại hán vạm vỡ đứng ngăn người ra tại đó, bụng bảo dạ rằng:

“Thảo nào võ công của nàng ta cao siêu như vậy và thái độ lạnh lùng đến thế, thì ra nàng là con gái cưng của người Chưởng môn phái Nam Hải.”

Người của Nam Hải Bích Giao cung tuy rất ít bước vào Trung Nguyên xuất hiện giang hồ nhưng mấy chục năm trước võ học Bích Giao cung đã dương oai ở võ lâm Trung Nguyên rồi.

Vợ chồng của Âu Dương Đôn bị cao thủ của các môn phái vây công đánh bại, người Chưởng môn của phái Nam Hải Tôn Thương Bình đã mất lần định đem những tay cao thủ của Bích Giao cung vào Trung Nguyên để trả thù cho em gái và em rể nhưng vì thấy thanh thế của bảy đại môn phái quá lớn, lực lượng quá hùng hậu, nên chỉ ngấm ngầm phái người vào Trung Nguyên tìm kiếm đứa con của em gái mình thôi.

Thiết Chưởng Kim Thành nghe thấy Tôn San nói rõ lai lịch ra rồi, trong lòng kinh hãi vô cùng mồ hôi toát ra như tắm.

Đồng thời y cũng sợ cả Âu Dương Siêu nữa, tài ba của Âu Dương Siêu như thế nào y đã mục kích rồi.

Tuy y chưa được trông thấy võ công của Bích Giao cung như thế nào nhưng thế nào nàng nọ là biểu muội của Âu Dương Siêu thì dù y táo gan đến đâu cũng không dám gây hấn với nàng ta, nên y phải chịu nhịn dù Bích Giao công chúa đã giết chết hai tên thủ hạ của y...

Kẻ thức thời là tuân kiết, Kim Thành quả thật là một tay tức thời, suy nghĩ xong liền nói với Tôn San rằng:

- Lão không ngờ Nam Hải Bích Giao công chúa lại giáng lâm bốn địa nên mới thất lễ với Công chúa như vậy, mong Công chúa niệm tình miễn thứ cho.

Lúc ấy Tôn San đang cao hứng con nói gì đến chuyện thù hằn đối phương, huống hồ nàng thấy tên thủ lĩnh đã chịu xin lỗi mình như vậy, nàng liền cười một cách ngây thơ đáp:

- Thôi được việc này coi như là xong và cũng không thể hoàn toàn trách nhà người.

Nói tới đó, nàng bỗng nghiêm nét mặt và hỏi tiếp:

- Nhưng các thủ hạ của người đều mất dạy hết, người phải về dạy bảo qua chúng. Từ giờ trở đi nếu chúng còn thị biết mấy miếng võ mà đi hà hiếp phụ nữ thì lúc ấy bốn Công chúa nhất định không tha thứ cho lần thứ hai đâu.

Thiết Chưởng Kim Thành hồ thẹn vô cùng, gượng cười đáp:

- Công chúa nói rất phải, thế nào lão cũng về nghiêm trị chúng một phen và cấm chúng không được làm bậy như thế nữa.

Tôn San mỉm cười gật đầu nói tiếp:

- Như thế mới đúng chứ.

Nói xong, nàng lại nhìn Âu Dương Siêu vừa cười vừa hỏi:

- Biểu ca chúng ta đi ngay bây giờ chứ?

Âu Dương Siêu nhìn nàng hỏi lại:

- Đi đâu?

- Đi về Nam Hải với em để gặp mẹ em, mẹ em thấy anh chắc mừng rỡ lắm.

Âu Dương Siêu lắc đầu đáp:

- Cô hãy về trước, tôi chưa đi vội.

Tôn San nghe nói ngạc nhiên hỏi lại.

- Biểu ca không muốn gặp mẹ em ư?

- Không phải thế vì anh có nhiều việc phải giải quyết.

- Tôi biết rồi.

Tôn San rất thông minh, nàng chỉ đảo tròn đôi ngươi một vòng là hiểu được tâm ý của Âu Dương Siêu ngay, nàng lại nũng nịu hỏi tiếp:

- Biểu ca bảo còn có nhiều việc phải giải quyết, có phải biểu ca định đi kiếm người của bảy đại môn phái để trả thù cho chú và dì không?
- Phải, cho nên tôi không thể đi cùng cô về Nam Hải gặp dì ngay được.

Chương 38

Ba Đại Môn Phái

Tối hôm đó, Đông Hải Nhất Kỳ một mình đi trước. Sáng hôm sau, hai nữ tỳ Bạch Phụng, Bạch Châu cũng cưỡi ngựa về Nam Hải luôn.

Thần Châu tam kiệt ở Lạc Dương mua ba con ngựa rồi cùng Tôn San, Bạch Ngọc, Bạch Hoàng, tất cả sáu người cùng lối khỏi thành Lạc Dương.

Tôn San hỏi Âu Dương Siêu rằng:

- Biểu ca, bây giờ chúng ta đi đâu?

Âu Dương Siêu suy nghĩ giây lát rồi đáp:

- Chúng ta cứ đi thẳng, tới đâu hay tới đó.

Tôn San bỗng đề nghị:

- Nghe nói phong cảnh ở Hàng Châu rất đẹp, theo ý tiểu muội thì chúng ta tới đó du ngoạn vài ngày đã, chẳng hay các vị nghĩ sao?

Quyên Quyên khi đang học võ đã nghe thấy sư phụ nói cảnh sắc của Hàng Châu rất đẹp, trong dạ hâm mộ rồi nên nàng bèn lên tiếng:

- San hiền muội nói phải, chúng ta hãy đi Hàng Châu chơi vài ngày trước.

Đoàn Bân, Âu Dương Siêu tất nhiên không phản đối, thế rồi hai nam bốn nữ liền đi Hàng Châu, sáu người thủng thẳng đi nên sáu, bảy ngày sau mới tới huyện Hợp Phì tỉnh An Huy.

Chiều tối hôm đó sáu người đi vào trong thị trấn xuống ngựa trước một khách điếm. Mọi người đang vào trong khách điếm nghỉ ngơi, thì bỗng thấy

hai đạo sĩ râu dài phất phới, lưng đeo trường kiếm, chạy tới chào Âu Dương Siêu lớn tiếng nói:

- Anh em bản đạo, đệ tử của phái Thanh Thành, thừa lệnh Chưởng môn nhân đến đây mời thí chủ canh hai đêm nay tới chốn cách bốn trấn năm dặm ở về phía Đông bắc để chuyện trò.

Âu Dương Siêu nghe nói trợn ngược đôi lông mày lên, đáp:

- Hai vị đạo trưởng về phúc đáp với Chưởng môn, là Âu Dương Siêu tôi sẽ phò ước đúng giờ.

Hai đạo sĩ nói tiếp:

- Nếu vậy, đến lúc đó tệ Chưởng môn với anh em bản đạo sẽ đợi chờ đại giá chỗ hẹn ước.

Nói xong, hai người chào Âu Dương Siêu một cái, rồi quay mình đi luôn.

Âu Dương Siêu với Đoàn Bạt đưa mắt nhìn nhau rồi mỉm cười, Tôn San thấy vậy khẽ nói:

- Biểu ca, tối hôm nay khi gặp chúng, biểu ca đừng ra tay vội, để tiểu muội cho chúng nếm một chút đau khổ.

Âu Dương Siêu mỉm cười đáp:

- Chuyện này để đến lúc ấy hãy hay!

Nói xong chàng trao ngựa cho phõ kỵ rồi đi trước vào trong khách điểm bảo phõ kỵ lấy ba căn phòng lớn rộng và làm cơm nước cho mọi người ăn.

Cơm nước xong, mọi người về phòng nghỉ ngơi qua loa.

Trống vừa điểm canh hai, sáu người đã ra khỏi thành phi thân lên trên mái nhà, giở khinh công ra đi luôn.

Cả sáu thẳng tiến về phía Đông bắc, đi được năm dặm đường thì đã tới nơi. Sáu người thấy bên đường có một bãi đất trống và có bóng người lơ nhố, ước chừng hai ba chục người đang đợi chờ ở đó.

Tôn San rỉ tai Âu Dương Siêu khẽ nói:

- Biểu ca, người của chúng khá nhiều đấy.

- Hừ!

Âu Dương Siêu chỉ dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng như vậy chứ không nói năng gì hết.

Quyên Quyên mỉm cười và nói:

- Từ khi xuống núi tới giờ tới nay tôi còn chưa dùng đến Lô Âm thần kiếm bao giờ, đêm nay có dịp đem ra sử dụng.

Nàng vừa nói dứt, thì sáu người đã đi tới chỗ bãi đất trống và chỉ còn cách đối phương hơn trượng thôi liền ngừng chân lại.

Âu Dương Siêu nhìn mọi người một lượt, chàng thấy có chừng hai chục người, ai nấy tuổi đều ngoại ngũ tuần, có cả đạo sĩ lẫn người thường, bọn họ đang trở mắt nhìn chàng. Hai ba chục người đó đều là những nội gia cao thủ, võ cũng rất cao siêu.

Tuy đối phương có những hai ba chục người thật nhưng họ chia làm ba tốp, tốp ở giữa là những đạo sĩ lưng đeo trường kiếm một người đứng trước còn tám người đứng xếp ngang đều đứng phía sau.

Tốp bên trái là bảy người mặc áo bào xám, lưng cũng đeo trường kiếm, cũng một ông già đứng trước và sáu người đứng phía sau. Còn tốp bên phải có tất cả mười một người, tuy cũng có một ông già đứng trước và mười ông già đứng sau, nhưng quần áo khác nhau, người áo dài kẻ áo ngắn và màu sắc cũng không gần nhau nốt, cả khí giới của họ cũng khác biệt. Có trường kiếm, có đại đao, có nhuyễn tiên, có Vạn Tự đao... Những người đó đứng làm ba tốp, không cần phải nói rõ, ai cũng biết rõ họ là ba môn phái và người đứng trước của mỗi tốp đều là người đứng đầu của môn phái ấy.

Đạo sĩ đứng đầu tốp giữa tiến lên một bước với vẻ mặt lạnh lùng nhìn Âu Dương Siêu trầm giọng hỏi:

- Thí chú có phải là Âu Dương Siêu không?

Âu Dương Siêu lạnh lùng đáp:

- Phải, đạo trưởng là ai thế?

- Bàn đạo là Tĩnh Hư, Chương môn phái Thanh Thành.

- Còn hai vị đứng hai bên tả hữu ba là ai?

Ông già đứng trước tốp bên phía trái, trầm giọng đáp:

- Lão phu là Nhạc Công Vỹ, Chương môn phái Thiên Sơn.

Ông già đứng đầu tốp bên phải cũng trầm giọng nói:

- Lão phu là Giang Kiện Tài, Chương môn của phái Hoa Sơn.

Âu Dương Siêu nghe xong, cả cười ha hả và lớn tiếng nói:

- Thế ra ba vị Chương môn của Thanh Thành, Thiên Sơn, Hoa Sơn đã giáng lâm, thật là hân hạnh vô cùng.

Nói xong, chàng bỗng sầm nét mặt lại lạnh lùng nói tiếp:

- Còn những người đứng sau ba vị chắc phải là những tay cao thủ và tinh anh của ba môn phái phải không?

Ba Chương môn đều đồng thanh đáp:

- Cũng có thể nói như vậy được.

Âu Dương Siêu cười nhạt và nói tiếp:

- Nếu vậy thì hay lắm.

Người Chương môn của phái Thiên Sơn quát lớn:

- Âu Dương Siêu, tiểu quý biết điều thì mau tự hủy ngay trước mặt chúng ta đi.

Âu Dương Siêu cười nhạt đáp:

- Với bọn các người chỉ có thể này thì làm gì nổi ta.

Tĩnh Hư đạo trưởng, Chương môn nhân của phái Thanh Thành cũng quát lớn:

- Với các người cùng bàn đạo ở đây không đủ kết liễu tính mạng của mi hay sao?

Âu Dương Siêu lớn tiếng cười nói tiếp:

- Các người của bảy đại môn phái đã đến đủ đâu?

Giang Kiện Tài người Chương môn của phái Hoa Sơn cười nhạt một tiếng đỡ lời:

- Âu Dương Siêu tiểu quý, người của bảy đại môn phái đến đủ thì thân người sẽ bị vụn như cám liền.

Tôn San đứng cạnh đó đột nhiên xen lời quát lớn:

- Các lão quý vô sỉ kia, các người chỉ biết thị người nhiều bắt nạt kẻ ít thôi chứ không có tài ba gì cả, như vậy các người còn tự phụ là danh môn đại phái nữa, thật là hổ thẹn cho võ lâm Trung Nguyên...

Giang Triệu tài quát hỏi:

- Con nhãi kia có tâm mồm không, mi là môn hạ của ai mà dám ăn nói vô lễ như thế?

Tôn San lạnh lùng đáp:

- Lão quý, bốn Công chúa là Bích Giao công chúa Tôn San.

Giang Kiện Tài, Tĩnh Hư đạo trưởng Nhạc Công Vỹ ba người nghe nàng tự xưng danh hiệu như vậy đều giật mình kinh hãi, nhưng Công Vỹ vẫn gượng quát tiếp:

- Con nhãi kia, mi cũng phải tự tử ngay tại chỗ.

Tôn San cười nhạt đáp:

- Người không xứng nói câu đó.

Kiện Tài cũng lên tiếng:

- Tối hôm nay mi đừng có hòng sống sót mà lời khỏi chốn này.

Tôn San dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng và quát tiếp:

- Nói nhiều vô ích, tên nào không sợ thì ra đây xem kiến thức võ học của Bích Giao công chúa thử xem.

Kiện Tài cười ha hả đáp:

- Con nhãi vô tri này, mi có bao nhiêu đạo hạnh mà cũng dám ăn nói ngông cuồng như vậy.

Nói xong, y tiến lên ba bước, thách Tôn San:

- Lại đây con nhãi. Lão phu thử kiến thức xem võ học của Bích Giao cung của các người tài ba như thế nào.

Tôn San cười nhạt một tiếng đang định phi thân lên thì Bạch Ngọc đã tiến lên nói:

- Công chúa, đối với lão quý của phái Hoa Sơn này việc gì Công chúa phải ra tay, để tiểu tỳ dạy cho y một phen.

Tôn San gật đầu đáp:

- Nên cẩn thận nhé!

Bạch Ngọc gật đầu vừa cười vừa trả lời:

- Công chúa cứ yên tâm.

Nàng ta vừa nói dứt đã phi thân ra luôn.

Kiện Tài thấy vậy trầm giọng quát hỏi:

- Con nhãi kia, mi là ai?

- Thị tỳ Bạch Ngọc của Bích Giao công chúa!

Kiện Tài nghe tức giận đến suýt nổ lồng ngực, vì y là Chương môn nhân của một phái mà đối phương lại là một nữ tỳ ra đối địch, như vậy chả khi người quá nổi hay sao. Y là người rất tự phụ, cho nên khi nào chịu để như thế nên mặt đỏ tai tía giận dữ quát mắng:

- Mi cút ngay đi!

- Tại sao?

- Gọi con nhãi Bích Giao ra đây!

- Người không xứng đấu với Công chúa của chúng ta.

- Lão phu là Chưởng môn của một môn phái, mi là một thị nữ nào xứng...

Kiện Tài chưa nói dứt Bạch Ngọc đã trợn ngược đôi lông mày lên thét:

- Đừng có làm bộ làm phách, lão quý hãy tiếp chưởng của cô nương đã.

Nàng vừa thét vừa múa chưởng tấn công nhanh như điện chớp, một hơi tấn công luôn bảy chưởng.

Võ công của Bích Giao cung quả thật phi thường, tuy chỉ là mộ? thị tỳ mà công luôn bảy chưởng nhanh như điện chớp và thế nào cũng tinh diệu đều tấn công vào các vị trí khác thường mà các môn phái ở Trung Nguyên thường tấn công.

Kiện Tài tuy là người Chưởng môn của một môn phái võ học công lực rất cao siêu nhưng vì lần đầu tiên chưởng pháp công luôn bảy chưởng mà không biết cách gì để chống đỡ phải lui về phía sau ba thước mới tránh khỏi.

Bạch Ngọc thâu chưởng ngừng chân cười nhạt một tiếng và nói tiếp:

- Thế mà cũng đòi là Chưởng môn của một môn phái, không ngờ võ công của người lại tầm thường đến thế khiến Bạch Ngọc ta thất vọng vô cùng.

Nói xong, mặt nàng vênh vác tỏ vẻ khinh thị, cuối cùng lại còn nhổ một đồng nước miếng xuống đất.

Kiện Tài tức giận đến tái mét với một người Chưởng môn của một phái như thế mà bị một nữ tỳ của Bích Giao cung nói như vậy, thì còn mặt mũi gì trông thấy mặt các môn phái khác và danh dự của phái Hoa Sơn cũng bị y thị làm mất sạch, dưới tình hình ấy, y không còn nghĩ mình là một Chưởng môn nhân nữa, liền trợn tròn xoe đôi mắt giận dữ quát lớn:

- Con nhãi kia, mi đừng có ngông cuồng như vậy có giỏi thì tiếp lão phu mấy chưởng.

Y nói xong, múa song chưởng xông lại tấn công luôn tám chưởng một lúc.

Võ học của Bích Giao cung thần ảo quỷ dị tuyệt luân, nhưng công lực và võ học của Kiện Tài nếu không độc đáo hơn người thì làm sao làm nổi lãnh tụ của một môn phái.

Bạch Ngọc tuy đứng đầu bốn nữ tỳ của Bích Giao công chúa, võ học tuy đã học được hết chân truyền của Bích Giao công chúa rồi, và so sánh với Bích Giao công chúa cũng không kém cỏi mấy, nhưng đối với Kiện Tài Chưởng môn của phái Hoa Sơn, một cao thủ nhất đẳng trong võ lâm đương thời, thì nàng địch làm sao nổi? Huống hồ đối thủ đang tức giận ra tay tấn công như vũ bão, nhưng dù sao Bạch Ngọc cũng là người thông minh tuyệt thế, sớm biết đối phương là Chưởng môn của một môn phái lớn, võ học công lực tất phải tinh thâm hơn người, nếu cứ thẳng tay mà đấu thì địch sao nổi, dù không chết cũng bị thương tại chỗ liền. Tuy vậy nếu nàng chỉ thị có võ học thần ảo của Bích Giao cung mà vừa đấu vừa tránh né không thẳng tay chống đỡ thì nàng vẫn có thể cầm cự được trăm hiệp không bị đánh bại. Cho nên thấy Kiện Tài giận dữ ra chưởng tấn công liền giở khinh công tuyệt mức của Bích Giao cung ra tránh né. Chỉ trông thoáng cái nàng đã tránh được tám chưởng nhanh như vũ bão của Kiện Tài liền.

Kiện Tài nổi giận ra tay nên yên chí thế nào cũng đánh chết tươi Bạch Ngọc trong tám chưởng đó để lấy lại sĩ diện.

Ngờ đâu, y tấn công xong tám chưởng mà không đánh trúng được đối phương một thế nào, trong lòng rất kinh hãi. Lúc này y mới biết võ công của Bích Giao cung quả thật danh bất hư truyền.

Bạch Ngọc tránh khỏi tám chưởng đó, đang định múa chưởng phản công lại, thì bỗng nghe Âu Dương Siêu ở phía sau quát lớn:

- Bạch cô nương hãy lui về phía sau, họ đến đây kiếm tôi nên để tôi giải quyết họ thì hơn.

Tôn San ở phía sau lớn tiếng:

- Bạch Ngọc, em hãy lui về, để biểu ca giải quyết chúng.

Bạch Ngọc chào Âu Dương Siêu một cái, rồi với giọng rất âu yếm dặn lại rằng:

- Siêu tướng công nên cẩn thận một chút.

Âu Dương Siêu nhìn nàng mỉm cười.

Chương 39

Máu Vãi Đất Hoang

Bạch Ngọc vừa lui về phía sau, Âu Dương Siêu liền nhìn ba người Chưởng môn của ba môn phái rồi lớn tiếng hỏi:

- Chẳng hay đêm nay ba vị định giải quyết bằng cách nào?

Nhạc Công Vỹ Chưởng môn của phái Thiên Sơn trầm giọng đáp:

- Chúng ta đều đồng ý nếu người muốn giải quyết xong sự việc chỉ có một cách là tự sát ngay tại chỗ.

Âu Dương Siêu mỉm cười đáp:

- Nếu ta không bằng lòng như thế thì sao?

Công Vỹ cười nhạt nói tiếp:

- Dù sao đêm nay người cũng không có cách gì thoát chết mà rời khỏi nơi đây được!

Âu Dương Siêu lạnh lùng hỏi tiếp:

- Người dám chắc ư?

Tĩnh Hư đạo trưởng lớn tiếng xen lời nói:

- Sao lại không chắc!

Âu Dương Siêu cười ha hả đáp:

- Ta không tin.

Tĩnh Hư đạo trưởng lại nói tiếp:

- Không tin thì người cứ thử xem.

Âu Dương Siêu lạnh lùng lắc đầu nói tiếp:

- Chả cần thử thách gì hết, nếu ta thử thì các người không những không chống đỡ nổi ta mà các người còn vãi máu tại chỗ ngay.

Kiện Tài Chưởng môn của phái Hoa Sơn đột nhiên giận dữ quát lớn một tiếng:

- Tiểu cầu người đừng có ngông cuồng như thế, có giỏi thì tiếp lão phu một thế.

Y chưa nói dứt đã múa chưởng xông lại tấn công Âu Dương Siêu ngay, chưởng thế của y như bài sơn đảo hải, nhằm ngực của Âu Dương Siêu tấn công tới.

Âu Dương Siêu chỉ khẽ xoay ngang người một cái đã tránh khỏi thế chưởng của Kiện Tài và miệng chàng quát lớn:

- Hãy khoan đã!

Kiện Tài vội quát hỏi:

- Tiểu cầu còn muốn nói gì nữa thì nói mau lên!

Âu Dương Siêu đáp:

- Muốn đấu tối nay chưa đúng lúc, mà nơi đây cũng không phải là cho...

Kiện Tài cười như nhạt mấy tiếng, hỏi lại:

- Tiểu cầu sắp chết mà còn phải chọn thì giờ với địa điểm hay sao?

- Rằm tháng ba người của bảy đại môn phái các người cùng tên trên Thiên Đô phong, lúc ấy tiểu gia mới tổng giải quyết các người.

Công Vỹ cười ha hả đỡ lời:

- Tiểu cầu người muốn nhờ chuyện đó mà để chết chậm vài ngày phải không, thôi đừng có nằm mơ nữa.

- Nếu vậy, tối hôm nay các người không chết cũng không yên tâm phải không?

Kiện Tài đáp:

- Nói láo, nếu tối nay người thoát khỏi được chốn này, lão phu sẽ nghe lời người đến rằm tháng ba lên Thiên Đô phong ở Hoàng Sơn để giải quyết mọi mối hiểm thù với người.

Âu Dương Siêu ngẩng mặt lên trời cười ha hả và tiếp:

- Được, chúng ta cứ quyết định như vậy, nhưng...

Tĩnh Hư đạo trưởng xen lời hỏi:

- Thí chú còn muốn nói gì nữa?

Âu Dương Siêu đưa mắt liếc nhìn người của ba môn phái một lượt rồi nói:

- Ba vị chuẩn bị quần đả hay một đấu với một?

Tĩnh Hư đạo trưởng ngẫm nghĩ giây lát, liếc nhìn Công Vỹ và Kiện Tài hai người rồi hỏi:

- Xin hỏi hai vị định ra sao?

Công Vỹ nghĩ ngợi giây lát rồi đáp:

- Nghe nói võ học của y đã được chân truyền của Võ lâm Tam tuyệt, oai lực không kém gì năm xưa, hiện giờ chúng ta mỗi môn phái ba người, chọn ra chín người liên tay đấu trong một trăm hiệp hễ y cầm cự nổi trăm hiệp không bị đánh bại thì chúng ta để y sống thêm ba tháng, chờ đến rằm tháng ba sẽ lên Thiên Đô Phong cùng y giải quyết lúc ấy lấy tính mạng của y cùng không muộn.

Công Vỹ nói nghe ngon lành lắm, coi Âu Dương Siêu tựa như cá nằm trên thớt vậy, muốn giết chết lúc nào cũng được.

Âu Dương Siêu nghe Công Vỹ nói bèn cười ha hả đáp:

- Quả thật người Chưởng môn của phái Thiên Sơn có khác, Âu Dương Siêu này phục người thật...

Nói tới đó, chàng bỗng trợn ngược đôi lông mày lên, mặt đầy sát khí trầm giọng nói tiếp:

- Ba vị cứ lựa người đi, tiêu gia nhất định không để cho các người thất vọng đâu, để cho các người kiến thức xem cờ thế Toàn Phong bát thức oai lực như thế nào.

Nói xong, chàng thò tay vào túi lấy lá cờ Tích Độc Truy Hồn ra phất một cái, rồi giơ tay lên trước ngực, trông oai phong lẫm lẫm không khác gì một thiên thần vậy.

Ba vị Chương môn lui về chỗ cũ, sư đệ của Chương môn của phái Thanh Thành và Tĩnh Huyền, Tĩnh Thu, Tĩnh Áo, tay cầm kiếm từ từ bước ra tới chỗ trước Âu Dương Siêu sáu bước, rồi mới ngừng chân lại.

Liễu Sùng Nghĩa, Hoàng Võ, Mã Mạnh Quan của phái Thiên Sơn cũng cầm kiếm đi tới chỗ cách Âu Dương Siêu năm bước đứng yên.

Cát Thượng Chi, Lục Lương Sơ, Bành An ba ông già trong Hoa Sơn ngũ lão cũng từ từ bước ra. Thượng Chi tay cầm Khôi Tinh thiết bút, Bành An tay phải cầm Vạn Tự đao bằng bạc, tay trái cầm Thiết Phật thủ, chuyên môn dùng để điểm huyết dịch.

Âu Dương Siêu biết chín người này đều là những tay cao thủ nhất đẳng của ba môn phái, nhưng chàng không sợ gì hết. Chàng nhìn tả hữu với sáu thanh trường kiếm của phái Thiên Sơn Thanh Thành thì chàng không coi vào đâu, nhưng đối với khí giới của ba ông già trong nhóm Hoa Sơn ngũ lão chàng ngấm ngầm để ý.

Vì chàng nhận thấy Hoa Sơn tam lão đều dùng khí giới ngoại, nhất là Lục Lương Sơ tay phải cầm Vạn Tự đao, tay trái cầm Thiết Phật thủ, nên chàng càng đề phòng và cảnh thích ông già đó thêm.

Âu Dương Siêu nhìn tả nhìn hữu, rồi lớn tiếng quát bảo rằng:

- Hãy chú ý tiếp thế võ của ta.

Nói xong, chỉ thấy chàng giơ cờ lên phất một cái, liền có ánh sáng vàng lấp lóe, tinh lực ào ào như vũ bão, nhằm Tĩnh Huyền, Tĩnh Thu, Tĩnh Áo ba đạo sĩ tấn công tới.

Tĩnh Huyền, Tĩnh Thu, Tĩnh Áo biết nội lực chàng rất tinh thâm và oai lực của thế cờ rất tuyệt luân, nên họ không dám chống đỡ, tiền lùi về phía sau và hai bên để tránh né, lại múa kiếm xông lên phản công, chuyên nhằm những chỗ yếu hiểm của chàng mà đánh tới.

Âu Dương Siêu lớn tiếng cười một hồi, múa bảo kỳ, giờ thế Xuân Phong Hóa Vũ (gió xuân hóa mưa) thân hình nhanh như điện chớp xông lại tấn công võ khí của chín người. Chín kẻ địch đều bị kinh khí của lá cờ đẩy lại.

Chưởng môn của ba môn phái thấy Âu Dương Siêu chỉ ra tay tấn công có một thế mà đã gạt được khí giới của chín người ra liền, cả ba đều cau mày lại trong lòng kinh hoảng thềm.

Công Vỹ ngoài sự kinh ngạc lại còn hận nữa...

Âu Dương Siêu vừa ra tay tấn công có một thế, Công Vỹ đã thấy rõ phía bên y tuy có chín người thật, nhưng không sao địch nổi đối thủ đâu.

Như vậy đừng nói trăm hiệp, có lẽ chỉ đấu đến năm mươi hiệp thì người của bên mình bị Toàn Phong bát thức của đối phương đánh bại rồi.

Tuy Công Vỹ rất hối hận, nhưng vì y trót nói hăng từ trước rồi không sao lấy lại được lời nói nữa. Chín người nọ quát lớn một tiếng cả chín người lại giờ khí giới xông lại tấn công tới tấp.

Âu Dương Siêu lớn tiếng cả người lại giờ kỳ thức ra, phòng trước chống sau, quét trái, phát phải, thế cờ nào cũng thần ảo khôn lường.

Chín đấu với một, chỉ thoáng cái, đôi bên đã đấu với nhau được hai mươi hiệp.

Võ công của Âu Dương Siêu tuy kiêm sở trường của mấy môn phái tinh tuyệt kỳ ảo khôn lường và chàng đã luyện tới mức Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên, nội công thâm hậu không thể tưởng tượng được, trong võ lâm đương thời khó mà kiếm được người thứ hai như chàng.

Nhưng chín người kia là tinh anh của ba môn phái, cao thủ nhất đẳng nhất trong võ lâm, công lực võ học của người nào người ấy đều tinh thâm vô cùng, bất cứ một người nào trong nhóm chín người ấy đều là danh thủ

tung hoành võ lâm lâu năm mà bây giờ họ liên tay lại tấn công thì đủ thấy oai lực của họ đến mức nào.

Nếu không phải là Âu Dương Siêu - một tay cao thủ tuyệt thế như vậy, thì khó mà chống đỡ nổi mười thế của chín tay cao thủ liên tay như vậy, dù không vãi máu tại chỗ cũng bị đánh bại chứ không sai.

Đấu xong hai mươi hiệp Âu Dương Siêu hăng máu rú lên một tiếng như long ngâm rồi chàng tung mình nhảy lên cao năm sáu trượng ở trên đó lượn một vòng, hai tay cầm cán cờ sử dụng thế Bích Điện Thiên Hạ (điện xanh trên đời đất) quật mạnh xuống, lúc ấy chàng đầu chúc xuống, chân chống ngược lên trời, kinh khí của lá cờ mạnh như vũ bão nhằm đầu của chín người lẫn át xuống.

Chín người thấy thế cờ của chàng quá lợi hại, đều thất thanh la to.

Đột nhiên có tiếng kêu la thảm khốc, máu tươi bắn tung tóe, Lục Lương Sơ lão tứ trong nhóm Hoa Sơn ngũ lão đã bị ngọn cờ đánh chết lại chỗ.

Cao thủ của phái Hoa Sơn thấy thế đều giận dữ quát tháo xông lại tấn công Âu Dương Siêu như vũ như bão.

Bích Giao công chúa Tôn San liền thét:

- Không biết xấu hổ đồ vô sỉ!

Nàng vừa múa kiếm vừa xông lại nhằm lão đại của Hoa Sơn ngũ lão là Đỗ Nguyên Chân và lão nhị là Lý Miễn tấn công luôn.

Bạch Ngọc, Bạch Hoàn xông lại tấn công Trấn Kỳ Chích và Cổ Anh hai tay cao thủ.

Quyên Quyên cũng múa Lô Âm thần kiếm xông lại đón đánh Sư Kiêng; Đoàn Bân cũng múa Hàn Quang kiếm xông lại tấn công Triệu Vạn Lý và Ngưu Cương hai người. Thế là phái Hoa Sơn có bảy người thì bị bên này bọn Đoàn Bân có một nam bốn nữ đón đánh, trận đấu rất kịch liệt.

Nhạc Công Vỹ Chưởng môn phái Hoa Sơn ra hiệu cho ba người cao thủ phía sau khẽ quát:

- Tiến lên!

Ba người nghe thấy Chưởng môn gọi tiến lên, liền múa kiếm xông lên đánh úp Âu Dương Siêu.

Thế là tất cả cao thủ của hai phái Thiên Sơn và Hoa Sơn đã cùng ra tay hết, tất nhiên đạo sĩ của phái Thanh Thành cũng phải xông lên tấn công nốt, thế là người của ba phái tổng số hai mươi bảy, trừ ba Chưởng môn vẫn đứng chỗ cũ chưa hề ra tay, và một người của Hoa Sơn đã bị đánh chết thì bảy người nhảy ra sau đã có bọn Đoàn Bân năm người đón đánh. Còn mười sáu người cùng bao vây chặt Âu Dương Siêu vào giữa.

Trận đấu thật là kinh hồn động phách và cũng hiếm thấy trong võ lâm.

Mười bốn thanh trường kiếm, một đôi Hồng Hồ song hoàn, một cây Khôi Tinh thiết bút, thế nào cũng ác độc khôn tả và cùng nhắm nơi yếu hiểm của Âu Dương Siêu tấn công tới tấp.

Âu Dương Siêu vốn đã định tuân theo lời Đông Hải Nhất Kỳ, Thiên Thủ Đại Thánh và Thiết Bút Cùng Nho ba vị tiền bối bạn thân của cha mình, nên chàng phải cố hết sức nhẫn nại đợi chờ cho đến ngày rằm tháng ba lên núi Thiên Đô ở trước mặt các hào kiệt của thiên hạ, sẽ tổng dứt khoát với bảy đại môn phái. Lúc ấy mới là lúc chàng trả thù tuyết hận, để an ủi anh hồn của cha mẹ dưới chín tuổi, nhưng tình hình đêm nay khiến chàng không sao chịu nhịn được nữa, chàng liền quát lớn một tiếng, tay phải múa cờ giở ba thế ra một lúc, tay phải dùng chưởng sử dụng Kiêu Dương thần công.

Mười sáu người nọ tuy là cao thủ nhất đẳng trong võ lâm đương thời, nhưng võ học của Âu Dương Siêu quá cao siêu, oai thế của cờ báu lại quá mạnh, chưởng lực lại như vũ bão, lại thêm chàng có kỳ học quán thế, không ai sánh kịp thì bọn người kia làm sao mà chống đỡ nổi...

Chàng vừa giở ba thế cờ và ba chưởng ra tấn công, mọi người đã nghe thấy tiếng kêu thảm khốc liên tiếp và chỉ trong nháy mắt đã có năm người chết dưới cờ thức và chưởng thế của chàng. Mà người chết đó là ba tay cao thủ của phái Thiên Sơn với hai tay cao thủ của phái Thanh Thành.

Âu Dương Siêu giở những thế có một không hai trên thế gian này quả thật lợi hại khôn lường. Ba người Chưởng môn của ba môn phái định không ra tay, nhưng thấy tình hình không ra tay không cứu vãn được tình thế đó. Vì vậy, cả ba liền rủ nhau cùng phi thân nhảy vào vòng chiến.

Công Vỹ xông vào quát lớn:

- Tiểu cầu, tối hôm nay lão phu phải thí mạng cùng mi.

Mười sáu người vây đánh Âu Dương Siêu mà chàng chỉ cần công có ba chưởng, ba thế cờ đã giết chết năm tên, còn mười một người nọ đang hoảng sợ đến mất hết hồn vía, bây giờ lại thấy ba người Chưởng môn hét như điên như khùng, xông lại tấn công Âu Dương Siêu liên tiếp.

Âu Dương Siêu lớn tiếng cười lại giở thế cờ tuyệt học và Kiều Dương thần công ra phản công lại.

Nhưng lần này, kẻ địch đã biết thế cờ và chưởng lực của chàng lợi hại như thế nào rồi, không một tên nào dám chống đỡ, chúng vừa thấy kỳ thế và chưởng phong của chàng đánh tới, đã vội tránh ra ngoài xa luôn.

Đột nhiên Âu Dương Siêu trông thấy Tôn San bị hai ông già của phái Hoa Sơn đẩy lui lia lịa, chàng giật mình kinh hãi. Quý vị nên rõ võ học của Bích Giao cung tuy thâm ảo tuyệt luân thật nhưng Tôn San mới mười bảy, chưa luyện tới mức cao siêu tuyệt độ, nhất là nội lực lại kém, có rất nhiều thế lợi hại, mà nàng không sao phát huy được hết oai lực của nó.

Hoa Sơn ngũ lão lại là sư thúc của người Chưởng môn võ học công lực cực kỳ cao thâm, nếu một đấu với một, Tôn San hoặc giả còn có thể thắng nổi mà không thắng cũng không đến nỗi bại, nhưng một mình nàng thì địch làm sao nổi.

Thấy Tôn San lâm nguy, Âu Dương Siêu cả kinh quát lớn một tiếng, dùng kỳ thức và chưởng thức đẩy lui ba đạo sĩ của phái Thanh Thành và xông lại tấn công Đỗ Nguyên Chân và Lý Miễn. Người chưa tới nơi chưởng thế của chàng đã tới trước.

Nguyên Chân và Lý Miễn đang đẩy Tôn San lui về phía sau, yên chí tấn công thêm năm ba thế nữa là hạ sát được địch thủ ngay; không ngờ Âu Dương Siêu bị các tay cao thủ vây đánh như thế mà còn phi thân tới đánh úp được. Chờ tới khi chúng thấy một luồng hơi nóng lẩn át lối, trong lòng cả kinh định nhảy sang bên tránh né nhưng đã muộn rồi. Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng rống thảm khốc. Nguyên Chân đã bị chưởng lực của Âu Dương Siêu đánh trúng, máu phun ra có vòi, người bị đánh bắn ra ngoài xa hơn trượng ngã lăn ra đất tắt thở tức thì. Lý Miễn thấy vậy tức giận vô cùng quát lớn một tiếng:

- Lão phu phải thí mạng với mi.

Y múa Thiết quái nhằm đầu Âu Dương Siêu tấn công luôn.

Âu Dương Siêu giận dữ quát tháo:

- Lão quý, muốn chết phải không?

Chàng liền múa lá cờ báu lên chống đỡ, chỉ nghe thấy kêu coong một tiếng, Thiết quái bị hất bắn lên trên không, Lý Miễn lão đảo lui về phía sau, mồm hộc máu tươi, ngã gục xuống chết giắc liền.

Tuy y chưa chết hẳn, nhưng nội phủ đã bị thương nặng, ít nhất nằm liệt giường liệt chiếu ba tháng mới mong chữa khỏi. Âu Dương Siêu đẩy lui ba đạo sĩ xông lại đánh chết Nguyên Chân và đả thương Lý Miễn, mấy động tác đó cùng giờ ra một lúc, nhanh như điện chớp. Đang lúc ấy, đột nhiên có tiếng kêu: “Ôi chà!”

Chàng nhìn về phía có tiếng kêu đó, liền kinh hoảng đến mất hết hồn vía, đang định xông lại cứu viện, nhưng bọn người nọ đã ở bốn mặt tứ phía bao vây tới.

Âu Dương Siêu tức giận đến hai mắt đỏ lửa bỗng quát lớn một tiếng, tấn công cả kỳ lân chưởng một thế rồi tung mình nhảy lên trên cao phi thẳng về phía có tiếng cầu cứu.

Chương 40

Ném Chuột Sợ Vỡ Niêu

Hãy nói Âu Dương Siêu nghe thất tiếng la cầu cứu quay đầu lại nhìn mới hay người kêu la đó là Đoàn Bân, chàng định nhảy về phía đó cứu viện liền bị kẻ địch xông tới vây chặt thêm. Chàng tức giận khôn tả tấn công luôn một thế cờ và chưởng, rồi nhanh như điện chớp phi thân tới cạnh Đoàn Bân.

Thì ra kẻ địch đấu với Đoàn Bân là Triệu Vạn Lý với Ngưu Cương cùng là cao thủ của phái Hoa Sơn, võ học công lực rất cao siêu như vậy Đoàn Bân chỉ có một thanh đoản kiếm dài hơn thước địch sao nổi thanh đao ba mũi hai lưỡi của Vạn Lý và chiếc roi.

Sau khi đấu được mười mấy hai mươi hiệp, chàng chỉ có thể thủ thôi thứ không sao phản công lại được, tình thế nguy hiểm khôn tả.

Chỉ sơ suất một chút, đùi trái của chàng đã bị thanh đao ba mũi hai lưỡi của Vạn Lý rạch một vết dài ba tấc, sâu năm phân, máu nhỏ xuống chân, cả cái áo dài trắng của chàng cũng nhuộm đỏ một góc. Vết thương tuy không nặng lắm, nhưng đau và nhức chịu không nổi, nên chàng mới kêu như thế.

Âu Dương Siêu thấy đại ca vừa bị thương vừa nguy hiểm nên người chưa tới mà chưởng phong của chàng đã nhắm Vạn Lý và Ngưu Cương hai người tấn công tới tấp.

Vạn Lý và Ngưu Cương hai người không ngờ Âu Dương Siêu lại phi thân tới một cách nhanh chóng đến thế, nên chúng không kịp tránh né, cả hai cùng bị chưởng lực của Âu Dương Siêu đánh phải, người của chúng bị đánh bắn ra ngoài xa hơn trượng. Khi rớt xuống đất, ngũ tạng, lục phủ đã nát hết và hồn lìa khỏi xác ngay.

Tuy vết thương của Đoàn Bân chỉ là ngoại thương không nặng lắm, nhưng vì nó ở trên đùi, nhất thời không kịp hành công tỵ huyết máu chảy quá nhiều, nên chàng đã chịu đựng không nổi loạng choạng suýt ngã.

Âu Dương Siêu vừa nhảy xuống cạnh Đoàn Bân, liền giơ luôn trái ôm ngang lưng người đại ca, vô cùng lo lắng hỏi:

- Đại ca, vết thương có nặng không, mau vận công tỵ huyết đi.

Đoàn Bân tỏ vẻ đau đớn cau mày lại, nhưng chàng vẫn cố nghiêng răng chịu đựng và đáp:

- Hiền đệ khỏi cần phải quan tâm đến ngu huynh, cẩn thận...

Chàng vừa nói dứt, ba người Chưởng môn cùng các tay cao thủ đã múa khí giới tấn công tới.

Giang Kiện Tài Chưởng môn của phái Hoa Sơn vì thấy Âu Dương Siêu đánh chết ba vị trưởng lão với hai tay cao thủ của môn phái mình, không sao nhìn được liền mua cây quả nặng năm chục cân xông tới như một con quạ đen nhằm người Âu Dương Siêu tấn công như vũ bão.

Y chỉ muốn đánh chết kẻ thù ngay tại chỗ mới hả dạ, để trả thù cho ba vị trưởng lão với hai cao thủ kia, vì thế y đã giở hết nội gia chân lực đã khổ luyện mấy chục năm ra, dồn cả vào cây thiết quả để đấu thí mạng với Âu Dương Siêu.

Tôn San thấy vậy xông lại đâm Kiện Tài luôn.

Kiện Tài thấy vậy, tức giận vô cùng quát lớn:

- Con nhãi này mi muốn chết chắc?

Y xoay đầu quả để chống đỡ thế kiếm của Tôn San. Kiếm nhẹ quả nặng va chạm nhau sao được nhưng vì Tôn San hãy còn ít tuổi chưa đủ hỏa hầu nhất là nội công chân lực của nàng lại còn kém Kiện Tài xa, nhưng vì bô mộng mới số lòng không sợ hổ, nàng cũng biết nội lực của mình địch không nổi đối phương nếu thẳng tay chống đỡ nhau như thế, mình thế nào cũng thiệt thòi nên nàng vội thu kiếm lại để xoay sang thế khác.

Nhưng đã muộn rồi, quai kiếm va chạm nhau kêu đánh coong một tiếng thật lớn, đom đóm lửa bắn tung tóe, thanh kiếm bạc bị hất bắn lên trên không, hồ khâu của tay nàng bị nứt máu tươi tứa ra, và người nàng cũng bị đẩy loạng choạng lui về bảy thước, khí huyết trong người rạo rức không sao nén nổi, nàng đánh há mồm phun máu rươi ra, rồi ngã ngửa về phía sau, chết giắc luôn tại chỗ.

Vì chống đỡ thế kiếm của Tôn San, nên Kiện Tài phải ngừng chân lại một chút, nhưng trong giây phút đó, Tĩnh Hư đạo trưởng với Nhạc Công Vỹ, Chương môn của phái Thiên Sơn cùng các tay cao thủ đã vượt qua y xông tới gần Âu Dương Siêu trước.

Âu Dương Siêu thấy Tôn San múa kiếm xông lại đón đánh Kiện Tài, chàng biết nàng ta địch không nổi đối thủ đâu, nhưng không ngờ nàng lại bị bại một cách nhanh chóng đến thế. Chàng muốn ra tay cứu viện cũng không kịp. Âu Dương Siêu thấy đại ca với biểu muội mình đều bị thương cả, trong lòng tức giận thêm, lại thấy bọn Tĩnh Hư đạo trưởng đang như điên như khùng xông tới chàng. Không kịp xem lại vết thương của Đoàn Bân, liền buông tay ra quát lớn một tiếng, tiến lên nghênh địch. Chàng vẫn tay phải cầm cờ, tay trái sử dụng chương cùng giở Toàn Phong bát thức với Kiêu Dương thần công ra tấn công một lúc. Lúc ấy, chàng đã quá tức giận, nên đã sử dụng đến chín thành công rức, vì cờ thức và chương thế của chàng lại mạnh hơn trước nhiều, nên chỉ trong nháy mắt bên địch đã có ba tay cao thủ bị chàng đánh bắn ra ngoài xa ba trượng rớt xuống đất chết tốt.

Còn những tay cao thủ khác cũng bị đẩy lui về phía sau mấy bước, khí huyết rạo rức.

Tĩnh Hư đạo trưởng với Nhạc Công Vỹ bị đẩy lui, cả hai hoảng sợ vô cùng và bụng bảo dạ rằng:

“Không ngờ tên tiểu quý này võ học công lực lại còn hơn cả Võ lâm Tam tuyệt và không kém gì cha y Thần Kiếm Trấn Bát Hoang năm xưa...”

Thoạt tiên Kiện Tài còn thị nội gia chân lực của mình rất thâm hậu, định một mình xông lên đấu với Âu Dương Siêu nhưng bây giờ y thấy mười tên

cao thủ với hai người Chưởng môn mà còn không chịu nổi một thức cờ, một thế chưởng của địch, thì y còn gan dạ nào mà dám xông lên một mình.

Kiện Tài tiến tới gần đứng cạnh Tĩnh Hư đạo trưởng và Nhạc Công Vỹ ba người sáu con mắt vừa kinh hoảng, vừa sợ vừa hận, vừa giận nhìn cả vào mặt Âu Dương Siêu.

Lúc ấy Âu Dương Siêu hai mắt đỏ như lửa tựa như có hai vùng ánh sáng tia ra thần oai lẫm lẫm, khiến ai trong thấy cũng phải hoảng sợ huống hồ mặt chàng lại đỏ như chàm lộ đầy sát khí. Chỉ trông thấy chàng đưa mắt liếc nhìn ba người Chưởng môn với các tay cao thủ một lượt, rồi bỗng tung mình nhảy lên nhanh như điện chớp, nhảy tới chỗ Quyên Quyên đang ác chiến với Sử Kiên cao thủ của phái Hoa Sơn. Người chưa tới chưởng lực đã tới vừa tấn công Sử Kiên chàng vừa lên tiếng bảo:

- Nhi tử, đại ca với biểu muội đã bị thương, nhị tử mau lui xuống bảo vệ hai người, còn để mặc tiểu đệ đối phó cho.

Ba người Chưởng môn với các tay cao thủ thấy Âu Dương Siêu bỗng nhảy về phía Sử Kiên, ai nấy đều cả kinh, biết Sử Kiên khó mà thoát chết được, nhưng không ai đủ tài nhảy tới cứu viện, chỉ nghe thấy một tiếng kêu la kinh hồn động phách Sử Kiên bị đánh chết tốt và xác bắn ra ngoài xa hai trượng.

Âu Dương Siêu một chưởng đánh chết Sử Kiên chưa kịp hạ chân xuống đất đã hít hơi một cái rồi nhảy tới chỗ hai cao thủ phái Hoa Sơn đang đấu với hai nữ tỳ Bạch Ngọc và Bạch Hoàn. Nói về nội công, chân lực hai nữ tỳ tuy kém Trần Kỳ Chính với Cổ Anh hai người thật nhưng cả hai nhờ có khinh công và thân pháp rất nhẹ nhàng, thần diệu vô cùng, biến ảo khôn lường nên mới cầm cự được với hai tay cao thủ kia lâu như thế. Bạch Ngọc và Bạch Hoàn bỗng thấy Tôn San bị té lăn ra đất bị thương, hoảng sợ vô cùng, tâm thần hỗn loạn mấy lần định đẩy lui cường địch để nhảy tới đỡ Công chúa dậy và xem Công chúa bị thương nặng nhẹ ra sao, nhưng hai nàng bị đối thủ quây quần không sao thoát thân được.

Vì hai tỳ nữ quan tâm đến Tôn San mà tâm thần hỗn loạn nên đấu thêm năm ba hiệp nữa hai nàng đã lâm nguy. Âu Dương Siêu thấy vậy vội nhảy xổ lại, người chưa tới nơi mồm đã quát lớn:

- Hai vị mau ra xem vết thương của Công chúa và bảo vệ cho cô ta đi để tiểu đệ đối phó hai tên ác đồ này cho.

Nói xong, chàng dùng Kiêu Dương thần công chưởng lực tấn công mạnh Kỳ Chính và Cổ Anh hai người.

Hai tỳ nữ vội chạy đến chỗ Tôn San đang nằm tức thì.

Kỳ Chính, Cổ Anh hai người thấy Âu Dương Siêu nhảy đến hoảng sợ đến mất hết hồn vía. Không dám chống đỡ nữa, vội rút lui luôn.

Âu Dương Siêu vừa tấn công tới, thấy hai người nọ đã nhảy sang hai bên tránh né. Chỉ nghe thấy kêu “bùng” một tiếng, chỗ đứng của hai người hồi nãy đã bị chưởng lực của Âu Dương Siêu đánh trúng cát bụi bay mù mịt và dưới đất hiện ngay ra một cái hố sâu chừng ba thước.

Kỳ Chính và Cổ Anh may mắn thoát chết. Âu Dương Siêu định đuổi theo tấn công tiếp, bỗng nghe thấy Tĩnh Hư đạo trưởng, Chưởng môn của Thanh Thành trầm giọng quát lớn:

- Âu Dương thí chủ hãy xem đại ca và biểu muội của thí chủ rồi hãy ra tay đấu tiếp.

Âu Dương Siêu nghe nói ngạc nhiên quay đầu lại nhìn, chàng mất hồn vía và cũng tức giận khôn tả.

Thì ra chàng nhảy tới tấn công Thủy Tiên, Giang Kiện Tài, người Chưởng môn của phái Hoa Sơn bỗng nghĩ ra được một kế khế nói với Nhạc Công Vũ người Chưởng môn của phái Thiên Sơn rằng:

- Nhạc huynh, tên tiểu quỷ này võ công cao siêu lắm, chúng ta địch không nổi đâu. Chi bằng chúng ta hãy bắt cóc biểu huynh muội của y trước thì y thế nào cũng kiêng nể mà không dám đấu với chúng ta nữa.

Y chưa nói dứt đã lẹ làng nhảy tới cạnh Đoàn Bân.

Lúc ấy Đoàn Bân đang nhắm mắt điều thức hành công cho máu khỏi chảy ra nữa, bỗng nghe thấy có tiếng gió động, chàng giật mình kinh hãi mở mắt ra nhìn và vội nhảy sang bên ba thước để tránh né.

Kiện Tài định tâm bắt cóc chàng để uy hiếp Âu Dương Siêu nên khi nào y lại chịu để cho chàng tránh khỏi được, cho nên chỉ thoáng cái chàng đã bị y điểm yếu huyết tê, rồi giơ tay trái ra nắm chặt cánh tay của chàng.

Luận về võ công thì Đoàn Bân với Kiện Tài chỉ một mười một chín thôi, nếu thực sự ra tay đấu với nhau chưa biết mèo nào cắn mỉu nào nhưng vì Đoàn Bân đã bị thương ở đùi y đứng không nổi vả lại vừa đấu với hai tay cao thủ xong hơi sức đã kém sút, vết thương lại chảy máu quá nhiều, nên tổn thương nguyên khí không ít, chàng nhảy sang bên ba thước tránh né, cũng phải gắng lắm mới tránh né được như vậy. Thử hỏi một người đã bị thương và mất hết hơi sức như thế thì làm sao tránh thoát được thủ pháp điểm huyết vừa nhanh vừa lợi hại của kẻ địch.

Đoàn Bân bị điểm trúng huyết tê và bị Kiện Tài nắm lấy cánh tay rồi nên không sao kháng cự lại được nữa. Quyên Quyên nhảy lại cứu nhưng đã chậm một bước, nàng tức giận vô cùng, múa thanh thần kiếm tấn công luôn Kiện Tài nhưng Cát Thương Chi, người của nhóm Hoa Sơn ngũ lão lấy ra cây bút sắt nhảy lại ngăn cản nàng luôn. Nhờ vậy Kiện Tài lôi được Đoàn Bân đến cạnh Tĩnh Hư đạo trưởng. Bích Giao công chúa Tôn San vì nội tạng bị thương ngã ra đất thần trí hãy còn mê man, nên Công Vỹ nhảy tới cạnh nàng và không tốn hơi sức một tý nào đã bắt được nàng luôn. Rồi cũng bắt chước Kiện Tài phi thân tới cạnh Tĩnh Hư đạo trưởng, đồng thời cao thủ của phái Thiên Sơn là Sùng Nghĩa với Mã Mạnh Qua hai người bỗng múa kiếm nhảy tới tấn công luôn hai nữ tỳ. Hai nữ tỳ đang nóng lòng thấy Công chúa bị kẻ địch bắt giữ định nhảy ra cứu, nhưng đã bị hai tên cao thủ của phái Thiên Sơn múa kiếm xông lên ngăn cản liền. Hai nàng đành phải chống đỡ thế công của hai tên đó mà không sao cứu được Công chúa nữa.

Những chuyện đó hầu như cùng xảy ra trong một lúc, vì một ngòi bút không thể nào viết được mấy nơi một lúc như vậy.

Âu Dương Siêu thấy vậy tức giận vô cùng quát lớn:

- Các người có mau thả đại ca và biểu muội của ta không?

Chàng vừa quát vừa múa lá cờ báu, xông lại tấn công Kiện Tài và Công Vũ, Tĩnh Hư đạo trưởng trầm giọng nói tiếp:

- Thí chủ hãy ngưng tay lại không nên nóng nảy như thế.

Kiện Tài cười chơi mấy tiếng và xen lời nói:

- Tính mạng của hai người này đều nằm trong ở trong tay người.

Nói xong, y để tay lên Mệnh Môn huyết ở sau lưng của Đoàn Bân. Công Vũ cũng bắt chước như vậy dí tay luôn vào sau lưng Tôn San. Nếu chúng chỉ khê ấn một cái Đoàn Bân với Tôn San bị đứt tâm mạch chết ngay tại chỗ.

Âu Dương Siêu thấy vậy kinh hãi thềm nhưng vẫn quát bảo tiếp:

- Các người có mau buông tha hai người ra không?

Tĩnh Hư đạo trưởng lạnh lùng đáp:

- Muốn tha hai người không khó, nhưng người phải ngoan ngoãn nghe lời chúng ta mới được.

Âu Dương Siêu cố hết sức nén lửa giận quát hỏi lại:

- Các người muốn sao?

Tĩnh Hư đạo trưởng đáp:

- Nếu người tự chặt hai tay hai chân đi bần đạo cam đoan tha hai người liền và không đả thương họ một chút nào hết.

Âu Dương Siêu ngẩng mặt lên trời cười như điên như khùng và nói tiếp:

- Các người là nhân sĩ của danh môn chính phái mà lại có thủ đoạn đốn mạng như thế, thực không biết xấu hổ chút nào. Nhất là hai người đang bị

thương không có sức lực phản kháng. Các người thử nghĩ xem dùng thủ đoạn hèn mạt như thế để uy hiếp tiểu gia này thì có đốn mạt vô sỉ không?

Kiện Tài cười nhạt đáp:

- Tiểu quý, người đừng có nói nhiều vô ích, nếu các người không tự chặt chân tay thì đừng có hòng chúng ta tha mạng.

- Nếu các người không chịu buông tha hai người thì tiểu gia sẽ cho các người vài máu phổi xác tức thì.

Nói xong, chàng múa bảo kỳ định xông lại tấn công.

Kiện Tài thị có con tin ở trong tay không có vẻ gì hoảng sợ cười nhạt nói tiếp:

- Tiểu quý, nếu người chỉ bước lên một bước là chúng ta hủy hai người liền.

- Nếu các người dám làm rụng một sợi tóc của một trong hai người thì tối hôm nay đừng có hòng một tên nào sống sót rời khỏi nơi đây.

Công Vỹ cũng xen lời nói:

- Nếu người muốn cứu hai người thì mau tự chặt chân tay đi.

Âu Dương Siêu lớn tiếng trả lời:

- Lão quý đừng có nằm mơ.

Tĩnh Hư đao trưởng lớn tiếng cười một hồi rồi nói tiếp:

- Tuy hai người ở trong tay chúng ta nhưng tính mạng của họ lại ở trong tay người, người cứ tính kỹ đi.

Âu Dương Siêu tức giận vô cùng, nghe thấy Tĩnh Hư nói như vậy ngăn người ra nhất thời không biết xử trí thế nào cho phải.

Tuy chàng không coi mười mấy tên võ lâm cao thủ này vào đâu hết, nhưng dầu sao chàng cũng phải nghĩ đến sự sống còn của đại ca với biểu muội. Vì vậy chàng là người rất thông minh mà lúc này chàng phải thù người ra.

Chương 41

Điên Đảo Đen Trắng

Đột nhiên có một tiếng rú vang trời động đất vọng tới, dưới ánh trăng đã có mười mấy cái bóng người xuất hiện ở chỗ cách trận đấu chừng mấy chục trượng, người đi đầu nhanh vô cùng, chỉ thoáng cái đã tới gần liền. Người đó mặc áo dài vải xanh, mặt trắng trẻo trạc tuổi bốn mươi hai mắt lóng lánh có thần, trông như một nho sĩ vậy.

Chường môn của ba phái trông thấy nho sĩ đó đều biến sắc mặt, nhưng Tĩnh Hư đạo trưởng vẫn trấn tĩnh vải chào người đó và nói rằng:

- Đã lâu không thấy Bang chủ xuất hiện giang hồ, không ngờ tới hôm nay ngài lại giáng lâm nơi đây, thực là hân hạnh vô cùng.

Y chưa nói dứt, những người đi theo nho sĩ cũng tới nơi hết, người đi đầu là hai thằng nhỏ tuổi trạc mười lăm mười sáu đầu đội kết, sau lưng đeo đoản kiếm, một bận quần áo đen, một bận quần áo trắng, còn tám người nữa đều là đại hán lực lưỡng tuổi ngoài ba mươi, mình mặc quần áo võ trang, lưng đeo một gói đồ hình dài.

Hai thằng nhỏ vừa tới nơi đã tiến lên đứng cạnh hai bên, còn tám đại hán lực lưỡng thì đứng ở phía sau nho sĩ.

Thì ra nho sĩ trung niên ấy là Thanh Sam Tú Sĩ Thư Kính Nghiêu, Bang chủ của Cái bang mười ba tỉnh, tiếng tăm lừng lẫy đại giang nam giang bắc, hai thằng nhỏ theo hầu hai bên là Hắc Bạch song đồng. Còn tám đại hán lực lưỡng theo sau là Bát kiệt.

Kính Nghiêu không những võ công tinh thâm, văn học cũng giỏi nốt lại còn thông thạo cả thiên văn, địa lý tinh tướng bốc dịch, và nội công đã luyện tới mức thượng thặng nên tuổi đã ngoài bảy mươi, mà trông mặt chỉ

giống như người ngoài bốn mươi thôi! Y được làm Bang chủ của Cái bang từ hồi cách đó hơn ba mươi năm. Lúc ấy Cái bang suy nhược, nhờ có tài ba của y vài năm sau bang phái ấy đã lừng tiếng giang hồ, đuổi theo kịp chín đại môn phái liền.

Kính Nghiêu mỉm cười lớn tiếng đáp:

- Đệ có việc ngẫu nhiên đi qua nơi đây, bỗng nghe thấy tiếng quát tháo không hiểu ai ác chiến chốn này, cho nên đặc biệt tới xem là ai, không ngờ lại là ba vị Chưởng môn mấy tiểu...

Y nói tới đó liếc mắt nhìn thấy Kiện Tài với Công Vỹ đang bắt giữ và kiểm chế Đoàn Bân và Tôn San. Ngoài ra ba thiếu nữ vẻ mặt hậm hực kịch chiến với Âu Dương Siêu đứng rất oai vệ lại hỏi tiếp:

- Xin ba vị Chưởng môn hãy bảo mấy người kia ngừng tay trước.

Ba người Chưởng môn của ba phái tuy không bằng lòng, nhưng cũng úy kỵ người Bang chủ oai trấn Đại Giang Nam Bắc này, nên chúng đưa mắt nhìn nhau một lượt rồi Kiện Tài với Công Vỹ hai người cùng lên tiếng quát bảo:

- Hãy ngừng tay lại!

Sùng Chi, Thượng Nghĩa, Mạnh Quang ba người đấu với ba nàng mãi mãi mới chiếm được lợi thế thì bỗng nghe thấy ngài Chưởng môn quát bảo ngừng tay lại, cả ba đành phải tấn công hờ một thế rồi nhảy lùi về phía sau.

Ba thiếu nữ sức lực kém hơn đối phương nên đã đấu đến mồ hôi nhễ nhại hơi thở hồng hộc như bò rống rồi. Ba nàng cũng quay trở lại đứng cạnh Âu Dương Siêu ngấm ngấm vận khí điều tức để hồi phục sức lực đã rồi hãy giờ toàn lực ra kịch chiến để cứu hai người.

Kính Nghiêu đưa mắt liếc nhìn Âu Dương Siêu và ba nàng một lượt rồi quay lại hỏi ba người Chưởng môn rằng:

- Cùng hai vị, việc gì mà quý vị đấu với nhau ở nơi đây có thể cho đệ biết rõ nguyên nhân được không?

Nói xong, y nhìn thẳng vào mặt Tĩnh Hư để đợi chờ trả lời.

Tĩnh Hư ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Nói ra thì việc này phức tạp và dài dòng lắm, tốt hơn hết thì Bang chủ đừng có hỏi tới.

Kính Nghiêu mỉm cười hỏi tiếp:

- Tại sao vậy? Có thể cho tại biết được chẳng?

- Xin lượng thứ, bản đạo không sợ không thể làm theo ý muốn của Bang chủ được.

Kính Nghiêu lại hỏi tiếp:

- Chẳng hay Chương môn có việc gì lại khó nói như thế?

Tĩnh Hư đạo trưởng mặt hơi biến sắc nhưng trấn tĩnh ngay được và nhìn Kính Nghiêu hỏi lại:

- Thế là nghĩa lý gì? Nếu Bang chủ tin lời bản đạo thì xin đừng nói đến chuyện thị phi này nữa!

- Tại sao?

Kiện Tài bỗng cười nhạt xen lời nói:

- Không cần phải hỏi tại sao hết, bất cứ chuyện thị phi này ra sao đối với Cái bang chỉ có ích chứ không có hại.

Lời nói của Kiện Tài rất rõ rệt có vẻ uy hiếp Cái bang bảo Cái bang đừng nên can thiệp vào chuyện này, bằng không Cái bang chỉ có hại chứ không có lợi.

Lúc bấy giờ tiếng tăm của Cái bang rất lừng lẫy có thể nói là ngang với Thiếu Lâm và Võ Đang hai phái, và trên cả Thanh Thành lẫn Thiên Sơn và Hoa Sơn ba phái. Kính Nghiêu là Bang chủ của Cái bang, lãnh tụ một bang phái danh trấn võ lâm như thế thì khi nào lại sợ người ta uy hiếp như vậy nên y vừa nghe thấy Kiện Tài nói xong, sa sầm mặt lại nhìn đối phương và quát hỏi tiếp:

- Nếu vậy nhất định đệ phải hỏi cho ra chuyện thị phi này.

Kiện Tài cười nhạt đáp:

- Bang chủ không nghe lời khuyên bảo của chúng, tôi chỉ sợ...

Tĩnh Hư đạo trưởng bỗng xua tay ra hiệu cho Kiện Tài đừng nói rồi quay lại hỏi Kính Nghiêu tiếp:

- Chẳng hay Bang chủ có tin bản đạo không?

Kính Nghiêu ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Chương môn là người đức cao vọng trọng như thế trong võ lâm, đệ đâu dám không tin, nhưng...

Nói tới đó y lại ngừng giây lát nói tiếp:

- Nhưng không biết Chương môn nói chữ tin đó là chỉ vấn đề gì?

Tĩnh Hư đạo trưởng đáp:

- Tất nhiên là nói về việc trước mắt đây.

- Ý đạo trưởng định nói là...

- Nếu Bang chủ tin bản đạo là người như thế thì xin Bang chủ rời khỏi nơi đây đừng có lý đến chuyện thị phi này nữa.

- Người thường mà nói như vậy đáng lẽ đệ phải thân theo nhưng...

Không đợi chờ Kính Nghiêu nói dứt, Tĩnh Hư đạo trưởng đỡ lời:

- Có phải Bang chủ muốn biết nguyên nhân của chuyện thị phi này phải không?

- Với thân phận và danh vọng của ba vị Chương môn như vậy lại đem theo mấy tay cao thủ của bốn phái tới đây đấu với mấy người tuổi trẻ như vậy hiển nhiên việc này không phải là chuyện tầm thường. Cái bang chúng tôi dù sao cũng là một bang phái hiệp nghĩa chính phái của võ lâm, chúng tôi đã gặp chuyện này không thể nào không can thiệp mà hỏi rõ chuyện nguyên nhân thị phi ra sao.

Nói tới đó y đưa mắt liếc nhìn ba người của ba môn phái rồi nói tiếp:

- Nếu mấy người tuổi trẻ này đều là giang hồ bại hoại có tội đáng chết thì Bát kiệt của tậ phái võ công tuy tầm thường nhưng cũng có thể giúp được quý vị một tay.

Công Vũ bỗng cười ha hả một hồi rồi lớn tiếng nói:

- Bang chủ là người hiệp nghĩa ai ai cũng kính ngưỡng vô cùng, nhưng chúng tôi tự tin có thể liễu kết được mối thù của chúng tôi với mấy đứa nhãi này, chứ chả cần đến Bát kiệt của quý bang, Bang chủ có lòng tốt như vậy chúng tôi rất lấy làm cảm ơn.

Kiện Tài đột nhiên chỉ những xác chết nằm ở trên mặt đất và nói:

- Xin Bang chủ hãy xem!...

Kính Nghiêu đưa mắt liếc nhìn những cái xác chết nằm ngổn ngang trên mặt đất rồi gật đầu đáp:

- Trông thấy rồi.

Kiện Tài cười nhạt rồi nói tiếp:

- Mấy đứa nhãi này thị tài kiêu ngạo ngông cuồng, tác oai tác quái hà hiếp người và thủ đoạn lại độc ác...

Y chưa nói dứt, Âu Dương Siêu đã cười như điên như khùng rồi xen lời nói:

- Sao khéo ăn nói đến thế? Tại hạ rất phục cái điên đảo thị phi và đen trắng của ngài lắm...

Chàng ngưng giây lát giận dữ nhìn kẻ địch và trầm giọng nói tiếp:

- Ngài là Chưởng môn của một môn phái mà không nghĩ đến địa vị và thân phận của mình lại nói láo nói lếu điên đảo thị phi, tại hạ rất lấy làm hổ thẹn hộ ngài.

- Cám mồm.

Kiện Tài giận dữ quát mắng và át giọng Âu Dương Siêu và lại lớn tiếng nói tiếp:

- Tiểu quý mười mấy người nằm chết ở quanh đây chả lẽ người không nhận tội hay sao?

Âu Dương Siêu lạnh lùng đáp:

- Phải, chúng bị tạt hạ giết thực, nhưng...

Không đợi Âu Dương Siêu nói dứt Công Vỹ đã trầm giọng quát lớn:

- Giết người phải đền mạng, thiếu nợ phải trả tiền. Tiểu quý mi còn chờ gì nữa?

Âu Dương Siêu cười ha hả lớn tiếng hỏi lại:

- Nhưng ngài có biết câu oán hữu đầu trái hữu chủ chớ không?

Công Vỹ đáp:

- Thế là nghĩa lý gì?

- Những người của các người bị ta giết không liên can gì đến đại ca ta. Các người có tài ba cứ việc tìm ta trả thù sao lại bắt giữ hai người như thế. Huống hồ họ đang bị thương nặng... Các người có mau buông hai người ấy ra không?

Kiện Tài cười nhạt mấy tiếng rồi trả lời:

- Tiểu quý làm gì có chuyện dễ dàng như thế.

Âu Dương Siêu lại nói tiếp:

- Như vậy các người nhất định không chịu thả hai người của chúng ta phải không?

Kiện Tài lạnh lùng đáp:

- Trừ phi người vứt khí giới xuống thúc thủ chịu trói.

Âu Dương Siêu lại cười ha hả như điên như khùng nói tiếp:

- Các người tự cho là những kẻ phi thường và nhân vật của danh môn chánh phái nhưng sự thực các người là những kẻ hư danh của đời và tâm địa đê hèn ác độc vô sỉ hết sức...

Nói tới đó chàng lại trợn ngược đôi lông mày lên quát lớn:

- Bây giờ tiểu gia lại nói với người một lần nữa và lần này cũng lần chót. Nếu các người không chịu buông tha hai người của chúng ta thì đêm nay các người đừng có hòng sống sót rời khỏi nơi đây.

Kiện Tài cũng quát lớn:

- Tiểu quý, bây giờ lão phu cũng cảnh cáo người lần chót. Tính mạng hai người này hoàn toàn nằm trong tay người, người đừng lỗ mãng ra tay nữa, bằng không người chỉ khể cử động một cái là tâm mạch của chúng sẽ bị đứt và chết ngay tại chỗ liền.

Tuy Bang chủ của Cái bang vẫn chưa biết bọn Âu Dương Siêu là ai xuất thân và lai lịch của sáu thanh niên nam nữ này tên họ là chi? Vì việc gì mà thiếu niên này ở đây đâu với các tay cao thủ cả ba người Chưởng môn cả ba phái như vậy? Nhưng y là người giàu kinh nghiệm giang hồ kiến thức rộng thấy ba người Chưởng môn của ba đại môn phái này không chịu nói nguyên nhân của trận đấu này đã không vui rồi, nhưng y có nói thể lượng thứ cho được vì y chắc việc này thế nào cũng có liên can đến danh dự của ba phái nên họ mới không chịu nói cho người ngoài hay. Nhưng Kiện Tài và Công Vỹ hay người đều là Chưởng môn của một môn phái lớn mà lại ra tay bắt giữ hai người bị thương nặng để uy hiếp bắt đối phương bỏ khí giới thúc thủ chịu trói như vậy thì thực là một hành vi đê hèn hết sức. Y không ngờ hai người Chưởng môn lại có hành vi khốn nạn đến thế, vì sự bất mãn đó mà y đã nổi giận không sao chịu nhịn được. Cho nên Kiện Tài vừa nói xong y đã xen lời lớn tiếng nói:

- Giang huynh, Nhạc huynh có thể tiếp nhận lời nói này của đệ không?

Y là người rất tốt nhịn khí độ rất khoan hồng, tuy trong lòng bất mãn và bực tức hành vi của Kiện Tài với Công Vỹ hai người, nhưng lời nói của y vẫn khiêm tốn không nảy lửa chút nào.

Chính ra Kiện Tài cũng không muốn gây hấn với Bang chủ của Cái bang danh trấn đại giang Nam Bắc này đâu. Đồng thời y lại thấy lời nói của Kính Nghiêu rất dung hòa nên y mỉm cười đáp:

- Chẳng hay Nghiêu huynh muốn chỉ giáo gì xin cứ việc nói, quý hồ lời nói của huynh không nên can đến mấy tên tiểu quỷ này thì đệ với Nhạc huynh với Tĩnh Hư đạo nhân thế nào cũng xin tuân lệnh!

Kính Nghiêu cau mày lại ngẫm nghĩ giây lát rồi thủng thẳng nói tiếp:

- Xin Giang huynh và Nhạc huynh nể mặt đệ hãy buông tha cho hai người bị thương này trước rồi đôi bên giở hết tài ba thực học ra phân thắng bại để giải quyết mối thù oán ấy đi chẳng hay ha vị nghĩ sao?

Kiện Tài đáp:

- Việc này không sao tuân lệnh được xin Nghiêu huynh lượng thứ cho.

Kính Nghiên nghiêm nét mặt nói:

- Chúng ta là những người chính phái trong võ lâm việc gì cũng phải nên duy trì chân lý bảo vệ chính nghĩa, quang minh lỗi lạc, hành hiệp trượng nghĩa chứ thủ đoạn bắt người làm con tin như của Giang huynh đây thì thực sai với chính đạo của hiệp nghĩa.

Mấy lời nói đó rất nặng, tuy Kiện Tài không muốn gây hấn với Kính Nghiêu, nhưng dù sao y cũng là một Chưởng môn của một môn phái khi nào chịu nhịn được, nên y nghe xong nền biến sắc mặt xấu hổ quá giận cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Hành vi của chúng tôi có chính đạo hay không, không liên can gì đến Bang chủ xin Bang chủ đừng có can thiệp vào.

Dù Kính Nghiêu là người tốt nhịn đến đâu nghe thấy Kiện Tài nói bướng như vậy cũng phải nổi giận quát lớn:

- Nếu đệ nhất định lý việc này thì sao?

Kiện Tài lại cười nhạt nói tiếp:

- Nếu huynh lý vào việc này sẽ trở thành kẻ địch chung của chín đại môn phái.

Kính Nghiên nghe thấy biến sắc mặt.

Âu Dương Siêu bỗng lên tiếng nói:

- Lão thất phu, người muốn lôi cả Thiêu Lâm và Võ Đang hai phái vào trong hay sao? Người thật gian trá vô sỉ.

Kiện Tài quát lớn:

- Tiểu quý, nếu người còn nói nữa thì hai người của mi đừng có hòng sống.

Kính Nghiêu bỗng nhìn Âu Dương Siêu rồi nói:

- Chẳng hay tiểu huynh đệ quý tính đại danh là chi?

Âu Dương Siêu cung kính đáp:

- Tiểu bối họ Âu Dương tên là Siêu.

- Khí giới trong tay bạn có phải Tích Độc Truy Hồn kỳ đẫy không?

- Vâng.

- Nếu vậy bạn nhỏ là môn hạ của Kỳ Tuyệt phải không?

- Ba vị ấy đều thuộc ân sư của tiểu bối.

- Ba lão tiền bối vẫn mạnh giỏi cả đấy chứ?

Âu Dương Siêu rầu rĩ đáp:

- Vì thành toàn cho tiểu bối ba vị ân sư đã truyền hết tuyệt học của bốn thân cho tiểu bối nên đã quy tiên hết rồi.

- Thế à?...

Tĩnh Hư đạo trưởng đứng cạnh đó yên lặng nghe mọi người cãi vã đến giờ y mới lên tiếng hỏi Kính Nghiêu rằng:

- Chẳng hay Thư huynh có chịu nghe lời của bản đạo không?

Kính Nghiêu mỉm cười đáp:

- Xin đạo huynh cứ nói.

- Thư huynh có tin lời nói của y không?

- Chẳng lẽ lời nói của y không đúng sự thật hay sao?

- Lời nói của y hoàn toàn thất thiệt.

- Có gì làm bằng?

- Theo sự nhận biết của bản đạo thì y vốn tên là A Phúc nô bộc của Thiên Tâm trang, bốn tháng trước đây bỗng nhiên mất tích.

- Ồ!...

Kính Nghiêu chợt thốt và quay đầu lại hỏi Âu Dương Siêu:

- Có thực không?

Âu Dương Siêu gật đầu đáp:

- Nhưng...

Kiện Tài bỗng cười ha hả có y che lấp lời nói của Âu Dương Siêu và lên tiếng nói tiếp:

- Thư huynh còn lý đến chuyện thường ấy làm chi.

Tĩnh Hư đạo trưởng cũng nói tiếp:

- Tiểu quý này ác độc và gian trá vô cùng. Thư huynh không nên lý đến việc này thì hơn.

Quyên Quyên bỗng thét lớn:

- Đạo sĩ kia các người thực không biết xấu hổ chút nào.

Kiện Tài giận dữ quát mắng:

- Con nhãi kia mi muốn chết phải không?

Âu Dương Siêu bỗng lớn tiếng hỏi:

- Thư tiên bối còn nhớ vụ án mười lăm năm trước đã làm chấn động cả võ lâm không?

Kính Nghiêu ngạc nhiên hỏi lại:

- Vụ án nào thế?

Tĩnh Hư đạo trưởng xen lời nói:

- Thư huynh còn tin lời nói của y làm chi?

Âu Dương Siêu trợn ngược đôi lông mày lên cười nhạt một tiếng nói tiếp:

- Thập đại môn phái liền tay giết hai vợ chồng Âu Dương đại hiệp.

- Ủa, thế ra bạn nhỏ là...

Âu Dương Siêu vội đáp:

- Con của Âu Dương Đơn đại hiệp.

Kính Nghiên bỗng quay đầu lại hỏi Tĩnh Hư đạo trưởng rằng:

- Việc này... việc...

- Sao?

Tĩnh Hư đạo trưởng ngẫm nghĩ giây lát mới đáp:

- Phải hay không bản đạo không biết rõ nhưng bản đạo chỉ biết tên y là A Phúc là tên nô bộc của Thiên Tâm trang đã lén trốn có thể thôi.

Kiện Tài vội xen lời nói:

- Chẳng hay Thư huynh cũng tin lời nói của y ư?

Kính Nghiêu đáp:

- Đệ chắc chuyện này không phải là giả dối.

Kiện Tài lại hỏi tiếp:

- Nếu vậy Thư huynh đã tin lời của y phải không?

Kính Nghiêu gật đầu đáp:

- Phải!

Kiện Tài cười giọng đều đặn hỏi tiếp:

- Nếu y giả mạo thì sao?

Kính Nghiêu lớn tiếng cười đáp:

- Chẳng lẽ Giang huynh bằng lòng mạo nhận con của người khác hay sao?

Kiện Tài hổ thẹn vô cùng biến sắc mặt rồi đáp:

- Thưa huynh ăn nói phải nên thận trọng một chút đấy nhé!
- Sao, huynh cho lời nói của đệ quá nặng?
- Hừ!...

Chương 42

Phóng Kiếm Giải Sầu

Kính Nghiêu đột nhiên ngẩng mặt lên trời cười ha hả một hơi, cười xong mới nhìn thẳng vào mặt Kiện Tài và Công Vỹ.

Kiện Tài cười nhạt nói:

- Có phải Thư huynh ra lệnh cho chúng đệ đấy không?

Kính Nghiêu lạnh lùng nói tiếp:

- Giang huynh muốn nói như vậy, đệ không biết nên biện bạch ra sao cho phải!

Kiện Tài lại nói tiếp:

- Thư huynh nên rõ anh em đệ đây không phải là thuộc hạ của huynh đâu nhé!

Kính Nghiêu cười nhạt đáp:

- Có bao giờ đệ nói Giang huynh với Nhạc huynh là thuộc hạ của đệ đâu, sao Giang huynh đã tâm đến thế?

Nói xong, y cười ha hả rồi giơ tay ra hiệu cho Bát kiệt đứng ở phía sau mà quát bảo:

- Bao vây lấy võ trường, nếu không có lệnh của ta cấm không cho một người nào ra khỏi nơi đây.

- Tuân lệnh.

Bát kiệt vâng lời liền mỗi người đứng ra một ngã, tay cầm một Câu Liêm Kim Thương dài hơn ba thước và sáng lóe trông thực thần oai lẫm lẫm.

Công Vỹ thấy vậy liền biến sắc mặt quát hỏi:

- Thư huynh định ra tay đánh hay sao?

Kính Nghiêu mỉm cười đáp:

- Nhạc huynh nói nặng quá, tề bang Bát kiệt ở giang hồ tuy được một chút oai danh thực, nhưng chúng sao địch nổi Nhạc huynh và các người hôm nay.

Y nói tới đó, sầm nét mặt lại nghiêm nghị nói tiếp:

- Nếu Nhạc huynh các người không chịu buông tha hai người kia ra để e các vị khó mà ra khỏi nơi đây mười trượng.

Công Vỹ cười ha hả nói tiếp:

- Thư huynh tự phụ quá.

- Nhạc huynh không tin phải không?

Kiến Tài cười nhạt xen lời nói:

- Để không tin...

Kính Nghiêu cười nhạt nói:

- Giang huynh không tin cứ thử đi ra ngoài xem sao?

Tĩnh Hư đạo trưởng trầm giọng hỏi:

- Có phải Thư huynh nhất định can thiệp chuyện thị phi này hay không?

Kính Nghiêu gật đầu đáp:

- Phải, để nhất định can thiệp đấy!

Tĩnh Hư lại nói tiếp:

- Thư huynh không nghĩ đến hậu quả hay sao?

Kính Nghiêu lớn tiếng đáp:

- Việc gì thuộc về chính nghĩa và chân lý để không nghĩ gì đến hậu quả hết.

Tĩnh Hư đạo trưởng vừa tức giận vừa bực mình hậm hực nhìn Kính Nghiêu và trong bụng oán trách thầm, nhưng y giận như thế có ích lợi gì

đâu, vì hiện giờ trước mặt y chỉ có hai con đường để y đi thôi. Một là buông tha hai người ra, hãy rút lui trước rồi hãy nói chuyện sau. Hai là ra tay đấu phân sự thắng bại hay sống chết. Bảo y buông tha người rút lui trong lòng không can tâm, nhưng ra tay đấu một mình Âu Dương Siêu bọn y đã địch không nổi, bây giờ lại thêm Kính Nghiêu Hắc Bạch song đồng Bát kiệt bao nhiêu tay cao thủ đó không cần phải nói trước y cũng biết nếu đấu kết quả bên y thế nào cũng bị đại bại và bại một cách thảm khốc.

Âu Dương Siêu bỗng lớn tiếng nói:

- Chỉ cần các người buông tha đại ca và biểu muội ta ra, ta bằng lòng một mình đấu với các người.

Tĩnh Hư đạo trưởng nghe nói liền nghĩ ra một kế nhìn thẳng vào mặt Âu Dương Siêu và hỏi lại:

- Tiểu quỷ lời nói của người có thực không?

Âu Dương Siêu hăng hái đáp:

- Đại trưởng phu nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy.

Kiện Tài cười khanh khách xen lời nói:

- Bên chúng ta có tất cả mười mấy người.

Âu Dương Siêu lớn tiếng cười đờ lời ngay:

- Nếu một đấu với một các người không có một người nào địch nổi tiểu gia ba hiệp nên các người chỉ có một cách liên tay đấu thì may ra mới địch nổi tiểu gia dăm ba chục hiệp.

Tĩnh Hư đạo trưởng đưa mắt nhìn Kính Nghiêu.

Kính Nghiêu cau mày lại nhìn Âu Dương Siêu chỉ lo chàng song quyền không địch nổi bốn tay. Ngờ đâu chàng đã mỉm cười nói tiếp:

- Xin Thư tiên bối cứ yên tâm làm trọng tài cho tiểu bối! Để chứng minh cho câu chuyện đêm nay là tiểu bối bị bắt ép chứ không phải thị tài và cũng không phải ra tay có thủ đoạn ác độc như họ vừa nói, tiểu bối chỉ mong lão tiền bối chứng minh cho như vậy là tiểu bối cảm ơn vô cùng rồi.

Kính Nghiên nghe thấy Âu Dương Siêu nói như vậy bất đắc dĩ đành phải gật đầu đáp:

- Thôi được, bạn nhỏ cứ yên tâm ra tay đấu đi, mỗi sẽ phụ trách làm trọng tài cho.

Âu Dương Siêu mỉm cười vái chào Kính Nghiên:

- Như vậy tiểu bồi phải cảm ơn Thư tiên bối.

Chàng vừa nói xong, liền quay lại nói với Tĩnh Hư đạo trưởng tiếp:

- Xin buông tha đại ca và biểu muội tôi ra, chúng ta sửa soạn đấu ngay.

Nói xong, chàng đưa mắt nhìn Kiện Tài và Công Vỹ hai người, trông chàng thật oai lẫm lẫm khiến ai cũng phải hãi sợ.

Tĩnh Hư đạo trưởng bảo Kiện Tài với Công Vỹ hai người rằng:

- Giang huynh, Nhạc huynh hãy buông tha cho hai tiểu quý trước!

Kiện Tài gật đầu và quát bảo Âu Dương Siêu rằng:

- Tiểu quý hãy đỡ lấy!

Y vừa quát vừa đẩy mạnh hai tay một cái, người của Đoàn Bân đã bắn tung lên bay về phía Âu Dương Siêu.

Âu Dương Siêu vội giơ tay ra đỡ luôn. Kiện Tài vừa tung Đoàn Bân xong Công Vỹ cũng bắt chước ném Tôn San cho hai tên nữ tỳ, Bạch Ngọc, Bạch Hoàn vội chạy lại đỡ lấy Công chúa.

Âu Dương Siêu đỡ lấy Đoàn Bân xong, không kịp xem xét vết thương của chàng ta đã vội trao cho Quyên Quyên và dặn nữ tỳ rằng:

- Nhị tỷ với hai vị kia cẩn thận bảo vệ lấy đại ca và biểu muội.

Nói xong, chàng đã nhảy tới trước mặt ba người Chương môn và các tay cao thủ của chúng, chàng múa tít lá cờ, mặt đầy sát khí quát lớn:

- Xin các vị ra tay đi.

Tĩnh Hư đạo trưởng, Giang Kiện Tài, Nhạc Công Vỹ ba người tuy đã ngấm ngấm vận thần công lên để chuẩn bị đấu rồi, nhưng chúng thấy võ

học công lực của Âu Dương Siêu quá cao, cho nên không tên nào dám ra tay trước.

Tất nhiên ba người Chưởng môn không ra tay thì những tay thủ hạ đâu dám xông vào đánh trước.

Âu Dương Siêu thấy vậy lớn tiếng cười và nói tiếp:

- Nếu các vị hãi sợ không dám ra tay thì cứ việc rút lui đi chờ đến rằm tháng ba lên tỉnh núi Thiên Đô ở dãy Hoàng Sơn nói chuyện thanh toán sau.

Ba người Chưởng môn đưa mắt nhìn nhau rồi quát lớn múa khí giới xông vào tấn công luôn.

Kiện Tài múa thiết quài nhanh như gió, Tĩnh Hư đạo trưởng, Nhạc Công Vũ múa kiếm ánh sáng thấp thoáng, hơi lạnh toát ra buốt xương lợi hại vô cùng đều nhằm Âu Dương Siêu tấn công tới tấp.

Hơn một tháng nay võ học và công lực của Âu Dương Siêu không những tiến bộ rất nhiều, vì được rất nhiều tay cao thủ chỉ giáo giúp đỡ nên kinh nghiệm của chàng giàu gấp mấy trước kia và trận đấu những người tấn công như vậy cũng thường lắm nên không thấy chàng hoảng sợ chút nào.

Mười mấy môn khí giới cũng tấn công tới một lúc mà chàng cứ cười giỡn thể Toàn Phong Đột Khởi gạt tung những khí giới của kẻ địch sang hai bên.

Ba người Chưởng môn với các tay cao thủ thấy Âu Dương Siêu ra tay có một thế cờ đã gạt được khí giới của bọn mình bắn sang hai bên, nên tên nào tên nấy đều kinh hoảng vô cùng.

Tuy vậy, chẳng lẽ chúng lại chịu rút lui như thế hay sao? Nên chúng vẫn phải đánh liều xông lại tấn công tiếp.

Âu Dương Siêu lại giỡn Toàn Phong bát thức ra chống đỡ. Cuộc ác chiến ngày càng kịch liệt.

Mười mấy người bao vây Âu Dương Siêu vào giữa, chúng vây đánh như vậy tuy không phải theo trận thức gì hết. Nhưng chúng đều là những tay

cao thủ đệ nhất đẳng trong võ lâm nên công thủ, tiến thoái đều có mực thước, phối hợp rất chặt chẽ. Cho nên oai thế nghiêm mật cùng khác hẳn những trận vây đánh thường.

Bốn người của ba môn phái đã biết nội lực của Âu Dương Siêu mạnh không thể tưởng tượng được, cho nên chúng không dám chống đỡ thẳng tay mà chỉ cẩn thận tấn công và vây đánh thôi.

Thoáng cái trận đấu đã được hơn hai mươi hiệp, quần hào chưa hề thắng thế một trận nào mà Âu Dương Siêu cũng chưa hạ được một kẻ địch nào nổi nhưng chàng đã bắt đầu nổi khùng rú lên một tiếng rất thanh thoát và sử dụng thế Phong Quyển Tàn Vân (gió cuốn mây tan) múa mạnh lá cờ tấn công vào kẻ địch luôn.

Mọi người chỉ thấy ánh sáng vàng lóe mắt và gió mạnh cuốn cuộn tới, khí giới của quần hào đều bị cuốn đi hết. Đồng thời chàng lại quát lớn một tiếng:

- Buông tay!

Chàng vừa quát xong, quần hào không hiểu tại sao và cũng không trông thấy rõ nữa và chỉ nghe thấy tiếng kêu loảng xoảng, loong coong một hồi xen lẫn với tiếng kêu “ối chà”.

Mọi người lại đột nhiên trông thấy một luồng ánh sáng lạnh như điện chớp vượt qua trời không, bóng người nhảy ngược về phía sau liên tiếp. Lúc ấy cả người trong cuộc lẫn người ngoài cuộc mới hay một thế Phong Quyển Tàn Vân của Âu Dương Siêu đã làm cho mười mấy tay cao thủ của đối phương đã có già hơn nửa số bị mất hết khí giới!

Đó cũng là nhờ Âu Dương Siêu nương tay không muốn giết chóc những kẻ vô tội nên chỉ cuốn mất hết khí giới của chúng đi thôi. Bằng không lúc này ít nhất cũng có bốn năm người bị đánh toi mạng rồi.

Tuy vậy, già nửa số quần hào đã bị kinh khí kỳ phong của chàng chấn động làm khí huyết trong người phải rạo rục và khó chịu vô cùng rồi!

Kỳ thức đó oai lực quả thật kinh người, mười mấy kẻ địch tuy đều là võ lâm danh gia và nội gia cao thủ trong võ lâm nhưng sau khi bị thế cờ đó tấn công rồi tên nào tên nấy đều sợ đến mất hết hồn vía.

Vì không muốn giết chóc nhiều người vô tội, Âu Dương Siêu dừng thế Phong Quyển Tàn Vân chấn lui kẻ địch xong, liền thu cờ lại đứng nghênh ngang ở giữa đấu trường. Lúc ấy Kính Nghiêu mới biết võ học và công lực của Âu Dương Siêu quả thật cao cường, võ học và nội công quả thật siêu tuyệt hơn người và cũng luyện tới mức cao không thể tưởng tượng được nên y bụng bảo dạ rằng:

“Thảo nào vừa rồi y lại ngông cuồng đến thế, dám một mình đấu với mười mấy tay cao thủ của các môn phái và không coi sức lực của kẻ địch vào đâu cả.”

Y nghĩ bụng vậy liền liếc mắt nhìn mười mấy tay cao thủ của ba đại môn phái, rồi lớn tiếng nói với ba người Chương môn rằng:

- Bây giờ ai thua được đã rõ ràng rồi, chẳng hay ba vị nghĩ sao? Xin giải quyết ngay đi, đệ sẽ...

- Câm mồm!

Lúc này Kiện Tài đang tức giận lâu phát tiết nghe thấy Kính Nghiêu nói như vậy liền quắc mắt quát bảo như trên rồi nói tiếp:

- Chúng ta muốn thế nào cũng không việc gì đến Thư huynh, tốt hơn Thư huynh hãy câm mồm lại đi là hơn!

Kính Nghiệp vẫn thản nhiên cười nói tiếp:

- Giang huynh hăng hái lắm!

Kiện Tài cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Tính của tiểu đệ xưa nay vẫn thế? Khỏi cần Thư huynh phải quan tâm đến!

Tĩnh Hư đạo trưởng bỗng xoa tay bảo hai người rằng:

- Thư huynh với Giang huynh đừng có đấu khẩu với nhau như thế nữa!

Nói xong, y tiến lên hai bước nói với Âu Dương Siêu tiếp:

- Thí chủ võ học công lực quả thật cao siêu khôn lường, bản đạo hết sức kính ngưỡng.

- Hừ!

Âu Dương Siêu lạnh lùng trả lời như vậy và đáp:

- Khỏi phiền người Chưởng môn khen ngợi như thế.

Tĩnh Hư đạo trưởng trả lời một tiếng và thung thảng nói tiếp:

- Bản đạo là người đã dự cuộc vây đánh lệnh tôn lệnh đường, nếu thí chủ muốn trả thù thì cứ việc ra tay mà giết bản đạo đi nhưng bản đạo chỉ xin thí chủ một điều này là từ nay trở đi đừng có tầm thù và giết chóc các đệ tử của bốn phái nữa, như vậy dù có chết ở nơi chín suối cũng cảm ơn thí chủ đã rộng lượng ban ơn cho bản đạo.

Nói xong, y liền rút kiếm xuống nhắm mắt đứng yên để đợi chờ Âu Dương Siêu ra tay giết.

Cử chỉ của Tĩnh Hư đạo trưởng khiến ai cũng ngạc nhiên vô cùng.

Tĩnh Huyền đạo trưởng vội tiến lên một bước khẽ nói:

- Sư huynh là người Chưởng môn, gánh vác tất cả trọng trách nặng nề sao lại...

Không đợi chờ sư đệ nói dứt, Tĩnh Hư đạo trưởng đã quắc mắt lên nhìn Tĩnh Huyền đạo trưởng và nói tiếp:

- Ngu huynh đã quyết như vậy, sư đệ chớ có nói nhiều, ngu huynh chết rồi thì sư đệ hãy lập tức dẫn các sư đệ về núi và sư đệ cũng hãy thừa kế ngôi Chưởng môn của ngu huynh và nghiêm cấm các đệ tử của bản phái không được tìm thù Âu Dương tiểu thí chủ nữa!

Y nói tới đó ngừng giây lát quay lại nói với Âu Dương Siêu:

- Thí chủ là một tuấn kiệt trong võ lâm đương thời chắc thế nào cũng được lượng thứ được nỗi khổ tâm của bản đạo. Chẳng hay tiểu thí chủ có chấp nhận lời khẩn cầu ấy không?

Nói xong, y đứng yên, hai mắt nhắm lại và không cử động gì hết.

Hiển nhiên y lại quyết tâm lấy cái chết để trả nợ máu và nguyện lấy tính mạng của mình để đổi lấy sự an nguy của toàn phái, tiêu giải mối thù hằn của phái Thanh Thành với Âu Dương Siêu. Âu Dương Siêu bỗng cười ha hả lớn tiếng đáp:

- Tuy người Chương môn dụng tâm rất thống khổ, nguyện đổi cái chết của mình để tiêu giải mối thù giữa phái Thanh Thành với tại hạ, nhưng lúc này, tại nơi đây tại hạ chưa muốn làm như thế!

Tĩnh Hư đạo trưởng lại mở mắt ra nhìn chàng hỏi tiếp:

- Ý của thí chủ định?...

Âu Dương Siêu bỗng ngẫm nghĩ giây lát rồi nghiêm nét mặt đáp:

- Thù của cha mẹ bất cộng đái thiên, tất nhiên tại hạ thế nào cũng phải trả cho kỳ được mới thôi, nhưng vì bên trong còn liên can rất rộng lớn nên tại hạ không muốn kết liễu một cách đường đột như vậy.

Tĩnh Hư đạo trưởng nghe thấy chàng ta nói như vậy, ông rùng mình một cái và hỏi tiếp:

- Chẳng hay thí chủ muốn giải quyết như thế nào?

Âu Dương Siêu đáp:

- Tại hạ định chờ đến rằm tháng ba mời tất cả Chương môn của bảy môn phái lên Thiên Đô phong mới dứt khoát tại đó.

Tĩnh Hư đạo trưởng ngẫm nghĩ một lát mới cương quyết trả lời tiếp:

- Thôi được đến lúc đó bản đạo thế nào cũng đi phó ước.

Âu Dương Siêu bỗng nhìn Kiện Tài, Công Vỹ hai người và hỏi:

- Còn hai vị thì sao?

Kiện Tài cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Tiểu quý cứ yên tâm, tới lúc đó lão phu với Nhạc huynh thế nào cũng đến phó ước để hoàn thành tâm nguyện của người.

Âu Dương Siêu cười ha hả một hồi mới nói tiếp:

- Nếu các người sớm nhận lời phó ước thì đâu đến nỗi để cho mười mấy người chịu chết oan uổng như thế này?

Kiện Tài hậm hực quát lớn:

- Tiểu quỷ bây giờ mi cứ làm bộ đi! Khi phó ước đỉnh núi Thiên Đô lúc ấy sẽ là ngày mà người bị mất đầu.

Âu Dương Siêu tủm tủm cười và trả lời rằng:

- Lời nói ấy của Chưởng môn mà nói ra lúc này, thì hơi quá sớm một chút.

Tĩnh Hư đạo trưởng bỗng nói với Âu Dương Siêu:

- Nếu đã ước hẹn với nhau ở trên đỉnh núi Thiên Đô rồi, chưa tới kỳ hẹn thì mong thí chủ đừng có đả thương hay giết hại đệ tử của bầy phái.

Âu Dương Siêu lớn tiếng vừa cười vừa đáp:

- Xin đạo trưởng cứ yên chí, Âu Dương Siêu tôi không phải là người độc ác cứ giết người bừa bãi như thế đâu, nhưng...

Nói tới đó chàng ngừng một chút, rồi mới nói tiếp:

- Nếu họ gây hấn trước như tình hình đêm nay thì đừng có trách Âu Dương Siêu tôi độc ác đấy nhé.

Tĩnh Hư đạo trưởng gật đầu đáp:

- Nếu vậy chúng ta sẽ gặp lại nhau trên núi Thiên Đô nhé!?

Nói xong, ông ta chào Bang chủ của Cái bang là Thư Kinh Nghiệp một cái và nói tiếp:

- Xin chào sư huynh nhé.

Nói xong, lão đạo sĩ gọi bọn Công Vỹ hai người:

- Giang huynh, Nhạc huynh chúng ta đi chứ.

Kiện Tài, Công Vỹ hai người gật đầu rồi ra lệnh cho các đệ tử công những xác chết hay những kẻ bị thương đang định quay mình đi theo Tĩnh Hư đạo trưởng. Ngờ đâu Âu Dương Siêu lại lớn tiếng ký hợp:

- Hãy khoan!

Tĩnh Hư đạo trưởng thấy vậy vội hỏi lại:

- Thí chủ còn muốn chỉ giáo thêm gì nữa thế?

Âu Dương Siêu nhìn mặt Kiện Tài lớn tiếng đáp:

- Tất cả mọi người cứ việc rời khỏi nơi đây riêng có người Chưởng môn của phái Hoa Sơn là phải ở lại thôi.

Kiện Tài trợn tròn xoe đôi mắt lên hỏi lại:

- Tiểu quý mi muốn làm gì ta?

- Ta muốn người để lại một chút kỷ niệm đã.

- Tiểu quý, mi thật khi người quá.

Tĩnh Hư đạo trưởng nghe nói cau mày lại, xen lời nói ngay:

- Mong thí chủ tha thứ nốt cho bạn họ Giang này.

Âu Dương Siêu lạnh lùng đáp:

- Tâm địa của y hiểm trá, giáo hoạt như thế nên tôi mới bắt y để lại một chút kỷ niệm và cũng để trừng phạt y chút đỉnh trước.

Kính Nghiêu bỗng phi thân tới nói với Âu Dương Siêu rằng:

- Bạn đã hẹn ước ngày giờ để kết liễu vụ ân oán kia rồi, hà tất phải có thêm một cử chỉ như vậy gây ra ở nơi đây, mong bạn nhẫn nại một chút thì hơn.

Âu Dương Siêu bỗng nghe nói đang nghĩ chưa trả lời, thì Kinh Nghiêu đã nói tiếp:

- Hiền điệt để cho chúng đi đi, tất cả mọi chuyện chúng ta hãy đợi chờ đến ngày hẹn ước đã rồi sẽ xử tử chúng sau cũng chưa muộn mà.

Âu Dương Siêu ngẫm nghĩ giây lát rồi gật đầu cung kính đáp:

- Tiểu bối xin tuân lệnh.

Nói xong, chàng quay lại quát mắng Kiện Tài tiếp:

- Họ Giang kia, nếu không có Thư tiền bối nói hộ thì đêm nay ít nhất người cũng phải để lại một cánh tay.

Nói tới đó, chàng xua tay nói tiếp:

- Bây giờ các người đi đi!

Tuy Kiện Tài không dám nói gì, nhưng trong mồm vẫn cười nhạt luôn luôn. Đủ thấy ý tức hận Âu Dương Siêu đến thế nào.

Rồi y quay lại phi thân đi trước.

Lúc ấy Bát kiệt của Cái bang đã được lệnh từ trước, nên không ai ra tay ngăn cản hết.

Chương 43

Không Ngờ Là Chị Cả

Người của ba môn phái đi khỏi, Âu Dương Siêu mới cung kính chào Kính Nghiêu và cảm ơn y đã ra tay giúp đỡ như vậy.

Kính Nghiêu vừa đáp lễ vừa mỉm cười nói:

- Hiền điệt không nên khách khứa như thế, mau ra xem vết thương của đại ca biểu muội đi.

Âu Dương Siêu gật đầu quay người đi tới chỗ Quyên Quyên với hai nữ tỳ đang đứng.

Lúc ấy Đoàn Bân với Tôn San đã được Quyên Quyên và hai nữ tỳ cho uống linh đơn và đang xoa bóp cho. Cả hai người đang ngồi xếp bằng vận khí hành công để cho sức thuốc đi nhanh chóng. Chàng đưa mắt nhìn hai người một lượt rồi bỗng kêu ủa một tiếng. Rồi chàng kinh hoàng nhìn thẳng vào Đoàn Bân, cứ đứng ngẩn người ra như một tượng gỗ vậy.

Thì ra chàng thấy đại ca đã biến thành một thiếu nữ tóc dài xoa xuống tận vai.

Quyên Quyên thấy chúng kinh ngạc như vậy, cười khúc khích hỏi:

- Có phải tam đệ ngạc nhiên vì bỗng thấy đại ca biến thành đại tỷ phải không?

Âu Dương Siêu mỉm cười đáp:

- Tiểu đệ thật không ngờ.

Quyên Quyên đáp:

- Thoạt tiên tôi cũng ngạc nhiên như hiền đệ vậy.

- Vết thương của đại huynh có nặng không?

- Không nặng lắm, nhưng phải cái máu chảy ra rất nhiều.

Âu Dương Siêu nghe Quyên Quyên nói xong lại đưa mắt nhìn Tôn San và hỏi hai nữ tỳ rằng:

- Hai vị tỷ tỷ, chẳng hay vết thương của Công chúa có nặng không?

Bạch Ngọc đáp:

- Vết thương của Công chúa khá nặng nhưng tỳ nữ đã cho Công chúa uống hai viên linh đơn của bốn môn rồi, có lẽ chỉ nghỉ ngơi chừng hai ngày là lành mạnh ngay.

Âu Dương Siêu khẽ gật đầu, rồi đi tới cạnh Tôn San ngồi xuống để điều khí vận thức và giơ một bàn tay để vào mạch môn của người biểu muội. Tôn San bỗng cảm thấy trong người có một luồng hơi nóng chạy quanh. Nội công của nàng vốn đã thâm hậu lại uống được hai viên thuốc Hải Châu nên nghỉ ngơi lại một chốc đã khỏi rất nhiều, bây giờ lại được Âu Dương Siêu truyền nội lực sang cứu chữa giúp nên nàng chóng khỏi thêm vì vậy nàng nghĩ thầm:

“Biểu ca tử tế với ta quá.”

Vừa nghĩ nàng vừa mở mắt nhìn Âu Dương Siêu tủm tỉm cười và khẽ nói:

- Cám ơn biểu ca, nhờ biểu ca giúp sức, tiểu muội đã vô sự rồi.

Âu Dương Siêu vội khuyên rằng:

- Biểu muội không nên nói nhiều, mau nhắm mắt lại vận công thêm chút nữa mới lại sức được.

Nói xong, chàng lại để thêm một tay vào yết huyệt sau lưng của Tôn San để giúp cho nàng ta hồi lại sức khỏe. Tuy vậy, chàng cũng tiêu hao khá nhiều chân lực.

Tôn San thấy mình đã khỏe mạnh như thường rồi và còn thấy trong người dễ chịu hết sức, nàng chắc công lực của mình đã tinh tiến hơn trước,

nàng vừa kinh hãi, vừa mừng rỡ với người biểu ca này vô cùng. Nàng vội đứng dậy dùng tay áo lau chùi mồ hôi trên trán thở dài một tiếng, lúc ấy Âu Dương Siêu cũng đứng nhìn nàng và hỏi:

- Biểu muội đã thấy lành mạnh hoàn toàn chưa?

Tôn San vừa cười vừa đáp:

- Cám ơn biểu ca, hiện giờ tiểu muội không những lành mạnh mà chân khí còn sung túc nhiều, nội lực khác hơn trước là khác.

Nói xong, nàng móc túi lấy một cái lọ thuốc nho nhỏ ra, đổ ra hai viên thuốc nhỏ màu hồng trong tay, rồi chìa ra trước mắt Âu Dương Siêu và nói:

- Biểu ca chữa cho tiểu muội, tiêu hao rất nhiều, đây là Hải Châu hoàn linh đơn của bốn môn, biểu ca mau uống để lấy lại sức đi

Nói xong, nàng đưa mắt liếc nhìn Siêu một cách đầy tình tứ.

Âu Dương Siêu Siêu không giơ tay ra đỡ lấy linh đơn, trái lại chỉ nhìn Tôn San hỏi:

- Thuốc này rất quý báu phải không?

Tôn San đáp.

- Công hiệu của nó có thể chữa bách bệnh, sống lâu, tăng thêm chân nguyên của nội công, tuy không quý lắm, nhưng cũng là một thứ linh đơn hiếm có.

- Thế à? Cám ơn biểu muội, biểu muội nên bỏ vào túi cất đi để khỏi phí hai viên thuốc quý báu như vậy.

Tôn San đứng có vẻ không vui đáp:

- Sao biểu ta lại khách khứa với tiểu muội như thế?

Âu Dương Siêu lắc đầu nói tiếp:

- Chúng ta là anh em họ với nhau, có khi nào ngu huynh khách khứa với biểu muội đâu.

- Thế tại sao biểu ca không chịu uống hai viên thuốc Hải Châu hoàn này.

- Tuy chân nguyên của ngu huynh có hơi suy yếu thật, nhưng vẫn không thấy mệt mỗi chút nào, cho nên...

- Nhưng em cứ muốn biểu ca uống hai viên thuốc này.

- Sao biểu muội cứ nhất định bắt ngu huynh phải uống thuốc này như thế?

- Em không biết...

Âu Dương Siêu thấy thái độ của nàng nọ như vậy, liền nghĩ thầm:

“Chi bằng ta cất đi, để lúc khác đem ra cứu người có hơn là trả lại nàng ta không...”

Nghĩ đoạn, chàng liền mỉm cười trả lời Tôn San rằng:

- Bây giờ ngu huynh không uống vội, để cất vào túi để lúc khác uống có được không.

Nói xong chàng đưa tay đỡ lấy hai viên thuốc bỏ vào trong túi. Bỗng Tôn San lắc đầu nói:

- Không được!

- Tại sao?

- Tôi muốn biểu ca uống ngay bây giờ cơ!

Âu Dương Siêu cau mày lại trả lời:

- Sao biểu muội cứ nhất định bắt tôi uống ngay bây giờ thế?

Tôn San vẻ mặt u oán, nhưng giọng rất nhu mì trả lời rằng:

- Biểu ca chữa thương cho tiểu muội, tiêu hao chân nguyên nếu không uống hai viên thuốc này để lấy lại sức khỏe, thì tiểu muội yên tâm sao đặng.

Bất đắc dĩ Âu Dương Siêu phải gật đầu đáp:

- Thôi được, ngu huynh uống ngay bây giờ vậy.

Nói xong chàng bỏ hai viên thuốc đó vào mồm. Tôn San thấy vậy mới cười khì và nói tiếp:

- Như vậy, tiểu muội mới yên lòng chứ.

Lúc ấy Đoàn Bân đã đều thức xong, nội công của nàng vốn đã rất thâm hậu mà nàng chỉ bị ngoại thương, vả lại Hải Châu hoàn là một linh dược cứu thương rất thần diệu, cho nên nàng chỉ điều hơi vận thức một lát đã lành mạnh liền.

Nàng vội đứng dậy chấp tay chào Tôn San và nói:

- Cám ơn San muội đã tặng cho tôi linh dược.

- Ủa chị là...

Tôn San vừa nói vừa trở mắt lên nhìn, ngạc nhiên hết sức.

Quyên Quyên cười khúc khích đỡ lời:

- Có phải San muội ngạc nhiên vì tại sao đại ca biến thành đại tỷ phải không?

Tôn San mừng rỡ vô cùng ngắm nhìn mặt xinh đẹp của Đoàn Bân một hồi rồi nói:

- Thế ra chị là đại ca giả hiệu đây.

Đoàn Bân hổ thẹn hai má đỏ bừng rồi gật đầu mỉm cười đáp:

- Ca ca giả hiệu biến thành chị thật, như vậy không được sao?

Tôn San mừng rỡ đáp:

- Sao lại không được?

Âu Dương Siêu đứng cạnh lên tiếng gọi:

- Đại ca...

Chàng bỗng cảm thấy dùng câu đại ca để gọi Đoàn Bân không thích hợp nữa, nên mới gọi được một tiếng đã vội ngắt lời ngay, rồi chàng đổi giọng gọi:

- Đại tỳ, tỳ...

Tuy vậy chàng vẫn cảm thấy ngỡ ngàng và khó gọi vô cùng. Đoàn Bân liếc mắt nhìn chàng một cách rất tình tứ, rồi hỏi lại:

- Việc gì thế hở tam đệ?

- Chẳng hay vết thương của... đại tỳ đã lành mạnh chưa?

Đoàn Bân thấy chàng quan tâm đến mình cười một cách tình tứ gật đầu đáp:

- Tôi đã hoàn toàn lành mạnh rồi.

Quyên Quyên bỗng nhìn Đoàn Bân hỏi:

- Đại tỳ giả làm đại ca như vậy chắc cái tên Đoàn Bân cũng là giả nốt phải không?

Đoàn Bân mỉm cười đáp:

- Tên thật của tôi là Đoàn Băng Dung, băng là băng tuyết và chữ dung là phù dung đấy.

Âu Dương Siêu bỗng nghĩ ra một việc, nhìn vào bộ mặt xinh đẹp của Băng Dung rồi hỏi tiếp:

- Đại tỳ nốt ruồi đỏ bên tai trái của chị có phải có từ lúc mới lọt lòng không?

Băng Dung gật đầu ngạc nhiên hỏi lại Âu Dương Siêu rằng:

- Sao bỗng dưng tam đệ hỏi như vậy?

Tiểu đệ ngẫu nhiên nghĩ đến một việc, nên mới hỏi như thế.

- Việc gì thế?

- Tiểu đệ nghĩ có lẽ đại tỳ là sư tỳ của tiểu đệ.

- Là sư tỳ của hiền đệ?...

Băng Dung cảm thấy ngạc nhiên vô cùng. Âu Dương Siêu lại gật đầu nói tiếp:

- Vì đệ thấy tuổi của đại tỷ ngang với tuổi của sư tỷ của tiểu đệ tai trái có một nốt ruồi và đại tỷ lại họ Đoàn, cho nên tiểu đệ mới dám chứng minh như thế!

- Ủ!...

- Không biết đệ đoán như vậy đúng không nhưng đệ đoán chắc việc này Hàn Băng tiền bối thế nào cũng biết rõ.

Quyên Quyên xen lời nói:

- Phải, Hàn Băng tiền bối thế nào cũng biết rõ, chỉ cần về hỏi bà ta sẽ biết liền, có phải không đại tỷ?

Bích Giao công chúa cũng xen lời nói:

- Tiểu muội cũng không đi Hàng Châu nữa, chúng ta cùng đi kiểm Hàn Băng tiền bối hỏi thử xem, chẳng hay đại tỷ có bằng lòng như thế không?

Nói xong, nàng nhìn thẳng vào mặt Băng Dung để đợi chờ sự trả lời Bạch Y Truy Hồn đáp:

- Cũng được, nhưng...

Không đợi chờ Băng Dung nói xong. Quyên Quyên đã đỡ lời:

- Nếu vậy chúng ta lên đường ngay.

Âu Dương Siêu vái chào Bang chủ của Cái bang và lớn tiếng nói:

- Đến rằm tháng ba, mời tiền bối giá lâm Thiên Đô phong trên núi Hoàng Sơn để làm trọng tài giúp tiểu bối. Bữa đó tiểu bối sẽ dứt khoát vụ ân oán với bảy đại môn phái.

Kính Nghiên gật đầu mỉm cười đáp:

- Được, chúng ta tái kiến ở trên đỉnh núi Hoàng Sơn.

Nói xong, y giơ tay lên phất một cái, ra hiệu cho Hắc Bạch song đồng với Bát kiệt đi luôn.

Chương 44

Bệnh Cũ Bộc Phát

Lúc ấy trống đã điểm canh tư, Âu Dương Siêu với năm thiếu nữ nhìn theo Hắc Bạch song đồng, Bát kiệt và Bang chủ của Cái bang đã mất dạng rồi. Âu Dương Siêu mới lẩm bẩm tự nói:

- Vị Thư tiên bối này không hổ thẹn là Bang chủ của một bang phái phong phạm khí độ của ông ta thật đáng kính, đáng mến.

Hiển nhiên chàng đã kính ngưỡng Bang chủ của Cái bang rồi. Băng Dung nghe nói bỗng nghĩ ra một việc, liền nhìn chàng mỉm cười và hỏi:

- Nếu Thư tiên bối không có phong phạm khí độ đáng kính như thế thì làm sao mà làm sao lãnh đạo được một bang phái lớn như thế và làm sao mà điều khiển cho một bang phái đã suy đồi trở nên cường thịnh như vậy. Bây giờ Cái bang đã toàn thịnh không kém gì phái Thiếu Lâm và phái Võ Đang...

Âu Dương Siêu gật đầu đáp:

- Đại tỷ nói rất phải!

Băng Dung lại tiếp:

- Trong võ lâm thị phi gì cũng thế, đều giải quyết bằng võ lực hết, người nào võ công cao cường thì đối phương hãi sợ, được tung hoành trong võ lâm nhất thời. Nhưng những người đó chưa chắc đã làm cho người ta hâm mộ và kính ngưỡng cho nên một người lập thân trong võ lâm cần phải làm thế nào cho người ta kính phục tên tuổi của mình mới được bảo tồn mãi, vì vậy ngoài võ công ra cần phải có phong độ cao hòa với phẩm đức xuất chúng...

Nàng nói tới đó hơi ngừng giây lát, bỗng nghiêm nét mặt lại nói tiếp:

- Tam đệ, võ học và công lực của hiền đệ bây giờ đã luyện tới mức thượng thặng, người trong võ lâm ít có ai địch nổi hiền đệ nhưng về phong phạm khí độ và phẩm đức của hiền đệ cần phải luyện mới được, bằng không võ công của hiền đệ có cao siêu đến đâu cũng làm cho người ta e sợ, chứ không làm người ta kính phục được.

Nói tới đó nàng đưa mắt liếc nhìn bộ mặt anh tuấn của Âu Dương Siêu và tỏ vẻ quan tâm hết sức, Âu Dương Siêu nghe Băng Dung nói vậy liền rùng mình và nói tiếp:

- Đa tạ đại tỷ, đệ xin giữ lòng tạ dạ.

Băng Dung gật đầu tùm tùm cười, cái cười của nàng thật là đáng yêu vô cùng.

Âu Dương Siêu trông thấy cũng phải xiêu hồn và bụng bảo dạ rằng:

“Đại tỷ quả thật là một người đàn bà hiếm có!”

Chàng đang suy nghĩ thì Băng Dung đã nói tiếp:

- Tam đệ nghĩ gì thế?

- Không, đệ có nghĩ gì đâu.

Quyên Quyên thấy sắc mặt của chàng như vậy, liền nũng nịu xen lời nói:

- Tam đệ nói dối.

Băng Dung với giọng nhu mì nói tiếp:

- Việc gì tam đệ phải giấu giếm tôi với nhị muội.

Nói xong, nàng đưa mắt liếc nhìn Âu Dương Siêu hình như muốn đợi chờ, hai má nàng ta đỏ bừng.

Âu Dương Siêu ấp úng một hồi rồi mới đáp:

- Tiểu đệ đang nghĩ...

Tôn San bỗng nũng nịu xen lời nói:

- Biểu ca nói gì cứ nói thẳng ra có hơn không? Sao lại ấp úng mãi như thế?

Âu Dương Siêu bỗng nghĩ ra một kế nhìn Băng Dung và nói tiếp:

- Tiểu đệ đang nghĩ cái cười của tỷ sao lại đẹp đến thế...

- Ồ!...

Quyên Quyên khẽ kêu “ồ” một tiếng, liếc mắt nhìn Băng Dung.

Băng Dung khoái chí vô cùng, nhưng vẫn giả bộ hờn giận nói tiếp:

- Ai khiến hiền đệ khen tôi như thế?

Âu Dương Siêu bỗng nghiêm nét mặt đáp:

- Không phải tiểu đệ khen suông đâu, đại tỷ không tin...

Tôn San đỡ lời:

- Biểu ca nói rất đúng, lúc đại tỷ cười quả thật đẹp tuyệt.

Quyên Quyên cũng lên tiếng nói:

- Tiểu muội cũng thấy như vậy!

Băng Dung mỉm cười nhìn hai người một cái và nói tiếp:

- Hai cô khéo lợi dụng cơ hội nịnh tam đệ thật.

Nói xong, nàng hình như vô tình hay hữu ý nhìn Âu Dương Siêu một cách rất tình tứ.

Âu Dương Siêu thấy nàng lờm mình một cách tình tứ như vậy, cảm thấy trong người khoan khoái hết sức.

Quyên Quyên với Tôn San nghe nói mặt đỏ bừng. Tôn San vội chau môi lên cãi lại:

- Đại tỷ đổ oan cho tiểu muội quá.

Băng Dung nhìn hai người mỉm cười và nói tiếp:

- Đại tỷ xin lỗi, như vậy hai cô em bằng lòng chưa.

Quyên Quyên với Tôn San nghe thấy Băng Dung nói như vậy đều cười khúc khích.

Âu Dương Siêu nhìn Băng Dung và nói:

- Đại tể, trời đã sáng tỏ rồi chúng ta về khách điếm nghỉ ngơi nhé.

Băng Dung nhìn thấy sắc trời đỏ ửng liền khê đáp:

- Phải, chúng ta mau về khách điếm thay quần áo nghỉ ngơi, bằng không ban ngày ban mặt để cho những người trong khách điếm thấy ta ăn mặc thế này, thế nào cũng hoảng sợ.

Nói xong, nàng đi trước dẫn đường tiến thẳng về khách điếm. Kinh công của sáu người đều luyện tới mức tuyệt đỉnh nên họ đi quãng đường năm dặm ấy chỉ trong nháy mắt đã tới nơi liền. Cả sáu cùng nhảy qua hàng rào mà vào trong chứ không đi lối cửa trước. Trưa ngày hôm sau, hai trai bốn gái à không một trai năm gái thì đúng hơn, tuy lúc Băng Dung mặc giả trai, nhưng ai cũng biết nàng ta là gái rồi, sáu người trả tiền khách điếm xong, ra cửa lên ngựa đi liền.

Đi chừng bảy tám mươi dặm mới ngừng cương đi thủng thẳng

Âu Dương Siêu, Băng Dung, Tôn San, bốn người xếp hàng ngang đi phía trước Bạch Ngọc Bạch Hoàn hai nữ tỳ đi phía sau. Tôn San bỗng hỏi Băng Dung rằng:

- Đại tể sư phụ của chị ở đâu thế?

Thấy Băng Dung không trả lời và ngơ ngác nhìn mình, Tôn San mới biết mình lỡ lời, vừa cười vừa nói tiếp:

- À em quên hỏi đại ca mới phải.

Băng Dung em cười gật đầu đáp:

- Như thế mới phải chứ!

Tôn San nũng nịu nói tiếp:

- Nhưng dù sao chị vẫn là đại tể của chúng em.

Quyên Quyên bỗng cười khì và xen lời nói:

- Rõ ràng là đại tỳ, mà cứ mạo nhận là đại ca, thật là...

Không đợi chờ Quyên Quyên nói xong, Băng Dung đã trợn mắt lên nhìn nàng và hỏi:

- Nhị muội không phục phải không?

Quyên Quyên thấy vậy vội đáp:

- Ai bảo biểu muội không phục nào?

Nói tới đó, nàng thè lưỡi một cái rồi tiếp:

- Đại tỳ, à không đại ca. Đại tỳ đã mạo nhận làm đại ca, thì chúng tôi cứ coi như đại ca vậy, nhưng từ giờ đừng có trợn mắt trợn mũi dọa nạt tiểu muội nữa nhé.

Băng Dung nghe nói không sao nhịn được cười, liền mắng đùa:

- Nhị muội lắm mồm thật!

Quyên Quyên vừa cười vừa quay lại nói với Tôn San rằng:

- San hiền muội mau gọi đại ca đi.

Băng Dung Lại trợn mắt hờn giận nói tiếp:

- Có lẽ nhị muội ngứa mồm, người muốn ăn đòn phải không?

Nói xong, nàng giơ roi ngựa lên làm như định đánh. Quyên Quyên thấy vậy vội xua tay van lơn, nói tiếp:

- Thôi xin lỗi đại ca, đại ca quý báu, yêu mến đừng có đánh tiểu muội nữa, lần sau tiểu muội không dám múa mép nữa, đại ca tha cho tiểu muội nhé.

Nàng ta làm như hoảng sợ, thấy vậy khiến ai trông thấy cũng phải phì cười.

Âu Dương Siêu cũng không sao nhịn được, cười ha hả, Băng Dung muốn tức không được, muốn cười không nên, bây giờ lại thấy Âu Dương

Siêu cười như vậy, nàng chớp ngay cơ hội đó, làm ra vẻ giận dữ quát hỏi Âu Dương Siêu rằng:

- Tam đệ cười gì thế?

Âu Dương Siêu ngạc nhiên không hiểu tại sao Băng Dung lại hỏi như vậy, rồi chàng bỗng cau mày hai tay ôm bụng la lớn:

- Ối chà!

Sự xảy ra một cách đột ngột. Băng Dung kinh hoảng hỏi:

- Tam đệ làm sao thế?

- Ối chà, đệ đau lắm! Ối chà...

Âu Dương Siêu khòm lưng nằm gục trên trên lưng ngựa, mồm cứ kêu đau hoài.

Ba nàng nọ hoảng sợ hết sức, vội vàng xuống ngựa chạy lại.

Quyên Quyên lo âu hỏi:

- Tam đệ đau ở đâu thế?

Tôn San càng lo âu thêm, cũng xen lời hỏi:

- Biểu ca gì mà kêu la như vậy?

Âu Dương Siêu rên rỉ đáp:

- Tôi thấy đau lắm!...

Băng Dung cau mày lại ngẫm nghĩ, rồi nàng thò tay ra ôm ngang lưng Âu Dương Siêu kéo xuống ngựa, ẵm đến một gốc cây cổ thụ ngồi xuống vừa nhìn gương mặt đau đớn của Siêu, vừa khẽ hỏi:

- Tam đệ hãy định thần giây lát, đau ở đâu thế, nói cho chúng tôi hay để chúng tôi mới biết cách chữa cho hiền đệ chứ.

Âu Dương Siêu mở mắt ra nhìn ba người thở dài một tiếng và đáp:

- Cám ơn ba vị, đó là bệnh của tiểu đệ đấy, không sao đâu.

Tôn San nhìn mặt chàng một hồi rồi hỏi tiếp:

- Biểu ca đã khỏi hết chưa?

Âu Dương Siêu gật đầu đáp:

- Tôi đã khỏi rồi.

Tôn San lại hỏi tiếp:

- Bệnh cũ của biểu ca là bệnh gì thế, làm cho chúng em hoảng sợ vô cùng.

- Xin lỗi biểu muội đó là bệnh đau bụng!...

Quyên Quyên vừa cười vừa xen lời nói:

- Bệnh đau bụng của tam đệ bộc phát một cách đột ngột mà khỏi cũng đột ngột nốt, thật là kỳ lạ và cũng hiếm có...

Âu Dương Siêu mỉm cười đáp:

- Nhị tỷ nói không sai, bệnh của tiểu đệ đặc biệt lắm và cũng hiếm có nữa. Nói ra thì không ai tin!?!...

Nói xong, chàng lại cười ha hả đứng dậy. Băng Dung tỏ vẻ nghi ngờ, nàng là người rất thông minh, chỉ hơi suy nghĩ một chút đã biết ngay là chuyện gì rồi và nhận thấy mình, nhị muội với Tôn San đều bị lừa dối.

Nàng thấy Âu Dương Siêu đã đứng dậy nên tủm tỉm cười và nói:

- Tam đệ, bệnh của tam đệ thật hay là dối?

Âu Dương Siêu nghe hỏi, giật mình đánh thót một cái, nhưng chàng vẫn làm ra vẻ nghiêm nghị hỏi trở lại:

- Có phải đại tỷ nghi ngờ tiểu đệ giả bộ không?

Băng Dung mỉm cười đáp:

- Tam đệ bảo tôi nghi như thế có đúng không?

Âu Dương Siêu mặt đỏ bừng.

Băng Dung lại nói tiếp:

- Tuy ngu tử không biết y học, nhưng đối với bệnh đau bụng này thì rất sợ trường cho nên...

Nói tới đó nàng nghiêm nghị nói tiếp:

- Nếu bệnh của hiền đệ là bệnh thật, thì ngu tử cam đoan chữa hết cho hiền đệ.

- Không ngờ đại tử lại là Nữ Hoa Đà, tiểu đệ thật là thất kính.

- Hiền đệ đừng có múa mép với tôi.

- Tiểu đệ không dám.

- Hiền đệ tưởng mưu kế đó, có thể giấu được ngu tử?

- Đại tử bảo mưu kế gì?

- Hiền đệ tự hiểu lấy.

- Hiểu cái gì?

Âu Dương Siêu ngơ ngác nhìn Bằng Dung và nói tiếp:

- Đại tử bảo đệ hiểu cái gì xin nói rõ một chút!

- Có thật hiền đệ muốn tôi nói trắng ra không?

- Bằng không tiểu đệ làm sao mà hiểu rõ được.

- Tôi hãy hỏi hiền đệ vừa rồi hiền đệ đau bụng như thế thật hay giả?

- Sao lại là giả được.

- Hiền đệ còn nói bướng phải không?

- Đại tử không tin ư?

- Không!

- Đại tử không tin thì thôi.

- Hừ, làm gì có chuyện giản dị như thế.

- Ý của đại tử là...?

- Quý hồ hiền đệ nhận lỗi...

- Nhận lỗi gì?
- Hiền đệ giả đau bụng, tưởng tôi không biết hay sao.
- Đại tỳ lợi hại thật.

Tôn San bỗng nhìn Băng Dung xen lời hỏi:

- Chẳng lẽ bệnh đau bụng của biểu ca là giả dối hay sao?

Băng Dung gật đầu. Tôn San liền trợn tròn xoe đôi mắt tỏ vẻ hoài nghi hỏi lại:

- Biểu ca giả bộ đau bụng như thế để làm chi?
- Y muốn đùa giỡn chúng ta và chế giễu chúng ta nữa.
- Ồ!...

Tôn San kêu “ồ” một tiếng, rồi quay lại nhìn Âu Dương Siêu. Quyên Quyên cũng tỉnh ngộ và nói:

- Ồ! Em cũng hiểu rồi, tam đệ làm như thế có ý là cười đau bụng phải không đại tỳ?

Băng Dung mỉm cười gật đầu đáp:

- Phải!

Tôn San vừa cười vừa hỏi Âu Dương Siêu rằng:

- Có phải thế không biểu ca?

Âu Dương Siêu tỏ vẻ oan ức đáp:

- Việc này rất oan uổng cho ngu huynh.

Băng Dung trợn ngược đôi lông mày lên, tỏ vẻ hờn giận nói tiếp:

- Tam đệ còn không cần nhận phải không?
- Tiểu đệ không có ý định như thế thì nhận sao được.

Tôn San xen lời nói:

- Thôi đại tỳ để yên cho biểu ca, có lẽ anh ấy không có ý định như thế thật.

- San muội tin lời nói của y ư?
- Tiểu muội chắc bệnh đau bụng của anh ấy có lẽ là thật.
- San muội, có lẽ vì hiền muội thông minh quá mà hóa hồ đồ cũng nên.
- Sao tôi lại biến thành hồ đồ được?

- Hiền muội thử nghĩ xem y có nội công hỏa hầu như thế, một chút đau bụng nho nhỏ thì hành hạ y sao nổi. Huống hồ hồi nãy, hiền muội đã bắt y uống hai viên Hải Châu hoàn rồi.

Tôn San nghe nói mới tỉnh ngộ và bụng bảo dạ rằng: “Phải đấy, ta hồ đồ thật, nội công của biểu ca cao siêu như vậy, bệnh đau bụng nho nhỏ này làm nguy anh ấy sao đặng. Vả lại Hải Châu hoàn của ta có thể chữa khỏi bách bệnh...”

Nghĩ tới đó, nàng chau môi nhìn Âu Dương Siêu hờn giận trách:

- Biểu ca hư thật.

Băng Dung sầm nét mặt lại tiếp:

- Theo ý tôi thì tam đệ nên nhận lỗi đi... bằng không...

Chương 45

Huyền Y Quái Nhân

Đột nhiên có tiếng vó ngựa nhộn nhịp ở đằng xa vọng tới, sáu người liền quay mặt về phía đó. Thấy phía đó có ba người đang phóng ngựa tới chỉ thoáng cái đã tới chỗ cách bọn Âu Dương Siêu chừng vài chục trượng. Bọn người đó đều gò cương lại, ba con ngựa cùng đứng chồm lên một lúc.

Âu Dương Siêu với năm nàng đã nhận ra ba người quái nhân ấy đều mặc áo đen, bịt kín hết mặt chỉ để hở hai con mắt để nhìn và một lỗ để thở thôi. Ba người đó sáu con mắt sáng quắc nhìn thẳng bọn Âu Dương Siêu sáu người rồi trầm giọng hỏi:

- Thần Châu tam kiệt nghe lệnh!

Sự xảy ra đột ngột như vậy, Thần Châu tam kiệt ngạc nhiên hết sức, tiếp theo đó có một quái nhân trong bọn đã móc trong túi lấy ra một miếng vải trắng viết chữ đen và lớn tiếng đọc:

- Thừa lệnh Giáo chủ, đặc nhiệm lão Tam của Thần Châu tam kiệt làm Chấp Pháp đường chủ, còn lão đại và lão nhị làm Phó tả hữu đường chủ, hạn từ hôm nay trở đi ba tháng phải dứt khoát hết chuyện ân oán trong võ lâm rồi đến Tổng đàn của bốn giáo yết kiến Giáo chủ để nhận chức, không được trái lệnh. Chấp Pháp đại đường chủ Tân Kỳ.

Đọc xong, người đó cùng nó hai người kia cùng xuống ngựa đứng xếp hàng cung kính và chào Âu Dương Siêu, Băng Dung và Quyên Quyên ba người nói tiếp:

- Thuộc hạ tham kiến Đường chủ, và hai Phó đường chủ.

Âu Dương Siêu ung dung xua tay một cái và đáp:

- Ba vị miễn lễ.

Nói xong chàng bỗng nghiêm nghị nhìn quái nhân áo huyền đứng ở giữa và hỏi tiếp:

- Xin cho biết quý giáo tên là gì?

- Nhất Thống!

- Quý Giáo chủ là ai?

- Ông ta là người có liên can với Đường chủ.

Âu Dương Siêu càng ngạc nhiên thêm hỏi tiếp:

- Danh hiệu của quý Giáo chủ là gì?

- Xin Đường chủ lượng thứ cho, thuộc hạ không cho phép thưa cùng.

- Tại sao?

- Khi Đường chủ tới Tổng đàn yết kiến Giáo chủ, nhận chức sẽ biết liền.

Âu Dương Siêu ngẫm nghĩ giây lát rồi hỏi tiếp:

- Tổng đàn của quý giáo hiện giờ ở đâu?

- Khi Đường chủ đi cứ việc đi thẳng về phía Tây bắc, lúc đó sẽ có người tiếp dẫn.

- Sao bạn không thể nói rõ cho tôi?

Quái nhân lắc đầu đáp:

- Hiện giờ chưa thể cho Đường chủ biết được.

- Tại sao?

- Lệnh dụ của Giáo chủ, khi bốn giáo chưa chính thức lộ diện trên giang hồ, nghiêm cấm lộ địa chỉ của Tổng đàn cho người ngoài hay.

- Kể cả tôi hay sao?

- Tất nhiên hiện giờ chưa thể kể Đường chủ vào trong được nhưng...

Băng Dung bỗng xen lời hỏi:

- Sao vậy?

Quái nhân đưa mắt nhìn Băng Dung và trả lời:

- Vì Đường chủ với hai vị Phó đường chủ chưa yết kiến Giáo chủ, chưa chính thức nhận chức.

Âu Dương Siêu lại hỏi tiếp:

- Ba vị là ai?

Quái nhân cung kính đáp:

- Sứ giả của Chấp Pháp đường và cũng là thuộc hạ của Đường chủ đấy.

- Ba vị là ai?

- Mong Đường chủ chỉ giáo cho luôn?

Âu Dương Siêu bỗng nghĩ ra một kế và hỏi tiếp:

- Thuộc hạ của Chấp Pháp đường có tất cả bao nhiêu người?

Quái nhân nghĩ ngợi giây lát mới trả lời:

- Ba mươi ba người!

- Toàn những nhân vật thế nào?

- Âu Dương song phán, Hắc Bạch nhị vô thường, Tứ Kim Cương, Thập Nhị Sứ Giả và các đệ tử Chấp Tự.

Quyên Quyên bỗng cười khanh khách xen lời hỏi:

- Những danh hiệu đó mới nghe cảm thấy rất phi thường nhưng không biết võ công của họ ra sao, có xứng với chức vụ của họ không?

Quái nhân đưa mắt tiếc nhìn Quyên Quyên cười khì một tiếng và đáp:

- Xin Phó đường chủ chớ có coi rẻ thủ hạ các người.

Người đó nói chưa dứt Quyên Quyên đã quát lớn:

- Phải, ta coi thường người đấy, người không phục phải không?

Lời nói của nàng rất nẩy lửa, hình như có vẻ khiêu chiến vậy. Ba người nọ ngạc nhiên, tuy ý có bí mật nhưng không cần phải nói rõ, những sắc mặt

của chúng đều thay đổi hết.

Có lẽ vì Giáo chủ của Nhất Thống giáo rất nghiêm ngặt nên dù chúng không phục nhưng cũng không dám cãi lại mà vẫn nhũn nhận đáp:

- Thuộc hạ không dám, nhưng...

Quyên Quyên lại trợn to đôi mắt quát hỏi tiếp:

- Nhưng cái gì?

Quái nhân ấy lạnh lùng đáp:

- Thuộc hạ của Chấp Pháp đường, ngoài mười ba đệ tử chấp sự đó còn những người khác đều là cao thủ hạng nhất của đương kim giang hồ. Người nào người nấy võ công thâm hậu vô cùng.

Âu Dương Siêu bỗng lớn tiếng cười xen lời nói:

- Nói như vậy ba vị cũng là cao thủ hạng nhất trong giang hồ có võ công cao siêu phải không?

Người nọ cung kính đáp:

- Trước mặt Đường chủ, thuộc hạ đâu dám tự phụ.

Âu Dương Siêu mỉm cười, đột nhiên nhìn thẳng vào mặt ba người rồi nói:

- Ba vị đều là cao thủ hạng nhất, mỗi muốn thử thách ba vị một lần để xem có đúng như lời của ba vị nói không, nên muốn lãnh giáo võ học của ba vị, chẳng hay ba vị có bằng lòng chỉ giáo không?

- Vấn đề này...

- Ba vị không nể mặt mỗ?...

Ba người nọ đưa mắt nhìn nhau một lượt rồi người đứng bên trái bỗng chắp tay chào Âu Dương Siêu rồi cung kính đáp:

- Đường chủ võ học cái thế, thần công vô song, thuộc hạ địch sao nổi Đường chủ, vả lại...

Nói tới đó, y hơi ngừng một chút lại tiếp:

- Và lại giáo quy rất nghiêm, người dưới phạm thượng sẽ bị khép tội phản giáo cho nên thuộc hạ không dám trái giáo quy. Mong Đường chủ thứ lỗi cho.

Âu Dương Siêu ngẫm nghĩ giây lát nói tiếp:

- Nhưng chúng ta chỉ ấn chứng võ công với nhau thôi, chứ có phải là đánh nhau đâu mà các người ngại.

Quái nhân áo huyền đứng giữa vội đỡ lời:

- Chấp Pháp đường chủ giữ quy giới của toàn giáo năm trọn quyền sinh sát, địa vị của Đường chủ chỉ kém có Giáo chủ trưởng giáo thôi. Nếu thuộc hạ tuân lệnh Đường chủ ra tay đấu tuy là ấn chứng võ học thôi nhưng giáo quy cũng không cho phép và anh em ấn chứng không sao tránh được tội phạm thượng thể nào cũng bị Giáo chủ xử phạt.

- Ồ!...

Âu Dương Siêu khẽ kêu một tiếng như vậy. Tôn San đứng cạnh đảo ngược đôi người một vòng suy nghĩ rồi nhìn Âu Dương Siêu nững nịu hỏi:

- Biểu ca, biểu ca để tiêu muội ấn chứng với họ, như vậy có được không?

Âu Dương Siêu thấy mắt của ba người nọ sáng như vậy biết nội công của họ đều thâm hậu, nhưng không biết võ học của họ ra sao. Nên vừa rồi mới bảo họ ấn chứng võ công với mình để thử thách xem. Ngờ đâu ba người vì giáo quy hạn chế nên không chịu ấn chứng với mình.

Bây giờ Tôn San bỗng lên tiếng đòi đấu với họ rất hợp với ý muốn của chàng, nhưng chàng vẫn giả bộ lắc đầu rồi vừa cười vừa trả lời Tôn San rằng:

- Biểu muội không biết trời cao đất rộng gì hết, ba vị sứ giả này có võ học rất cao, và đều là cao thủ hạng nhất trên giang hồ, võ học của hiền muội tầm thường như vậy. Khi nào...

Chàng chưa nói dứt, Tôn San bỗng dậm chân một cái hậm hực đỡ lời:

- Biểu ca, đừng có nói nữa, biểu muội biết rồi

Âu Dương Siêu vừa cười vừa hỏi tiếp:

- Biểu muội biết cái gì?

Tôn San nũng nịu đáp:

- Biểu ca không thông tình đạt lý chút nào...

Âu Dương Siêu lớn tiếng cười và hỏi:

- Sao biểu muội lại bảo ngu huynh không thông tình đạt lý là thế nào?

- Võ công của tiểu muội tuy hèn kém địch không nổi ba vị sứ giả thực nhưng ấn chứng võ học có phải đánh nhau trí mạng đâu, dù có bị đánh bại cũng không có sao mà!

Âu Dương Siêu nghe thấy Tôn San nói như vậy ngẫm nghĩ giây lát đưa mắt nhìn ba quái nhân áo huyền rồi mỉm cười hỏi:

- Chẳng hay ba vị có chỉ bảo cho không?

Huyền y đứng giữa cung kính đáp:

- Đường chủ nói nặng quá, thuộc hạ xin tuân lệnh.

Tôn San nhìn Âu Dương Siêu và cười một cách lẳng lơ rồi ổng ẹo đi ra giữa quảng trường đứng yên đưa mắt nhìn ba quái nhân áo huyền rồi thỏ thẻ hỏi:

- Chẳng hay vị nào trong ba vị ấn chứng võ công với tôi thế?

Quái nhân đứng giữa đưa mắt nhìn quái nhân bên phải mà bảo:

- Lão tam ra ấn chứng võ công với cô nương một phen. Nhưng...

Y vừa nói tới đó, liền hạ thấp giọng khẽ bảo người kia rằng:

- Nàng là biểu muội của Đường chủ phải cẩn thận mới được.

Lão tam gật đầu đáp:

- Đại ca cứ yên tâm tiểu đệ biết rồi.

Nói xong, y từ từ đi ra giữa sân rất ung dung chấp tay chào Tôn San và lớn tiếng nói:

- Xin mời cô nương chỉ giáo cho.

Tôn San cười khúc khích đáp:

- Như vậy tôi không khách khứa đâu.

Nàng vừa nói xong đã múa song chưởng xông lại tấn công luôn đối phương ba chưởng liền.

Ba chưởng của nàng không những nhanh nhẹn tuyệt luân mà lại rất kỳ ảo, những bộ vị mà nàng tấn công vào lại khác thường luật lệ võ học, nên người nọ ngạc nhiên vô cùng.

Quái nhân Huyền Y không ngờ chưởng thế của Tôn San kỳ lạ và nhanh đến như thế, nên phải giật mình kinh hãi. Rất may võ công của y không phải là tay tầm thường nên trong lòng tuy kinh hãi nhưng không hoảng sợ chút nào, vội nhảy sang bên, thân hình của y rất khéo léo tránh được cả ba chưởng ấy. Nhưng y vừa tránh xong ba chưởng đó chưa đứng yên đã nghe thấy Tôn San quát lớn:

- Thân pháp của bạn nhanh thực, có giỏi tránh thêm năm chưởng này của tôi.

Nàng vừa nói xong, đã múa song chưởng lại tấn công luôn năm chưởng nhanh không thể tưởng tượng được.

Lần này chưởng thức của nàng càng nhanh càng kỳ lạ hơn trước.

Quái nhân huyền y cảm thấy bóng chưởng thấp thoáng tựa như năm bàn tay cùng tấn công một lúc vậy, và chưởng nào cũng nhắm nơi yết huyệt tấn công tới. Võ học của y tuy khá cao siêu nhưng võ học của Tôn San thuộc phái Nam Hải đặc biệt hơn các phái khác, nên y chưa hề thấy qua bao giờ huống hồ y chưa đứng vững chưởng phong của đối phương đã tấn công liên tiếp, muốn tránh né cũng không kịp. Dưới tình thế đó tuy y có lòng định dùng công lực tinh thâm để chống lại nhưng thế chưởng của đối phương quá quái dị khiến y không biết đâu mà chống đỡ, nên không dám mạo hiểm. Vì vậy lúc ấy năm chưởng cùng tấn công một lúc, quả thực y cũng không biết chưởng nào là thực chưởng nào là hư nhưng y là người giàu

kinh nghiệm biết những chưởng thức chưa thể phân biệt được thực hư đó nếu ra tay chống đỡ không biết rất nguy hiểm mà còn bị đánh bại ngay tại chỗ là khác. Cho nên y không biết tính sao cho phải đành vội ngã người về phía sau nhún một cái nhảy lùi tám thước. Nhờ vậy y mới tránh thoát được năm chưởng của Tôn San.

Tình hình ấy khiến hai quái nhân kia đều cau mày lại kinh hoảng vô cùng.

Quái nhân nọ vừa nhảy lui về phía sau tránh khỏi thế công của đối phương thì Tôn San đã cười khì một tiếng nhanh như điện chớp đuổi theo và múa chưởng tấn công vào yếu huyệt và vai của y ngay.

Lần này nàng ra chưởng thanh và kỳ lạ hơn hai lần trước, quái nhân lúc này mới biết đối phương tuy chỉ là một thiếu nữ yếu ớt nhưng có võ học rất thần kỳ và cao siêu khôn tả ra chưởng pháp của nàng y chưa hề trông thấy bao giờ quả thực hãn thế vô song.

Ai cũng yên trí lần này quái nhân không sao tránh khỏi chưởng thế của nàng sắp đánh bại tới nơi. Âu Dương Siêu bỗng lớn tiếng quát bảo:

- Biểu muội mau ngừng tay.

Tôn San nghe nói vội thôi chưởng quay đầu lại nhìn chàng cười một tiếng nhẹ nhàng và hỏi:

- Biểu ca, như vậy coi tiểu muội đã thắng rồi phải không?

Âu Dương Siêu lắc đầu đáp:

- Trông bề ngoài hình như biểu muội đã thắng trận, nhưng sự thật thì chưa.

Tôn San trợn to đôi mắt lên nhìn chàng, vẻ nghi ngờ hỏi:

- Sao biểu ca lại bảo tiểu muội ngừng tay lại.

- Ấn chứng võ học, hai bên nên giở hết tài học của mình ra đấu và ra từng thế một. Như vậy mới nghiên cứu với nhau được chứ ai lại như biểu muội vừa ra tay như đấu thí mạng như vậy, tấn công tới tấp không kịp để

đối phương có dịp trả đũa. Tuy biểu muội đắc thắng rồi nhưng thắng như thế có nghĩa lý gì đâu vì biểu muội chưa thấy võ học chân chính của đối phương như thế nào và võ học của đối phương cao siêu tới mức nào, biểu muội cũng không biết nốt. Trận đấu như thế làm sao gọi là ấn chứng được.

-Ồ! Ra thế đấy, nếu vậy để tiểu muội ấn chứng lại với y một phen.

Âu Dương Siêu gật đầu đáp:

-Nên lắm.

Tôn San tủm tỉm cười và từ từ đi đến trước mặt quái nhân và ông ọ nói:

-Này, bạn đã nghe thấy biểu ca tôi nói chưa, trận đấu vừa rồi không kể, bây giờ chúng ta lại ấn chứng một lần nữa, chẳng hay bạn có bằng lòng không?

Quái nhân ấy nổi danh trên giang hồ lâu năm, xưa nay tự phụ rất cao, võ công cũng không phải là tầm thường, và vừa rồi Tôn San ra chưởng quá nhanh và quá huyền ảo khiến y cứ phải lui về phía sau liên tiếp không sao trả đũa được một thế nào. Trong lòng rất lấy làm kinh ngạc nhưng vẫn không phục. Bây giờ y nghe thấy Tôn San nói như vậy liền gật đầu đáp:

-Được lắm.

Lúc ấy quái nhân đứng giữa và cũng là thủ lĩnh của chúng lại lớn tiếng cười ha hả và nói:

-Khỏi cần phải ấn chứng lại nữa, võ học của cô nương thần kỳ và cao thâm như vậy chúng tôi địch không nổi cô nương đâu...

Nói tới đó y quay đầu lại cung kính chào Âu Dương Siêu và nói tiếp:

-Chắc Đường chủ có việc đang cần phải đi làm, hiện giờ lệnh dụ của Giáo chủ đã truyền đạt rồi, thuộc hạ cũng không dám làm mất nhiều thời giờ của Đường chủ. Và chúng tôi xin cáo lui ngay bây giờ.

Nói xong, y cùng hai quái nhân đều chấp tay vái lạy Âu Dương Siêu, Đoàn Băng Dung và Quyên Quyên ba người rồi phi thân lên trên ngựa định đi. Âu Dương Siêu liền gọi:

- Ba vị hãy khoan đi đã!

- Chẳng hay Đường chủ còn có điều chi cần dặn dò nữa?

- Danh hiệu của ba vị là gì, xin cho biết.

Người đi đầu ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Thuộc hạ Vô Đức, chúng tôi ba anh em được người giang hồ gọi là Miêu Lãnh tam long.

- Ồ!...

Thì ra Miêu Lãnh tam long tuy nổi danh giang hồ lâu năm và cũng là những tay cự phách trong giới lục lâm ở miền Tây nam oai trấn một phương. Nhưng Âu Dương Siêu ra đời muộn nên biết rất ít các nhân vật trên giang hồ, vì vậy Vô Đức báo danh xong chàng chỉ kêu “ồ” một tiếng thôi. Chứ sự thực chàng không biết Miêu Lãnh tam long là những người như thế nào.

Còn Bạch Y Truy Hồn Đoàn Băng Dung tuy là phận gái nhưng ra đời đã hơn một năm nên rộng kiến thức hơn, nghe thấy ba người quái nhân áo huyền đó nhận là Miêu Lãnh tam long nàng đã hơi kinh ngạc và bụng bảo dạ rằng:

“Không hiểu Nhất Thống giáo là giáo phái gì mà Miêu Lãnh tam long oai trấn một phương như vậy cũng chịu cam tâm làm sứ giả cho Chấp Pháp đường như thế. Như vậy đủ thấy thế lực của giáo phái này lớn lắm. Cao thủ nhiều đến nỗi đếm không xuể chức, Giáo chủ phải là người có võ công cao siêu không thể tưởng tượng được, nhưng người đó là ai sao lại dây dưa với tam đệ ta. Thật là khó hiểu...”

Băng Dung đang suy nghĩ đã nghe thấy Vô Đức nói với Âu Dương Siêu tiếp:

- Nếu Đường chủ không có gì dặn bảo anh em thuộc hạ xin cáo từ ngay.

Âu Dương Siêu đưa mắt nhìn Miêu Lãnh tam long, chàng đang muốn nói thêm, nhưng nghĩ lại chàng chỉ nhìn ba người gật đầu.

- Mời ba vị cứ tự nhiên.

Miêu Lãnh tam long lên ngựa rồi còn chấp tay chào ba người một lạy và nói tiếp:

- Xin Đường chủ cùng hai vị Phó đường chủ thận trọng, chúng tôi cáo lui trước.

Nói xong cả ba thúc ngựa đi luôn, chỉ thoáng cái đã đi ra ngoài xa hơn trăm trượng và dần dần mất dạng liền...

Chương 46

Nghĩ Mưu Dụng Kế

Miêu Lãnh tam long đi xa rồi, Quyên Quyên bỗng dậm chân xuống đất một cái hậm hực nói:

- Nhất Thống giáo là giáo phái quỷ quái gì thực tôi không hiểu gì hết.

Băng Dung nghe nói nhìn nàng hỏi:

- Hiền muội muốn làm Phó đường chủ hay sao?

Quyên Quyên vẫn còn tức giận đáp:

- Ai thèm cái trò Phó đường chủ của giáo phái quỷ quái ấy.

Băng Dung vừa cười vừa đỡ lời:

- Cô không ưa, nhưng chưa chắc người ta đã nhất định để cho cô làm chức Phó đường chủ ấy.

Quyên Quyên chau môi lên hỏi lại:

- Thế sao họ lại mời chúng ta như vậy?

- Vì tam đệ nên họ mới phải mời chị em mình đây!

- Tại sao lại vì tam đệ?

Quyên Quyên ngẩn người ra ngạc nhiên nhìn Băng Dung.

Bạch Y Truy Hồn cười khi một tiếng hỏi tiếp:

- Cô quên chúng ta là Thần Châu tam kiệt ư?

- Ờ!.. Vì mời tam đệ làm Đường chủ cho nên họ mới mời cả đại tỷ với tôi phải không?

- Phải rồi.

- Nếu vậy tôi với đại tể đều được đội ơn của tam đế đấy.

- Ai bảo không phải? Nhưng...

Nàng nói tôi đó bỗng lờm Âu Dương Siêu một cái rất tình tứ và nói tiếp:

- Đội ơn như vậy không phải dễ đâu nhé!

- Sao đại tể lại nói như thế hả?

- Ba tháng sau chúng ta còn phiền phức lắm.

- Phiền phức cái gì hả đại tể?

- Nhị muội cứ hỏi tam đế sẽ hiểu liền.

Quyên Quyên đưa mắt nhìn Âu Dương Siêu, không đợi chờ nàng lên tiếng, Âu Dương Siêu đã quay lại nói với Quyên Quyên rằng:

- Phiền phức cái gì hả đại tể, xin đại tể nói ra đi, tiểu đệ ngu muội không sao lãnh hội nổi.

Băng Dung mỉm cười liếc mắt nhìn bộ mặt anh tuấn của Âu Dương Siêu và hỏi:

- Tam đế đối với lệnh dụ của Nhất Thống giáo chủ, đệ định như thế nào?

Âu Dương Siêu trợn ngược đôi lông mày lên lớn tiếng đáp:

- Tính tiểu đệ tuy ngu độn nhưng không phải những kẻ nhắm mắt a dua liền. Và cũng không phải là người chịu cam tâm khuất phục người khác để cho người ta sai bảo quản thúc mình, hay để cho người sai khiến mình.

Nói xong, mặt chàng rất nghiêm nghị hào khí trông kiêu ngạo vô cùng.

Băng Dung gật đầu hỏi tiếp:

- Nếu vậy hiền đệ không nhận lệnh dụ ấy hay sao?

Âu Dương Siêu cương quyết đáp:

- Tất nhiên tôi không chịu nhận.

Tôn San đứng cạnh đó không nói năng gì hết, lúc này bỗng xen lời nói:

- Biểu ca, như thế không nên.

Âu Dương Siêu, Băng Dung, Quyên Quyên ba người nghe nói ngạc nhiên cùng nhìn thẳng vào mặt Tôn San. Thấy ba người chăm chú nhìn mình Tôn San ngượng vô cùng cúi đầu xuống.

Âu Dương Siêu liền hỏi:

- San muội, tại sao ngu huynh lại không nên?

Tôn San ngẩng đầu lên nhìn chàng cười, nụ cười của nàng rất ngây thơ nhưng có vẻ nghiêm nghị rồi nàng đứng đắn nói:

- Nếu biểu ca không chịu nhận lệnh dụ của họ, vừa rồi sao không từ chối ngay, như vậy có phải là biểu ca không nên không?

- Ồ, tuy tôi không cự tuyệt nhưng tôi có nhận lời họ đâu...

- Không, nếu không phải thế khi nào em lại bảo biểu ca không nên.

Âu Dương Siêu nghe Tôn San nói như vậy chỉ mỉm cười chứ không nói gì nữa.

Băng Dung bỗng nhìn chàng vừa cười vừa nói:

- Tam đệ hiểu chưa?

Âu Dương Siêu ngẩn người ra hỏi:

- Cái gì?

- Sự phiền phức của ba tháng sau ấy.

Âu Dương Siêu là người rất thông minh chỉ suy nghĩ một chút đã hiểu rõ sự phiền phức mà Băng Dung vừa nói là gì rồi. Nên chàng nhìn Băng Dung vừa cười vừa hỏi:

- Đại tỷ cho là trong ba tháng sau nếu chúng ta không đến Tổng đàn của Nhất Thống giáo báo danh, có lẽ họ sẽ làm phiền chúng ta phải không?

Băng Dung gật đầu đáp:

- Tôi thiết nghĩ không khi nào chúng lại để yên cho chúng ta đâu.

Âu Dương Siêu dừng dừng nói tiếp:

- Thì cứ để cho họ đến làm phiền chúng ta thử xem.

Băng Dung thấy Âu Dương Siêu coi thường như vậy cau mày lại hỏi tiếp:

- Hiền đệ tưởng người của Nhất Thống giáo dễ đối phó hay sao?

- Đại tỷ có biết lai lịch của Nhất Thống giáo không?

- Không, đến cái tên tôi cũng không nghe thấy ai nói đến bao giờ!

- Nếu vậy đại tỷ quá lo âu, Nhất Thống giáo không có tên tuổi gì ở trên giang hồ, chẳng lẽ lại mạnh hơn cả bảy môn phái? Mà dù có mạnh hơn bảy môn phái đi chăng nữa chúng ta cũng đủ sức đối phó mà!

- Tam đệ đừng có coi thường Nhất Thống giáo chỉ vì họ không có tên tuổi gì trên giang hồ! Nếu ngu tử đoán không sai thì chúng không những mạnh hơn bảy đại môn phái mà còn khó đối phó hơn bảy môn phái là khác.

Âu Dương Siêu bỗng nghe thấy Băng Dung nói như vậy ngạc nhiên hỏi:

- Đại tỷ căn cứ vào đâu mà nói như thế?

- Hiền đệ có biết Miêu Lãnh tam long là những người như thế nào không?

- Tiểu đệ không biết

- Hiền đệ cảm thấy võ công của chúng ra sao?

- Võ công thực của chúng như thế nào tuy đệ không biết, nhưng cứ xem đôi mắt và thân pháp của chúng thì hình như nội công và võ công của chúng đều cao thâm lắm.

- Hiền đệ nhận thấy võ công của các tay cao thủ của bảy đại môn phái mà hiền đệ đã gặp thì ai hơn ai kém.

Âu Dương Siêu suy nghĩ giây lát rồi đáp:

- Tài của chúng có thể ngang với Thiên Sơn tứ kiếm và Thanh Thành lục đạo...

Nói tới đó chàng bỗng trợn mắt nhìn thẳng vào mặt Băng Dung hỏi tiếp:

- Sự nhận đoán của đại tể có phải chỉ căn cứ vào ba người đó không?

- Miêu Lãnh tam long oai trấn nhất phương và cũng là ba tên cự phách của giới lục lâm ở miền Tây nam, võ công của chúng có thể nói là cao thủ hạng nhất đương thời nhưng chỉ được làm sứ giả trên các đệ tử thường một chút thôi. Như vậy đủ thấy Nhất Thống giáo tuy không có tên tuổi gì ở trên giang hồ, nhưng những người mà chúng lôi vào trong cuộc này đều là những hảo thủ hạng nhất trên giang hồ hay là những kỳ tài dị sĩ của thiên hạ.

Âu Dương Siêu nghe xong suy nghĩ giây lát cảm thấy sự suy đoán của Băng Dung rất có lý nên chàng cau mày lại đáp:

- Theo sự phán đoán của đại tể nếu Nhất Thống giáo làm phiền chúng ta. Việc này quả thực không nên coi thường và cũng khó đối phó lắm.

- Đó chỉ là lời phán đoán của tôi thôi, còn thực tình ra sao thủ đoạn của họ có ác độc không thì cần đến ba tháng sau mới có thể biết được.

Tôn San bỗng nũng nịu nói:

- Bây giờ hà tất phải cần đến chuyện ba tháng sau xa xôi đến như thế, chúng ta hãy lên đường tiếp đi. Nếu quả thực Nhất Thống giáo gì đó đến làm phiền chúng ta cứ giữ toàn lực ra đối phó. Huống hồ đó chỉ là lời ước đoán của đại tể thôi, chưa chắc họ đã lợi hại đến như thế.

Quyên Quyên cũng chen lời nói:

- Lời nói của San muội không sai chút nào, câu chuyện ba tháng ấy còn lâu dài lắm. Bây giờ chúng ta không nói tới vội. Sao đại tể cứ quá mẫn cán và lo xa như thế

Băng Dung mỉm cười gật đầu đáp:

- Chỉ mong ước đoán của tôi là thừa hay sai, như vậy chúng ta mới khỏi phiền phức bằng không...

Nói tới đó nàng ngừng giây lát với đôi mắt đầy tình tứ và lo âu từ từ ngẩng đầu lên nhìn Âu Dương Siêu rồi nói tiếp:

- Bằng không tâm nguyện của đại tỷ đây sẽ không sao toại nguyện được.

Quyên Quyên nghe nói không hiểu câu tâm nguyện mà Bằng Dung vừa nói có ý nghĩa gì nên cứ trở mắt liếc nhìn Bằng Dung mà hỏi:

- Đại tỷ nói cho tiểu muội biết đi, bằng không tiểu muội không chịu nổi đâu!

Bằng Dung thấy vẻ mặt của Quyên Quyên ngây thơ như vậy liền tủm tỉm cười đáp:

- Tâm nguyện của chị như thế nào, San hiền muội cũng thích lắm và cũng kỳ lạ nữa.

Quyên Quyên vẫn không hiểu.

- Đại tỷ mau nói cho em nghe đi.

Bằng Dung lắc đầu đáp:

- Không được, chị sẽ nói cho em nghe sau.

- Em không chịu.

- Cô có nũng nịu tôi cũng không nói cho nghe đâu.

- Đại tỷ thương em nói cho em hay đi, bằng không em sẽ buồn bực đến chết đấy.

Bằng Dung nghĩ ngợi giây lát mới gật đầu từ từ nói:

- Tâm nguyện của chị là chờ tới khi phó ước Thiên Đô phong tam đệ đã trả thù xong. Thần Châu tam kiệt của chúng ta sẽ xóa tên trên giang hồ tìm một chỗ phong cảnh đẹp để ẩn cư không lý gì đến chuyện thị phi và ân oán của giang hồ. Chúng ta cứ việc ngao du sơn lâm...

Nói tới đó nàng hổ thẹn má đỏ bừng, hình như hữu ý mà lại vô tình lườm Âu Dương Siêu một cái.

Âu Dương Siêu là người rất thông minh thấy Băng Dung hai má đỏ bừng đưa mắt nhìn mình tình tứ như vậy làm sao mà chàng không hiểu được tâm ý của nàng. Chàng khoái chí vô cùng nghĩ thầm:

“Thực Âu Dương Siêu ta tốt phúc quá nên mới có thể...”

Chàng ngẫu nhiên lại nghĩ tới bộ mặt xinh đẹp của Trác Tiểu Yến là bạn chơi với chàng từ hồi còn nhỏ cho nên chàng không sao quên được hình bóng của nàng. Vì chàng đã yêu nàng từ lâu rồi, tuy chàng không biết nàng có yêu mình hay không, nhưng chàng đã thề sau này thế nào cũng lấy nàng làm vợ để đền ơn nàng đã quán xuyến mình bấy lâu. Hình bóng của Tiểu Yến vừa biến mất chàng đã nghĩ tới biểu muội đứng cạnh. Tôn San ở Nam Hải không quản ngại xa xôi đến Trung Nguyên lang bạt giang hồ trải bao nhiêu sự gian truân để tìm kiếm mình tuy là vì tuân theo mệnh lệnh của bà mẹ, nhưng từ khi gặp gỡ đến giờ gần gũi nhau mười mấy ngày chàng đã thấy nàng chiều chuộng mình hết sức, sự chiều chuộng đó đã vượt quá giới hạn anh em họ hàng...

Chàng nghĩ đến bốn thiếu nữ này đều thông minh và xinh đẹp như thế, nếu được một người trong bốn làm vợ thì còn gì sung sướng bằng. Nhưng khó mà lựa chọn vì người nào cũng đẹp cũng thông minh, khiến chàng khó xử hết sức. Tuy chàng biết xưa kia có Nga Hoàng Nữ Anh cùng thờ một chồng nhưng chưa bao giờ thấy ai nói Nhất Long Tứ Phượng cả. Tuy chưa có tiền lệ nhưng không biết làm như vậy có được không. Chàng suy đi nghĩ lại thở dài một tiếng bụng bảo dạ rằng:

“Âu Dương Siêu ơi, Âu Dương Siêu! Sao người tốt phúc thế, thử xem sau này người đối xử với các nàng ra sao?”

Hãy khoan nói Âu Dương Siêu nghĩ vợ nghĩ vẫn vội. Quyên Quyên nghe thấy Băng Dung nói chuyện tâm nguyện xong trong lòng mừng rỡ hết sức nũng nịu nói:

- Như vậy thì sung sướng quá, sung sướng quá.

Nhưng nàng lại cảm thấy rất ngạc nhiên vội hỏi:

- Chúng ta cứ thế này chả được hay sao, việc gì phải xóa danh trên giang hồ và mà tìm chỗ an cư như thế?

Băng Dung có biệt hiệu là Bạch Y Truy Hồn Phấn Diện Kim Cương Trại Phan An nàng ra giang hồ đến giờ mới có hơn một năm, nếu thủ đoạn của nàng không ác độc, giết người không như giết gà vậy thì làm sao mà được cái biệt hiệu Truy Hồn ấy. Từ khi nàng gặp Âu Dương Siêu với Quyên Quyên ba người kết bái làm anh em đến giờ, tính tình nàng tuy đã thay đổi hẳn trong dăm tháng nay nàng chưa hề giết một người nào và cũng mất hết hào khí tranh đấu với người, nhưng lúc này tuổi nàng mới đôi mươi đang là tuổi xuân bông bột sao nàng lại nghĩ ra được tâm nguyện như thế? Có phải vì tình yêu ích kỷ không hay là vì gì? Chẳng lẽ nàng đã chán cuộc đời nay đây mai đó chẳng? Chẳng lẽ nàng đã coi thường danh lợi muốn chôn vùi tuổi xuân ở trong thanh sơn lục thủy để quên cuộc đời phăng lạng như thế hay sao? Tất nhiên là không phải tâm nguyện đó của nàng là nàng có nỗi khổ tâm riêng, nên nàng nhìn Quyên Quyên cười và u oán thở dài một tiếng rồi từ từ đáp:

- Vẫn biết cuộc đời của chúng ta như thế này rất sung sướng thực nhưng cái tên Thần Châu tam kiệt đã oai trấn cả võ lâm rồi. Tiếng tăm của chúng ta quá lớn, chúng ta càng gặp nhiều sự nguy hiểm thêm, nên tôi chỉ sợ tam đệ...

Nói tới đó bỗng ngắt lời và đưa mắt lờm Âu Dương Siêu một cái. Âu Dương Siêu liền nghĩ ra một việc mỉm cười hỏi:

- Có phải đại tỷ sợ tiểu đệ gặp phải những việc nguy hiểm bất ngờ phải không?

Băng Dung lắc đầu đáp:

- Võ công và nội lực của hiền đệ bây giờ có thể nói là thiên hạ vô địch được rồi. Như vậy có gì ngộ hiểm bất ngờ như thế được?

Âu Dương Siêu lớn tiếng hỏi lại:

- Có phải đại tỳ lo cho tiểu đệ đi nhằm đường tà, tác quái tác ác trên giang hồ phải không?

Băng Dung lại lắc đầu đáp:

- Chúng ta ở gần nhau ba tháng ngu tỳ đã biết rõ tính nết của hiền đệ rồi, không khi nào hiền đệ lại đi làm đường như thế được.

- Thế là việc gì?

Quyên Quyên cũng xen lời nói:

- Đại tỳ cứ nói trắng ra có hơn không?

Băng Dung ngẫm nghĩ giây lát rồi nghiêm nghị nói tiếp:

- Vì hiền đệ thân mang huyết thải thâm cừu, hồi nhỏ lại bị hà hiếp trong lòng chứa đầy những thù hận. Tính lại nóng nảy và hay thiên vị, lại có võ học cao siêu như vậy. Cho nên tôi chỉ lo những điều mà tôi nói đó, nó sẽ đưa hiền đệ tới chỗ tai kiếp lớn trong giang hồ.

Âu Dương Siêu nghe nói rùng mình một cái, ngạc nhiên nhìn Băng Dung rồi hỏi lại:

- Chưa chắc đã đúng như lời nói của đại tỳ.

- Chỉ mong lời ước đoán của ngu tỳ không đúng sự thực.

- Đại tỳ cứ yên tâm, tuy tiểu đệ mang mối thù lớn, hồi nhỏ bị hà hiếp và chịu rất nhiều khổ sở trong lòng thù hận rất nặng tính rất nóng nảy và thiên vị thực. Nhưng đệ là người ân oán phân minh đệ chắc không khi nào...

Nói tới đó, chàng rất cảm động nhìn Băng Dung và nói tiếp:

- Hơn nữa lại có đại tỳ ở cạnh răn bảo tiểu đệ luôn luôn.

Băng Dung nghe thấy chàng nói như vậy tùm tùm cười nhìn chàng một cách tình tứ.

Tôn San bỗng nũng nịu nói với Băng Dung rằng:

- Đại thư, theo ý em thì...

Băng Dung nhìn mặt nàng, nhưng nàng vẫn ung dung nói tiếp:

- Sau phó ước Thiên Đô phong rồi đại tể, nhị tể với biểu ca cùng về Nam Hải ở với chúng em có hơn không?

Quyên Quyên mừng rỡ tán thành ngay:

-Ồ! Thế thì còn gì bằng nữa!

Tôn San lại hỏi tiếp:

- Ở Nam Hải chỉ có đệ tử Nam Hải chúng tôi thôi, chứ không còn một tên ác độc của giang hồ nào xuất hiện và cũng không có chuyện thị phi của võ lâm. Việc gì cũng bình tĩnh và sung sướng.

Nói tới đó, nàng nhìn Băng Dung mỉm cười và nói tiếp:

- Đứng ở trên đỉnh Bích Giao cung có thể trông thấy trời rộng bao la bể cả xanh biếc và các hòn đảo lở nhổ trên mặt nước. Những làn sóng như thiên binh vạn mã phi tới, những luồng gió mát làm cho mình nhẹ nhàng dễ chịu.

Băng Dung nghe Tôn San nói vậy nhìn nàng mỉm cười và đỡ lời:

- Cám ơn thịnh tình của hiền muội, sau khi phó ước trên Thiên Đô phong rồi mong không có chuyện gì xảy ra, chúng tôi thế nào cũng cùng hiền muội đi Nam Hải.

Nói tới đó, nàng thở dài một tiếng mới nói tiếp:

- Ngu tể chỉ e Nhất Thống giáo không để cho chúng ta đi thôi!

Hiển nhiên nàng rất coi trọng Nhất Thống giáo nên mới lo âu như vậy.

Âu Dương Siêu nghe thấy nàng nhắc đến Nhất Thống giáo liền cau mày lại nói:

- Đại tể, những việc đó để chờ phó ước Thiên Đô phong đã rồi hãy nói chuyện sau, thôi muộn lắm rồi chúng ta cũng phải lên đường ngay mới kịp.

Băng Dung ai oán thở dài một tiếng nữa rồi gật đầu không nói năng gì thêm.

Lúc ấy mặt ước xế tây sắp sửa hoàng hôn đến nơi, sáu người cưỡi sáu con ngựa đang thủng thẳng tiến về phía Bắc.

Chương 47

Võ Lâm Phong Ba

Thiên Sơn ở về phía Tây bắc huyện Phụng Thành tỉnh Liêu Ninh miền Đông bắc, và còn một tên nữa là Ma Thiên lĩnh.

Trong hang động có tên là Nghinh Băng nhai.

Âu Dương Siêu, Quyên Quyên, Tôn San, Bạch Ngọc, Bạch Hoàn, hai nữ tỳ theo Băng Dung tới bái sư phụ của nàng là Băng Phách phu nhân một thiếu phụ tuổi trung niên mặt rất xinh đẹp.

Mười ngày sau, Âu Dương Siêu các người từ biệt Băng Phách phu nhân. Băng Dung ngậm lê bái biệt ân sư rồi cùng các người rời khỏi Nghinh Băng nhai.

Lúc ấy, Băng Dung không mặc giả trai như trước nữa, tuy vậy nàng vẫn bận váy trắng áo trắng chứ không thích mặc đồ sắc sỡ theo sự chứng thực của Băng Phách phu nhân thì thân thế của nàng đúng như sự ước đoán của Âu Dương Siêu. Nàng chính là con gái của Địch Tuyệt Ngọc Địch Lang Quân Đoàn Quân Khuê người trong chằm Võ lâm Tam tuyệt. Mẹ của nàng chính là Thiên Ma giáo chủ Hoa Bích Dung mà đêm nọ đã được gặp một lần ở trên Băng Sơn.

Nàng bỗng nghĩ đến đêm đó khi mắt của nàng vừa trông thấy Thiên Ma Tiên Nữ trong lòng bỗng nảy một cảm giác khác lạ, nhưng lúc ấy vì không biết nhau cho nên không để ý tới. Và cũng không nghĩ ngợi gì cả, chỉ cảm thấy có một cảm giác khác lạ thôi.

Lúc này, nàng nghĩ tới mới hiểu thì ra cảm giác kỳ lạ đó là thiên tính của con người.

Vì nàng là con gái của Địch Tuyệt nên Âu Dương Siêu truyền thụ ngay mười hai thế sáo Kinh Điện thập nhị thức cho nàng. Đồng thời chàng lại dùng nội công chân nguyên đã thông Nhâm Đốc Nhị Mạch cho nàng nữa. Nhờ vậy công lực của nàng đã tiến bộ gấp trước hai lần. Cho nên mấy người mới ở lại Nghinh Băng nhiều ngày như thế. Nhưng trong mười ngày đó ở trong võ lâm đã xảy ra một phong ba rất lớn, đâu đâu cũng có đổ máu.

Thì ra những chuyện đó là Kim Cương chân kinh của phái Thiếu Lâm bị mất trộm, Quy Vân kiếm phổ bị mất tích. Mấy chục đệ tử của bảy đại môn phái ở trên giang hồ bị người giết, Thiên Tâm trang danh trấn giang hồ chỉ trong một đêm thôi bị người giết sạch xác nằm ngổn ngang, máu chảy thành suối. Cả trong hơn trăm người không còn một người nào sống sót, không khác gì một địa ngục trần gian vậy. Nhưng trong hơn trăm cái xác đó không thấy có xác của Trác Tiểu Yến! Thật nàng đi đâu mà thoát chết như vậy, hay là nàng đã bị bọn ác đồ bắt cóc đi đem đến một nơi khác giết hại? Hay là điều đó không ai hay biết hết.

Tất cả những vụ đó ai gây nên? Có phải Thần Châu tam kiệt không? Ai nói thế? Lấy gì làm bằng cứ?

Tất nhiên có. Trên Tàng Kinh các của chùa Thiếu Lâm; ở trong Đại điện Hiền Chân Quân của phái Võ Đang, những nơi của các đệ tử của các môn phái bị giết hại, trên vách tường tại Thiên Tâm trang đều có viết bốn chữ lớn “Thần Châu tam kiệt”. Cái tên Thần Châu tam kiệt đã bị giang hồ sửa làm “Thần Châu tam ma” rồi. Cái tên Thần Châu tam ma đã đồn đại cả võ lâm làm chấn động cả nhân tâm. Tất nhiên những việc đó không phải là nhóm Thần Châu tam kiệt làm vì lúc bấy giờ Thần Châu tam kiệt đang ở trong động Nghinh Băng nhai. Quả thật không biết một tí gì chuyện bên ngoài cả.

Rõ ràng đó là một âm mưu rất độc giá họa cho nhóm Tam kiệt cô lập ở giang hồ và chín đại môn phái cùng hiệp sức đối phó với họ. Nhưng ai đã gây nên đại kiếp ấy? Tại sao chúng lại định hại Thần Châu tam kiệt như vậy? Quả thật việc này không ai hiểu biết cả nhất là những người bị nạn

không còn một người nào sống sót nên không sao chứng minh được có phải là Thần Châu ra tay không?

Thế rồi Tuệ Quả đại sư người Chưởng môn của Thiếu Lâm đã hơn hai mươi năm nay không bước chân vào giang hồ tự xuất lãnh chín tên cao tăng đi tìm kiếm Thần Châu tam kiệt, Chí Thanh đạo trưởng người Chưởng môn của phái Võ Đang đem theo mười hai đạo sĩ xuống núi Võ Đang.

Còn phái Nga Mi, Thanh Thành, Côn Luân, Cống Lai, Hoa Sơn, Không Động, Thiên Sơn bảy Chưởng môn của bảy môn phái cũng đem các tay cao thủ của bốn phái xuống núi đi cùng bắt Thần Châu tam kiệt.

Chín vị Chưởng môn của chín môn phái cùng đem cao thủ của bốn phái vào giang hồ, quả thực là một đại sự hiếm có mà trong võ lâm ngót trăm năm nay chưa hề có như thế bao giờ. Nhưng mục tiêu của họ tương đồng còn mục đích lại khác nhau vì phái Thiếu Lâm với Võ Đang không có thù oán với Thần Châu tam kiệt, còn các môn phái kia lại khác, họ quyết giết cho được Thần Châu tam kiệt để trả thù các đệ tử và họ còn cho rằng một ngày không diệt trừ được Thần Châu tam kiệt thì họ còn không sống được yên ổn!

Tin ấy truyền đến tai Đông Hải Nhất Kỳ, Thiết Bút Cùng Nho Tang Tử Tu và Thiên Thủ Đại Thánh Thạch Bất Phàm. Ba vị kỳ hiệp đương thời ấy nóng lòng sốt ruột vô cùng cũng đi khắp nơi để tìm hành tung của bọn Tam kiệt.

Ba vị kỳ hiệp định lấy địa vị của bề trên để chất vấn Thần Châu tam kiệt xem tại sao ba người lại có thủ đoạn ác độc như thế, và làm như thế để làm chi?

Hãy nói Thần Châu tam kiệt sáu người sáu ngựa rời khỏi Nghinh Băng nhai quay trở về Tứ Xuyên.

Lúc ấy là trung tuần tháng hai cách ngày rằm tháng ba - kỳ hẹn ước ở trên Thiên Đô phong còn một tháng nữa. Sáu người đến Tứ Xuyên là định đến Giáo cung bái kiến mẹ của Băng Dung là Thiên Ma chủ rồi đi trả thù.

Hôm ấy sáu người đi được một hồi thấy mặt trời đã lặn về phía Tây, Bằng Dung bỗng cười với Âu Dương Siêu mà rằng:

- Tam đệ, đi ba bốn mươi dặm nữa là đến biên giới tỉnh Hà Bắc, chúng ta nên phóng ngựa tới đó để vào ngủ trong khách sạn của tỉnh Hà Bắc không?

Âu Dương Siêu gật đầu tán thành, sáu người liền thúc ngựa tiến thẳng về phía trước. Đang lúc ấy bỗng có một tiếng Phật hiệu nổi lên ở phía sau và có tiếng nói:

- Các vị thí chủ hãy khoan, lão tăng có lời này muốn thỉnh giáo!

Tiếng nói đó tuy không lớn lắm, nhưng sáu người nghe thấy màng tai đều rung động rất mạnh.

Âu Dương Siêu và năm nàng đều giật mình kinh hãi và quay đầu lại. Đột nhiên có một luồng gió lẩn át tới một cái bóng xám lướt qua. Sáu người đã thấy chỗ đằng trước cách mình hơn trượng có chục người đứng cản đường. Nhà sư đứng đầu ăn vận áo bào màu tía mặt mũi hiền từ, mặt đỏ và bóng bẩy trông rất oai nghi tuổi ngoài thất tuần.

Chín hòa thượng mặc áo bào xám tuổi ngoài ngũ tuần, sát cánh nhau đứng hàng ngang ở sau hòa thượng kia, người nào người nấy đều nghiêm nghị cúi đầu xuống và nhắm mắt.

Trông bề ngoài của mười vị tăng ni đó Âu Dương Siêu và các người đã biết họ đều là những người có võ công rất cao siêu và đều là các cao tăng đắc đạo.

Âu Dương Siêu đang định lên tiếng hỏi thì lão hòa thượng đứng đầu đã nhìn thẳng vào mặt chàng hỏi trước:

- Xin hỏi quý thí chủ có phải quý tính danh là Âu Dương Siêu không?

Âu Dương Siêu gật đầu lớn tiếng đáp:

- Vâng, tiểu sinh chính là Âu Dương Siêu, xin hỏi lão đạo sư pháp hiệu là gì.

- Lão tăng là Tuệ Quả, Chứng môn của Thiếu Lâm.

- Ủa!...

Âu Dương Siêu kinh hãi kêu một tiếng như vậy. Chàng vội xuống ngựa rất cung kính vái chào Tuệ Quả đại sư một lạy và nói tiếp:

- Tiểu bối Âu Dương Siêu bái kiến đại sư.

Tuệ Quả đại sư niệm một câu chạt hiệu rồi đáp:

- Âu Dương Siêu thí chủ xin đừng dùng đại lễ như thế, lão tăng không dám nhận.

- Đại sư gọi tiểu bối dừng lại, chẳng hay có điều gì dạy bảo thế!?

- Thí chủ đã biết lại còn hỏi.

Âu Dương Siêu ngạc nhiên vô cùng vội hỏi lại:

- Không biết đại sư nói như thế là chỉ về việc gì?

- Thì thí chủ hà tất phải giả bộ làm ra hồ đồ như vậy.

Âu Dương Siêu nghiêm nghị đáp:

- Quả thực tiểu bối không hiểu lời nói của đại sư xin đại sư cho biết rõ.

Tuệ Quả đại sư mỉm cười bỗng nhìn thẳng vào mặt Âu Dương Siêu nghiêm nghị nói tiếp:

- Xin quý vị thí chủ trao trả lại vật của tộ phái cho lão tăng.

- Cái gì? Trao vật gì cho quý phái?...

- Quý hồ trao cuốn Kim Cương chân kinh cho lão tăng, lão tăng bảo đảm không truy cứu tội đêm khuya lén vào bảo tàng kinh của bốn môn chùa lấy trộm kinh kệ.

Lúc ấy Băng Dung, Quyên Quyên, Tôn San cùng hai tỳ nữ đều xuống ngựa hết, năm nàng cùng đứng đằng sau Âu Dương Siêu.

Tôn San thấy Tuệ Quả đại sư không bằng không cứ đổ riết cho Âu Dương Siêu lấy trộm Kim Cương chân kinh của phái Thiếu Lâm. Nàng tức giận vô cùng không sao nhịn được nhìn thẳng vào mặt Tuệ Quả đại sư nũng nịu hỏi:

- Sao lão hòa thượng lại ăn nói vô lý như thế?

Tuệ Quả đại sư ngăn người ra rồi nhìn Tôn San hỏi:

- Sao cô nương lại bảo lão tăng vô lý?

- Đại sư bảo biểu ca tôi lấy trộm Kim Cương chân kinh của quý chùa chẳng hay mắt của đại sư có trông thấy không?

Tuệ Quả đại sư lắc đầu đáp:

- Tuy lão tăng không trông thấy nhưng có sự thật làm bằng cứ!

- Sự thực gì làm chứng cứ thế?

- Cô nương là ai?

- Tôi là Tôn San.

- Nếu vậy cô nương không phải là người của Thần Châu tam kiệt.

- Tôi là Bích Giao công chúa của Bích Giao Nam Hải cung.

- Việc này không liên can đến cô nương, xin cô nương chớ nói nhiều.

Nói xong, lão hòa thượng lại nhìn Âu Dương Siêu nói tiếp:

- Lúc ấy thí chủ dám viết chữ ở trên Tàng Kinh các, sao bây giờ lại không dám nhận, hành vi đầu hổ đuôi xà như vậy có phải là hành vi của một đại trượng phu hay không.

Âu Dương Siêu nghe nói tức giận vô cùng mặt biến sắc đáp:

- Đại sư là một người đức cao vọng trọng của võ lâm và một người có võ công, thân phận rất cao nữa, sao ăn nói lại không thấu tình đạt lý như thế, không phân nết tẻ gì cả vu khống cho người như vậy, chẳng lẽ...

Tuệ Quả đại sư thấy Âu Dương Siêu không những không chịu trả Kim Cương chân kinh mà lại còn chối không nhận, tuy ông ta là một cao tăng rất tốt nhin nhưng lúc này cũng phải hơi giận, nên không đợi chờ Âu Dương Siêu nói dứt đã quát lớn:

- Câm mồm! Thí chủ còn chối không chịu nhận phải không?

- Đại sư thật quá đáng, đại sư bảo tiêu bối đêm khuya vào Tàng Kinh các của chùa lấy trộm chân kinh để lại những chữ gì tiêu bối không biết gì hết làm sao mà nhận cho được.

Chương 48

Thiếu Lâm Cao Tăng

Mặt trời đã lặn xuống sau đỉnh núi. Âu Dương Siêu vẻ mặt lạnh lùng và nghiêm nghị đứng nhìn Tuệ Quả đại sư, hai con mắt sáng như hai ngôi sao trông rất oai vệ.

Tuệ Quả đại sư trầm giọng hỏi tiếp:

- Có thực thí chủ không chịu thừa nhận không?
- Xin hỏi đại sư, tiểu bối đến quý chùa hồi nào?
- Mừng hai tháng này, nghĩa là cách đây mười ba ngày.
- Có gì làm bằng cớ?
- Những chữ để lại ở Tàng Kinh các!
- Để lại những chữ gì?
- Thí chủ phát nên biết chứ?
- Tiểu bối quả thực không biết.
- Sao thí chủ còn giả bộ là không biết như vậy?
- Quả thực tiểu bối không phải là giả bộ không biết đâu mong đại sư cho rõ nguyên nhân.

Tuệ Quả đại sư nhìn thẳng vào mặt Âu Dương Siêu nói tiếp:

- Chữ để lại có bốn chữ Thần Châu tam kiệt thôi.

Âu Dương Siêu nghe nói rùng mình kinh hãi đứng ngẩn người ra, chàng tính mười ba ngày, như vậy là ngày thứ hai mà mình cùng năm thiếu nữ đến Nghinh Băng nhai mà chưa hề rời khỏi nơi đó nửa bước, việc này thực oan uổng thực.

Núi Thiên Sơn cách Tung Sơn hơn hai nghìn dặm dù Thần Châu tam kiệt có cánh tiên cũng không sao đi một đêm mà về được.

Hiển nhiên, kẻ ăn trộm cuốn kinh đó là người khác mà đổi lại tên Thần Châu tam kiệt để vu oan giá họa.

Tàng Kinh các là nơi cấm địa của chùa Thiếu Lâm, trong đó có bảy mươi hai cuốn chân bản của bảy mươi hai môn tuyệt kỹ và các quyển kinh kiến phổ của những vị Đại chưởng môn các đời trước để lại. Cấm địa đó rộng chừng mấy trượng cấm tuyệt người ngoài lẫn cả đệ tử của chùa tự tiện ra vào. Hòa thượng phụ trách canh gác đều là những người có công rất cao siêu, có thể nói chim cũng khó lòng bay lọt, vào được trong Tàng Kinh các lấy trộm cuốn kinh đó đi nếu không phải người có võ công thượng thặng thì làm sao mà lấy được. Nhưng người lấy trộm kinh đó là ai? Đã có tài ba như vậy dám lấy vật báu của nhà Phật sao lại lưu danh Thần Châu tam kiệt để giá họa làm chi?

Vấn đề đó thực là khó hiểu. Âu Dương Siêu đang kinh ngạc thì Tuệ Quả đại sư lại nói tiếp:

- Mong thí chủ nghe lời khuyên bảo của lão tăng trao trả cuốn chân kinh cho lão tăng thì hơn.

Âu Dương Siêu cau mày lại đáp:

- Quả thực tiểu bối chưa qua quý chùa và cũng không lấy trộm chân kinh gì hết.

- Thí chủ cứ chắp nê không chịu trao trả chân kinh như vậy, dù lão tăng có nể mặt lệnh tôn lệnh đường cũng không sao che chở được cho thí chủ.

- Đại sư, thật tâm tiểu bối rất cảm ơn, nhưng... quả thực tiểu bối không lấy trộm chân kinh của quý chùa.

Lão hòa thượng cũng trầm giọng quát lớn:

- Thí chủ cứ nói nhất định không lấy, bắt buộc lão phải ra tay đấy.

Âu Dương Siêu nghe thấy Tuệ Quả đại sư nói như vậy biết ngày hôm nay nếu không trao trả cuốn chân kinh thì không sao ổn được, nên chàng lạnh lùng đáp:

- Đại sư không chịu tin lời nói của tiểu bối, dù tiểu bối có trăm miệng cũng không sao cãi được, còn đại sư có ra tay hay không là tùy đại sư. Nhưng...

Âu Dương Siêu đang nói thì Băng Dung đã tiến lên xua tay ngăn cản Âu Dương Siêu không cho chàng nói tiếp, rồi chào Tuệ Quả đại sư thủng thẳng đáp:

- Tiểu bối có hai câu này, không hiểu đại sư có chịu tin hay không?

Tuệ Quả đại sư thụ giới từ nhỏ, ngày thường ít nói chuyện với đàn bà nên vội niệm Phật nhắm mắt lại hỏi:

- Nữ thí chủ muốn chỉ giáo gì thế?

Băng Dung trang trọng hỏi:

- Ngày mà cuốn chân kinh mất tích chính là đêm cách đây mười hai ngày?

- Phải.

Tuệ Quả đại sư nghe nói gật đầu trả lời như vậy và tiếp:

- Nữ thí chủ nghi ngờ lời của bản đạo phải không?

- Đại sư nói qua lời đấy thôi. Đại sư đức cao vọng trọng trong võ lâm như vậy lúc nào tiểu bối cũng kính ngưỡng. Như vậy tiểu bối đâu dám nghi ngờ như thế nhưng...

- Nhưng cái gì?

Băng Dung hơi suy nghĩ mót chút rồi đáp:

- Tiểu bối lấy làm ngạc nhiên.

- Ngạc nhiên cái gì?

Băng Dung bỗng nhìn thẳng vào mặt Tuệ Quả đại sư hỏi tiếp:

- Xin hỏi đại sư, với công lực thân hậu như đại sư bây giờ nếu giờ hết tốc lực ra đi thì một đêm đi được bao nhiêu dặm đường?

Tuệ Quả đại sư nghe hỏi ngạc nhiên vô cùng ông ta nhìn Băng Dung một hồi rồi nói tiếp:

- Nữ thí chủ hỏi như vậy có ý nghĩa gì?

- Xin đại sư hãy cho tiểu bối mới có thể giải thích được.

- Chừng... sáu trăm dặm.

- Có thể đi nhanh hơn thế không?

Tuệ Quả đại lắc đầu đáp:

- Không thể nào nhanh hơn thế được.

- Người trong võ lâm bây giờ có ai nhanh hơn đại sư không?

- Có lẽ có, nhưng hiếm lắm. Những người ấy có thể đi nhanh được hơn hai trăm dặm, nhưng...

- Nhưng sao?

- Trừ khi người đó đã đả thông Huyền Quan, nội công đã tự thừa thì mới có thể nhanh như thế được.

- Như vậy đại sư phải nên tin người ăn trộm Kim Cương chân kinh của bốn chùa không phải là Thần Châu tam kiệt.

- Tại sao?

- Ngày chân kinh của quý phái bị mất trộm, chính là lúc Thần Châu tam kiệt chúng tôi đang ở nơi xa cách hai ngàn dặm.

- Nơi đó ở đâu?

- Thiên Sơn.

- Có gì làm bằng chứng?

- Gia sư.

- Lệnh sư là Băng Phách phu nhân?

Tuệ Quả đại sư trầm ngâm giây lát đưa mắt nhìn Âu Dương Siêu rồi từ từ hỏi tiếp:

- Nếu vậy những chữ để lại ở Tàng Kinh các cửa bốn chùa... là kẻ giang hồ mạo danh danh giá họa phải không?

- Sự thật hiển nhiên như vậy chả cần phải nghi ngờ gì hết.

Tuệ Quả đại sư bỗng đưa mắt nhìn Băng Dung hỏi tiếp:

- Cô nương thật là thông minh lão tăng phục lắm.

- Đại sư cho lời nói của tiểu bối không đúng sự thật hay sao?

- Cô nương tự cãi cho mình tất nhiên lý lẽ của cô nương phải xác đáng.

- Đại sư vẫn không chịu tin là sự thật hay sao?

- Khẩu thuyết vô bằng, lấy gì làm cứ?

Âu Dương Siêu xen lời nói:

- Đại sư muốn hỏi chứng cứ chỉ cần cho người đi Thiên Sơn hỏi Băng Phách tiên bối là có thể chứng thực lời nói của anh em tiểu bối là thực hay giả liền!

- Lão tăng sẽ phái người đi hỏi ngay nhưng trong thời gian đó mời ba vị khuất giá tộ chùa mấy ngày.

Âu Dương Siêu cau mày đáp:

- Ý của đại sư là...

Tuệ Quả đại sư đáp:

- Đợi có chứng cứ đã.

Băng Dung sầm nét mặt lại hỏi:

- Đại sư định bắt giữ chúng tôi phải không?

Tuệ Quả đại sư hơi mở mắt nhìn Băng Dung một cái rồi bình tĩnh đáp:

- Cô nương nói như vậy lão tăng khó giải thích quá.

Âu Dương Siêu xen lời nói:

- Lệnh của đại sư đáng lẽ anh em của tiểu bối phải tuân theo, nhưng vì anh em tiểu bối còn nhiều việc cần phải làm lắm, mong đại sư lượng thứ cho.

Tuệ Quả đại sư nhìn Âu Dương Siêu mỉm cười đáp:

- Thí chủ có việc, chậm một vài ngày nữa đi làm cũng không muộn mà. Chậm vài ngày đã sao đâu?

Âu Dương Siêu trầm giọng nói tiếp:

- Tiểu bối không thể nào tuân lệnh được...
- Thí chủ cần phải nghe lời lão tăng.
- Xin lỗi đại sư tiểu bối không thể nào tuân theo được.
- Thí chủ không theo cũng không được.
- Nghe giọng nói của đại sư có phải muốn cưỡng bách anh em tiểu bối phải tới chùa phải?
- Thí chủ không chịu đi, lão tăng đành phải bắt buộc ép như thế.
- Đại sư nhất định như vậy ư?
- Nếu bảo bần tăng giữ nổi ba vị mãi mãi, lão tăng không dám quả quyết nhưng mời ba vị khuất giá ở tuệ chùa vài ngày thì lão tăng tự tin có đủ sức làm được như vậy.

Âu Dương Siêu bỗng ngừng mặt lên trời cười ha hả một hồi, tiếng cười của chàng chứa nhiều phần nộ, khiến Tuệ Quả đại sư với chín vị cao tăng đứng ở phía sau đều cau mày lại mặt biến sắc. Cả mười lão hòa thượng đều kinh hoàng thềm, vì không ngờ công lực của Âu Dương Siêu lại cao thâm đến thế.

Âu Dương Siêu cười xong, đưa mắt liếc nhìn Tuệ Quả đại sư, trầm giọng nói tiếp:

- Nếu vậy đại sư đã cam tâm chịu tất cả hậu quả phải không?

Tuệ Quả đại sư nhất thời chưa hiểu hai chữ “hậu quả” của chàng nói ý nghĩ ra sao, nên ngơ ngác nhìn chàng hỏi lại:

- Hậu quả cái gì?

- Nếu đại sư muốn cưỡng ép tiểu bối, bất đắc dĩ tiểu bối phải ra tay, như vậy không sao tránh khỏi đả thương người, sẽ tạo thành một hậu quả đổ máu.

Tuệ Quả đạo sư mặt bỗng biến sắc, trầm giọng trả lời tiếp:

- Thí chủ nông cuồng quá.

- Hừ!...

Âu Dương Siêu cười nhạt một tiếng như vậy. Tôn San bỗng xen lời nói:

- Biểu ca nói lời thôi với họ làm chi vô ích, họ đã không chịu nói lý thì chúng ta cứ việc xông qua đi. Tất cả hậu quả họ đã chịu gánh vác hết rồi.

Nói xong, nàng đã xông lại, hét lớn một tiếng, múa song chưởng tấn công Tuệ Quả đại sư và một hơi nàng tấn công luôn bảy chưởng một lúc.

Bảy chưởng của nàng tấn công ra như điện chớp. Quả nhiên kinh người.

Võ công của Bích Giao cung ở Nam Hải kỳ tuyệt thiên hạ và quái lạ vô cùng thật, nhưng Tuệ Quả đại sư là Chưởng môn tổ sư nhất thời, võ học và công lực của ông ta rất cao thâm, các cao thủ võ lâm khó mà so sánh kịp.

Tuệ Quả đại sư chỉ giơ tay áo bên phải lên khẽ phẩy một cái, bảy chưởng của Tôn San không những cảm thấy như đánh vào bị bông mất hết sức lực và cảm thấy một luồng kinh lực vô hình cản trở thân hình của nàng, rồi kinh lực ấy hất nàng bắn ngược lại, khiến nàng phải loạng choạng mấy bước mới đứng vững được.

Bạch Ngọc, Bạch Hoàn, Quyên Quyên và Băng Dung bốn người cũng xông lên tấn công chín vị hòa thượng ở phía sau Tuệ Quả đại sư.

Âu Dương Siêu tuy tức giận các hòa thượng của phái Thiếu Lâm quá ư bướng bỉnh nhưng chàng vẫn ngại hậu quả rất tai hại nên chưa dám ra tay

vội. Cho nên năm nàng đã ra tay tấn công rồi mà chàng vẫn đứng yên tại chỗ.

Chương 49

Chia Đường Điều Tra

Đột nhiên có tiếng quát lớn:

- Mau ngừng tay!...

Tiếng quát đình tai ở xa vọng tới, tuy năm nàng chưa biết người đó là ai, nhưng cũng vội ngừng tay, lui ngay về phía sau tức thì.

Một luồng gió lạnh thổi tới, tiếp theo đó có một bóng người màu xám nhanh như điện chớp phi đến trước mặt mọi người.

Bóng người đó vừa tới mặt đất Tôn San đã nũng nịu lớn tiếng kêu gọi:

- Nghĩa phụ...

Nàng vừa gọi vừa phi thân tới như một con chim én bay ngay vào lòng người nọ.

Thì ra người ấy chính là Đông Hải Nhất Kỳ đã chia tay với các người ở Lạc Dương.

Tôn San vừa chạy tới nơi bỗng thấy trước mặt có bóng người thấp thoáng, Đông Hải Nhất Kỳ đã chạy tới cạnh Âu Dương Siêu giơ tay phải ra nắm chặt lấy Mạch Môn của Âu Dương Siêu.

Âu Dương Siêu giật mình kinh hoàng, nhìn Đông Hải Nhất kỳ và hỏi:

- Lão tiên bối, định...

Đông Hải Nhất Kỳ giật đưa mắt chửi:

- Tiểu tử, ngươi hỗn láo thật...

Âu Dương Siêu biến sắc mặt vội hỏi tiếp:

- Sao lão tiên bối mắng chửi tiểu bối?

- Người cứ tự hỏi sẽ hiểu liền.

- Quả thật tiểu bối không hiểu.

Đông Hải Nhất Kỳ lại quát lớn hỏi tiếp:

- Sao người không nghe lời lão phu?

- Tiểu bối không nghe lời gì của lão tiền bối?

- Ta hỏi người tại sao lại dám ngông cuồng giết chóc bừa bãi như vậy? Đã giết các đệ tử của bảy đại môn phái, lại lấy trộm Kim Cương chân kinh của phái Thiếu Lâm và Quy Vân kiếm phổ của phái Võ Đang?

- Tất cả những việc đó không phải tiểu bối ra tay.

Tôn San chau môi xen lời nói:

- Sao nghĩa phụ cũng như các hòa thượng của phái Thiếu Lâm vậy, cứ đổ oan cho biểu ca như thế?

Đông Hải Nhất Kỳ ngạc nhiên nhìn Tôn San hỏi:

- Ta đổ oan cho y ư?

Tôn San gật đầu đáp:

- Vâng, biểu ca không làm những việc ấy!

- Có gì bảo đảm không?

- Chẳng lẽ nghĩa phụ không tin lời của San nhi hay sao?

Băng Dung cũng tiến lên, vái chào Đông Hải Nhất Kỳ và nghiêm nghị nói:

- Những việc này có lẽ là hiểu lầm, xin lão tiền bối tin cho.

Đông Hải Nhất Kỳ nghe thấy Băng Dung nói như vậy liền nhìn Âu Dương Siêu hỏi tiếp:

- Thế ra những việc đó không phải do hiền đệ và các người ra tay. Vậy có gì chứng minh không?

Vẻ mặt ông ta hãy còn nghiêm nghị nhưng giọng nói đã có vẻ ôn hòa nhiều. Âu Dương Siêu vẫn ung dung gật đầu đáp:

- Có thể, nhưng...

Chàng hơi ngừng một chút, nhìn Đông Hải Nhất Kỳ, rồi hỏi lại:

- Không biết lão tiên bối lấy gì chứng minh mới nhìn nhận?

Đông Hải Nhất Kỳ ngẫm nghĩ giây lát mới đáp:

- Mười mấy ngày gần đây các người đi tới đâu? Nhưng cần phải nói đúng sự thật, không được nói dối câu nào!

Âu Dương Siêu cười vẻ kiêu ngạo, đang định kể rõ hành tung của mình cho Đông Hải Nhất Kỳ nghe, thì Tôn San đã đỡ lời một cách ngây thơ:

- Nghĩa phụ, để con nói cho nghĩa phụ nghe nhé?

Đông Hải Nhất Kỳ gật đầu đáp:

- Quý hồ nói thật, con nói cũng thế.

Tôn San mỉm cười, liền kể chuyện từ khi ở Lạc Dương chia tay xong, ngày nào giờ nào đi tới Nghinh Băng nhai ở núi Thiên Sơn. Ở lại đó mười ngày liền mới bái biệt Băng Phách phu nhân mà đi tới đây.

Đông Hải Nhất Kỳ nghe xong đang ngẫm nghĩ thì Tôn San lại hỏi tiếp:

- Nghĩa phụ, con nói rõ như vậy nghĩa phụ đã tin chưa?

- Con không nói dối chứ?

- Không, nếu nghĩa phụ không tin cứ đi hỏi Băng Phách phu nhân sư phụ của đại sư tỷ sẽ biết thật hư liền.

Đông Hải Nhất Kỳ buông tay Âu Dương Siêu ra, ngẫm nghĩ giây lát rồi nói tiếp:

- Theo lời nói của San nhi thì những việc đó quả thật không phải của các người làm.

- Anh em tiểu bối không những không mó tay vào những việc đó mà cả hai cuốn Chân kinh và Kiếm phổ cùng bọn người kia hình dáng như thế

nào, anh em tiểu bối cũng không được trông thấy nốt.

Nói tới đó Âu Dương Siêu thở dài một tiếng, nói tiếp:

- Không ngờ anh em tiểu bối ở lại Nghinh Băng nhai mười ngày mà trên giang hồ đã xảy ra không biết bao nhiêu tai họa mạo danh...

Quyên Quyên hậm hực xen lời nói:

- Những ác đồ mạo danh giá họa ấy khả ố thật. Anh em chúng tôi phải điều tra cho ra, xem bọn ác đồ ấy là ai?

Âu Dương Siêu nghe thấy Quyên Quyên nói hậm hực nói tiếp:

- Nếu tôi điều tra ra được là tên nào, tôi phải đánh nó tan xương nát thịt và thiêu ra tro mới hả dạ.

Đông Hải Nhất Kỳ đưa mắt nhìn Âu Dương Siêu và năm thiếu nữ một lượt, ngẫm nghĩ một chút vội quay đầu lại hỏi Tuệ Quả đại sư:

- Chưởng môn đại sư có tin lời nói của bọn họ không?

Tuệ Quả chấp tay vái chào, mồm niệm Phật hiệu rồi đáp:

- Tin hay không chỉ do một ý niệm thôi. Trước khi chưa điều tra rõ bản tãng không dám quả quyết.

Đông Hải Nhất Kỳ mỉm cười hỏi tiếp:

- Thế ra đại sư vẫn chưa tin hay sao?

- Không phải là bản tãng không tin, nhưng Kim Cương chân kinh là vật chí báu của cửa Phật. Vả lại còn liên can đến thanh danh của tệt phái rất lớn nên bản tãng mới phải thận trọng như vậy.

- Nếu vậy, ý của đại sư?...

- Bản tãng muốn mời Thần Châu tam kiệt khuất giá đến ở vùng chùa vài ngày chờ bản tãng phái đệ tử đi Thiên Sơn hỏi xem có đúng sự thật không đã rồi sẽ nói chuyện sau.

- Đại sư phải cần làm như thế mới được hay sao?

- Cách đó hợp lý nhất.

- Nếu lão bảo đảm cho họ thì sao?
- Lão tiên bối định bảo đảm cho họ?
- Có được không? Lão tin chắc họ không nói dối đâu.
- Lão tiên bối danh cao vọng trọng trong võ lâm như thế, bằng lòng đảm bảo cho họ, bần tăng còn biết nói năng làm sao?...

Đông Hải Nhất Kỳ bỗng cười ha hả, át giọng Tuệ Quả đại sư mà nói tiếp:

- Đại sư, chớ có quá khen già này như vậy. Nếu đại sư nể mặt lão già mà coi lão già này tuy già mà chưa mục nát thì xin đại sư cứ yên tâm mà trở về chùa, chờ đến ngày rằm tháng ba xin giá lâm Thiên Đô phong ở Hoàng Sơn, lúc ấy già này không dám đảm bảo có thể lấy được nguyên vật trả lại cho quý phái, nhưng cũng sẽ làm cho đại sư được hài lòng.

Tuệ Quả đại sư niệm Phật hiệu rồi nói:

- Lão tiên bối đã nói vậy bần tăng đâu dám không tuân lệnh.

Nói xong, lão hòa thượng vái Đông Hải Nhất Kỳ một lạy rồi quay người lại giơ tay lên, phất tay áo một cái, khẽ bảo chín vị cao tăng kia rằng:

- Đi!

Nói xong, y một mình đi trước. Chín cao tăng vác thiền trượng theo sau, chân đi rất nhanh mà cát bụi không tung lên chút nào, chỉ trong nháy mắt, mười vị hòa thượng đã đi xa mấy trượng rồi.

Đông Hải Nhất Kỳ chờ bọn hòa thượng đi khỏi rồi, liền thở dài một tiếng nói:

- Giang hồ đồn đại hòa thượng của phái Thiếu Lâm đa số đều là võ nghệ cao siêu, nội công tinh thâm, quả nhiên không sai chút nào.

Nói tới đó ông ta đưa mắt nhìn Âu Dương Siêu và năm nàng một cái rồi nói tiếp:

- Cũng may lão phu tới kịp thời, bằng không lúc này đã gây nên một cực điểm đổ nát rồi.

Tôn San hậm hực trả lời:

- Nghĩa phụ, bọn hòa thượng của Thiếu Lâm này vô lý thật, nếu nghĩa phụ không tới kịp để ngăn cản thì San nhi đã cho chúng biết Nam Hải kiếm thuật thần diệu như thế nào, và dạy cho chúng một bài học.

Đông Hải Nhất Kỳ nhìn nàng mỉm cười, bồng cau mặt lại ngẫm nghĩ, rồi nhìn thẳng vào mặt Âu Dương Siêu lên tiếng hỏi:

- Hiền điệt đã nghĩ cách gì đối phó với những việc đó chưa?

Âu Dương Siêu mặt lộ sát khí lớn tiếng đáp:

- Điều tra ra bọn ác đồ nào mạo danh phải giết chết chúng ngay tại chỗ.

Đông Hải Nhất Kỳ lắc đầu nói tiếp:

- Không nên làm như thế.

- Tại sao?

- Giết chúng việc càng lồi thối thêm.

- Đánh chết chúng còn ai đối chứng.

- Như vậy lấy gì ra chứng minh với thiên hạ võ lâm? Như vậy Thần Châu tam kiệt làm sao mà được thiên hạ thứ cho?

- Chỉ cần mình quang minh chính đại, cần gì ai lượng thứ cho?

- Quang minh chính đại, chỉ có bọn các hiền điệt tự biết lấy thôi, chứ người ngoài biết sao được? Họ cho Thần Châu tam kiệt tàn ác vô cùng và là sát tinh ác ma của đương kim võ lâm. Những vụ án tàn sát xảy ra gần đây đã khiến cho các đồng đạo đều phần nộ vô cùng.

Nói tới đó Đông Hải Nhất Kỳ ngừng giây lát lại nói tiếp:

- Muốn cho võ lâm đồng đạo khỏi tức giận, các người phải làm thế nào để cho thiên hạ biết những tên gây ra những vụ án đó, và còn lưu danh Thần Châu tam kiệt là mạo danh giá họa.

Âu Dương Siêu cau mày lại rầu rĩ hỏi:

- Không biết những ngày gần đây đã xảy ra bao nhiêu vụ huyết án tàn sát như thế?

Đông Hải Nhất Kỳ ngạc nhiên nhìn Âu Dương Siêu hỏi lại:

- Trên giang hồ đã đồn ầm lên mà các người không hay biết gì ư?

- Quả thật tiểu bối không hay biết một cái gì.

- Ngoài Kim Cương chân kinh của Thiếu Lâm, Quy Vân kiếm phổ của phái Võ Đang trước sau bị trộm ra, còn các đệ tử của bảy đại môn phái bị chém giết hơn năm mươi người.

- Những vụ đó đều để lại tên Thần Châu tam kiệt ư?

- Thảm nhất là vụ huyết án ở Thiên Tâm trang. Trong một đêm sơn trang đó đã biến thành Địa ngục trần gian, toàn trang hơn một trăm người đều bị giết sạch.

Âu Dương Siêu nghe thấy Đông Hải Nhất Kỳ nói như vậy liền rùng mình kinh hãi, kích động hỏi:

- Trác Ngọc Khôn cũng bị giết ư?

- Phải.

- Không một người nào tâu thoát hay sao?

- Có lẽ có!

- Người đó là ai?

- Trác Tiểu Yến, con gái của Trác Ngọc Khôn.

-Ồ!...

Âu Dương Siêu mới vui vẻ mà thốt ra một tiếng như trên.

Đông Hải Nhất Kỳ lại nói tiếp:

- Nhưng con bé ấy có thoát chết hay không hiện giờ vẫn chưa rõ.

Âu Dương Siêu lại vội hỏi tiếp:

- Tại sao?

- Người ta không thấy xác của cô bé nên mới cho rằng cô bé chưa chết, nhưng không ai biết cô ta đi đâu cả.

Âu Dương Siêu nghe thấy Đông Hải Nhất Kỳ nói như vậy, mặt lại rầu rĩ luôn.

Thiên Tâm trang toàn trang bị giết chết tin ấy chàng không động lòng chút nào, nhưng Trác Tiểu Yến sống chết ra sao và hiện giờ ở đâu? Làm cho chàng hoảng sợ lo âu vô cùng... Đông Hải Nhất Kỳ nhìn chàng một cái lại nói tiếp:

- Nếu cô ta chưa chết Thần Châu tam kiệt các người mới mong rửa sạch những nỗi oan kia, và mới được võ lâm đồng đạo lượng thứ, vì chỉ có nàng ta là nhân là nhân chứng đặc lực nhất thôi!

- Tiểu bối tin chắc nàng ta chưa chết và tiểu bối thế nào cũng phải tìm ra được tung tích của nàng. Dù nàng có chết cũng phải tìm ra được xác của nàng mới thôi.

- Bây giờ chỉ còn cách ngày hẹn ước trên Thiên Đô phong tại núi Hoàng Sơn có một tháng trời thôi. Mong làm sao trong thời gian đó hiền điệt tìm ra được tung tích của Trác Tiểu Yến và ác đồ mạo danh giá họa cho các người. Nhưng...

Nói tới đó, ông ta ngừng giây lát mới nói tiếp:

- Hiền điệt, phải nhớ điều này, khi mà điều tra được bọn ác đồ mạo danh rồi, tốt hơn hết hiền điệt đừng có quá nóng ra tay giết chúng ngay, và phải nghĩ cách đi báo cho người của Thiếu Lâm, Võ Đang hai phái hay, và mời họ đi cùng với hiền điệt tới chỗ bọn ác đồ lấy lại hai cuốn kinh phổ đó. Như vậy, tuy hiền điệt chưa có thể làm cho bảy đại môn phái với các võ lâm đồng đạo hoàn toàn tin hiền điệt và các người không phải là hung thủ của những vụ huyết án kia, nhưng ít nhất hiền điệt các người cũng được Thiếu Lâm và Võ Đang hai phái tin và lượng thứ cho.

Âu Dương Siêu nghe xong trong lòng rất cảm ơn Đông Hải Nhất Kỳ đã nghĩ cho mình một cách chu đáo như vậy liền cung kính đáp:

- Đa tạ bá phụ, tiêu diệt xin ghi sâu tận đáy lòng.

Đông Hải Nhất Kỳ gật đầu giơ tay lên, khẽ phẩy một cái và nói tiếp:

- Xong rồi, các người đi đi! Nhưng lúc đi đường phải cẩn thận và phải hết sức nhẫn nại mới được.

Nói xong, chỉ thấy người ông ta hơi cử động một cái đã nhanh như điện chớp đi xa mất rồi.

Tôn San vội kêu gọi:

- Nghĩa phụ!...

Hình như Đông Hải Nhất Kỳ không nghe thấy nàng gọi nên không dừng chân chút nào vẫn tiếp tục đi nhanh như gió chỉ trong nháy mắt đã mất dạng rồi.

Tôn San bực mình và dậm chân mấy cái, mãi hậm hực có vẻ không vui. Vì nàng thấy mình kêu gọi lớn tiếng như thế mà nghĩa phụ không thèm dừng chân lại. Âu Dương Siêu ngẩng mặt lên trời thở dài một tiếng và nói:

- Thực không ngờ mười mấy hôm nay trên giang hồ lại xảy ra lắm chuyện như vậy?

Nói tới đó chàng bỗng ngắt lời, quay lại hỏi Băng Dung:

- Đại tỷ, theo sự phán đoán của tỷ thì thủ phạm của những vụ án đó, ai là người khả nghi nhất?

Quyên Quyên vội cướp lời:

- Theo sự nhận xét của tôi thì bảy đại môn phái khả nghi nhất?

Băng Dung đáp:

- Không có lẽ.

Quyên Quyên hỏi lại:

- Tại sao?

- Vì có lẽ nào người của bảy đại môn phái lại tự sát hại đệ tử của môn phái mình như vậy?

- Biết đâu đó chẳng là khổ nhục kế của chúng?

- Khổ nhục kế ư?

- Có thể lắm chứ!

Băng Dung ngẫm nghĩ giây lát lắc đầu:

- Không có lẽ.

- Theo sự nhận xét của tiểu muội, ý kiến đó không sai đâu.

- Nhưng đệ tử của chúng bị giết hại nhiều lắm!

- Nếu chúng không giết hại nhiều thế thì làm sao gây được sự phẫn nộ của võ lâm đồng đạo và thiên hạ mới coi Thần Châu tam kiệt của võ lâm là ác ma.

- Theo lời nói của nhị muội cũng có lý, nhưng...

Không chờ Băng Dung nói xong, Quyên Quyên vội cướp lời:

- Tiểu muội nghĩ chỉ có bảy môn phái thôi chứ không có ai vào đấy nữa.

- Nhị muội quyết như vậy cũng có thể đúng và cũng có thể không đúng. Dù sao việc này một ngày kia cũng sẽ lần ra manh mối. Ý kiến của nhị muội đúng hay không, tới đó sẽ rõ ngay...

Nói tới đó, Băng Dung nhìn Âu Dương Siêu, cười một tiếng rất hồn nhiên và nói tiếp:

- Đã muộn lắm rồi, chúng ta phải lên đường ngay. Nếu không tối hôm nay phải nhịn đói và ngủ ngoài trời đấy!

Âu Dương Siêu bỗng nhìn Băng Dung và nói:

- Đại tỷ, đệ muốn tạm thời chia tay với các người một thời gian ngắn.

Băng Dung hơi ngạc nhiên, ngược mắt nhìn nàng, Quyên Quyên vội nhìn chàng hỏi:

- Hiền đệ định đi đâu?

Âu Dương Siêu đáp:

- Đệ đi điều tra bọn ác tặc đó.

Tôn San xen lời hỏi:

- Biểu ca định đi đâu điều tra?

Âu Dương Siêu đáp:

- Chưa nhất định.

Tôn San lại hỏi tiếp:

- Cho em đi với nhé?

- Không được!

Băng Dung xen lời hỏi:

- Hiền đệ định đi một mình điều tra?

Âu Dương Siêu đáp:

- Một mình hiền đệ đi tiện hơn, bằng không chúng ta đi nhiều người như thế này, mục tiêu quá lớn, người ta dễ thấy. Như vậy làm sao điều tra ra manh mối?

Băng Dung nghe thấy Âu Dương Siêu nói như vậy rất có lý nên nàng suy nghĩ giây lát rồi đỡ lời:

- Tam đệ nói rất phải. Mục tiêu rất lớn nên chúng ta cần phải chia nhau ra đi mỗi người mỗi ngả, như vậy mới dễ điều tra hơn.

Quyên Quyên gật đầu đáp:

- Nếu vậy chúng ta chia nhau đi điều tra.

Tôn San lên tiếng hỏi:

- Nếu vậy bao giờ chúng ta lại gặp nhau và gặp nhau ở đâu?

Băng Dung ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Mười ba tháng ba chúng ta gặp nhau tại khách sạn Duyệt Lai rồi cùng đi Hoàng Sơn phó ước. Dù sao, chúng ta cũng phải đến đó tề tựu.

Nói xong, nàng đưa mắt nhìn Âu Dương Siêu và hỏi:

- Tam đệ có nên định đoạt như thế không?

Âu Dương Siêu có vẻ ngơ ngác nhìn Băng Dung hỏi lại:

- Đại tỷ không định đi Thiên Đô phong hay sao?

Băng Dung lắc đầu đáp:

- Hiện giờ ngu tử chưa muốn đi nơi đó vội.

- Đại tỷ nên đi bái kiến bá mẫu trước. Bá mẫu tìm kiếm đại tỷ đã bấy nhiêu năm nay rồi!

Băng Dung nhìn chàng tủm tỉm cười rất tình tứ, rồi đáp:

- Ngu tử biết rồi, nhưng ngu tử muốn phò ước Hoàng Sơn xong sẽ cùng hiền đệ, nhị muội và San muội đi bái kiến gia mẫu.

Âu Dương Siêu ngẫm nghĩ giây lát gật đầu nói tiếp:

- Thôi được tiểu đệ xin nghe theo ý kiến của đại tỷ.

Chương 50

Thư Sinh Áo Bạc

Âu Dương Siêu chia tay bọn Băng Dung năm người rồi vội vàng đi luôn. Chàng đi tới đâu liền để ý dò la tới đó. Hễ gặp người nào khả nghi là chàng theo dõi ngay, và điều tra căn cứ theo hành động và lời nói xem có liên can gì đến những vụ án kia không?

Nhưng chàng đi điều tra như vậy bảy tám ngày liền rút cuộc chỉ mất công toi mà không có một chút kết quả nào.

Chiều hôm đó, vì điều tra chưa ra manh mối nên Âu Dương Siêu bực mình và chán nản vô cùng. Chàng cứ ngồi trên yên ngựa để nó muốn đưa mình đi đâu thì đi. Con ngựa đang đi bỗng chàng thấy phía đằng trước mặt có một thiếu niên mặc một chiếc áo màu bạc, cười con ngựa đỏ như lửa, cao lớn và hùng tráng. Âu Dương Siêu trông thấy chàng thiếu niên và con ngựa đó liền tấm tắc khen ngợi:

- Ngựa đã đẹp, người lại cũng đẹp nốt.

Chàng đang khen bỗng thấy hai bóng người một đỏ một vàng, chỉ thoáng trông chàng đã nhận ra đó là hai ông già xấu xí, một mặc áo bào đỏ và một mặc áo vàng cùng phi thân tới ngăn cản giữa đường không cho thư sinh nọ đi. Âu Dương Siêu thấy vậy vội phi ngựa tới đứng yên ở chỗ cách xa hai người chừng hai trượng. Chàng thấy thư sinh nọ không có vẻ gì kinh hãi hết chỉ gò cương lại cho ngựa đứng yên rồi nhìn hai ông già ung dung hỏi:

- Hai vị ngăn cản lối đi của tiểu sinh có gì chỉ giáo thế?

Ông già mặc áo đỏ cười gằn mấy tiếng và đáp:

- Anh em lão phu muốn thương lượng với người một việc!

Thư sinh mỉm cười đáp:

- Không biết hai vị muốn thương lượng việc chi?

Ông già áo đỏ trả lời tiếp:

- Anh em lão phu vì có việc cần phải đi cho kịp, nên muốn mượn con ngựa của người vài ngày.

Thư sinh nọ chỉ “ồ” một tiếng, bỗng mỉm cười hỏi tiếp:

- Hai vị có biết tiểu sinh là ai không?

Ông già áo đỏ lắc đầu đáp:

- Không biết.

Thư sinh vừa cười vừa nói tiếp:

- Nếu hai vị không biết tiểu sinh, sao lại đường đột hỏi mượn ngựa như thế?

Hai ông già nghe nói như vậy thì mặt đỏ bừng, ông già áo đỏ trợn đôi mắt hung ác lên và nói tiếp:

- Tiểu tử nói nhiều vô ích, lão chỉ hỏi người có bằng lòng cho mượn hay không?

Thư sinh vẫn ung dung mỉm cười đáp:

- Nếu là ngựa của hai vị, tiểu sinh đường đột hỏi mượn như vậy hai vị có bằng lòng cho mượn hay không?

Ông già áo vàng trầm giọng nói:

- Tiểu tử, thế nào người cũng phải cho anh em lão phu mượn.

Thư sinh cũng sầm nét mặt lại, lạnh lùng hỏi tiếp:

- Không cho mượn thì sao?

Ông già áo vàng lại cười nhạt một tiếng đáp:

- Lão phu không nể người nữa.

- Không nể thì sao, chẳng lẽ hai người dám ra tay cướp ư?

- Người tướng lão phu không dám hỏi?

- Hai người vẫn chưa xứng.

- Nghe giọng nói của người, hình như người cũng biết một hai miếng võ mới dám làm bộ làm tịch như vậy.

- Biết võ hay không thử cái biết liền.

Ông già áo vàng bỗng cười “khì, khì” nghe rất quái dị như tiếng cú kêu đêm khó nghe vô cùng.

Tiếng cười vừa dứt, y đã trợn trong hai mắt hung ác, và quát hỏi thư sinh tiếp:

- Tiểu tử không ngờ người lại là một tên ngông cuồng đến thế.

- Hừ!...

- Người có biết anh em lão là ai không?

- Hai người là ai? Hai người không viết tên lên án trán thì thiếu gia biết sao được. Đáng lẽ bốn thiếu gia cũng không thèm hỏi, nhưng hai người đã nói như vậy thì mau báo danh hai cái tên ma của hai người cho thiếu gia biết để cho thiếu gia rõ hai người là quái vật gì biến thành, và lai lịch của hai người ra sao lại dám ngông cuồng ngang tàng đòi mượn con ngựa của thiếu gia như vậy?

Lời nói của thư sinh không những khô hài mà lại châm biếm vô cùng. Sự thật hai ông già là ai, thư sinh chỉ xem áo của chúng đã biết rõ lai lịch của chúng rồi, nhưng vẫn giả bộ làm như không hay biết gì.

Tuy lời nói của chàng rất khô hài và châm biếm vô cùng khiến cho hai ông già nhin không nổi, lửa giận bốc lên bùng bùng, suýt nữa thì tức đến vỡ bụng.

Thì ra hai ông già ấy hai mươi năm trước đã hung ác có tiếng trong giới hắc đạo và cũng danh trấn giang hồ nữa, ông già mặc áo đỏ tên là Mao Lượng, biệt hiệu là Xích Sát Truy Hồn, còn ông già áo vàng tên là Mao

Minh, biệt hiệu là Hắc Sát Đoạt Mệnh, cả hai là anh em ruột. Người giang hồ gọi anh em y là Lao Sơn song sát.

Thư sinh vừa nói dứt Mao Lương đã tiến lên một bước trầm giọng quát lớn:

- Tiểu quý, người đừng có nói láo. Anh em lão phu là Lao Sơn song sát, lão phu khuyên người nên biết điều một chút mà ngoan ngoãn biểu ngay con ngựa ấy cho lão phu, lão phu nể mặt con ngựa này mà tha chết cho người. Bằng không đừng có trách lão phu ác độc, đưa người xuống dưới Âm ty ký sổ báo danh ngay.

- Ủa!...

Thư sinh nghe thấy đối phương tự báo danh là Lao Sơn song sát chàng lại giả vờ giật mình kinh hãi kêu “ủa” một tiếng, nhưng mặt chàng biến thành lạnh lùng, hai mắt lộ sát khí tỏ vẻ khinh thị liếc nhìn Song sát lớn tiếng cười và đáp:

- Mỗ tưởng là ai, lợi hại như thế nào và là nhân vật rất có lai lịch, ngờ đâu lại là hai người, hai tên ác sát...

Nói tới đó, hình như chàng không coi Song sát vào đâu, cứ lớn tiếng cười hoài.

Anh em Song sát nổi danh hai mươi năm rồi, oai trấn giang hồ, chúng tưởng nói tên tuổi ra xong, đối phương thế nào cũng sẽ cả kinh thất sắc và ngoan ngoãn biểu ngay ngựa báu cho anh em mình.

Ngờ đâu đối phương là một thư sinh yếu ớt nhưng không coi chúng vào đâu cả. Khi chàng ta mới nghe thấy tên hiệu của chúng lại tỏ vẻ khinh thị chứ không phải là sợ. Không những thế, chàng còn làm ra vẻ không thèm nhìn Lao Sơn song sát nữa.

Thấy thư sinh có thái độ ngông cuồng, không coi người vào đâu hết như vậy, nếu là nhân vật mới ra đời thấy thế cũng không sao nhịn được, huống hồ Lao Sơn song sát, xưa nay vẫn ngang tàng ác độc và kiêu ngạo quen rồi

thì khi nào chịu nhện, nên khi thư sinh chưa dứt tiếng cười thì Hắc Sát Đoạt Mệnh Mao Minh đã giận dữ quát:

- Tiểu cầu, người có bao nhiêu công lực mà dám ngông cuồng như vậy? Ngày hôm nay anh em lão phu không làm cho người phơi xác tại chỗ, chúng ta cũng xưng uổng Lao Sơn song sát.

Nói xong, y nhanh như gió xông lại tấn công luôn, năm ngón tay phải của y liền nhắm tay trái của thư sinh chộp luôn.

Cao thủ của Hắc đạo nổi danh trên giang hồ hai chục năm có khác, y ra tay không những nhanh điện chớp và mạnh không thể tưởng tượng được.

Âu Dương Siêu thấy vậy giật mình kinh hãi, bụng bảo dạ rằng:

“Nguy tai. Phen này thư sinh nguy hiểm mất!”

Nghĩ đoạn, chàng nhún chân vào bàn đạp một cái, tung mình nhảy lên, mồm thì quát lớn:

- Hãy khoan!

Người chưa tới nơi, chàng đã giơ tay phải lên khê phất một cái, một luồng kinh khí vô hình của chí cao nội công theo chưởng của chàng đẩy ra đưa thư sinh và ngựa ra ngoài xa tám thước.

Khi chàng vừa hạ chân xuống đất, đứng ngay tại chỗ đối diện Hắc Sát Đoạt Mệnh Mao Minh.

Khi chàng dừng ngựa đứng ở phía xa hai trượng, Lao Sơn song sát đã trông thấy rồi, nhưng vì chúng tưởng chàng là người không biết võ công nên không thèm để ý tới.

Lúc này, chúng mới thấy chàng có khinh công và thân pháp thượng thừa như vậy cả hai đều giật mình kinh hãi, mặt biến sắc.

Mao Minh kinh hoảng xong lại nổi hung trận tròn đôi mắt lên, đôi người tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi nhìn thẳng vào mặt Âu Dương Siêu, trầm giọng quát hỏi:

- Tiểu quý, người muốn can thiệp vào việc của chúng ta hay sao?

Âu Dương Siêu cười nhạt một tiếng và đáp:

- Ta thấy sự bất bình thì ta can thiệp đây.

Hắc Sát cũng cười nhạt một tiếng hỏi tiếp:

- Người tự tin có thể can thiệp vào việc của chúng ta hay sao?

Âu Dương Siêu đang định trả lời, thì thiếu niên nọ đã xuống ngựa xông tới trước mặt và trợn mắt lên nói:

- Người này lạ lùng thật.

Âu Dương Siêu ngăn người ra nhìn chàng ta, thấy mặt chàng ta rất xinh đẹp vội hỏi lại:

- Huynh đài nói như thế có ý nghĩa gì?

Thư sinh mặt đẹp quay mặt đi để tránh tầm mắt ngắm nhìn của chàng và giận dữ đáp:

- Có phải bạn khinh tôi đấy không?

Âu Dương Siêu càng ngạc nhiên thêm hỏi tiếp:

- Tại hạ với huynh đài không quen biết gì nhau và cũng chẳng đi lại với nhau bao giờ, sao bỗng dưng huynh đài lại bao tôi khinh thường huynh đài, không hiểu huynh đài nói như thế có ý nghĩa gì?

Thư sinh đáp:

- Thế sao bỗng dưng huynh lại can thiệp việc của đệ như thế?

Âu Dương Siêu nghe nói, ngăn người ra giây lát mới hiểu tại sao thư sinh lại trách mình. Chàng liền mỉm cười hỏi lại:

- Như vậy là tại hạ giúp huynh như thế này là không nên không phải, có phải không?

- Ai khiến huynh giúp nào?

- Đó là tại hạ có lòng tốt.

- Nhưng đệ không cảm ơn.

- Tại hạ cũng không cần huynh cảm ơn.

- Tại hạ vẫn không thích.

Âu Dương Siêu đã có vẻ bức tức:

- Huynh đài thật không thông tình đạt lý tí nào.

- Có liên can gì các hạ đâu?

- Trông huynh đài phong lưu tuấn tú như thế, ngờ đâu lại là người không biết thị phi gì cả, không phân biệt thiện ác, tại hạ rất tiếc thay hộ...

Dưới sự tức giận, chàng mới khiển trách chàng nọ như thế nhưng tới đó chàng mới biết mình quá lời nên vội ngắt lời ngay. Thử sinh thấy chàng bỗng ngắt lời hình như đã biết ý chàng nên nhìn chàng mỉm cười và hỏi tiếp:

- Sao các hạ không nói nữa? Nói hết đi.

Âu Dương Siêu mặt đỏ bừng lắc đầu đáp:

- Thôi không nói nữa, tại hạ không muốn can thiệp tới chuyện của huynh đài.

- Nếu vậy các hạ hãy lui về chỗ cũ đứng xem đi.

Âu Dương Siêu không nói năng gì nữa, lại đứng cạnh con ngựa của mình.

Thử sinh liếc mắt nhìn Lao Sơn song sát lạnh lùng hỏi:

- Hai vị muốn mượn ngựa phải không? Xin cứ việc ra tay đi. Quý hồ hai vị thẳng nôi tiểu gia thì con ngựa này sẽ về tay hai vị liền.

Hắc Sát Đoạt Mệnh cười nhạt một tiếng quát lớn:

- Được lắm, tiểu quý hãy đỡ một chưởng của ta.

Nói xong y xông lại giơ tay trái lên, sử dụng thế Hàn Dạ Phiêu Tuyết (đêm lạnh tuyết bay) như thật như hư, nhắm vai của thử sinh tấn công còn tay phải thì chìa hai ngón tay điểm vào yếu huyệt Thương Khúc của chàng

nọ. Y ra tay rất nhanh, đủ thấy võ công của y đã luyện tới mức cao siêu tột độ.

Thư sinh chỉ cười nhạt một tiếng, và khẽ nhún vai một cái người đã tránh ra xa liền.

Mao Minh vừa ra tay đã tấn công hai thế một lúc, tuy chưa phải là bình sinh tuyệt học của y, nhưng cũng không phải là thế võ thường. Y yên trí đối với một thanh niên hậu bối dù là đệ tử của một danh phái đi chăng nữa cũng không sao tránh được thế võ đó. Ngờ đâu y vừa ra tay tấn công đã thấy trước mặt có bóng trắng thấp thoáng, thư sinh nọ ung dung bước ra ngoài xa mấy thước liền.

Y thấy vậy giật mình kinh hãi, không ngờ thư sinh yếu ớt như thế mà lại có khinh công siêu tuyệt như vậy, vì y chưa trông thấy rõ thư sinh dùng thân pháp gì mà lại tránh né một cách nhanh chóng như thế đồng thời y gần người ra nghĩ thầm:

“Tiểu quý dùng thân pháp gì mà lại tránh né một cách kỳ diệu như thế?”

Sự thật không riêng gì y mà cả Xích Sát Truy Hồn lẫn Âu Dương Siêu cũng trông thấy nốt, những người trong nghề vừa ra tay đã biết tài ba của nhau ngay. Mao Lượng trông thấy thân pháp của thư sinh như vậy, không những kỳ diệu nhanh nhẹn tuyệt luân và lại bình sinh y chưa thấy người nào lại có khinh công lợi hại như thế, hiển nhiên đó là một khinh công tuyệt học thất truyền đã lâu. Bằng không với kinh nghiệm mấy chục năm trên giang hồ của y mà vẫn không sao trông thấy rõ?...

Y ngấm ngầm suy nghĩ, bụng bảo dạ rằng:

“Khinh công thân pháp của tiểu quý này siêu tuyệt như vậy, tất không phải là người thường. Chưa biết chừng y là người rất có lai lịch, chi bằng ta phải hỏi rõ y trước thì hơn.”

Mao Lượng không hổ thẹn là một lão ma đầu lừng danh giang hồ hơn hai mươi năm thật khôn ngoan vô cùng. Y nghĩ như vậy liền nhảy tới cạnh

Mao Minh. Đang lúc ấy Mao Minh đã giơ tay định tấn công thư sinh lần thứ hai, Mao Lượng vội lớn tiếng quát bảo:

- Lão Minh hãy khoan đã.

Mao Minh nghe thấy người anh quát bảo, tỏ vẻ ngạc nhiên vội thu tay lại. Y không biết tại sao lão đại lại ngăn cản như không cho y ra tay tấn công như thế Mao Lượng nhìn thư sinh nọ, cười gằn một tiếng rồi tiếp:

- Không ngờ em của lão phu lại mù quáng đến như vậy. Thì ra không biết ngài là một vị cao nhân. Trông khinh công thân pháp của ngài, mà lại nghĩ đến khinh công tuyệt học thất truyền đã lâu năm. Chẳng hay tôn sư và vị đệ nhân nào các hạ có thể biết được không?

Dù sao Mao Lượng cũng khôn ngoan lão luyện hơn, tuy y biết khinh công thân pháp của thư sinh là một môn võ công tuyệt học thất truyền trong võ lâm từ lâu, nhưng y không biết môn khinh công đó tên là gì y biết nếu hỏi hẳn không khi nào thư sinh nọ cho hay, cho nên y chỉ nói là một môn tuyệt học thất truyền lâu năm, như vậy thư sinh sẽ tự động nói ra ngay.

Nhưng thư sinh cũng là người rất thông minh, khi nào lại chịu mắc hợm y mà tự động nói môn khinh công đó ra, chỉ thấy chàng gật đầu một cái lạnh lùng đáp:

- Phải, khinh công thân pháp của tiểu sinh quả thật là một môn võ công tuyệt học thất truyền đã lâu.

Mao Lượng nghe nói mừng thầm và nghĩ:

“Quả nhiên ta đoán không sai...”

Ngờ đâu, trong lúc mừng thầm thì thư sinh nọ lớn tiếng cười:

- Phải, khinh công thân pháp của mỗ lão quý đã biết là lai lịch của tiểu gia, như vậy còn hỏi làm chi? Có mau cụp đuôi bước về Lao Sơn yên phận mà cải tà hướng thiện không? Chẳng lẽ còn muốn tiểu gia ra tay phế võ công của hai người sao?

Lời nói của tiểu nho sinh không những trả lời một cách rất khéo léo lại còn dọa nạt Song sát là khác.

Mao Lượng yên trí biết được lai lịch của đối phương, ngờ đâu đối phương trả lời như vậy, khiến y không sao biết được khinh công thân pháp của chàng tên là gì? Sư phụ của chàng là ai? Nhưng y không sao hỏi ra được lại còn làm cho thư sinh nổi khùng mà tuyên bố những lời nói kiêu ngạo và hời hợt. Thực là “trộm gà không xong lại còn thiệt năm thóc”.

Chờ thư sinh đó nói xong, Xích Sát Truy Hồn tức giận vô cùng, cười nhạt một tiếng rồi quát bảo:

- Người đừng tưởng anh em lão phu sợ người!

Thư sinh kiêu ngạo vô cùng, cũng cười nhạt một tiếng đáp:

- Nếu không e sợ hà tất phải nói nhiều như thế làm chi?

Lao Sơn song sát tiếng tăm lừng lẫy giang hồ, tuy chưa đến nỗi là nói đến tên họ của chúng là không ai dám trêu người, nhưng đương kim võ lâm không mấy ai dám coi thường anh em chúng.

Thiếu niên thư sinh ấy là người thế nào mà lại dám khinh thường Song sát như thế?

Trước khi Song sát chưa báo danh, còn có thể nói được là vì thư sinh chưa biết anh em y là ai nên mới dám ngông cuồng như thế. Ngờ đâu khi chàng ta đã biết đối phương là Lao Sơn song sát rồi mà vẫn khinh thường như vậy, đủ thấy chàng ta táo gan biết bao. Nhưng nếu chàng không phải là người có võ công tuyệt học cao thì khi nào chàng lại dám ngông cuồng như thế?

Thư sinh ấy không những ăn nói kiêu ngạo thái độ ngông cuồng, không coi ai vào đâu và cử chỉ lại còn ung dung khiến người ta không sao biết chàng là hạng người như thế nào? Nhất là khi Hắc Sát Đoạt Mệnh ra tay tấn công, chỉ thấy chàng tránh né một cái rất huyền diệu, xem một thân pháp kỳ dị ấy của chàng cũng đủ làm cho người ta kinh ngạc rồi.

Chương 51

Độc Chiến Quần Hùng

Bỗng Xích Sát Truy Hồn Mao Lượng lớn tiếng cười “khé ké” rất quái dị và nghe như quỷ khóc, cú kêu vậ, khiến ai nghe thấy cũng sồn lòng rợn tóc gáy.

Y vừa dứt tiếng cười, đã trợn trừng mắt lên quát bảo thư sinh tiếp:

- Tiểu quỷ! Có giỏi thì tiếp thử lão phu một chương nữa xem.

Nói xong, y múa song chưởng như vũ như bão, xông lại tấn công vào ngực của thư sinh ngay.

Thư sinh trợn ngược đôi mày, đôi ngươi tia ra hai luồng ánh sáng như đèn ló, đột nhiên hét lớn một tiếng rất thanh thót và trả lời:

- Lão câu! Người muốn chết phải không?

Chàng vừa nói vừa giơ song chưởng lên, đẩy về phía trước một cái, liền có một luồng kinh lực rất nhu hòa nghênh đón chưởng lực của Xích Sát Truy Hồn.

Xích Sát Truy Hồn thấy chưởng lực của thư sinh rất tầm thường không có vẻ gì là kỳ lạ hết và cũng không có sức mạnh nữa, nên y cười thềm và nói:

- Lão phu tưởng tiểu quỷ tài ba như thế nào, ngờ đâu công lực của người chỉ có thế!

Y vừa nói tới đó thì chưởng lực của hai người vừa va chạm nhau, đã có tiếng kêu “bùng” rất lớn, làm rung chuyển cá trời đất, cát bụi bay mù mịt. Thư sinh vẫn đứng yên tại chỗ, tà áo của chàng bay phất phới, thân hình chỉ hơi lão đảo một cái đã đứng yên ngay. Thái độ của chàng vẫn ung dung như

thường và trông như chưa hề ra sức đối địch với ai vậy. Trái lại Xích Sát Truy Hồn không những bị đẩy lui phía sau ba bước, mà đôi lông mày cau có, mặt tái mét, hiển nhiên nội tạng y đã bị đả thương nặng.

Chưởng lực của chàng thư sinh thuộc môn võ công gì thế? Sao trông rất tầm thường mà lại có oai lực kinh người như vậy? Xích Sát Truy Hồn vừa suy nghĩ, vừa kinh hãi. Lúc này y mới biết thư sinh yếu ớt kia lại là một võ lâm cao thủ, công lực cao thâm khôn lường không thể khinh thị được, tuy nội tạng của y bị thương không nặng mấy nhưng y cảm thấy ngũ tạng bị chấn động mạnh, khí huyết rạo rức khó chịu vô cùng chỉ muốn học máu tươi ra thôi. Vì thế y bị đẩy lui xong vội ngấm ngấm vận công điều thức để khí huyết khỏi rạo rức.

Hắc Sát Đoạt Mệnh Mao Minh thấy vậy, vội chạy tới cạnh Mao Lượng vội hỏi:

- Lão đại có bị thương nặng không?

Mao Lượng lắc đầu đáp:

- Không sao, nhẹ lắm!

Mao Minh mới yên tâm rồi quay đầu lại giận dữ nhìn thẳng vào mặt thư sinh. Y thấy thư sinh rất ung dung, đứng ở chỗ cách chúng chừng sáu thước, hai mắt sáng quắc, và đang cười nhạt. Vẻ cười của chàng hình như kiêu ngạo và cũng hình như chế giễu...

Mao Minh thấy vậy, càng tức giận thêm quát lớn mật tiếng:

- Tiểu quỷ! Người thử một chưởng của lão phu xem sao.

Nói xong y giơ chưởng lên, vận hết công lực bình sinh ra định tấn công thư sinh, thì Xích Sát Truy Hồn đã quát bảo:

- Lão nhị... chớ nên...

Hắc Sát Đoạt Mệnh nghe thấy người anh quát bảo như vậy vội thu chưởng lại.

Thì ra Xích Sát Truy Hồn thấy em mình giơ chưởng lên định tấn công, kinh hoảng vô cùng, y biết công lực của lão nhị còn kém y một mực, y còn địch không nổi thư sinh ấy thì lão nhị địch sao nổi? Nếu cứ để yên cho y ra tay thì thể nào cũng bị thương nặng tại chỗ chứ không sai, nên y mới vội quát bảo như thế.

Hắc Sát Đoạt Mệnh vừa ngưng tay xong, Xích Sát Truy Hồn đã tiến lên một bước, nhìn thư sinh, cười nhạt nói:

- Tiểu quý! Tuy người có đôi chút tài ba thật, nhưng chưa chắc anh em lão phu đã sợ người! Sở dĩ hôm nay anh em lão phu không muốn đấu với người vội là vì có việc bận phải đi ngay. Nếu người có gan thì báo tên họ và sư thừa cho anh em lão phu hay, anh em lão phu khi làm xong công việc sẽ quay lại kiếm người và so tài cao thấp một phen.

Mấy lời nói của Xích Sát Truy Hồn tuy rất đường hoàng và có lý như sự thật thì chúng đã hoảng sợ mới nói như vậy để rút lui.

Thư sinh nghe nói xong đã biết ngay ý định của chúng liền sầm nét mặt lại và trả lời:

- Tiểu gia tên là Giang Mẫn, còn sư phụ của ta là ai Lao Sơn song sát các người chưa xứng hỏi han tới.

Nói tới đó chàng lại quát bảo:

- Các người có mau bước đi không?

Lao Sơn song sát tiếng tăm lừng lẫy như thế mà lại bị Giang Mẫn, một thư sinh còn trẻ, chưa có tên tuổi trên giang hồ, quát mắng bảo chúng rút ngay như vậy, thật là hổ thẹn vô cùng.

Nếu là lúc thường và với người khác, thì khi nào anh em Song sát lại chịu nhịn như thế... Võ công của Giang Mẫn tuy cao siêu khôn lường, khiến chúng rất kinh hãi, nhưng nếu anh em y liên kết song đấu, chưa chắc đã thua chàng họ, nhưng hiện giờ tình thế đã thay đổi vì lão đại Xích Sát Truy Hồn đã bị thương và y cũng tự biết với vết thương ấy dù không nặng lắm nhưng nếu chưa vận công điều thức cho lành mạnh hẳn thì không ra ấy

đấu với người. Nếu cứ dùng bừa sức ra đấu với người thì thể nào vết thương cũng sẽ nặng thêm lên. Vì vậy vừa nghe thấy Giang Mẫn quát bảo xong, Xích Sát Truy Hồn không những cố nén lửa giận, không trả lời đối phương mà lại còn đưa mắt ra hiệu cho người em phải cố nhẫn nại. Rồi y nhìn Giang Mẫn cười nhạt mấy tiếng mới bảo Hắc Sát Đoạt Mệnh rằng:

- Lão nhị! Chúng ta đi thôi!

Nói xong y cùng lão nhị quay mình đi luôn. Lao Sơn song sát đi rồi. Âu Dương Siêu cũng nhảy lên ngựa định đi bỗng nghe tiếng Giang Mẫn kêu gọi:

- Các hạ hãy ngừng bước!

Âu Dương Siêu gò cương ngựa, quay lại hỏi:

- Ngài định chỉ giáo gì thế?

- Tiểu sinh muốn kết bạn với các hạ!

Lúc mới gặp mặt Âu Dương Siêu đã có cảm tình với Giang Mẫn ngay, nhưng vì thấy chàng ta bướng bỉnh và có thái độ lạnh lùng kiêu ngạo, nên chàng mới bất mãn mà thay đổi ý kiến. Cho nên khi nghe thấy Giang Mẫn nói như vậy, chàng trả lời một câu rất gọn:

- Tại hạ không dám với cao.

Giang Mẫn lớn tiếng cười nói tiếp:

- Trên thế gian này, tuy có phân biệt phú quý, bần tiện nhưng chúng ta đều là người của võ lâm, sao các hạ người lại nói như thế? Như vậy, không sợ mất phong độ hào phóng của võ lâm nam nhi hay sao?

Âu Dương Siêu lắc đầu đáp:

- Ngài là người có nhân phẩm tuấn kiệt, vẻ người đường đường, quả thật là Long Phụng trong đám người. Còn tại hạ đây chỉ là kẻ vô danh trong giang hồ, đâu dám kết bạn với Long hay Phụng như thế!

- Các hạ ăn nói thành thật và cũng quá tự nhiên nữa.

- Cám ơn ngài quá khen, sự thật nó là thế. Tại hạ không dám với cao.

- Các hạ đừng có nói nhiều những lời khách khứa như thế nữa. Ngày hôm nay đệ quyết kết bạn với các hạ rồi đấy.

- Chưa chắc.

- Tại sao?

- Tại hạ không muốn!

Giang Mẫn biến sắc mặt, nổi giận quát lớn:

- Người này thật không biết điều tí nào!

- Có liên can gì đến ngài đâu?

Hình như Giang Mẫn đã nghĩ ra một điều gì, đôi ngươi bỗng đảo lộn một vòng rồi nhìn thẳng mặt Âu Dương Siêu mỉm cười nói tiếp:

- Có phải vì chuyện vừa rồi mà bạn giận dữ tiểu sinh đây không?

- Việc vừa rồi, chỉ vì tại hạ ngu xuẩn, ôm việc vào người tự mang lỗi vào thân, huống hồ tại hạ chưa hề quen biết ngài bao giờ, vậy có lý gì mà tại hạ lại giận ngài?

Nói tới đó, chàng bỗng thấy có một đám đông từ đằng xa đi tới. Chàng liền biến sắc mặt, vội nói với Giang Mẫn rằng:

- Ngài mau đào tẩu đi! Có người sắp tới làm rắc rối đến ngài đấy.

Lúc ấy, một đám đông đã tới chỗ cách hai người chừng trăm trượng, trong đó có cả hòa thượng, đạo sĩ với người thường và cũng có cả nam nữ, lão ấu, có tất cả chừng bốn mươi người. Xem thân pháp và tốc độ của bọn này thì đều là những tay cao thủ của võ lâm.

Giang Mẫn kinh ngạc vô cùng, nhìn Âu Dương Siêu hỏi lại:

- Sao các hạ lại biết bọn người này tới đây định làm khó dễ tại hạ?

- À không phải, chúng tới tới đây định làm khó dễ với tại hạ đây!

- Tại sao họ lại kiếm các hạ?

Âu Dương Siêu đưa mắt nhìn bọn người nọ và trả lời Giang Mẫn một cách băng quơ như vậy. Giang Mẫn kinh ngạc vô cùng, vội hỏi tiếp:

- Bấy nhiêu người đều là?...

- Phải.

Nói xong chàng nhảy từ trên lưng ngựa xuống đất đánh vào mông nó một cái, con ngựa bèn phóng chạy đi ngay.

Giang Mẫn nhìn Âu Dương Siêu nói tiếp:

- Vì việc gì thế?

Âu Dương Siêu cũng nhìn lại Giang Mẫn rồi lắc đầu đáp:

- Thôi! Đừng hỏi nữa! Các hạ mau chạy đi thôi!

- Tại hạ không chạy đi đâu cả. Chúng vì tại hạ mà tới, tại hạ cần phải gặp chúng.

- Các hạ định một mình đối phó với bấy nhiêu người ư?

- Phải!

Âu Dương Siêu gật đầu trả lời như vậy. Giang Mẫn cũng cương quyết nói tiếp:

- Các hạ nên đi đi!

- Tại sao?

- Một mình các hạ làm sao mà đối phó được bấy nhiêu người?

Âu Dương Siêu đột nhiên hào khí bùng bột, cười ha hả, lớn tiếng nói tiếp:

- Người của chúng tuy nhiều thật, nhưng tại hạ tự tin vẫn có thể đối phó nổi. Dù không đê cũng có thể rút lui một cách an toàn được. Ho đã tới tới kìa, các hạ mau rút lui đi.

Giang Mẫn lắc đầu càng tỏ vẻ cương quyết thêm đáp:

- Không, đê đã nói thế nào cùng phải kết bạn với huynh rồi mà! Khi nào lại có thể bỏ các hạ mà đi một mình được. Đê nhất định không đi, phải ở lại đây giúp huynh một tay.

Âu Dương Siêu nghe nói cảm động vô cùng, nhìn Giang Mẫn mỉm cười. Rồi chàng lại tỏ vẻ lạnh lùng, nói tiếp:

- Cám ơn huynh đài có thịnh tình như vậy, nhưng dù sao huynh cũng phải nên đi ngay, bằng không không kịp đâu. Nếu huynh đài không nghe lời của tiểu đệ rồi thế nào cũng hối hận.

Giang Mẫn nghe Âu Dương Siêu nói xong, bỗng lớn tiếng cười và hăng hái đỡ lời:

- Đại trượng phu vì giúp bạn có chết cũng không sợ. Như vậy việc gì mà tiểu đệ phải hối hận?

Y đang nói thì bốn chục người đã đi tới chỗ cách hai người chừng một trượng, liền ngừng chân ngay. Giang Mẫn đã trông thấy rõ mặt của bọn người đó rồi, lúc đó chàng ta mới giật mình kinh hãi.

Thì ra bọn người đó là Chương môn của bảy đại môn phái với thủ hạ tinh anh của chúng.

Người của bảy đại môn phái vừa ngừng chân đã chia nhau ra bốn mặt bao vây Âu Dương Siêu và Giang Mẫn hai người vào giữa. Đồng thời lại có những tiếng kêu sang sảng, thì ra mấy chục người đã rút khí giới cầm sẵn ở tay.

Giang Mẫn liếc mắt nhìn mấy chục người đó, thấy người nào người ấy đều cầm sẵn khí giới ở tay, hình như chúng dự trận đại chiến vậy, nên tên nào cũng tỏ vẻ gay cấn hết sức.

Chàng ta thấy tình hình như vậy rất ngạc nhiên và cũng thắc mắc nữa. Chàng không biết Âu Dương Siêu là nhân vật như thế nào mà lại bị bấy nhiêu cao thủ theo dõi như thế và người nào cũng có vẻ khẩn trương như vậy.

Tất nhiên, chàng chưa biết người đứng cạnh mình là lão tam của nhóm Thần Châu tam kiệt và gần đây đã danh chấn võ lâm.

Chàng đưa mắt nhìn Âu Dương Siêu, chàng thấy hai con mắt của Âu Dương Siêu như hai luồng điện, và người đứng chững chạc như một

khoảng núi.

Thái độ và khí phách của chàng ta khiến Giang Mẫn kính phục vô cùng.

Lúc ấy không khí của bốn bề đều yên lặng và bình tĩnh, và cũng khẩn trương vô cùng nữa. Đột nhiên Âu Dương Siêu đưa mắt nhìn bảy người Chưởng môn một cái rồi lớn tiếng nói:

- Bảy vị đem môn hạ tới vây tại hạ như vậy để làm gì?

Nhạc Công Vỹ người Chưởng môn của phái Thiên Sơn, cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Giết người thường mạng. Tiểu tử biết điều thì người mau tự sát đi!

Âu Dương Siêu lạnh lùng hỏi lại:

- Nếu tôi không chịu nghe theo thì sao?

Giang Kiện Tài, người Chưởng môn của phái Hoa Sơn, cười gằn mấy tiếng rồi đáp:

- Sẽ không thoát khỏi loạn đao phân thân.

Âu Dương Siêu ngẩng mặt lên trời cười một hồi, rồi hỏi tiếp:

- Tiểu gia không tin các người đủ tài dùng loạn đao phân thân ta. Muốn ra tay các người cứ việc ra tay đi. Tiểu gia sẽ dùng toàn lực tiếp đón, nhưng trước khi ra tay, tiểu gia phải nói cho các người biết trước...

Nói tới đó, chàng trầm giọng nói tiếp:

- Các đệ tử bị tàn sát của các người không phải là bị tiểu gia giết đâu.

Nhạc Công Vỹ người Chưởng môn của phái Thiên Sơn, bỗng quát lớn:

- Tiểu tử, người muốn chối cãi cũng không xong đâu, mau nộp mạng đi.

Nói xong, y múa kiếm xông lại tấn công Âu Dương Siêu trước.

Chương 52

Lực Kiếm Ngũ Kiếm

Công Võ tuy là tôn sư Chưởng môn của một môn phái, võ học công lực của y rất cao siêu, kiếm thuật lại càng lợi hại hơn, nhưng trong mắt Âu Dương Siêu thì y chịu không nổi một cái đánh của chàng. Với hai bàn tay không chỉ ba hiệp là cùng, chàng có thể đánh chết được y ngay, nhưng tình thế trước mắt đây quá khẩn trương và nguy hiểm không cho phép chàng ngông cuồng tự đại và dùng tay không chống đỡ kiếm của Công Võ nữa, vì vậy. Công Võ vừa ra tay tấn công, chàng biết không riêng gì đệ tử của phái Thiên Sơn mà cả sáu vị Chưởng môn cùng các bộ hạ của chúng cũng đều phát động thế công hết.

Tuy chàng có võ công kỳ học siêu tuyệt võ lâm không ai địch nổi, nhưng với hai bàn tay không, làm sao địch nổi lại hơn ba chục tay cao thủ của võ lâm như thế? Cho nên chàng vừa thấy Công Võ múa kiếm xông tới tấn công, chàng cười nhạt một tiếng, nhảy luôn sang bên trái ba bước, thò tay vào túi lấy ngay lá cờ báu Tích Độc Truy Hồn ra.

Chàng bỗng nghe thấy bên cạnh mình có tiếng thét rất thanh thót thì ra Giang Mẫn, thư sinh áo bạc đã nhanh nhẹn rút bảo kiếm ra, nhắm cổ tay phải của Công Võ chém luôn.

Công Võ giận dữ xoay người nửa vòng, giở thế “Hồi Phong Bái Liễu” ra (gió lốc thổi cành liễu rung động) nhằm ngược Giang Mẫn đâm luôn.

Giang Mẫn cười nhạt một tiếng nhảy sang bên tránh né rồi sử dụng thế “Tiểu Chỉ Thiên Nam” (cười chỉ tay trời Nam) nhanh như điện chớp đâm luôn vào Tâm kinh huyết của đối thủ. Công Võ kinh hãi thềm, và bụng bảo dạ rằng:

“Thiếu niên thư sinh này là ai? Sao kiếm thuật của y lại tinh kỳ đến thế?”

Y đang suy nghĩ nhưng người vẫn không trì hoãn vội nhảy sang bên tránh né và còn múa kiếm phản công lại.

Thế là kẻ đi người lại hai thanh trường kiếm tấn công tút tút. Công Vũ với Giang Mẫn cùng giở tài ba tuyệt học ra đấu với nhau...

Nói thì chậm, đang lúc ấy Công Vũ múa kiếm tấn công, Giang Mẫn với giọng thanh thót, quát lớn và rút kiếm ra chém cổ tay của đối thủ thì sáu Chưởng môn của sáu đại môn phái cùng các tay cao thủ môn hạ của chúng đang bao vây xung quanh, đã rút khí giới ra, từ từ tiến lên dồn ép Âu Dương Siêu.

Âu Dương Siêu thấy tình thế như vậy, mặt không tỏ vẻ sợ hãi gì hết, nhưng trong lòng cũng phải kinh hãi thẳm. Chàng biết hiện tượng này hiểm ác vô cùng và cũng là màn tựa của trận vũ bão sắp tới. Quần hào từ từ tiến bước dồn ép như vậy, họ không ra tay thì thôi nếu họ phát động thế nào cũng oai mãnh vô cùng muốn chống đỡ cũng không phải là dễ.

Chàng đưa mắt liếc nhìn quần hào một lượt rồi đột nhiên quát lớn:

- Đứng lại.

Tiếng quát của chàng kêu như sấm động, khiến quần hào cũng giật mình kinh hãi, và không ai bảo ai đều ngừng chân hết.

Cả Giang Mẫn lẫn Công Vũ đang đấu với nhau ở gần đó cũng giật mình đứng lại nốt.

Giang Kiện Tài Chưởng môn nhân của phái Hoa Sơn cười gằn một tiếng lên tiếng hỏi:

- Tiểu quỷ, ngươi hoảng sợ phải không?

Âu Dương Siêu ngẩng mặt lên trời cười ha hả lớn tiếng đáp:

- Âu Dương Siêu này là một môn hạ duy nhất của Võ lâm Tam tuyệt, con của Thần Kiếm Trấn Bát Hoang Âu Dương Siêu đại hiệp thì khi nào sợ các

người những kẻ vô sĩ hay tự phụ mà treo đầu dê bán thịt chó, chuyên môn trộm danh dọa nạt đời.

Mấy lời nói của chàng quả nhiên khắc độc vô cùng khiến các tay cao thủ và các vị Chưởng môn của phái Nga Mi, cau đôi mày hiền từ, mồm niệm Phật hiệu rồi trợn trừng hai mắt nhìn thẳng vào mặt Âu Dương Siêu trầm giọng khiển trách:

- Thí chủ tuổi trẻ như vậy sao ăn nói lại khắc độc đến thế?

Âu Dương Siêu lạnh lùng nói tiếp:

- Hừ! Âu Dương Siêu này căn cứ sự thật chứ không phải nói ngoa, vì mỗ căn cứ bề ngoài giả lương thiện của các người nhưng bên trong không có một chút đạo nghĩa giang hồ nào hết. Muốn đạt tới mục đích của mình, không suy nghĩ gì cả dùng bữa thủ đoạn ác độc, hơi tí thì liền tay gây đánh người cậy nhiều người bắt nạt người ít, hành vi vô sĩ như thế mỗ không đáng nói hay sao? Như vậy sao đại sư bảo lời nói của mỗ khắc độc?

Nói xong chàng liếc mắt nhìn bảy Chưởng môn nhân một lượt rồi cười nhạt một tiếng quay đầu lại nhìn Giang Mẫn đang đứng ở đó vẻ mặt chàng rất kinh ngạc và nói:

- Giang huynh, họ tới đây kiếm Âu Dương Siêu mỗ không liên can gì tới huynh, mời huynh lui ra ngoài, đừng có can thiệp vào việc của mỗ.

Giang Mẫn vẫn còn nghi ngờ, nhìn Âu Dương Siêu hỏi lại:

- Có thật huynh là Âu Dương Siêu, người trong nhóm Thần Châu tam kiệt không?

Âu Dương Siêu gật đầu vừa cười vừa đáp:

- Chẳng lẽ mỗ là Âu Dương Siêu giả hiệu hay sao?

- Có thể lắm.

- Tại sao?

- Đệ đã được gặp một Âu Dương Siêu khác?

Âu Dương Siêu nghe thấy chàng ta nói như vậy, bỗng mừng rỡ vô cùng vội hỏi lại:

- Giang huynh gặp y ở đâu?
- Ở gần hồ Bá Dương
- Vào hồi nào thế?
- Một đêm nọ, cách đây chừng nửa tháng.
- Giang huynh có biết y không?
- Không biết.
- Giang huynh có thể kể cho đệ biết mặt mũi của y ra sao không?
- Đệ chỉ trong thấy sau lưng của y thôi.

Âu Dương Siêu nghe thấy có vẻ thất vọng, nhưng vẫn hỏi tiếp:

- Sao Giang huynh lại biết y là Âu Dương Siêu?
- Nghe thấy đệ tử của phái Côn Lôn nói.

Âu Dương Siêu phấn chấn vô cùng, lại nhìn Giang Mẫn hỏi tiếp:

- Đệ tử nào của phái Côn Lôn?
- Chết rồi.

Giang Mẫn trả lời như vậy, nhưng chàng ta lại nói tiếp:

- Tuy tiểu đệ trông thấy sau lưng của y, nhưng đệ dám chắc không phải là huynh.

Âu Dương Siêu ngượng cười hỏi tiếp:

- Quả thật không phải là Âu Dương Siêu nữa chứ?
- Thế y là người mạo danh ư?
- Phải, tên ấy mạo danh giá họa.

Nói xong, chàng đưa mắt nhìn bảy Chương môn nhân nọ, rồi lớn tiếng hỏi tiếp:

- Các vị đã nghe thấy lời nói của Giang huynh chưa?

Hoàng Phủ Siêu, Chương môn nhân của phái Côn Lôn hỏi lại:

- Người nói gì thế?

Âu Dương Siêu đáp:

- Như vậy đủ chứng minh người giết hại đệ tử của bảy môn phái không phải là Âu Dương Siêu nữa.

Giang Kiện Tài, Chương môn nhân của phái Hoa Sơn, cười hì hì mấy tiếng rồi xen lời nói tiếp:

- Người tưởng làm trò múa rối như thế có thể đánh lừa được và bắt chúng ta phải tin hay sao? Người muốn thoát thân một cách dễ dàng như thế ư? Thôi người đừng có nằm mơ như thế nữa.

Âu Dương Siêu trầm giọng hỏi lại:

- Các người nhất định không tin?

Kiện Tài lạnh lùng đáp:

- Trừ phi những người chết sống lại làm chứng cho người!

Âu Dương Siêu giơ ngang lá cờ lên trước ngực mặt lạnh lùng như băng, mắt lộ sát khí quát lớn:

- Mỗi trịnh trọng cảnh cáo các người, tốt hơn hết rút lui ngay chờ đến ngày hẹn ước ở núi Hoàng Sơn sẽ lên đó giải quyết. Bằng không đừng có trách Âu Dương Siêu này tuyệt tình hạ độc thủ đấy!

Hoàng Phủ Siêu, Chương môn nhân của phái Côn Lôn cười nhạt nói:

- Tiểu tử, đáng lẽ ta còn để cho người sống thêm vài ngày nhưng người tàn độc, hung ác, giết hại bấy nhiêu đệ tử của bảy đại môn phái chúng ta như vậy, nên chúng ta không thể nào để cho người sống thêm một ngày nào nữa.

Nói tới đó, y ngừng giây lát rồi quát:

- Giết người phải đền mạng. Tiểu tử! Người phải thương mạng mau đi!

Nói xong, y múa chưởng tiến lên, nhắm đầu Âu Dương Siêu đánh xuống. Thế công của Hoàng Phủ Siêu thật không hổ thẹn là Chưởng môn nhân của một đại môn phái. Thế công đó vừa nhanh vừa mạnh.

Lúc ấy, Âu Dương Siêu đã nổi sát khí, hai mắt lóng lánh như hai ngọn đèn ló khiến ai trông thấy cũng phải kinh hãi.

Chàng biết, những người ở trước mặt đây đều là cao thủ tinh anh của bảy đại môn phái, chúng đều tập trung ở đây, muốn xé xác mình ra làm muôn mảnh mới cam tâm. Đối phương người nhiều sức mạnh, Âu Dương Siêu biết đây là giai đoạn rất nguy cấp, không thể nào theo được lời khuyên cáo của Đông Hải Nhất Kỳ nữa, thế nào cũng phải dùng phương pháp tốc chiến tốc quyết mới được, và hủy được một kẻ địch tức là giảm bớt được một phần lực lượng của đối phương. Như vậy tính mạng của mình mới bớt được nguy hiểm. Bằng không bị ba bốn chục tay cao thủ vây đánh một lúc như vậy dù mình có thần công kỳ học, oai lực vô cùng thật nhưng chỉ đấu được một lát thôi, chứ đánh lâu chân lực tiêu hao rất nhiều, sẽ bị chết chóc như cha mẹ mình ngay.

Cho nên, chàng vừa thấy Hoàng Phủ Siêu tấn công đã cười nhạt một tiếng và dồn Kiều Dương thần công vào lá cờ báu và phất lá cờ ra một cái, ánh sáng vàng làm lóa mắt mọi người chàng liền giơ cờ lên chống đỡ thiết trượng của đối thủ.

Với cây thiết trượng ấy cùng ba mươi sáu Thiên Cương trượng pháp, Hoàng Phủ Siêu đã oai trấn võ lâm, và bình sinh chưa gặp được địch thủ nào. Thiết trượng của y đánh xuống nặng hàng nghìn cân, người trong võ lâm đương thời kia ít ai dám chống đỡ thiết trượng ấy.

Âu Dương Siêu không tránh, không né, giơ cờ ra chống đỡ thật là táo gan vô cùng.

Mọi người chỉ nghe thấy kêu “coong” một tiếng lá cờ của Âu Dương Siêu đã đụng vào thiết trượng của Hoàng Phủ Siêu.

Hoàng Phủ Siêu bỗng cảm thấy khí huyết ở trong người rạo rục và thiết trượng ở trong tay đã bắn lên trên không, đồng thời còn một luồng sức

mạnh khôn tả đẩy lui y về phía sau bảy tám thước. Y hộc ra một đồng máu tươi mà vẫn không sao cầm cự được. Rút cuộc, y vẫn ngã ngửa về phía sau, nằm lăn ra đất. Trông tình hình của y tuy chưa đến nỗi toi mạng nhưng nội phủ đã bị thương rất nặng.

Âu Dương Siêu chỉ giơ cờ ra chống đỡ một thế đã đẩy lui Hoàng Phủ Siêu, mồm hộc máu tươi, bị thương nặng té lăn ra đất. Đồng thời sáu vị Chưởng môn và các tay cao thủ đã múa giới xông lại tấn công chàng luôn. Ba bốn chục môn khí giới ở bốn mặt tám phương đều nhắm Âu Dương Siêu tấn công một cách chớp nhoáng.

Giang Mẫn thấy vậy hét lên một tiếng rất thanh thót, múa kiếm xông lên chống đối thế công của Vô Ảnh Tiên Tử Điền Tây Chưởng môn nhân của phái Không Động, với bốn tên cao thủ của môn phái ấy.

Giang Mẫn là người như thế nào mà dám dùng một thanh trường kiếm chống đỡ năm tay cao thủ đặc lực nhất của võ lâm đương kim là Chưởng môn nhân của Không Động với Song phụng Song điệt, kể chàng ta cũng táo gan thật.

Điền Tây cười nhạt một tiếng rồi cùng bốn tay thủ hạ, năm cây trường kiếm cùng nhắm các nơi yếu huyệt của Giang Mẫn tấn công luôn.

Tuy kiếm thuật của phái Không Động không đại bác tinh thâm bằng kiếm thuật của phái Võ Đang, không chắc chắn bằng kiếm thuật của phái Thanh Thành và Thiên Sơn, nhưng nhẹ nhàng, nhanh nhẹn và ác độc hơn kiếm thuật của các môn phái kia nhiều.

Giang Mẫn cười nhạt một tiếng, giở thân hình kỳ ảo ra chỉ thoáng cái chàng đã tránh được năm thế kiếm của kẻ địch liền.

Đồng thời, kiếm ở trong tay chàng đã quay tít và hóa thành năm mũi kiếm nhắm giữa lông mày của năm kẻ địch phản công lại một cách rất lạ. Thân pháp của chàng nhanh vô cùng, kiếm pháp lại kỳ lạ, không có môn kiếm pháp nào có thể so sánh bằng.

Điền Tây với bốn tên thủ hạ thấy kiếm của mình đâm hụt và thấy kiếm của thư sinh áo bạc đã điểm tới tới giữa lòng mày rồi, cả năm người đều cả kinh và bụng bảo dạ rằng:

“Thư sinh áo bạc này là người của môn phái nào thế? Sao kiếm thuật và thân pháp của y lại huyền diệu như vậy!”

Tuy năm người cùng kinh hoảng nghĩ ngợi như vậy, nhưng tay của chúng vẫn tiếp tục múa kiếm xông lại tấn công thư sinh kia.

Giang Mẫn tuy có võ công kỳ học và công lực rất cao, nhưng năm kẻ cường địch này là cao thủ hạng nhất, khi nào chàng dám khinh địch. Chàng chỉ cười nhạt một tiếng đã hóa kiếm thành một cái cầu vồng, vừa chống đã năm thế công của địch vừa phản công chúng ngay.

Năm thế kiếm của chàng rất ác độc và tinh kỳ không những liên miên bất tuyệt mà lại còn nhanh nhẹn tuyệt luân.

Điền Tây với Song phụng Song diệt tuy là kiếm thủ danh gia của võ lâm đương kim, kiếm thuật rất cao siêu, nhưng vẫn thua tinh kỳ và nhanh như điện chớp của Giang Mẫn, nên cả năm đều phải lui về phía sau mấy bước kinh hoàng vô cùng. Nhưng dù sao Điền Tây cũng là Chương môn của phái Không Động, Song phụng Song diệt là cao thủ của môn phái đó, võ học và công lực đã khét tiếng giang hồ, chứ có phải là tay tầm thường đâu. Tuy chúng bị kiếm pháp của Giang Mẫn đẩy lui, nhưng khi kiếm thế của Giang Mẫn hơi chậm một chút, chúng đã xông trở lại phản công luôn.

Chỉ trong nháy mắt Giang Mẫn đã bị năm lưỡi kiếm bao vây chặt. Giang Mẫn thấy vậy cười nhạt một tiếng, chàng múa kiếm như mấy cái cầu vồng, chống đỡ trước sau đâm tả xiên hữu, chàng thừa cơ phản công lại, thế kiếm của chàng quả thật huyền ảo khôn lường.

Võ học và kiếm thuật của Giang Mẫn quả thật cao siêu, tinh thâm, tuy chỉ một địch năm, mà chàng chẳng bị nao núng chút nào. Thế thức nào của chàng cũng kỳ ảo và ác độc lạ thường.

Trận đấu của đôi bên đã được năm mươi hiệp rồi mà vẫn chưa phân thắng bại.

Âu Dương Siêu vừa giở thế “Toàn Phong Đột Khởi” ra đã đánh cho nhiều Chưởng môn của phái Côn Lôn bị thương nặng, hộc máu, té lăn ra đất chết giấc rồi, nhưng mặt chàng vẫn sát khí đằng đằng, trông rất kinh hãi, khiến ai nom thấy cũng không dám nhìn.

Ba bốn chục môn khí giới bao vây như sóng gió, lẫn át tới, chỉ thấy chàng quát lớn một tiếng, phất là cờ báu, giở thế “Xuân Phong Hóa Vũ” trong “Toàn Phong bát thức” ra phản công luôn.

Toàn Phong bát thức là tuyệt học hãn thế, thế cờ nào cũng bác đại tinh thâm, oai lực vô cùng.

Năm xưa Kỳ Tuyệt chỉ nhờ có mấy thế cờ này đã tung hoành võ lâm, chỉ thua có một người là Thần Kiếm Trấn Bát Hoang là Âu Dương Đơn, cha của Âu Dương Siêu thôi, còn y thì chưa hề gặp một địch thủ nào hết, vả lại người đấu với Kỳ Tuyệt chưa ai hề đỡ nổi năm thế của Toàn Phong bát thức oai mãnh vô cùng, nhưng người sử dụng nó phải có công lực siêu tuyệt mới phát huy được hết oai thế của bát thức ấy, bằng không oai lực của nó sẽ kém sắc liền.

Âu Dương Siêu đã có nội công thượng thừa như thế nào quý vị độc giả đã biết rồi.

Lúc ấy Bát thức của chàng còn mạnh gấp đôi Kỳ Tuyệt năm xưa cho nên chàng vừa giở thế Xuân Phong Hóa Vũ ra một cái, đã có một luồng gió mạnh nhằm những khí giới của địch thủ phản công lại luôn, luồng gió ấy mạnh quá, đẩy cho bọn người đều lão đảo lui bước. Thế thức đó đã làm cho bọn người kia kinh hoàng biến sắc mặt vì chúng chưa hề thấy cố thể võ nào lại oai mãnh như thế bao giờ.

Nhưng người của bảy môn phái phen này xuống núi đã quyết tâm dù phải hy sinh tính mạng cũng phải diệt cho được Âu Dương Siêu mới hả dạ...

Chương 53

Sát Khí Mê Man

Tuy Âu Dương Siêu dùng một thế “Xuân Phong Hóa Vũ” mạnh vô cùng gạt tất cả các môn khí giới và đẩy bọn cao thủ ấy loạng choạng lui về phía sau, tên nào tên ấy hoảng sợ vô cùng nhưng chúng nghĩ lại nhiệm vụ của chuyển xuống núi này chúng lại hăng hái quát lớn tiếng múa khí giới xông lại tấn công tiếp.

Âu Dương Siêu cất tiếng cười rất lớn, múa động lá cờ báu, giở hết Toàn Phong bát thức ra, ánh sáng vàng lóe mắt, phong kêu vù vù, cực lực đẩy lui quần hùng.

Chỉ trong thoáng cái mấy chục môn khí giới lại bao vây chặt lấy chàng. Trận đấu của đôi bên quả thật kinh hồn động phách.

Bọn người của quần hùng vây đánh hình như đã huấn luyện từ lâu rồi nên chúng tiến thoái rất nhanh nhẹn và phối hợp rất khéo léo.

Nhưng không một tên nào dám xông vào trước mặt của Âu Dương Siêu tấn công cả vì tên nào tên ấy đều hoảng sợ thế cờ rất lợi hại của chàng, dù chúng có hăng hái đến đâu chúng vẫn sợ toi mạng. Nên chúng chỉ ở hai bên vừa múa vừa động khí giới vừa hò reo mà bao vây lấy chàng thôi.

Lúc ấy nếu Âu Dương Siêu muốn thoát thân thì không phải là chuyện khó, tuy cao thủ của bảy môn phái có ngót bốn chục người thật, nhưng không sao cản trở được chàng. Nhưng khi nào chàng lại bỏ đi như vậy? Chàng là người rất kiêu ngạo dù chết ngay tại chỗ cũng không bao giờ chịu rút lui một cách hèn hạ như thế. Huống hồ lúc này người của bảy môn phái, tuy nhiều thật nhưng không làm gì nổi chàng.

Huống hồ cạnh chàng lại có Giang Mẫn một người bạn mới chưa quen biết bao giờ, người bạn đó lại đang kịch chiến với năm tay cao thủ của phái Không Động.

Chỉ trong nháy mắt, đôi bên đấu được hơn hai mươi hiệp.

Hơn hai mươi hiệp đó, các cao thủ của bảy đại môn phái không thắng thế chút nào và Âu Dương Siêu cũng không thắng nổi đối phương, hai bên chỉ ngang tài nhau thôi, khiến cục diện ngày càng gay cấn và nguy hiểm hơn trước.

Âu Dương Siêu thấy vậy bụng bảo dạ rằng:

“Cứ đấu như thế này mãi, biết đến bao giờ mới giải quyết xong trận đấu này? Nếu chân lực của ta càng ngày càng yếu dần làm sao mà đối phương lại được với nhiều tay cao thủ như thế? Như vậy có lẽ ta phải ân hận ở nơi bãi hoang này mất.”

Nghĩ tới đó chàng bỗng nảy ra một cách, liền nghĩ tiếp:

“Chúng đã sợ oai lực kỳ thức của ta, không dám thẳng tay chống đỡ, sao ta không dương đông kích tây cờ và chường cùng sử dụng một thức, hư thực tương hỗ, dụ chúng mắc hờm mà chống đỡ thẳng rồi xuất kỳ chế thẳng, chẳng hơn là đấu mãi thế này không?”

Nghĩ đoạn, chàng liền hú lên một tiếng rất dài và rất kêu.

Trong lúc tiếng hú chưa dứt, chàng đã giở thế Bạch Vân Xuất Tụ ra, xông lên tấn công hòa thượng của phái Nga Mi và cao thủ của phái Côn Lôn.

Các cao thủ của bảy môn phái đã hãi sợ oai thức của lá cờ báu của chàng nên không một tên nào dám đứng gần, ra tay chống đỡ hết. Hòa thượng của phái Nga Mi và cao thủ của phái Côn Lôn thấy chàng múa cờ tấn công tới, lui về phía sau mấy thước.

Nói thì chậm, lúc bấy giờ trong khi chàng xông lên tấn công người của phái Nga Mi và Côn Lôn, thì người của các môn phái kia ở ba mặt đã xông lên tấn công chàng.

Thế “Xuân Phong Hóa Vũ” của chàng vốn là thế hư, chàng thấy các tay cao thủ của Côn Lôn và Nga Mi vừa rút lui, chàng đã quay người lại chống đỡ thế công của các cao thủ của bốn môn phái ra rồi.

Chỉ nghe thấy chàng quát lớn một tiếng, cờ ở bàn tay phải của chàng giở ngay thế “Phong Quyển Tàn Vân” (gió cuốn mây tàn). Một luồng kinh lực mạnh vô cùng cuốn hết khí giới của hai bên tả hữu vừa tấn công tới. Đồng thời tay trái của chàng giở thế Kiêu Dương thần công ra, nhằm các cao thủ phía bên tay trái chém luôn. Chàng múa cờ phát chưởng nhanh như điện chớp.

Các tay cao thủ của bốn môn phái kia không ngờ chàng xoay người nhanh chóng như vậy, ai nấy hoảng sợ vô cùng, định thủ thế công lại lui về phía sau tránh né nhưng đã muộn rồi.

Mọi người chỉ nghe thấy tiếng kêu “loong coong, leng keng, leng xéng” liên tiếp, trong đó còn xen lẫn cả tiếng kêu “ôi chà” và tiếng rú thảm khốc nữa.

Chỉ thấy ánh sáng lấp lóe nhanh như điện chớp và bóng người ngã ngửa về phía sau.

Âu Dương Siêu chỉ sử dụng có một thế “Phong Quyển Tàn Vân” với “Kiêu Dương thần công” mà đã có hơn hai mươi ba người bị thương nặng, năm người bị đánh rớt khí giới, đủ thấy cờ thức và chưởng lực của chàng oai lực cường mạnh biết bao.

Người của mấy môn phái đây là võ lâm danh giá của đương kim, võ học công lực rất tinh thâm, nhưng chúng thấy thế công của chàng lợi hại như vậy cũng phải hoảng sợ đến mất hết cả hồn vía. Nhưng sự sống chết của Âu Dương Siêu liên can đến danh dự và vinh nhục của chúng, nên võ công của Âu Dương Siêu càng cao bao nhiêu, chúng càng quyết chí tiêu hủy chàng bấy nhiêu dù giá cả đắt bao nhiêu chúng cũng phải đạt tới mục đích “cắt cỏ nhổ rễ”. Bằng không bảy đại môn phái sẽ bị tiêu diệt ở trong tay chàng và không sao đứng được ở trong võ lâm nữa. Âu Dương Siêu một ngày không chết, bảy đại môn phái không thể nào yên tâm một giờ phút nào. Vì vậy,

chúng tuy hoảng sợ nhưng vẫn không chịu rút lui... Nhưng chúng bị cờ thức và chưởng lực tấn công như vậy quả thật nhất thời không một tên nào dám ra tay phản công nữa, chúng chỉ đứng yên nhìn chàng và bao vây chàng vào giữa thôi.

Âu Dương Siêu tấn công xong một thế, lại kiêu ngạo đứng ở giữa sân, trông rất oai nghiêm, không ai dám nhìn thẳng vào mặt chàng hết.

Hãy nói phía bên kia, Ngân Y thư sinh Giang Mẫn đấu với năm người của phái Không Động, trận đấu càng đánh càng hăng, càng kịch liệt, kiếm thuật của chàng huyền ảo và ác độc, quả thật là thần xuất quỷ mật, tuy một địch năm mà không thấy chàng hoảng sợ chút nào, vẫn thẳng thế như thường.

Phái Không Động xưa nay vẫn tự hào là một trong Tứ đại kiếm phái của võ lâm. Điền Tây với Song phụng Song điệt lại là những tay kiếm thuật danh gia đương thời, kiếm thuật và hỏa hầu đều cao thâm khôn lường, nhưng bây giờ chúng đấu với một thiếu niên thư sinh ẻo lả như một thiếu nữ và không có tên tuổi gì cả mà càng đấu lại càng lép vế hơn người, nên chúng mới hoài nghi và hoảng sợ.

Âu Dương Siêu đã thấy võ học công lực của Giang Mẫn tuy khá cao nhưng trong lòng vẫn còn lo âu, chỉ sợ chàng địch không nổi năm tay cao thủ kia thôi. Vì vậy thỉnh thoảng vẫn đưa mắt nhìn xem Giang Mẫn có bị nguy hiểm không để nhảy sang cứu viện. Lúc ấy chàng đã thấy rõ Giang Mẫn thẳng thế nên mới yên tâm phần nào.

Chàng đưa mắt liếc nhìn quần hào một lượt rồi cười ha hả, lớn tiếng hỏi:

- Tại sao các vị không dám ra tay tấn công lại cứ sợ hãi như vậy?

Chàng tỏ vẻ khinh thị quần chúng. Lúc ấy, Hoàng Phủ Siêu, Chưởng môn nhân của phái Côn Lôn đã được đệ tử trong môn phái cho y uống viên thuốc linh đơn và y cũng đã điều công vận thức xong, vết nội thương của y tuy rất nặng nhưng nhờ được nội công cao thâm lại được uống ba viên linh đơn, nên sau khi điều công vận khí xong, y đã lành mạnh như thường. Y

đứng dậy, nhìn thẳng vào mặt Âu Dương Siêu cảm hờn hết sức, rồi từ từ đi tới chỗ gần đó nhặt chiếc gậy sắt lên.

Âu Dương Siêu vừa nói dứt, y đã lớn tiếng quát tháo:

- Tiểu cầu, nạp mạng cho lão phu ngay.

Nói xong, y múa gậy xông vào tấn công Âu Dương Siêu luôn. Tuy bị thương mới khỏi, nhưng thế trượng của y vẫn mạnh khôn tả.

Giang Kiện Tài, Chương môn của phái Hoa Sơn thấy vậy vội quát lớn:

- Các vị mau xông lên tấn công đi!

Y vừa nói theo Hoàng Phủ Siêu xông lại tấn công ngang lưng của Âu Dương Siêu. Chỉ trong nháy mắt hai mươi mấy môn võ khí của quần hào đều nhắm các yếu thuật của Âu Dương Siêu tấn công tới.

Âu Dương Siêu rống lên một tiếng như hổ gầm và giở ngay thế “Toàn Phong Kinh Lang” ra (gió lốc đẩy sóng). Tay trái chàng cũng dùng Kiêu Dương thần công phản công như hồi nãy. Nên không tên nào dám chống đỡ cả, và cũng không cần bảo nhau, đều phải lui về phía sau tức thì.

Nhưng chúng lui sao kịp, đã có hai người rú lên hai tiếng thảm khốc, và người cũng bị đánh bắn ra ngoài xa tức thì.

Vì có hai tay cao thủ của phái Côn Lôn rút lui chậm nên đã bị Kiêu Dương thần công của chàng bắn ra ngoài xa ba trượng tắt thở ngay. Quần hào không dám thẳng tay chống đỡ thế công của Âu Dương Siêu, nên chúng mới vội rút lui như thế.

Nhưng chúng vừa lui xong, lại xông ngay lên phản công. Chúng lui đã nhanh, nhưng lúc xông lên tấn công lại còn nhanh hơn. Âu Dương Siêu nổi giận quát lớn một tiếng, múa kỳ và chương giở toàn lực ra nghênh chiến.

Vì chàng dùng toàn lực để nghênh chiến, nên thế cờ và thế chương lần này của chàng mạnh không thể tưởng tượng được.

Nhưng quần hào không dám chống đỡ thẳng thế cờ thế chương của chàng, lại vội rút lui ngay, mà hễ chàng ngừng tay, chúng lại xông lên tấn

công tiếp. Nếu không thế, chúng đã mang thảm họa ngay. Trái lại, Âu Dương Siêu bị chúng quay quần như vậy, dù công lực thâm hậu đến đâu, cũng lúc tận sức mà chỉ hơi sơ suất một chút là sẽ bị chúng hạ ngay. Nếu chàng bị hạ, cái chết của chàng còn thê thảm hơn chúng nhiều.

Tuy Âu Dương Siêu là người rất kiêu ngạo, nhưng dưới tình thế này, chàng cũng phải hơi kinh hoàng. Chàng biết chúng bao vây và đánh chạy quanh như vậy thật là ác độc. Chàng thấy trời đã xế về phía Tây, bốn bề xung quanh đã tối dần. Đang lúc ấy bỗng đằng xa có tiếng rú vọng tới và đột nhiên có bảy tám bóng người nhanh như điện chớp phi đến.

Bảy tám người đó tới rất nhanh chỉ trong nháy mắt đã ngừng chân ở chỗ cách mọi người hơn hai trượng liền. Một người trong bọn bỗng trầm giọng quát lớn:

- Ngừng tay lại!

Tiếng quát nọ tuy không lớn lắm, nhưng khi lọt vào tai mọi người, ai nấy đều cảm thấy váng đầu nhức óc, đủ thấy nội công của người đó cao thâm hơn các tay cao thủ của bảy đại môn phái nhiều.

Âu Dương Siêu thấy vậy trong lòng kinh hãi thâm. Người của bảy đại môn phái nghe thấy người nọ bảo như vậy cũng vội thu tay lại và cũng vội lui về phía sau ngay.

Âu Dương Siêu đưa mắt nhìn kỹ mới thấy người đó là hai hòa thượng, ba đạo sĩ và ba người thường. Tám người đó tuổi đều trên bảy mươi và ngót tám mươi cả.

Tám vị tăng, đạo, tục ấy đều có đôi người sáng quắc, hai bên thái dương huyết gồ cao. Chỉ thoáng trông cũng biết họ đều là những người có nội công rất tinh thâm và cũng là tuyệt thế cao thủ của võ lâm đương thời.

Hai tăng, ba đạo, tam tục ấy là những ai? Tuy Âu Dương Siêu không quen biết họ, cũng đoán biết tám người thế nào cũng là người của bảy đại môn phái và cũng là người bề trên của họ nữa.

Âu Dương Siêu đoán rất đúng, tám người đó chính là Nga Mi song tăng, Thanh Thành tam tử, Côn Lôn tam lão và cũng là người có địa cao trong ba môn phái hoặc là sư thúc hoặc là sư bá của các giáo phái ấy.

Lúc ấy, Giang Mẫn đã phi thân tới đứng cạnh Âu Dương Siêu. Tuy lúc bấy giờ chàng cố hết sức thâm lượm tâm thần làm ra vẻ trấn tĩnh, nhưng vẫn không sao che lấp được sự mệt mỏi vì chàng vừa đấu với năm tay cao thủ xong. Nhưng Âu Dương Siêu có phải là người tầm thường đâu! Chỉ nghe thấy tiếng thở của chàng ta đã biết ngay chàng rất mệt mỏi nên tỏ vẻ quan tâm. Âu Dương Siêu nhìn chàng ta một cái rất âu yếm.

Nga Mi song tăng, Thanh Thành tam tử, Côn Lôn tam lão, tám người, mười sáu con mắt nhìn thẳng vào mặt Âu Dương Siêu với Giang Mẫn một hồi. Linh Chân Tử, người đứng đầu của Thanh Thành tam tử, bỗng nhảy tới gần, dừng chân ở chỗ cách Âu Dương Siêu tám thước, rồi trầm giọng hỏi:

- Cậu là Âu Dương Siêu phải không?

Âu Dương Siêu giơ cờ lên ngang ngực, gạt đầu lạnh lùng đáp:

- Vâng, đạo trưởng là ai thế?

Linh Chân Tử đáp:

- Bần đạo là Thanh Thành Linh Chân Tử.

Ông ta vừa nói dứt, Nguyên Siêu thiên sư của phái Nga Mi bỗng nhảy tới cạnh Linh Chân Tử, nhìn thẳng vào mặt Âu Dương Siêu trầm giọng hỏi:

- Thí chủ trẻ tuổi như vậy, sao ăn nói không giữ tín nghĩa của giang hồ gì cả?

Âu Dương Siêu hỏi lại:

- Tại hạ có điều gì không giữ tín nghĩa?

Nguyên Siêu thiên sư hỏi tiếp:

- Thí chủ đã hẹn ngày lên núi Thiên Đô để dứt khoát mọi chuyện, tại sao thí chủ lại đã khắp nơi tàn sát các đệ tử bảy đại môn phái của anh em ta như thế?

Âu Dương Siêu nhìn Nguyên Siêu thiền sư hỏi.

- Còn đại sư là ai?

Nguyên Siêu thiền sư đáp:

- Bần tăng là Nguyên Siêu thiền sư của phái Nga Mi.

Âu Dương Siêu cười nhạt một tiếng hỏi tiếp:

- Lão hòa thượng bảo tại hạ đi đến đâu tàn sát các môn hạ đệ tử của bảy môn phái các người, nhưng lão hòa thượng có được mục kích không?

Nguyên Siêu thiền sư đáp:

- Cứ việc gì phải mục kích mới là sự thật?

Âu Dương Siêu bỗng lớn tiếng nói tiếp:

- Nói thật cho lão hòa thượng biết, các đệ tử của các môn phái các người không phải do tại hạ giết đâu.

- Không phải người giết thì là ai giết?

- Tại hạ không biết.

- Người có biết là ai không.

Âu Dương Siêu lắc đầu, lạnh lùng đáp:

- Không biết, nhưng cứ biết không phải là tại hạ.

Linh Chân Tử mỉm cười xen lời nói:

- Đại trượng phu dám làm dám nhận sao thí chủ lại cứ chối hoài như thế.

Âu Dương Siêu lớn tiếng đáp:

- Âu Dương Siêu mỗi là một kỳ nam tử, đầu đội trời chân đạp đất. Xưa nay tại hạ không bao giờ thềm chối cãi như thế cả.

Linh Chân Tử lại hỏi tiếp:

- Lời nói của thí chủ làm sao mà tin được!

- Tại hạ chỉ cần nói cho các người biết rõ, còn việc tin hay không là tùy ở các người.

Giang Mẫn bỗng xen lời nói:

- Quý vị nên tin lời của Âu Dương huynh đi. Quả thật môn hạ đệ tử của quý vị không phải do Âu Dương huynh giết đâu.

Nguyên Siêu thiên sư đưa mắt nhìn Giang Mẫn hỏi:

- Thí chủ là ai?

- Giang Mẫn.

- Không phải là Bạch Y Truy Hồn chứ?

- Không phải.

- Thí chủ với Âu Dương Siêu thí chủ là bạn hay là gì?

- Mới quen biết.

- Tại sao thí chủ biết môn hạ đệ tử của bảy môn phái không phải là Âu Dương thí chủ giết.

- Chính mắt tại hạ đã được trông thấy kẻ giả mạo Âu Dương Siêu.

Nguyên Siêu thiên sư ngạc nhiên hỏi:

- Giả mạo Âu Dương Siêu?

- Phải. Bằng không tại sao tại hạ lại dám nói như vậy.

Linh Chân Tử nhìn thẳng mặt Giang Mẫn hỏi tiếp:

- Thí chủ trông thấy kẻ giả mạo ấy ở đâu?

Giang Mẫn lớn tiếng đáp:

- Ở bờ hồ Bá Dương. Lúc ấy tên giả mạo Âu Dương Siêu đang giết hại đệ tử của phái Côn Lôn.

- Thí chủ có biết tên giả mạo đó là ai không?

Giang Mẫn lắc đầu đáp:

- Chỉ tiếc thay tại hạ đến chậm một bước nên không thấy rõ. Nhưng tên giả mạo ấy to lớn vạm vỡ, tại hạ dám tin đoán không phải là Âu Dương huynh đây.

Côn Lôn tam lão bỗng nhảy ra, đứng sát cánh với Nguyên Siêu thiên sư. Phong Lôi Chương Lục Hồng Trì, người đứng đầu Tam lão cười hì rồi hỏi:

- Tiểu tử, người dám bảo đảm y. Vậy ai đảm bảo cho người?

Giang Mẫn nhìn thẳng vào mặt Lục Hồng Trì rồi hỏi lại:

- Đạo trưởng không tin tại hạ hay sao?

Lục Hồng Trì lạnh lùng đáp:

- Chỉ tiếc thay tiểu tử hãy còn nhỏ, lại không có tên tuổi gì cả, thì ai tin được lời nói của người?

Giang Mẫn trợn ngược đôi lông mày lên, nghiêm nghị lớn tiếng nói tiếp:

- Tại hạ dám lấy nhân cách đảm bảo những lời nói vừa rồi của tại hạ là sự thật.

Lục Hồng Trì tỏ vẻ khinh thị, nói tiếp:

- Người định lấy nhân cách để bảo đảm. Nhưng người không đo lường xem nhân cách của người nặng bao nhiêu cân lượng.

- Có thể nói là nặng bằng núi Thái Sơn.

Lục Hồng Trì đột nhiên cười ha hả nói tiếp:

- Có thể nói là nặng bằng núi Thái Sơn? Tiểu tử người đã tự coi mình quá cao, quá lớn rồi?

Nói tới đó y sầm nét mặt lại, lạnh lùng nói tiếp:

- Tiểu tử, nên ít mở mồm mà đứng sang một bên để đợi chờ chúng ta phân xử thì hơn.

Giang Mẫn nghe nói cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Các người thật là không biết rõ thị phi, chả có một tí gì là phong độ của võ lâm cả. Các người chỉ là những kẻ trộm danh lừa đời, làm mất hết sĩ diện của các danh môn chính phái đi.

Mấy lời mắng chửi của Giang Mẫn quả thật là khắc độc.

Nga Mi song tăng, Thanh Thành tam tử, Côn Lôn tam lão các Chương môn của bảy môn phái cùng cao thủ của họ nghe thấy Giang Mẫn nói như vậy đều biến sắc mặt.

Hồng Trì liền nổi giận quá bảo:

- Tiểu quý! Mi muốn chết phải không?

Giang Mẫn lạnh lùng hỏi lại:

- Người không xứng nói những lời lẽ ấy!

Hồng Trì cười nhạt một tiếng nói tiếp:

- Tiểu quý dám bảo lão phu không xứng phải không? Nếu vậy lão phu phải xem người có bao nhiêu công lực. Quý hồ người chống đỡ nổi năm mươi hiệp của lão phu sẽ tha chết cho người liền.

Giang Mẫn vẻ mặt lạnh lùng quát lớn:

- Lão cầu! Người đừng tưởng các người nhiều mà đắc thắng đâu! Chỉ trong một trăm hiệp, tiểu gia sẽ khiến người vãi máu dưới kiếm liền.

Hồng Trì nghe nói càng tức giận thêm, nhìn thẳng vào mặt Giang Mẫn cười ha hả như điên như khùng nói tiếp:

- Tên tiểu quý ngông cuồng vô tri kia!

- Thân phận của lão...

- Thí chủ còn nói gì nữa không?

Âu Dương Siêu ngẫm nghĩ giây lát rồi lớn tiếng đáp:

- Bây giờ tại hạ lại nói thêm một lần nữa, đệ tử của bảy đại môn phái kia không phải do tại hạ giết chết. Nếu thiên sư tin được lời nói của tại hạ xin đợi đến ngày hẹn ước ở trên Hoàng Sơn hãy nói chuyện sau.

- Bảy lão tăng có lòng tin thí chủ, nhưng...

- Nhưng cái gì?

- Chỉ sợ những người kia không chịu thôi.

- Xin thiền sư cho biết cao kiến?
- Chỉ sợ thí chủ không làm được thôi.
- Quý hồ việc đó không trái với tình lý, tại hạ xin tuân lệnh làm ngay.

Mời thiền sư cứ nói.

Nguyên Siêu thiền sư lạnh lùng đáp:

- Muốn mọi người nguôi cơn giận, chỉ có một cách là thí chủ tự kết liễu lấy mình.

- Kết liễu như thế nào.

- Tự chặt lấy tay chân.

- Nếu tại hạ không chịu làm thế thì sao?

- Thí chủ là người thông rất nhiên phải hiểu hoàn cảnh ở trước mặt như thế nào.

- Cám ơn thiền sư đã cho biết cao kiến như vậy, tại hạ cảm động lắm, nhưng...

Nói tới đó chàng bỗng đổi giọng và mặt lạnh như tiền đồng dục nói tiếp:

- Lão thiền sư là cao tăng đắc đạo của cửa Phật, tất thiền sư biết rõ mình máy, da tóc, là do cha mẹ ban cho ngày thường còn không dám làm tổn thương chút nào, huống hồ bây giờ lại tự chặt tay chân như vậy? Và lại, chặt như thế là một hành vi tàn nhẫn biết bao! Dù tại hạ có tuân theo cao kiến của thiền sư, nhưng làm sao mà đang tâm tự chặt lấy tay chân của mình như vậy được?

Nói tới đó chàng lại lờm Nguyên Siêu.

- A di đà Phật!

Thiền sư khẽ niệm một câu Phật hiệu như vậy và nói tiếp:

- Lời nói của thí chủ cũng rất phải, nhưng thí chủ nên biết không còn cách nào hơn cách ấy cả. Nếu thì chủ can đảm tự chặt tứ chi, làm cho quần

hào nguôi cơn giận, thì bần tăng sẽ vì lòng từ bi của đức Phật mà bảo toàn tính mạng cho thí chủ. Bằng không...

- Thì sao?

- Võ công của thí chủ tuy cao siêu thật nhưng song quyền địch sao nổi bốn tay? Rút cuộc thí chủ không sao tránh khỏi bị loạn đao phân thân, chết như vậy thảm khốc biết bao.

- Lão thiền sư! Nếu thiền sư đứng vào địa vị của tại hạ thì thiền sư sẽ lựa chọn sống chết như thế nào? Không biết lão thiền sư đành để cho loạn đao phân thân mà chết, hay là tự chém tay chân để sống một cuộc đời tàn phế như vậy?

- Vấn đề này...

Nguyên Siêu thiền sư không ngờ Âu Dương Siêu lại hỏi như vậy, nên nhất thời không biết trả lời như thế nào cho phải, nên chỉ nói một câu như vậy, không sao nói tiếp được.

Âu Dương Siêu đột nhiên cười giọng the thé, mồm thì quát lớn:

- Lão giặc sói đầu kia! Người đừng có từ bi giả dối như thế nữa...

Chàng chưa nói dứt, Hồng Trì đã quát lớn:

- Tiểu cầu vô tri! Có lẽ người chưa thấy quan tài thì không bao giờ chảy nước mắt phải không?

Âu Dương Siêu trợn ngược đôi lông mày, mặt lộ sát khí cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Đừng có nói những lời thừa vô ích ấy! Lão quỷ! Người không sợ chết cứ việc ra tay đi!

Hồng Trì thấy Âu Dương Siêu quát mắng mình như vậy liền cười gằn nói tiếp:

- Chẳng lẽ lão phu sợ người hay sao?

Vừa nói xong, y lấy đôi vòng gang tên là Tử Mẫu cương hoàn ra. Tuy y đã lâu năm không dùng tới khí giới và đã quyết tâm trọn đời không sử dụng

đôi vòng ấy nữa, nhưng vì thấy võ công của Âu Dương Siêu quá cao siêu, nên bắt buộc y phải phá lệ lấy đôi vòng ấy ra để đối địch.

Y vừa lấy đôi vòng ra, đã xông lại vừa tấn công vừa quát lớn:

- Tiểu quỷ! Hãy đỡ thế công của lão phu!

Y liền sử dụng thế “Thiên Ngoại Phi Hồng” nhắm ngực Âu Dương Siêu tấn công bằng chiếc vòng ở bên trái, còn cái vòng bên tay phải thì y đánh vào ngang lưng của địch.

Hồng Trì vừa ra tay thì sư đệ của y là Đàm Tiểu Nam cùng Thanh Thành tam tử, Nga Mi song tăng đều rút khí giới ra một lúc, rồi nhảy xổ vào tấn công luôn.

Bảy Chưởng môn nhân cùng quát lớn một tiếng, rồi múa giới xông ra cả lên một lúc vây Âu Dương Siêu vào giữa.

Âu Dương Siêu bỗng hét lớn một tiếng, rút lá cờ báu ra tay cờ tay chưởng cùng giơ lên chống đỡ thế công của bảy Chưởng môn nhân. Chàng mới tấn công có một thế đã có hai tiếng kêu rất thảm khốc và có hai tay cao thủ đã bị đánh bắn ra xa, chết tốt.

Lúc ấy chàng đang sát khí đằng đằng, trong đầu óc chàng chỉ có một chữ “giết” thôi. Vì vậy, cờ thức và chưởng lực của chàng đưa ra mạnh khôn tả. Tuy chàng đã đánh chết rất nhiều người, nhưng vẫn không sao ngăn cản thế công của quần hào. Chỉ trong nháy mắt đã đấu được ba mươi hiệp. Nội công và chân lực của chàng tuy thâm hậu vô cùng nhưng dù sao chàng cũng là người chứ không phải sắt đá, làm sao mà duy trì được mãi cho nên đấu xong ba mươi hiệp chàng đã cảm thấy mỏi mệt, nội lực yếu dần cờ thức chưởng lực cũng kém oai mãnh nhiều.

Bỗng chàng cảm thấy sau lưng đau nhức, thì ra đã bị lão Nhị của nhóm Thanh Thành tam tử là Linh Tương Tử dùng trường kiếm rạch một đường máu dài hơn ba tấc, máu tươi cứ rò giòng xuống như suối. Chàng liền rống lên một tiếng thật lớn, múa cờ nhắm Linh Tương Tử tấn công một thế. Thế đó của chàng không những rất mạnh, mà lại còn nhanh như điện nữa.

Trong khi chàng tấn công Linh Tương Tử, Nga Mi song tăng, Nguyên Siêu và Nguyên Độ cũng múa phương tiện sản nhằm sau lưng chàng tấn công tới. Chàng nghe tiếng gió đã biết rồi, nhưng không quay lại, chỉ dồn Kiều Dương thần công vào bàn tay trái, bỗng đánh mạnh về phía sau một thế. Chỉ nghe thấy hai tiếng kêu “hự” Nga Mi song tăng đều bị đánh bắn về phía sau, khí huyết trong người rạo rức, đồng thời cờ của chàng cũng quét trúng Linh Tương Tử. Tuy Linh Tương Tử đã vội tránh né rồi nhưng tránh sao kịp nên y chỉ rú lên được một tiếng rất thảm khốc, người đã bị đánh bắn ra ngoài xa ba trượng, máu mồm máu mũi đổ ra, chết tốt.

Lúc ấy Linh Tương Tử với Linh Lạc Tử mỗi người cầm một thanh trường kiếm.

Hồng Trì sử dụng đôi vòng gang, tấn công tới. Chàng bỗng rống lên một tiếng như sấm, biến thế cờ, gạt hai thanh kiếm của Thanh Thành nhị lão. Tuy chàng biến thế cờ và phát chưởng rất nhanh, nhưng vẫn hơi chậm một chút nên chàng đã thấy đùi bên phải đau nhức, vì bị mũi kiếm của Linh Lạc đâm phải. Nhất kiếm này còn nặng hơn nhất kiếm ở trên lưng, nên chàng đau đến rùng mình một cái, người loạng choạng suýt ngã.

Nhưng khi nào chàng chịu để ngã, nên chàng vẫn nghiêng răng, mím môi chịu nhịn, và dùng chân khí phong bế hai nơi vết thương để máu khỏi chảy...

Chương 54

Nguy Cơ Mảy May

Âu Dương Siêu nghiêng răng mím môi chịu đựng rồi bỗng hít hơi lấy sức, vận công phong bế hai vết thương đó để cho máu khỏi chảy ra nữa...

Hơn hai mươi môn khí giới của các tay hảo thủ và bảy Chưởng môn nhân đều nhắm người chàng tấn công tới. Chàng thấy vậy lại hét lớn một tiếng, tay phải múa cờ, sử dụng thế “Kỳ Tảo Ngũ Nhạc” (cờ quét năm núi) tay trái của chàng vận hết Kiêu Dương thần công ra, liền có một luồng hơi nóng như lửa thiêu phát ra khiến bọn địch thủ nghệt thờ.

Tuy chàng đã mỏi mệt, chân lực đuối dần, lưng và đùi lại bị thương nhưng kỳ thế và chưởng lực của chàng vẫn lợi hại khôn tả. Đã có hai người kêu la thảm thiết và có mấy người bị chết và bốn năm người bị thương nằm lăn ra đất. Còn những người khác tuy không bị thương nhưng cũng bị một luồng kinh lực đẩy lui về phía sau, khí huyết trong người rạo rức vô cùng.

Chàng tấn công một thế cờ chưởng đó xong, thấy mình cũng thở hổn hển, mệt nhọc vô cùng, đủ thấy chàng đã giở hết hơi sức ra để sử dụng ba thế đó tấn công kẻ địch nhưng chàng vẫn đứng yên ở đó vững như một trái núi. Nhưng sự thật chàng đang ngấm ngấm điều hơi vận thức để lấy lại sức lực. Tuy chàng trong thời gian ngắn không thể nào khôi phục ngay chân lực một cách nhanh chóng như thế được, nhưng chàng vẫn không bỏ lỡ dịp may mắn ngăn ngui ấy mà cố hết sức vận công điều thức mong hồi phục một chút hơi sức nào hay chút ấy!

Thấy chàng đứng vững như núi Thái Sơn nhưng hơi thở của chàng rất nặng nề của bảy đại môn phái có phải bọn họ không chịu bỏ lỡ dịp

may đó, Giang Kiện Tài Chưởng môn của Hoa Sơn lớn tiếng quát bảo mọi người trước:

- Các vị, tiểu tử đã hết hơi sức, chúng ta mau xông lên tấn công đi!

Y vừa nói xong, quần hào đã múa khí giới nhảy xổ lại ngay.

Lúc ấy Âu Dương Siêu đang ở tình trạng nguy hiểm thật!

Tuy chàng vẫn còn dư sức tấn công thêm một hai cái nữa và có thể giết hoặc đả thương thêm vài người thật, nhưng tấn công hai thế đó, thế nào chàng cũng kiệt sức mà ngã lăn ra đất ngay.

Trong lúc nguy hiểm may may ấy thì đột nhiên ở đằng xa năm sáu trượng, trong bụi cỏ lau, có tiếng quát tháo vọng tới và có tám cái bóng người, nhanh như điện chớp, nhảy xổ tới.

Tám người đó chưa hạ chân xuống đất đã múa song chưởng tấn công vào bọn quần hào của bảy môn phái kia ngay.

Sự xảy ra một cách đột ngột như vậy, quần hào của bảy môn phái đều giật mình kinh hãi và không dám giơ chưởng lên chống đỡ mà lui ngay về phía sau bảy tám thước.

Quần hào vừa lui xong thì tám người nọ đã hạ xuống tới mặt đất. Lúc ấy quần hào mới trông thấy rõ tám người đó, có bốn người cao lớn, vạm vỡ, hai người vừa gầy vừa cao, vừa béo vừa lùn. Cả tám người đều mặc áo đen và dùng khăn bịt mặt.

Tám người bịt mặt đó vừa nhảy ra đứng xung quanh Âu Dương Siêu để bảo vệ chàng. Mười sáu con mắt cứ nhìn vào bọn quần hào không chớp mắt.

Quần hào thấy Âu Dương Siêu đã hết hơi kiệt sức, chỉ tấn công thêm vài hiệp là giết được chàng ta liền. Ngờ đâu, bỗng lại có tám người này làm cho họ công cốc một phen.

Các tay cao thủ của bảy môn phái tức giận vô cùng chỉ muốn ra tay giết chết tám người kia ngay, nhưng tám người kia là ai? Người của môn phái

nào?...

Quần hào đều là những người giàu duyệt lịch và rộng kiến thức trên giang hồ, nhưng vì không trông rõ mặt nên không biết họ là ai cả, nhưng cứ xem thân pháp nhanh nhẹn và Phách Không chưởng lực của tám người mạnh như vậy, đủ thấy họ là những người có võ công thượng hạng, chứ không phải là những tên vô danh tiểu tốt...

Vì vậy mà quần hào tuy tức giận nhưng không một người nào ra tay tấn công cả chỉ bụng bảo dạ rằng:

“Tám người bịt mặt này là ai? Sao chúng lại dùng khăn bịt mặt như vậy? Sao chúng lại không chịu để cho người ta trông thấy bộ mặt?”

Tuy Âu Dương Siêu không muốn người của Nhất Thống giáo giúp mình nhưng hiện giờ mình đang bị lâm nguy nhưng chân lực đã sắp hết rồi, nếu không có bọn người này đến giúp thì chỉ đấu thêm với quần hào vài hiệp nữa là sẽ nguy hiểm đến tính mạng liền. Bây giờ nhân lúc bọn người đó đến ngăn cản bọn quần hào, chàng không suy nghĩ gì hết, vội vàng điều công vận thể để lấy lại hơi sức trước đã. Chàng muốn mau mau hồi phục chân lực để giết sạch bọn quân tử giả hiệu và vô sỉ kia đi. Vì thế, chàng thấy bọn người nọ đứng vây quần bảo vệ mình rồi, chàng vội nhắm mắt lại, điều công vận thức tức thì.

Bốc Thông bỗng nhìn Tĩnh Không đại sư, Chương môn nhân của phái Nga Mi, lạnh lùng nói:

- Đại hòa thượng! Các người có thể đi được rồi!

Tĩnh Không đại sư cau mày lại hỏi:

- Thí chủ nói như thế có ý nghĩa gì?

Bốc Thông đáp:

- Việc tối hôm nay chỉ tới đây thôi.

- Thí chủ định can thiệp vào việc của bọn bản tăng hay sao?

- Phải? Bằng không thì anh em mỗ ra tay làm chi?

- Thí chủ có biết y là ai không?

Bốc Thông mỉm cười từ từ đáp:

- Môn hạ duy nhất của Võ lâm Tam tuyệt, con trai của Thần Kiếm Trấn Bát Hoang, Âu Dương Siêu của nhóm Thần Châu tam kiệt đang oai trấn võ lâm đương kim phải không!

Tĩnh Không gật đầu hỏi tiếp:

- Thí chủ có biết hơn năm mươi đệ tử của bảy đại môn phái gần đây vô cớ bị người ta giết chết không?

- Lão phu có nghe nói.

- Thí chủ đã biết như vậy, tại sao lại còn can thiệp vào việc này nữa?

- Lão phu không ưa những hành vi của các người.

- Hành vi gì?

- Thụ nhiều người vây đánh một người.

- Thí chủ có nghĩ đến hậu quả của sự can thiệp việc người như thế không?

- Xưa nay lão phu làm việc gì vẫn bất chấp hậu quả.

- Nếu vậy thí chủ muốn kết thù kết oán với bảy đại môn phái phải không?

- Nếu phải thì sao?

- Nghe giọng nói của thí chủ, hình như thí chủ đã quyết định can thiệp vào việc này phải không?

- Phải!

- Có thật thí chủ định kết thù kết oán với bảy đại môn phái chúng tôi không?

- Ai chứ người của bảy đại môn phái của các người không dọa nổi lão phu đâu!

- Thí chủ nông cuồng thật. Chẳng hay thí chủ danh hiệu là chi?
- Không tiện nói cho đại hòa thượng hay.
- Tại sao?
- Khỏi cần phải hỏi nhiều như thế làm chi!

Giang Kiện Tài Chương môn nhân của phái Hoa Sơn bỗng cười gằn mấy tiếng rồi xen lời nói:

- Các người dùng khăn đen che mặt không dám trông thấy người, chẳng lẽ tên họ của các người cũng không dám trông thấy người nữa hay sao?

Bốc Thông giận dữ quát mắng:

- Giang Kiện Tài? Người đừng có lăm mồm lăm miệng như thế!
- Lão cứ lăm mồm lăm miệng đấy, ngài đã làm gì nói lão nào?
- Lão thật! Lão phu phải cho người một bài học mới được?
- Người không xứng!

Bốc Thông thấy Giang Kiện Tài nói như vậy, liền cười ha hả quát lớn:

- Được nếu vậy người hãy thử một chương của lão phu thử xem!

Y vừa nói xong, đã giơ hữu chương lên đầy mạnh một cái liền có một luồng gió mạnh nhằm ngực Kiện Tài lấn át tới.

Kiện Tài cũng nổi giận. giơ song chương lên chống đỡ. Hai luồng chương vừa va chạm nhau đã kêu đến “bùng” một tiếng, cát bụi với đất bay tung. Kiện Tài bị đẩy năm bước khí huyết rạo rục, mặt mũi tối tăm còn Bốc Thông thì vẫn đứng yên, tự nhiên như thường.

Ai cũng thấy rõ công lực của Bốc Thông thâm hậu hơn Chương môn nhân của phái Hoa Sơn nhiều. Quần hào thấy vậy đều biến sắc mặt, hoảng sợ vô cùng, liền bụng bảo dạ rằng:

“Người bịt mặt này hình như là đứng đầu của trong nhóm tám người ấy, nhưng y là ai thế? Sao công lực lại thâm hậu đến như vậy?”

Đang lúc quần hào kinh hãi nghĩ thầm thì Bốc Thông đã cười nhạt một tiếng nhìn thẳng vào mặt Kiện Tài chế nhạo nói:

- Lão phu tưởng ngươi là Chương môn nhân của phái Hoa Sơn, công lực cao siêu như thế nào mà dám khinh thường lão phu, không ngờ lại tầm thường đến thế!

Nói xong, y lại cười ha hả như điên như khùng.

Đột nhiên, cách đó hơn ba trượng, có tiếng người kêu la thảm khốc. Quần hào đều giật mình kinh hãi, quay đầu lại nhìn về phía đó. Thì ra Tiêu Dao Khách Mao Văn Tiết đã bị Giang Mẫn giết chết.

Hồng Trì thay vậy tức giận vô cùng, quát lớn một tiếng:

- Tiểu cầu, thường mạng sư đệ ta đi!

Nói xong, y lại tấn công Giang Mẫn liền.

Bốc Thông thấy vậy quát báo đồng bọn rằng:

- Lão nhị, mau chặn y lại!

Hân Vạn nghe nói vội nhảy ra, mồm thì quát lớn:

- Lão quý! Hãy tiếp ta một chương!

Y vừa nói vừa múa chương tấn công Hồng Trì ngay.

Hồng Trì đang lơ lửng trên không, hai tay cầm hai cái vòng gang, nhất thời không sao đánh chương ra để chống đỡ được, nên y liền hạ thân xuống mặt đất.

Hồng Trì vừa xuống tới đất, nhìn Hân Vạn, cười nhạt một tiếng rồi hỏi:

- Lão quý! Muốn đánh nhau phải không? Lão phu muốn tiếp ngươi mấy hiệp chơi. Có lẽ ngươi muốn chết?...

Hân Vạn vừa nói tới đó, lại cười khinh một tiếng.

Hồng Trì nghe thấy đối phương cười như vậy, tức giận vô cùng quát lớn:

- Ác tặc! Đừng có nói lời thôi! Có mau rút khí giới ra để lão phu đưa ngươi xuống Âm ty!

Hân Vạn cười the thé lạnh lùng đáp:

- Lục Hồng Trì! Đôi Tử Mẫu cương hoàn của ngươi, hai mươi năm trước lão đã lãnh giáo qua rồi. Nếu ngươi vẫn còn mấy thế võ mục nát ấy thì hôm nay, hai mươi năm sau, có lẽ ngươi chống đỡ không nổi ba mươi hiệp của đôi bàn tay không của lão phu.

Hồng Trì nghe thấy Hân Vạn nói như vậy ngạc nhiên vô cùng, bụng bảo dạ rằng:

“Lão quý này là ai?”

Y bỗng nhớ ra một người, trong lòng kinh hãi vô cùng, rồi đưa mắt nhìn Hân Vạn hỏi tiếp:

- Mi là ai? Có phải họ Hân đấy không?

Hân Vạn cười ha hả một hồi rồi đáp:

- Phải!

Giang Mẫn bỗng nhảy tới trước mặt Dương Phán mà nói:

- Xin huynh đài hãy lui về phía sau để tại hạ thu xếp lão quý này cho.

Hân Vạn nghe nói, cúi đầu, chào đáp:

- Phó đường chủ đấu đã lâu, xin hãy nghỉ một lát, để thuộc hạ tiếp y vài hiệp cũng không sao?

Giang Mẫn ngăn người ra nghĩ thầm:

“Người bịt mặt này là ai? Sao lại gọi ta là Phó đường chủ.”

Thì ra, Hân Vạn vì thấy Giang Mẫn mặc áo dài trắng, lại tưởng lầm chàng ta là Bạch Y Truy Hồn.

Giang Mẫn đang ngăn người ra suy nghĩ thì Dương Phán đã cười nhạt, nói với Hồng Trì tiếp:

- Muốn ra tay cứ việc tấn công đi? Lão phu vẫn chỉ có hai bàn tay không và chỉ đấu với nhau ba mươi hiệp thôi, xem ngươi với lão phu, ai thắng ai bại? Bằng không...

Dương Phán chưa nói dứt, Hồng Trì đã đỡ lời ngay:

- Được lắm, họ Hân kia! Hãy đỡ thế công của lão phu.

Nói xong, y múa đôi vòng Tử Mẫu xông lại tấn công luôn.

Đột nhiên, y bỗng nghe thấy có tiếng kêu rú như rống ngâm vậy, nên y hoảng sợ vô cùng.

Giang Mẫn, Dương Phán, Hồng Trì ba người không hẹn mà lên, đều quay đầu trở lại nhìn đã thấy Âu Dương Siêu nhảy lên trên cao sáu trượng tay múa cờ, tay dùng chưởng như một con chim đại bàng, nhắm đầu bọn quần hào đâm bổ xuống như vũ bão.

Bốc Thông, Hắc Bạch nhị vô thường và Tứ Kim Cương, bảy người thấy Âu Dương Siêu đã khôi phục chân lực, phát động thế công, ai nấy đều hét lớn một tiếng cùng múa chưởng xông lên tấn công quần hào của bảy đại môn phái cùng một lúc.

Chương 55

Thanh Minh Lần Thứ Hai

Đêm khuya, trời quang mây tạnh, trên cánh đồng yên lặng như tờ, không khí của nơi đó rất rùng rợn...

Âu Dương Siêu tay cầm cờ đứng yên như một khoảng núi, đôi người tia ra hai luồng ánh sáng lạnh lùng khiến ai trông thấy cũng phải kinh hoàng, không dám nhìn thẳng vào mặt chàng.

Giang Mẫn thư sinh mặc áo bạc rất anh khí, tay cầm bảo kiếm giơ lên ngang hông đứng ở cạnh chàng, còn tám người bịt mặt chia ra làm hai nhóm, sát cánh nhau đứng ở hai bên tả hữu của Âu Dương Siêu với Giang Mẫn.

Trước mặt mọi người, là bọn cao thủ với các Chương môn nhân của bảy đại môn phái.

Mười mấy tay cao thủ của mấy đại môn phái này vẻ mặt hậm hực, trở mắt lên nhìn bọn Âu Dương Siêu. Vẻ mặt ôn hòa thái độ ung dung, có lẽ phép của chúng xưa kia, lúc này đều biến đâu hết. Tuy tên nào tên ấy đều tức hận, chỉ muốn xé xác Âu Dương Siêu ra làm muôn mảnh để trả thù cho mấy chục đệ tử của chúng đã bị giết chết một cách thảm khốc.

Nhưng võ công của Âu Dương Siêu lại quá cao, khiến chúng hoảng sợ đến mất hết hồn vía và cũng không còn can đảm ra tay tấn công nữa.

Hồi này, ngoài một số người của chúng chưa bị đả thương và giết chết đối phương chỉ có hai người thôi, mà chúng còn chẳng làm gì nổi, huống hồ bây giờ chúng đã bị đả thương và giết chết gần nửa, và đối phương lại có thêm tám tay cao thủ bịt mặt...

Tất nhiên, nếu không có tám cao thủ đột nhiên ra tay, thì lúc này Âu Dương Siêu đã bị chúng giết chết rồi. Nhưng bây giờ tình thế thay đổi hẳn, Âu Dương Siêu đương mới mẻ, không còn hơi sức nào nữa, nay đã mạnh trở lại.

Bọn người của bảy môn phái cũng biết rõ, lúc này muốn giết chết Âu Dương Siêu thật quả là khó hơn lên trời. Dù có thí mạng đi chăng nữa cũng uổng công thôi.

Loài sâu bọ còn ham sống hưởng chi con người, ai mà chả sợ chết. Và cũng không ai dám chết trong trường hợp lấy trứng chọi đá, toi mạng một cách oan uổng như vậy. Cho nên chúng chỉ uất hận, tức giận thôi, lửa phục thù ở trong người chúng bốc cháy ngùn ngụt làm cho giòng máu sôi sùng sục các huyết quản như sắp nổ tan vậy.

Nhưng chúng cố nghiên răng mím môi chịu nhìn, đành dè nén ngọn lửa căm thù xuống. Trên mặt đất, mấy cái xác nằm ngổn ngang máu me đầm đìa, khiến ai trông thấy cũng phải kinh hoàng. Cũng may Âu Dương Siêu tấn công công một thế đó rồi không tiếp tục tấn công nữa mà còn ra lệnh cho tám người bịt mắt ngăn cản bọn người phản công lại, bằng không những xác nằm ở trên mặt đất ít nhất cũng có thêm vài ba cái nữa.

Hiển nhiên quần hùng của bảy môn phái đã mất hết hào khí phản công rồi, nhưng lại không tiện rút lui ngay, vì rút lui như thế họ không cam tâm chút nào.

Lúc này Âu Dương Siêu muốn lút lui, tất nhiên quần hào không sao ngăn cản nổi, nhưng chàng lại là người rất kiêu ngạo, dù tình thế nguy nan như hồi nãy mà còn không chịu rút lui, huống hồ là lúc này.

Quần hào không chịu rút lui, Âu Dương Siêu không chịu bỏ đi, đôi bên cứ đứng cách nhau hơn trượng mà nhìn nhau như vậy. Cục diện trở nên gay cấn, hình như chỉ va chạm một chút là trận đấu sẽ bùng nổ liền.

Bốc Thông bỗng cười khì một tiếng, nhìn quần hào, lạnh lùng nói:

- Lão phu khuyên các người hãy nên biết điều một chút mau rút lui đi thì hơn.

Tĩnh Không đại sư, Chương môn nhân của phái Nga Mi, bỗng trợn ngược đôi lông mày lên, nhìn Âm Phán Bốc Thông mà hỏi:

- Thí chủ là cao nhân của nơi nào? Xin cho bần tăng danh hiệu.

- Tên hiệu của lão phu là gì. Tốt hơn hết đại hòa thượng đừng nên hỏi tới!

Giang Kiện Tài cũng cười nhạt một tiếng xen lời nói:

- Đẳng nào các người cũng là những kẻ không dám trông thấy mặt người, Chương môn đại sư hà tất phải hỏi y như thế làm chi!

Âm Phán nghe nói liền quát lớn:

- Giang Kiện Tài! Người táo gan thật, dám nói hỗn như vậy?

- Nói hỗn đấy thì người làm gì được lão phu nào?

- Lão phu sẽ...

Âu Dương Siêu bỗng xua tay ra hiệu, nên Âm Phán không dám nói tiếp.

Âu Dương Siêu đưa mắt liếc nhìn đối phương một lượt, rồi trầm giọng nói:

- Bây giờ tại hạ trình trọng thanh minh một lần nữa, những môn hạ đệ tử của các người bị giết ở các nơi không phải do tại hạ giết đâu.

Nói tới đó, chàng ngừng giây lát lại nói tiếp:

- Tên mạo danh tại hạ là ai, tại hạ tin chắc việc này thế nào cũng có một ngày tại hạ sẽ tìm ra manh mối. Bây giờ tính đến ngày hẹn ước ở trên núi Hoàng Sơn chỉ còn có hơn hai mươi ngày thôi. Nếu các vị tin lời của tại hạ, xin hãy tạm nhẫn nại chờ đến ngày hẹn ước ở trên núi Hoàng Sơn hãy nói chuyện sau, bằng không...

Tĩnh Hư đạo trưởng xen lời hỏi:

- Bằng không thì thế nào?

- Tùy theo ý các ngài.

Tĩnh Không đại sư bưng bảo dạ rằng:

“Cứ cân nhắc tình hình đêm nay, chúng ta không làm gì nổi y đâu. Nếu còn kéo dài tình thế này chúng ta chỉ còn bị tổn thương thêm thôi chứ không có ích lợi gì cả. Chưa biết chừng tất cả những tinh anh của bảy đại môn phái sẽ bị hủy diệt cả ở nơi đây cũng nên! Chi bằng, nhân lúc này, chúng ta hãy rút lui trước đã, qua nốt đêm nay rồi hãy tính toán sau.”

Nghĩ như vậy, y liền từ từ nhìn Âu Dương Siêu rồi đáp:

- Thí chủ luôn mồm không nhận những vụ thảm án đó không phải do mình gây nên, hoặc giả bên trong còn có uẩn tình gì khác cũng chưa biết chừng. Nhưng thí chủ chưa có bằng cứ cụ thể để cho bần tăng và các người tin tưởng được.

Giang Mẫn lớn tiếng đáp:

- Tiểu sinh chẳng nói cho các vị là gì? Tiểu sinh chứng minh không phải là y đã ra tay.

Tĩnh Không đại sư vừa cười vừa nói tiếp:

- Vụ huyết án giết chết mấy chục nhân mạng như vậy quan trọng lắm, thí chủ chứng minh một cách vô bằng cứ như thế này, không những nhóm bần tăng chúng tôi không tin, mà đến đũa trẻ lên ba cũng không thể nào tin được.

Giang Mẫn hậm hực nói tiếp:

- Các người tự cho là nhân sĩ của danh môn chính phái, ngày thường lúc nào cũng làm ra vẻ đứng đắn và giàu hiệp nghĩa. Hình như trong võ lâm trừ các người ra, thì không còn người nào tử tế hết. Sự thật, hừ!...

Nói tới đó, chàng bỗng cười nhạt một tiếng, tỏ vẻ khinh rồi mắng chửi:

- Các người không ai là không ngông cuồng tự phụ, không phân biệt phải trái vô liêm sỉ, chỉ được vẻ quân tử bề ngoài thôi, chứ sự thật thì trong lòng gian xảo và dối trá vô cùng.

Bọn người của bảy đại môn phái bị chàng ta mắng chửi như vậy tức giận vô cùng, mặt đều biến sắc, người run lẩy bẩy.

Tĩnh Không đại sư tuy là một cao tăng rất thuần tính, nhưng nghe thấy Giang Mẫn mắng chửi như vậy, cũng phải cau mày lại, mặt biến sắc trợn tròn đôi mắt lên nhìn Giang Mẫn và quát bảo:

- Thí chủ còn ít tuổi trông mặt mũi lại rất khô ngô, không ngờ ăn nói lại khắc độc đến thế! Không khác gì một kẻ vô học. Chẳng hay...

Đại sư nói tới đó, bỗng cảm thấy mình là Chưởng môn của một môn phái, trước mặt đồ đệ và quần hùng mà lên tiếng mắng chửi đối phương như thế sẽ bị người ta chê cười cho ngay, cho nên ông ta nói tới đó liền ngắt lời, không dám nói tiếp, chỉ hờn giận liếc nhìn Giang Mẫn thôi. Giang Mẫn rất thông minh đã biết Tĩnh Không đại sư nói gì rồi, chàng định nói khích vài câu để cho ông ta tức tối một phen, như vậy mới đỡ tức, vì những người đó không tin tưởng mình, vì thị nhiều người hà hiếp người ít... Nhưng khi chàng vừa lên tiếng định nói thì Âu Dương Siêu đã cười nhạt và nhìn thẳng vào Tĩnh Không đại sư, lạnh lùng nói:

- Đại sư muốn tại hạ chứng minh phải không? Tại hạ xin tuân lệnh, nhưng chỉ sợ đại sư vẫn không chịu tin thôi.

Tĩnh Không đại sư nghiêm nghị đáp:

- Đáng tin thì tin, nhưng phải có bằng cứ hẳn hoi thì bần tăng mới có thể tin được.

Âu Dương Siêu cười nhạt một tiếng, nói tiếp:

- Đã có bài học trước, khi nào tại hạ lại ngu xuẩn mà chỉ đưa những bằng chứng bằng lời lẽ suông như hồi nãy để tốn hơi mất sức, và tốn thì giờ làm chi?

Tĩnh Không đại sư gật đầu nói tiếp:

- Xin thí chủ cứ nói thẳng, bần tăng sẵn sàng rửa tai nghe.

Lúc ấy, Tĩnh Hư đạo trưởng với sáu Chương môn nhân cùng quần hùng đứng lẳng lặng ở một bên, lẳng tai nghe hai người nói chuyện. Ai nấy đều thắc mắc vô cùng, không hiểu Âu Dương Siêu có dụng ý và định giở trò gì.

Âu Dương Siêu mỉm cười liếc nhìn quần hùng một cái, rồi bỗng nghiêm nét mặt, nhìn thẳng vào mặt Tĩnh Không đại sư và hỏi rằng:

- Xin hỏi đại sư, trong năm mươi mấy vụ huyết án đó, vụ huyết án đầu tiên xảy ra ở đâu? Vào ngày nào?

- Đêm mùng ba tháng này, ở huyện Đào Nguyên, tỉnh Hà Nam.

- Nạn nhân là đệ tử của môn phái nào?

- Bốn phái.

- Lần cuối cùng ở đâu?

Tĩnh Không đại sư suy nghĩ giây lát, rồi đáp:

- Đêm hôm rằm tháng này, ở cạnh hồ Bá Dương.

Giang Mẫn xen lời hỏi:

- Chính là lần tại hạ trông thấy phải không?

Tĩnh Khang đại sư gật đầu đáp:

- Phải!

Âu Dương Siêu ngẫm nghĩ giây lát, lại hỏi:

- Còn những vụ huyết án khác đều xảy ra trong thời gian từ mùng ba tháng này đến hôm rằm, phải không?

- Phải!

- Nhưng không biết những vụ đó xảy ra ở đâu?

- Đều ở hai bên bờ sông Đại Nam, Giang Bắc.

Âu Dương Siêu bỗng lớn tiếng cười:

- Như vậy đủ thấy những vụ huyết án đó, tuy có viết lại tên hiệu của Thần Châu tam kiệt, nhưng sự thật không phải Thần Châu tam kiệt chúng

tôi ra tay.

- Thí chủ chưa có gì chứng minh được.

- Trong thời gian đó, Thần Châu tam kiệt chúng tôi không ở Trung Nguyên.

- Các người không ở Trung Nguyên ư?

- Nếu ở Trung Nguyên, khi nào chúng tôi lại để cho bọn ác đồ ấy có thể giết hại những người vô tội, rồi còn vu oan giá họa như thế. Và tại hạ đã sớm cho chúng chết dưới lá cờ Tích Độc Truy Hồn rồi.

- Lúc ấy các người không ở Trung Nguyên thì ở đâu?

- Nghênh Băng nhai ở trên Thiên Sơn.

- Có gì chứng minh?

- Thần Châu tam kiệt với Nam Hải Bích Giao công chúa và hai nữ tỳ ở chơi trên đó mười ngày, cho mãi đến mừng mười tháng này mới rời khỏi núi ấy. Việc này có Băng Phách lão tiên bối chứng minh cho.

- Lời nói của thí chủ có thật không?

- Tin hay không là do ở đại sư, chứ tại hạ không muốn nói nhiều.

Tĩnh Không đại sư nghĩ ngợi giây lát, bỗng quay lại chấp tay chào sáu Chương môn nhân của sáu đại môn phái rồi niệm câu Phật hiệu mới nói:

- Thưa quý vị Chương môn, việc tối hôm nay bản tăng định tạm xếp sang một bên, đợi đến ngày hẹn ước ở trên núi Hoàng Sơn rồi cùng giải quyết một thể, không biết quý vị nghĩ sao?

Sáu Chương môn nhân nghe nói, ngạc nhiên vô cùng đưa mắt nhìn nhau nhưng không một ai lên tiếng cả.

Hoàng Phủ Siêu Chương môn nhân của phái Côn Lôn, bỗng lớn tiếng nói:

- Không được! Đệ tử của bảy đại môn phái chúng ta bị chết chóc nhiều như thế, chẳng lẽ chúng ta thân làm Chương môn lại chịu để yên hay sao?

Âu Dương Siêu bỗng lớn tiếng cười và nói, tiếp:

- Câu chuyện đêm nay người cũng oán trách cả tiểu gia nữa hay sao? Nếu người không phục cứ việc ra tay. Tiểu gia xin tiếp ngay, không để cho người thất vọng thì thôi.

Hoàng Phủ Siêu cả giận, đang định nhảy xổ tới, thì cạnh y đã có một người khẽ kéo áo và rì tai rằng:

- Hoàng Phủ huynh, chớ có lỗ mãng như vậy!

Hoàng Phủ Siêu nghe nói, mới biết người dặn bảo mình là Giả Văn Tín, Chương môn nhân của phái Cống Lai. Y là người đa mưu túc trí, xưa nay có tiếng độc ác khôn tả, và cũng là người hiểm trá nhất trong bọn bảy Chương môn.

Hoàng Phủ Siêu bỗng thấy y bảo mình đừng ra tay, biết y đã có mưu mô gì, nên phải nén lửa giận mà không nói gì nữa.

Giả Văn Tín ngăn cản Hoàng Phủ Siêu rồi liền cười ha hả xen lời nói:

- Lời nói của Âu Dương Siêu thiếu hiệp, tuy không thể hoàn toàn tin là sự thật, nhưng chúng ta cũng không thể không tin! Trước khi chưa biết rõ trắng đen, ý kiến của Nga Mi chương môn đại sư, thật sáng suốt, bốn Chương môn ta rất tán thành.

Giang Kiện Tài Chương môn phái Hoa Sơn cũng cười khà khà mấy tiếng, rồi xen lời nói:

- Giả huynh nói rất đúng, bốn Chương môn cũng tán thành.

Tĩnh Hư đạo trưởng Chương môn nhân của phái Thanh Thành cũng nói theo:

- Bần đạo cũng tán thành nốt.

Điền Tây, Chương môn nhân của phái Không Động bỗng cười khi một tiếng rồi nói:

- Các vị đã tán thành như vậy, bốn Chương môn cũng xin đồng ý.

Nghe bọn họ nói xong Giang Mẫn đưa mắt liếc nhìn Hoàng Phủ Siêu với Nhạc Công Vỹ hai người cười vẻ anh tú, hỏi hai người rằng:

- Chẳng hay hai vị nghĩ sao?

Hoàng Phủ Siêu với Công Vỹ đưa mắt nhìn nhau, rồi Hoàng Phủ Siêu tỏ vẻ bất đắc gật đầu đáp:

- Thôi được! Năm vị đã ý kiến nhất trí như vậy, thì thiếu số xin phục tùng đa số. Tôi, phái Côn Lôn, và phái Thiên Sơn đâu dám trái ý kiến của mọi người.

Hoàng Phủ Siêu nói tới đó ngừng giây lát, rồi nhìn Công Vỹ hỏi rằng:

- Nhạc huynh, nghĩ sao?

Công Vỹ gật đầu đáp:

- Hoàng Phủ huynh nói rất phải, tiểu đệ xin tuân theo.

Tĩnh Không đại sư nghe nói, biết hai người chưa hiểu tâm ý của mình, nên nhìn hai người mỉm cười, đoạn quay lại chấp tay vái chào Âu Dương Siêu rồi nói tiếp:

- Âu Dương Siêu thí chủ! Đến rằm tháng Ba, chúng ta tái chiến ở trên núi Hoàng Sơn nhé?

Nói xong, ông ta quay người lại, nói với quần hùng rằng:

- Chúng ta đi thôi!

Nói xong, ông ta quay người đi. Đệ tử của phái Nga Mi với quần hùng không những đồng môn đồ bị chết hay bị thương theo sau đại sư đi liền. Chỉ trong chốc lát, chúng đã mất dạng trong bóng tối ngay.

Chương 56

Không Giận Mà Oai

Bọn người của bảy đại môn phái đi mất dạng rồi, Âu Dương Siêu liền thân lá cờ Truy Hồn lại, liếc nhìn bọn Âm Dương song phán tám người một lượt rồi chấp tay vái chào, nói:

- Được các vị ra tay trợ giúp, Âu Dương Siêu tôi rất cảm ơn.

Tám người nọ vội chấp tay vái chào đáp lễ. Âm Phán Bốc Thông vội nói:

- Đường chủ hà tất phải khách khứa như thế! Thuộc hạ chúng tôi đến chậm một chút để Đường chủ phải bị kinh hoàng như vậy, xin Đường chủ thứ tội cho?

Âu Dương mỉm cười hỏi lại:

- Quý hạ làm chức gì thế?

Bốc Thông đáp:

- Thuộc hạ của Chấp Pháp đường.

- Là người trong Thập Nhị Sứ Giả ư?

Bốc Thông lắc đầu đáp:

- Bọn thuộc hạ đây là Âm Dương song phán, Hắc Bạch nhị vô thường, Tứ Kim Cương.

- Thế ra ngài là một trong Âm Dương song phán phải không?

- Thuộc hạ là Âm Phán.

- Quý tính danh là gì?

- Bốc Thông

- Dương Phán là vị nào?

Dương Phán Hân Vạn thấy Âu Dương Siêu hỏi vội chắp tay vái chào và đáp:

- Thuộc hạ Dương Phán Hân Vạn xin tham kiến Đường chủ.

Âu Dương Siêu gật đầu đáp lễ rồi nói:

- Xin Hân huynh khỏi cần đa lễ như thế.

Nói xong, chàng đưa mắt nhìn Hắc Bạch nhị vô thường, và Tứ Kim Cương sáu người hỏi tiếp:

- Còn danh hiệu của sáu vị, xin cho biết luôn thể...

Hắc Bạch nhị vô thường, Tứ Kim Cương nghe nói, liền lần lượt tới vái chào Âu Dương Siêu và tự báo danh hiệu cho chàng hay.

Tám người ấy, tuy đều là những tay gian hùng trong hắc đạo, oai trấn hồi ba mươi năm về trước, nhưng chúng đều ẩn tích lâu năm không hề bước chân ra giang hồ. Lúc này được Nhất Thống giáo dẫn dụ nên họ mới tái xuất giang hồ. Tuy tên tuổi chưa thay đổi nhưng tên hiệu họ không dám xưng hô những tên họ vẫn thường dùng khi tung hoành trên giang hồ xưa kia nữa.

Âu Dương Siêu mới bước chân vào giang hồ không lâu thì làm sao mà biết được những tên hiệu cũ của họ. Nghe họ báo danh hiệu xong, chàng không biết rõ gì về họ cả, nên chỉ mỉm cười gật đầu thôi. Âm Phán bỗng nhìn chàng hỏi:

- Xin hỏi Đường chủ hiện giờ Đường chủ định đi đâu thế?

Âu Dương Siêu ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Môn hạ của bảy đại môn phái đã bị giết hại ở khắp nơi Đại Giang Nam Bắc. Bây giờ tại hạ định đi xuống những nơi đó dò thám xem tên ác đồ nào đã giả mạo tên Thần Châu tam kiệt của chúng tôi...

Nói tới đó, chàng bỗng ngưng lời, nhìn Âm Phán và hỏi:

- Thế còn mấy vị thì sao?

Âm Phán cung kính đáp:

- Bọn thuộc hạ xin theo Đường chủ.

Âu Dương Siêu hơi cảm thấy ngạc nhiên, liền hỏi tiếp:

- Các người định theo tại hạ đi ư?

Âm Phán gật đầu và đáp:

- Thưa Đường chủ, nghe nói các Chương môn của bảy đại môn phái đều đem cao thủ của họ đuổi theo tìm kiếm Đường chủ, Đường chủ người ít thế cô, chỉ sợ...

Y nói tới đó ngừng giây lát mới nói tiếp:

- Giáo chủ rất quan tâm đến sự an nguy của Đường chủ cho nên mới đặc biệt phái Tân Kiếm đường chủ dẫn mười hai sứ giả cùng thuộc hạ các người xuống núi, chia đường đi tìm kiếm hiệp tung của Đường chủ để hiệp trợ và bảo vệ.

- Ồ!

Âu Dương Siêu kêu một tiếng như vậy, ngẫm nghĩ giây lát rồi nói tiếp:

- Âu Dương Siêu này có tài đức gì mà lại được quý Giáo chủ lưu ý như vậy?

Âm Phán vội đáp:

- Võ công của Đường chủ oai thế, tề Giáo chủ rất lấy làm ngưỡng mộ. Tề Giáo chủ rất mến chuộng những người có tài.

Âu Dương Siêu mỉm cười nói tiếp.

- Nhưng không biết quý Giáo chủ là ai? Chẳng hay Bốc huynh có chịu cho tại hạ được rõ không?

- Tề Giáo chủ với Đường chủ có liên quan rất mật thiết. Khi nào Đường chủ giá lâm Tổng đàn tề chức sẽ hay biết liền. Lúc này xin thứ lỗi thuộc hạ không thưa cùng trước.

Tuy Âu Dương Siêu nóng lòng muốn biết Nhất Thống giáo chủ là ai? Có liên can gì với chàng? Bây giờ chàng nghe thấy Âm Phán nói như thế, cũng như lời nói của Miêu Lãnh tam long vậy. Chàng biết Âm Phán không dám nói cho mình biết rõ đâu, dù có hỏi nữa cũng vô ích thôi. Cho nên chàng không hỏi thêm nữa, chỉ đưa mắt nhìn tám người kia và nói tiếp:

- Tối hôm nay xin cảm ơn tám vị đã ra tay trợ giúp, bây giờ xin mời tám vị ở lại nhà đi.

Âm Phán lắc đầu:

- Thuộc hạ thừa lệnh ra đây để bảo vệ Đường chủ, và hiệp lực trợ Đường chủ để quét sạch mọi việc ân oán, để Đường chủ được sớm trở về Tổng đàn tựu chức. Nhiệm vụ của chúng tôi chưa có quyền rút lui như vậy.

Âu Dương Siêu lớn tiếng cười và nói tiếp:

- Quý Giáo chủ thịnh tình hảo ý như vậy, Âu Dương Siêu tôi rất cảm ơn, nhưng...

Nói tới đó, chàng hơi ngừng giây lát nói tiếp:

- Âu Dương Siêu tôi gánh vác rất nhiều vụ án ở trên vai tôi phải tự thanh toán lấy, đâu dám phiền đến tám vị, mong tám vị nên ở lại đi thì hơn!

- Đường chủ hào khí như vậy, thuộc hạ chúng tôi rất lấy làm khâm phục. Đáng lẽ anh em thuộc hạ phải tuân lệnh nhưng lệnh của Giáo chủ nặng như núi Thái Sơn, nếu thuộc hạ về ngay lúc này, thế nào cũng bị nghiêm...

Không đợi cho Âm Phán nói dứt, Âu Dương Siêu đã xua tay, vẻ mặt trông rất oai nghị và đỡ lời:

- Huynh khỏi nói nhiều. Phiền huynh về thưa lại với quý Giáo chủ, việc của Âu Dương Siêu không thích người ngoài xen vào trợ giúp. Bằng không...

Nói tới đó, chàng đưa mắt nhìn tám người một lượt trầm giọng nói tiếp:

- Nếu ai làm như thế là khinh thị và làm nhục nhã Âu Dương Siêu tôi vô cùng. Âu Dương Siêu tôi quyết không để yên cho người ấy đâu.

Nói xong, hai mắt của chàng tia ra hai luồng ánh kinh khủng. Thái độ của chàng không giận mà oai, khiến ai cũng phải buông xuôi hai tay, cúi đầu xuống, lảng lạng không dám nói nửa lời.

Âu Dương Siêu ngẩng mặt lên trời nhìn trăng sao, lớn tiếng nói tiếp:

- Bây giờ đã canh ba. Âu Dương Siêu tôi cũng nói hết lời rồi, xin mời tám vị lên đường về Tổng đàn đi và đem chuyển lời của Âu Dương Siêu tôi thưa cùng với quý Giáo chủ.

Giọng nói của chàng như chém đinh chặt sắt hùng mạnh vô cùng, khiến ai cũng không dám phản kháng.

Bọn Bốc Thông, Hân Vạn tám người đưa mắt nhìn nhau, cau mày lại suy nghĩ giây lát rồi mới cung kính trả lời Âu Dương Siêu rằng:

- Đường chủ đã nói như vậy thuộc hạ đành phải tuân lệnh và xin cáo từ Đường chủ về Tổng đàn và chuyển thưa lời nói của Đường chủ với Giáo chủ vậy.

Nói tới đó, họ nhìn Âu Dương Siêu chấp tay vái chào và nói tiếp:

- Xin Đường chủ nên thận trọng giữ gìn thân thể.

Nói xong, họ quay người đi luôn.

Chỉ trong nháy mắt, tám cái bóng người đã mất dạng trong bóng tối ngay.

Âu Dương Siêu chờ tám người đó đi khỏi liền thở dài một tiếng, không biết chàng thở dài vì vừa thoát chết, hay là vì về vấn đề nào khác?

Giang Mẫn thung thảng bước tới, cái áo màu bạc của chàng đã nhuộm màu máu đỏ. Chàng thấy Âu Dương Siêu dính đầy máu, trông như người máu vậy. Âu Dương Siêu quay lại, nhìn chàng ta cau mày lại nói:

- Giang huynh hà tất phải dây dưa vào việc của đệ để cho người như bản như thế này!

Lời nói của chàng quá đột ngột khiến Giang Mẫn ngơ ngác không hiểu gì cả, nhưng chàng ta vội hỏi lại:

- Tại sao?

- Giang huynh với người của bảy đại môn phái không có thù oán gì cả, và huynh với đệ mới quen biết nhau, hà tất huynh phải dây dưa vào đó để gây thù gây oán với bọn họ làm chi?

Lúc ấy Giang Mẫn mới biết rõ ý nghĩa lời nói của chàng liền hậm hực trợn mắt lên nhìn chàng nói tiếp:

- Huynh thật là người vô lý hết sức!

Âu Dương Siêu thấy chàng ta nói mình như vậy cũng ngẩn người ra hỏi lại:

- Sao đệ lại vô lý?

- Tôi có lòng tốt ra tay trợ giúp, không những huynh không cảm ơn thì chớ, lại còn bảo đệ dây dưa vào việc của huynh? Huynh mới thật là người vô lý thì đúng hơn.

Nói xong, chàng ta sầm nét mặt lại, phùng mồm trợn mắt trông như một thiếu nữ đang hờn giận vậy.

Âu Dương Siêu thấy vậy, cau mày lại vừa cười vừa đỡ lời:

- Giang huynh khiển trách như vậy rất phải, sự thật trong thâm tâm đệ rất cảm ơn và khâm phục huynh đã ra tay trợ giúp và có lòng nghĩa hiệp như vậy, nhưng...

Chàng chưa nói dứt, Giang Mẫn đã xua tay, không để cho chàng nói tiếp, mỉm cười nói:

- Thôi được! Huynh đừng có nói nữa! Lòng của huynh như thế nào, đệ đã biết rõ hết! Nhưng...

Giang Mẫn nói tới đó ngừng giây lát lại nói tiếp:

- Bây giờ tôi đã can thiệp vào việc của huynh và đã kết thù kết oán với chúng rồi, dù huynh có nói là tôi làm như thế không nên không phải, cũng vô ích thôi.

Âu Dương Siêu gượng cười, thở dài một tiếng, rồi đáp:

- Lời nói của Giang huynh tuy có lý, nhưng người của bảy đại môn phái vừa nhiều vừa mạnh, vì việc của tiểu đệ mà Giang huynh kết thù kết oán với họ như thế, tiểu đệ không an tâm chút nào cả.

- Thế mà huynh đòi là nam nhi đại trượng phụ trong võ lâm! Và lời lẽ nói của huynh lại hủ hóa đến như thế. Huynh bảo trong lòng không yên như vậy, có bổ ích gì cho tôi không? Và lại chúng ta tuy không quen biết nhau bao giờ bây giờ mới làm bạn với nhau, nhưng tôi quyết tâm kết bạn với huynh rồi, vì việc của bạn, tôi không bao giờ từ chối hết. Dù có phải nhảy vào vạc dầu hay leo lên núi lửa, tôi cũng không bao giờ dám từ nan.

Nói xong, chàng liếc mắt nhìn Âu Dương Siêu một hồi, rồi mỉm cười nói tiếp:

- Âu Dương Siêu, tiểu đệ nói như vậy có phải không?

Âu Dương Siêu nghe nói bụng bảo dạ rằng:

“Y nói không sai chút nào. Việc này y đã can thiệp và đã kết thù kết oán với bảy đại môn phái rồi ta nói những lời đó có ích lợi gì cho y đâu! Huống hồ tối nay đã quen biết nhau, sau này tất nhiên là bạn rồi...”

Chàng nghĩ như vậy nhìn Giang Mẫn, trả lời bằng cách gật đầu mấy cái, nhưng không nói năng gì cả.

Giang Mẫn bỗng nhìn chàng, mỉm cười hỏi tiếp:

- Âu Dương huynh, vừa rồi tám người bịt mặt kia đều là thuộc hạ của huynh đấy à?

Âu Dương Siêu lắc đầu đáp:

- Không phải!

Giang Mẫn ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Thế sao họ lại xưng hô huynh là Đường chủ như vậy?

- Giáo chủ của họ muốn đệ làm Đường chủ Chấp Pháp đường của giáo phái cho nên họ mới xưng đệ là Đường chủ và tự nhận là thuộc hạ như thế.

- Giáo phái của họ là giáo gì thế?

- Nhất Thống giáo, Giang huynh có nghe thấy ai nói qua không?

Giang Mẫn nghĩ ngợi giây lát rồi lắc đầu đáp:

- Không, tiểu đệ chỉ nghe nói trong võ lâm có chín phái, một bang với Nhị cung là Nam Hải Bích Giao Cung và Mao Sơn Thiên Ma cung thôi, chứ chưa hề nghe thấy ai nói tới Nhất Thống giáo bao giờ.

Nói tới đó, chàng hơi ngừng giây lát nhìn mắt Âu Dương Siêu và hỏi tiếp:

- Nhất Thống giáo ấy hình như có vẻ thần bí lắm, có phải không, Âu Dương huynh?

- Phải!

- Âu Dương huynh có định làm Đường chủ cho Nhất Thống giáo không?

- Không! Tiểu đệ chưa biết một tí gì về nội tình của giáo phái ấy, cả Giáo chủ là ai đệ cũng không hay nốt, thì khi nào đệ lại theo họ một cách mù quáng như thế? Vả lại, chức vị cái gì Chấp Pháp đường chủ ấy, tuy chỉ kém Giáo chủ có một bậc thôi, nhưng đệ không thấy có cảm hứng chút nào cả.

Chàng nói tới đó, hai mắt bỗng sáng ngời, rồi ngừng giây lát lại nói tiếp:

- Hơn nữa, năm xưa tiên phụ biệt hiệu là Thần Kiếm Trấn Bát Hoang, võ công siêu tuyệt đến nỗi thiên hạ vô địch, oai trấn hoàn vũ. Tiểu đệ tuy ngu xuẩn không bằng tiên phụ thật, nhưng không khi nào đệ lại chịu khuất phục dưới trướng, để cho người ta sai bảo nhục đến thanh danh của tổ tiên.

Chàng vừa nói vừa tỏ vẻ nghiêm nghị, mặt đầy hào khí, khiến ai trông thấy cũng phải kính ngưỡng.

Giang Mẫn nghe nói gật đầu khen ngợi hào khí cao vắn của chàng. Chờ cho Giang Mẫn khen ngợi xong, Âu Dương Siêu bỗng hỏi tiếp:

- Giang huynh có biết lai lịch và xuất thân của tám người đó không?

Giang Mẫn lắc đầu đáp:

- Đệ mới bước chân vào giang hồ, nên rất ít biết những người trong võ lâm. Nhưng...

Nói tới đó, chàng bỗng ngẫm nghĩ giây lát rồi hỏi tiếp:

- Nghe những lời nói của họ và thấy võ công của họ, đủ biết họ đều là những nhân vật có tên tuổi, đã nổi danh trên giang hồ lâu năm và cũng là những tay cao thủ tuyệt đỉnh, phải không Âu Dương huynh?

- Giang huynh nói rất phải. Họ đều là những người kỳ tài, võ công của họ không kém gì những Chưởng môn của bảy môn phái ấy đã thắng nổi một người trong bọn tám người đó. Như vậy đủ thấy thực lực của Nhất Thống giáo mạnh.

(Thiếu trang 275 - tập 2, chương 59)

Thấy Giang Mẫn sốt sắng như vậy, Âu Dương Siêu cũng phải cảm động, gượng cười đáp:

- Không sao, một vết thương ở sau lưng và một vết thương ở đùi.

Chàng vừa nói vừa vén áo lên cho Giang Mẫn xem vết thương.

Thấy vết thương dưới đùi của Âu Dương Siêu lại ở ngay chỗ gần háng, Giang Mẫn hổ thẹn, hai má đỏ bừng quay mặt đi không dám nhìn.

Sự hổ thẹn đó đã tỏ rõ cho chàng ta là phận gái. Tuy vậy, chàng ta vẫn liếc mắt nhìn trộm vết thương của Âu Dương Siêu.

Tới khi chàng trông thấy vết thương của Âu Dương Siêu quá lớn như vậy, giật mình kinh hãi la lớn một tiếng:

- Ôi chà. Sao vết thương của huynh nặng như thế. Có sao không? Huynh bị thương nặng như vậy, sao không nói cho đệ hay, lại cứ cố gượng.

Giọng nói của Giang Mẫn có vẻ oán trách và cũng không kém sự lo âu, rồi chàng vừa nói vừa thò tay vào túi lấy một cái lọ nhỏ bằng ngọc trắng ra cho Âu Dương Siêu và nói tiếp:

- Đây là Chi Huyết Sinh Cơ tán của cha tôi chế ra dùng để chữa ngoại thương rất linh nghiệm, huynh mau dịt thuốc vào vết thương ở trên đùi đi, còn vết thương ở sau lưng, để đệ dịt thuốc hộ cho.

Âu Dương Siêu mở nút lọ ra, đã có một mùi thơm phưng phức, chàng đổ thuốc ra tay dịt vào vết thương, cảm thấy vết thương mát dịu, và cũng khỏi đau ngay. Chàng buột miệng khen ngợi:

- Thuốc cứu thương của Giang huynh quả thật là linh dược.

Giang Mẫn mỉm cười đỡ lấy lọ thuốc đổ vào vết thương ở sau lưng của Siêu rồi sẽ hỏi:

- Âu Dương huynh, đã thấy dễ chịu chưa?

- Cám ơn Giang huynh hai vết thương đã đỡ đau và trong người dễ chịu lắm rồi.

- Nếu vậy huynh cứ ngồi yên đừng cử động, điều hơi vận sức một hồi, chỉ một tiếng đồng hồ sau vết thương sẽ liền da ngay.

Âu Dương Siêu càng cảm động thêm, đưa mắt nhìn Giang Mẫn gật đầu mấy cái, rồi nhắm mắt lại, điều hơi vận sức. Chàng đứng cạnh đó, thấy không có việc gì làm, cũng ngồi xuống, nhắm mắt lại điều sức dưỡng thần một hồi.

Bỗng đằng xa có một tiếng tiêu vọng tới, tiếng tiêu ấy rất du dương và cũng u oán vô cùng, không khác gì một người đàn bà góa khóc đêm, khiến ai nghe thấy cũng phải ứa lệ...

Âu Dương Siêu với Giang Mẫn nghe thấy tiếng tiêu đó, cả hai cùng nghĩ thầm:

“Tiếng tiêu của ai sao mà ai oán nào nùng đến thế?”

Âu Dương Siêu còn nghĩ tiếp:

“Người đó là ai sao ở chốn hoang vu mà nhằm lúc canh sắp tàn lại thổi điệu tiêu rầu rĩ đến như vậy? Chẳng lẽ người đó có nỗi thương tâm đặc biệt gì chăng?”

Nghĩ tới đó, chàng từ từ mở mắt ra nhìn, liền thấy Giang Mẫn ngồi cạnh, đang bị tiếng tiêu làm cho cảm động đến hai mắt ứa lệ.

Chàng còn muốn tiếp tục nhắm mắt điều lực nhưng thấy tâm thần không sao ổn định được và cũng không thể nào kháng cự được sức hấp dẫn của tiếng tiêu ấy, nên chàng đưa mắt nhìn Giang Mẫn buột miệng hỏi:

- Giang huynh! Tiếng tiêu đó nghe ai oán và cảm động vô cùng. Chúng ta thử đến đó xem, xem ai đang thổi khúc tiêu ấy?

Nói xong, chàng vội đứng dậy đi luôn. Giang Mẫn hơi do dự một chút, rồi âu yếm hỏi chàng rằng:

- Âu Dương huynh! Vết thương của huynh đã lành lặn hẳn chưa để cứu chữa?

Âu Dương Siêu cảm động vừa cười vừa đáp:

- Linh dược của Giang huynh thực là thần diệu. Bây giờ tiểu đệ đã thấy hoàn toàn khỏi hẳn rồi.

- Được! Nếu vậy chúng ta cùng đến đằng kia xem ai thổi khúc tiêu ấy?

Thế rồi hai người cùng đi thẳng về phía có tiếng sáo.

Tiếng tiêu càng ai oán như khóc nức nở, khiến ai nghe thấy cũng không sao cầm lệ được. Hai người rón rén đi tới, không muốn làm kinh động người nọ để làm dứt tiếng sáo ấy.

- Giang huynh! Ta đi thôi!

Nói xong, chàng quay người lại, đang định cùng Giang Mẫn bỏ đi.

Khi đó thiếu nữ nọ đã ỏn ẻn quay lại nói:

- Hãy khoan!

Âu Dương Siêu quay người lại hỏi:

- Cô nương muốn chỉ giáo gì?

Thiếu nữ nhìn chàng, cười một cách rất lạnh, với giọng dịu dàng hỏi:

- Công tử đã nhận lầm thiếp là ai thế?

- Một người bạn của tại hạ.

- Mặt cô ta có giống thiếp không?

- Trông bề ngang thì giống hệt.

- Nàng có đẹp không?

Âu Dương Siêu gật đầu.

- Có đẹp hơn thiếp không?

Âu Dương Siêu ngắm nhìn nàng ta một hồi rồi đáp:

- Mỗi người có một sắc đẹp riêng, không ai hơn kém.

- Người khéo nói thật.

- Cô nương quá khen đấy thôi.

- Tên họ nàng ta là gì?

- Trác Tiểu Yến.

- Nàng là người yêu của công tử phải không? Công tử đang đi tìm kiếm nàng phải không?

- Phải.

- Sao công tử lại tới đây được?

- Bị tiếng tiêu của cô nương hấp dẫn mà tìm tới.

- Tiêu của thiếp thổi nghe có hay không?

- Tiếng tiêu của cô nương thổi quá hấp dẫn, nhưng...

- Nhưng ai oán lắm phải không?

- Tuổi của cô nương còn trẻ như vậy mặt lại đẹp như hoa nở, đáng lẽ không nên thổi những khúc tiêu ai oán và rầu rĩ như thế.

Thiếu nữ đột nhiên cười khanh khách, rồi lẳng lơ nói tiếp:

- Được. Nếu công tử nói như vậy, để tôi thổi một khúc tiêu vui vẻ cho công tử nghe nhé!

Âu Dương Siêu vội xua tay đáp:

- Cám ơn cô nương, nhưng tại hạ còn có việc bận phải đi ngay xin để cho khi khác.

Thiếu nữ ấy càng làm ra vẻ lẳng lơ thêm cười khi một tiếng rồi nói tiếp:

- Vội vàng thế làm chi! Tuy thiếp không phải là Yến muội của công tử, nhưng thiếp cũng không phải là hổ dữ ăn thịt người. Huống hồ hai vị vào trong Mê Tiên cốc của chúng tôi rồi, phải có duyên mới vào được như vậy. Sao có duyên lại không ở lại nghe một khúc Tiên âm của tiệp thiếp, rồi ở lại trong sơn cốc này ít lâu để thưởng thức mùi lạc thú của người đời.

Thiếu nữ nói tới đó bỗng đưa mắt liếc nhìn Giang Mẫn, lại lẳng lơ cười một tiếng rồi nũng nịu nói tiếp:

- Đời người như một giấc mộng, tuổi xuân kết thúc rất nhanh chóng, nên người ta phải biết kịp thời hành lạc. Giang tướng công bảo có phải không?

Âu Dương Siêu nghe thấy thiếu nữ ấy nói lời lẽ nhơ bẩn mà không thấy hổ thẹn chút nào, liền nghĩ thầm rằng:

“Thật là ta không thể trông mặt mà bắt hình dong được. Một thiếu nữ đẹp tuyệt như vậy mà lại là một cô gái dâm đăng như thế?”

Nghĩ tới đó, chàng bỗng sầm nét mặt lại, lạnh lùng nói:

- Cô nương là một thiếu nữ như vậy sao lại ăn nói vô sỉ đến như thế!

Thiếu nữ nghe thấy chàng nói như thế, lại lườm chàng một cái tình tứ và đáp:

- Ôi chà! Không ngờ công tử lại là một người gỗ, không biết phong lưu lạc thú gì cả? Sao người trẻ như vậy lại ăn nói những lời lẽ vô nghĩa như thế?

Âu Dương Siêu không muốn nói nhiều với nàng ta, liền quay lại nói với Giang Mẫn rằng:

- Giang huynh! Chúng ta đi thôi!

Nói xong, cả hai người quay mình đi luôn.

Hai người bỗng thấy bóng cây ở trước mắt rung động một cái và nghe thấy hai tiếng kêu “bộp bộp” thì ra hai người đầu cùng va chạm vào thân cây đau đến đổ đom đóm rồi té xuống dưới đất.

Hai người vừa rớt xuống dưới đất, định thần nhìn kỹ, đều kinh ngạc hết sức vì hai người thấy cảnh ở trước mặt hoàn toàn thay đổi, con đường đi hồi nãy đã biến mất. Hai người cùng quay lại nhìn cả thiếu nữ áo trắng vừa cười vừa nói:

- Hai vị quá nóng lòng như thế làm chi? Mê Tiên cốc của chúng tôi, tuy chưa chắc đã là một chốn mê tiên, nhưng cũng không phải là một nơi để cho người ta tùy tiện lui tới. Bây giờ hai vị sa ngã vào trong “Hoa Thụ Mê Tiên trận” rồi, muốn ra khỏi trận này khó lắm!

Âu Dương Siêu tức giận quát lớn:

- Ta không tin một trận hoa, cây nhỏ nhỏ này có thể giữ nổi anh em ta.

Nói xong, chàng giơ tay ra cầm cánh tay của Giang Mẫn và nói tiếp:

- Giang huynh! Chúng ta xông ra đi!

Nhằm một nơi khe hở, chàng cùng Giang Mẫn nhảy xổ về phía đó.

Hai người rõ ràng trông thấy phía đó có khe hở hẳn hoi, ngờ đâu khi nhảy tới nơi, đầu lại va chạm phải cành cây ngay.

Âu Dương Siêu tức giận vô cùng giở “Kiêu Dương thần công” chưởng lực ra tấn công một thế rất mạnh vào bụi cây ấy, nhưng chưởng lực cái thế vô song của chàng như là muối bỏ vào bể, không có công hiệu gì cả.

Giang Mẫn thấy vậy liền cau mày lại khẽ hỏi:

- Âu Dương huynh! Trận “Hoa Thụ Mê Tiên” này không phải là trận pháp tầm thường đâu, huynh chớ nên tốn phí một cách vô ích như thế. Ta hãy trầm tĩnh tâm thần một chút, xem xét kỹ lưỡng đã rồi sẽ tính sau.

Âu Dương Siêu nghe Giang Mẫn nói như thế rất phải, liền gật đầu. Chàng bỗng thấy thiếu nữ áo trắng lại cười vẻ lẳng lơ và nói tiếp:

- Cảm phiền hai vị ngồi nghỉ ngơi trong trận “Hoa Thụ Mê Tiên” này chốc lát để tĩnh dưỡng tinh thần, để tôi thổi một khúc tiên âm, tiên nhạc cho hai vị ngồi nghe nữa nhé!

Thiếu nữ ấy vừa nói dứt, hai người cảm thấy nàng ta tựa như đứng ở phía bên trái mình không xa, nhưng hai người nhìn về phía đó chỉ thấy mơ mơ màng màng đầy những bóng cây chớ không thấy gì hết, và cũng không thấy hình bóng của thiếu nữ đâu cả.

Âu Dương Siêu giận dữ nói:

- Con nhãi kia! Người muốn làm gì chúng ta?

Thiếu nữ áo trắng cười khanh khách đáp:

- Chà sao lời nói của công tử này lại hung ác đến thế! Thiếp đâu dám làm gì hai vị nào, thiếp đâu có nợ, hai vị yên tâm. Không bao giờ thiếp đã thương hai vị đâu.

Âu Dương Siêu lại hậm hực nói tiếp:

- Con nhãi vô sỉ kia, sau khi tiêu gia ra khỏi trận pháp này, thế nào cũng phá “Mê Tiên cốc” của người thành đất bằng mới thôi.

Thiếu nữ áo trắng lại cười khanh khách đáp:

- Được. Chờ bao giờ thiếu hiệp ra khỏi trận hãy nói sau. Nhưng bây giờ thiếu hiệp không nên nóng nảy như thế vội, cứ bình tĩnh ngồi nghe thiếp thổi tiêu đi. Nghe xong khúc tiêu của thiếp, hai vị sẽ cảm thấy mình vào cảnh tiên liền.

Nói xong, nàng lại mỉm cười một cách lẳng lơ vô cùng, khiến ai nghe thấy cũng cảm thấy dễ chịu hết sức.

Chương 57

Ảo Ảnh Diệu Tượng

Lúc ấy canh năm đã qua, trời đã sáng tỏ dần. Tuy trời đã sáng, nhưng trong trận “Hoa Thụ Mê Tiên” vẫn mơ mơ màng màng như lúc trời chưa sáng vậy.

Âu Dương Siêu không ngờ Hoa trận này lại có oai lực và thần diệu đến thế! Trong lòng chàng vừa rầu rĩ vừa tức giận...

Bỗng có tiếng kêu nổi lên, nghe rất du dương êm dịu, tựa như tiếng chim oanh hót vậy, càng nghe càng khoái chí. Dần dần tiếng kêu đó biến thành nhu mì và tựa như một cặp tình nhân trẻ tuổi đang nỉ non với nhau.

Âu Dương Siêu giật mình kinh hãi bụng bảo dạ rằng:

“Sao nhạc khúc của thiếu nữ này lại hay đến thế.”

Chàng chưa nghĩ dứt, tiếng tiêu lại thay đổi. Một lát sau, hai người cảm thấy ngây ngất vô cùng và hình như không sao cầm cự nổi.

Lúc ấy hai người đã bị tiếng tiêu làm cho say mê tưởng tượng như đang ở trong một ảo ảnh và phảng phất vô số mỹ nữ trẻ tuổi, mình khoác miếng lụa mỏng đang nhảy nhót quanh hai người.

Việc này đối với Giang Mẫn, nàng không biết là bi đát hay là hổ thẹn vì nó liên quan đến hạnh phúc của cả một đời người của nàng, cho nên đối với nàng rất quan trọng. Mấy điều đó đảo lộn trong đầu óc nàng, rút cục nàng nức nở khóc, nàng không hiểu tại sao khóc như vậy.

Lúc ấy đầu óc nàng bối rối, bút nào cũng không thể mô tả được nhưng đây là lần đầu tiên và lại hổ thẹn là bản năng của thiếu nữ.

Còn Âu Dương Siêu cũng hối hận và hổ thẹn vô cùng. Chàng ngơ ngác nhìn Giang Mẫn không biết nên giải thích với nàng sao cho phải. Bỗng nghe thấy nàng lên tiếng khóc, khiến chàng càng luống cuống thêm, nhưng việc đã xảy ra rồi, hổ thẹn hay cuống quýt không có ích lợi gì hết, nên chàng cố định thần và bụng bảo dạ rằng:

“Nam nhi đại trượng phu ai dám làm thì phải dám nhận, tuy ta mới quen biết nàng có một đêm và nàng cũng không phải là người yêu của ta, và nàng cũng không có một chút tình yêu nào. Nhưng đã lỡ như vậy rồi phải gánh vác hết hậu quả và trách nhiệm.”

Nghĩ như vậy, tuy chàng vẫn không yên, nhưng dễ chịu hơn trước nhiều, chàng gằn can đảm tiến lên, vái chào Giang Mẫn một cách ấp úng nói:

- Giang, chị... xin chị đừng khóc nữa, chỉ do tiểu đệ không nên phải khiến chị...

Chàng nói tới đó, bỗng cảm thấy khó nói lắm, ngừng giây lát, lại nói tiếp:

- Tuy tiểu đệ tôi đáng xử tử thật nhưng sự lầm lỗi đã gây lên rồi, chỉ mong chị lượng thứ cho tiểu đệ cũng suốt đời đi sát cánh với chị, không bao giờ rời khỏi nhau.

Chàng tưởng nói như thế, thế nào Giang Mẫn cũng nín khóc. Ngờ đâu, nàng vẫn nức nở như thường.

Chàng hiểu lầm, cau mày lại thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Hà! Đó là do sự vô tâm mà nên. Nhưng việc làm lỡ đã làm ra rồi, đệ cũng cảm thấy không còn mặt mũi nào trông thấy người nữa! Nếu chị không lượng thứ, bắt buộc tiểu đệ phải...

Nói tới đó, chàng ngừng giây lát, rồi nghiêng răng nói tiếp:

- Tiểu đệ chỉ có một cách là chết trước chị để tạ tội thôi!

Nói xong, chàng giơ tay lên nhắm Bách Hội huyệt của mình đánh xuống.

Sự khóc lóc của Giang Mẫn là do bi, hi và hổ thẹn gây nên, lời nói của Âu Dương Siêu như thế nào đều nghe rõ hết, nàng chỉ muốn nín ngay và ngả vào lòng an ủi chàng rằng:

“Không! Việc này không phải chỉ mình đại ca làm đâu, thiếp cũng làm nốt”

Hay là nàng nói:

“Chúng ta đều không có lỗi gì cả, lỗi này do con nhãi áo trắng thối tiêu gây nên.”

Nàng quen biết Âu Dương Siêu có một đêm tuy nàng có lòng yêu chàng đấy, nhưng dù sao nàng cũng là thiếu nữ mà thiếu nữ thì bao giờ chả hổ thẹn! Nên nàng giả vờ nức nở khóc để đợi Âu Dương Siêu đến gần an ủi nàng.

Ngờ đâu Âu Dương Siêu lại không hiểu ý của nàng lại định tự tử để tạ tội. Nếu chàng chết thì nàng sống sao được? Nàng thấy chàng giơ tay lên định đánh vào đỉnh đầu liền hoảng vô cùng, không còn giữ quẻ được nữa vội nhảy lên kinh hãi kêu la:

- Siêu đại ca!

Nàng vừa nói vừa nhanh nhen như điện chớp, nhảy lại giơ đỡ lấy tay chàng mắt lườm chàng vẻ nửa hờn nửa oán và nói tiếp:

- Đại ca ngốc thật!

Âu Dương Siêu thấy nước mắt của nàng vẫn chưa khô trông rất tội nghiệp, lại hỏi tiếp:

- Như vậy chị đã lượng thứ cho tiểu đệ chưa?

- Em có trách đại ca bao giờ đâu!

- Nếu vậy chị đã lượng thứ rồi phải không?

- Sao anh ngốc thế à...

Nàng nói tới đó, khẽ thở dài một tiếng, rồi tựa vào lòng Âu Dương Siêu vẻ mặt thẹn thùng khẽ nói tiếp:

- Quý hồ đại ca nhớ lời nói vừa rồi, đừng có đánh lừa tiểu muội là được.

Âu Dương Siêu nghe nàng nói như vậy ôm chặt lấy nàng và nói tiếp.

- Chị cứ yên tâm, đệ không phải là người vô tình, vô nghĩa, bạc bẽo như thế đâu

Giang Mẫn mỉm cười đáp:

- Nếu đại ca nuốt lời hứa thì tiểu muội thế nào cũng tự tử ngay trước mặt đại ca cho mà xem.

Âu Dương Siêu nghe nói, giật mình đến thót một cái vội nói lại rằng:

- Xin chị chớ có nghĩ như vậy. Tiểu đệ dám thề độc với chị, lòng này có trời chứng cho, nếu tiểu đệ sai lời sẽ...

Chàng chưa nói tới chữ “tử” thì Giang Mẫn đã vội giơ tay lên bịt lấy mồm chàng, và nũng nịu đỡ lời:

- Đại ca thật là... tiểu muội mới nói thế thôi chứ có bắt đại ca phải thề đâu!

Nói xong, nàng lườm chàng một cách rất tình tứ như hờn, như mừng, như hổ thẹn, trông rất đáng yêu và đẹp vô cùng.

Âu Dương Siêu đối với nàng, trong lòng tuy vốn dĩ chỉ có trách nhiệm thôi, chứ không có yêu đương, nhưng bây giờ chàng thấy nàng đẹp như thế, đã từ trách nhiệm biến thành yêu đương rồi.

Vì vậy chàng không sao cầm lòng được, vội cúi đầu xuống hôn nàng luôn. Hai người ôm lấy nhau hôn hít, quên hết cả hoàn cảnh. Đang lúc ấy, bỗng có tiếng cười khanh khách khiến hai người giật mình kinh hãi vội ngẩng đầu lên.

Hai người nghe thấy thiếu nữ áo trắng, với một giọng rất nhu mì, nói:

- Ối chà! Hai người âu yếm quá! Vừa mới đùa giỡn như điên như khùng mà vẫn chưa tận hưởng hay sao? Có cần tôi thổi khúc “Mê Tiên Diệu Vận” nữa hay không?

Giang Mẫn nghe nói, quát mắng:

- Con nhãi đê tiện kia, im mồm!

Thiếu nữ áo trắng cười khúc khích nói tiếp:

- Ối chà! Có phải vì chàng hung hăng quá, đó là đầu tiên không? Nhưng lần thứ hai... cô sẽ...

Giang Mẫn nghe sao nổi những lời lẽ dâm dăng ấy, liền quát mắng tiếp:

- Dâm phụ! Rõ không biết xấu hổ?

Thiếu nữ áo trắng vội đáp:

- Ối chà! Cô cho lời nói của tôi quá đáng ư?

Nói xong, y lại cười khanh khách và nói tiếp:

- Tôi nói như thế mà cô bảo tôi không biết xấu hổ, cô với y đùa bỡn điên đảo ở trên bãi cỏ thì sao?

Nói xong, y lại cười khanh khách hoài.

Giang Mẫn tức giận vô cùng cứ nghiến răng kêu cồm cộp, nhưng không làm gì nổi.

Chương 58

Hai Người Bạn Trẻ

Tuy Giang Mẫn tức giận đến nghiến răng mím môi, nhưng trái lại Âu Dương Siêu vẫn cứ bình tĩnh như thường. Chàng làm như không nghe thấy lời nói của thiếu nữ áo trắng vậy, nên không tỏ vẻ tức giận chút nào. Không phải là chàng không nghe thấy và cũng không phải là chàng không tức giận, nhưng sự thật chàng chỉ muốn phá tan “Mê Tiên trận” này và đánh chết thiếu nữ áo trắng ngay tại chỗ thôi. Tuy chàng có võ công rất cao siêu, nhưng tiếc thay, lúc này quả thật anh hùng không nơi dụng võ. Vì “Hoa Thụ Mê Tiên trận” này rất huyền ảo. Thiếu nữ áo trắng đứng ở đâu? Tiếng nói của nàng ở đâu vọng tới chàng cũng không biết nốt, nên bắt buộc chàng ta phải nén lửa giận mà ngồi nghĩ cách phá trận pháp này. Cho nên, chàng cố trấn tĩnh xem xét trận pháp này huyền ảo ở đâu, bằng không cứ tức giận như vậy chỉ vô ích thôi chứ không sao phá nổi trận pháp của đối phương đâu.

Chàng là người rất khôn ngoan, cho nên tha hồ thiếu nữ nọ nói gì, chàng cũng làm như không hay biết, chỉ ngấm ngầm chờ lúc thiếu nữ áo trắng hiện thân ra thôi. Vì chàng biết chỉ có lúc thiếu nữ ấy hiện thân, chàng mới xuất kỳ bất ý giở thủ pháp kỳ diệu tuyệt thế ra tìm chế được nàng ta và bắt ép nàng ta phải đưa hai người ra khỏi trận thôi, chứ không còn cách nào khác nữa.

Tuy Giang Mẫn cũng là một thiếu nữ rất thông minh nhưng vì lúc này nàng vừa hổ thẹn vừa tức giận nên mới hồ đồ như vậy. Nàng thấy Âu Dương Siêu trái lại bình tĩnh và ung dung như vậy, nàng hiểu ngay và hỏi Âu Dương Siêu rằng:

- Này, sao đại ca không nói gì? Lời nói của y thì khó nghe như thế mà đại ca lại chịu làm thính?

Nàng thấy người yêu vẫn bình tĩnh chẳng nói chẳng rằng nên mới thốt ra như thế. Sau thấy Âu Dương Siêu khẽ đẩy một cái nàng môi tỉnh ngộ, liền cười “khì” một tiếng. Đột nhiên, Âu Dương Siêu nhìn thẳng vào mặt Giang Mẫn nghiêm nghị khẽ hỏi:

- Mẫn muội! Trong nội công tâm pháp có câu “Tĩnh thì minh, minh thì định, có định thì tâm linh mới nảy nở, tâm linh nảy nở thì đầu óc mới tỉnh táo”. Như vậy ngoại ma ngoại vật mới không sao xâm nhập được người minh nữa.

Chàng mới nói tới đó đã nghe thấy thiếu nữ áo trắng cười khanh khách đỡ lời:

- Không ngờ tuổi của thiếu hiệp trẻ như vậy mà lại biết nhiều nội công tâm pháp đến thế! Nhưng chỉ tiếc rằng...

Nói tới đó, thiếu nữ ấy bỗng thở dài một tiếng mới nói tiếp:

- Hà! Bây giờ thiếu hiệp mới nghĩ tới thì đã muộn mất rồi. Bằng không đâu đã có xảy ra chuyện như hồi này...

Giọng nói của nàng ta tuy tỏ vẻ luyến tiếc, nhưng nghe vẫn động lòng vô cùng. Nhưng Âu Dương Siêu vẫn làm như không nghe thấy, cứ nhìn thẳng vào Giang Mẫn mà nói tiếp:

- Nàng ta nói kệ nàng ta, chúng ta làm như không nghe thấy được rồi. Dù nàng có nói khó nghe đến đâu, không lọt vào tai ta thì thôi, hà tất phải giận dữ cãi vã với nàng ta làm gì.

Giang Mẫn nghe thấy Âu Dương Siêu nói như vậy mới tỉnh ngộ, liền gạt đầu mỉm cười. Tiếp theo đó, nàng lẳng lặng ngồi điều công vận thức.

Tuy nội công của nàng không thâm hậu bằng Âu Dương Siêu, nhưng nội công của nàng cũng thuộc vào hạng tâm pháp thượng thừa, điều thức một lát, nàng đã quên bằng hết những cái gì đã xảy ra chung quanh ngay.

Âu Dương Siêu thấy Giang Mẫn đã vận công nhập thần rồi mới yên tâm, mặt tỏ vẻ hớn hờ, miệng tủm tỉm cười.

Thiếu nữ áo trắng đứng ở đâu. Âu Dương Siêu không trông thấy rõ, nên chàng chỉ nghe thấy tiếng mà không trông thấy người. Trái lại mọi hành động của hai người thì nàng áo trắng lại trông thấy rõ hết.

Đang lúc ấy, thiếu nữ áo trắng lại cười khánh khách và nói tiếp:

- Các người đừng có mừng vội, tuy không bị ngoại vật quấy nhiễu thật, nhưng cũng không thể nào ra khỏi chỗ này được đâu. Vả lại...

Thiếu nữ ấy nói tới đó bỗng ngắt lời, rồi giọng nói của nàng ta uyển chuyển như chim hoàng oanh hót mà nói tiếp:

- Này! Sao người lại nhắm mắt làm chi? Chả lẽ lời nói của ta không đáng lọt vào tai của người hay sao?

Tuy lúc này nàng không nói những lời lẽ thâm tà như trước nữa, nhưng Âu Dương Siêu vẫn không thềm nghe và cũng không trả lời.

Nàng ta thấy Âu Dương Siêu không trả lời liền thở dài một tiếng thật ai oán, rồi nói tiếp:

- Tôi biết lúc này công tử đang tức giận tôi. Sự thật câu chuyện xảy ra lúc nãy, tôi cũng rất lấy làm ân hận...

Âu Dương Siêu thấy nàng nọ nói như vậy quả thật cảm động, liền từ từ mở mắt ra nhìn. Tuy vẫn chưa trông thấy hình bóng của nàng ta, nhưng mắt vẫn nhìn về phía có tiếng nói của nàng, chàng hơi tỏ vẻ kinh ngạc và hỏi:

- Tại sao cô nương lại ân hận?...

- Tôi ân hận vì trót đã thổi bài “Diệu Vân Tiên Âm” ấy.

Âu Dương Siêu lạnh lùng nói tiếp:

- “Diệu Vân Tiên Âm” cái gì? Đó chẳng qua chỉ là một điệu nhạc hoang dã vô sĩ thôi!

Thiếu nữ áo trắng rầu rĩ thở dài một tiếng nói tiếp:

- Tiên âm cũng được mà dân khúc cũng chả sao. Tôi chỉ biết là tôi chỉ ân hận đã trót lỡ thổi bài đó là được rồi.

- Có tiếc cũng lỡ lắm rồi, bây giờ cô còn hối hận gì nữa!

- Tôi biết dù bây giờ có hối hận cũng đã muộn thật, nhưng...

- Nhưng cái gì?

- Tôi không ngờ lại có kết cuộc như vậy.

- Cô nương khéo ăn nói thật!

- Không phải tôi nói dối đâu, sự thật nó là thế.

- Lời nói dối quả thật khôn khéo!

- Tôi không hề nói dối ai bao giờ, lần này tôi đâu có ngờ lại có kết quả bi đát đến thế!

Âu Dương Siêu ngẫm nghĩ giây lát lại hỏi tiếp:

- Cô nương cho biết rõ nguyên nhân?

Thiếu nữ thở dài một tiếng với giọng rất êm dịu nói:

- Vì tôi thấy hai vị nhân phẩm đều tuấn tú, nội công rất tinh thâm nên mới thổi khúc mê tiên đó để thử xem nội công và định lực của hai vị ra sao, và cũng thí nghiệm xem “Mê Tiên khúc” của tôi mới học thành công nó công hiệu như thế nào, ngờ đâu...

Nàng nói tới đó bỗng thở dài một tiếng nói tiếp:

- Không ngờ cô nương lại là một thiếu nữ giả trai! Và lúc đầu tôi cũng không nghĩ đến, nên mới có sự lầm lẫn lớn như vậy...

Âu Dương Siêu nghe nói, nhận thấy lời lẽ của nàng ta cũng có lý liền bán tính bán nghi, hỏi tiếp:

- Sự thật có đúng như thế không?

- Tôi không nó dối nửa lời.

- Nếu vậy, việc này xảy ra, cô nương cũng không ngờ và đó chỉ là sự sơ suất vô tâm phải không?

- Đúng thế! Bằng không sao tôi lại ân hận?

- Thế tại sao cô nương lại giam giữ chúng tôi ở trong trận này?

- Công tử có thể lượng thứ cho tôi không?

Giang Mẫn mở mắt ra xen lời nói:

- Nếu hành động đó quả thật là vô tâm, thì tất nhiên tôi với đại ca tôi phải lượng thứ cho chị nhưng chỉ sợ...

Nói tới đó nàng bỗng ngắt lời không nói nữa. Thiếu nữ áo trắng bèn hỏi:

- Nhưng cái gì?

- Chỉ sợ lời nói của chị giả dối, và sự hối hận cũng không thật nốt.

- Cô nương không tin tôi ư?

- Nếu muốn tôi tin chị thì chị phải cho chúng tôi biết ngay cách ra khỏi trận pháp này.

- Quý hồ hai vị tin tôi và lượng thứ cho thì tất nhiên tôi phải chỉ đường cho hai vị ra khỏi trận pháp này chứ.

Âu Dương Siêu trầm giọng xen lời hỏi:

- Cô nương định dùng nó để uy hiếp chúng tôi ư?

Thiếu nữ áo trắng liền đáp:

- Tôi không có ý nghĩ đó!

- Thế cô có ý nghĩ gì?

- Tôi biết hai vị vẫn còn ghét hận tôi lắm, cho nên...

Nàng ta chưa nói dứt, Giang Mẫn đã vội đỡ lời:

- Chị sợ chúng tôi ra khỏi trận này, sẽ không để yên cho chị chứ gì?

Thiếu nữ áo trắng đáp:

- Vâng, tôi có sợ như thế thật.

Giang Mẫn ngẫm nghĩ giây lát, rồi vừa cười vừa nói tiếp:

- Chị cứ yên tâm, tôi với Âu Dương đại ca không phải là những người không biết điều như thế đâu.

Thiếu nữ áo trắng nghe thấy Giang Mẫn nói như vậy, liền mừng rỡ hỏi lại:

- Nếu quả thật hai đi đã lượng thứ cho tôi thì tôi thật sung sướng vô cùng.

- Quý hồ lời nói của cô là thật, và có cũng thật lòng hối hận, thì thế nào tôi với Âu Dương đại ca cũng lượng thứ cho cô.

- Cám ơn công tử, cám ơn cô.

Giọng nói của nàng rất ngây thơ, khiến ai ai cũng không thể ngờ rằng vừa rồi nàng ta lại thối được khúc tiêu rất đậm đàng như thế. Giang Mẫn lại nói tiếp:

- Bây giờ chị có thể cho chúng tôi biết cách ra khỏi trận pháp này không?

Thiếu nữ áo trắng gật đầu đáp:

- Bảo cách cho hai vị thì phiền phức lắm, để tôi đưa hai vị ra thì tiện hơn.

Lời nói của nàng chưa dứt Giang Mẫn với Âu Dương Siêu đã thấy một cái bóng thấp thoáng, và chỉ trong nháy mắt đã thấy thiếu nữ nọ đứng ở cạnh Giang Mẫn rồi. Nàng nắm tay Giang Mẫn một cách âu yếm rồi nũng nịu nói:

- Chị, theo tiểu muội ra khỏi trận pháp đi!

Nói xong, nàng đưa mắt tiếc nhìn Âu Dương Siêu mà tủm tỉm cười một cách rất đáng yêu.

Mặt nàng đẹp tuyệt trần, khiến Âu Dương Siêu trông thấy cũng phải động lòng. Chàng giật mình đánh thót một cái, vội vàng ngoảnh mặt đi, không dám nhìn vào bộ mặt lẳng lơ ấy nữa...

Thiếu nữ áo trắng nắm tay Giang Mẫn đi trước. Âu Dương Siêu theo sau, chỉ trong thoáng cái đã ra khỏi “Mê Tiên trận” liền.

Lúc ấy đã là trước giờ Ngọ, Âu Dương Siêu với Giang Mẫn quay đầu lại nhìn trận mê tiên, thấy nơi đó trồng những cây hoa cao chừng bốn năm thước, nhưng nếu người không biết kỳ môn thuật số, vào trong đó sẽ thấy hoàn cảnh bên trong khác ngay, dù người đó võ công có cao siêu đến đâu cũng không sao ra được.

Từ khi bước chân vào giang hồ đến nay, mấy tháng nay Âu Dương Siêu đã đấu với rất nhiều tay cao thủ của võ lâm như các người Chưởng môn của bảy môn phái chẳng hạn nhưng chàng chưa hề đối phó với một trận pháp kỳ ảo như thế này bao giờ. Đây là lần đầu tiên, cho nên ra khỏi trận pháp đó rồi, chàng cứ ngẩn người ra nhìn những cây nọ hoài.

Chàng đứng nhìn một hội, rồi bụng bảo dạ rằng:

“Trí tuệ của người đời quả thật thần kỳ khôn lường. Chỉ một miếng đất nho nhỏ, trồng mấy chục cây hoa thường mà bên trong lại thần kỳ đến thế!”

Chàng đang nghĩ ngợi thì thiếu nữ áo trắng bỗng mỉm cười nhìn chàng và hỏi:

- Này! Các người đang nghĩ ngợi gì thế?

Thì ra lúc ấy, Giang Mẫn cũng đang ngẩn người ra nghĩ ngợi như Âu Dương Siêu vậy.

Âu Dương Siêu thấy thiếu nữ nọ trong vẻ mặt ngây thơ nhưng lại lẳng lơ vô cùng, nên chàng liếc nhìn bộ mặt tuyệt đẹp của nàng ta, tùm tùm cười và hỏi:

- Cô nương có phải là chủ nhân của bốn sơn cốc không?

Thiếu nữ áo trắng tùm tùm cười, khẽ gật đầu.

Âu Dương Siêu lại hỏi:

- Xin hỏi cô nương quý tính danh là gì?

- Tôi là Lăng Giao Cơ.

Giang Mẫn cũng xen lời hỏi:

- Trong sơn cốc này chỉ có một mình cô ở?

Giao Cơ lắc đầu đáp:

- Đúng ra thì có những bốn người kia, nhưng sự thật chỉ có hai người rưỡi thôi.

Giang Mẫn với Âu Dương Siêu nghe nói đều ngẩn người ra ngạc nhiên hỏi lại:

- Tại sao lại có thể tính được hai người rưỡi thôi?

- Một đôi vợ chồng già, người đàn ông điếc, người đàn bà câm như vậy đôi vợ chồng đó hợp lại không là một người là gì.

Giang Mẫn lại hỏi tiếp:

- Thế còn nửa người nữa?

- Ngoài ra một người là tôi, còn nửa là thằng nhỏ bảy tuổi.

Âu Dương Siêu với Giang Mẫn nghe thấy nàng nọ giải thích xong, mới hiểu bốn người mà chỉ coi là hai người rưỡi là thế, nên cả hai đều cười ồ, Giang Mẫn lại hỏi tiếp:

- Thế ba người đó hiện bây giờ ở đâu?

- Bây giờ đã gần Ngọ, lúc này có lẽ họ đang bận làm cơm.

Lăng Giao Cơ gật đầu, nhưng lại lắc đầu đáp:

- Họ là đầy tớ của sư phụ tôi là đúng hơn.

Âu Dương Siêu lại xen lời hỏi:

- Sư phụ của cô tên họ là gì?

- Tôi không biết.

Giang Mẫn tỏ vẻ thắc mắc nhìn nàng hỏi:

- Là thật, chị không biết tên hiệu của sư phụ mình?

- Không thấy sư phụ nói cho tôi biết.

- Thật không?

- Việc gì tôi phải nói dối chị.

Âu Dương Siêu lại hỏi:

- Thế sư phụ của cô nương có ở đây không?

Câu hỏi đó quả thật là thừa và cũng ngô nghê là khác, nếu sư phụ của Giao Cơ có ở đây thì sao nàng bảo sơn cốc này chỉ có một đôi vợ chồng già vừa điếc vừa câm và một đứa nhỏ chứ không nhắc nhở đến sư phụ cô ta?...

Bộ mặt tươi đẹp của Giao Cơ bỗng rầu rĩ và u oán nói tiếp:

- Khi tôi lên chín, sư phụ của tôi đã quy tiên rồi..

Giang Mẫn lại xen lời hỏi:

- Thế đôi vợ chồng già cũng không biết hay sao?

- Vợ chồng ông ta theo sư phụ tôi lâu năm, tất nhiên phải biết rõ.

- Thế chị có hỏi vợ chồng ông ta không?

- Có hỏi qua.

- Vợ chồng họ nói sao?

- Họ bảo chờ khi nào tôi học hết những võ công mà sư phụ tôi để lại cho, thì lúc ấy mới chịu nói cho tôi biết sư phụ tôi là ai.

Giao Cơ nói tới đó, ngừng giây lát lại nói tiếp:

- Họ lại nói đó là mệnh lệnh của sư phụ tôi trước khi hấp hối đã trời như thế, nên họ không dám trái lệnh.

Giang Mẫn ngẫm nghĩ giây lát lại hỏi tiếp:

- Bây giờ cô đã học thành công những võ công của sư phụ để lại cho chưa?

Giao Cơ nghĩ một lát, rồi mới đáp:

- Tôi đã học được bảy tám phần rồi.

Âu Dương Siêu bỗng phát biểu ý kiến:

- Theo sự ước đoán của tôi, thì sư phụ của cô nương thế nào cũng là một võ lâm tiền bối cao siêu, và còn biết nhiều môn kỳ học nữa.

Giao Cơ nghe nói hai mắt bỗng sáng ngời hơn hờ gật đầu đáp:

- Phải, ông già điếc có nói cho tôi hay, võ công của sư phụ tôi không những rất cao mà đã luyện tới mức thượng thừa, văn học cũng giỏi và còn biết cả kỳ môn thuật số lẫn Hà Lạc đồ thư.

Nàng càng nói càng cao hứng, mặt cũng rất kiêu ngạo và thao thao bất tuyệt nói tiếp:

- Nếu sư phụ tôi còn sống thế nào cũng là dương kim vô địch của thiên hạ...

Chương 59

Chồng Điếc Vợ Câm

Lúc Giao Cơ nói chuyện về mặt rất phấn khởi nhưng rất tự nhiên chứ không có vẻ gì là kiêu căng và nói khoác hết.

Âu Dương Siêu với Giang Mẫn nghe Giao Cơ kể xong, tuy trong lòng không vui nhưng vì thấy người môn đồ nào cũng vậy, bao giờ cũng coi sự phụ của mình là giỏi nhất thiên hạ, chứ không bao giờ lại chịu bảo sự phụ là hèn kém hết. Nói tóm lại Giao Cơ khen sự phụ mình trước mặt người ngoài như vậy thì đó là kính phục sự phụ của mình, chứ không phải là nàng nói khoác quá lỗ nên hai người cũng lượng thứ cho nàng ta.

Cho nên hai người tuy không vui, nhưng cũng thông cảm nàng mà chỉ nhìn nhau mỉm cười thôi.

Giang Mẫn bỗng nhìn Giao Cơ mỉm cười và nói:

- Nếu vậy, bây giờ chị có thể trở nên là người vô địch thiên hạ rồi.
- Có lẽ nhưng tôi không thể được.

Âu Dương Siêu vừa cười vừa xen lời hỏi:

- Tại sao thế? Cô chả đã...

Chàng chưa nói dứt, Giao Cơ hình như đã biết rõ tâm sự của chàng, nên vừa cười vừa giải thích rằng:

- Sự phụ tôi tuy đã truyền thụ cho tôi những võ công tuyệt thế thật nhưng đa số là quá thâm ảo.

Nói tới đó, nàng bỗng nghiêm nét mặt nói tiếp:

- Tuy nhiên tôi cũng miễn cưỡng học hiểu được, nhưng tôi tự biết còn nhiều môn quá thâm ảo khiến tôi không sao mà hiểu thấu được hết, có lẽ phải luyện tới khi nào bằng sư phụ tôi, thì mới phát huy hết oai lực thần ảo ấy cho nên, hà, sao tôi lại ngu ngốc đến thế?!

Nói xong, nàng đưa mắt nhìn Âu Dương Siêu hai người tùm tùm cười, hai má của nàng đỏ bừng hổ thẹn cúi đầu xuống.

Lúc ấy, mặt của nàng không còn vẻ lẳng lơ như trước mà trông nàng đẹp một cách thoát tục không khác gì một tiên nữ vậy, nhưng dù nàng đẹp đến đâu, cũng không giấu được vẻ ngây thơ, hiển nhiên nàng còn là một cô bé thơ dại, nhưng vẻ hổ thẹn này của nàng, cũng đủ làm cho người ta động lòng thương yêu rồi.

Âu Dương Siêu thấy nàng ta bẽn lễn như vậy mới hơi động lòng bụng bảo dạ rằng:

“Nghe lời nói và xem thái độ của nàng ta bây giờ thì rõ ràng nàng là một cô bé ngây thơ tâm địa rất thuần túy, chỉ cần khéo điều luyện nàng, thế nào nàng cũng trở nên một vị cân quắc anh hùng.”

Nghĩ tới đó chàng đối với Giao Cơ đã có thiện cảm và còn yêu mến là khác nên chàng mỉm cười và khuyên nàng ta rằng:

- Lẳng cô nương, việc gì mà cô phải tự hổ thẹn như thế, tôi thiết nghĩ trên đời này không có việc gì khó cả, quý hồ mình chăm chỉ học hành thì thế nào cũng thành công. Cổ nhân đã dạy, “Có công mài sắt, thế nào mà chả có ngày nên kim”.

Giang Mẫn thấy Âu Dương Siêu khen nàng ta như vậy, cũng xen lời cổ vũ:

- Phải đấy, có công mài sắt có ngày nên kim, quý hồ chị bằng lòng chịu khó học tập thì thế nào chị cũng học được hết những võ công của sư phụ chị để lại.

Giao Cơ cảm động nhìn hai người và đáp:

- Cám ơn hai vị đã khuyến khích cho tiểu muội, nhưng tiểu muội tin chắc không thể nào tiểu muội học hết được những võ công của sư phụ để lại cho đâu.

Giang Mẫn xen lời hỏi:

- Tại sao?

Giao Cơ khẽ đáp:

- Vì tôi thông minh có hạn.

Nàng ta nói rất đúng, dù chăm chỉ đến đâu mà không có thông minh thì khó mà thành công theo ý muốn.

Giao Cơ đẹp như hoa nở, mới trông thấy mặt nàng Âu Dương Siêu đã ví nàng ta là U lan, và Trác Tiểu Yến là người yêu từ nhỏ của mình là hoa bách hợp.

Hoa bách hợp tuy vừa thơm vừa đẹp nhưng không tao nhã bằng U lan trồng ở trong núi, chỉ xem bề ngoài cũng đủ biết Giao Cơ là một người rất thông minh, nhưng nàng lại tự nhận mình là một người ngu xuẩn, trí tuệ có hạn thôi. Nàng tự khiêm, hay là...?

Âu Dương Siêu liền bưng bảo dạ rằng:

“Chả lẽ sư phụ của nàng để lại những bí quyết và kiếm phổ thâm ảo tinh tế quá nên nàng không sao hiểu được chăng?”

Chàng đang nghĩ ngợi thì bỗng có một tiếng gọi nữ ị:

- Dì ơi!

Rõ ràng là tiếng của một đứa nhỏ, chàng vội vàng quay lại nhìn chỗ cách mình hơn mười trượng có một con bé lên bảy lên tám, đang ở phía đằng xa nhảy tới, mỗi cái nhảy của nó đi xa hơn trượng. Con nhỏ ít tuổi mà khinh công cao siêu như thế, thật là hiếm có.

Giang Mẫn với Âu Dương Siêu biết con bé này là người mà Giao Cơ vừa nói là nửa người đấy. Con bé vừa nhảy tới gần, nó đã kêu “ủa” một tiếng, tròn tròn đôi mắt lên nhìn Âu Dương Siêu và Giang Mẫn.

Rồi nó quay lại hỏi Giao Cơ rằng:

- A dì, hai người này đến làm gì thế, sao lại vào trong sơn cốc chúng ta như vậy.

Giao Cơ mỉm cười, vừa vuốt ve đầu tóc đen nhánh của con bé và nói:

- Hai vị này là bạn mới của dì, Xảo Xảo lại đây chào thúc thúc với dì đi.

Xảo Xảo nghe nói vội chạy lại chào Âu Dương Siêu và Giang Mẫn rằng:

- Thúc thúc, a...

Nó chỉ nói đến chữ “a”, bỗng thấy nói như thế không nên nên nó trợn mắt nhìn Giao Cơ và hỏi:

- A dì, không đúng.

Giao Cơ ngạc nhiên nhìn Xảo Xảo hỏi lại:

- Cái gì không đúng hở Xảo Xảo?

Xảo Xảo đáp:

- Hai người này đều là thúc thúc, thì tại sao lại bảo Xảo Xảo gọi là thúc thúc với a dì như vậy? Cho nên Xảo Xảo bảo là không đúng.

Giao Cơ nghe thấy con nhỏ giải thích mới hiểu con nhỏ bảo không đúng là nghĩa lý gì rồi, nên liền cười khì một tiếng và hỏi lại:

- Xảo Xảo thử xem trong hai người đó có phải có một người là a dì không?

Xảo Xảo nghe thấy Giao Cơ nói như vậy, liền ngăm nhìn Giang Mẫn và Âu Dương Siêu một hồi...

Âu Dương Siêu với Giang Mẫn thấy Xảo Xảo ngây thơ như vậy liền mỉm cười đứng yên để cho con bé nhận xét.

Xảo Xảo ngăm nhìn một hồi, rồi cười khúc khích nói:

- Cháu đã nhận ra rồi.

Con nhỏ nói tới đó chỉ tay vào Giang Mẫn rồi hỏi Giao Cơ rằng:

- A dì, Có phải vị này cũng là a dì không?

Giao Cơ mỉm cười gật đầu đáp:

- Phải rồi, cháu mau chào a dì đi.

Xảo Xảo nhìn Giang Mẫn nũng nịu gọi:

- A dì.

Giang Mẫn thấy Xảo Xảo là một con nhỏ thông minh khả ái nên nàng tiến lên hai bước, ôm mặt Xảo Xảo khen ngợi rằng:

- Xảo Xảo thông minh thật.

Xảo Xảo rất ngây thơ, mặt tùm tùm cười. Cái cười của nó rất ngọt ngào hai mắt còn tỏ vẻ vui mừng hết sức. Đột nhiên có tiếng động và có hai bóng người nhanh như điện chớp phi tới.

Khi hai người đó hạ chân xuống đất Âu Dương Siêu với Giang Mẫn mới thấy rõ đó là một ông già tuổi ngoài sáu mươi và một bà già tuổi ngoài năm mươi.

- Cha, mẹ!....

Xảo Xảo đã nhanh như mót con chim cắt nhảy xổ vào lòng bà cụ.

Thì ra ông già với bà cụ ấy chính là mẹ của Xảo Xảo và cũng là đầy tớ của sư phụ Giao Cơ, hai người này vì một cam một điếc nên hợp lại Giao Cơ chỉ coi như một người thôi.

Bà cụ ẵm lấy Xảo Xảo hai mắt cứ nhìn vào Âu Dương Siêu với Giang Mẫn rồi lại đưa mắt nhìn Giao Cơ.

Giao Cơ ở với đôi vợ chồng cam và điếc này từ hồi còn nhỏ, không những biết hết cử chỉ và lại còn biết hết cả ý tứ của hai người nữa, nên nàng mỉm cười và nói với bà cụ ấy rằng:

- Bà cam, hai người này là bạn của tôi mới quen biết đều là quang minh chính trực cả.

Bà cảm nghe xong, mới yên chí, rồi giơ tay ra hiệu cho ông già đứng cạnh đó hiểu. Ông già điếc là chồng của bà ta, thấy vợ giải thích như vậy, liền quay lại hỏi Giao Cơ rằng:

- Thiếu chủ biết tên của họ, lai lịch và môn phái cùng sư phụ của hai người rồi chưa?

Giao Cơ lắc đầu đáp:

- Tôi chưa hỏi họ những điều đó.

Ông già điếc tuy không nghe được nên không biết Giao Cơ nói những gì, nhưng thấy Giao Cơ lắc đầu, ông ta biết là nàng ta không biết, nên ông ta giơ tay ra hiệu giải thích cho người vợ cảm hay.

Rồi ông ta nghiêm nghị nói với Giao Cơ tiếp:

- Thiếu chủ, không phải lão bộc này nói nhiều, người trên giang hồ rất xảo hoạt bề ngoài, trông rất nhân nghĩa, lời nói có vẻ quang minh chính trực, nhưng trong lòng họ lại xảo trá khôn tả. Tên họ, lai lịch, sư thừa và môn phái của họ ra sao... tiểu chủ không biết một tí gì mà sao lại dám kết bạn với họ như vậy, thì thật sơ ý quá. Và lại bốn cốc ở chỗ hoang vu này, xưa nay không ai biết, sao bỗng nhiên họ lại đến như vậy? Biết đâu họ là...

Ông già điếc chưa nói dứt, thì Giao Cơ đã cau mày lại xua tay không cho y nói tiếp, mặt tỏ vẻ không vui và trả lời:

- Thôi thôi đừng nói nhiều nữa tôi đã biết hết rồi.

Nói xong, nàng nhìn Âu Dương Siêu và Giang Mẫn hai người vẻ bên lên và nũng nịu giải thích:

- Hai vị chớ có tức giận, vợ chồng ông già này được lệnh của ân sư bảo trông nom tiểu muội, cho nên vợ chồng họ rất thương tiểu muội, chỉ sợ tiểu muội kết giao với những kẻ gian ác...

Nàng nói tới đó hơi ngừng giây lát lại nói tiếp:

- Tôi đã biết hai vị đều xuất thân từ danh môn chính phái và không phải là những quân gian ác xảo trá, nhưng muốn làm vợ chồng cảm điếc này yên

tâm xin hai vị cho biết sư thừa và môn phái.

Ông già điếc, bà già câm, một người mồm nói được mà tai không nghe được, một người tai nghe được mà mồm không nói được. Giao Cơ nói gì tuy ông già điếc không nghe, nhưng bà già câm đã dùng tay ra hiệu cho ông ta.

Cho nên Giao Cơ vừa nói xong, cả hai người bốn mắt đều nhìn chòng chọc vào Âu Dương Siêu với Giang Mẫn để đợi chờ hai người nói tên họ và lai lịch cho hai vợ chồng họ nghe.

Âu Dương Siêu bỗng nghe thấy ông già điếc nói như vậy đã bực mình, nhưng nghe Giao Cơ giải thích thì không còn giận nữa trái lại chàng thấy lời nói của ông già điếc tuy hơi quá khích một chút nhưng vì lão ta trung thành với chủ nên thật đáng kính. Như vậy ông ta là người có nghĩa khí chứ không phải là người thường, nên chàng vừa nghe thấy Giao Cơ nói xong liền lớn tiếng đáp:

- Tại hạ là Âu Dương Siêu, môn hạ của Võ lâm Tam tuyệt, còn Giang hiền muội đây là Giang Mẫn môn hạ của...

Chàng định giới thiệu cả tên họ và sư thừa của Mẫn, nhưng chàng với Giang Mẫn tuy đã thành vợ chồng rồi, nhưng từ khi chàng biết nàng đến giờ đầu đuôi mới có một đêm, ngoài việc biết tên họ của nàng ta ra, chàng không hề biết thêm gì khác, vì thế chàng mới nói chữ của thì ngắt lời không sao nói tiếp.

Giao Cơ xen lời hỏi:

- Của ai? Sao công tử không nói?

Âu Dương Siêu đưa mắt nhìn Giang Mẫn, nàng nọ mỉm cười, rồi vừa cười vừa trả lời với Giao Cơ rằng:

- Âu Dương đại ca đã nói rõ tên họ và sư thừa cho chị biết rồi, chị còn bảo anh ấy nói gì nữa?

- Tôi muốn biết sư thừa của chị.

- Những điều gì mà Âu Dương Siêu đại ca đã nói được đều nói cả cho chị nghe rồi.

- Tại sao sư thừa của chị lại không nói ra được cho em nghe?

- Vì anh ấy không biết sư thừa của tôi.

- Âu Dương công tử cũng không biết sư thừa của chị?

- Chị không tin hay sao?

Giao Cơ ngẫm nghĩ giây lát rồi lại nói tiếp:

- Nếu Âu Dương công tử không biết thì xin chị nói cho tiểu muội hay vậy.

- Có thể tôi nói cho chị biết được, nhưng tôi có một điều kiện này?

- Điều kiện gì?

- Chị cũng phải cho tôi biết tên họ sư phụ của chị.

- Việc này...

- Chị không muốn hay sao?

Giao Cơ lắc đầu đáp:

- Không phải là tiểu muội không muốn, sự thật chính tiểu muội cũng chưa biết tên tuổi của ân sư, xin chị tha thứ cho.

- Chị không biết vợ chồng ông già này hay sao?

Nói xong, Giang Mẫn đưa mắt nhìn vợ chồng ông già câm điếc.

Giao Cơ nghĩ ngợi giây lát, bỗng trợn mắt nhìn bà cụ câm và hỏi:

- Bà câm, bà nói cho ông già điếc hay, bảo ông ta cho biết danh hiệu của ân sư tôi đi.

Bà già câm nghe nói lắc đầu tỏ vẻ không được, một mặt giơ tay ra hiệu cho ông già điếc hay.

Ông già điếc nhìn Giao Cơ một hồi rồi đáp:

- Không phải lão nô bộc không chịu nói, nhưng đó là di mệnh của lão chủ nhân.

Y vừa nói tới đó, bỗng đưa mắt nhìn Âu Dương Siêu hỏi:

- Công tử có thật là đệ tử của Võ lâm Tam tuyệt không?

Âu Dương Siêu nghe giọng nói của ông già điếc có vẻ làm bộ làm tịch và hình như không tin mình vậy, nên chàng trợn ngược đôi lông mày lên và lớn tiếng đáp:

- Có phải là ngài không tin không?

Bà già cầm vôi xua tay ra hiệu lại cho ông già điếc hay, ông già lạnh lùng đáp:

- Võ lâm Tam tuyệt đã tuyệt tích giang hồ ba mươi năm nay rồi, khi nào lại có một đệ tử trẻ tuổi như vậy?

Âu Dương Siêu nghiêm nghị đáp:

- Giang hồ đại hiệp mà ngài cũng không tin là thật hay sao?

Bà già cầm lại ra hiệu cho ông già điếc hay, ông già ấy bỗng tỏ vẻ mừng rỡ hỏi:

- Nếu vậy ba vị ấy còn mạnh giỏi cả phải không?

Âu Dương Siêu hỏi lại:

- Thế ngài cũng biết ba vị ân sư của tại hạ hay sao?

Ông già điếc đáp:

- Ba vị ấy là bạn rất thân của lão chủ nhân chúng tôi.

Chương 60

Nhà Nhỏ Thần Bí

Tuy Giao Cơ không biết sư phụ của Âu Dương Siêu - Võ lâm Tam tuyệt là ai, nhưng nghe ông già điếc nói ba vị ấy là bạn thân của lão chủ nhân nàng liền tươi cười mừng rỡ nói với bà câm rằng:

- Bà câm, Âu Dương công tử đã là đệ tử của bạn sư phụ tôi, thì tất nhiên không phải là người gian ác, bây giờ đã quá Ngọ, bà mau nói với ông già điếc hay, mời công tử với chị Giang vào trong nhà nghỉ ngơi, ăn cơm xong, thủng thẳng nói chuyện sau.

Bà già câm nghe nói đưa mắt nhìn Âu Dương Siêu và Giang Mẫn, rồi lại ra hiệu cho ông già điếc, ông ta ngẫm nghĩ giây lát rồi nói với Giao Cơ rằng:

- Lão nô xin tuân lệnh, nhưng...

Ông ta nói tới đó liền ngắt lời đưa mắt nhìn Âu Dương Siêu nói tiếp:

- Tướng công tự nhận là đệ tử của Võ lâm Tam tuyệt, nhưng khẩu thuyết vô bằng, chẳng hay tướng công có gì làm bằng cứ không?

Âu Dương Siêu đang định trả lời, thì Giang Mẫn đã hờn giận quát bảo:

- Ông già điếc kia, sao ông quá đa nghi không tin người như thế?

Bà câm giơ tay ra hiệu, ông già điếc nghiêm nghị đáp:

- Người trên giang hồ xảo trá lắm, lão phu đâu dám nhẹ lòng tin tưởng những lời nói suông như vậy.

Giang Mẫn càng giận nói tiếp:

- Người thật là lấy lòng tiểu nhân mà lường bụng quân tử.

Bà cầm bèn biến sắc mặt, ông già điếc vội hỏi bà cầm rằng:

- Bà cầm, cô ta nói gì thế?

Bà cầm giơ tay ra hiệu, ông già điếc trợn tròn xoe đôi mắt lên nói tiếp:

- Cô nương ăn nói nên khách khứa một tí!

Giang Mẫn lạnh lùng đáp.

- Không khách khứa thì sao?

Ông già điếc trầm giọng đáp:

- Lão phu sẽ cho cô một bài học.

- Người chưa xứng.

Bà già cầm lại giơ tay ra hiệu, ông già điếc tức giận vô cùng trợn tròn xoe đôi mắt quát tiếp:

- Con nhãi kia, người có bao nhiêu công lực mà dám khinh thị lão phu.

Y là người bướng bỉnh hiếu thắng, tuy tuổi đã ngoài sáu mươi mà tính còn nóng nảy như trai tráng vậy.

Giao Cơ biết nếu nàng không ngăn cản thì hai người thế nào cũng đánh nhau ngay, cho nên nàng vội vàng xua tay quát bảo:

- Ông già điếc, có mau cầm mồm không!?

Thấy nàng nổi giận, ông già điếc tuy không nghe thấy nhưng trông thấy sắc mặt cũng đủ hiểu, im mồm ngay không dám nói nữa.

Giao Cơ quát bảo ông già xong, liền nhìn Giang Mẫn vừa cười vừa nói tiếp:

- Tính nết của ông già điếc này nóng nảy lắm có điều gì thất lễ xin chị nể mặt tiểu muội mà tha đứ cho.

Giang Mẫn dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng rồi đáp:

- Thôi cô đừng có nói ngon nói ngọt dễ nghe như thế nữa.

Giao Cơ bị Giang Mẫn nói như vậy, mặt đỏ bừng lẳng lẳng không nói năng gì hết.

Âu Dương Siêu bỗng cười ha hả, nhặt một cành cây cúi đầu viết:

“Tại hạ muốn giao dịch với lão hiệp một việc này.”

Ông già điếc hỏi:

- Giao dịch việc gì?

Âu Dương Siêu lại viết tiếp:

“Nếu tại hạ chứng minh được mình là đệ tử của Võ lâm Tam tuyệt, thì lão hiệp phải cho tại hạ biết lão chủ nhân.”

Ông già ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Có thể được!

Âu Dương Siêu mỉm cười vứt cành cây xuống đất, thò tay vào túi lấy cờ Tích Độc Truy Hồn phất một cái ông già điếc thấy lá cờ mừng rỡ vô cùng kêu la:

- Ủa! Tích Độc Truy Hồn kỳ?!...

Âu Dương Siêu cất cờ bấu vào túi, nhìn ông già điếc, thái độ rất kiêu ngạo. Lúc ấy ông già điếc mới cung kính nói tiếp:

- Vừa rồi vô lễ xúc phạm công tử, mong công tử lượng thứ cho.

Âu Dương Siêu mỉm cười xoa tay ra hiệu.

Giang Mẫn thấy ông già điếc thoát tiên kiêu ngạo, bây giờ cung kính như thế, liền cười nhạt nói:

- Ông già điếc kia, nói thật cho ông biết, Âu Dương Siêu công tử không những là môn hạ của Võ lâm Tam tuyệt và còn là con trai của Thần Kiếm Trấn Bát Hoang mà mười lăm năm trước đã vô địch thiên...

- Ủa!...

Nghe Giang Mẫn nói tới đó Giao Cơ đột nhiên kinh hãi thất thanh la lớn như vậy, rồi hớn hờ chạy tới trước mặt Âu Dương Siêu, vẻ mặt rất khích

động nói:

- Công tử mau theo tôi lại đây.

Nàng vừa nói vừa đưa bàn tay mềm mại ra nắm lấy tay Âu Dương Siêu, rồi kéo chàng tiến thẳng vào trong rừng rậm ở phía sau sơn cốc.

Chàng ngạc nhiên vô cùng đang định giằng khỏi tay nàng, nhưng chàng là người rất thông minh, thấy thái độ khác thường của nàng ta như vậy biết bên trong thế nào cũng có nguyên nhân gì nên để mặc cho Giao Cơ kéo mình đi như thế.

Giang Mẫn cũng không biết việc gì, cũng vội vàng đuổi theo, ông già điếc cũng không hiểu gì cả, ngơ ngác hỏi bà già cầm rằng:

- Bà cầm! Thiếu chủ nhân làm gì thế?

Bà cầm giơ tay ra hiệu một hồi, lúc ấy người chồng mới biết chuyện liền cười ha hả và nói tiếp:

- Không ngờ lại có chuyện may mắn đến thế, thật là một chuyện đại bất ngờ. Bà cầm chúng ta vào xem đi.

Nói xong, ông đã nhanh như bay, chạy vào trong rừng rậm.

Bà cụ cầm cũng ầm Xảo Xảo chạy theo liền.

Trong rừng rậm, có một căn nhà nhỏ lợp bằng trúc, chơ vơ ở giữa bụi cây. Nhà ấy tuy lợp rất tinh xảo và đẹp khôn tả nhưng rất kỳ lạ, vì chỉ phía đằng trước có hai cánh cửa thôi còn bốn xung quanh không có cửa ngõ hoặc cửa sổ nào hết mà hai cánh cửa lại đóng chặt.

Giao Cơ lôi kéo Âu Dương Siêu chạy tới cái nhà nhỏ chơ vơ ấy, chàng rất ngạc nhiên, nhìn mặt Giao Cơ và hỏi:

- Đây là đâu? Cô nương lại dắt tại hạ tới đây có việc gì chỉ giáo thế?

Giao Cơ nhìn một chàng một hồi tùm tùm cười một tiếng rồi nghiêm nghị đáp:

- Nơi đây là đâu, công tử khỏi cần biết vội hãy vào trong nhà xem qua sẽ rõ liền.

Nói xong nàng mở toang hai cánh cửa trúc ra bên trong tối om tựa như một cái hang sâu vậy. Giao Cơ ung dung đi thẳng vào trong nhà. Âu Dương Siêu cứ đứng yên tại đó chứ không theo vào.

Chàng bụng bảo dạ rằng: “Không biết ta có nên theo nàng vào trong ấy không?”

Trong lúc chàng đang suy nghĩ, đã thấy trong nhà có đèn lửa lóe ra. Giao Cơ cầm đèn nển bước ra bên ngoài nũng nịu gọi:

- Công tử vào đây đi!

Âu Dương Siêu nghe thấy nàng gọi, hơi do dự một chút, nhưng vội vận công lực ra để hộ thân phòng sự bất trắc, rồi bước nhanh chân theo nàng vào trong nhà ngay.

Chàng vừa bước chân vào đến trong nhà đã cảm thấy bên trong âm thầm và thần bí vô cùng.

Thì ra, căn nhà ấy bốn bên vách đều bằng trúc, và được phủ bằng vải đen, bên trong có kê một cái bàn vuông, nhưng bên trên không để gì hết và bên trong không biết thờ gì, chỉ thấy có một tấm vải đen phủ lấp...

Âu Dương Siêu tỏ vẻ hồ nghi, nhìn Giao Cơ mà hỏi tiếp:

- Cô nương đưa tại hạ vào trong căn nhà nhỏ này có đều chi chỉ giáo thế?

Giao Cơ thủng thẳng đáp:

- Định mời công tử vào đây xem một thứ này.

- Cái gì thế?

Giao Cơ bỗng nghiêm nghị, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng lạnh lùng rồi nhìn thẳng vào mặt Âu Dương Siêu, hỏi:

- Có thật công tử là con của Âu Dương đại hiệp không?

- Sao, cô nương vẫn còn chưa tin tôi?

- Tôi muốn hỏi rõ thêm, như vậy tốt hơn.

- Nếu tôi không phải thật thì sao?

Giao Cơ liền biến sắc mặt hỏi:

- Công tử không phải ư?

Âu Dương Siêu vừa cười vừa đáp:

- Cô nương hà tất phải gay cấn như thế! Tôi nói thí dụ đấy thôi.

- Xin ông tử đừng có nói đùa.

- Cô nương chả bảo gọi tôi vào đây xem một thứ gì là gì? Sao...

- Phải! Nhưng nếu công tử chẳng phải là Âu Dương công tử thì đừng nên xem nữa!

- Tại sao?!

- Đừng hỏi tại sao hết. Xin công tử hãy trả lời cho tôi biết công tử có phải là Âu Dương công tử thật hay không đã.

- Cô nương có tin lời của tôi không?

- Tôi biết công tử là người chính nhân quân tử, còn thật hay không, tôi chắc công tử không bao giờ lại lừa dối tôi.

- Nếu cô nương đã tin tại hạ là chính nhân quân tử, thì cô nương cho tại hạ xem vật đó đi.

- Nhưng công tử có phải là con trai của Âu Dương đại hiệp không?

- Phải!

Chàng vừa trả lời tới câu đó, thì Giang Mẫn với vợ chồng ông già điếc đã vào tới.

Giao Cơ đưa mắt nhìn ba người vừa vào một lượt, rồi giơ tay lên kéo sợi dây cột màn vải đen một cái, tấm màn từ từ mở ra. Âu Dương Siêu trông thấy bức hình ở phía sau bức màn bèn ngẩn người ra.

Thì ra tấm hình đó là chân dung của một đôi vợ chồng trung niên, nét vẽ rất công chính. Đôi vợ chồng trung niên này, người đàn ông mặc áo và đội khăn theo lối nho sinh, lưng đeo trường kiếm, trông rất anh tuấn. Người đàn bà, thân hình đều đặn trông rất xinh đẹp.

Đôi vợ chồng trung niên ở trong nhà tranh này là ai? Âu Dương Siêu nhìn mặt hai người đó trong rất quen thuộc, hình như đã gặp mặt ở đâu rồi, nhưng lại rất hàm hồ, không nghĩ ra được mình đã gặp ai người đó ở đâu. Chàng ngơ ngác nhìn Giao Cơ hỏi:

- Cô nương đưa tại hạ đến đây để xem bức hình này. Chẳng hay hai người này là ai thế?

Giao Cơ gật đầu nhìn Âu Dương Siêu hỏi lại:

- Công tử không nhận ra được hai người này là ai ư?

Âu Dương Siêu lắc đầu đáp:

- Tôi không biết hai vị ấy là ai, nhưng...

Chàng ngừng giây lát mới nói tiếp:

- Trông quen lắm nhưng tôi không nhớ ra đã được gặp ở đâu.

Âu Dương Siêu cúi đầu nhìn vào chiếc bài vị. Chàng chưa kịp đọc đã kêu “ủa” một tiếng vội quỳ ngay xuống mồm khóc “hu hu” và kêu gọi:

- Cha! Mẹ!...

Nước mắt của chàng tuôn ra như suối.

Thì ra trên bài vị ấy có viết:

“Thần Kiếm Trấn Bát Hoang Âu Dương Đơn đại hiệp chi linh vị.”

Khỏi cần phải nói rõ, chàng cũng đủ biết đó là bàn thờ của cha mẹ mình rồi. Khi mới lên hai, cha mẹ chàng đã bị kẻ thù giết hại. Chàng còn nhỏ như thế, làm sao biết được hình dáng của cha mẹ mình, nếu không gặp Thiết Bút Cùng Nho Tang Tử Tu và được ông ta chứng minh, thì đến giờ chàng vẫn chưa biết được mình là ai? Tên họ là gì? Tuy vậy, chàng cũng vẫn chưa biết hình dáng của cha mẹ mình như thế nào.

Cho nên vừa rồi, khi chàng trông thấy tấm hình, chỉ cảm thấy là hai người này nom quen mặt thôi.

Âu Dương Siêu khóc sướt mướt. Giao Cơ, Giang Mẫn, vợ chồng ông già điếc với Xảo Xảo đứng yên cạnh đó, nhưng không ai dám lên tiếng khuyên chàng cả.

Dần dần tiếng khóc của chàng làm cho những người ở đó đều cảm động ứa nước mắt ra như suyết khóc. Rút cuộc những người nào người nấy đều nước mắt rỏ dòng và sụt sùi khóc. Một lát sau Giao Cơ nhìn bà câm nói:

- Bà câm! Có người vào sơn cốc của chúng ta đấy! Bà với ông già điếc ra ngoài ấy xem là ai đi!

Nói xong, nàng cầm sợi dây kéo một cái, tấm màn đen đã che kín tấm hình của vợ chồng Âu Dương đại hiệp liền.

Bà câm ra hiệu cho ông già điếc, rồi cả hai cùng quay người đi luôn.

Giao Cơ đôi mắt đầy tình tứ, nhìn Âu Dương Siêu hơi chần chừ một chút mới nói với Giang Mẫn rằng:

- Chị Giang Mẫn! Chị khuyên công tử đừng khóc nữa đi!

Giang Mẫn nghe nói liền gật đầu, giơ tay ra chùi nước mắt cho chàng, khẽ khuyên bảo rằng:

- Siêu đại ca! Hãy nín khóc và giữ gìn sức khỏe còn quan trọng hơn.

Xảo Xảo cũng đi tới cạnh Âu Dương Siêu và lên tiếng khuyên rằng:

- Thúc thúc đừng khóc nữa! Xảo Xảo nghe thấy tiếng khóc của thúc thúc cũng mũi lòng lắm!

Xảo Xảo là đứa trẻ rất ngây thơ khả ái, nó khóc sướt mướt lại càng khiến ai trông thấy cũng phải động lòng thương.

Âu Dương Siêu khóc đã gần một tiếng đồng hồ, và cũng vì đã khóc quá nhiều nên tiếng của chàng đã trở thành khản rồi...

Chương 61

Võ Lâm Cấm Địa

Giang Mẫn với Xảo Xảo khuyên ngăn một hồi, Âu Dương Siêu mới nín khóc. Tuy chàng đã nín khóc, nhưng nom người chàng uể oai, mệt nhọc khôn tả, không khác gì như vừa dự một cuộc đại chiến với cường địch xong.

Giang Mẫn thấy vậy, biết chàng đau lòng quá nỗi, chân nguyên bị tổn thương mà nên, vội móc túi lấy một cái lọ ngọc trắng, để một viên thuốc xanh nho nhỏ ra, với giọng êm dịu nói:

- Siêu đại ca đau lòng quá nỗi, tổn nguyên khí rất nhiều, mau uống viên thuốc này và vận công, điều thức một lúc đi.

Nói xong, nàng bỏ viên thuốc vào mồm Âu Dương Siêu.

Âu Dương Siêu định bảo không cần, nhưng chàng chưa kịp lên tiếng thì Giang Mẫn đã nhét viên thuốc vào mồm rồi. Chàng không nói năng gì nữa, liền xếp bằng tròn, vận công điều thức ngay.

Đang lúc ấy, bên ngoài có tiếng quát tháo giận dữ của ông già điếc vọng vào.

Giao Cơ biến sắc, cau mày lại, nhìn Âu Dương Siêu và Giang Mẫn khẽ nói:

- Vợ chồng ông già điếc đã gặp cường địch, người này võ công cao siêu lắm. Chị cẩn thận bảo vệ cho đại ca, đừng để cho kẻ địch tấn công lén, hoặc làm cho đại ca kinh hoảng. Để tiểu muội ra ngoài đó xem sao.

Nói xong, Giang Mẫn thấy bóng dáng thấp thoáng một cái, Giao Cơ đã ra tới ngoài nhà rồi.

Chỗ Giang Mẫn đứng cách Giao Cơ chừng bốn năm thước thôi mà không hiểu Giao Cơ sử dụng khinh công thân pháp gì mà lại nhảy ra ngoài nhà một cách lanh lẹ như thế, nên nàng mới kinh ngạc vô cùng.

Tới đó, nàng mới biết võ học của Giao Cơ không phải là tầm thường. Nàng từ từ đi ra tới cửa nhìn ra bên ngoài.

Tuy Xảo Xảo mới lên tám nhưng thông minh lanh lợi vô cùng. Nó thấy Giang Mẫn đứng ở trước cửa, nó đã đoán biết nàng ta đứng ở đó làm gì rồi. Nó lẳng lặng đi tới cạnh nàng đứng yên khẽ gọi:

- Chị!

Giang Mẫn bỗng nghe thay phía sau lưng có tiếng người gọi, liền giật mình quay lại nhìn mới hay Âu Dương Siêu đã hành công xong, vừa đứng dậy. Lúc này, mặt chàng bóng bẩy, đôi mắt long lánh có thần, trông tinh thần sáng khoái vô cùng, đủ thấy công lực của chàng đã hoàn toàn khôi phục lại rồi.

Từ khi được Võ lâm Tam tuyệt với đạo nhân chột mắt dồn nội công chân nguyên trong người cho đến giờ, Âu Dương Siêu công lực đã đạt tới mức thượng thừa, trên đời này ít người sánh kịp. Vừa rồi, vì chàng quá đau thương mà hao tổn nguyên khí rất nhiều tinh thần rất uế oải, nhưng không sao chỉ cần hành công liệu thức nội hai tiếng đồng hồ là công lực lại được như xưa liền.

Huống hồ, vừa rồi Giang Mẫn đã cho chàng uống một viên linh dược “Huyền Ngọc đơn” của sư phụ nàng chế ra. Linh dược này tuy không có công hiệu cứu người đã chết rồi mà còn sống lại được nhưng có thể cứu chữa được những người đau nặng gần chết, hoặc làm cho người uống sống lâu trường thọ, và lại còn là thánh dược chữa nội thương nữa. Nên chàng uống xong viên thuốc đó, không đầy nửa tiếng đã hồi phục lại sức khỏe liền.

Giang Mẫn thấy chàng đã thức tỉnh, mừng rỡ vô cùng, vội chạy lại gần âu yếm hỏi:

- Siêu đại ca đã mạnh như thường rồi chứ?

Âu Dương Siêu cảm động vô cùng, nhìn nàng gật đầu đáp:

- Cám ơn chị, tiểu đệ đã hoàn toàn khỏe mạnh rồi!

Âu Dương Siêu cảm ơn như thế là thừa, vì chàng với Giang Mẫn tuy chưa kết hôn với nhau nhưng sự thật đã là vợ chồng rồi. Vợ chồng với nhau hà tất phải cảm ơn như thế. Âu Dương Siêu vừa nói xong, Xảo Xảo bỗng nắm lấy tay chàng, nũng nịu nói:

- Thúc thúc! Từ giờ trở đi đừng có khóc như thế nữa! Khóc như vậy có hại đến thân thể đấy!

Xảo Xảo rất ngây thơ, khiến ai trông thấy cũng phải thương yêu. Âu Dương Siêu liền ẵm nó lên, hôn hít mấy cái, rồi mỉm cười nói:

- Xảo Xảo nói rất phải, từ giờ trở đi thúc thúc không khóc nữa!

Bỗng nhiên, một tiếng quát tháo vọng tới, Âu Dương Siêu cau mày nhìn Giang Mẫn hỏi:

- Chị có biết kẻ địch nào tới đây không?

Giang Mẫn lắc đầu đáp:

- Nghe nói người đó có võ công rất cao siêu, chúng ta đó coi xem sao!

Âu Dương Siêu gật đầu. Thế rồi chàng ẵm Xảo Xảo, cả hai cùng chạy vào trong rừng, Giang Mẫn vội gọi:

- Siêu đại ca?...

Âu Dương Siêu ngừng bước lại, ngơ ngác hỏi:

- Việc gì thế chị?

- Siêu đại ca biết cách đi xuyên qua rừng cây này không?

- Ồ!...

Âu Dương Siêu mới sức nhớ hồi hãy Giao Cơ lôi kéo mình vào trong rừng cây này, và đã phải đi ngang rẽ dọc hoài, mãi mãi mới ra khỏi được

khu rừng này, vì nơi đây là một trận cây, nên chàng kêu “ồ” một tiếng xong nên lắc đầu đáp:

- Đệ không biết. Chị có biết không?

- Tôi cũng không biết...

Xảo Xảo bỗng xen lời nói:

- Không sao, thúc thúc cứ yên tâm mà đi đi! Xảo Xảo biết đường lối, để Xảo Xảo dẫn đường cho!

Giang Mẫn nghe nói tỏ vẻ hoài nghi, bung bảo dạ rằng:

“Ừ, tại sao lại quên băng mắt con nhỏ này! Nhưng không biết nó có biết lối đi thật không?”

Âu Dương Siêu vừa cười vừa hỏi:

- Xảo Xảo có biết lối đi thật không?

Xảo Xảo đáp:

- Thúc thúc không tin cứ hỏi a dì thử xem. Hồi nãy, a dì bị nhốt ở trong này, rồi do Xảo Xảo dẫn a dì ra khỏi nơi đây đấy!

Âu Dương Siêu quay lại hỏi Giang Mẫn:

- Có phải thật như thế không?

Giang Mẫn mặt đỏ bừng gật đầu.

Âu Dương Siêu liền đặt Xảo Xảo xuống để con nhỏ dẫn đường, nhưng con nhỏ không chịu, bắt chàng phải ẵm nó như trước, nó mới chịu dẫn đường.

Âu Dương Siêu liền ẵm Xảo Xảo đi cùng với Giang Mẫn tiến thẳng vào trong “Thất Tinh trận”. Nhờ có con nhỏ chỉ đường, nên hai người qua khỏi trận pháp ấy một cách rất dễ dàng.

Ba người vừa ra khỏi trận pháp đã thấy cách đó chừng năm trượng, có hai bóng người vừa trắng vừa đen, đang đấu với nhau rất kịch liệt.

Chỗ cách hai người ấy chừng một trượng, ông già điếc đang ngồi xếp bằng tròn ở trên mặt đất. Hiển nhiên là ông ta đã bị thương, đang ngồi vận công tự cứu chữa, còn bà già điếc thì đứng cạnh bảo vệ nhưng hai mắt vẫn nhìn vào trận đấu gay cấn biết bao.

Ngoài ra, còn chỗ nữa, có ba người mặt áo đen đang đứng sát cánh nhau, người nào người nấy đều tóc ngắn ria ngắn, mặt rất xấu xí, tuổi trên bảy mươi. Ba người già ấy cũng đang nhìn vào đấu trường, nhưng mặt họ rất ung dung.

Âu Dương Siêu đưa mắt nhìn vào đấu trường, thấy hai người đang đấu ấy một là Giao Cơ, và một người nữa là một ông già xấu xí như ba ông già kia.

Võ công của Giao Cơ rất thần kỳ, thân pháp lại nhanh nhẹn phi thường. Nhưng ông già xấu xí cũng không phải là người thường. Võ công của y cũng cao siêu và độc ác lắm. Hai người đều ngang tài nhau, nên đấu mãi vẫn chưa phân thắng bại. Về mặt khinh công thì Giao Cơ hơn ông già một mức. Trái lại, nội công của nàng lại thua ông già. Nếu đấu lâu, có lẽ nàng địch không nổi.

Âu Dương Siêu thấy tình thế như vậy, cau mày lại giây lát rồi bảo Xảo Xảo rằng:

- Xảo Xảo, cháu đứng xuống để thúc thúc ra giúp a dì cháu.

Nói xong, chàng dặt Xảo Xảo xuống, vội phi thân tới gần, quát bảo hai người đang đấu rằng:

- Ngừng tay!

Tiếng quát của chàng không lớn lắm nhưng hai người đang đấu lại tưởng tượng như có tiếng sấm ở bên cạnh tai.

Giao Cơ với ông già xấu xí đều ngừng tay lại và cùng nhảy lui về phía sau tám thước.

Ông già xấu xí nghe thấy tiếng quát, lại tưởng là một vị cao thủ lão tiền bối nào tới, ngờ đâu, khi nhìn kỹ, đối phương chỉ là một thư sinh tuổi chưa

đầy đôi mươi, nhưng trong khí phách rất hiên ngang.

Ông già xấu xí ấy, tuy là một kiêu hùng cái thế, võ học cao tuyệt, nhưng y có ngờ đâu thiếu niên trẻ tuổi đứng ở trước mặt kia lại có nội gia công lực luyện tới tột mức như thế. Y ngẫm nhìn Âu Dương Siêu một hồi, rồi cười the thé mấy tiếng rất quái dị hỏi:

- Tiếng quát vừa rồi nghe như rất kinh người, lão phu lại tưởng có vị cao nhân nào tới. Thì ra là người, một thằng nhỏ chưa hết hơi sữa. Thằng nhỏ kia! Người quát lão phu ngừng tay để làm gì?

Âu Dương Siêu lớn tiếng hỏi lại:

- Các người là ai? Vào bốn cốc làm chi?

Ông già xấu xí lạnh lùng đáp:

- Anh em lão phu là Tạng Biên tứ hùng. Ngẫu nhiên đi qua nơi đây, thấy cảnh sắc nơi sơn cốc này khá đẹp, nên muốn mượn để tạm ở một thời gian. Và anh em lão phu còn định dùng nơi đây làm hành cung để du lịch Trung Nguyên.

Y nói tới đó liền ngắt lời, nhìn Âu Dương Siêu, hỏi tiếp:

- Nhỏ kia, người là ai?

Âu Dương Siêu không trả lời câu hỏi của ông già xấu xí, chàng quay lại hỏi Giang Mẫn rằng:

- Chị có biết Tạng Biên tứ hùng là những người như thế nào không?

Giang Mẫn nũng nịu đáp:

- Tiểu muội chỉ nghe thấy người ta gọi Tạng Biên tứ xú thôi, chứ...

Nàng chưa nói dứt, ông già xấu xí nọ đã quát lớn:

- Câm mồm!

Giang Mẫn ngừng giây lát, rồi vừa cười vừa hỏi:

- Cái gì? Bốn cô nương nói không đúng hay sao?

- Người là môn hạ của ai? Đã biết danh hiệu của anh em lão phu tất nhiên phải biết luật lệ của anh em lão phu chứ?

- Các người có luật lệ gì?

- Phạm kẻ nào xúc phạm đến anh em lão phu đều bị trừng phạt hết.

Giang Mẫn giả bộ lăm như không biết, liền hỏi lại:

- Ta đã xúc phạm cái gì của các người?

Âu Dương Siêu cũng xen lời hỏi:

- Chẳng hay các ngài muốn chi?

Ông già xấu xí không trả lời mà lạnh lùng hỏi:

- Nhỏ kia! Người là chủ nhân của sơn cốc này phải không?

Âu Dương Siêu hơi suy nghĩ một chút, liền gật đầu đáp:

- Phải!

- Anh em lão phu muốn ở tạm đây vài ngày.

- Không được!

- Anh em lão phu đã nhất định ở đây rồi, không được cũng phải được!

- Ta bảo không được là không được!

- Chẳng lẽ người dám bướng bỉnh với anh em lão phu ư?

- Các người muốn làm càn?

Âu Dương Siêu nói xong, đưa mắt liếc nhìn bốn ông già một lượt vẻ mặt khinh thị, và lạnh lùng nói tiếp:

- Các người có biết nơi đây là đâu không?

- Nơi đây là đâu?

Âu Dương Siêu đồng dục nói từng chữ một trả lời chúng rằng:

- “Võ... Lâm... Cấm... Địa...”

Ông già xấu xí nghe nói, ngấn người ra, quay đầu lại hỏi ba ông già kia rằng:

- Lão đại, lão nhị, lão tứ, có nghe qua cái tên này không?

Ba ông già xấu xí kia đều lắc đầu đáp:

- Chưa!

Âu Dương Siêu lại lớn tiếng nói tiếp:

- Bây giờ các vị có nghe thấy cũng thế thôi.

Ông già xấu xí lại hỏi:

- Ai là người đã quy định nơi Võ Lâm Cấm Địa này?

Âu Dương Siêu đáp:

- Mỗ!

- Người?

- Phải!

- Người thị cái gì mà dám quy định như vậy?

- Ta thị ở như ta.

Nói tới đó, chàng bỗng đổi giọng, quát lớn:

- Mời các người ra khỏi sơn cốc này ngay!

Ông già xấu xí cười the thé mấy tiếng rồi hỏi lại:

- Nếu chúng ta không ra thì sao?

- Nếu các người không chịu ra, thì có hai đường để cho các người đi.

- Hai đường nào?

- Một là ở trong sơn cốc này mãi mãi, bảo hộ cho bốn cốc.

- Còn một điều nữa là gì?

- Là chết!

Chương 62

Tam Tuyệt Lệnh Phù

Lão đại của nhóm Tạng Biên tứ xú là Quái Thủ Câu Hồn Miêu Hóa Long, lão Nhị là Đoạt Mệnh Song Hoàn Miêu Hóa Hồ, lão Tam là Thiết Chưởng Túy Bia Miêu Hóa Báo, lão Tứ là Vạn Lý Truy Phong Miêu Hóa Câu. Công lực võ học của bốn anh em chúng đều kỳ ảo cao tuyệt, tung hoành ở võ lâm biên cương đã hơn ba mươi năm nay chưa hề gặp địch thủ, và chúng cũng là bọn kiêu hùng đương thời, tiếng tăm lừng lẫy nhất võ lâm biên cương.

Bốn anh em họ Miêu ấy, ngoài tiếng tăm lừng lẫy lại có tiếng là ác độc nữa. Hành vi của chúng chưa làm một việc gì là đại ác cả, nhưng chúng đã được giang hồ liệt vào giữa chính tà. Từ khi anh em chúng ra đời hành đạo đến giờ tuy tự xưng là Tạng Biên tứ hùng, nhưng vì mặt chúng quá xấu xí nên người ta gọi chúng là Tạng Biên tứ xú.

Anh em chúng rất không ưa cái tên hiệu ấy, nên đã cùng nhau lập một điều lệ, ai gọi anh em chúng là Tứ xú thì bất cứ người đó có thù hằn hay không, thế nào anh em chúng cũng hủy nát mặt người kia để trả thù.

Âu Dương Siêu vừa nói xong chữ “chết” anh em Tứ xú đã biến ngay sắc mặt. Miêu Hóa Báo cười “khe khe” một hồi, vội đỡ lời:

- Thằng nhỏ kia! Người ăn nói ngông cuồng thật!

Âu Dương Siêu dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng rồi sầm nét mặt lại đáp:

- Các ngài không muốn vùi xương ở trong bốn cốc, thì tốt hơn hết hãy lui ra khỏi sơn cốc này ngay!

Miêu Hóa Báo lại cười như điên như khùng một hồi, rồi nói tiếp:

- Nhỏ kia! Người có bao nhiêu công lực mà dám ngông cuồng như thế?
- Ngài muốn biết, việc này giản dị lắm.
- Làm thế nào?
- Các ngài cứ ra tay thử là biết liền.

Hóa Báo liền nổi giận, trợn tròn xoe đôi mắt, cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Được! Để lão phu thử xem.

Tiếp theo đó, y bèn quát lớn:

- Coi chưởng của ta.

Y múa song chưởng mạnh khôn tả, nhằm Âu Dương Siêu tấn công tới.

Âu Dương Siêu đã vận công chuẩn bị rồi, thấy chưởng lực của đối phương vừa đánh tới, liền múa chưởng phản công lại ngay.

Chưởng lực của Miêu Hóa Báo tuy thâm hậu và hùng mạnh có tiếng, nhưng so sánh với Âu Dương Siêu thì còn kém một mức, nên chưởng lực của hai người chạm nhau đã kêu “bùng” một tiếng. Hóa Báo bèn bị đẩy lùi về phía sau ba bước, khí huyết rạo rục, trái lại Âu Dương Siêu vẫn yên một chỗ, ung dung như thường.

Hóa Báo thấy vậy, hoảng sợ vô cùng, cả ba ông kia đứng cạnh đó cũng đều thất kinh. Chúng không ngờ một thiếu niên tuổi chưa đầy hai mươi như vậy mà có nội công thâm hậu như thế!

Tuy bị đẩy lui ba bước, khí huyết trong người rạo rục, Hóa Báo vẫn chưa chịu phục, cho là vừa rồi chưởng lực của mình mới dùng đến bảy thành công lực thôi...

Sự thật, y có biết đâu, tuy y chỉ có mới dùng có bảy thành chân lực, nhưng Âu Dương Siêu lại mới dùng có sáu thành thôi, bằng không nội công của y dù có thâm hậu thêm chút nữa cũng không làm sao địch nổi Âu Dương Siêu. Nếu y giờ toàn lực thì có lẽ lúc này, y không chết cũng bị thương nặng rồi.

Y không phục, tất nhiên không quan tâm. Và lại, y còn có vẻ không tin thiếu niên này dù nội lực có cao siêu đến đâu cũng không hơn được y...

Vì thế y nghi ngờ giấy lát, thấy khí huyết đã bớt rạo rức rồi lại cười the the quát tiếp:

- Nhỏ kia! Quả nhiên ngươi có mấy miếng võ thuật. Nhưng lão phu chỉ sợ ngươi đỡ không nổi nên lão phu chỉ mới dùng có bảy thành công lực thôi. Bây giờ, ngươi lại thử đỡ một chưởng nữa xem sao.

Y chưa nói dứt đã múa chưởng tấn công luôn. Chưởng này đã dùng tới mười thành công lực, thế mạnh không thể tưởng tượng được.

Trông thấy hai thế chưởng lực của đối phương, Âu Dương Siêu đã biết Miêu Hóa Báo đã giở hết nội lực ra đối phó với mình rồi.

Tuy chàng không coi tên nọ vào đâu, nhưng chàng vẫn không coi thường, liền vận sức và giơ chưởng lên chống đỡ luôn. Tất nhiên phen này chưởng lực của hai người va đụng nhau phải mạnh hơn lần trước, cát bụi ở dưới đất đã bị kinh phong xối lên mù mịt. Âu Dương Siêu vẫn đứng nguyên như cũ, không hề xô dịch nửa bước, Miêu Hóa Báo thì bị đẩy lui ba bước lớn, khí huyết trong người rạo rức. Hai lần thử thách, tuy đôi bên chỉ hơn kém nhau có ba thành, nhưng kết quả vẫn giống hệt nhau, hiển nhiên Âu Dương Siêu ra tay rất có mực thước, và không định tâm sát hại đối phương.

Tuy Hóa Báo cũng biết nội công chân lực của thiếu niên này, nhưng người trong võ lâm gây nên tên tuổi không phải là dễ, nhất đáng bị mất sĩ diện như vậy, khi nào y chịu ngừng tay, cho nên y vừa lui xong lại quát lớn một tiếng, múa song chưởng xông lên tấn công tiếp.

Âu Dương Siêu thấy vậy, lớn tiếng cả cười, tránh sang ngang sáu thước, rồi trầm giọng quát bảo:

- Hãy khoan!

Tuy Hóa Báo chỉ muốn đánh bại ngay Âu Dương Siêu để lấy lại sĩ diện, nhưng dù sao chúng cũng không phải là những kẻ vô sỉ ác đồ, nên khi nghe

thấy Âu Dương Siêu nói như vậy, liền thâu chưởng lại, ngừng tay nhìn Âu Dương Siêu quát hỏi:

- Người muốn nói gì nữa?

Âu Dương Siêu mỉm cười, lớn tiếng đáp:

- Tại hạ đã hai lần nương tay mà ngài vẫn không biết tiến thoái gì hết, chẳng lẽ lại bắt buộc tại hạ làm cho ngài mất hết sĩ diện hay sao?

Nói xong, chàng trợn tròn đôi mắt lên, nhìn thẳng vào mặt Hóa Báo. Hóa Báo mặt đỏ bừng, nhưng y lại cười nhạt một tiếng quát lớn:

- Tiểu tử! Nội lực của người cũng khá mạnh thật nhưng nếu cứ trên tiếp đấu lão phu không tin người có thể đắc thắng.

Âu Dương Siêu trợn tròn mắt quát bảo:

- Đấu tay không hay là bằng khí giới?

- Xưa nay lão phu vẫn khét tiếng với hai bàn tay, suốt đời không hề sử dụng đến khí giới bao giờ.

- Nếu vậy chưởng pháp của ngài phải cao siêu lắm?

- Khỏi cần nói nhiều, người cứ ra tay đấu sẽ biết liền.

- Ngài tự tin thế nào cũng thắng mỡ hay sao?

- Quý hồ người thắng được song thiết chưởng là lão phu anh em lão sẽ rời khỏi sơn cốc này ngay.

- Trên thiên hạ này làm gì có chuyện lạ lùng như thế!

- Người muốn gì?

- Muốn các người ở lại cả đây.

Anh em Tứ xú nghe nói, mặt đều biến sắc. Hóa Báo cười “khì” một tiếng nói:

- Với tài ba của người thì làm gì nổi anh em chúng ta?

- Hừ!

- Người làm sao nổi?

- Mỗ muốn giữ các người ở lại đây chẳng khó khăn gì hết!

Nghe thấy giọng nói của chàng nông cuồng như vậy. Hóa Báo nộ khí xung thiên giận dữ quát tháo:

- Tiểu quý! Người đừng có nói nhiều vô ích, có giỏi thì đấu với lão phu trăm hiệp, xem có thắng nổi lão phu không đã, rồi hãy nói chuyện sau.

Nói xong, y lại múa chưởng tấn công Âu Dương Siêu loạn.

Nhưng khi y vừa nhảy xổ lại tấn công, thì Miêu Hóa Long quát lớn:

- Lão tam! Hãy khoan ra tay!

Hóa Báo nghe nói thâu chưởng lại, ngừng tay luôn ngơ ngác nhìn Miêu Hóa Long, hỏi:

- Lão Đại ngăn cản tiêu như thế làm chi?

Hóa Long vẫy tay gọi y lại, rồi nhìn Âu Dương Siêu mà hỏi:

- Cậu bé kia! Quý tính đại danh là gì?

Âu Dương Siêu lạnh lùng kiêu ngạo, đáp:

- Âu Dương Siêu?

- Ủa!..

Bốn anh em Tứ xú đồng thanh kinh hãi la lớn như vậy. Rồi chúng tỏ vẻ như kinh hãi, như mừng rỡ. Tám con mắt đều nhìn Âu Dương Siêu.

Miêu Hóa Long liền lên tiếng hỏi:

- Giang hồ đồn đại thiếu hiệp là hậu bối của Thần Kiếm Trấn Bát Hoang Âu Dương Đôn đại hiệp và cũng là môn hạ của Võ lâm Tam tuyệt, chẳng hay việc này là thật hay là giả?

Âu Dương Siêu gật đầu đáp:

- Đúng! Không sai một chút nào.

- Xin thiếu hiệp giở tín vật ra chứng minh.

- Tín vật gì?
- Tam Tuyệt lệnh phù.
- Ngài muốn xem lệnh phù ấy làm chi?
- Có một việc này cần phải có Tam Tuyệt lệnh phù mới giải quyết được
- Việc gì thế?
- Xin thiếu hiệp hãy cho xem lệnh phù trước, lão mới nói cho thiếu hiệp hay.
- Việc đó quan trọng lắm không?
- Quan trọng lắm.

Âu Dương Siêu ngẫm nghĩ giây lát, liền lấy Tam Tuyệt lệnh phù ra, để ở trên bàn tay, hai mắt cứ nhìn thẳng vào Hóa Long mà lớn tiếng nói tiếp:

- Có việc gì xin ngài tứ nói đi!

Tứ xứ vừa trông thấy Tam Tuyệt lệnh phù đã tỏ vẻ nghiêm nghị, cung kính vô cùng, đều cúi đầu vái chào Âu Dương Siêu rồi do Hóa Long lên tiếng nói trước:

- Thiết Kỳ tứ hùng xin tham kiến Minh chủ!

Âu Dương Siêu thấy vậy, ngạc nhiên thâu Tam Tuyệt lệnh phù lại, nhìn Tứ xứ hỏi:

- Tại hạ là Minh chủ của các ngài?

Hóa Long cung kính đáp:

- Vừa rồi bốn kẻ thuộc hạ này đã dám xúc phạm tới hổ oai của Minh chủ, mong Minh chủ hãy lượng thứ cho!

- Các người thuộc Minh nào thế?

- Ngũ Kỳ minh

- Ngũ Kỳ minh là những gì?

- Kim, Ngân, Đồng, Thiết, Ngọc là Ngũ kỳ.

- Ngũ Kỳ minh có tất cả bao nhiêu người?
- Kể cả những người trẻ tuổi, có tất cả hơn ba trăm.
- Hiện giờ các người ở cả đâu?
- Lấy kỳ làm đơn vị, tản cư ở các nơi biên ngoại.
- Thủ lãnh của Ngũ Kỳ là những ai?
- Kim kỳ Kỳ chủ Chương Kiếm Song Tuyệt Đông Phương Hạo, Ngân kỳ Kỳ chủ Tiêu Dao Tú Sĩ Bạch Tuấn Dương, Đồng kỳ Kỳ chủ Độc Tý Kim Cương Đồng Thiên Thăng, Ngọc kỳ Kỳ chủ Phiêu Diêu Tiên Cô Phương Vô Úy.

Hóa Long nói tới đó bỗng tỏ vẻ ngạc nhiên, nhìn Âu Dương Siêu và hỏi:

- Về tình hình của bốn Minh, lão Minh chủ không nói cho Minh chủ được biết một tí gì ư?

Âu Dương Siêu lắc đầu đáp:

- Tại hạ không phải là Minh chủ của Ngũ Kỳ minh các người và cũng không biết lão Minh chủ là ai hết!

Hóa Long cau mày lại, ngẫm nghĩ giây lát rồi nói:

- Lão Minh chủ là ba vị ân sư của Minh chủ đấy?
- Ồ!...
- Năm xưa, lão Minh chủ ra đi, có dặn rằng, hễ người nào có Tam Tuyệt lệnh phù, người ấy sẽ là tân Minh chủ, nhưng...

Nói tới đó, y ngừng giây lát lại nói tiếp:

- Lão Minh chủ đã trao lệnh phù cho Minh chủ, tại sao không cho Minh chủ biết tình hình của Ngũ Kỳ minh?
- Có lẽ họ không muốn tại hạ làm Minh chủ cho nên mới không cho tại hạ biết rõ chuyện của Ngũ Kỳ minh là thế.
- Theo sự xét đoán của thuộc hạ, thì lão Minh chủ quyết không phải vì thế...

- Sao ngài biết?

- Năm xưa, lão Minh chủ danh trấn thiên hạ võ lâm. Võ học, công lực cao thâm khôn lường, tư chất của Minh chủ nếu không thuộc vào hạng thượng thừa đáng được truyền thụ y bát thì khi nào Minh chủ lại được hưởng thụ của lão Minh chủ môn võ công tuyệt học với lệnh phù như thế! Cho nên...

Y ngừng một lát lại nói tiếp:

- Tuy thuộc hạ không dám ước đoán ý nghĩ của lão Minh chủ tại sao không nói rõ chuyện về Ngũ Kỳ minh cho Minh chủ hay, nhưng thuộc hạ đoán chắc bên trong cũng có nguyên nhân gì đây.

Âu Dương Siêu nghe Hóa Long nói như vậy, nhận thấy lời nói của y rất có lý. Chàng nghĩ lại hồi đó, ba vị ân sư gặp gỡ mình chỉ vồn vện có ba ngày trời thôi, ba vị đã tập trung hết tinh thần để truyền thụ võ công cho mình, thì làm gì có thời giờ mà làm việc khác nữa.

Chàng định kể lại tình hình lúc bấy giờ cho anh em họ Miêu nghe, nhưng nghĩ lại mình đã không muốn làm Minh chủ của Ngũ Kỳ minh thì cũng chẳng cần phải nói lại làm chi.

Chàng nghĩ ngợi một lát xong, liền nhìn Hóa Long rồi lớn tiếng nói tiếp:

- Chắc bên trong thế nào cũng có nguyên nhân gì đây nhưng ân sư đã không nói rõ việc này cho tại hạ hay, thì tất nhiên tại hạ không phải là tân Minh chủ của quý Minh nữa.

Hóa Long nghe thấy Âu Dương Siêu nói như vậy, hình như không muốn nhận làm Minh chủ của Ngũ Kỳ minh, y lo âu vô cùng, liền lớn tiếng nói tiếp:

- Bất cứ sao, Minh chủ mang theo Tam Tuyệt lệnh phù ở trong người tức là tân Minh chủ của bốn Minh rồi.

Y vốn không phải là người khéo ăn nói, y nghe thấy Âu Dương Siêu bảo như vậy, y lo âu vô cùng, nên mới thốt ra những lời vụng về như trên.

Âu Dương Siêu nghe y nói xong, liền sầm nét mặt lại, hỏi tiếp:

- Có phải bắt chấp tôi bằng lòng hay không bằng lòng đấy không?

Hóa Long thấy chàng hỏi như vậy, ngẩn người ra, nhất thời không biết trả lời như thế nào cho phải.

Miêu Hóa Câu thấy vậy vội đỡ lời:

- Thiếu hiệp muốn hay không muốn tiếp nhận chức Minh chủ của bốn Minh, tất nhiên anh em lão không có quyền bắt buộc, nhưng thiếu hiệp nên rõ phàm người nào mang theo Tam Tuyệt lệnh phù, người đó đương nhiên là tân Minh chủ của bốn Minh rồi. Đó là lời truyền lại của lão Minh chủ năm xưa, trước khi ông ta rời khỏi bốn Minh. Từ khi lão Minh chủ ra đi tới giờ, các anh em thuộc hạ của Ngũ Kỳ minh liền tản cư đi các nơi thâm sơn cùng cốc ở ngoài biên cương, cây cối để tự túc, không can thiệp tới chuyện của của giang hồ. Ai nấy đều thành tâm và kiên nhẫn đợi chờ tân Minh chủ giá lâm để gánh vác công việc của bốn Minh. Cho đến ngày hôm nay đầu đuôi đã đợi chờ ba mươi năm rồi mới...

Hóa Câu một hơi nói tới đấy, bỗng ngừng giây lát, lại nói tiếp:

- Nếu không muốn phụ lòng khổ tâm kiên nhẫn đợi chờ suốt ba mươi năm của các anh em trong bốn Minh, thiếu hiệp dù không muốn nhận chức vị Minh chủ đó, cũng nên thay lão Minh chủ đi ra ngoài đó làm việc bàn giao một phen, để các anh em khác phải đợi chờ hoài. Không biết thiếu hiệp cho lời nói của thuộc hạ có nên không?...

Lời nói của Hóa Câu không những rất cảm động mà lại rất hợp tình lý, vì vậy Âu Dương Siêu nghe xong, cau mày lại suy nghĩ một hồi rồi trả lời Hóa Câu rằng:

- Lời nói của ngài tuy rất có lẽ, nhưng...

Hóa Câu là người thông minh, khôn ngoan nhất trong bốn anh em, lại giỏi ăn nói, y nghe thấy Âu Dương Siêu nói như vậy, không đợi chờ chàng nói tiếp, đã vội đỡ lời ngay:

- Nếu thiếu hiệp nhận thấy làm như thế bất tiện, lão lại có một cách khác.

Âu Dương Siêu vội hỏi:

- Cách gì thế?

- Cách này chỉ sợ thiếu hiệp lại càng cảm thấy bất tiện thêm.

- Ngài hãy nói cho tại hạ biết biện pháp đó xem sao.

- Xin thiếu hiệp cho biết chỗ ẩn cư của lão Minh chủ, rồi do năm vị Kỳ chủ đi tới đó yết kiến để xin lão Minh chủ cho biết ý kiến, để xem lão Minh chủ quyết định giao cho thiếu hiệp đảm nhiệm chức tân Minh chủ hay là thế nào?

- Khỏi cần phải đi yết kiến lão Minh chủ nữa!

- Nếu vậy thiếu hiệp đã bằng lòng thừa kế chí hướng của lão Minh chủ mà nhận chức Tân Minh chủ của bốn Minh rồi đấy chứ!

- Ý của tại hạ không phải thế.

Âu Dương Siêu liếc nhìn bốn anh em họ Miêu một lượt rồi chàng nghiêm nghị nói tiếp:

- Ba vị ân sư đã tạ thế hồi ba tháng trước đây rồi.

- Ủa!...

Chương 63

Nhận Lãnh Trách Nhiệm

Cái tin Võ lâm Tam tuyệt quy tiên lọt vào tai Tạng Biên tứ xứ không khác gì tiếng sét đánh ngang tai.

Bốn anh em y đều giật mình kinh hãi, tám con mắt đều ngơ ngác nhìn.

Tuy cái tin Võ lâm Tam tuyệt ẩn núp ở trong thâm sơn đã đồn đại trên giang hồ từ mười mấy năm rồi, nhưng đó mới chỉ là tin đồn thôi. Người trong võ lâm ai ai cũng không dám chứng thực tin đồn ấy đúng hay là không, nhưng sự thật thì Võ lâm Tam tuyệt đã bị chôn vùi ở trong núi sâu đã từ lâu rồi. Các thuộc hạ của Ngũ Kỳ minh đều không tin những lời đồn ấy, vì chúng tin võ công của Võ lâm Tam tuyệt đã luyện tới mức tuyệt đỉnh, làm sao mà chết được một cách dễ dàng như thế? Cho nên chúng vẫn tin tưởng lời đồn ấy thật thiết. Và cho rằng Minh chủ của chúng vẫn còn ẩn cư tại một thâm sơn cùng cốc rất bí ẩn, đang tu luyện một môn thần công tuyệt thế. Chúng còn tin sẽ có một ngày kia thế nào cũng có một vị tân Minh chủ toàn tài mà cũng là người được truyền thụ môn võ công y bát của ba vị lão Minh chủ, sẽ đem lại sinh khí bùng bột cho Ngũ Kỳ minh. Lá cờ chính nghĩa sẽ oanh oanh liệt liệt dương oai với thiên hạ võ lâm. Vì thế, chúng cứ đợi chờ tân Minh chủ xuất hiện và cứ thế đã đợi chờ suốt ba mươi năm liền. Vì lòng tin tưởng quá cương quyết, nên chúng không bị lời đồn đại của giang hồ ảnh hưởng chút nào.

Từ khi Âu Dương Siêu ra đời hành đạo tới giờ, sử dụng Truy Hồn kỳ một mình đấu với Thiên Sơn tứ kiếm, Thanh Thành lục đạo, Cổng Lai bát sách, các tay cao thủ hạng nhất đương thời, nên tên tuổi của chàng đã lừng danh khắp thiên hạ ngay, không ai là không biết tới và cũng không ai không

hiếu xuất thân của chàng, là người đã được truyền thụ y bát của Võ lâm Tam tuyệt và cũng là con trai của vợ chồng Âu Dương Đơn đại hiệp.

Tuy xuất thân lai lịch của chàng ai ai cũng biết nhưng anh em của Ngũ Kỳ minh, vì lẫn quẩn ở chốn thâm sơn cùng cốc tại biên giới, lại ít đi lại trên giang hồ, nên mãi tới hơn tháng trước đây mới được hay tin.

Tất nhiên, thuộc hạ của Ngũ Kỳ minh, khi hay tin người môn đệ của Võ lâm Tam tuyệt đã xuất thân giang hồ, ai nấy đều mừng rỡ hết sức và cũng phấn chấn vô cùng nữa. Thế rồi năm vị Kỳ chủ đã gặp nhau để thương lượng và lập tức đem ba mươi mấy tay cao thủ đi vào Trung Nguyên để tìm kiếm hành tung của Âu Dương Siêu. Âu Dương Siêu nói cho họ biết cái tin Võ lâm Tam tuyệt đã quá vãng, tiếp theo đó, chàng rầu rĩ thở dài một tiếng và từ từ nói với anh em Tứ xú rằng:

- Nếu năm xưa ba vị ân sư đã dặn bảo anh em Minh hạ như vậy, tại hạ phải nên đi phụ trách công việc của bốn Minh để thực hiện lời hứa với ân sư, nhưng tại hạ hãy còn ít tuổi, tài hèn sức mọn, quả thật sợ không gánh vác nổi trọng trách ấy, huống hồ...

Nói tới đó, chàng ngưng giấy lát, lại nói tiếp:

- Các vị hãy cho tại hạ biết địa chỉ của quý Minh ở đâu để ít bữa nữa tại hạ thể nào cũng tới đó thay mặt ân sư xử lý mọi việc.

Hóa Câu nghiêm nghị đáp:

- Sao thiếu hiệp không đi ngay bây giờ?

- Tại hạ còn có nhiều việc phải làm, hiện giờ chả thể đi được.

- Có phải vì vụ hẹn ước ở Hoàng Sơn sắp tới không?

Quý vị nên rõ, việc Âu Dương Siêu hẹn Chưởng môn nhân của bảy môn phái đến ngày mười lăm tháng ba đấu với nhau ở trên đỉnh núi Hoàng Sơn để giải quyết tất cả các mối thù đã lan tràn khắp giang hồ, người trên thiên hạ ai ai cũng đều biết thế. Âu Dương Siêu bảo còn có việc phải làm, tuy không phải chỉ cuộc hẹn ước ở trên Hoàng Sơn, nhưng Hóa Long lại hỏi vấn đề đó nên chàng cũng không muốn giải thích, chỉ gật đầu và nói:

- Sau vụ hẹn ước Hoàng Sơn xong, tại hạ thể nào cũng đi tới quý Minh một chuyến.

Hóa Long ngẫm nghĩ giây lát bỗng chấp tay chào Âu Dương Siêu nghiêm nghị đáp:

- Thiếu hiệp đã nói như vậy, anh em lão xin cáo từ ngay bây giờ, để về báo cáo cho năm vị Kỳ chủ hay. Đến lúc đó, thuộc hạ chúng tôi sẽ đến Hoàng Sơn nghênh đón biệt giá.

Nói xong, y cùng ba người anh em quay mình đi luôn. Chúng nhảy lên trên ngọn cây mà đi từ ngọn này sang ngọn khác, qua khỏi trận pháp Mê Tiên ấy.

Ông già điếc tuy bị Hóa Báo đả thương nội tạng, nhưng vết thương không nặng lắm, hưởng hồ nội công của y lại tinh thâm, nên trải qua điều tức một hồi y đã chữa khỏi vết thương đó liền.

Âu Dương Siêu chờ cho anh em Tứ xú đi khỏi, mới quay lại ân cần hỏi ông già điếc rằng:

- Ông điếc, vết thương của ông đã khỏi chưa?

Bà già cầm giơ tay ra hiệu, ông già điếc cung kính đáp:

- Đa tạ công tử hỏi han tới, đầy tớ già này đã lành mạnh như thường rồi.

Âu Dương Siêu gật đầu, hai mắt chàng bỗng sáng ngời như ngọn đèn ló, nhìn thẳng vào mặt ông già điếc và ôn tồn hỏi:

- Già điếc, bàn thờ của tiên phụ mẫu có phải là lão chủ nhân của bốn cốc bầy thờ đấy không?

Bà già cầm giơ ta ra hiệu, ông già điếc nghiêm nghị đáp:

- Sau khi hay tin lệnh tôn lệnh đường ngộ nạn, lão chủ nhân chúng tôi đau đớn vô cùng, liền vẽ bức hình để lên bàn thờ để cúng.

Âu Dương Siêu nghe nói, cảm động vô cùng, lại hỏi tiếp:

- Nếu vậy, lão chủ nhân của bốn cốc là bạn chí thân của tiên phụ, nhưng chẳng hay...

Nói tới đó, chàng ngừng giây lát lại nói tiếp:

- Hai người bạn với nhau như thế nào, xin già điếc cho tại hạ hay.

Ông già điếc gật đầu đáp:

- Nơi đây không phải là chỗ nói chuyện, mời công tử hãy theo lão bộc vào trong nhà nghỉ ngơi, rồi lão bộc sẽ tường trình hết cho công tử hay.

Nói xong, y cùng bà già cầm đi trước dẫn đường vào một căn nhà xinh đẹp ở phía bên trái tại giữa khu rừng.

Âu Dương Siêu vừa đi vào đến trong rừng, thì Xảo Xảo đã nhảy lại ôm chặt lấy chàng, rất ngây thơ và nũng nịu hỏi:

- Thúc thúc ẵm Xảo Xảo đi vào trong nhà nhé?

Âu Dương Siêu thấy cô bé khả ái như vậy, chàng liền ẵm nó lên hôn hít mấy cái rồi bảo:

- Ngoan lắm. Ngoan lắm.

Giao Cơ thấy vậy vừa cười vừa mắng con nhỏ rằng:

- Lớn như thế rồi hơi một tí là cháu cứ bắt người ẵm, con bé này càng lớn càng vô phép.

Xảo xảo cười khanh khách đáp:

- A dì. Không phải Xảo Xảo vô phép đâu. A dì đừng mắng Xảo Xảo nữa, đó là thúc thúc thích Xảo Xảo và Xảo Xảo cũng mến thúc thúc, bằng không khi nào Xảo Xảo lại bắt thúc thúc phải ẵm như vậy.

Con nhỏ nói tới đó, hai mắt tròn xoe, nhìn Âu Dương Siêu hỏi tiếp:

- Thúc thúc bảo có phải không?

Âu Dương Siêu vội gật đầu đáp:

- Phải, Xảo Xảo nói rất đúng.

Giao Cơ vừa cười vừa lườm chàng một cái, rồi đi qua cạnh Giang Mẫn, nhìn Giang Mẫn cười. Nàng rất thân mật đặt tay Giang Mẫn ỏn ẻn nói:

- Chị vào trong nhà nghỉ ngơi với em đi.

Tính Giao Cơ rất hiền thực, lúc trước vì nàng chưa biết Giang Mẫn là gái giả trai, nên mới thôi khúc Mê tiên vừa mới học thành, để xem trong hai người ai là người có định lực hơn, không ngờ lại làm cho hai người cầu hợp với nhau...

Đối với việc đó, nàng ăn năn không yên lòng, nhất là từ khi biết Âu Dương Siêu là con của Âu Dương đại hiệp mà sư phụ mình đang phụng thờ ở trong nhà mình, nàng lại càng ăn năn và không yên tâm thêm. Vì thế mà nàng đối với Giang Mẫn lại càng tỏ ra thân mật hơn để Giang Mẫn lượng thứ cho mình. Sự thật đối với chuyện vừa rồi Giang Mẫn cũng hơi hận Giao Cơ thật nhưng không quan trọng cho lắm, vì có nhờ như thế nàng mới quen Âu Dương Siêu và mới chưa đầy một ngày đã thành vợ chồng với nhau ngay. Thoạt tiên, nàng có hận Giao Cơ thật, nhưng sau biết rõ nàng ta vô tâm, và không phải là người dâm dăng, nàng thông cảm ngay. Huống hồ, tình hình bây giờ đã rõ rệt rồi, sư phụ của Giao Cơ lại là bạn thân của cha mẹ Âu Dương Siêu, nên nàng không lượng thứ cũng phải lượng thứ bằng không nàng làm gì được nào? Thế rồi Giang Mẫn nhìn Giao Cơ mỉm cười gật đầu. Hai người dắt tay nhau đi trước, Âu Dương Siêu ẩm Xảo Xảo theo sau, tiến thẳng vào căn nhà xinh đẹp ở trong rừng.

Vợ chồng ông già điếc đã bày sẵn thức ăn trên bàn rồi, thấy Âu Dương Siêu ẩm Xảo Xảo, ông già liền sầm ngay nét mặt lại, quát mắng Xảo Xảo:

- Xảo Xảo sao lại bắt công tử ẩm như thế? Con bé này vô lễ thật có mau mau xuống không?

Âu Dương Siêu nghe nói, vội xua tay ông già điếc, và nói:

- Già điếc! Đừng có mắng nó. Tại tôi thích nó đấy?

Ông già điếc tuy không nghe thấy gì, và không biết Âu Dương Siêu nói những gì, nhưng thấy chàng xua tay, liền hiểu ngay là chàng ra hiệu cho mình đừng có mắng Xảo Xảo, nên ông ta vội cung kính đáp:

- Lão bặc xin vâng lệnh.

Ngừng giây lát, ông già lại nói tiếp:

- Bây giờ đã quá Ngọ rồi, công tử với Giang cô nương đã đói bụng rồi. Trong thâm sơn cùng cốc không có món ăn gì ngon để đãi quý vị chỉ có cơm rau dưa thôi, xin công tử với Giang cô nương ăn tạm cho đỡ đói.

Nói xong cung kính mời Âu Dương Siêu với Giang Mẫn hai người ngồi bàn.

Từ hôm qua đến giờ, Âu Dương Siêu với Giang Mẫn chưa hề ăn miếng cơm nào, trong bụng đã đói ran. Vì mọi việc đã xảy ra liên tiếp nên quên cả bụng đói. Bây giờ chàng bỗng nghe thấy ông già điếc nó tới ăn cơm, lại thấy trên bàn bày la liệt thức ăn, liền cảm thấy sôi bụng tức thì. Chàng cũng không khách sáo gì nữa, vội nhìn ông già, mỉm cười gật đầu, đặt Xảo Xảo xuống cái ghế cạnh đó, rồi chàng ngồi xuống ăn cơm luôn.

Cơm nước xong, không chờ chàng lên tiếng hỏi, ông già điếc đã kể hết chuyện sự phụ của Giao Cơ với cha mẹ chàng và Tam tuyệt có liên can gì với nhau cho chàng nghe.

Thì ra sự phụ của Giao Cơ là Ngọc Tiêu Thiên Nữ Liễu Vy vốn là bạn thân của mẹ Âu Dương Siêu khi mới từ Nam Hải vào Trung Nguyên ở. Hai chị em cùng hành đạo giang hồ, tâm tình rất mật thiết, không khác gì chị em ruột thịt vậy.

Vì hai người là tuyệt sắc giai nhân, nên đã làm điên đảo không biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt thời bấy giờ, nhưng hai người rất kiêu ngạo, không coi những người ấy vào đâu. Hai người cùng hành đạo như vậy đã hơn một năm trời không may có chuyện xảy ra, khiến hai người phải xích mích. Đó là chuyện cả hai cùng yêu chung một chàng, mà chàng ấy lại là Âu Dương Đơn, cha của Âu Dương Siêu.

Đáng lẽ hai người thân với nhau như thế, có thể cùng lấy chung một chồng có phải là yên không? Nhưng vì cả hai đều có tính hiếu thắng, nên không sao dung hòa được. Tuy bề ngoài hai người vẫn thân mật với nhau, nhưng sự thật hai người đều ngấm ngấm ganh đua nhau.

Sau không hiểu tại sao, bỗng thấy mất tích Liễu Vy. Thì ra nàng đã chịu nhường chồng cho bạn thân là Tôn Uyển Bình, mẹ của Âu Dương Siêu, mà đi ẩn núp ở một nơi hẻo lánh.

Âu Dương Đơn với Tôn Uyển Bình đi khắp đại giang Nam Bắc tìm kiếm Liễu Vy, nhưng không sao kiếm thấy nàng ta cả.

Khi hai vợ chồng Âu Dương Đơn bị các tay cao thủ của bảy đại môn phái vây đánh, thì Liễu Vy đang ở sa mạc. Nghe tin dữ ấy, nàng đem vợ chồng ông già cầm điếu trở về Trung Nguyên ngay.

Uyển Bình là bạn thân của nàng, Âu Dương Đơn là người yêu, tất nhiên nàng phải nghĩ cách trả thù cho hai người. Nhưng nàng là người rất thông minh, biết việc này không phải là việc thường, vì bảy môn phái, người nhiều, thế mạnh, sức lực rất lớn, muốn báo thù không phải là chuyện dễ, phải tùy cơ ứng biến mới được.

Nàng cũng biết, vợ chồng Âu Dương Đơn có một đứa con. Từ khi vợ chồng Âu Dương Đơn bị giết hại, thì đứa con ấy mất tích, không biết ở đâu hết. Thế rồi, bà ta mới chọn nơi hoang cốc này, bố trí thành một chốn rất bí ẩn, lấy tên là “Mê Tiên cốc”, cùng vợ chồng ông già cầm điếu ở lại nơi đó, lập bàn thờ, thờ vợ chồng Âu Dương Đơn. Một mặt, nàng đi khắp nơi tìm kiếm con của người bạn, một mặt nàng lại khổ luyện võ công để tìm cơ hội trả thù cho bạn và người yêu.

Không ngờ, nàng lại bạc mệnh, ở Mê Tiên cốc được hơn năm năm thì bị bệnh nặng rồi chết.

Giao Cơ vốn là con của một vị quan. Vợ chồng quan lớn ấy đều chết hết. Người trong họ định chiếm hết tài sản của nàng, nên mới đem nàng đi tiêu diệt. May thay, giữa đường gặp Liễu Vy cứu thoát. Liễu Vy thấy nàng đúng là một nhân tài để luyện võ, nên bà ta ẵm nàng về trong Mê Tiên cốc này và nuôi nấng dạy bảo để làm môn đồ.

Sau bà ta bị bệnh nặng, biết mình không sao sống được, bèn đem hết tài ba của mình viết thành một cuốn sách, giao cho vợ chồng ông già cầm điếu, bảo vợ chồng ông ta trông nom Giao Cơ và dạy nàng học võ chờ khi nào

nàng học hết cuốn võ công của bà ta để lại mới được phép cho nàng biết tên của sư phụ, và cũng cấm nàng không được rời khỏi sơn cốc này để đi ra giang hồ.

Vợ chồng ông già câm điếc, tuy là đạo tặc, nhưng rất trọng nghĩa khí. Vì cảm ơn Liễu Vy đã cứu hai người thoát chết, nên hai người mới tình nguyện làm nô bộc như thế.

Tuy Liễu Vy không nhận điều kiện đó, nhưng vẫn vui lòng để cho vợ chồng ông già ấy ở chung và coi như là bạn thôi.

Ba người từ Trung Nguyên ra ngoài sa mạc, rồi lại từ sa mạc trở về Trung Nguyên. Vợ chồng ông già điếc đều trung thành với nàng vô cùng.

Còn tại sao Liễu Vy lại quen biết Võ lâm Tam tuyệt? Thì ra ba mươi năm về trước, Tam tuyệt rời khỏi Ngũ Kỳ minh, đi ra ngoài sa mạc tìm chỗ ẩn cư để luyện thần công, vì vậy mới gặp Liễu Vy. Ba người còn ở nhà Liễu Vy ba ngày rồi mới đi, cho nên vợ chồng ông già điếc đã gặp Tam tuyệt là thế. Âu Dương Siêu nghe ông bà điếc kể xong, nhìn Âu Dương Siêu một hồi, lại hỏi tiếp:

- Công tử! Còn một việc này, không biết công tử có nhận cho không?

- Già điếc có việc gì chỉ giáo, xin cứ nói đi?

- Về việc Ngũ Kỳ minh mời công tử làm Minh chủ, theo ý lão nô, thì công tử nên nhận ngay đi! Rồi công tử lãnh đạo Ngũ Kỳ minh hành đạo giang hồ, chủ trì võ lâm chính nghĩa để thừa kế đại chí của lệnh sư.

Ông già vừa nói xong, Giang Mẫn vội xen lời nói:

- Già điếc nói rất phải. Đại ca nên nhận làm Minh chủ của Ngũ Kỳ minh đi, để gánh vác chủ trì chính nghĩa cho võ lâm, làm một việc oanh oanh liệt liệt như vậy mới không phụ tài đức của đại ca!

Âu Dương Siêu cau mày lại, đáp:

- Nhưng tiểu đệ...

Không để cho chàng nói, Giang Mẫn lại nũng nịu nói tiếp:

- Còn nhưng cái gì nữa! Ngũ Kỳ minh là của Võ lâm Tam tuyệt tổ chức thành, mà đại ca là môn đồ duy nhất, nên đại ca phải thừa kế di chí của ba vị sư phụ.

Âu Dương Siêu thấy thái độ vừa hờn vừa nũng nịu của nàng, liền cười và đáp:

- Theo lời chị nói rất hợp lý, và tiểu đệ không nhận làm Minh chủ của Ngũ Kỳ minh không được, phải không?

- Tất nhiên rồi, đại ca không thể từ chối được việc này!

Giao Cơ đứng cạnh, cũng nũng nịu xen lời nói:

- Công tử! Tuy tiểu muội không biết rõ những việc của giang hồ mấy, nhưng già điếc và chị Giang Mẫn đều nói như vậy, tất nhiên không thể sai lầm vào đâu được! Công tử nên nghe theo ý kiến của mọi người đi!

Âu Dương Siêu ngẫm nghĩ giây lát liền gật đầu đáp:

- Hãy để tôi suy nghĩ lại đã.

Xảo Xảo bỗng ngây thơ nói:

- Thúc thúc đi làm Minh chủ đi! Xảo Xảo lúc nào cũng đi theo thúc thúc, Xảo Xảo sẽ giúp đỡ chú một tay. Thúc thúc bằng lòng chứ?

Âu Dương Siêu nghe nói, vừa cười vừa đáp:

- Được! Sau này gặp kẻ địch, thúc thúc đánh không nổi thế nào thúc thúc cũng sẽ nhờ Xảo Xảo giúp đỡ một tay.

Chương 64

Ngọc Kỳ Kỳ Chủ

Âu Dương Siêu đến trước bàn thờ vái lạy cha mẹ để biệt. Chàng lại từ biệt Giao Cơ với vợ chồng ông già cầm điếu rồi mới cùng Giang Mẫn rời khỏi Mê Tiên cốc. Bọn Giao Cơ các người đều theo sau tống tiễn.

Khi tới cốc khẩu, Âu Dương Siêu bỗng ngừng chân lại, ngăn người ra hồi lâu, trong lòng hình như quyết định một việc gì vậy, rồi từ từ giơ tay phải ra, dồn vào năm đầu ngón tay, viết vào vách đá ở phía trái cốc khẩu mấy chữ như sau:

“Võ lâm cấm địa. Ai tự tiện vào, sẽ bị xử tử”.

“Ngũ Kỳ minh chủ Âu Dương Siêu lập”.

Nét chữ nào cũng sâu ba phân, và rất đều đặn đủ thấy nội công của chàng thâm hậu như thế nào.

Viết xong, chàng thở dài một tiếng, hình như chàng đã cảm thấy dễ chịu khôn tả vậy.

Giao Cơ nhìn những chữ đó xong, có vẻ thắc mắc không hiểu, liền hỏi:

- Tại sao công tử lại viết những chữ ấy?

Âu Dương Siêu nghiêm nghị đáp:

- Linh đường của tiên phụ mẫu thờ ở bốn cốc, khi nào tôi lại chịu để cho người ngoài vào trong sơn cốc này mà quấy nhiễu, cho nên...

Nói tới đó chàng hơi ngừng giây lát, bỗng mặt lạnh như tiền mắt tia ra hai luồng ánh sáng, khiến ai trong thấy cũng rụng rời, chàng nhìn ông già điếu với bà già cầm rồi nói tiếp:

- Phiên hiền phu hiền phụ tạm thay Âu Dương Siêu tôi duy trì sự tôn nghiêm của cấm lệnh này. Bất cứ là ai, nếu tự tiện vào sơn cốc này hai vị cứ hạ sát cho bốn Minh chủ.

Bà cảm nghe nói, rùng mình một cái, bụng bảo dạ rằng: “Không ngờ sát khí của Minh chủ lại nặng đến thế!”

Tuy bà ta nghĩ vậy, nhưng tay vẫn ra hiệu diễn tả lại lời nói của Âu Dương Siêu cho ông già điếc hay.

Ông già điếc chưa kịp trả lời. Âu Dương Siêu lại nói tiếp:

- Phen này bốn Minh chủ lên đường, nếu có gặp người của Ngũ Kỳ mình thế nào cũng đưa Tam Tuyệt lệnh phù ra thì họ biết thân nhân của tân Minh chủ này, bảo họ mau đi tuyển lựa cao thủ để bảo vệ bốn cốc và nghe lệnh chỉ của hiền phu thế.

Bà già cảm vội ra hiệu cho ông già điếc hay.

Ông già điếc tỏ vẻ kinh ngạc và mừng rỡ cung kính đáp:

- Lão nô kính lãnh lệnh dụ của công tử.

Âu Dương Siêu gật đầu mỉm cười lớn tiếng nói tiếp:

- Như vậy bốn Minh chủ rất cảm ơn hai vị.

Nói xong chàng quay lại nói với Giang Mẫn tiếp:

- Chị, chúng ta đi thôi.

Giang Mẫn gật đầu rồi cả hai liền lên đường đi luôn.

Giao Cơ đứng ở ngoài cốc khấu nhìn theo hai người cho đến khi hút bóng rồi mới quay trở vào sơn cốc.

Âu Dương Siêu với Giọng Mẫn đi rất nhanh đủ thoáng cái đã đi được hai mươi dặm. Bỗng nghĩ tới một việc gì, Âu Dương Siêu ngừng chân lại mồm lẩm bẩm nói:

- Nguy tai!...

Giang Mẫn nghe thấy chàng nói như vậy ngạc nhiên vô cùng vội lên tiếng hỏi:

- Việc gì mà nguy tai hờ đại ca?

Âu Dương Siêu đáp:

- Con ngựa của chị chạy xông mất, thật đáng tiếc quá.

Giang Mẫn nghe nói mỉm cười nói tiếp:

- Tiểu muội lại tưởng là việc gì, có thể mà đại ca làm cho tiểu muội hoảng sợ đến mất hồn vía. Con ngựa bề ngoài tuy rất thần tuấn, nhưng sự thật nó chỉ là một con ngựa tầm thường thôi, chứ không phải là ngựa quý gì hết, dù có mất cũng không sao, hà tất đại ca phải tiếc rẻ như thế.

Sở dĩ Âu Dương Siêu nói đáng tiếc là vì chàng tưởng nó là Thiên lý mã sau khi nghe Giang Mẫn nói chàng mới biết mình nhận xét lầm, liền cười nhạt một tiếng và nói tiếp:

- Nếu không phải là ngựa quý chả lấy là gì đáng tiếc hết.

Chàng nói tới đó bỗng thấy phía đằng trước có năm người phi thân tới, chàng liền nói tiếp:

- Không biết thần thánh nào lại tới định làm phiền tiểu đệ

Giang Mẫn đưa mắt nhìn kỹ năm người đó rồi nói:

- Có lẽ không phải đâu đại ca à.

Hai người đang nói chuyện thì năm người nọ đã phi thân đến chỗ cách hai người chừng năm sáu mươi trượng rồi, thân hình của họ nhanh như điện chớp hiển nhiên khinh công của họ đã luyện tới mức thượng thừa rồi.

Âu Dương Siêu trông thấy năm người đó, không hiểu tại sao chàng bỗng nổi sát khí mồm lẩm bẩm nói:

- Chúng chỉ có năm người thôi, thật là phiền phức quá, ta phải khiến chúng vãi máu tại chỗ, không để một tên nào sống sót đào tẩu.

Lời nói của chàng tuy khê nhưng rất lạnh lùng, khiến ai nghe thấy cũng phải rùng rợn. Lúc ấy mặt trời vừa lặn xuống phía Tây sắp tới hoàng hôn đến nơi, trong lúc chàng nổi lòng sát khí mồm lẩm bẩm nói thì năm người nọ đã đi tới chỗ cách chàng hơn trượng rồi chúng liền ngừng chân lại đứng yên.

Năm người đó tuổi ngoài bốn mươi, khí chất hào hoa, mặt khá xinh đẹp, khiến ai trông thấy cũng phải có thiện cảm người đó là một thiếu phụ tuổi trạc trung niên, còn bốn người kia đều là những thiếu nữ tuyệt sắc tuổi chừng đôi mươi, cả năm đều mặc áo lụa màu xanh nhạt, mặc váy dài, lưng đeo trường kiếm, ngay cả tua kiếm cũng màu xanh nhạt nốt.

Thiếu phụ hai mắt sáng như đèn ló, ngắm nhìn Âu Dương Siêu với Giang Mẫn một hồi rồi bỗng ôn tồn hỏi:

- Có phải hai vị từ Mê Tiên cốc tới đây không?

Âu Dương Siêu gật đầu đáp:

- Phải! Chẳng hay đại nương có việc gì chỉ giáo?

Thiếu phụ nhìn Âu Dương Siêu một lát lại nói tiếp:

- Thiếu hiệp có phải là Âu Dương Siêu công tử đấy không?

- Tại hạ chính là Âu Dương Siêu, còn đại nương là ai?

Thiếu phụ nghiêm nghị vái chào Âu Dương Siêu, cung kính đáp:

- Ngọc kỳ Kỳ chủ Phiêu Diêu Tiên Cô Phương Vô Úy cùng bốn đệ tử dưới kỳ bái kiến Minh chủ.

- Ủa, thế ra là Ngọc kỳ Phương kỳ chủ đấy?

Âu Dương Siêu nói như vậy ngừng giây lát rồi lại nói tiếp:

- Phương kỳ chủ tới thật may lắm. Bốn Minh chủ đang có việc muốn nhờ vả Kỳ chủ.

- Bốn Kỳ cung kính nghe lệnh dụ của Minh chủ.

- Bốn Minh chủ đã vạch Mê Tiên cốt làm Võ Lâm Cấm Địa, đang cần người tới đó canh gác và bảo vệ, phiên Phương kỳ chủ lập tức đại diện bốn Minh chủ truyền lệnh cho các kỳ mỗi kỳ lựa chọn hai tay cao thủ đến ngay Mê Tiên cốt và nghe lệnh chỉ huy của vợ chồng ông già điếc canh giữ sơn cốt hễ bất cứ ai tự tiện vào là hạ thủ luôn.

- Phương kỳ xin tuân lệnh.

Nàng trả lời xong, liền quay người lại bảo bốn thiếu nữ kia rằng:

- Song oanh chia nhau ra mà đi truyền lệnh. Còn Song phụng lập tức đi ngay Mê Tiên cốt để vợ chồng ông bà già câm điếc sai bảo.

Bốn thiếu nữ vội vâng lời họ quay lại cung kính vái chào Âu Dương Siêu rồi mới giờ khinh công ra chia đường mà đi liền.

Ngọc kỳ Kỳ chủ bỗng cung kính chào Âu Dương Siêu và hỏi:

- Minh chủ định bao giờ mới trở về Trung ương của bốn Minh để hiệu lệnh, dựng lá cờ “Chính nghĩa chi quân” để báo cho thiên hạ võ lâm đây?

Âu Dương Siêu đáp:

- Sau khi phó ước Hoàng Sơn rồi bốn minh sẽ trở về trung ương ngay.

- Sao Minh chủ không đi ngay trung ương dựng lá cờ “Chính nghĩa chi quân” trước rồi phó ước Hoàng Sơn sau, như vậy có hơn không?

- Chỉ sợ thời gian không cho phép bốn Minh làm như thế.

- Từ nay đi tới Trung ương vừa đi vừa về chỉ mười ngày là cùng, mà phó ước Hoàng Sơn còn những mười mấy ngày, sao lại không kịp?

- Hiện giờ bốn minh còn có việc khác cần phải đi làm ngay, không sao chia người ra mà làm hai việc một lúc như vậy được.

- Nhưng không biết việc đó bốn kỳ có thể làm giúp Minh chủ được không?

Thấy Vô Úy nói như vậy, Âu Dương Siêu bỗng nghĩ ra một việc vội hỏi lại:

- Hiện giờ người của bốn Minh vào trong Trung Nguyên này có tất cả bao nhiêu.

- Hơn ba mươi người.

- Phiên Phương kỳ chủ lập tức đi báo cho mọi người biết, ngấm ngấm điều tra hộ bốn Minh xem ai là người đã tàn sát các môn hạ của bảy đại môn phái và mạo nhận tên tuổi của bốn Minh chủ.

Ngọc kỳ chủ nghe nói cảm thấy ngạc nhiên vô cùng, vội hỏi lại:

- Người tàn sát các đệ tử của bảy đại môn phái là ở hai bên bờ sông Trường Giang không phải là Thần Châu tam kiệt thì còn ai vào nữa.

Âu Dương Siêu lắc đầu đáp:

- Không phải.

- Sao Minh chủ lại biết?

- Chính bốn Minh chủ là một trong Thần Châu tam kiệt.

- Ủa!...

Âu Dương Siêu nói tiếp:

- Lúc xảy ra những vụ thảm án đó bốn Minh chủ của các người đang cùng tiểu muội là Bích Giao công chúa ở chơi nhà Băng Phách phu nhân tại Nghênh Băng nhai ở núi Thiên Sơn.

Ngọc kỳ chủ ngấm nghĩ giây lát, liền nói tiếp:

- Nếu vậy người đó đã mạo danh giá họa Minh chủ rồi.

Âu Dương Siêu gật đầu đáp:

- Phải, nên trước khi đi Hoàng Sơn phó ước bốn Minh chủ cần biết người đó là ai, thì khi đi phó ước Hoàng Sơn mới có thể nói cho các người Chưởng môn bảy đại môn phái hay được.

Ngọc kỳ chủ lại hỏi tiếp:

- Vậy bây giờ Minh chủ định đi đâu thế?

- Hành tung không nhất định, mục đích của bốn Minh bây giờ chỉ cần điều tra cho kẻ mạo danh đó thôi.

Ngọc kỳ Kỳ chủ suy nghĩ giây lát, lại nói tiếp:

- Bốn Kỳ chủ lập tức đi báo cho các Kỳ chủ hay để họ đi điều tra. Ngay trước khi phó ước Hoàng Sơn một ngày, phải tới Hoàng Sơn để yết kiến Minh chủ.

Âu Dương Siêu gật đầu:

- Hay lắm, vậy phiền Phương kỳ chủ đi ngay.

Ngọc kỳ Kỳ chủ mỉm cười đáp:

- Đó là phận sự của bốn kỳ, Minh chủ việc gì phải khách khí như thế?

Nói xong nàng nghiêng mình chào Âu Dương Siêu một lễ khẽ gật đầu chào Giang Mẫn rồi mới quay người đi luôn.

Mặt trời đã lặn về Tây, bốn bề tối dần, Âu Dương Siêu vội giơ tay ôm ngang lưng Giang Mẫn và khẽ nói:

- Chị Mẫn, trời đã tối rồi, chúng ta hãy đi nhanh lên lên một chút, tìm nhà trọ nghỉ ngơi một chút.

Giang Mẫn lườm chàng rất tình tứ, rồi để mặc chàng ôm ngang lưng mình mà tiến thẳng về phía trước.

Hai người sát cánh nhau đi, trong người của Giang Mẫn có một mùi thơm tỏa ra, khiến Âu Dương Siêu ngửi thấy như ngây ngất. Chàng lại nghĩ tới trận ân ái ở trong Mê Tiên trận hồi hôm, chàng không sao cầm lòng được, liền bóp hông nàng một cái.

Giang Mẫn vừa nhột vừa đau, liền:

- Ối chà.

Chàng mới hơi dùng sức bóp nhẹ một cái, nhưng Giang Mẫn không đề phòng nên mới kêu la như vậy.

Âu Dương Siêu thấy Giang Mẫn kêu ối chà, không hiểu tại sao dừng chân lại âu yếm nhìn nàng, ngỡ ngác hỏi:

- Sao thế chị?

Giang Mẫn thấy chàng bóp mình rồi lại còn âu yếm hỏi, vừa tức giận vừa buồn cười, lườm chàng một cái và nói:

- Đại ca lại còn hỏi việc gì, thì tự mình biết chứ còn hỏi người ta làm chi?

Âu Dương Siêu thấy Giang Mẫn nói như thế, thắc mắc không hiểu gì cả, ngỡ ngác hỏi tiếp:

- Tiểu đệ làm sao?

Giang Mẫn lườm chàng một cái đáp:

- Bóp nhẹ một chút...

Âu Dương Siêu vẫn không hiểu lại hỏi tiếp:

- Bóp cái gì hả chị?

Giang Mẫn giận dữ đáp:

- Đại ca bắt nạt tiểu muội lại còn giả bộ không biết gì.

Âu Dương Siêu càng lo âu thêm hỏi dồn:

- Quả thật tiểu đệ không biết gì, chị nói rõ cho tiểu đệ biết đi.

Thoạt tiên Giang Mẫn tưởng Âu Dương Siêu giả bộ không biết, sau chàng có vẻ lo âu, lúc ấy nàng mới biết là chàng không biết thật, liền chau môi nũng nịu đáp:

- Hông của tiểu muội xuýt tí nữa thì bị đại ca bóp gãy xương.

- Ồ!...

Lúc ấy Âu Dương Siêu mới biết là chuyện gì, chàng mặt đỏ bừng vội tiến lên chấp tay vái chào Giang Mẫn và xin lỗi rằng:

- Tiêu đệ nhất thời khoái chí, nên không chú ý, mới hơi dùng sức bóp làm chị bị đau đớn như vậy, xin chị tha thứ cho, nhưng...

Nói tới đó chàng bỗng ngắt lời đưa mắt nhìn Giang Mẫn cười không nói nữa.

Giang Mẫn là người rất thông minh, thấy thái độ của chàng như vậy liền hiểu ngay, mặt đỏ bừng lườm chàng một cái và nũng nịu nói:

- Không biết xấu hổ...

Chương 65

Võ Đang Đạo Sĩ

Âu Dương Siêu cười hả hả rồi ôm ngang lưng nàng tiến thẳng phía trước. Hai người đi một hồi lâu mà vẫn không trông thấy đằng trước có đèn lửa gì hết, như vậy không biết đi đến bao giờ mới gặp thị trấn hay làng mạc? Âu Dương Siêu cau mày nói:

- Chị Mẫn, có lẽ đêm nay chúng ta ngủ ngoài trời mất!

Giang Mẫn nghe nói không hoảng sợ chút nào, thủng thẳng đáp:

- Cần gì nơi ngủ, chúng ta đi đường suốt đêm cũng chả sao mà.

Hai người vẫn tiếp tục đi nàng áp chặt vào ngực Âu Dương Siêu. Lúc ấy hai người vừa đi tới trước một khu rừng, bỗng trong rừng có tiếng cười nhạt vọng ra, tiếng cười đó lạnh lùng, khiến ai nghe thấy cũng phải rùng mình kinh hãi, tiếp theo đó là giọng nói lạnh lùng vọng ra:

- Nơi đây tuy không nhà cửa, nhưng cũng là chỗ nghỉ ngơi rất lý tưởng của những cặp tình nhân, hai vị không nên đi thêm nữa, chi bằng vào trong này nghỉ ngơi có hơn không?

Tiếng nói vừa dứt, trong rừng có một bóng người lướt ra, người đó ăn mặc lối nho sinh mặt bịt một miếng vải rất ung dung đứng trước mặt Âu Dương Siêu và Giang Mẫn, cứ xem người bịt mặt đó bước ra một cách lạ lùng như vậy, đủ thấy khinh công của y cao siêu khôn lường, nội công cũng đã luyện tới mức cao thủ thượng thặng rồi.

Âu Dương Siêu với Giang Mẫn ngừng chân lại ngấm nhìn người bịt mặt một hồi, rồi lớn tiếng hỏi:

- Ngài là ai? Tại sao xuất hiện trong đêm khuya và ngăn cản lối đi của chúng tôi như thế?

Người bịt mặt nhìn hai người một hồi rồi cười nhạt đáp:

- Tại hạ là Thần Châu tam kiệt Âu Dương Siêu, các người đệ tử môn phái nào mau báo danh tại hạ hay, để tại hạ ghi tên các người vào trong sổ đen.

Âu Dương Siêu với Giang Mẫn nghe thấy người tự xưng là Thần Châu tam kiệt liền khẽ nhìn nhau một cái.

Tất nhiên người bịt mặt không biết đôi thanh niên nam nữ này chính là Âu Dương Siêu thật, bằng không, không hỏi Âu Dương Siêu như thế.

Vì quần áo bị dính đầy máu, nên khi ở Mê Tiên cốc, Âu Dương Siêu với Giang Mẫn đều lấy áo của Liễu Vy ra mặc, Âu Dương Siêu mặc áo nho sinh, còn Giang Mẫn thì mặc quần áo của Giao Cơ vì thế mà người bịt mặt kia không biết nho sinh trước mặt là Âu Dương Siêu thật. Nếu biết khi nào y lại dám nhảy ra cản đường và tự xưng Âu Dương Siêu như thế?

Âu Dương Siêu, Giang Mẫn ngơ ngác hồi lâu, người bịt mặt không hiểu hai người ngơ ngác vì lẽ gì, lại tưởng là sợ mình cho nên y dùng giọng khinh thị hỏi:

- Có phải hai vị nghe danh của tại hạ mà hoảng sợ phải không?

Âu Dương Siêu trợn ngược đôi lông mày lên, lớn tiếng cười và hỏi lại:

- Ngài là Âu Dương Siêu thật đấy à?

Người bịt mặt lạnh lùng đáp:

- Chẳng lẽ lại có Âu Dương Siêu giả hay sao?

Giang Mẫn bỗng nghĩ ra một kế, vội hỏi:

- Thế các đệ tử của bảy đại môn phái bị giết chết ở hai bên bờ Trường Giang cũng do tay ngài giết chết phải không?

Người bịt mặt gật đầu đáp:

- Phải!

Âu Dương Siêu trầm giọng xen lời hỏi:

- Ngài với họ có thù hằn gì thế?

- Thù sâu như bể.

- Sâu như bể là thế nào?

Người bịt mặt thấy chàng hỏi nhiều liền quát mắng:

- Đừng có lồi thoi nữa, mau cho ta biết tên họ và sư thừa của các người, và là người của môn phái nào.

Âu Dương Siêu mỉm cười hỏi tiếp:

- Nhất định phải báo danh và môn phái cho ngài biết mới biết được sao?

- Hừ...

- Nếu tại hạ không chịu nói thì sao?

- Tại hạ sẽ xử trí hai người như các đệ tử của bảy đại môn phái vậy.

- Xử trí như thế nào?

- Mời hai người xuống dưới Âm ty trình diện.

Âu Dương Siêu đột nhiên ngẩng mặt lên trời cười ha hả và nói tiếp:

- Chỉ sợ ngài không đủ tài ba đẩy thoi.

Người bịt mặt cũng cười nhạt một tiếng đáp:

- Nghe giọng nói của người thì chắc võ công của người cũng khá lắm?

- Võ công của tại hạ tuy rất tầm thường, nhưng với ai chứ với ngài thì chắc không làm gì nổi tại hạ đâu.

Chàng vừa nói tới đó bỗng đổi giọng quát lớn:

- Ngài phải cho tại hạ biết sự thật ngài là ai?

Âu Dương Siêu đột nhiên quát hỏi người là ai khiến người bịt mặt ấy phải ngạc nhiên giây lát, rồi y lại trấn tĩnh ngay được và thung thảng đáp:

- Tại hạ là Âu Dương Siêu chả nói với hai người biết rồi là gì? Còn hỏi lôi thôi làm chi nữa.

Âu Dương Siêu trợn ngược đôi lông mày lên lớn tiếng nói:

- Trước mặt chân nhân người đừng có nói láo như thế nữa.

- Người nói như thế có ý gì?

- Lời nói của ngài thật hay là giả, thì ngài tự biết chả cần tại hạ phải nói nhiều.

- Biết cái gì?

Âu Dương Siêu không sao nhịn được quát lớn:

- Âu Dương Siêu có thù oán gì với ngài mà ngài mạo danh giá họa giết bừa giết bãi những người vô tội như thế?

Người bịt mặt bỗng rùng mình một cái, nhưng trấn tĩnh ngay cười nhạt một tiếng và đáp:

- Các hạ tưởng tại hạ không phải là Âu Dương Siêu ư?

Giang Mẫn đứng cạnh đó không sao chịu nhịn được, cũng hét lớn:

- Ác tặc, người không mau kéo cái khăn bịt mặt xuống để chúng ta xem người là ai, chả lẽ chờ chúng ta ra tay mới chịu sao?

Người bịt mặt cũng quát lại:

- Con nhãi, ngày chết của hai người đã tới, còn dám nói hỗn như vậy...

Người bịt mặt chưa nói dứt, Giang Mẫn đã cười khanh khách và đỡ lời:

- Ngài ăn nói như thế mà không biết xấu hổ, chẳng hay ngài có biết chúng ta là ai không?

Người bịt mặt lạnh lùng nói tiếp:

- Khỏi cần biết các người là ai, đằng nào đêm nay các người cũng không thoát chết rồi.

- Nhất định phải chết ư?

- Phải! Không chết không được.

- Chúng ta không phải là môn hạ đệ tử của bảy đại môn phái mà cũng bị giết chết ư?

- Đáng lẽ ta có thể tha thứ cho hai người được, nhưng bây giờ thì không thể tha thứ được nữa.

- Tại sao thế?

- Vì các người đã biết bốn nhân giả mạo Âu Dương Siêu rồi.

- Đó là nguyên nhân phải chết ư?

- Biết được sự bí ẩn của ta chẳng lẽ các người còn không đáng chết?

Giang Mẫn mỉm cười xen lời hỏi:

- Biết bí mật của người thì đáng chết, thế còn ngài thì sao?

Người bịt mặt không hiểu Giang Mẫn nói như thế có ý nghĩa gì liền ngẩn người ra, ngạc nhiên hỏi:

- Ta cái gì?

- Ngài mạo danh tên tuổi của người khác tác quái giết chóc bừa bãi, như vậy không đáng chết hay sao? Và các hạ còn bị chết bằng ngọn dao phân thân, lãng trì xé xác, giũ xương, thiêu cốt...

Người bịt mặt không sao nhịn nổi, liền giận dữ quát tháo:

- Không việc gì đến các người!

Giang Mẫn cười nhạt nói tiếp:

- Ta không phải người của bảy môn phái và cũng không phải là Âu Dương Siêu, ta không thể lý được người nhưng...

Giang Mẫn nói tới đó hơi ngừng tay lại chỉ Âu Dương Siêu và nói tiếp:

- Người này có thể can thiệp được người.

Người bịt mặt trợn mắt nhìn Âu Dương Siêu hỏi:

- Người là môn hạ của bảy đại môn phái ư?

Âu Dương Siêu lắc đầu, nhưng chàng lại hỏi ngược lại:

- Ngài đã gặp Âu Dương Siêu bao giờ chưa?

- Chưa.

- Âu Dương có thù hằn gì với ngài?

- Không!

- Tại sao ngài lại mạo danh y đi giết người để giá họa cho y như thế?

- Việc này...

- Nói đi!...

Lúc Âu Dương Siêu hỏi chuyện hai mắt như điện nhìn thẳng vào mặt người nọ.

Người bịt mặt hơi định thần giây lát, mới quát tháo:

- Tiểu tử ngươi hỏi quá nhiều rồi.

Âu Dương Siêu lớn tiếng nói tiếp:

- Bốn nhân khuyển ngài nên mau kéo cái khăn xuống, để cho tại hạ thấy rõ mặt và theo đúng sự thật mà trả lời các câu hỏi của tại hạ, bằng không...

Nói tới đó chàng nhìn thẳng mặt người kia, người nọ hơi run, chàng lại quát tiếp:

- Đừng có trách ta độc ác.

Thấy thái độ của Âu Dương Siêu rất oai nghiêm, người nọ cũng hơi hoảng nhưng y cũng có võ học rất cao và xưa nay nông cuồng đã quen rồi, nghe thấy Âu Dương Siêu nói như vậy, y liền trợn mắt lên quát trở lại:

- Tiểu tử, ngươi có bao nhiêu công lực mà...

Y nói chưa dứt, đã có bóng người thấp thoáng bỗng có mười hai người tuổi đều năm mươi mặc áo bào, lưng đeo trường kiếm xuất hiện, mười hai người đó đều là đạo sĩ.

Người bịt mắt thấy mười hai đạo sĩ đó chính là Võ Đang thập nhị đại kiếm thuật. Tuy Âu Dương Siêu không biết mười hai người đó, nhưng trong ấy có Nhất Trần đạo trưởng là chàng đã gặp qua một lần, nên chàng vừa trông thấy đạo trưởng đã biết ngay, những người này là phái Võ Đang nên chàng mừng rỡ vô cùng, vội chấp tay lại chào và nói:

- Đạo trưởng đến đây thật may mắn quá, tại hạ...

Chàng chưa nói dứt, thì một đạo sĩ đứng cạnh Nhất Trần đã lớn tiếng quát bảo:

- Âu Dương thí chủ không cần nói nhiều xin trao trả ngay Quy Vân kiếm phổ và theo anh em bần đạo yết kiến Chưởng môn nhân chờ xét xử.

Âu Dương Siêu vội nói:

- Đạo trưởng chớ có hiểu lầm...

Chàng chưa nói dứt Nhất Phàm đạo trưởng đã trầm giọng nói:

- Thí chủ chớ có giải thích gì nữa, nếu tối hôm nay không trả lại Quy Vân kiếm phổ, thì anh em bần đạo phải dùng Thiên Cương kiếm trận bắt sống thí chủ về yết kiến Chưởng môn nhân.

Nhất Phàm đạo trưởng vừa nói dứt đã rút kiếm ra hiệu mười một đạo sĩ khác cũng đều rút kiếm ra, mỗi người đứng một chỗ, bố trí một kiếm trận vô địch vây Âu Dương Siêu với Giang Mẫn vào giữa.

Lúc ấy người bịt mắt đã biết rõ rồi, y thật không ngờ thiếu niên trước mặt đây chính là Âu Dương Siêu, y hoảng sợ vô cùng, toát mồ hôi lạnh ra. Sau đó y thấy các đạo sĩ của phái Võ Đang gỡ Thiên Cương kiếm trận ra vây hai người, y liền bụng bảo dạ rằng:

“Lúc này không đào tẩu, thì còn chờ đến bao giờ nữa?”

Âu Dương Siêu vẫn chú ý đến y, thấy y quay người chạy vào trong rừng, lo âu vô cùng vội quát lớn:

- Người chạy đi đâu?

Chàng vừa quát vừa tung mình nhảy theo luôn nhưng đã thấy ánh sáng kiếm lóe mắt và một đạo sĩ quát:

- Quay trở lại.

Âu Dương Siêu định đuổi bắt người bịt mắt kia, nhưng bị kiếm trận của Võ Đang ngăn cản, nếu chàng xông pha liều thì thể nào cũng bị đả thương là chắc. Chàng chỉ thở dài một tiếng và nói:

- Các vị đạo trưởng đã làm lỡ mất việc lớn của tôi.

Nhất Trần đạo trưởng vội hỏi:

- Người bịt mặt vừa rồi là ai thế?

Âu Dương Siêu đáp:

- Chính là kẻ mạo danh tại hạ, lấy trộm Quy Vân kiếm phổ của quý phái đây.

Nhất Trần ngạc nhiên hỏi lại:

- Thí chủ nói thật không?

Âu Dương Siêu lại đáp:

- Chẳng lẽ tại hạ là người nói dối hay sao?

Nhất Phàm đạo trưởng cười nhạt xen lời nói:

- Tại sao người không nói, để tên ấy đào tẩu rồi người mới nói, rõ ràng là nói dối.

Âu Dương Siêu nghe nói tức giận vô cùng, nói:

- Tất cả đều do đạo trưởng gây nên hết.

Nhất Phàm đạo trưởng giận dữ đáp:

- Thí chủ chớ có vu khống như vậy.

Âu Dương Siêu đột nhiên thở dài một tiếng và đáp:

- Nếu vừa rồi đạo trưởng để cho tại hạ nói nốt câu chuyện thì đâu đến nỗi có chuyện đáng tiếc xảy ra.

Nói tới đó chàng ngừng giây lát, lại tiếp:

- Nếu bắt được người đó không những Quy Vân kiếm phổ của quý phái và Kim Cương chân kinh của Thiếu Lâm có thể lấy lại được mà vụ án mấy chục đệ tử của bảy đại môn phái cùng vụ huyết án ở Thiên Tâm trang đều do người đó mà tìm ra được giải đáp ngay, nhưng... hà...

Nói tới đó Âu Dương Siêu nhận thấy người bịt mặt đã đi rồi, có nói nhiều cũng vô ích, liền thở dài không nói nữa, Nhất Phàm đạo trưởng ngẫm nghĩ giây lát lại nói tiếp:

- Tuy lời nói của thí chủ có thể là thật, nhưng bản đạo cũng không dám tin.

Giang Mẫn thấy Nhất Phàm đạo trưởng nói năng không sao chịu nhận được, liền nói:

- Đạo sĩ kia, thật là bướng bỉnh một cách vô lý.

Nhất Phàm đạo trưởng biến sắc mặt, vội nói:

- Cô nương đừng vô lễ quá.

Giang Mẫn đáp:

- Mãng chửi người như thế là còn nể nang lắm đấy.

- Cô nương là ai?

Giang Mẫn mỉm cười rút trường kiếm ra nghiêm nghị nhìn Nhất Phàm trả lời:

- Muốn biết sư thừa của bốn cô nương, thì cứ xem thế kiếm này sẽ biết liền.

Nói xong, nàng đã giở một thế kiếm rất quái dị ra.

- Ủa...

Tiếng kinh hãi kêu ủa như vậy nổi lên liên tiếp và thốt từ mồm của mười hai đạo sĩ phái Võ Đang đó. Đạo sĩ nào cũng tỏ vẻ kinh ngạc vô cùng.

Chương 66

Thiên Cương Kiếm Trận

Giang Mẫn giờ có một thế kiếm ra đã làm cho mười hai tay cao thủ của phái Võ Đang đều mặt mũi tối tăm, vì thấy thế võ và kiếm thế của nàng rất thần diệu và oai hùng vô cùng cho nên họ mới cùng kinh ngạc như vậy. Võ công của Âu Dương Siêu được truyền từ Võ lâm Tam tuyệt với một quái nhân chột mắt không biết danh hiệu, những môn cờ sáo, chường, kiếm của chàng không một môn nào là không hãn thế kỳ học. Nhưng chàng thấy thế kiếm của Giang Mẫn huyền ảo thần dị cũng phải tắc lưỡi khen ngợi:

- Kiếm pháp cao siêu lắm.

Chàng vừa khen xong thì Giang Mẫn đã bỏ kiếm vào trong bao tùm tùm cười rồi lờm chàng một cái trước khi quay lại sầm nét mặt nói với Nhất Phàm đạo trưởng.

- Người có biết thế kiếm ấy không?

Nhất Phàm đạo trưởng mặt tỏ vẻ kinh ngạc nhìn Giang Mẫn ngờ ngác hỏi:

- Có phải là Hải Thiên Vân Dũng không?

Giang Mẫn gật đầu đáp:

- Phải, chính là một thế tinh hoa nhất trong Thiên Cương kiếm pháp đấy.

Nhất Phàm đạo trưởng ngẫm nghĩ giây lát, rồi nói tiếp:

- Thiên Cương Tứ Đại Tinh Hoa Tuyệt Chiêu là kiếm pháp trấn sơn của bốn phái thất truyền đã sáu mươi năm...

Y nói tới đó hơi ngừng lại, đưa mắt nhìn thẳng vào Giang Mẫn nói tiếp:

- Không biết cô nương đã học pho kiếm này ở đâu?

Giang Mẫn lạnh lùng hỏi lại:

- Người có biết tại sao năm xưa Tứ Đại Tuyệt Chiêu thất truyền không?

Nhất Phàm đạo trưởng thấy nàng hỏi như vậy mặt biến sắc trầm giọng đáp:

- Tốt hơn hết cô nương đừng hỏi gì cả đến vấn đề đó, chỉ nên trả lời bần đạo là cô nương đã học ở đâu pho kiếm này?

- Nếu bốn cô nương không thích trả lời thì sao?

- Không trả lời cũng không được.

- Chẳng lẽ bắt buộc bốn cô nương phải nói hay sao?

- Trấn sơn tuyệt học của bốn phái khi nào để lọt vào tay người ngoài?

- Vậy người muốn gì?

- Chỉ cần cô nương cho biết là học thể kiếm này của ai thôi.

- Nói rõ cho người biết rồi thì sao?

- Phiền cô nương đi yết kiến Chương môn, để người xét xử.

Giang Mẫn cười khanh khách đáp:

- Nếu bốn cô nương không thích thì sao?

- Khuyên cô nương nên nghe lời bần đạo thì hơn.

- Bốn cô nương không thích nghe đã làm gì được cô nương nào?

- Nếu vậy bắt buộc bần đạo phải ra tay cưỡng ép.

- Tùy ý.

- Cô nương đã học được kiếm trấn sơn tuyệt học của bốn phái, cỡ bần đạo không đủ sức chống đỡ Thiên Cương Tứ Đại Tinh Hoa Tuyệt Chiêu, nhưng...

Giang Mẫn không đợi y nói dứt, mỉm cười đỡ lời:

- Các người sẽ dùng Thiên Cương kiếm trận vây chặt ta cho tới khi nào ta kiệt sức thì thôi phải không?

- Thiên Cương kiếm trận thiên hạ vô địch.

- Thiên Cương kiếm trận tuy thiên hạ vô địch thật, nhưng không có Thiên Cương Tứ Đại Tinh Hoa Tuyệt Chiêu chủ trận thì sẽ kém sắc và thiếu oai lực ngay phải không?

- Tuy vậy sự biến hóa ảo diệu của nó không thể coi thường được.

- Nếu bốn cô nương vừa ra tay dùng ngay Thiên Cương Tứ Đại Tuyệt Chiêu tấn công người giữ trận ở phía Đông thì liệu các người có giữ nổi bốn cô nương không?

Nhất Phàm đạo trưởng nghe nói rùng mình, kinh hãi hỏi:

- Thế ra cô nương cũng biết hết sự biến ảo của Thiên Cương kiếm trận đây.

- Nếu tôi không biết thì làm sao nói được như thế?

Giang Mẫn nói tới đó bỗng nhìn Nhất Phàm đạo trưởng hỏi lại:

- Người nhất định bắt buộc cô nương phải gặp quý Chương môn phải không?

Nhất Phàm đạo trưởng gật đầu đáp:

- Cô nương đã có tuyệt học trấn sơn của bốn phái thì phải đi yết kiến Chương môn nhân để nói rõ sự thừa và uyên nguyên mới được.

Giang Mẫn ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Được, bốn cô nương nhận lời nhưng không phải là bây giờ.

- Vậy đến bao giờ cô nương mới đến được?

Giang Mẫn đưa mắt liếc nhìn Âu Dương Siêu rồi nói:

- Chờ Âu Dương Siêu thiếu hiệp đi phó ước Hoàng Sơn xong bốn cô nương thế nào cũng đến gặp Chương môn, chưa biết chừng còn trao trả Thiên Cương Tứ Đại Tuyệt Chiêu cho quý phái nữa.

Nhất Phàm đạo trưởng nghe nói mừng rỡ vô cùng vội hỏi lại:

- Cô nương nói thật hay nói dối?

- Nhưng bốn cô nương có một điều kiện này?

- Điều kiện gì?

- Nếu tối hôm nay các người không đột nhiên hiện thân và không ngăn trở Âu Dương thiếu hiệp, thì lúc này người bịt mặt đã bị bắt và đã sớm biết ai mạo nhận Thần Châu tam kiệt đi giết người để vu oan rồi, cho nên...

Nói tới đó nàng bỗng ngắt lời đưa mắt nhìn mười hai đạo sĩ nọ và nói tiếp:

- Bốn cô nương để các người đoái công chuộc tội, trước khi đi phó ước chúng ta hợp lực điều tra tên bịt mặt giết người giá họa kia, xem y là ai, tốt hơn hết bắt sống y.

Nhất Phàm nghe nói có vẻ chần chừ:

- Việc này...

Giang Mẫn sầm nét mặt lại hỏi:

- Các người không bằng lòng hay sao?

Nhất Phàm đạo trưởng cau mày lại đáp:

- Việc này không phải anh em bản đạo không bằng lòng xin cô nương chớ có hiểu lầm.

Giang Mẫn hỏi tiếp:

- Thế tại sao đạo trưởng còn do dự như vậy?

Nhất Phàm đạo trưởng ngẫm nghĩ giây lát rồi nói tiếp:

- Lệnh dụ của Chương môn rất nghiêm, nếu bản đạo nghe lời cô nương thì trái lệnh dụ của Chương môn, cho nên bản đạo không sao tuân theo lời của cô nương được, mong cô nương lượng thứ cho.

Vì y thấy Giang Mẫn đã không những nhận lời ngay sau khi phó ước Hoàng Sơn rồi sẽ đi gặp Chương môn nhân để trần thuyết về nguyên nhân

và còn hứa trao trả lại “Thiên Cương Tứ Đại Tinh Hoa Tuyệt Chiêu” cho Võ Đang nữa, nên không dám thất lễ với Giang Mẫn và lời lẽ cũng lễ phép hơn trước nhiều.

Giang Mẫn cười nhạt một tiếng nói tiếp:

- Như vậy các người vẫn chưa tin lời của bốn cô nương và cứ nhất định là đòi Âu Dương Siêu thiếu hiệp cuốn kiếm phổ cho được mới thôi phải không?

Nhất Phàm đạo trưởng đáp:

- Không phải bản đạo không tin lời của cô nương đâu. Sự thật chưa có cái gì làm bằng cứ để cho anh em bản đạo đem về thưa cùng Chưởng môn nhân hay, nên...

- Các người còn muốn cái gì nữa?

- Anh em bản đạo thừa lệnh đi đoạt lại kiếm phổ.

- Nếu không có kiếm phổ thì sao?

- Đành phải mời Âu Dương thiếu hiệp về núi, để Chưởng môn nhân định đoạt.

- Âu Dương thiếu hiệp còn bận nhiều công việc lắm, làm gì có thì giờ theo các người về núi được?

- Anh em bản đạo không thể nể nang được nữa.

Giang Mẫn ngẫm nghĩ giây lát rồi nói tiếp:

- Nghe giọng nói các người thì đêm nay các người nhất định phải phát huy oai lực của trận Thiên Cương kiếm phải không?

Nhất Phàm liếc nhìn Âu Dương Siêu rồi đáp:

- Điều này phải xem Âu Dương thiếu hiệp định đoạt như thế nào, chúng tôi mới quyết định sau.

Âu Dương Siêu lớn tiếng xen lời nói:

- Việc gì đạo trưởng phải ăn nói lễ phép như thế?

Nhất Phàm đáp:

- Xin thiếu hiệp nên lượng thứ cho, nếu thiếu hiệp chịu theo anh em bần đạo về núi Võ Đang...

Nghe tới đó chàng sầm nét mặt lại đôi người lóng lánh, trông rất oai vệ mà nói tiếp:

- Nghe nói Thiên Cương kiếm trận của phái Võ Đang hãn thế thiên hạ vô địch. Đêm nay tại hạ muốn được sáng mắt ra, các người cứ giở thử xem có làm gì nổi tại hạ không?

Trong khi nói chàng thò tay vào túi lấy lá cờ Tích Độc Truy Hồn ra giơ lên phát một cái, bỗng thấy ánh sáng vàng lóa mắt, rồi chàng để ngang lá cờ ở trước ngực, trông rất hiên ngang.

Tuy chàng không muốn gây thù, gây hấn với các đạo sĩ Võ Đang nhưng thấy họ bướng bỉnh một cách vô lý như vậy, nên chàng mới nổi giận, huống hồ vừa rồi nếu không phải vì bọn chúng hiện thân cản trở mình, thì tên mạo danh giá họa bịt mặt kia làm sao mà tẩu thoát được. Vì vậy, chàng không sao nhịn được mới nổi giận quyết tâm dạy bảo cho bọn đạo sĩ Võ Đang bướng bỉnh này, đồng thời chàng cũng muốn nhân lúc này đấu thử với bọn đạo sĩ Võ Đang đã lừng danh trong giang hồ nhất là Thiên Cương kiếm trận của chúng vẫn tự cho là thiên hạ vô địch để xem oai lực của kiếm trận lợi hại như thế nào?

Nhất Phàm đạo trưởng nghe nói cười ha hả một hồi rồi đáp:

- Tục ngữ có câu: “Hổ phụ vô khuyển tử”, thiếu hiệp thật không hổ thẹn là người của dòng dõi Thần Kiếm Trấn Bát Hoang, Âu Dương đại hiệp, chỉ một điểm can vận hào khí này cũng đủ làm cho anh em bần đạo kính phục rồi.

Âu Dương Siêu lớn tiếng cười và nói tiếp:

- Đạo trưởng chớ quá tâng bốc tại hạ xin phát động kiếm trận ngay đi.

Nhất Phàm đạo trưởng mỉm cười nhìn Giang Mẫn chấp tay vái chào và nói tiếp:

- Xin cô nương hãy lui ra ngoài trận.

Giang Mẫn lạnh lùng đáp:

- Bốn cô nương không thích như thế.

Nhất Phàm đạo trưởng nghe nói ngăn người ra, rồi cau mày lại nói tiếp:

- Tội gì mà cô nương phải chịu khổ hay hy sinh như vậy?

Giang Mẫn hỏi lại:

- Có phải đạo trưởng sợ sau khi phát động kiếm trận rồi, lỡ đả thương phải bốn cô nương phải không?

Nhất Phàm đạo trưởng lại tiếp:

- Cô nương đã biết rõ sự bí ảo của Thiên Cương kiếm trận rồi tất nhiên anh em bản đạo khó mà đả thương được cô nương, nhưng...

Giang Mẫn không đợi chờ đối phương nói xong đã cười nhạt đờ lờ ngay:

- Hay là bốn cô nương chỉ cách phá trận cho Âu Dương đại ca?

Nhất Phàm đạo trưởng đang định trả lời, thì Âu Dương Siêu bỗng nhìn Giang Mẫn lớn tiếng nói:

- Chị hãy lui ra ngoài trận đi.

Giang Mẫn đã biết công lực võ học của chúng cao siêu khôn lường và cũng biết Thiên Cương kiếm trận tuy lợi hại vô cùng, nhưng vì không có Thiên Cương Tứ Đại Tinh Hoa Tuyệt Chiêu để chủ trận thì không thể nào phát huy được oai lực, như vậy tất không làm gì nổi chàng đâu nhưng nàng vẫn không yên tâm cho nên Âu Dương Siêu bảo mình lui ra ngoài trận nàng liền cau mày lại chần chừ đáp:

- Nhưng thế... làm sao được...

Tất nhiên Âu Dương Siêu hiểu rõ tâm lý của nàng, nhưng sợ nàng nguy hiểm nên mới an ủi nàng:

- Chị cứ yên tâm Thiên Cương kiếm trận tuy oai lực hãn thế và vô địch thật nhưng tiểu đệ tự tin có thể đối phó được.

Giang Mẫn nghe chàng nói như vậy, liền cười một cách tình tứ, ngẫm nghĩ giây lát, rồi gật đầu đáp:

- Thôi được, đại ca phải cẩn thận để ý lắm mới được.

Nói xong, nàng từ từ đi ra ngoài trận.

Nàng vừa ra khỏi trận pháp đó, Nhất Phàm đạo trưởng đã trầm giọng nói:

- Xin Âu Dương thiếu hiệp nên cẩn thận, bản đạo phát động kiếm trận đây.

Nói xong, y giơ kiếm lên phát một cái, chỉ trong nháy mắt Âu Dương Siêu đã thấy bóng người thấp thoáng trước mặt, rồi thân hình của mười hai đạo sĩ càng chạy càng nhanh như điện chớp cứ vây quanh mình hoài.

Thoạt tiên, còn trông thấy hình bóng người, nhưng chỉ trong nháy mắt đã không thể tưởng tượng được, hình bóng của họ tựa như một làn khói chạy quanh, chứ không sao phân biệt được ra thân hình của họ nữa.

Âu Dương Siêu giơ cờ lên trước ngực đứng yên ở giữa hai mắt chăm chú nhìn, đôi lông mày của chàng nhíu lại.

Lúc ấy, chàng đang suy nghĩ xem ra tay tấn công như thế nào mới thích hợp. Đang lúc ấy, bỗng trên không có một giọng nói rất thánh thót vọng tới:

- Đệ tử của Võ Đang mau ngừng tay lại, việc này đã có người mạo danh giả họa không liên can gì đến Âu Dương thiếu hiệp, không được vô lễ với thiếu hiệp.

Mười hai đạo sĩ nghe nói vội ngừng chân, thân kiếm vào bao và buông xuôi; đứng nghiêm nghị và hướng về phía có tiếng nói đó rồi Nhất Phàm đạo trưởng lớn tiếng đáp:

- Đệ tử xin tuân lệnh.

Thì ra người nói vọng xuống đó chính là Chí Thanh đạo trưởng Chương môn nhân của phái Võ Đang.

Chí Thanh đạo trưởng lại nói tiếp:

- Giang cô nương là hậu bối của Thiên Huyền sư tổ của bốn phái, theo lý ra cũng là đệ tử của bốn phái và ngang vai với bốn tọa, các người phải coi nàng là sư thúc.

Chí Thanh đạo trưởng nói tới đó, ngừng giây lát lại nói tiếp:

- Hiện giờ các con khỏi cần phải về núi, mau chia đường đi điều tra ác đồ giả mạo Âu Dương thiếu hiệp để lấy lại cuốn Quy Vân kiếm phổ, dù điều tra ra được hay không đêm rằm tháng ba các con đều phải lên Thiên Đô phong ở núi Hoàng Sơn để trả lời cho bốn tọa.

Nhất Phàm đạo trưởng nghe nói cung kính lớn tiếng đáp:

- Đệ tử xin kính lãnh pháp diệu của Chương môn.

Giang Mẫn bỗng hướng về phía Chí Thanh đạo trưởng, nũng nịu hỏi:

- Chương môn sư huynh hẹn một nơi nào...

Nàng chưa nói dứt, thì Chí Thanh đạo trưởng đã lớn tiếng cười và nói:

- Khỏi cần phải hẹn ước đâu hết, vẫn theo ý kiến của sư muội, chờ Âu Dương Siêu thiếu hiệp hẹn ước ở Hoàng Sơn xong.

Tiếng nói của người Chương môn ấy càng ngày càng xa, và càng ngày càng nhỏ như vậy đủ thấy ông đã đi xa rồi.

Nhất Phàm đạo trưởng đã biết thân phận của Giang Mẫn rồi liền chạy lại cúi đầu vái chào và nói:

- Anh em đệ tử vừa rồi không biết cô nương là tôn trưởng của bốn môn đã trót xúc phạm, mong sư thúc lượng thứ cho.

Giang Mẫn mỉm cười đáp lễ và đỡ lời:

- Không biết thì không sao, việc quá khứ coi như đã xong rồi, nhưng...

Nàng nói tới đó bỗng nghiêm nghị nói tiếp:

- Từ giờ trở đi mong các người phải sáng suốt, đừng có hồ đồ như đêm nay nữa.

Nhất Phàm đạo trưởng mặt đỏ bừng đáp:

- Đệ tử đã biết lỗi mong sư thúc xá tội cho.

Giang Mẫn vừa cười vừa đáp:

- Thôi được. Các người đi đi. Chúng ta sẽ tái kiến ở Hoàng Sơn.

Nói xong nàng kéo áo Âu Dương Siêu một cái, cùng chàng đi luôn.

Chương 67

Đầu Thương Lưỡi Kiếm

Đêm sắp tàn, gió mát nhẹ thổi.

Đầu tháng ba tuy đã là cuối Xuân nhưng tiết trời vẫn còn lạnh, nhất là trời lúc tang tảng sáng.

Âu Dương Siêu với Giang Mẫn sát cánh với nhau, chàng phải ôm ngang lưng Giang Mẫn còn đầu của Giang Mẫn thì gác vào vai của chàng. Mới thoáng trông thấy thì tựa như nàng ẻo lả yếu ớt, nhưng sự thật chân nàng không hề trì hoãn, vẫn đi nhanh như gió, phối hợp với bước đi của Âu Dương Siêu tốc lực của hai người rất kinh người.

Đi có hơn hai canh, hai người đã đi được ba mươi dặm tuy đã qua một tiểu trấn, nhưng vì canh khuya đêm tàn, không muốn vào quấy nhiễu khách điểm sợ người ta hiểu lầm, nên hai người lại tiếp tục đi luôn.

Không bao lâu đằng trước lại có một thị trấn xuất hiện, và từ chỗ hai người đến thị trấn đó chỉ cách độ mười dặm là cùng. Mười dặm đường đó hai người chỉ đi một lát là tới liền nhưng lúc ấy trời chưa sáng tỏ, phố ky còn ngủ chưa dậy, khách điểm cũng chưa chuẩn bị gì hết, dù tới nơi kêu cửa, nhưng chưa chắc đã được uống một chén nước nóng, vì vậy Âu Dương Siêu ngẩng đầu nhìn lên trên trời hăm tốc lực lại, khẽ nói với Giang Mẫn rằng:

- Chị, trời sắp sáng rồi, phía đằng kia, có một thị trấn, chi bằng chúng ta ở đây nghỉ chân chờ trời sáng tỏ hẳn mới vào thị trấn kiếm gì ăn và nghỉ ngơi.

Tất nhiên Giang Mẫn phải tán thành, liền nhìn chàng cười với vẻ yêu đương và gật đầu đáp:

- Vâng.

Thế rồi, Âu Dương Siêu cùng nàng vào trong bãi cỏ, cả hai ngồi xuống. Chàng nhìn Giang Mẫn tỏ vẻ âu yếm hỏi:

- Chắc chị mệt lắm phải không?

Giang Mẫn thấy chàng đa tình như vậy, trong lòng khoan khoái vô cùng, tuy hai ngày đêm liền chưa được ngủ và nghỉ ngơi chút nào. Quả thật nàng đã mệt mỏi lắm, nhưng vẫn lắc đầu đáp:

- Tôi không thấy mệt.

Nói xong, nàng đưa mắt nhìn Âu Dương Siêu cười một cách rất tình tứ.

Thấy thần sắc của nàng, Âu Dương Siêu đã biết nàng mệt lắm rồi, mà nàng lại trả lời là không mệt. Chàng biết nàng rất hiếu thắng, đồng thời gượng trả lời như thế là để an ủi mình, nên trong lòng chàng vừa thương vừa yêu kéo nàng vào lòng, ôm ấp và hôn hít một hồi.

Không biết có phải nàng mệt nhoài hay là tại sao, chỉ thấy nàng không phản kháng chút nào mà cứ rúc vào lòng chàng thôi, chắc không phải là nàng mệt nhọc thật sự?

Chàng muốn biết thực hư ra sao, thọc nách nàng một cái để nàng khó chịu và ngẩng đầu lên, nhưng nàng cố chịu nhịn không cười tiếng nào.

Đột nhiên có hai tiếng quát tháo vọng tới làm cho hai người giật mình kinh hãi.

Nàng vẫn tím mắt lại, còn chàng bây giờ nội công thâm hậu hơn trước nhiều, nên chỉ lắng tai nghe một chút đã nhận ra tiếng hò hét quát tháo ấy ở trong một khu rừng cách đây chừng ba dặm vọng tới, nhưng không biết người đó là ai sao trời mới sáng tinh sương mà đã đánh nhau rồi?

Nghĩ như vậy Âu Dương Siêu khẽ buông tay ra cúi đầu rỉ tai Giang Mẫn khẽ nói rằng:

- Chị, chúng ta đi đến đằng kia xem sao đi.

Giang Mẫn mở hé mắt ra nhìn tùm tùm cười và gật đầu.

Thế rồi hai người giở khinh công ra, chỉ trong nháy mắt, hai người đã vượt qua khu rừng tới nơi đó liền. Hai người liền ẩn núp ở sau cành cây, chàng thấy trong đó có một bãi đất trống ngang rộng chừng ba trượng, một thiếu phụ trẻ tuổi trạc trung niên rất xinh đẹp đang đấu rất kịch liệt với một thư sinh trung niên, đông tây mỗi bên cùng đều mười mấy người đứng xem. Những người đó già có trẻ có nam có nữ có.

Lúc ấy thiếu phụ với thư sinh đang đấu rất kịch liệt, mười người đứng ở hai bên, người nào người ấy đều tỏ vẻ hồi hộp, nhìn vào trận đấu.

Tuy hai người không sử dụng khí giới, nhưng song chưởng và thế thức của cả hai nhanh và hiểm ác vô cùng, vì vậy càng đấu trận đấu càng gay go kinh hiểm thêm. Đủ thấy võ công của hai người đều cao siêu khôn tả.

Âu Dương Siêu với Giang Mẫn núp ở phía sau một cây cổ thụ lẳng lẳng đứng xem, bỗng chàng phát giác những thế võ của thiếu phụ sử dụng, giống hệt những thế võ của Tôn San với thế võ của đạo nhân chột mắt truyền thụ cho mình. Nhưng về chưởng pháp thì hình như người thiếu phụ này rất giàu kinh nghiệm ra chưởng không những nhanh và trầm tĩnh hơn Tôn San và thế thức còn biến ảo khôn lường nữa.

Chàng càng xem, càng khích động bụng bảo dạ rằng:

“Chẳng lẽ thiếu phụ này là mẹ của em họ ta, bà ta là dì của ta chẳng?”

Trong lòng tuy nghĩ như vậy, nhưng vì chẳng thấy những người đứng xem phía đông đều là đàn ông, chàng lại nhìn sang bên phía tây thấy bên đó có bảy tám người đứng xem trong đó có già có trẻ, có nam có nữ.

Chàng ngấm nhìn một lúc đã phát hiện có hai bộ mặt quen thuộc chính là hai nàng Bạch Phụng và Bạch Châu tì nữ của Tôn San mà nàng ta đã sai đem tin về Nam Hải.

Chàng thấy Bạch Phụng, Bạch Châu hai tì nữ đã đoán ra thiếu phụ xinh đẹp này dù không phải là Chưởng môn của phái Nam Hải tức dì mình, thì cũng là một nhân vật quan trọng của phái ấy chứ không sai. Thế rồi chàng rí tai khẽ nói cho Giang Mẫn hay:

- Chị, chúng ta phải hiện thân mới được, thiếu phụ tuổi trung niên này là người của phái Nam Hải, chưa biết chừng là dì của tôi cũng nên?

Nói xong, chàng đã phi thân nhảy ra lớn tiếng nói:

- Xin hai vị hãy ngừng tay đã.

Tiếng nói của chàng tuy không lớn lắm nhưng chàng dùng nội công thốt ra vọng vào tai của hai người, tựa như có tiếng sấm kêu vậy, hai người đều giật mình kinh hãi.

Tiếp theo một tiếng kêu lớn, hai người nọ đều tấn công mạnh một chưởng rồi cùng nhảy lui về phía sau hơn trượng, rồi cả hai ngơ ngác nhìn Âu Dương Siêu.

- Ủa?... Ủa?...

Bạch Phụng, Bạch Châu hai nữ tỳ thấy Âu Dương Siêu xuất hiện nên mới thất thanh kêu la như thế, rồi cả hai mừng rỡ và tựa như hai con chim nhảy nhót tới trước mặt Âu Dương Siêu vừa chào vừa nói:

- Tỳ nữ tham kiến công tử.

Âu Dương Siêu thấy vậy chấp tay đáp lễ và nói:

- Không dám, hai cô nương khỏi phải đáp lễ như thế.

Thiếu phụ trông thấy cử chỉ của Bạch Châu và Bạch Phụng như vậy đã biết thiếu niên thư sinh này là con trai của Âu Dương Đơn năm xưa rồi, nàng mừng rỡ vô cùng, nhưng lại rầu rĩ ngay, chạy tới trước mặt Âu Dương Siêu mồm thì kêu gọi:

- Cháu...

Lúc ấy Âu Dương Siêu đã trông thấy rõ mặt của thiếu phụ giống hệt bộ mặt của mẹ mình vẽ ở trên tranh mà đang thờ ở trong Mê Tiên cốc, nên chàng cảm động vô cùng, nhìn thiếu phụ và hỏi:

- Bà có phải là dì của tôi không?

Thiếu phụ đã không sao nhịn được ứa nước mắt ra gật đầu với giọng run run đáp:

- Cháu, ta chính là dì của cháu đấy...

Âu Dương Siêu vội quỳ ngay xuống vái lạy, mồm thì kêu gọi:

- Dì!

Chàng vừa gọi được một tiếng “dì” thì nước mắt đã nhỏ ròng xuống và nước nở không sao nói thành tiếng được nữa.

Thì ra thiếu phụ ấy chính là chị ruột của mẹ Âu Dương Siêu và cũng là Chương môn nhân của phái Nam Hải hiện thời, họ Tôn tên là Thượng Bình, thấy Âu Dương Siêu quỳ dưới đất nước nở không nói lên tiếng được cũng khóc theo và khuyên rằng:

- Cháu, nín đi, phải giữ gìn thân thể...

Bà ta chưa nói dứt, thì trung niên thư sinh đã nóng lòng sốt ruột lớn tiếng nói:

- Bây giờ trời đã sáng tỏ, phương giá để cho quý môn hạ vô cố đả thương người như vậy thì phương giá định sao để dứt khoát việc này, xin cho lão phu biết rõ?

Thượng Bình nghe nói sầm nét mặt lại đáp:

- Ai bảo thuộc hạ của ngài ăn nói vô lễ đùa giỡn đàn bà, vậy các hạ phải trừng trị quý môn đệ trước mới phải, sao lại oán trách tiểu phụ dung túng môn hạ vô cố đả thương người, các hạ không tự trách mình dạy bảo quản thúc thuộc hạ không nghiêm, trái lại còn không biết xấu hổ ra mặt trả thù hộ thuộc hạ của mình, sao các hạ lại không biết thị phi như thế mà còn...

Thư sinh trung niên không đợi chờ Thượng Bình nói dứt đã trầm giọng quát lớn:

- Phương giá chớ cãi bướng như vậy, chúng ta hãy tiếp tục đấu cho tới khi nào phân cao thấp đã rồi hãy nói chuyện sau.

Thượng Bình lại cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Sao ngài cứ hay bênh thuộc hạ không phân biệt phải trái mà cứ nhất định đòi đấu cho tới mức được hơn thua mới thôi thật là vô lý hết sức. Tiểu

phụ này cũng không muốn nói với nhiều lời thừa cho tốn công, được các hạ muốn dùng võ công để phân biệt phải trái, tiểu phụ này cũng xin tiếp nhận. Nhưng các hạ phải cẩn thận một chút mới được, phen này tiểu phụ ra tay cũng giở toàn lực, chớ không nể nang như hồi nãy đâu.

Thư sinh trung niên nghe nói trợn ngược đôi lông mày lên cười ha hả trầm giọng đáp:

- Đừng tự phụ và kiêu ngạo như thế vội, nếu ngày hôm nay phương giá không trừng trị mấy tên môn hạ đả thương người kia thì đừng hòng rời khỏi nơi đây.

Thượng Bình cười nhạt một tiếng đang định xông lên tấn công tiếp, thì đột nhiên thấy trước mắt có bóng người thấp thoáng, Âu Dương Siêu đã phi thân ra đứng trước mặt thư sinh ấy rồi. Thượng Bình thấy thân pháp của Âu Dương Siêu nhanh như vậy cũng phải giật mình kinh hãi, tuy bà ta đã nghe nói Âu Dương Siêu có võ công rất thâm hậu, từ khi ra đời tới giờ chưa gặp địch thủ bao giờ, nhưng dù sao đó chỉ là một lời đồn đại thôi cho bà ta chưa được mục kích hưởng hồ vừa rồi bà ta đấu với thư sinh hơn trăm hiệp biết võ học của thư sinh rất tinh thâm, công lực thâm hậu khôn tả, có thể liệt vào cao thủ tuyệt đỉnh của võ lâm đương thời, quả thật không phải là một người dễ đối phó, cho nên bà ta nhận thấy Âu Dương Siêu tuy là môn hạ đệ nhất của Võ lâm Tam tuyệt thật, nhưng vì hãy còn ít tuổi, nội công thể nào cũng chưa luyện lối mức mười thành hóa hầu thì làm sao địch nổi thư sinh trung niên này. Cho nên bà ta thấy Âu Dương Siêu vừa nhảy ra trong lòng hoảng sợ, vội gọi:

- Cháu mau lui, đừng can thiệp vào việc của dì, để dì đấu với y thì hơn.

Âu Dương Siêu nghe nói quay đầu lại nhìn Thượng Bình mỉm cười đáp:

- Việc nhỏ mọn này, hà tất dì phải thân hành ra tay, xin dì cứ yên lòng mà nghỉ ngơi.

Thượng Bình nghe thấy chàng nói như vậy, liền nghĩ ra một kế và nghĩ thầm rằng:

“Sao ta không ngắm ngắm nhân cơ hội này thử xem lực võ học của y ra sao, mà thiên hạ lại đồn đại võ công của y lợi hại như thế...”

Bà ta vừa nghĩ tới đó liền dặn bảo Âu Dương Siêu rằng:

- Cháu phải cẩn thận mới được, đừng có nên khinh địch nhé.

Âu Dương Siêu đáp:

- Cháu đã biết rồi.

Nói xong, chàng lại quay đầu lại nhìn thư sinh trung niên lớn tiếng hỏi:

- Ngài là ai, xin cho biết danh hiệu trước?

Thư sinh trung niên không cho chàng biết danh hiệu thì chớ lại còn hỏi lại:

- Nhỏ kia muốn can thiệp vào việc của ta hay sao?

Âu Dương Siêu thấy đối phương không trả lời câu hỏi của mình, rồi trầm giọng đáp:

- Xin ngài hãy cho biết danh hiệu trước?

- Đã mấy chục năm nay lão phu không bước chân vào giang hồ, dù ta nói ra chắc nhỏ mi không biết đâu, hà tất phải hỏi làm chi?

- Ngài không chịu nói rõ tên hiệu, thì tại hạ cũng không cưỡng ép, nhưng...

- Cái gì?

- Như vậy ngài đừng có trách tại hạ coi là một tên ác đồ của giang hồ mà ra tay ác độc không nể nang nữa đâu.

- Hà... hà... thằng nhỏ kia người ăn nói ngông cuồng một cách đáng yêu thật, nhưng chỉ tiếc...

Thư sinh nói tới đó ngắt lời ngay, rồi nhìn vào mặt Âu Dương Siêu không nói năng gì nữa.

- Chỉ tiếc cái gì?

- Người chưa xứng.
 - Ngài đừng có tự phụ như thế, ngài nói tại hạ có xứng đáng hay không?
- Thư sinh trung niên bỗng lắc đầu nói:
- Không được.
 - Tại sao?
 - Người không đáng đấu với lão phu.
 - Có phải ngài cho võ công của tại hạ không chống đỡ nổi một cái đánh của ngài phải không?
 - Còn một nguyên nhân khác nữa.
 - Nguyên nhân gì?
 - Lão phu không muốn mang tiếng là người lớn bắt nạt trẻ con.
 - Ngài có biết câu tục ngữ này không?
 - Tục ngữ gì?
 - Võ công không phân biệt già trẻ.
 - Có phải người định nói đạ giả vi tiên không?
 - Phải.
 - Nếu vậy, người cho rằng võ công của người phải rất cao không?
 - Cao lắm, không phải nói khoác tại hạ dám chắc không kém gì ngài.
 - Như vậy võ công của người còn cao hơn ta phải không?
 - Phải.
 - Người tự tin có thể thắng nổi lão phu hay sao?
 - Tin chắc lắm.
 - Thằng nhỏ này có bệnh thần kinh chẳng?
 - Thế ngài có bệnh thần kinh không?
 - Lão phu suốt đời chưa bệnh bao giờ.

- Tại hạ cũng như ngài vậy.
- Nhưng lão phu chắc người bị bệnh thần kinh hấn hoi.
- Ngài không tin thử ra tay đấu xem.
- Trong mười hiệp thôi nhé.
- Trong mười hiệp tại hạ sẽ đánh bại ngài liền.
- Làm gì có chuyện đó...
- Nếu không thắng được ngài, tại hạ bằng lòng chặt hai tay tặng cho ngài làm kỷ niệm chơi.

Lời nói của Âu Dương Siêu quá ngông cuồng khiến tất cả cao thủ có mặt tại đó nghe thấy đều cau mày lại riêng chỉ có Giang Mẫn mặt vẫn tươi cười như thường.

Thư sinh trung niên có vẻ không tin lại lớn tiếng cười một hồi, rồi nói tiếp:

- Thằng nhỏ này tự phụ quá, này ta bảo cho người biết dây cung căng quá cũng có khi đứt đấy.
- Vấn đề này khỏi cần ngài phải quan tâm hộ.
- Thằng nhỏ kia! Lời nói ngông cuồng của người tuy làm cho lão phu thấy đáng yêu...

Vừa nói tới đó, y liền ngắt lời nhìn Âu Dương Siêu và hỏi tiếp:

- Còn chưởng lực của người ra sao?
- Quyết không thua ngài!

Thư sinh trung niên ngẫm nghĩ giây lát rồi hỏi tiếp:

- Vậy chúng ta hãy so chưởng lực trước nhé?
- Thắng hay bại sẽ kết quả như thế nào?
- Quý hồ người đỡ được lão phu ba chưởng thì câu chuyện ngày hôm nay lão phu sẽ nể người mà xí xóa liền.

- Được nếu tại hạ không đỡ nổi tại hạ vẫn theo lời hứa trước.
- Là cái gì?
- Tự chặt hay bàn tay dâng lên cho ngài.
- Nhỏ kia, người hà tất phải nói như thế!
- Tại hạ vui lòng như vậy.
- Nhưng lão phu không muốn như thế!
- Ngài muốn sao?
- Lão phu muốn nhận người làm đệ tử của lão phu.
- Vâng chúng ta quân tử nhất ngôn, xin ngài ra chưởng đi!

Chương 68

Ngân Kỳ Kỳ Chủ

Trung niên ấy nom tuổi chỉ trạc ngoài bốn mươi thôi, vì y có nội công tinh thông và có cách làm cho trẻ người, nhưng sự thật thì tuổi của y năm nay đã ngoài bảy mươi rồi và võ công của y đã luyện tới mức thượng thừa, đáng là một vị môn phái tôn sư.

Thấy Âu Dương Siêu không những đẹp trai mà lại hào khí cương vận, lời lẽ, thái độ tuy ngông cuồng, nhưng không đáng ghét và phong độ rất khiêm tốn, không kém lễ phép chút nào nên thư sinh nọ mới khen phục và muốn nhận chàng làm đồ đệ như thế. Vì thế Âu Dương Siêu tự nói trong mười hiệp sẽ đánh bại y nếu không sẽ tự chặt hai tay. Tuy lời nói đó quá ngông cuồng và quả thật là con bò mộng mới ra chuồng không sợ hổ, nhưng thư sinh không tức giận chút nào. Trái lại còn khiến y càng mến yêu hơn là khác, vì y biết, người có can đảm hào khí như vậy, sau này mới trở nên hào hùng của võ lâm được. Y cho thiếu niên đáng yêu kia đã là đồ đệ của một danh sư, thân mang võ học tuyệt thế nhưng vì sự hạn chế bởi tuổi tác, nên hỏa hầu và nội công thể nào cũng không bằng được mình đã luyện tập hơn sáu mươi năm trời. Nhất là thiếu niên lại nói trong mười hiệp sẽ đánh bại mình. Như vậy, có khác gì chàng ta là một kẻ si ngốc thích nói chuyện mộng mơ không? Thật là hoang đường, hoạt kê khôn tả.

Âu Dương Siêu vừa nói dứt đã đứng yên tại đó, hai mắt nhìn thẳng vào mặt thư sinh trung niên, đợi chờ đối phương ra chưởng tấn công trước.

Thư sinh thấy vậy, mỉm cười lớn tiếng nói:

- Nhỏ kia! Chuẩn bị xong chưa? Lão phu ra chưởng đây!

Âu Dương Siêu ung dung lớn tiếng đáp:

- Ngài hà tất phải hỏi nhiều, cứ việc xuất toàn lực ra tấn công đi!

Thư sinh trợn ngược đôi lông mày lên, quát lớn:

- Nhỏ kia! Hãy cẩn thận tiếp chiêu lão phu!

Y vừa nói xong, đã đẩy sang một chiêu, chiêu lực mạnh như bài sơn đảo hải, nhắm người Âu Dương Siêu mà lấn át tới.

Khi Âu Dương Siêu với Giang Mẫn núp ở gốc cây đứng xem, đã biết công lực và võ học của thư sinh này rất cao, có thể là cao thủ tuyệt đỉnh của võ lâm đương thời. Vì vậy, chàng không dám coi thường, bề ngoài vẫn làm ra vẻ ung dung, nhưng đã ngấm ngấm vận công lực ra khắp toàn thân để phòng bị, chờ chiêu lực đối phương sắp đánh tới nơi, chàng quát một tiếng, giơ song chiêu lên đỡ luôn.

Đang lúc, bỗng có giọng nói ngọt ngào kêu gọi:

- Bạch thúc thúc! Mau thu chiêu lại, lui về phía sau, không được vô lễ!

Nhưng lời gọi ấy đã muộn, chỉ nghe thấy “bùng” một tiếng như trời long đất lở, cát bụi mù mịt. Trung niên thư sinh bị đẩy lui năm bước, khí huyết trong người rạo rức, há mồm hộc một búng máu tươi.

Chiêu lực của hai bên va đụng vào nhau xong, thư sinh bị đẩy lui về phía sau, mồm hộc máu tươi mới đứng vững được. Giữa đấu trường đã có một thiếu nữ tuyệt đẹp, lưng đeo trường kiếm xuất hiện. Âu Dương Siêu vừa trông thấy thiếu nữ tuyệt sắc ấy, đã giật mình kinh hãi, bụng bảo dạ rằng:

“Nguy tai!”

Thì ra, thiếu nữ tuyệt sắc ấy chính là người hồi hôm đã thừa lệnh mình để đi truyền lệnh khắp nơi, nàng là Xảo Oanh Bùi Tiểu Uyển, một trong Song oanh dưới trướng của Ngọc kỳ, Tiểu Uyển vừa xuất hiện đã thấy thư sinh bị thổ huyết không kịp chào Âu Dương Siêu, đã chạy lại ân cần hỏi thăm:

- Bạch thúc thúc, bị thương có nặng không?

Thư sinh ấy nội công rất thâm hậu, tuy bị đẩy lui và thổ huyết như vậy, nhưng không quan trọng cho lắm, y chỉ vận nội công kiềm chế vết thương thế là vết thương sao nặng thêm được nữa. Rồi y vừa lắc đầu vừa đáp:

- Không sao cả!

Nói xong, y loạng choạng bước lên mấy bước, nhìn Âu Dương Siêu và quát bảo:

- Nhỏ kia, công lực quả thật tuyệt phàm! Hãy tiếp thêm một chưởng của lão phu xem sao!

Nói xong, y lại từ từ giơ song chưởng lên ngực. Xảo Oanh thấy vậy, cả kinh thất sắc, vội chạy lại nắm lấy cổ tay của thư sinh quát bảo:

- Bạch thúc thúc không nên!

Thư sinh thấy Xảo Oanh nắm lấy tay mình ngạc nhiên vô cùng, vội quát hỏi:

- Tiểu Uyển, cháu làm gì thế?

Tiểu Uyển vội đáp:

- Bạch thúc thúc có biết công tử kia là ai không?

Thư sinh ngạc nhiên nhìn Tiểu Uyển, lắc đầu hỏi:

- Y là ai thế?

Tiểu Uyển nghiêm nghị nói tiếp:

- Âu Dương công tử là tân Minh chủ của bốn Minh, người môn hạ duy nhất của lão Minh chủ đấy!

- Ủa!...

Thư sinh nghe nói xong, giật mình đến thót một cái, mặt lộ vẻ kinh hãi, mừng rỡ, nhưng lại ngượng nghịu, rồi y ngẩng mặt lên trời cười ha hả và nói:

- Sự khổ công đợi chờ ba mươi năm của Ngũ Kỳ minh cuối cùng cũng được đền đáp rồi!

Nói rồi y cúi đầu vái chào, cung kính nói:

- Ngân kỳ Kỳ chủ Tiêu Dao Tú Sĩ Bạch Tuấn Dương xin tham kiến Minh chủ! Vừa rồi không biết Minh chủ giá lâm, nên mới xúc phạm hổ oai, mong Minh chủ xá tội cho!

Từ khi thấy Tiểu Uyển hiện thân, gọi thư sinh trung niên kia là thúc thúc và còn ngăn cản không cho y ra tay, Âu Dương Siêu đoán chắc có lẽ thư sinh đó là Ngân kỳ Kỳ chủ Bạch Tuấn Dương. Vì vậy, vừa rồi chàng mới kêu thầm: “Nguy tai”.

Bạch Tuấn Dương vội tiến lên vái lạy. Chàng vội đáp lễ và lớn tiếng trả lời:

- Người không biết khỏi bị tội. Bạch Kỳ Kỳ chủ có tội gì đâu. Xin đừng bận tâm vì chuyện nhỏ mọn như thế.

Nói tới đó chàng phải ngừng lời, đưa mắt nhìn Tuấn Dương một cách thiết tha và nói tiếp:

- Nội công của Bạch Kỳ Kỳ chủ tuy rất tinh thâm, nhưng đã chấn động huyết khí rồi, thì nên vận công điều tức một chút thì hơn.

Tuy vết thương của Tuấn Dương không nặng lắm, nhưng nghe Âu Dương Siêu nói như vậy, biết chàng ta không yên tâm, và biết chàng để ý tới mình từng ly từng tý như vậy, cũng phải cảm động vội gật đầu vái chào và đáp:

- Đa tạ Minh chủ có lòng đoái thương như vậy, bốn kỳ xin tuân lệnh.

Nói xong, y liền ngồi luôn xuống đất vận công điều tức ngay.

Xảo Oanh rón rén đi tới trước mặt Âu Dương Siêu và chào thỏ thẻ nói:

- Thuộc hạ Bùi Tiểu Uyển xin bái kiến Minh chủ!

Âu Dương vội đáp lễ:

- Bùi cô nương khỏi phải đa lễ như thế nữa!

Tiếp theo đó, Ngân kỳ Bát kiệt đứng ở bên phía đông liền tiến tới trước mặt Âu Dương Siêu vái chào và xưng danh hiệu.

Âu Dương Siêu nhất nhất đáp lễ xong liền nhìn Tiểu Uyển và hỏi:

- Bù cô nương, tại sao đi rồi quay trở lại như thế? Có phải định kiểm bốn Minh chủ có việc phải không?

Tiểu Uyển cung kính, thỏ thẻ đáp:

- Thuộc hạ giữa đường gặp Đồng kỳ Thạch kỳ chủ. Truyền lệnh cho ông ta xong, mới hay Bạch kỳ chủ với thuộc hạ Bát kiệt về phía này cho nên thuộc hạ vội đuổi theo tới đây không ngờ lại gặp Minh chủ với Bạch kỳ chủ đang đánh nhau ở nơi đây.

Âu Dương Siêu vừa cười vừa gật đầu nói tiếp:

- Cũng may Bù cô nương tới kịp bằng không...

Nói tới đó, chàng đưa mắt nhìn Bạch Tuấn Dương đang ngồi điều tức. Chàng nhận thấy nếu nói thêm nữa sẽ không tiện, cho nên mới ngắt lời ngay.

Tiểu Uyển rất thông minh tuy thấy không nên nói tiếp, nhưng nàng đã đoán chàng định nói gì rồi hẹn mỉm cười đỡ lời:

- Minh chủ võ công cái thế, thiên hạ vô địch Bạch kỳ chủ địch sao nổi Minh chủ, nhưng...

Âu Dương Siêu tuy biết công lực của Tuấn Dương kém hơn mình một mức thật nhưng thấy Tiểu Uyển nói như thế, sợ làm méch lòng Tuấn Dương nên chàng không để cho nàng ta nói dứt vội xua tay và nghiêm nghị đỡ lời:

- Cô nương chớ nên nói như thế! Võ công của Bạch kỳ chủ đã luyện tới mức thượng thừa, nếu Bạch kỳ chủ thật sự đấu với bốn Minh chủ chưa chắc đã biết trước ai được ai thua.

Lúc ấy Tuấn Dương vận công điều tức vừa xong nghe nói vội đứng dậy cười ha hả và xen lời nói:

- Minh chủ chớ nên khiêm tốn như vậy. Vừa rồi nếu Minh chủ không nương tay thì bây giờ bốn kỳ đã bị nằm yên ở dưới đất không sao cử động được rồi.

Âu Dương Siêu mỉm cười và đỡ lời:

- Nếu Bạch kỳ chủ không khinh địch và giở toàn lực ra đối phó thì đâu đến nỗi như vậy...

Nói tới đó, chàng hơi ngừng lời rồi nghiêm nghị nói tiếp:

- Phải biết võ học không ai dám tự phụ là mình vô địch được vì mình giỏi có người khác giỏi hơn, nhưng sau này Kỳ chủ có gặp kẻ địch khác, mong đừng có kiêu ngạo và sơ ý như vừa rồi nữa.

- Minh chủ rất sáng suốt bốn kỳ xin cảm ơn huấn thị, sau này quyết không dám khinh địch như thế nữa.

Âu Dương Siêu gật đầu nói tiếp:

- Về việc môn hạ của phái Nam Hải đã thương thuộc hạ của quý Kỳ xin Kỳ chủ nể mặt bốn Minh mà bỏ qua đi cho sau này đôi bên sẽ không còn thù hận nhau nữa.

- Bốn kỳ xin tuân lệnh!

Tuấn Dương nói xong liền quay lại chấp tay vái chào Tôn Thượng Bình mà lớn tiếng nói tiếp:

- Vừa rồi vô ý xúc phạm, xin Chưởng môn lượng thứ cho!

Thượng Bình vội đáp lễ:

- Không dám, môn hạ của lão thân vô lễ mong Bạch kỳ chủ lượng thứ cho mới phải.

Tuấn Dương cười ha hả nhưng lại nghiêm nét mặt quay lại nói với Âu Dương Siêu tiếp:

- Bốn kỳ xin cung kính nghe Minh chủ sai khiến!

Âu Dương Siêu tiếp:

- Phiên quý Kỳ lập tức phái hai cao thủ đi tới Mê Tiên cốc ở gần đây, hợp với Ngọc kỳ Song phụng các người đảm nhiệm công việc canh giữ sơn cốc ấy. Còn những người khác đi các nơi điều tra xem những người nào đã tàn sát những môn hạ của bảy đại môn phái. Rồi đến ngày mười bốn tháng ba, quay trở về núi Hoàng Sơn để trả lời cho bốn Minh.

Tuấn Dương nghe nói, tuy tỏ vẻ ngạc nhiên nhưng vẫn cung kính đáp:

- Xin tuân lệnh Minh chủ!

Nói xong, y phái hai người đi Mê Tiên cốc ngay.

Tiểu Uyển bỗng tỏ vẻ ngờ ngác nhìn Âu Dương Siêu thỏ thẻ hỏi:

- Người giết đệ tử của bảy đại môn phái ở hai bờ sông không phải là Thần Châu tam ma ư? Tại sao còn phải điều tra nữa?

Âu Dương Siêu lắc đầu đáp:

- Không phải là Thần Châu tam kiệt!

Tiểu Uyển lại hỏi tiếp:

- Minh chủ quen biết Thần Châu tam ma ư?

Âu Dương Siêu trầm giọng đáp:

- Cô nương có biết Thần Châu tam ma là những ai không?

Tiểu Uyển lắc đầu đáp:

- Không biết!

Âu Dương Siêu nghiêm nghị nói tiếp:

- Lão đại là Đoàn Băng Dung, là con gái cưng của Đoàn lão minh chủ và là đệ tử của Băng Phách phu nhân. Lão nhị là Ngô Quyên Quyên, môn hạ duy nhất của Lôi Âm thần ni...

Tiểu Uyển vội hỏi tiếp:

- Thế còn lão tam?

- Lão tam là bốn Minh chủ.

- Ủa!...

- Ủa!...

Thấy Âu Dương Siêu nói như vậy, Tuấn Dương và Tiểu Uyển các người đều kinh ngạc và kêu thất thanh như trên.

Tuấn Dương vội hỏi tiếp:

- Nếu vậy, các đệ tử của bảy đại môn phái bị tàn sát là do người khác ư?

Âu Dương Siêu gật đầu đáp:

- Ấc đồ mạo danh giá họa, không hiểu có dụng tâm gì, cần phải trinh sát và truy cứu ra chân tướng họ mới được...

Nói tới đó chàng ngừng giây lát đưa mắt nhìn Tuấn Dương rồi lại từ từ nói tiếp:

- Phiền quý Kỳ lập tức đi các nơi điều tra, nếu gặp những tên lưu manh đó, tốt hơn hết là bắt sống đem về đây cho bốn Minh, đừng có lỡ mãng giết chết chúng!

Tuấn Dương cung kính đáp:

- Bốn kỳ xin tuân lệnh!

Nói xong, y vái chào Âu Dương Siêu rồi dẫn Lục kiệt đi luôn.

Ngân kỳ Kỳ chủ dẫn Lục kiệt đi rồi, Âu Dương Siêu thấy Tiểu Uyển vẫn đứng ở cạnh, liền nhìn nàng và hỏi:

- Sao Bùi cô nương không cùng đi với Bạch kỳ chủ?

Tiểu Uyển cung kính, thỏ thẻ đáp:

- Thuộc hạ thừa lệnh, Đông Phương kỳ chủ tới đây để hầu Minh chủ.

Âu Dương Siêu cau mày lại, ngẫm nghĩ giây lát, rồi đáp:

- Khỏi cần! Cô nương đi theo Bạch kỳ chủ để hiệp trợ điều tra cho ra tên giả mạo Thần Châu tam kiệt đi!

Tiểu Uyển lắc đầu đáp:

- Thuộc hạ đáng lẽ phải tuân lệnh Minh chủ, nhưng vì Đông Phương kỳ chủ thế nào cũng khiến trách thuộc hạ không được chu đáo, nên mới bị Minh chủ ghét và đuổi đi, mong Minh chủ lượng thứ cho.

Nói tới đó, nàng ngừng giây lát rồi khẽ nói tiếp:

- Xin Minh chủ cho phép thuộc hạ được hầu hạ cạnh thân.

Nói xong, nàng liền nhìn Âu Dương Siêu một cách tình tứ, trông bộ mặt của nàng rất đáng yêu và rất đáng thương. Nàng đã đẹp lại có vẻ dễ thương như thế, dù người sắt đá đến đâu cũng không nhẫn tâm để cho nàng ta thất vọng. Nhưng Âu Dương Siêu là một người không ham sắc đẹp nên chàng cứ cau mày lại không nhận lời lắc đầu đáp:

- Việc này cô nương cứ yên tâm. Nếu Đông Phương kỳ chủ có trách cứ cô nương thì thế nào bổn Minh chủ cũng giải thích hộ với Đông Phương kỳ chủ cho.

Tiểu Uyển chần chừ một hồi mới nói tiếp:

- Việc này...

Nàng vừa nói tới đó, Âu Dương Siêu lại đỡ lời luôn:

- Cô nương khỏi cần phải nói nhiều để mất thì giờ. Bằng không, lát nữa cô nương đuổi không kịp Bạch kỳ chủ đâu.

Tiểu Uyển rầu rĩ vô cùng, lẳng lặng cúi đầu xuống, nhất thời không biết xử trí như thế nào cho phải. Bỏ đi thì nàng không nỡ rời khỏi vị Minh chủ trẻ tuổi và anh tuấn như thế này, nhưng nếu không đi lại sợ Minh chủ nổi giận. Vì vậy nàng khó xử hết sức, trông lại càng đáng thương thêm.

Thượng Bình thấy Tiểu Uyển tội nghiệp như vậy, không nhẫn tâm chút nào, liền nói với Âu Dương Siêu rằng:

- Cháu không nên cố chấp như thế! Cho Bù cô nương đi theo đi!

Âu Dương Siêu vẫn lắc đầu đáp:

- Không phải là cháu cố chấp, quả thật là...

Thượng Bình không đợi chờ chàng nói dứt đã vội cười và nói tiếp:

- Dì biết ý nghĩa lời nói của cháu rồi, nhưng cháu cũng nên hiểu, Bạch kỳ chủ với các thuộc hạ đều là đàn ông hết chỉ có Bùi cô nương là con gái thôi. Như vậy, Bùi cô nương đi với họ sao tiện?

Âu Dương Siêu cau mày lại:

- Nhưng cô ta đi với cháu cũng không tiện như vậy.

Thượng Bình nghe nói mỉm cười, hình như hữu ý hay vô ý lườm Giang Mẫn đứng cạnh đó một cái rồi nhìn Âu Dương Siêu mỉm cười nói tiếp:

- Thế sao cô kia đi cùng với cháu lại tiện?

Âu Dương Siêu với Giang Mẫn đều là người thông minh thấy bà ta nói như vậy, hai người đều hồ thẹn, mặt đỏ bừng...

Thượng Bình còn mỉm cười, nói tiếp:

- Cháu, hai cô nương đi với một người đàn ông tiện hơn hay là một cô nương đi với năm sáu người đàn ông tiện hơn?...

Bà ta nói đến đây, bỗng nhìn Giang Mẫn hỏi:

- Cô nương bảo có phải không?

Giang Mẫn nghe nói, liền gật đầu, cung kính đáp:

- Bá mẫu nói rất phải!

Nói xong, nàng quay lại nói với Âu Dương Siêu rằng:

- Siêu đại ca! Để Bùi cô nương đi cùng với chúng ta nhé?

Âu Dương Siêu thấy dì với Giang Mẫn nói như vậy, liền gật đầu đáp:

- Thôi cũng được!

Tiểu Uyển nghe thấy Âu Dương Siêu đã nhận lời cho phép mình đi theo, liền mừng rỡ vô cùng, vội cúi đầu vái chào Âu Dương Siêu một cái, rồi cung kính thỏ thẻ nói:

- Xin cảm tạ Minh chủ!

Tiếp theo đó, nàng lại vái chào Thượng Bình với Giang Mẫn hai người, và nói mấy lời cảm ơn:

- Đa tạ Chương môn! Đa tạ chị!

Thượng Bình mỉm cười, xua tay đáp:

- Bù cô nương khỏi cần phải khách khứa như thế!

Giang Mẫn cũng vội đáp lễ rằng:

- Người nhà với nhau cả hiền muội khỏi phải đa lễ như vậy.

Thượng Bình bỗng tỏ vẻ hiền từ, hỏi Âu Dương Siêu rằng:

- Cháu! Sao Sang biểu muội mấy người không đi cùng với cháu?

Âu Dương Siêu đáp:

- Vì việc mạo danh giá họa, biểu muội với Bạch Ngọc Bạch Hoàn đã đi ngấm ngầm điều tra rồi. Hiện giờ có lẽ họ đang ở vùng Giang Nam.

Thượng Bình gật đầu, đưa mắt liếc nhìn Giang Mẫn, rồi hỏi Âu Dương Siêu tiếp:

- Cô nương này là ai? Sao cháu không giới thiệu với dì?

Âu Dương Siêu mặt đỏ bừng, vội giới thiệu:

- Thưa dì, xin thứ lỗi cháu thất lễ. Đây là sư muội của Từ Thanh đạo trưởng, Chương môn nhân của phái Võ Đang là Giang Mẫn cô nương đấy.

Giang Mẫn vội tiến lên vái chào Thượng Bình và nói:

- Tiểu bối xin bái kiến bá mẫu!

Võ Đang và Thiếu Lâm là hai môn phái đứng đầu các môn phái trong võ lâm, tiếng tăm lừng lẫy.

Thượng Bình nghe thấy nàng là sư muội của Chương môn nhân của phái Võ Đang vội đáp lễ vừa cười vừa trả lời:

- Không dám. Giang cô nương không nên gọi lão thân là bá mẫu như vậy!

Nói xong, bà ta bỗng nghĩ ra một việc gì, liền quay lại, nhìn Âu Dương Siêu hỏi:

- Mê Tiên cốc là nơi nào thế? Tại sao lại phải nhiều cao thủ đi bảo vệ như vậy?

Âu Dương Siêu nghe nói liền cho bà dì hay, mình đã vạch Mê Tiên cốc làm nơi cấm địa của võ lâm như thế nào, và cũng vì vậy mới phải phái người đi Mê Tiên cốc canh giữ như thế nào kể lại hết cho bà dì hay, và nói tiếp:

- Vì việc của tiểu điệt mà làm phiền đến dì phải thân chinh đem các tay cao thủ rời khỏi Nam Hải đi vào Trung Nguyên đường xá xa xôi vất vả tiểu điệt rất lấy làm cảm động và trong lòng càng không yên. Hiện giờ, cách ngày đi Hoàng Sơn phó ước còn độ mười mấy ngày nữa, ý của tiểu điệt là muốn mời dì với các vị cao thủ hãy đến Mê Tiên cốc ở tạm chờ đến ngày gần ngày đi Hoàng Sơn, chẳng hay dì nghĩ sao?

Chương 69

Cuộc Hẹn Ước Ở Hoàng Sơn

Âu Dương Siêu, Giang Mẫn và Tiểu Uyển ba người sau khi từ biệt bà dì với các người cao thủ của phái Nam Hải rồi liền lên đường đi luôn, vừa đi vừa điều tra tung tích của những tên ác đồ mạo danh giá họa mình.

Ngày tháng như thoi đưa, hết ngày này sang ngày nọ, càng ngày càng gần tới kỳ phó ước ở Hoàng Sơn, mà vẫn không sao tìm thấy tung tích của những tên ác đồ kia. Chàng cũng không biết chúng định hại mình như thế để làm gì?

Âu Dương Siêu rầu rĩ vô cùng, càng nghĩ chàng càng tức hận bọn ác đồ. Và đã có nhiều lần chàng thề độc rằng “Thế nào cũng có một ngày Âu Dương Siêu ta bắt được bọn ác đồ ấy ta sẽ cho chúng phải chịu đựng khổ sở, rồi đánh cho chúng đến tan xương nát thịt, không còn một mảnh xác nào...”

Không bao lâu, đã đến ngày mười hai tháng ba, cách ngày phó ước chỉ còn hai ngày thôi. Thế rồi Âu Dương Siêu cùng Giang Mẫn, Tiểu Uyển đi Hoàng Sơn luôn. Khi tới chân núi Hoàng Sơn đã là giữa trưa hôm mười bốn tháng ba rồi.

Lúc ấy, Ngũ kỳ Kỳ chủ đã dẫn theo kỳ hạ cao thủ tề tựu ở Duyệt Phúc khách sạn, tại thị trấn dưới chân núi. Bọn họ tất cả là ba mươi bốn người, bao trọn khách sạn đó để ở mà đợi chờ tân Minh chủ giá lâm. Ba mươi tư người đó là Kim kỳ Cửu anh, Ngân kỳ Bát kiệt, Đồng kỳ Thất hổ, Thiết kỳ Tứ hùng Tam nghĩa, Ngọc kỳ Song oanh Song phụng, và Ngũ đại hộ pháp. Nhưng ngoài số đó ra, còn có Nhị anh, Nhị kiệt, Nhị hổ, Nhị nghĩa và Song phụng mười người đã được lệnh đi canh gác Mê Tiên cốc, còn Tiểu Uyển

thì theo hầu Âu Dương Siêu cho nên chỉ thấy có ba mươi tư người là như vậy.

Khi Âu Dương Siêu vừa tới nơi, mọi người liền cúi mình vái chào đồng thanh lớn tiếng hoan hô:

- Cung nghinh Minh chủ ngọc giá!

Tiếng hoan hô của ba mươi tư người kêu vang như sấm động.

Âu Dương Siêu thấy vậy cảm động vô cùng, vội chắp tay đáp lễ mọi người rồi lớn tiếng nói:

- Quý vị Kỳ chủ, các anh em, xin quý vị chớ có đa lễ như vậy. Âu Dương Siêu tôi có tài đức gì đâu mà được các vị mến chuộng đến thế? Ngoài sự cảm ơn ra, bốn Minh chủ nguyện sau này cùng các vị đồng cam cộng khổ để hoàn thành chí nguyện lớn của ba vị lão Minh chủ!

Chàng vừa nói xong, tiếng hoan hô của mọi người lại vang rền.

Thế rồi nhóm người đó tiễn hô hậu ủng đưa chàng về Duyệt Phúc khách điếm.

Tin Âu Dương Siêu hẹn đấu với bảy môn phái ở núi Hoàng Sơn đã lan đi khắp mọi nơi từ hai tháng trước. Vì thế, trong hai ba ngày này, thị trấn nhỏ này đã có không biết bao nhiêu võ lâm cao thủ tụ tập, nhất thời đã biến thị trấn bé nhỏ ấy thành một nơi phồn thịnh và náo nhiệt vô cùng. Tiếng hoan hô của mọi người ở ngoài thị trấn đã làm kinh động tới quần hùng của võ lâm. Tất nhiên, họ không hiểu chuyện gì đã xảy ra mà lại ồn ào đến như thế.

Khi mọi người đón rước Âu Dương Siêu vào tới trong thị trấn, hai bên đường phố đã thấy đứng chật ních những giang hồ hào kiệt. Trong số những người đó, có Kiếm Chương Song Tuyệt Đông Phương Hạo, Tiêu Dao Tú Sĩ Bạch Tuấn Dương. Các vị lão tiền bối của võ lâm thấy vậy đều rùng mình đánh thót một cái, bụng bảo dạ rằng:

“Xem như vậy, trong trận đấu tại Hoàng Sơn này, chưa biết chừng bảy đại môn phái từ nay sẽ bị xóa tên trong võ lâm...”

Lúc ấy, trời bỗng tối sầm, mây đen kéo phủ, tựa như trời đang ai oán và muốn khóc vậy, có lẽ vì trời thấy tấn thảm kịch sắp xảy ra ngày mai đây sẽ thảm khốc vô cùng, nên mới buồn thảm muốn khóc như thế.

Trên đỉnh núi Thiên Đô người ta thấy có một cái bàn gỗ, trên phủ vải trắng.

Ngay giữa bàn có đặt một cái hương án dài bốn thước, rộng hai thước. Trên hương án có thờ một chiếc bài vị đề “Thần Kiểm Trấn Bát Hoang, Âu Dương đại hiệp phu phụ chi thần vị”. Lư hương ở trước bài vị khói bốc lên nghi ngút. Chiều hôm trước, người ta vẫn còn chưa thấy có hương án này, mà sáng sớm ngày hôm rằm đã thấy có rồi. Khỏi cần phải nói rõ, ai cũng biết là do Âu Dương Siêu đã sai người bày ra.

Trên đầu trường mà lại bày bàn thờ của vợ chồng của Âu Dương Đơn đại hiệp như vậy, ai cũng biết rõ là Âu Dương Siêu ra nhất định trả thù cho cha mẹ mình rồi.

Giữa cơn mưa phùn bao lất phất, và do năm đại hộ pháp bảo vệ chung quanh, Âu Dương Siêu rời khỏi Duyệt Phúc khách điếm, phía sau là Ngũ kỳ chủ với các tay cao thủ, cùng thùng thủng đi lên trên đỉnh núi Thiên Đô.

Lúc ấy, trời sáng tỏ, Âu Dương Siêu và các người tùy tùng đã lên tới đỉnh núi rồi mà trên đó vẫn chưa có một bóng người nào hết.

Âu Dương Siêu từ từ tới trước bàn thờ lặng lẽ khẩn thầm:

“Sắp đến giờ con trả thù cho cha mẹ rồi đấy! Cha mẹ có linh thiêng xin mách bảo cho con nhận biết ngay được tên hung thủ chính, để người khác khỏi bị chết oan uổng!”

Khẩn xong, chàng từ từ quay lại đứng yên, trông rất oai phong, khiến ai trông thấy cũng phải hoảng sợ. Quả thật chàng rất xứng đáng là Minh chủ của một Minh.

Ngũ đại hộ pháp lúc nào cũng đi cạnh chàng, họ đứng thành hình bán nguyệt còn Ngũ kỳ Kỳ chủ và các thủ hạ đều nghiêm nghị đứng ở hai bên.

Không khí án đỉnh núi rất yên tĩnh, đến đổi một tàu lá rơi xuống, ai ai cũng đều nghe thấy rõ hết.

Đột nhiên, có mười mấy cái bóng người, nhanh như điện chớp, phi thân lên đỉnh núi. Người đi đầu là Thanh Sâm Tú Sĩ Thư Kính Nghiêu Bang chủ của Cái bang. Võ công và tài trí đều cái thế đã oai trấn bảy tỉnh miền Nam, sáu tỉnh miền Bắc.

Theo sau y là Hắc Bạch song đồng với Bát kiệt đều là cao thủ của Cái bang.

Vừa trông thấy Kính Nghiêu, Âu Dương Siêu đã chấp tay vái chào và lớn tiếng nói:

- Vì sự ân oán của cá nhân Âu Dương Siêu tôi mà phải phiền đến Bang chủ giá lâm Thiên Đô phong, Âu Dương Siêu tôi cảm thấy không yên dạ chút nào.

Ở dưới núi, Kinh Nghiêu đã nghe đồn Âu Dương Siêu nhận chức Minh chủ của Ngũ Kỳ minh, do Võ lâm Tam tuyệt sáng lập từ hồi ba mươi năm về trước. Tuy y là Bang chủ của một bang phái lớn, nhưng lúc này y không dám gọi Âu Dương Siêu là hiền điệt như trước nữa, nên vừa thấy Âu Dương Siêu vái chào, y liền đáp lễ lại bảo rằng:

- Xin Minh chủ đừng nên khách sáo như vậy! Lệnh tôn với lệnh đường là những vị đại hiệp mà nhất thời năm xưa ngẫu nhiên đã bị kẻ thù vây đánh giết hại, bên trong hình như không riêng gì sự ân oán của cá nhân mà còn liên can đến một sự bí ẩn của võ lâm nữa. Cái bang chúng tôi cũng là một bang phái của võ lâm, khi nào chúng tôi lại ngồi yên không lý đến việc này, nhưng...

Nói tới đó y ngừng giây lát lại nói tiếp:

- Thư mỗ đã ra lệnh cho các đệ tử của các bang ngấm ngầm lưu ý điều tra xem nguyên nhân vụ án này như thế nào nhưng mười lăm năm nay vẫn chưa tìm ra manh mối.

Âu Dương Siêu gật đầu và đáp:

- Bang chủ nói rất phải. Gia nghiêm gia tử bị giết hại quả thật do một vụ ẩn bí của võ lâm chứ không phải vì sự ân oán của cá nhân. Vì thế, Âu Dương Siêu tôi mới hẹn bảy người Chưởng môn của bảy môn phái tới đây để dứt khoát, mục đích là muốn bắt bảy người Chưởng môn đó phải nói rõ chân tướng của sự bí ẩn đó cho tất cả võ lâm đồng đạo được hay.

Trong lúc đang nói thì Đông Hải Nhất Kỳ, Thiết Bút Cùng Nho, Thiên Thủ Đại Thánh Thạch Bất Phàm, Băng Dung, Quyên Quyên, Tôn San, Bạch Ngọc, Bạch Hoàng, các người đã lần lượt lên tới trên đỉnh núi, Âu Dương Siêu vội tiến lên chào hỏi và kể lễ những việc đã qua.

Tiếp theo đó, Thiên Ma giáo chủ Hoa Bích Dung, Chưởng môn của phái Nam Hải Tôn Thượng Bình, Chưởng môn của phái Thiếu Lâm, Tuệ Quả đại sư, Chưởng môn của phái Võ Đang Chí Thanh đạo trưởng, các người lần lượt dẫn cao thủ môn hạ tới.

Chỉ trong chốc lát, trên đỉnh núi Thiên Đô đã thấy đứng chật ních những người.

Võ lâm hào hùng, giang hồ cao thủ, nhân vật của tam sơn ngũ nhạc, tất cả trên dưới trăm người, đều lần lượt lên đỉnh núi, nhưng chưa thấy một người nào của bảy đại môn phái hiện thân ra cả, nên quần hào đều thì thầm bàn tán, không hiểu tại sao người của bảy đại môn phái lại không dám lộ mặt ra như vậy?

Trong lúc mọi người đang thì thầm bàn tán trên đỉnh núi đột nhiên có tiếng kêu “u u” một hồi, rồi có tiếng người kêu la:

- Tới rồi, tới rồi!

Tất cả mọi người đều nhìn về phía đường núi.

Quả nhiên có ba bốn chục người dồn dập lên tới, mà người nào người nấy đều khinh công tuyệt mức, khi bọn người đó lên tới nơi, quần hào lại xông xáo bàn tán hoài. Thì ra những người đó tuy họ đều là tinh anh của bảy đại môn phái thật nhưng không thấy một người Chưởng môn nào của bảy đại môn phái cả, cho nên ai nấy đều ngạc nhiên như thế.

Âu Dương Siêu đã phi thân tới trước mặt các cao thủ của bảy đại môn phái và lớn tiếng hỏi:

- Bảy vị Chưởng môn của bảy đại môn phái đâu?

Nguyên Siêu thiền sư, người của phái Nga Mi liền trầm giọng đáp:

- Âu Dương thí chủ đã biết rồi, hà tất phải hỏi như vậy?

Âu Dương Siêu ngẩn người ra hỏi lại:

- Thiền sư nói như thế là nghĩa lý gì?

Linh Châu đạo trưởng cười nhạt đáp:

- Thí chủ hà tất phải giả bộ như thế làm chi?

Âu Dương Siêu càng không hiểu thêm nên ngơ ngác vô cùng. Nhưng lúc này vì không muốn nói nhiều để khỏi lôi thôi thêm, nên chàng sầm ngay nét mặt lại, nói tiếp:

- Cái gì là giả bộ? Bốn Minh chủ không hay biết gì hết. Đạo trưởng chớ đặt điều để tránh sự hiện thực? Bốn Minh chủ chỉ hỏi bảy Chưởng môn của bảy môn phái hiện giờ ở đâu? Sao không tới đây phó ước? Có thể thôi!

Phong Lôi Chưởng Lực Hồng Trì, người đứng đầu Tam lão của phái Côn Lôn, bỗng cười nhạt một tiếng và quát lớn:

- Tiểu tử! Đại trượng phu dám làm thì dám nhận, sao trước mặt thiên hạ võ lâm đồng đạo, ngươi không dám nói ra sự thật!

Âu Dương Siêu càng ngạc nhiên thêm, hỏi lại:

- Người muốn bốn Minh chủ nói gì?

Linh Chân đạo trưởng trầm giọng quát hỏi:

- Chưởng môn của bảy phái hiện giờ ở đâu?

Âu Dương Siêu hỏi lại:

- Đạo trưởng hỏi ai?

Nguyên Siêu thiền sư đáp:

- Tất nhiên là hỏi thí chủ chớ ăn hỏi ai nữa!

Âu Dương Siêu ngạc nhiên:

- Hỏi bốn Minh chủ ư? Bốn Minh chủ cũng làm sao biết được!

Nói tới đó, chàng ngừng giây lát lại hỏi tiếp:

- Chẳng hay Chương môn của quý phái làm sao?

Linh Chân đạo trưởng lạnh lùng đáp:

- Mất tích rồi!

Quần hùng nghe thấy Linh Chân đạo trưởng trả lời như vậy đều ngạc nhiên vô cùng, Âu Dương Siêu cũng biến sắc mặt, vội hỏi lại:

- Có thật không?

Linh Chân đạo trưởng trầm giọng đáp:

- Thật hay không, thí chủ tự hiểu lấy!

Âu Dương Siêu mỉm cười, nói tiếp:

- Thế ra việc quý Chương môn các người mất tích lại có liên can đến bốn Minh chủ hay sao?

- Ngoài thí chủ ra, bần đạo thiết nghĩ không một ai dám to gan như vậy!

Âu Dương Siêu đột nhiên cười ha hả, lớn tiếng nói tiếp:

- Cám ơn đạo trưởng đã quá khen như vậy, nhưng...

- Cái gì?

Âu Dương Siêu nghiêm nghị đáp:

- Sự thật không liên can gì đến bốn Minh chủ cả!

Nguyên Siêu thiền sư hỏi tiếp:

- Thí chủ nói như thế ai dám tin?

Âu Dương Siêu trợn ngược đôi lông mày lên, hỏi lại:

- Các người nói như vậy, căn cứ vào đâu?

Nguyên Siêu thiền sư ngẩn người ra không sao trả lời được.

Thì ra, việc bảy người Chưởng môn của bảy môn phái mất tích, chỉ do người của bảy môn phái ước đoán là Âu Dương Siêu đã ra tay thôi, chứ sự thật không có bằng cứ gì hết.

Âu Dương Siêu bỗng hỏi tiếp:

- Chẳng hay bảy vị Chưởng môn mất tích vào lúc nào?

Nguyên Siêu thiền sư đáp:

- Ba hôm trước đây.

- Ở đâu?

- Trên đỉnh của phái Nga Mi.

- Tại sao lại mất tích?

- Điều này chúng tôi không được biết.

- Bảy người Chưởng môn cùng ở cả một đêm nơi đây sao?

- Vâng đang bàn vào việc phó ước.

- Đối với việc này, bốn Minh chủ rất lấy làm hoài nghi.

- Hoài nghi cái gì?

- Bảy người Chưởng môn tụ họp vào một nơi, rồi bỗng dưng mất tích một cách thầm kín như vậy, có lẽ tất cả võ lâm thiên hạ không một ai dám tin đó là sự thật, trừ phi...

Nói tới đó, Âu Dương Siêu bỗng ngắt lời không nói nữa.

Nguyên Siêu thiền sư lại tiếp:

- Thí chủ hoài nghi là nói dối hay sao?

- Không phải là nói dối mà là các vị Chưởng môn ấy lẫn trốn đi nơi khác.

- Thí chủ hoài nghi như vậy là rất có lý, nhưng...

Lão thiền sư chưa nói dứt thì Tuệ Quả đại sư, Chưởng môn của phái Thiếu Lâm đã vội bước ra, xua tay bảo Nguyên Siêu đừng nói, rồi chấp tay

chào Âu Dương Siêu và hỏi:

- Âu Dương minh chủ có cho phép lão tăng nói một lời không?

Âu Dương Siêu cung kính đáp và nghiêm nghị trả lời:

- Đại sư định chỉ giáo gì? Âu Dương Siêu tôi xin lắng tai nghe.

- Về việc bảy vị Chưởng môn cùng mất tích ấy, lão tăng nhận thấy bên trong chắc thế nào cũng có một việc bí ẩn rất lớn, cho nên...

Tuệ Quả đại sư nói tới đó, liền ngắt lời giây lát, rồi mới nói tiếp:

- Cuộc hẹn ước ngày hôm nay, bảy vị Chưởng môn của bảy môn phái đều mất tích cả, xin Âu Dương minh chủ hãy tạm thời hủy bỏ cuộc hẹn ước này, để chờ tìm ra được bảy vị ấy, rồi hãy đính ước lại để tính việc trả thù cho lệnh tôn và lệnh đường.

Âu Dương Siêu nghe nói ngẫm nghĩ giây lát, rồi đáp:

- Tuy lời nói của đại sư rất có lý, nhưng...

Chàng nói chưa dứt, thì Bang chủ của Cái bang đã vội lớn tiếng quát bảo:

- Nguy tai! Quý vị mau rút lui xuống khỏi đỉnh núi này ngay đi!

Nói xong, y đã vội giở khinh công tột mức ra chạy thẳng xuống núi nước.

Quần hùng không biết chuyện gì, đều ngẩn người ra nhìn nhau. Kim kỳ Kỳ chủ Đông Phương Hạo cũng đã ngửi thấy mùi khen khét, liền giật mình kinh hãi, vội dắt tay Âu Dương Siêu vừa chạy vừa nói:

- Minh chủ mau rút lui!

Hai người kéo Âu Dương Siêu, vừa chạy vừa lớn tiếng bảo cho mọi người hay rằng:

- Ngọn núi này sắp bị bùng nổ, quý vị mau rút lui đi!

Quần hùng nghe nói đều hoảng sợ vô cùng, ai nấy vội ù té chạy loạn xạ xuống núi ngay.

Trong lúc quần hùng còn đang chạy bán mạng, thì bỗng có ánh sáng lấp lóe và tiếng nổ kêu đến “ùm” như long trời lở đất vậy. Đá núi bắn tung như mưa, tiếng kêu la gào thét vang động cả một vòm trời, đã có biết bao nhiêu người chết oan chết uổng bởi tiếng nổ kinh thiên động địa ấy.

Table of Contents

- [Chương 1: Ngàn Dặm Tâm Sư](#)
- [Chương 2: Hang Hốc Kinh Hồn](#)
- [Chương 3: Ba Ngày Trong Thâm Cốc](#)
- [Chương 4: Đấu Hồi Thứ Nhất](#)
- [Chương 5: Bắt Đầu Thử Tài](#)
- [Chương 6: Bạch Mã Hồng Trang](#)
- [Chương 7: Mới Thử Cờ Báu](#)
- [Chương 8: Cùng Đi Thiên Tâm](#)
- [Chương 9: Thiên Sơn Tứ Kiếm](#)
- [Chương 10: Thiên Ma Tiên Nương](#)
- [Chương 11: Bạch Y Truy Hồn](#)
- [Chương 12: Tiểu Chiến Lục Ác](#)
- [Chương 13: Thần Châu Tam Kiệt](#)
- [Chương 14: Bạch Cốt Thất Ma](#)
- [Chương 15: Thử Tài Sáo Ngọc](#)
- [Chương 16: Thiết Bút Cùng Nho](#)
- [Chương 17: Ngoài Thiên Tâm Trang](#)
- [Chương 18: Gặp Mặt Yêu Liên](#)
- [Chương 19: Trong Miếu Sơn Thần](#)
- [Chương 20: Số Mạng Mười Năm](#)
- [Chương 21: Câu Chuyện Bí Mật](#)
- [Chương 22: Ôm Nhau Yên Lặng](#)
- [Chương 23: Chàng Ngọc Với Người Đẹp](#)
- [Chương 24: Giỡn Sáu Đạo Sĩ](#)
- [Chương 25: Dương Oai Trên Lô Đài](#)
- [Chương 26: Đông Hải Nhất Kỳ](#)
- [Chương 27: Cống Lai Bát Sách](#)
- [Chương 28: Đại Thăng Bát Sách](#)

[Chương 29: Mười Ngày Trong Bí Động](#)
[Chương 30: Phó Ước Trên Núi Bắc Mang](#)
[Chương 31: Huyết Nhuộm Mộ Lãng](#)
[Chương 32: Thù Hận Sinh Tử](#)
[Chương 33: Ăn Miếng Trả Miếng](#)
[Chương 34: Khách Là Giai Nhân](#)
[Chương 35: Ngoài Thành Lạc Dương](#)
[Chương 36: Thiếu Nữ Áo Lua Đỏ](#)
[Chương 37: Bích Giao Công Chúa](#)
[Chương 38: Ba Đại Môn Phái](#)
[Chương 39: Máu Vãi Đất Hoang](#)
[Chương 40: Ném Chuột Sợ Vỡ Niêu](#)
[Chương 41: Điên Đảo Đen Trắng](#)
[Chương 42: Phóng Kiếm Giải Sầu](#)
[Chương 43: Không Ngờ Là Chị Cả](#)
[Chương 44: Bệnh Cũ Bộc Phát](#)
[Chương 45: Huyền Y Quái Nhân](#)
[Chương 46: Nghĩ Mưu Dụng Kế](#)
[Chương 47: Võ Lâm Phong Ba](#)
[Chương 48: Thiếu Lâm Cao Tăng](#)
[Chương 49: Chia Đường Điều Tra](#)
[Chương 50: Thư Sinh Áo Bạc](#)
[Chương 51: Độc Chiến Quần Hùng](#)
[Chương 52: Lược Kiếm Ngũ Kiếm](#)
[Chương 53: Sát Khí Mê Man](#)
[Chương 54: Nguy Cơ Mảy May](#)
[Chương 55: Thanh Minh Lần Thứ Hai](#)
[Chương 56: Không Giận Mà Oai](#)
[Chương 57: Ảo Ảnh Diệu Tướng](#)
[Chương 58: Hai Người Bạn Trẻ](#)
[Chương 59: Chồng Diếc Vợ Câm](#)
[Chương 60: Nhà Nhỏ Thần Bí](#)

- [Chương 61: Võ Lâm Cấm Địa](#)
[Chương 62: Tam Tuyệt Lệnh Phù](#)
[Chương 63: Nhận Lãnh Trách Nhiệm](#)
[Chương 64: Ngọc Kỳ Kỳ Chủ](#)
[Chương 65: Võ Đang Đạo Sĩ](#)
[Chương 66: Thiên Cương Kiếm Trận](#)
[Chương 67: Đầu Thương Lưỡi Kiếm](#)
[Chương 68: Ngân Kỳ Kỳ Chủ](#)
[Chương 69: Cuộc Hẹn Ước Ở Hoàng Sơn](#)